Pirayе

CAN BORCU

BİRİNCİ BASKI
100.000 ADET

ROMAN

PİRAYE

1966 yılında İstanbul'da doğdu. Üsküdar Amerikan Kız Koleji ve İstanbul Üniversitesi İşletme Fakültesi mezunudur. Reklam sektöründe müşteri hizmetleri ve yönetimi alanında çalıştı. İnsan zihni, düşünce sistemleri ve uyanış odaklı farklı metodlar üzerine pek çok eğitime katıldı ve araştırmalar yaptı. Zihin konusunda edinmiş olduğu bilgileri, ulaştığı anlayışı ve geliştirdiği yöntemleri nefes ile birleştirerek kendi dönüşümünü yaşadı. Halen oluşturduğu Özgür Zihin, Özgür Nefes ve Özgür Beden Programı doğrultusunda geliştirdiği özgün eğitimlerle ve Human Design / İnsan Tasarımı ilmi eğitimleri ile, kurucusu olduğu Delphinpiraye Dönüşüm Akademisi'nde hizmet vermektedir.

www.delphinpiraye.com

www.instagram.com/delphinpiraye

Can Borcu
Piraye
© 2024, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Kitabın tüm yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni: M. Faruk Bayrak
Genel Müdür: Vedat Bayrak
Yayına Hazırlayan: Yusuf Tan
Editör: Yeliz Üstü
Son Okuma: Zikriye Eliter
Kapak Tasarımı: Füsun Turcan Elmasoğlu
Sayfa Tasarımı: Ali Rıza Yati

ISBN 978-625-6370-69-2

1. Baskı: Ekim 2024

Mona Kitap, Alfa Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

Baskı ve Cilt
Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu, Acar Sanayi Sitesi, No. 8, Bayrampaşa-İstanbul
Tel.: (0) 212 674 9723 Faks: (0) 212 674 9729
Sertifika No. 45099

Genel Dağıtım
Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.
Alemdar Mahallesi, Ticarethane Sokak No. 15 34110 Cağaloğlu-İstanbul
Tel.: (0) 212 511 5303 Faks: (0) 212 519 3300
www.alfakitap.com - info@alfakitap.com
Sertifika No. 43949

Piraye

CAN BORCU

MONA
ROMAN

Kendini ikra edene,
yaşam ikram eder.

Tıpkı yaşam gibi, bu kitap da
insan hikâyeleri ile örülmüştür.
Önemli olan, bu hikâyelerin
gerçek olup olmadığı değil,
hikâyelerin içindeki gerçeği
keşfedebilmektir.

Sende olan,
O çok sevilen,
Çok özlenen,
Hasretle beklenen
Gerçek İnsan'a

TEŞEKKÜR

Yıl 2019. Kasım ayının ortaları, ilk kitabım *SEYİR* basıldı. Nasıl mutluyum bir bilseniz. Kendime zulüm ettiğim onca yılın ardından, 2012 yılında başladığım dönüşüm yolculuğumun meyvelerini vermeye başladığı günler. O günler, kendi zihin dönüşümü çözümlemelerimle oluşturduğum dönüşüm programım "*Özgür Zihin, Özgür Nefes*"i ayda 15-20 kişiye anlattığım, özgür nefes seansları ile desteklediğim, bire bir nefes ve zihin çalışmaları yaptığım ve bu yeni yaşamımda nihayet mutlu olmanın ne olduğunu deneyimlediğim günler. Üstelik "Bunları herkesin bilmesi lazım" derdim yüzünden, yazılması tam dört sene sürmüş ilk kitabım *Seyir* piyasaya çıkmış. O günlerde beni çok fazla kimse tanımadığı için kimsenin umuru değil çıkması tabii ama ben biliyorum, inanıyorum, olacak. İşte o günler, "Çoğalıyoruz" düşüme öylesine inanarak, her gün yine gerçeği anlatmak ve gerçeğe hizmet için aynı aşkla uça uça ofisime gidip geldiğim günler.

Sonra bir sabah bunların hepsi "YOK" oldu. Görünen o idi. Ne ofisim, ne danışanlarım, ne nefes çalışmaları, ne *Seyir*'in bir nebze daha bilinebilmesi için planladıklarım... Hepsi bitti. Evde kalmalıydık. Herkesin şaşkın olduğu, herkesin farklı farklı seviyelerde "kayıp" yaşadığı ya da "kayıp" korkusu ile yaşadığı günlere girdik.

İki gün kendi kendime olanları anlamaya çalıştıktan sonra her zaman olduğu gibi bir sonraki adımın bana verileceğinden emin, sordum: "Ben şimdi ne yapabilirim? Ne yapabilirim de Pirayc olurum?" Çünkü yaşamda bir sonraki adım hep olma-

ya geldiğimizi olmamız için mutlaka veriliyor. Piraye olmak da dönüşüm olmak ise, bunu insanlara anlatmak ve onlara bu yolda rehberlik etmek ise... "Buna daha çok ihtiyaç olan bir zaman mı var?" dedim. Bir yolu olmalıydı. Sordum: "Nasıl?"

Elimde sadece kitabım vardı ve aklın yolu "Bir" idi: "Al kitabını Instagram'da satır satır oku ve soruları cevapla." Yaptım. Pandeminin ilk günlerinde her akşam saat 16.00'da Instagram'da canlı yayın açarak bir saat *Seyir* okudum ve bir saat de gelen soruları cevapladım. Ben kendim oluyordum, yine anlatmak istediklerimi anlatıyordum, canlandım, bir yol bulmuştum ama bu kadar değildi tabii bu okumaların yaşamıma etkisi. Zira bir dinleyen, bir diğerine söyledi, her gün katılım arttı ve son gün dinleyicilerden biri o hiç unutmayacağım soruyu sordu bana:

"Neden online ders vermiyorsunuz?"

Ve tekerlekler tekrardan hızla dönmeye başladı. Online yaşam, online eğitim vermek nedir bilmeyen ben, kolları sıvadım, pek çokları gibi öğrendim. Bu alanda da korkularımı aşıp dönüşümü seçtim. İlk günler dört katılımcı ile başladığım online eğitimler, bugün yüzlerce katılımcısı olan eğitimlere sahiplik eden Delphinpiraye Dönüşüm Akademisi'ne dönüştü. O günlerde bir avuç insana destek olan *Seyir*, bugün 370. baskısına ulaştı. Ben ise adım adım dönüşüm yolculuğuma devam ederek bugün elinizde tuttuğunuz bu kitabı çıkarabilme noktasına geldim. Çok yol yürüdüm. Ama bu yolu yalnız yürümedim. Bu yılları paylaştığım kişilere minnettarlığım yaşam boyu sürecek ve şimdi izninizle onlara "İyi ki vardınız, iyi ki varsınız, teşekkür ederim," demek istiyorum.

Dönüşümü seçmiş beş kadın, beş özgür zihin ve nefes koçu. Pandeminin en kriz o ilk dönemi ne ekip kalmış ne koç; herkes can derdinde. Ben, zihin dönüşümü programımı online eğitim haline nasıl getiririm diye tek başıma çırpınırken, "Biz de varız, seninleyiz, üstelik sen yeni düzenini kurarken bir şey

talep etmeden bu yolda hizmete hazırız," dediler. İlk online kurslarımız onların desteğiyle yapıldı. O günlerde eğitimimin özgün zihin koçluğu çalışmalarını aynı kalitede sunabilmemize imkân sağlayan ve bugün gurur duyduğumuz DelphinPiraye Dönüşüm Akademimizin ilk temellerini birlikte attığım sevgili Burcu Uğur, Esra Cerrahoğlu, Efes Alemdar, Luset Hassan, Vera Koronyo; namıdiğer kurmay heyeti! Siz olmasaydınız bugünler olmazdı, her birinize ÇOK TEŞEKKÜR EDERİM. Birlikte yola devam.

Sevgili Esra Cerrahoğlu, küçük dev kadın. *Seyir*'in ilk okuyucusu. Yedi yıldır bir gün vazgeçmeden, "Çoğalıyoruz" düşümün gerçekleşmesi için gerektiğinde yanımda, gerektiğinde arkamda ama hep aynı aşk ve tutku ile yürüyen yoldaşım. Sen kanatlarımın altındaki rüzgârsın, sensiz bugün mümkün değil, olmazdı. ÇOK TEŞEKKÜR EDERİM.

Sevgili Burcu Uğur. "Bir eğitime gelelim nefes alalım dedik, başımıza gelmeyen kalmadı," diyebilecek kadar bir uçtan diğer uca savrula savrula dönüşerek, "Hiç anlamam" dediği alanlarda, "İş başa düştü" diye diye o gün bugündür tüm operasyonu yürütmeyi öğrenen, yürüten ve kendini de adeta baştan yaratan Burcu'm. O en zor günlerde, yedi gün ve neredeyse yirmi dört saat çalışan Burcu'm. Bugün hem oluşunun hem de bileğinin hakkıyla DelphinPiraye Dönüşüm Akademisi'nin direktörü olan Burcu'm. Sen olmasaydın bugün mümkün değil, olmazdı. ÇOK TEŞEKKÜR EDERİM.

Tüm mütevazılığı, samimi öğrenme ve gelişim arzusu ile bir gün kapımı çalan sevgili Çağla Şikel. "*Seyir*'i okudum, sizden eğitim almak istiyorum," diyerek yaşamıma giren ve teke tek paylaştığımız o eğitim sonrası, çoğalmamızın ne kadar önemli olduğunu gören ve herkese anlatmaya başlayan canım Çağla. Bir gün, "Sana bir sürprizim var," diye bizzat hazırlayıp yayınladığın video kaydı sayesinde kaç kişi dönüşümü seçti ve halen

seçiyor, kaç kişi zihninin elinden kurtulup olmaya geldiğini oldu ve oluyor, saymak mümkün değil. Çok az kişi bilir ne iyi bir öğrencisin, adım adım her aldığını hemen uygulamaya geçişin hep mest etmiştir beni. Giderek parlayan ışığın daha nicelerine yardımcı olacak, biliyorum. Çağla'm, beni gördüğün, yüreğimi duyduğun ve yolumu paylaştığın için ÇOK TEŞEKKÜR EDERİM.

Sevgili Rıfat Hassan, tanıştığım ve ilk sohbetimizi yaptığım gün beni derinden etkileyen, yaşamda engel diye bir şeyin olmadığını, tek engelin zihnimiz olduğunu yaşamı ile her an örnekleyen büyük dost. "Bu konuda bir kitap yazacağım," dediğimde, değerli vaktinden günleri bana ayırarak anılarını, duygularını ve beni hayretten hayrete düşüren, "insan olmanın gücünü örnekleyen seçimlerini" benimle paylaştığın ve bana "olmaya geldiğini olmak" konusunda büyük ilham olduğun için ÇOK TEŞEKKÜR EDERİM.

Büyük İnsan Tasarımı / Human Design duayeni Genoa Bliven. Bu ilim ile ilgili çıkarımlarımı paylaştıkça beni ve bu alandaki gelişimimi sahiplenen, iki senedir her on beş günde bir kıymetli vaktinden ayırarak Amerika-Türkiye arası derin, zihnimin sınırlarını esnetip benim "Özgür İnsan Tasarımı" anlayışına gelmeme yol açan sohbetlerde buluşma şansına sahip olduğum ve çıkarımlarımla bu çok kıymetli ilme dayanan pek çok eğitimler yazmama ışık tutan sevgili hocam. Bana, olmaya geldiğini olan insanın seksen yaşına yaklaşsa bile aynı aşkla hizmete devam edebileceğini gösterensin. Büyük etkisin. ÇOK TEŞEKKÜR EDERİM.

Benim bir kitap yazabilmem, devam eden dönüşüm yolculuğumda çözümlediklerimden çıkarımlarımı yaşamıma alıp uygulamam ve işlediğini gördüğüm ne varsa paylaşma arzumdan kaynaklanır. Benim dönüşümümü bekler her satır. İdrakimi ve sonra onu nasıl anlatıp yaşama yansıtabileceklerinin

çözümlemesini yapabilmemi. Uzun sürer bu yüzden. Ne kadar süreceğini de bilmem. Uzun ince bir yolda giderim ben. Oradan oraya savrulur bilinç, duygularda dalgalanır beden. Her gün seni biraz daha sen olmayandan ayırmak için çalışan yaşamın torna tezgâhında işlenirim. Dolayısıyla içte bol sarsıntılı bir ortamdan çıkarımlarla dengeyi bulabilmektir yaşamım. İşte "Ben dönüşümüm" diye kabullendiğim yaşam amacımın en çılgın, en neşeli ama bir o kadar da yaratım melankolisi içeren, taştığım ya da yandığım her tür gününde dostluğu ile beni hep dengeleyen, en acayip deneyimlerden geçerken bile, birbirimize yerli yersiz "İyi bayramlar" diyerek her günü bayram kılabileceğimize birlikte inandığım sevgili dostum İrem Kınay, bu yollar sensiz olmazdı. ÇOK TEŞEKKÜR EDERİM.

O gün bugündür, benimle paylaştıkları eğitimler sonrası, "Biz de bu yolda hizmete hazırız," diyen tüm Özgür Zihin ve Nefes koçları. Siz olmadan olmazdı ve halen sizlerle oluyor. ÇOK TEŞEKKÜR EDERİM.

Elsa'm, canım kızım. *Can Borcu*'nu yazarken gidişin benim için katlanması zor bir sarsıntı idi. Sonra gözyaşlarımın arasından bir gün tekrar duydum seni: "Kayıp yok," dedin bana. "Böyle bir sevgiyi yaşayabilmek var, onu hep taşıyabilmek var." Bu idrakle soyundum acımdan. Her neredeysen birlikte olduğumuzu biliyorum ve bunu her an yaşıyorum. Yedi yılını paylaştığımız yaşamınla, hastalığınla mücadelendeki cesaretinle, son ana dek biliyorum benim için gösterdiğin dirayetinle ve kaçınılmaz gidişinle bana öğrettiklerin olmadan olmazdı. ÇOK TEŞEKKÜR EDERİM.

Enzo, J-lo ve Lucy. Dört bacaklı diğer evlatlarım. Her günümün sevgisi, neşesi, şefkatisiniz. Gece gündüz ben yazarken, anlatırken, inerken, çıkarken hep gözleriniz üzerimde. Bu yaşamı benimle paylaştığınız için, tarifsiz dostluğunuz, sevginiz ve desteğiniz için ÇOK TEŞEKKÜR EDERİM.

Ve oğlum. Yılmaz Efe'm... Her zaman yolumu aydınlatan sevgimsin. *Seyir*'den beri nasıl da dönüşüm yolculuğunu seçtiğini ve ilerlediğini görmek en büyük hediyesi yaşamın bana. Her gün en çok senin için bir adım daha atıyorum inan. Her gün en çok senin için biraz daha çözmek istiyorum yaşamı. En büyük desteğim, en büyük sevgim, en büyük şevkimsin. Yaşamımızın her anı için ÇOK TEŞEKKÜR EDERİM.

Canım kardeşim Sitare'm, en büyük desteğim ve en doğrucu Davut eleştirmenim. Üstelik bir şövalye gibi her gerektiğinde ilk fırlayarak koruyanım, kollayanım. "Ne zaman bitiyor kitap?" diye diye beni ateşleyen, en hevesle bekleyen okuyucum. Beni tarifsiz derecede daha iyisini yapmaya ateşleyen dönüşüm gücüm. Dönüştürücü etkim. "O kadar biliyorsan çık anlat," demiştin ya bir gün. Şaşırmıştım. Dinledim ama, o gün bugündür anlatıyorum. Yani sensiz hiçbiri olmazdı. ÇOK TEŞEKKÜR EDERİM.

Yaşam, iyileşerek yürüdükçe nasiplerini artırıyor. Bir kız evlat da nasip etti bana ya, hem nasıl da bana göre bir kız evlat. Canım Sedef'im. Ciddiyetle dönüşümü seçen ve hep ileri, hep yukarının canlı örneği olan gururum. O güzel yüzün, o azmin ve kararlılığın ama en çok da ışığın hiç eksilmesin. "Kızım tam bana göre," diye şişindiğim her an için ÇOK TEŞEKKÜR EDERİM.

Vedat Bey, değerli yayıncım, kıymetli dostum. Paylaştığımız bu yıllarda Alfa Yayınları'nı "ailenin yeri" haline getiren, her bir yeni baskıyı aynı hevesle bana müjdeleyen, hep en büyük yardımcımız. Kapı kapı dolaştığım bir buçuk yıl sonunda nihayet *Seyir*'e bir şans veren o görüşünüz olmasaydı, bugünler tabii ki olmazdı. ÇOK TEŞEKKÜR EDERİM.

Başta editörüm sevgili Yeliz Üslü olmak üzere, Alfa Yayınları ve Mona Kitap adına gerek *Seyir*, gerekse *Can Borcu*'nun okuyucuları ile buluşmasına katkı sağlamış tüm dostlarıma ÇOK TEŞEKKÜR EDERİM.

Seyir'in kapağı, pek çok kişinin bana beğenilerini özellikle ifade ettikleri çok özel bir tasarım oldu. Ama tasarımın yaratıcılığı aynı zamanda içeriyi bu kadar mı resmeder, bu kadar mı o romanın gerçeğini yansıtır? Okuyucuların okudukça fark ettiği gibi, *Seyir*'de yaşanan deneyimler Piraye'nin idi. *Seyir*, benim dönüşüm yolculuğumu yansıtan bir kurguydu. *Seyir* basıldıktan sonra bir de baktım pek çok kişi "Piraye Seyir" diye anıyor romanı. Ve bir insanın bir bataklığa çevirdiği yaşam denizinden aydınlığa çıkışı en masum çizgilerle bu kadar mı güzel anlatılabilirdi? Sevgili Füsun Turcan Elmasoğlu, tabii ki *Can Borcu* da sensiz olamazdı. ÇOK TEŞEKKÜR EDERİM.

Yolumu paylaşan yaşam dönüştürücüleri, *Seyir*'in her bir okuyucusu, sizlerle çoğaldık, çoğalıyoruz. Bugün bir başarı var ise ortada, hepimizindir bu. Elden ele, kulaktan kulağa yaydığımız dönüşüm seçimi sayesinde, bayram ziyaretlerinde şeker yerine *Seyir* götürecek kadar yolumu sahiplenmeniz sayesinde birlikte özgürleşiyor ve yaşamları insana yaraşır bir seviyeye taşımak için hep birlikte ilerliyoruz. Siz olmadan olmazdı. ÇOK TEŞEKKÜR EDERİM.

Yaradanım, sana teşekkür değil, şükretmek yaraşır bana. Alabildiğim her nefeste bana bir kez daha iyileşmek ve olmaya geldiğimi olarak hizmet fırsatını verdiğin için sana şükürler olsun.

Ve sen sevgili okuyucum. İlk kez mi tanışıyoruz yoksa eski yol arkadaşı mıyız bunu sen biliyorsun. Her iki türlü de, sadece bu kitabı eline alıp kapağını açarak okumaya başladığında bile, gerçek bir insan olma sorumluluğunu almaya nasıl bir destek olacağını ve nasıl da Bir'e hizmet edeceğini bilsen... Bilmek ister misin? Koca bir olasılık var önümüzde. Gerçek bir insan olma olasılığı. Birlikte keşfedebiliriz. Hadi gel.

Var mısın?

GİRİŞ

Tak, tak, tak!

Öfkeyle nefesimi tutuyorum, sımsıkı tutuyorum çünkü patlamak istemiyorum. Yattığım yataktan fırlayıp aşağı inerek ona, "Beni rahat bırakssana demedim mi be adam?" diye haykırmamak, hatta kendime engel olamadan aylardır içimde tuttuğum ne varsa salmamak, ortada ne varsa kırıp dökmemek -ki ne güzel olurdu- için tutuyorum. Adamla alakası olmadığı için tutuyorum.

Tak, tak, tak!

Bu sesi duymamak için nefesimle beraber ne varsa bana ait sımsıkı tutuyorum. Çünkü yapabilirim diye korkuyorum, hatta daha fazlasını. Öyle bir basınç var ki içimde patlamaya hazır, kendimden korkuyorum. Kendimden neler çıkabileceğini tahmin bile edemiyorum.

Ama durmuyor.

Tak, tak, tak, tak tak...

Bırakıyorum nefesimi. Gözümden yaş olup akan öfkemle beraber bırakıyorum. "Neden beni rahat bırakmıyorsunuz be? Bi' gidin Allah aşkına, gidin. Bırakın kalayım burada, bu yatakta. Kaybettim işte her şeyi. Gitti, bitti, tamam! Sen de gitsene, sen de bi' defolup gitsene ya!!!"

Gözyaşlarımın arasından çıkan isyanıma rağmen ısrarla gelen o sesi yine duyuyorum:

Tak, tak, tak, tak tak...

Vazgeçmeyecek, anlıyorum. Bu ses, kim bilir kaç zamandır başkalarıyla iletişime kapalı olan bana -ne cep telefonu ne baş-

ka bir şey- adamın sesini duyurma çabası. Neyle nereye vuruyorsa artık, vurup duruyor. Ne istiyorsa kim bilir sabah sabah, ne alakamız varsa... Birden "Yardım mı istiyor acaba?" diye, insan olmaya ait bir düşünce en derinlerimden sıyrılıp boy veriyor içimde. "Kaç yaşında adam, olabilir."

Offffff.

İnsanlığımın attığı çimdikle kıpırdayarak ama hiç istemeyerek indiriyorum yataktan kendimi. Lavaboda yüzümü yıkıyorum. Anlamasın ağladığımı, söylev çekemem şimdi sabah sabah. Lüzumsuz ilgi parçacıklarına da karnım tok insanlardan. Sadece ne istiyorsa söylesin, şu çıldırtan ses kesilsin ve yine kodesime döneyim.

Ağır ağır -çok hızlı hareket edemiyorum artık- terliklerimi ayağıma, uzun bir hırkayı da üzerimdeki eşofman mı pijamamı mı ne idiği belirsiz kılığımın üzerine geçirip kapıya ilerliyorum. Sözde evim olan bu daracık daireyi aşağı kata bağlayan merdivenlere açılan kapıya. Kilidini açıyorum ve zorlukla nefes alarak aşağıya, sesin geldiği yöne doğru bir adım atıyorum. İşte, dünyanın şoka girdiği, adeta fişinin çekilip yeniden takıldığı -işlemiyor ya, yeniden başlatmak için olsa gerek- o 19 Mart 2020 gününde, her şeye sahip olduğunu söyleyen Cemo adında bir adam ile her şeyini kaybetmiş Lara adında bir kadının, Boğaziçi'nde köhne bir yalıda, birbirinden öylesine kopuk ama aynı çatı altındaki hikâyesi böyle başlıyor:

Tak, tak, tak sesleriyle.

1

Kayıp

Kapısının önüne indiğimde önce derin bir nefes almaya çalışıyorum. Zor. İletişim kurmak benim için giderek unuttuğum, hatta belki unutmaya çalıştığım bir beceri. Kapıyı çalıyorum.

"Geliyooruuum." O canlılığı hiç, bir gıdım bile aşağı inmeyen ses duyuluyor içeriden. "Dur şu bacağımı takayım da. Sana sesimi duyuracağım diye onunla tekmeliyorum boruyu. Hah hah hah ha!"

İşte o an yine firlayıp kaçmak istiyorum yukarı. *İyi işte, bir boku yok, yürü gidelim.*

Tam arkamı dönüyorum ki kapı açılıyor.

"Ne o? Gidiyor musun geri, hayırdır?"

"Telefonu..." diye parmağımla yukarıyı gösterip bi' şeyler geveliyorum. Palavra olduğu her halimden belli, zaten gerisini bile getiremiyorum. Üstünü örtmek için, "Ne var? Beni çağırdınız anladığım kadarıyla. Nedir?" diye de hafif diklenerek bakıyorum ona çevirip başımı.

Önce gözleri çarpıyor yine. Parıl parıl bakan o gözleri. Her seferinde, "Renkli mi bu adamın gözleri?" diye bir kere daha şüpheye düşüren o capcanlı kahve gözler. O gözlerin önünde her gördüğümde başka bir renk olan gözlükleri. Bugün kırmızı. Sonra o dimdik duruş, her seferinde bu bırakmışlık saçan varoluşuma ikinci tokadı basan, o sanki adeta *esas özürlü sensin* diyen duruşu. Utandırarak. *Nasıl olur,* dedirterek her seferinde. Bir bacağı dizinden aşağı takma, yani kendi deyimiyle *buz gibi sakat!* Bir konuşmamızda ben engelli kelimesini ararken, "Sakat demekten korkma kızım, alıştır dilini. Rahatla, bak aynı

çatı altında yaşayacağız," diye dalga geçmişti benimle. Tam kira kontratını imzalıyorken, yine böyle küçücük hissederek kendimi, bir tuhaf kalakalmıştım.

"Gel, gel bak neler oluyor, heyecanlı haberlerim var sana!" diyen sesi bu ana getiriyor beni. Hiçbir haberin beni heyecanlandıramayacağını, hiçbir şeyin umurum olmadığını anlatamadım gitti bu adama.

"Ben, ilgilenmiyorum, bir isteğiniz, rahatsızlığınız yoksa yukarı..."

"Gel ya, bak sana gün doğdu, bayramın senin bugün. Gel, gel," diye işaret ediyor eliyle. Bir yandan da o her zamanki çevikliğiyle içeriye ilerliyor. Bacağının durumunu anlamak imkânsız, öyle bir taşıyışı ve yürüyüşü var ki kendini.

Ya sabır diyerek içimden, ilerliyorum peşinden. Öfkem kabarıyor yine. Bayram mayram, ne diyor ya bu adam?

"Bayram mı?" diye soruyorum, kendi ağzımdan çıkan sese şaşırarak. Bu beden benden bağımsız konuşuyor bazen. Bana kalsa ne bir şey sormak ne tek kelime konuşmak istiyorum çünkü.

"Hah hah hah... Bayramın tabii. Bak, sen buraya taşındığından beri üç aydır kapatmadın mı kendini yukarı? Kimseyle ne görüşmek ne konuşmak istiyorum diye oturmuyor musun yukarıda? Sanki ödün patlıyor aman biri seni çağıracak da iletişim kurmaya çalışacak diye, öyle değil mi? Marketten siparişle beslen. Yat aşağıya. Aylardır böylesin ya..."

Asabım bozulmaya başlıyor iyice. "Eeee, size ne efendim? Böyle yaşıyorum, ne var? Benim değil mi hayat?"

"Yaşa yaşa, onu diyeceğim işte. Müjdeler olsun, bütün dünyaca öyle yaşayacağız bir süre. Eşlik edeceğiz sana. Ne istenişsin arkadaş, bak dünyaca kapandık, müjde vereyim istedim sana. Hah hah ha. İstesen de kimse yok artık."

Ne diyor bu adam ya? İhtilal mi oldu? Sokağa çıkma yasağından mı bahsediyor? Dünya dedi ama, dünya mı? O sıra-

da gözüm televizyona takılıyor. Sessiz görüntülerden *Evde kal Türkiye, pandemi, ölü sayısı* gibi yazılar gözüme çarpıyor. Kafam karışıyor. Pes ediyorum. Mecburen meraklanacağım.

"Ne oluyor Cemo Bey? Yorgunum, eve gitmek istiyorum. Bilmeceleri bırakırsak..." O sırada bir an sallanıyorum yerimde, önümdeki koltuğa tutunuyorum.

Hemen gelip oturtuyor beni koltuğa. Gerçekten benim için buraya kadarı bile bir mücadele. Başım dönmeye başladı. Anlatıyor. Korona, pandemi, tüm dünyanın artık mecbur olmadıkça sokağa çıkmamaya yeminli yaşamaya başladığını, hepsini anlatıyor.

Ağzım açık -yani herhalde- dinliyorum. Söylediklerini kavrayamıyorum. Bir şeye benzetemiyorum. Böyle bir şey ne gördüm ne duydum otuz dokuz yıllık yaşamımda.

O ise çok heyecanlı. "Tarihe tanıklık ediyoruz," diyor. "Bak, dönüşüm kaçınılmaz olunca, geldi, vurdu işte," diyor. "Birleşmeye geldi görmüyor musun? Bak, tüm dünya aynı felaketin içinde. Bu, BİR'i yaşamak adına ne kadar önemli, biliyor musun?" diyor da benden bir cevap yok. Duruyor. Sessizlik olunca cümlenin ortasında kaldırıp bakıyorum başımı. Bana bakıyor.

"Umurumda değil hakikaten, değil mi? Anlıyor musun acaba ne dediğimi? Bütün dünya kapatıldık, herkes ölüm tehdidi altında kendi yalnızlığına mahkûm edildi. Büyük çatırdamalara mahkûm kabuklarımız diyorum ama sen..."

"Ne yapayım kapatıldıysak ya?!" diye haykırıyorum nihayet. İçerideki o kuvvetli basınç patlatıyor beni nihayet. "Ne dünya umurumda ne de kimsenin nasıl olduğu, ne yaptığı. Ben zaten kapalıyım, bilmiyor musunuz? Ne istiyorsunuz benden? Neden çağırdınız beni? Bu pandemi mi ne zıkkımsa benimle bir alakası yok, görmüyor musunuz? Bu içine ettiğimin dünyası ile kimin işi varsa o düşünsün, çünkü benim işim yok!"

Ayağa kalkıyorum, bu patlayan öfkemle daha fazla kepaze olmadan yukarı kaçmalıyım.

Tam kapıya yönelirken sesini duyuyorum arkadan:

"Lara Hanım, Lara kızım, seçim senin, ben karışmam. Kim ne yaptı, ne oldu sana bilmiyorum. Seçimine saygı duyuyorum, duymadım mı? Rahatsız ettim mi seni üç aydır? Ama şimdi durum farklı. Bir plan yapmalıyız. Yani dışarı çıkamayacağız. Yemek içmek, nasıl ayarlayalım? Temizliğimize gelen Aysun Hanım da gelemeyecek, bunları konuşmak istedim. Görünen o ki bir süre sen ve ben kaldık bu dünyada. Birbirimize yardım edip destek olmalıyız. Marketler servis vermiyor. Gidip almamız lazım bir şeyler. Üstelik talan ediyor millet anladığım kadarıyla, çok geç kalmamakta fayda var. Birkaç güne tamamen kapanma emri gelecek diyorlar. Her kafadan bir ses çıkıyor. Millet vebalı gibi birbirinden kaçıyor kızım, ortalık bir tuhaf oldu. Bir konuşalım ne yapacağımızı istedim, fena mı ettim? Yok mu saysaydım seni, ne hali varsa görsün yukarıda mı deseydim?"

O an ağlamaya başlıyorum işte. Hıçkıra hıçkıra, sarsıla sarsıla, olduğum yere çökerek ağlıyorum. Bu şefkatli, babacan ton, bu beraberlik çağrısı iyi gelmiyor bana. Durduramıyorum kendimi, sarsıla sarsıla, yumruklaya yumruklaya yeri, ağlıyorum. O gelmiyor, bekliyor. Karışmıyor. Var mı yok mu belli değil hatta arkada. Ne kadar sonra bilmiyorum, yorgun düşüyorum yumruklamaktan, hıçkırmaktan. Kendimi kaldırabildiğimde hiç arkaya bakmadan, ağzımı yüzümü koluma silip ağır ağır kapıya ilerleyip çıkıp gidiyorum dairesinden. Merdivenleri çıkarken onun sesini duyuyorum: "Ben buradayım Lara, bana ihtiyaç olursa buradayım. Beni merak etme canım, ben bir şekilde başımın çaresine bakarım."

Daha da artan utancımla eve giriyor, kendimi yatağa atıp yine girdabıma kapanıyorum.

Girdabım değişti ama. Yaşam on dakika içinde yine değişti. Ne yaparsam yapayım olmayacak demek ki. Hiçbir hareket, değişiklik, olay olmasın, ne bir ses ne bir nefes kıpırdasın istiyorum oysa. Ama olamıyor. Ağlama ile haykırma karışık krizim sonrası yukarı çıktığımda, yaşam artık her yerini, her şeyini bildiğimi zannettiğim ve zaten terk ettiğim o yaşam değil. Değişti, farklı bir şey oluyor, geldi o sesler kulaklarıma artık, değdi o görüntüler gözlerime. İçine şüphe girdi girdabımın artık: *Ne oluyor?* Bilinmezlik girdi. Huzursuzlanıyorum. Çünkü anlamsızlık baş gösterdi. Kararsızım. Bilmeli miyim? Yok hayır, bilmem gerekmiyor. Bana ne be! İlgilenme eğilimim de öfkelendiriyor beni.

"Sana ne?" diye dikleniyorum kendime. "Pandemiymiş, seninle ne alakası var? Dışarıda işi olan düşünsün."

Düşünsün de işte, ben de engel olamıyorum düşünmeye şimdi, bilmek istiyorum. Aylar sonra ilk kez bilmek. Aylar önce "ben tamamen reddettim" dediğim yaşama tekrar bir nebze de olsa ilgi duymak büsbütün huzursuz ediyor beni. Nefret ediyorum yaşamdan. Ama bu nefret bir yere varmıyor. Cibilliyetsiz bir hal. Nefret ediyorsan çek git, değil mi? Ölmek de istemiyorum ama hayır, tuhaf bir durum benimkisi. Sorguladım çok. Kendimi öldürmek, baştan aşağı bozuk işleyen, ölçüsüz, dengesiz, ayarsız, haksız, ne olup olmayacağını kendi de bilmeyen yaşamın çabuk sıyırması olur benden. O *kadar kolay değil! Kurtulamayacaksın benden! Suçlusun!* İçimde duyduğum bir haykırış bu. İçimi yakan bir haykırış, dışarı çıkamıyor çünkü. Kime çıkacak? "Suçlu, bana karşı suçlusun yaşam!" diye haykırmaya devam ediyorum içten yanarak. O kadar kolay sıyıramayacak! Hayır, her gün ömrüm ne kadarsa burada nefret saçacağım, nefret. Direneceğim ona, burada olacağım ama yaşamayacağım ona inat. Palavra çünkü, yemezler artık, hepsi palavra...

İyi ya bak! Belki de toptan geberesi geldi yaşamın, belki de bu pandemi midir nedir sonumuzdur, dur bakayım...

Ayağa kalkıp bu eve geldiğimden beri hiç açılmamış olan televizyonu açıyorum. Yani açtığımı fark ediyorum. İzlemeye başlıyorum. Değişik geliyor insanların sesini duymak, bunca zaman sonra dışarıdaki yaşamı hatırlamak. Kanalları geziyorum, yurt içi, yurt dışı. Hayretle dinliyorum, anlamaya başlıyorum yavaş yavaş. Cemo haklı, tüm dünya mecburen benim gibi olmuş. Ancak benden bir farkları var hâlâ. Ölüm korkusu var onlarda. Bende yok. Kendimi öldürmem, o hediyeyi vermem yaşama ama ölüm bana gelirse de defolup giderim memnuniyetle.

Alacağımı aldım, kapıyorum tekrar televizyonu. Zaten fazla geldi. Fazla veri. Deli deli çırpınan denize bakmak için cumbaya doğru ilerliyorum. Poyraz var bugün. Hava soğuktur herhalde. Dalgalardan öyle anlaşılıyor. Aylar oldu çıkmayalı. Sadece deniz ve ben birbirimize bakıyoruz aylardır, tek ilişkim onunla, öyle olsun istiyorum. Çocukluğumdaki gibi. Canım sıkıldı mı, oturup denize bakardım çocukken de aynı denize. Boğaz'da başladı benim hikâyem. Boğaz'da doğdum, Boğaz'da büyüdüm. Bana öğretilen her palavrayı Boğaz'da öğrendim ben. Oradan çıktım yaşama. Ne öğrettilerse yaptım, akıllı kızıyım ben babamın, söz dinleyen kızıyım. Ama ne yalancıymışsın baba, ne palavraymış öğrettiklerin! Bak nasıl çöktü her şey. Her şeyi kaybeden kim oldu bak?

Çöküntü. Şimdi kendimi tarif edebileceğim en uygun kelime bu. Oysa, yaşamım boyunca başarılı olmak için, o muhteşem bildiğim adamın, babamın, baş tacı, gururu olmak için, her sözünü dinleyerek adım adım kendimi inşa ettim ben. Mükemmelen. Her şeyi ölçülü, düzgün, güvenilir, sürprizsiz, dengeli, uygun, mağrur, mütevazı, kendini bilen, doğru, namuslu, falan filan.

"*Beauté*[1] yetiştiriyoruz biz," diye ben çocukken el âleme böbürlenerek beni işaret ederdi babam. Proje çocuk. Ama çok güzel bir eserdi ortaya çıkan, kabul etmeliyim. Harika bir evlat. Harika bir genç kız, harika bir kadın. Hem de kendi ayaklarının üzerinde, kimseye muhtaç olmayan. Her şeyim vardı. Başarmıştı proje çocuk. Çok para kazandığım bir işim vardı. Bankacıyım, *-dım*, özel bankacılık, en zengin müşteriler yani, onların yatırımlarını yöneten akıldım ben. Eğitimli, hoş, her şeyini kendi yapmış dimdik bir bağımsızlık abidesi. Tam da öğrettiği gibi babamın. "Eğmeyeceksin adamlara başını üç kuruş için," derdi. Eğmedim baba, biliyorsun, evimi de aldım, arabamı da, her istediğimi de, en çok da senin onayını, her adımda... Sonra... sonra gittin.

Öldü babam, pat diye. *Ona yakışır bir şekilde,* demek isterdim ama, hayır, bir kadının üzerinde öldü. Beni namus, doğruluk, dürüstlük diye yıllarca inleten babam, bir kenar mahallede, annemi aldatırken öldü. O yaşında hem de. Kepaze ederek bizi. Kalbi tuttu orada durdu, belki o kalp da artık dayanamadı bu kadar ikiyüzlülüğe, hipokritliğe. Saklayacağım bu rezaleti diye geberdim, yarattığı rezilliği nasıl örteceğim diye düşünürken öldüğüne bile üzülemedim günlerce. Meğer yıllardır kaçıncı metresmiş bu. Meğer pespaye severmiş babam, o zaman öğrendim. Beni, "Nadide olacaksın, zarafet bir kadının en büyük zenginliğidir," diye büyüten babam, pespaye severmiş. Şantaj bile yaptı kadın, "Bana para ver, yoksa annene söylerim gerçeği," diye. Hepsinin ceplerini ve aç gözlerini doyurdum. "Nerede ölmüş babacığın?" diye hasta yatağında bilgi bekleyen annemi türlü yalan dolanla idare ettim. Yeni konmuştu teşhisi. Pankreas. Çok yaşamadı. Zaten yaşayamazdı o illetle, biliyordun da sabredemedin, tutamadın uçkurunu...

[1] (Fr.) Güzel.

Öfff, yine mi sen baba ya? Bıktım seninle de uğraşmaktan, böyle seviyesiz konuşmaktan. O günlerde başladı işte böyle ağzım bozulmaya sayende. Sanki senin dünyamdaki varlığın ekseninden kayınca, benim de ifadem kaydı. Benim ifadem senmişsin demek ki. Yapacaklarımı, yapılması gerekenleri yapıyordum da sen patlayınca ben de ne söyleyeceğimi, neyi nasıl konuşacağımı bilemez oldum. O günlerde başladı tutarsızlığım, seviyesizleşmem ifadelerimde. Muhteşem eserine ilk darbeyi sen vurdun baba, canıma önce sen okudun. Bir günde, yaşamım boyunca inandığım, güvendiğim, dayandığım koca bir çınarı devirdin. Ama yine de kalkabildim o zaman ayağa. Güçlü olmayı öğrenmiştim ben, hepsini idare ettim. Annemi de.

"Benim hastalık haberimi kaldıramadı bak, üzüntüden öldü benim efendim," diye her gün suçlulukla ağlayan annemin önünde *ya sabır* diye diye başım önümde bekledim. Çoğu defa sustum. "Yok annecim, ecel bu, yapmayınız," demeye kalktım birkaç sefer ama ikna edemedim. Etmemenin de daha iyi olacağını fark ettim. Yalanı onayladım, yalanı oynadım. Son nefesine dek her gün biraz daha kirlenmiş hissederek kendimi, annemin yanı başında sustum. Annem ölünce de yapayalnız ve temeli sarsılmış şekilde devam ettim yaşama. Yalpaladım evet, ama devam edebildim. Sen yalan olsan da baba, yine de, yine de belki ben, yine de doğru olabilirim dedim...

Birden kuvvetli bir feryat geliyor televizyondan. Açık kaldığını unutmuşum. Birileri yine yetkililere saydırmakta. Hiç değişmiyor, bir felaket oldu mu hemen... Kapatıyorum televizyonu. Deniz giderek kabarıyor. Kışın son çırpınışları yaşanan. Boğaz'ın en taşkınlığa açık yerindeyiz, tam Karadeniz'e açıldığı yer, en uç. Anadolu Feneri'nde bir yarı ahşap yalı burası. Ne olduğu tam belli değil, kendi yaşadığı alt katı yenilerken, bir noktada betona dönmüşler anlaşılan. Ama annesinin katı –zamanında tabii– şimdi benim yaşadığım katı mümkün oldu-

ğunca öyle bırakmış. Annesinin anısına herhalde. Biraz tuhaf görünüyor tabii altı kaval üstü şişhane ama bana ne. Gelenim gidenim yok. İçinde yaşamak için de iyi durumda. Boyası, badanası, tuvaleti, mutfağı düzgün. Benim aradığım, *en kısa yoldan ölmeye yatmak* durumuna uygun bir çözüm oldu. Zaten bütün yaptığım da bu üç aydır. Ya yatıyorum, ya bu köşe cumbada duran koltuktan denizi seyrediyorum. Vakit geçiriyorum. Hiçbir şey yapmadan, hiçbir şey olmadan, artık yaşananları anlamaya bile çalışmadan sadece içimde delirmiş vahşi bir hayvan gibi sürekli dönen öfkemi kontrol etmeye çalışarak vakit geçiriyorum. Bu yüzden pandemi falan umurumda değil. Bir his uyandırmadı bende.

Cemo -kendisine böyle hitap etmemi istedi- haklı. Ben zaten evde kalıyorum Türkiye. Ve Korona mı ne haltsan sen de gel öldür istersen. Gerçi bunun için sosyalleşmek lazım, kısaca izlediklerimden anladığım kadarı ile ama... Neyse ne. Artık yolunu da sen bul. Gel öldür beni ya da kimi istiyorsan, hepimizi öldür hatta. Belki dünyanın da sonu gelir böylece. Toptan ölürüz.

Yatağa atıyorum kendimi yeniden. "Nasıl uyuyabildin bu kadar?" diye kim bilir kaçıncı turuna çıkan en favori düşüncelerden biri giriş yapıyor yine zihnimin sahnesine. Bir kezzap dökülüyor yeniden içime. Nasıl bir can acısı! Kahrolmayı yaşıyorum sil baştan. Ta ki hırsımdan, acımdan dayanamayacak hale gelene ve bu yüzden aldığım ilaçlarla o günü de sızarak bitirene dek.

ORASI

"Laracığım, biraz vaktin var mı? Seninle tanıştırmak istediğim bir beyefendi var."

Şube müdürümüz Nilay'ın sesiyle, hesaplara dalmış olduğum bilgisayar ekranından başımı kaldırıp bakıyorum. Odamın kapısında kocaman gülen yüzü ile Nilay ve ömrümde gördüğüm en güzel gözler bana bakıyor. Masmavi. İlk vuran onlar. Sonra boyu, posu, şıklığı, kapkara kıvırcık saçları, bir şok etkisi yaratıyor bende, ayağa fırlıyorum hemen.

"Tabii Nilay Hanım, buyurun."

Bir yandan masanın arkasından çıkıp karşılamaya ilerliyorum onları nezaket icabı. Aslında Nilay, arkadaşım. Bu göreve geldikten bir süre sonra sıkı fıkı dost olduk onunla. Ama müdürüm olduğundan bankadayken Nilay Hanım'dır kendisi. Ele güne karşı, ciddiyet adına.

"Seni Aykut Bey ile tanıştırmak istiyorum. Aykut Özgül. Kendisi bankamızın ve ne şanslıyız ki şubemizin yeni özel müşterisi," diyor keyifle kıkırdayarak.

Anlıyorum ki adam zengin, çok zengin. Büyük iş. Anlarım ben Nilay'ın halinden. Zaten bana geldiklerine göre. Malum, benim işim, büyük işler.

"Merhaba Aykut Bey, çok memnun oldum efendim, ben Lara," diye elimi uzatıyorum o bir çift mavi göze.

Sanki bir şey vuruyor o gözlerden bana, alıyor beni içine, oradayım artık, hipnotize olmuş gibiyim. Titriyor muyum bilemiyorum ama titriyorsun derlerse şaşırmayacağım.

"Merhaba, memnun oldum," derken güldüğünde... ben aşkın ne olduğunu anlıyorum. Vurgun yemek gibi aşk. Şans

bırakmıyor. *"Ben de bir zamanlar sevildim anıma seninki düpedüz vurgun sayılır..."* diye bir şarkı geçiyor hatırımdan.

Vurgun bu, evet, zira bir şey saplanıyor bana ve sanki o şey ne ise, artık o andan itibaren o nereye çekerse, ben oraya gidebilirim. Kaçamam, ayrılamam.

Oturuyorlar masanın önündeki koltuklara. Ben de masama geçiyorum. Nilay tanıştırmaya devam ediyor: "Aykut Bey'in Dubai menşeli birkaç firması var. Yeni başlatacağı bir girişimi de var, dolayısıyla buradaki kapitalini farklı nasıl işletebiliriz diye arayışa girince bankamızı tavsiye etmişler ve özellikle de seni tabii. Methini duymuş Aykut Bey. Araştırmış seni ve bugün bizimle çalışmak üzere görüşmeye geldi."

Yanaklarım alev aldı, hatta bütün bedenim.

"Çok sevindim efendim."

"Başarı, başarılı olma olasılığı olanı her zaman çeker Lara Hanım. Benim bu yeni girişimimdeki başarı arayışım da sizin başarınızın kaynağı olan yetenekleriniz ve zekânızla birleşmeyi hak ediyor.

O güzel gözlerin gülüşünü görüyorum. Hayretle seyrediyorum. Hayretle başlayan bu hal, sonra hayranlığa dönüşüyor, hayran oluyorum etkisine, her şey o oluyor bir anda, hep bakmak istiyorum ona. Hiç bana göre değil bu haller ama gerçekten bunu yaşıyorum. Hep orada onun o gözlerine bakar halde, seyretmek istiyorum, dinlemek istiyorum...

"Tabii, elimden ne gelirse en iyi hizmeti vermek için çalışırız Aykut Bey," diyorum. "Bizim farkımızı yaratan kapitalinizi birkaç ezber yerde işletmek yerine, yaratıcılıkla tasarlanmış, çok farklı *bundle*'larla maksimum kârı kazandırabilecek şekilde işlemek."

"Bir dakika boş durmaz Aykut Bey, hep yeni ne var araştırır, ne ne veriyor, ondan sonra da elindekilerle yaptığı o farklı farklı *bundle*'lar, bütün müşterileri hayrandır ona. Parasına para

katar herkesin. Boşuna gelmemiş ismi kulağınıza inanın, bu işin Mata Hari'si diyebilirsiniz. Bütün bankalar peşinde."

"Aman Nilay Hanım," diye gerdanımı kırıyorum. "Vazifemiz ne ise onu yapmak üzere işliyorum. Memnuniyet yaratabilmek benim en büyük hedefim."

"Harika o halde, çok memnun oldum Mata Hari ile tanıştığıma," diyor gülerek. "O halde yarın için sizden bir randevu alsam ve tüm bilgileri aktarsam uygun olur mu? Şimdi bir toplantı için çıkmam gerekiyor çünkü."

"Tabii Aykut Bey, kaç uygun olur sizin için?" diyerek ciddiyetle önümde duran takvimime bakıyorum. Ya da baktığımı zannediyorum. Aslında sanki o an neredeyim bilmiyorum.

"On bir nasıl?"

"Harika!"

Ayağa kalkıyor. Biz de zıplıyoruz Nilay'la. Kapıya kadar geçiriyorum onları.

Kapıdan çıktığında bir anda büyük bir boşluğa düşüyor her hücrem sanki. Daha o an özlüyorum onu seyretmeyi. Gitmesin. Gitti. Yine gelse... Bu ani boşluğun huzursuzluğuyla oturuyorum tekrar masama ve birden hatırlıyorum, yarın sabah buluşacağız. Kocaman bir gülümseme yayılıyor, boşluğu avutabilmeye başlıyorum. Bir ileri bir geri keyifle, saçma sapan bir halde sallanıyorum koltuğumda. Salıncağa binmek istiyorum o an, binmek ve havalanarak bir ileri bir geri sallanmak bulutlara.

"Hadi iyisiniz Mata Hari'm," diye yine başını uzatıyor Nilay.

"Nilay, lütfen bana adam bekâr de, ben âşık oldum ya, vallahi oldum, bir şey oldu bana."

"Bekâr, bekâr. Tam bir *eligible bachelor*[1] şekerim. On numara! Tam sana layık, hadi bakalım inşallah."

---

1 (İng.) Gözde bekâr, uygun talip.

İşin tuhafı biz böyle değiliz. Yani müşterilerimizle ilgili böyle konuşmayız. Hatta bu tür diyaloglar son derece ucuz gelir bana. İş başkadır, özel yaşam başka. Müşterilerimin hem koruyucusu hem daha da çok olmalarını sağlayan gücüyüm ben, öyle görürüm kendimi. Onları korumak, kollamak, daha çok yapmaktır benim hedefim ve başarımın kaynağı. Ama demek ki dünya ekseninden kaydığında bir vurgunla, her şey değişebiliyor. Bizim bu diyaloğumuz gibi. Benim ve Nilay'ın hali gibi. Bir kahve söylüyorum Nilay'a. Bildiği her şeyi anlatıyor bana. Hayır, kim tavsiye etti bizi söylememiş ama çok methimi duymuş, harbiden bana gelmiş, benimle çalışmaya. Yıldız olmuşum ben artık piyasada, bugün anlamış Nilay. Adam çok varlıklı ve yeni bir yatırımın da eşiğindeymiş. Çok iş çıkarmış bize buradan. Tabii benim kafamdaki diğer işleri bilemezmiş. Artık kısmetmiş. Filan falan.

Hâlâ sallanarak bir ileri bir geri dinliyorum. Galiba heyecandan yerimde duramıyorum. Hayret, hayranlık, heyecan, hepsi bende.

"Nilay, çok tuhaf bir şey oldu bana, çarpıldım adeta. Ne oluyor ya? Nedir bu adam ya? Bu nasıl bir iş? Nasıl bir etki?"

"Aşk kızım, aşk! Anlatamıyorduk ki sana! Kızma ama hep dalga geçerdin ya, Allah başına verdi galiba. Ama ben biliyordum, değil mi? Söylüyordum sana, değil mi? Çok büyük konuşuyorsun diyordum. Bak geldi başına. Bizim soğuk, burnundan kıl aldırmayan Mata Hari'miz vurgun şarkısını söylemeye başlamış içten içten," diye kahkaha atarak kalkıyor Nilay. "Hadi görüşürüz, ben işime," diyerek çıkıyor odadan.

O günün devamında nasıl çalışıyorum, o en uzun gelen geceyi nasıl geçiriyorum bilmiyorum. Ertesi gün saat on bir için yaşıyorum. Her hücrem orada. Onu yeniden seyretmek istiyorum. Akşam yüzümü yıkarken bu düşüncelerle bir an göz göze geldiğimde kendimle, "Salak mısın kızım sen ya? Aklını

mı yitirdin?" diyen bir ses yükseliyor içeriden. O sesi iyi biliyorum. Beni kendime getiren, aklımı başımda tutan ses o. Belirli bir çizgide, belirli sınırlar içinde ilerlememi sağlayan ve bugüne beni getiren sesim. Ben olan, ben olmamı sağlayan. "Salak mısın?" diye soruyor. Bir an kalıyorum, bakıyorum kendime. Salaklık mı bu hal? Bilmiyorum.

Ertesi gün olsun, yaşanacak olanlar yaşansın, gerisini bilmek istemiyorum.

Yine karşılaşma, yine vurgun, odaya girişi ile yine her hücredeki boşluğun o an dolması. Sonra sürüklenme başlıyor yine bir büyük dalganın içinde. Ama mutluluktan uça uça. Koyu takım elbisesi -bir adam bu kadar güzel taşıyabilir mi bir takım elbiseyi- ve yine sıcacık bakan gözleri ve o şahane gülüşüyle geliyor dünyama.

Toplantımız oldukça iyi geçiyor ve yapmam gerekeni yaparak onu müşterilerimiz arasına katıyorum. Aykut Bey artık bende, müşteri portföyüme katılıyor. Beş yüz bin doları hemen yatırıyor hesaba. "Uğur parası olsun çalışmalarımız için, sıftah diyelim," diyor gülerek. Kısa zaman içinde büyük bir kapital var aktaracağı çünkü. Yurt dışındaki birkaç hesabından getirecek çünkü büyük bir yatırıma hazırlanıyor Türkiye'de.

Transfer gerçekleştiğinde, birden beni dünyanın en mutlu kadınına dönüştürecek teklif geliyor:

"Ama ben çok acıktım, birlikte bir öğlen yemeği yiyelim mi? Bir yandan size yatırımımı anlatabilirim ben de," dediğini duyduğumda sevinçten hücrelerimin patlayacağını sanıyorum. "Bu arada ne kadar şıksınız," diyor bana.

Bu bildiğim bir şey, evet, ama onun söylemesi bambaşka bir etki yaratıyor. Zaten her zaman çok önem veririm giydiğime de, nasıl görüneceğime de. Malum her zaman zarif, hoş ama güvenilir bir görsel sunmalıyım müşterilerime. Ama bugün için kaç kıyafet denendi ah bir bilsen Aykut Efendi! İçimden mu-

zipçe gülüyorum. Uzun bacaklarımı daha da uzun gösteren siyah pantolonum ve siyah topuklu ayakkabılarım, kırmızı, beyaz ve siyah renklerin dalgalandığı ipek gömleğim ve dünya para bayıldığım en bi' marka çantamla *Vogue* dergisine poz verebilirim hemen o anda. Hep varla yok arası yaptığım makyajım, arkadan bol bir atkuyruğu şeklinde taranmış sarı saçlarımla hep babamın olmamı istediği güzellik, kalite ve nezaket abidesiyim.

Babamı savuşturuyorum hemen kafamdan. Yaşam başka olacak artık, ben nasıl istiyorsam...

Nişantaşı'nda yürümeye başlıyoruz. Bana önerdiği çok sevdiğim restoranlardan birine ilerlerken o bir yandan sorular soruyor, özel bir beslenme durumum var mı? Ya bunu sorması bile bir erkeğin... Ne zarif. "Lütfen çekinmeyin, siz nasıl tercih ederseniz öyle bir mutfak seçelim kendimize," diye destekliyor inceliğini. O da anlatıyor kendini, meğer vegan olmuş çünkü hayvanları çok seviyormuş, zaten birazdan yatırımını da anlatınca anlayacakmışım.

Heyecanla ben de neredeyse hiç et yemediğimi anlatıyorum, belki de bir geçiş benimki de diyerek. Onun yoluna meyletlerek, nereye ise "Hazırım," demek isteyerek.

Yoldan geçerken kadınların ona bakışını görüyorum. Bakmasınlar istiyorum, önce benim olsun, ondan sonra baksınlar bakacaklarsa istiyorum. Bu haller hiç ben değil, hiç. Şaşırıyorum.

Ne oldum değil, ne olacağım diyeceksin. Bir de böyle ara ara acayip lakırdılar gelip geçiyor içimden, büyük büyük laflar. Aslında dinlemediğimi zannettiğim ama oradan buradan duyduğum şarkı sözleri falan geçiyor içimden mesela dünden beri. Kendimle dalga mı geçiyorum, kendime bir şeyler mi anlatmaya çalışıyorum, bilmiyorum. Daha doğrusu çok da ilgilenmiyorum. Yediğim vurgunla süzüle süzüle dibe inmeyi tercih ediyorum.

BURASI

Yerimde sıçrayarak silkiniyorum öfkeyle. Yeter artık, bu filmi kaç kez yeniden seyredeceğim? Kaç kez sahne sahne aynı film? Bu nasıl bir ceza ki en çok unutmak istediğim tekrar tekrar gözümün önünde beliriyor? Gücüm o kadar azaldı ki artık hiç kontrol edemiyorum kendimi. Ben böyle tükenmiş yatarken, zihnim ben olmuş olanın cinayetini, katledilişini bir ileri, bir geri sarıyor. Bitsin istiyorum, aslında bitmesi için elimden geleni de yapıyorum. Yani hiçbir şey yapmıyorum. Tümüyle bıraktım artık. Ne kadar süre, kaç gün geçti bilmiyorum. En kötüsü açlık. Açlık iyice baygın hale getirdi beni. Marketi aradım birkaç defa ama açan yok. Gıda ile tek bağlantım orasıydı aylardır oysa. Başka aranacak bir yer de yok. Ne bekliyorum bilmiyorum. Bu işin sonu ölümle mi bitecek bu odada? Ölüm. Ölmek istiyor muyum diye belki yüzüncü kez soruyorum kendime. Son aylarda "Ölmek istiyorum," diye çok kez hıçkırıklarla sarsıldım ama bu haykırışlarımda samimi miydim acaba?

Cemo haklı. Ben ne yaptığımı bilmiyorum, o an bunu fark ediyorum. Öyle büyük bir zavallılık içindeyim ki. Hayır, hakikaten ne yapıyorum ben burada böyle ya? Öleceksen at kendini aşağı kurtul, ölmeyeceksen n'apıyorsun burada? Aç, susuz. Adam haklı, çağırdı insan gibi seni kim bilir kaç gün önce, plan yapalım dedi ama baştan aşağı benzettin adamı. Haykırıp, ağlayıp geldin yattın buraya. Adamdan da ses yok artık. "Geber, kal orada," dedi herhalde o da.

Sessizlik. Cevap veremiyorum bu ben olan sese. "Ne halin varsa gör," diyor adam işte.

O an bir şeye uyanıyorum. Fark ediyorum, büyük fark ediyorum. Bana bakıyor her şey. Bundan sonrası bana bakıyor. Aslında her an bana bakıyor. Üstelik şu zavallı halimden benden başka etkilenecek birisi de yok. Hani kendimi öldürerek öç alacağım desem, geride kalmış olan biri de yok zaten salak! "Kimse yok kızım öç alınacak, uyan!" diyorum. Peki ne yapıyorum ben o zaman? Düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum. Aradığım kendime bir çıkış ya da tümüyle bir bitiş yolu. Çünkü hiç bilmediğim bir bitkinlik sarmış durumda her yerimi. Sürekli uyukluyorum ama bedenim çok acıyor. Beden kendi kendini yiyor. Açlık. Açlık acı verir mi? Acı veren açlık mı? Yoksa açlıkla cezalandırılma mı acıtıyor her yanımı? Bu acı halini bitirmek istiyorum. Çıkışı bulmalıyım. Son vermeliyim bu hale.

Neden geldim ben buraya? Ölmek için değil, hayır. Buraya gelip şehrin en ucundaki bu odaya kapanışım ondan değil. O kadar büyük bir utanç, suçluluk, acı var ki içimde, o kadar büyük bir öfke var ki dünyam diye bildiğim ne varsa ondan kopup bir köşede kalmak, tümüyle unutulana dek ortadan kaybolmak ve belki bu sayede unutmak istedim. Kimseyi görmemek, kimseyle konuşmamak, hatırlamamak, o kiminin bu halimden zevk alan, kiminin acıyan bakışlarından sıyrılmak, her şeyden kopmak istedim. Belki tanıdık bildik her şeyi yok edersem tüm yaşananlar da yok olur dedim. Kendi yaşamımdan her şeyi silersem, yaşamım dediğime dair her şeyi silersem, hatta kendimi de yaşamdan silersem belki tümüyle gider, unutulur yaşanmış olan diye umut ettim kim bilir? Belki hatırlamayabileceğimi zannettim. Ama olmuyor. Olmuyor. Değişmiyor. Kurtulamıyorum. Giderek daha da hareketsizleşiyorum ve daha da o günlere dolanıyorum.

ORASI

Peri masalı. Ama masal değil, gerçek. İşte geldi buldu beni. Bulacak tabii. Ben her şeyimle bunun için hazırlanmadım mı? "En" olmak. Her şeyin en iyisini hedefleyen ve kendinin de en iyisi olmak için yıllarca... Tabii ki kendimi de en iyisine saklayacaktım, ya ne yapacaktım? Ben kendime bu kadar emek verirken, benim değerimi bilemeyecek seviyede abuk sabuk tiplerle ne işim olabilirdi? Züppe, cahil, bir kadına nasıl davranılır bilmeyen, parası olan ama para nasıl kullanılır bilmeyen, aklı cinselliğini aşamamış, zira cinselliğini düzgün yaşamayı başaramamış, orada takılıp kalmış ve seni elde ederse seviye atlayacağını zanneden tipler ve daha neler neler... İşim olabilir mi böyleleriyle benim? Hayır tabii.

İstedikleri kadar züppe, kibirli desinler, kulaklarımı tıkadım. Veeeeeee buyurun işte sonuçta, ben kazandım. Bu konuda da başardım. Neler neler dediler arkamdan. "Tek başına kocayacak," dediler, "Saklaya saklaya kuruyacak," dediler, hepsi geldi kulağıma. Kadınlar en acımasızdı tabii. Nedendir bilmem, kendi kendilerini mahkûm ettikleri ucuz içerikli, hiçbir alanda yetmeyen ama yetinmeyi gerektiren, hoyrat ve kaba lisanlarla konuşulan, şiddete kadar varılmasını dahi "aşk" tanımına uydurabildikleri tuhaf ilişkilerinde çektikleri acıları ben yaşamıyorum diye bana öfke duyan hemcinslerim. "Ben en iyiyi, bana *işte en iyisi* dedirtecek olanı istiyorum, anladınız mı?" diye haykırmak isterdim. Gerek kalmadı, işte herkes görebilsin diye geldi sevgilim. Şimdi herkesin merakla yinelediği o soru "Ne zannediyor ya bu kendini?" cevaplandı nihayet. Hepsi kapadı çenesini hayretle ve şaşkınlıkla beni, bizi seyrediyor. Hem eyredilmeyecek gibi de değilim. Yürümüyorum, uçuyorum.

Çünkü çok seviliyorum. Çok sevilen bir kadın olmak ne muhteşem bir deneyimmiş, anlıyorum.

Tanışalı üç ay oldu, ilk günlerde artan görüşmeler, yazışmalar derken tanışmamızdan bir ay sonra açıldık birbirimize. Bir daha uçtum. Son iki aydır ise akşam iş çıkışı buluşmalar ve hafta sonları seyahatler ile bir prensesin yaşamını yaşatıyor bana. En lüks oteller, kiralanan özel uçak ile seyahatler -kendisininkini de sipariş verecekmiş yakında zaten, bana farklı birkaç modeli denetiyormuş, hangisini beğenirsekmiş- her hafta sonu bir başka kaçamak, her akşam kâh benim evim, kâh bir başka yer, mekân ve konseptte aşkı yaşamak. Şımartılmak. Hat safhada şımartılmak.

Artık karşı çıkmaya kalktığımda bir gün, "Sevgilim, bu yaşam zaten benimdi ama seninle doldu, seninle tamamlandı. Servet boş derler ya, boş değilmiş, seni istermiş," dediğinde bana, gözlerinin doluşu... Aşkım.

Telefonum çalıyor, sekreterimin sesi onun geldiğini haber veriyor. Kalkıp karşılıyorum onu. Kucaklayarak havaya kaldırıp döndürüyor beni. "Tam dokuz saat kırk yedi dakikadır hasretteyim, nihayet bitti," diyor gülerek bir yandan.

Günlerden cuma. Sıcak bir temmuz cuması. "Hadi kaçıyoruz," diyor. Şoför bankanın önünde arabanın kapısını açmış bekliyor, kıkırdayarak biniyorum. Yine nereye gittiğimizi bilmiyorum diye kendi içimde kıkırdarken havaalanı yolunda olduğumuzu fark ediyorum.

"Aşkım kıyafetim yok yanımda, nereye gidiyoruz?"

"Hepsi ayarlandı, sıfırdan neler lazım olacaksa bir valiz hazırlattım sana. Hepsi yepyeni. Zevkime güvenirsin herhalde."

Şaşkınım. Hep şaşırtıyor beni. Yapabilme becerisi şaşırtıyor. Sanki dünya onun elinde şekil verebildiği bir hamur. Ne yapılması gerekiyorsa yapılabilir onun elinin altındaki dünyada. Elini uzatıp olduruyor. Öylesine bir etki ki varlığından yayılan,

anlamıyorsun. Dalaman'a uçuyoruz. Oradan Göcek. Bizi bekleyen şahane bir motoryat ile açılıyoruz denize.

"Sadece birkaç saat önce bankada mıydım ben?" diye yine içimden gülüyorum.

Gerçekten de böyle teknede geçirilecek bir hafta sonu için özenle hazırlanmış bir valiz sunuluyor bana. Yine hayret, yine hayranlık, yine aşk yükseliyor her hücremden.

Ertesi gün en özenle seçilmiş koylarda geçiyor günümüz. Akşam gün batımında Hamam Koyu'na geliyoruz. Kleopatra'nın hamamı olan koy. En sevdiğim özelliklerinden biri anlattığı hikâyeler. "Kleopatra mı?" dediğimde anlatmaya başlıyor: Etrafta görülen kalıntılar Likyalılar döneminden kalma imiş. Koyun sularının altında tarihi hamam kalıntılarına rastlanmış ki koy da adını Kleopatra'nın yaptırdığı söylenen bu hamamdan almış. Efsaneye göre Kleopatra, Sezar öldükten sonra Antonius'la yüzmüş burada ve bu suların kendisini çok güzelleştirdiğini fark edince buraya bir hamam yaptırmış.

"Artık sen daha nasıl güzelleşirsin bilemem, senin için imkânsız ama ben belki biraz parlarım da yanına yakışırım diye umuyorum," diye gülüyor.

Sarılıyorum ona. "Sen *en* olansın sevgilim, bu ne demek akşam anlatırım sana," diye çapkın kıkırdıyorum. Bir süre öyle kalıyoruz. Sonra onun yine bir sonrası için harekete geçiren sesi geliyor:

"Hadi şimdi bu güzel gece için hazırlanalım olur mu? Vakit yaklaşıyor gün batımına."

"Hazırlanma dedin de, bu nasıl bir ölçme, biçme, hazırlanma sevgilim? Valizdeki o nefis yeşil elbisenin üzerinde *Cumartesi Akşamı* notunu koymuşsun ya gerçekten bitirdin beni."

"Eeee, ne yapalım, en özel olan bu hanıma, en ince şekilde düşünerek hazırlanmak lazım. Seninle geçireceğim hiçbir anı rastgele akışa bırakamam ben. Her şey sana layık olmalı."

BURASI

Tuvaletim var. Ayağa kalkmalıyım. Tuvalete gitmeliyim. Yine geçmiş miydi demin yaşadığım? Burada mıyım şimdi? Nerede yaşadığımı, olduğumu bile bilmiyorum. Nasıl düştüm bu hale? Nasıl uyanmadım? Uyanmamışım işte. Şimdi film yeniden gözlerimin önünden geçince... ne kadar her anı dikkatle tasarlanmış, görebiliyorum. O zaman görebilir miydim? Hiç sanmam, yaşam bazen fırsat vermiyor insana. Neden bilmem.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama çok zor. Adım atabilirim sanıyorum ama ikinci adımda yere düşüyorum. Davranmaya çalışıyorum ama olmuyor, kalkamıyorum. Ha orası ha burası, ne fark eder yatayım işte. Kalkma ihtiyacını bırakıp yine savruluyorum.

ORASI

Sarılıyorum ona yeniden, öpüyorum dudaklarından, elinden tutup götürüyorum kamaraya. Sevişiyoruz. Teslimim tümüyle ona. Mayıs sonu gittiğimiz o ilk tatilde ne olacağını biliyordum tabii. Özenle, saygıyla ama nasıl bir ihtimamla hazırladı yine beni o tatile. Tanışmamızın birinci ayını kutlamak için gittiğimiz o tatilde artık hazırdım ben de. Onun olmaya hazırdım. Hep dalga geçerdim bu deyimi kullananlarla ama meğer o ait olma ihtiyacı gerçekmiş. Tümüyle ait olduğunu hissettiğinle birleşmekmiş. O büyük özenle ve gayretle her geçen gün değerlediğim bu kadını, nihayet kendime denk gördüğümle birleştirdim.

O "yaşın geçti, kurudun" diyenler kendilerini abuk ilişkilerde heder ededursun, ben yıllarca yine büyük bir özenle hazırlandığım hedefimi tam on ikiden vurduğumu biliyordum. "Olacaksa böyle olmalı," dediğim ne varsa, onda bulmuştum. Yaşamı getirdi, önüme koydu. Tek bir özlemim kalmıştı zaten geldiğim noktada; bu oluşturduğum değerin kıymetini bilecek eşimi bulmak. Hep aradım. Hep bir umut girdiğim, çıktığım ortamlarda bakındım etrafa. Ben kapatmadım yani kendimi, asla. Ama beklenmedik şekilde, ben kendimi parlattıkça yalnızlaştım. Erkekler benden kaçar oldu. Çok güzel. Çok başarılı. Parası da var. Kimseye ihtiyacı yok. Çok iyi okumuş. Çok kaliteli. Çok kültürlü. Hep "çok" gördüler beni ama o çok olan özelliklerim cazibe oluşturacağına, her biri birer paravan oldu sanki onlarla benim arama. Yaklaşanlar yine bir "çok..." ifadesi ile aramıza paravanı koyup uzaklaştılar. Ben mi çoktum yoksa

siz mi az kaldınız be adamlar? Be hatta kadınlar? Arkadaşlarımı da seneler içinde yok oldu, iyice sahteleşti. Arkamdan dönen dedikodular. O kıskanç bakışlar. Kolay değildi bu yalnızlık ama vazgeçmedim. Yaşamımı tam da istediğim rafinelikte inşa ettim. Tabii ki eşim de buna uygun olacaktı. Ben hep dengimi bulmayı özledim. İstedikleri kadar dalga geçsinler, boşuna dememişler son gülen iyi güler diye. Buyurun şu son üç aya bakın, uçuyorum. Hatta uçuyorum demek hafif kalıyor. İnsan her zerresinde hep *high*[1] olabilir mi? Olabilirmiş.

1 [İng.] Yüksek.

BURASI

Tuvalete gitmeliyim. Bedenimden gelen sinyaller görüntülerin arasına giriyor. O baskı ile bedenim beni bir zamanlarki uçuşumdan almak ve buraya, buradaki tuvalete göndermek istiyor. "Şimdi tuvalet zamanı," diyor da gücüm yok. Hem ne güzel bu filmi seyretmek. Ne olur ben hep bunları seyretsem. Ne olur hep orada kalsam. Baskı artıyor. Halim yok. Kalkamıyorum. Bedenimi duyuyorum da onunla kopuğum sanki, duyuyorum da umursamıyorum galiba, ona ihtiyacım var mı? Baskı dayanılmaz oluyor, yükseliyor. Kalkamıyorum, kalkmak istiyor muyum, onu da bilmiyorum. Yok, biliyorum, istemiyorum sadece kurtulmak istiyorum bu baskıdan. Rahat bırak beni, bırak! Tutarı ne ki, öğrendiklerim mi? Bırak Allah aşkına, hepsi palavra, hepsi. Bırakıyorum işte, oh! Baskı gidiyor, rahatlıyorum. Beden ne yaptıysa yaptı bana ne, ben rahatlıyorum ve geri dönüyorum oraya, o yine orada olmak istediğim yatağa.

ORASI

Sevgilim duşta. O duştayken keyif içinde yatakta ağzım kulaklarımda gevşemiş düşünüyorum. Duştan sonra yeşil elbiseyi giydiğimde bir kez daha zevkine hayran kalıyorum Aykut'un. Yemyeşil parlayan malahit taşlı küpeler ve kolye bile düşünülmüş. Her şeyimle istediğim noktayı bulduğumda, kamaradan dışarı çıkıyorum ve teknenin arkasına ilerlediğimde gerçekten bayılacak gibi oluyorum. Gördüğüm manzarayı akhmın alması vakit alıyor. Beyaz çiçekler, mumlar ile hazırlanmış bir masa, her yer cipsolar ve çiçeklerle dekore edilmiş. Üç kemancı bizim şarkımızı çalıyor. "Can't Help Falling in Love."

Ama en şaşırtıcısı ben bu sahneye girdiğimde beni alıp sarmalayan, "Seni seviyorum Lara'm," derken önümde diz çöküp bana uzattığı bademşeklinde tektaş ile -en sevdiğim; onu da nereden öğrenmiş bilmem- evlenme teklif eden Aykut.

Bayılacak gibi oluyorum. Tabii ki evet, evet, evet! Haykırıyorum, tüm dünya duysun, evet! Hemen peyda olan tekne servis ekibinin ellerinde patlayan şampanyalar ve nefis bir yemek. Ne yedim ne yemedim heyecan ve mutluluktan, bilemiyorum. Yemek sonrası teknenin ön bölümünde baş başa, yıldızlar altında gelecek hayallerimizi paylaşıyoruz. Filmler halt etsin. Bu adam bambaşka.

"Nasıl oldu bütün bunlar?" diye sorduğumda ben içeri gider gitmez bir başka teknenin yanaşarak gizlice önceden tasarlanmış bu ortamı hazırladığını anlatıyor.

"İyi ki arada kamaradan çıkmadım, kemancılarla karşılaşsam korkardım." Gülüyoruz, çok gülüyoruz.

"Bu akşam uyurken bu güzelim teknenin güzelim kamarasında uykumda bile uçtuğumu hissedeceğime eminim," diye fısıldıyorum ona. Başım göğsünde, her anını şimdiden iple çektiğim bir yaşama bırakıyorum kendimi.

BURASI

Üşüyorum. Bu bedenimin dertleri bitmedi. Şimdi de bir üşüme dikkatimi çekmeye çalışıyor. Oysa uyumak istiyorum ben, yine onun kollarına, peri masalıma gitmek istiyorum.

"Zaten hep uyumuşsun, toptan uyu güzelim! Hakikaten nasıl bu kadar salak olabildin ya?"

Nasıl mı? Nasıl ha? Çünkü gerçekti, yaşadım ben, ne yani yaşamadım mı?

"Ulan, adamın dünyasıyla ilgili neyi biliyordun? Evini, barkını, çevresini? Öyle sap gibi fırlamış gelmiş bir tip, insan biraz sorgular."

Ne vardı ki bilecek, sorgulayacak ne vardı? Biliyordum. Ailesi ölmüştü. Kabristana ziyaretlerine bile gidecektik o bayramda. Edirnekapı'da yatıyorlar demişti bana. Çok üşüyorum... ıslaklık var çünkü. Neden? Bilmiyorum. İçim çekiliyor.

ORASI

"Aşkım, bir yerlere kaçsak mı bu bayramda? Yorgunum biliyorsun."

Yepyeni bir iş kuruyordu burada, gemilerle taşımacılık, vs. Çok anlamıyorum ama deli gibi koşturuyordu. Gereken bir miktar kredi için de tabii ki bizim bankayı tercih etmişti. Üstelik onu bekleyen kendi bankası varken, bana katkısı olsun diye. Kendi bankasından kadın kaç kere yalvarır gibi aradı yanımdayken, neden bizi bırakıyorsunuz, hemen onaylayalım krediyi filan. Her seferinde her zamanki kibarlığıyla, "Değerlendireceğim, birkaç yerle daha görüşüyorum," diye kadınla konuşmasına son veriyor, "Burada aşkım dururken ne işim var başka yerlerde?" diye uzanıp beni öpüyordu. Boru değil, beş milyon dolardı talebi. "Gerisi bende zaten aşkım, bunu elimi rahatlatsın diye istiyorum," diye açıklamıştı.

Açıkçası sıkılıyordum diğer banka aradıkça. İnceleme bizim tarafta uzayacaktı, biliyorum. Uzayınca, hissediyordum bir an önce halletmek istiyordu. Ben de diğer bankaya gitmesin istiyordum. Verebilsek bu krediyi Nilay ve benim için de çok iyi olacaktı. Bütün evraklarını zaten bana getirip vermişti başvuru için. "Bak neyim var neyim yok sunuyorum onayına aşkım. Bak bakalım beğenecek misin?" Şirket banka hesapları, Dubai'deki mal varlığı. New York'ta bir daire. En çok da buna sevinmiştim çakırmadan. Pek severim o şehri. Ne canlılıktır. Artık orada da bir evim olacak.

"Ama esas hazinem burada," diyerek öpmüştü dudaklarımdan. Her fırsatta nasıl da sevildiğimi, hem de çok sevildiğimi hissetti-

rirdi bana. O, hiç ihtiyacı yokken ve üstelik acelesi de varken sırf benim yararıma olsun diye bizim bankaya başvuru yapıyor ama işte yeni müşteri... Didik didik etmeden vermezler şimdi krediyi. Uzatırlar da uzatırlar. İçim sıkılarak dosyayı incelerken aklıma gelen bir fikirle kalkıyorum yerimden. Nilay'ın ofisine gidiyorum.

"Bak, bir fikrim var," diyorum kendimden en emin şekilde. "Ben kefil olayım Aykut'a, öyle gönderelim dosyayı. Söyle o genel müdürlükteki arkadaşına, ona da bir güzellik yaparım. O da evlenme arifesindeydi, değil mi? Bak ona da iyi olur, rahat etsin. Uzatmasın. Adam nişanlım yahu. Hem var bende bu paranın karşılığı, biliyorsun. Kaptırmayalım bu işi. Bak kaç gün bayram tatili girecek araya. Köprü de yaparlar şimdi perşembe ile cumayı, buyur sana on gün. Sonra gelecekler de, işe koyulacaklar da, eylül ayını buluruz valla. Kaçar adam öbür bankaya, ben söyleyeyim. Hem bak, ben kendimi koyuyorum ortaya."

"Emin misin?" diye gözleri umutla parlayarak soruyor Nilay. Onun da bu işi yapmak istediğini çok iyi biliyorum.

"Hadi Nilay, şu evlilik arifesinde üzme beni. Ben şimdi dosyayı gönderiyorum sana, biz inceledik de, Lara da kefil, uzatma bas onayı de. Arkadaşım değil mi? O da ikna etsin ayarlasın, sustursun kim varsa orada. Zaten açık bırakmıyorum ki size. Atla deve de değil ya, beş milyon. Ben varım burada. Hadi benim melek arkadaşım. Gün aşırı arıyor öbür banka ya adamı."

Nilay şöyle bir çeviriyor işi içinde. Benim garantörlüğüm yatıyor aklına. "Peki, gönder hadi," diyor. Koşup sarılıyorum boynuna.

Kredi çıkıyor tabii. Aşkım rahat. O Kurban Bayramı Porto Cervo'ya uçuyoruz. Sardinya Adası'nda, cennette bir bayram. Yürüdüğümüz o şahane çiçeklerle çevrili yollar, o berrak turkuaz deniz, o rahatlık, o lezzetler... Dönüşte ise ben artık evimizi arama işini yoğunlaştırıyorum. Aykut ise yeni yatırımının peşinde bir beliriyor, bir kayboluyor.

Eylül ayı boyunca Boğaz'ın iki kıyısını arıyorum, tarıyorum. İşten arta kalan tüm zamanlarımı emlakçılarla Boğaz'da ev gezerek geçiriyorum. Adım adım. Her iki yaka da olabilir dediğim için her gün bir emlakçı yeni bir yalı ya da yalı dairesi adayı ile geliyor. Nerede kiralanabilecek daire, yalı varsa Boğaz'da geziyorum. Bazıları büyük palavra tabii. Komik yerler. Şimdi içinde bulunduğum bu tuhaf yalı gibi. O günlerde bir emlakçı getiriyor da beni, "Siz dalga mı geçiyorsunuz?" diye dikleniyorum görünce. "Burada yaşayarak nasıl hayatımı sürdürebilirim? İstanbul mu burası? Hem adamın çıkacağı ne malum ya? Biz niye bir adamın üst katında abuk bir dairede yaşayalım canım?" diye çıkışıyorum emlakçıya.

İşte o günlerde ben mutlu gelin adayı, "Madem Boğaz'da doğmuş benim prensesim, orada yaşamalı," diye tutturmuş olan aşkım sebebi ile Boğaz'da ne var, ne yok geziyorum. Katiyen başka bir yer duymak istemiyor. Bir yandan da hızlanan işiyle ilgili sürekli yurtdışına gidip geliyor. Ben işim, ev arama, haziranda olmasına karar verdiğimiz -e anca evimizi hazır ederiz düğün tasarlama işleri için görüşmeler yapmak. Tek derdim onu özlemek.

Ben de Dubai'ye gitmeyi istiyorum tabii o gittikçe ama mevsim ters. "Dubai şimdi çok sıcak yavrum, binaların dışına çıkamıyoruz," diyor bana. Kışın gideceğiz evine. Hem bizim evimiz İstanbul olacak, buraya yerleşmek istiyor o da, aramaya başladık evimizi. "Ya, boş versene Dubai'yi, sen evimize odakları, nasıl olsa gideriz, orası hep cepte. Şöyle şubat ayında filan gideriz, ne güzel denize de gireriz aşkım."

O aşkım derkenki bakışı... Bir erkek bu kadar güzel bakabilir mi? Unutuyorum hemen Dubai'yi.

BURASI

Açım. Açlık çekiyor bu defa buraya. Açlık artık kendi kendini yemeye başlamış bedenimi eritmeye başlamış durumda. Otofazi mi diyorlardı neydi? Aklıma, "Yazın mayo giyeceğiz, biraz daha toparlanalım," diye Nilay ile yaptığımız ketojenik diyetler geliyor. Nilay. Yine suçlulukla kavruluyorum. Bu gidişin sonu iyi değil, ayağa kalkmalıyım. Davranıyorum ama olmuyor. Olduğum yerde ters dönüyorum. Elim ayağım titriyor, farkındayım. Bir dört ayak üzerine kalkabilirsem... Bu soğuk yerde yatan bedenim... bu üşüme... hatırlıyorum. Hatırlayıp yine bırakıyorum kalkmaya çabalamayı, kayıyorum çaresiz.

ORASI

Titriyorum, zangır zangır titriyorum. Nöbet gibi. O kadar çok ağladım ki ağlaya ağlaya bu buz gibi beton yere kapaklandığımın farkında değilim. Betonda yatıp kaç saat hıçkırdım bilmiyorum. Gelen yok, duyan yok. Dinlemek isteyen yok. Büyük bir yanlış var, anlatmak istiyorum ama bir Allah'ın kulu yok dinleyen. Aykut, Aykut'a ulaşamıyorum. Aradım, kaç kere. Ama açan yok. Günlerdir yok. Şimdi bile yok. Merak etmiyor musun, iki gündür buradayım. Haberi gelmedi mi sana bu kepazeliğin? Benden önce sana gitmeli değil mi bu hatanın haberi?

Bir tuhaflık var olan bitende. Bu soruları sorsam da bunu hissediyorum. Aykut'un sırra kadem basmasında bir tuhaflık var bir kere. O birkaç saati benimle konuşmadan geçiremezdi, nasıl olabiliyor şimdi?

Son konuştuğumuz anlara geri sarıyorum. Normal konuşmalarımız Aykut ile, özlemimiz, yaklaşan evliliğimiz filan. Her şey, çok değil on gün öncesine kadar o kadar normaldi ki aklımı oynatacağım gibi geliyor. Yaşam yukarıya doğru sürekli artan bir coşkuyla giderken nasıl da her şey bir anda, bu denli tersyüz olabilir? Hem de birbiri ardına gelen, hepsi birbirinden anlaşılmaz olaylar dizisi şeklinde. Bir ringe çıkmışım da sanki karşımdaki boksörden sürekli yumruk yiyorum. Daha bir yumruğun darbesini kaldırmaya çalışırken ikincisi geliyor ve üçüncüsü.

Kafamı toplamalıyım. Akıllı kadınım ben ya! Bir geri gidiyorum zihnimde. Nerede altüst oldu üzerinde yürüdüğüm

dünya? Kendimi zar zor kaldırıp duvar dibindeki banka oturuyorum. Bu cehennemden çıkmam için doğru düşünebilmem lazım. Her şeyin sapıtması, önce Nilay'ın bana Aykut'un kredi meblağının tamamını bizim bankadan çektiğini söylemesiyle başladı. Olabilir tabii ama biraz da bozuldum, yani bana söyleyebilirdi diye düşündüm. Hemen eminim geçerli bir açıklaması vardır diye diye içimden ve sakin kalmaya çalışarak aradım Aykut'u. Varmış tabii.

"Aşkım yatırımla ilgili acil bir nakit ihtiyacı oldu. Benim bütün kapital bağlı, onu çözmek istemedim birkaç gün için, şimdi buradan alayım dedim. Haklısın, sana haber vermeyi atladım. Yirmi güne para çözülecek, o zaman aynen iade hesaba. Ben aşkımın yüzünü yere getirir miyim? Ne dedim ben? O para rahatlık paramız. Dursun istiyorum orada. Düğünümüz var filan. Şimdi ben bütün paramla bu yatırıma girdiğim için biliyorsun..."

Biliyordum, anlatmıştı, plan böyleydi. Yatırıma benimle tanışmadan önce karar vermiş ve ilk adımları atmıştı. Bizden aldığı krediyle benimle olan yaşamını aksatmadan yaşamak istiyordu. "Benim yatırımım sorun yaratmasın şimdi, aşkıma en iyiyi yaşatamazsam ben ne yaparım?.." Sonra sarılma, yine ayaklarımı havalandırma.

Şimdi ise bir hücrenin içindeyim. Çıldıracağım. Ağlamaktan başka bir şey yapamıyorum ama yapmalıyım. ÇÜNKÜ BÜYÜK BİR YANLIŞ ANLAMA VAR. Çok açık bir yanlış anlaşılma var da nerede bunun ucu, onu bulmak lazım.

"Heeeey. Kimse yok mu? Alooooo?"

Sonra bir ses geliyor:

"Yok burada kimse, bağırıp durma, gebersen pazartesiden önce kimse ilgilenmez seninle. Buradasın. Otur bekle."

"Bir hatanız var ama yanlış kişiyi..."

"He, he hep öyledir zaten."

Kahkahalar geliyor. Sonra yarım yamalak duyduğum alakasız bir diyalog. Telefonda konuşuyor herhalde biriyle.

Birkaç defa daha sesleniyorum ama bir cevap gelmiyor.

Kalakalıyorum, kaskatıyım. Sanki damarlarıma çimento dökülmüş de taşlaşmışım gibi. Şokun yarattığı bir taşlaşma hali. Peş peşe, kaçıncı şok bu, onu da unuttum. Oysa tam da evimiz bulmuştum ben. Beylerbeyi'nde ne güzel bir villaydı. Biraz tepede, tamam, yalı değil ama bütün Boğaz ayaklar altında. Heyecanla aramıştım Aykut'u ama ulaşamadım.

Bankaya gittiğimde Nilay geldi odama, yüzü çarşamba pazarı gibi.

"Ne oldu sana?" dedim.

"Ödemedi taksiti," dedi.

"Kim?"

"Seninki, kim olacak? Parayı aldı götürdü, taksit de yok. Bana bak Lara, bul şu herifi, bu işte bir terslik çıkarsa hepimiz yanarız, bilesin."

"Ya ne dikleniyorsun, saçmalama ya. Sakin ol."

"Nasıl olayım?"

"Canım arkadaşım, *no panic*[1]. Şimdi ben gönderiyorum taksiti, olur mu? Sen üzülme. Ben konuşurum Aykut'la. Ne dedim size, ben varım burada. Adamcağız deli gibi çalışıyor, oradan oraya koşturuyor, atlamıştır."

"O zaman ulaşılacağı bir numara versin, kaç kere aradık."

Haklı, Aykut yok. Günlerce sevgilime ulaşmaya çalışıyorum. Ben arıyorum, çalıyor, çalıyor, açılmıyor. Sonra o arıyor, sevinçle açıyorum ama kapanıyor. Konuşamıyoruz. WhatsApp'tan konuşulmuyor Dubai ile. Mesaj atıyorum, cevap yok. Çıldıracağım. Zaten iki gün sonra artık telefon da kapalı çıkıyor. Kimseye bir şey söyleyemiyorum. Vardır bir nedeni. Acaba kötü

1 (İng.) Panik yok, telaş yapma.

bir şey olmuş olabilir mi? Bunu hiç düşünmek istemiyorum ama bunca gün haber olmayınca...

Üç gün daha geçiyor. Ya kaza geçirdiyse, ah ben bunu nasıl düşünemedim? Tabii ya. Mutlaka başına bir şey geldi, ah aşkım. Kim var ki orada beni bilen, kimse yok ki bana haber verebilecek... Ah, nasıl aklıma gelmedi bu! Salak Lara, sen kendi keyfinde burada, düğün, daire... Adama ne oldu kim bilir? Yoksa seni aylardır bir kere bile üzmemiş... Dur bakayım? Hah, bugün cuma, hafta sonuna giriyoruz zaten. En iyisi Dubai'ye uçayım ben. Gidip orada bulayım onu. Adresi var nasıl olsa. Bir şekilde bulurum.

Hemen seyahat acentemi arıyorum.

"Alo, Sezgin, hemen beni en hızlı şekilde Dubai'ye..."

O sırada içeri iki polis giriyor. Beni tutuklamak üzere imiş. Anlayamıyorum. Şoke oluyorum. Adamlara bağırmaya başlıyorum.

Nilay geliyor. "Bir dakika," diyor polislere. "Bir iki dakika sizi şuraya alalım lütfen, ben halledeceğim."

Polisler odamın hemen dışına çıkıyor. Uzaktan bakanları görüyorum, toplaşmışlar.

"Ne oluyor ya?" diye haykırıyorum Nilay'a.

"Kıllandım. Çok üzgünüm senin adına ama maske düştü tatlım."

"Ne diyorsun sen Nilay? Çıldırtma beni ya. Ne maskesi, ne kılı?" Haykırıyorum galiba.

Anlatıyor. O da birkaç gündür aramış Aykut'u bankadan meğer. Bulamayınca araştırma başlatmış, genel müdürlükteki arkadaşından adam gibi incelemesini istemiş evrakları. Benim haberim yok.

"Sahte çıktı, Lara. Her şey sahte."

"Ne diyorsun ya?"

"Sahte bilançolar, sahte şirketler, sahte hesaplar. Biliyordun tabii, değil mi? Seni yılan. Yılan beslemişiz koynumuzda."

Üçüncü şok.

"Ne diyorsun Nilay sen? Manyak mısın? Dur ben çözeceğim. Kendine gel."

"Yazıklar olsun sana Lara, şu bize yaşattığını kat kat çekersin inşallah."

Odadan çıkıyor. Polisler geliyor. O kadar şaşkınım ki. Bankanın kapanma saati ama kimse gitmiyor. Hepsi sıra sıra dizilmiş. Kelepçeliyorlar beni, iki polis eşliğinde aralarından geçiyorum, arabaya koyuyorlar. Gidiyorum koyun gibi. O kadar uzak ki bu olanlar, yanlış bir filmin setinde oyuna karışmış gibiyim. Neredeyim, kimim, neye tepki, neye cevap vereceğimi bilmiyorum.

Nezarethaneye atıyorlar beni. Telefon hakkımla hem dostum hem avukatım olan Uygar'ı arıyorum. "Pazartesiye kadar bir şey yapamayız," diyor. Savcının işbaşı yapmasını bekleyecekmişiz, yani pazartesi sabahını. Bir daha şok. "Dayan," diyor. "Ben de araştıracağım şimdi işin perde arkasını," diyor. Aykut'un numarasını ve bildiğim ne varsa o bilgileri istiyor. Veriyorum. Aramaya devam etsin diye. Ben arayamıyorum.

Kapatıyorlar hücreye. Parmaklıklar kapanıyor üstüme. O sesle bir daha şok. Gerçekten yaşıyorum bunu, kâbus değil, bu gerçek, o an anlıyorum. Ağlıyorum, hıçkıra hıçkıra, kaç saat boyunca bilmiyorum ama o soğuk taşların üzerinde ağlamaktan başka hiçbir şey yapamıyorum...

BURASI

Sancı. Her zerremde bir sancı. Fena bir sancı bu her yerimi saran, inletiyor beni. Kendime geldiğimde tek hissettiğim bu. Sanki her parçam, farklı bir yöne çekiştiriliyor, gerim gerim bir sancı. Can çekişmek derler ya. Can mı çekişiyorum yoksa? Bu mu can çekişmek dedikleri? Kalkmam lazım. Her yerim ıslak. Niye, anlayamıyorum. Etrafta kötü bir koku. Ne kokusu bu? Seçemiyorum. Sanki yavaş yavaş siliniyorum içinde olduğum ortamdan. Yok oluyorum yaşamdan ben, ölüyorum, şimdi anlıyorum. Bir an bu gerçeği idrak ederek sarsılıyorum. Bu en büyük şok. İstemiyorum. Hayır! İçimde devam etmek isteyen bir şey var. Geri zekâlı! Ölüyorsun. Hemen davran. Yardım lazım. Adam, aşağıdaki... Cemo. Yardım lazım. Açlıktan ölüyorum, susuzluktan belki, ne yaptım ben? Beynim tümüyle bulanık. Kaç gün oldu? Nasıl fark etmedim tükendiğimi? Oraya gidince, orası o kadar net ama burası... Hem artık oraya gitmek de istemiyorum. Boktan sahnelerini izlemek istemiyorum bu filmin artık. O sahneleri izlerken burada yapayalnız açlıktan ölmek istemiyorum. Yüzü gözümün önüne geliyor birden. Puşt! Öfke dürtüyor beni. Yaşamalıyım. O puştun yüzünden burada geberip gitmek istemiyorum, hayır. Can gitmek istemiyor. Hissediyorum. Bir yolunu bulmalıyım.

Tüm gücümü toplayıp gözlerimi ağır ağır odada gezdiriyorum. Biraz ileride duran kalorifer borusunu fark ediyorum. Sürünerek oraya ilerliyorum. Azıcık bir mesafe ama bitmiyor, çok zorlanıyorum. Nihayet vardığımda, borulara neyle vuracağımı bulmak için yanda duran sehpaya bakıyorum. Sadece bir

bardak var, boş bir bardak, kim bilir ne zamandan kalmış, zorlukla bir kolumla uzanıp alıyorum bardağı. Bardakla vurmaya çalışıyorum boruya: Tak, tak, tak. Çok yavaş oluyor, gücüm yok ki, duymayabilir. Duyuramazsam biter bu iş. Hadi zorla.

Tak, tak, tak.

Daha hızlı vur, hadi.

Tak, tak, tak, TAK!

Kalan son gücümle vuruyorum ve bardak patlıyor elimde. En son hatırladığım elimden akan kanlar. Oracığa yığılıyorum.

ORASI

Nitelikli dolandırıcılık. Sözde suçum bu. Nihayet pazartesi, Uygar sabah erkenden geldi. Ben perişanım, aklımı oynatmamak için elimden geleni yapıyorum. Mutlaka çözülecek diye diye kâh ağlayıp, kâh öfke, kâh kendime acıma ile haykırarak ve haykırışlarımı kendim dinleyerek geldim bu sabaha. Çok kötü, hani ne alaka canım denen abuk kâbuslardan birinin içindeyim sanki. Hatta sanki eminim. Olmaz ki böyle bir şey, benim yaşarımın ve bunlar, alakasız. Ama gelgelelim cuma akşamından beri buradayım ve bu sabah gelen avukatım dışında bir Allah'ın kulu gelmedi. Aramadı. Yok. Uygar'ı karşımda görünce boynuna atıyorum. Uygar önce beni sakinleştiriyor, sonra gelmeden yaptığı araştırmaları bana anlatmaya başlıyor. Ama o da bir tuhaf. Bir tuhaflık var Uygar'da, rahatsızlık, her zamanki gibi değil sanki. Paranoya başladı belki bende, ne bileyim.

"Uygar, ne olur şu telefonunu ver de Aykut'u arayacağım. Onu bir bulabilirsem..."

"..."

"Uygar, versene telefonunu."

"Bulamazsın canım."

"Yok, kaçmıştır filan derne. Elbet buluruz. Hem ben hâlâ inanmıyorum bu dolandırıcılık işine. Başına bir şey geldi kesin. Çok düşündüm. Olamaz çünkü, ben yaşadım o adamla kaç aydır."

"Laracığım."

Bana verdiği telefonu kullanarak devamlı Aykut'u arıyorum. Türkiye telefonu. Dubai telefonu ama ikisi de kullanım dışı. Anlayamıyorum.

"Bulmamız lazım. Adam ya beni arıyorsa şimdi? Ta Dubai'lerde..."

"Lara, Dubai'de değil."

"Hah, buldun değil mi? Geldi değil mi? Söyle, konuştun mu onunla? Burada olduğumu söyledin mi? Ne dedi? Gelmek istemedi mi?.."

"Lara, bir sus beni dinle, ne olursun."

Susuyorum. Anlatmaya başlıyor. Dudaklarından dökülen her bir yeni kelime, beni ve yaşamımı biraz daha yok ediyor.

"Laracığım, polis sana geldiği zaman, onun da peşine düşmüş. Ortak zannediliyorsunuz ya ikinizi de alacaklar tabii. Onu Urla'da tespit etmişler. Bir otelde."

"Urla mı?" Kafam iyice karışıyor.

"Neyse, tabii polis gelince bunlar da kaçmaya başlamış."

Bunlar kim, diye düşünüyorum ama susuyorum.

"Arabayla kaçarken, Laracığım, çok üzgünüm, bir kaza olmuş ve..."

Ne diyor bu Uygar?

"Hangi hastanede? Bulduk onu o zaman, bak ben dedim kaza geçirmiş, gördün mü? Hemen gidelim yanına, hadi çıkar beni buradan."

O an en iyi olabilecek şey onu görmem, o zaman her şey çözülecek biliyorum.

"Laracığım, kötü bir kaza. Maalesef Aykut ölmüş. Yanındaki kadın da."

Ve ben bayılıyorum.

Savcıya ifade veriyorum. Uygar, olanları benim yaşadığım gibi anlatıyor ama hikâye başka. Benim hikâyemde ben mutluluktan uçan bir kadındım. O ise aldatılan, uyutulan ve dolan-

dırılan bir Lara'yı anlatıyor. Kandırıldığımı, mağdur olduğumu filan. Duyuyorum ama öylesi bir şok bulutunun içindeyim ki sarsıntı sürekli devam ediyor. Her şey bir tarafa, artık Aykut yok, hiç olmayacak, öldü. Öldü. Kaza.

Savcı ile Uygar'ın sesi bir geliyor, bir gidiyor. Bir üçüncü sayfa haberi sahnesinin ortasında durmuş, birilerinin bana ait olduğuna hiç inanmadığım, kendimle en ufak bir alaka kuramadığım bir yaşam hakkındaki konuşmalarının ortasında dikiliyorum. Nasıl ayakta duruyorum, onu da bilmiyorum. Bacaklarım titriyor. Sesler bir geliyor, bir gidiyor. Elbet uyanacağım bu boktan rüyadan biliyorum. *Lucid dreaming* mi ne diyorlardı, hani rüyadasın ama içinde uyanıksın aslında, rüya olduğunu biliyorsun ama gerçekmiş gibi filan. Nilay'ın spiritüel işlere takmış bir arkadaşı vardı Selma diye, o anlatmıştı. İşte bu o olmalı. Gerçek olamaz çünkü. Uyanacağım biliyorum, elbet uyanacağım.

Şartlı tahliye oluyorum. Uygar beni eve götürüyor. Bakalım bu rüyada evim nasıl diyorum. Ev aynı, canım sıkılıyor, farklı olsa emin olacağım çünkü rüyada olduğumdan ama birebir aynı. "Ev aynı ama?" diyorum.

Uygar bana bakıyor. "İyi misin Lara?" diyor. Beni oturtup eczaneye koşuyor. Sakinleştirici bir şeyler getiriyor. O gidip gelene dek salonun ortasında öylece oturuyorum. Ne yapacağımı, nereden başlayacağımı bilmiyorum.

Uygar gelince bana uzattığı hapları içiyorum. "Reçetesiz ama biraz sakinleştirir. Sana bir psikiyatr ayarlayacağım ilk fırsatta, destek almalısın," diyor. "Merak etme, halledeceğiz, atlatacağız. Biz de karşı dava açacağız," diyor, "Sen de dolandırıldın, mağdursun," diyor. "Lara aramamı istediğin bir dostun, biri var mı?"

Aklıma en yakın arkadaşım geliyor. Nilay. "Yok," diyorum. "Uygar, bu kâbus değil mi? Uyanacağım, değil mi?"

Yanıma oturup bana sarılıyor. "Değil canım, Ah Lara'm, nasıl uyudun bu kadar demeyeceğim, olacağı varmış. Şimdi önemli olan seni bu işin içinden sıyıralım. Bunun için de..."

Yine anlatıyor bir şeyler. Ben kopuyorum zira kafam o sırada duymuş olduğu, şöyle bir yalamış geçmiş olan bir bilgiye takılıyor. *Kadın.*

"Uygar, kadın kimmiş?"

"Ya boş ver sen şimdi kadını madını, biz işimize..."

"Uygar, kimmiş diyorum?"

"Birlikte çalışıyorlarmış anladığım kadarıyla bir tanem. Birlikte olduğu kadın. Altı yedi senedir birlikte yaşıyor ve çalışıyorlarmış. Daha gelir bana bilgiler, araştırılıyor, ben gerekli yerlere talimat verdim, biliyorsun kolum uzundur."

Birden netlik gelmeye başlıyor. Belki şokun içinde savrulup dengeye gelemeyen beynim, bu kadının bilgisi ile bir oturuyor yerine. Sızlanma duruyor. O ana dek sürekli bir hatanın içinde olduğuna inanan ben, bir anda nasıl bu kadar net olan bir şeyi göremediğime hayret ediyorum.

"Uygar... Ben seçilmiş bir hedeftim öyle mi, bu ikili tarafından?"

"Görünen o."

Susuyorum. O andan sonra da bir daha kimseyle yüzde yüz gerekmedikçe konuşmuyorum.

BURASI

Yaklaşan, uzaklaşan sesler var. İki ayrı erkek sesi. İkisi de ara ara, ayrı ayrı ismimi söylüyor. Sanki beni bir yerden geriye çağırıyorlar. Sesleniyorlar sanki bana. Yakında değilim herhalde. Bir gidiyor, bir geliyor sesler. Nereye yöneleceğimi bilmiyorum, bir karşılık veremiyorum, sadece duyuyorum. Dudaklarıma su değiyor birden. Su sürülüyor dudaklarıma. Yalamak istiyorum ama yapabildim mi bilmiyorum. Biraz daha sürüyorlar. Çok hoşuma gidiyor, ifade edemiyorum hoşnutluğumu. Susamışım meğer. Çok susamışım. Tekrar kayboluyor her şey.

Sessizlik.

Koluma batan bir iğne mi? Bir an gözümü açıyorum, yüzümün önünde hiç tanımadığım bir surat. Bir adam. Kim bu? Tekrar gidiyorum. Uzaklardan alt komşunun sesini duyuyorum ve hop, görüntüsü de geliyor.

"Lara! Lara, ben Cemo, duyuyor musun beni?"

Hah, Cemo, ismi buydu, duyuyorum da bunu nasıl ifade edeceğim? Sanki bedenimle bağlantım kalmamış gibi. Var mı?

"Kurtaracağız kızım seni, dayan."

"Tamam, oldu," diyor diğer ses. "Bu serum toparlar inşallah bir nebze."

Sesin sahibi görüş alanıma girdiğinde, ağzının kapatılmış olduğunu fark ediyorum, galiba bir maske... Kim bu?

"Altan evladım sağ ol, var ol, koştun geldin. Hele serumu bulabilmen ne mucize bu deli ortamda."

"Cemo, senin için her zaman elimizden ne gelirse, biliyorsun da... Ne olmuş buna böyle ya? Açlık grevi mi? Siyasi mi kız?"

"Bilmiyorum. Anlayamadım gitti. Üç ay önce yerleşti. Ne konuşur ne dışarı çıkar. Ah, pandemi başladığında çağırdım, anlattım. 'Rahat bırak beni!' diye esti gürledi. Herhalde var erzakı diye düşündüm. Ah benim bu kafam! Leyla'm az söylemedi bana, git bak kıza diye. Ama saygı duymak istedim yalnız kalma isteğine. Ama kızla son konuşmamızı ben biliyorum, öyle netti ki. Anlatamadım Leyla'ya, Allah'tan anlatamadım. Diretti, kızdı bana hatta: 'Bu denli acı çeken seçimlerini doğru yapabilir mi Cemo? Hissediyorum bir şeyler oluyor, lütfen çık yukarı, bak şu kıza,' dedi de en son, vallahi ona söz verdim de geldim. Ah Leyla'm vallahi kurtulursa öncelikle o kurtarmış olacak kızı."

"Cemo, aslında hastaneye götürmemiz lazım ama durumları biliyorsun, bu seçimi yapmak bize düşüyor."

Yoo, hastaneye gitmek istemiyorum. Başımı tüm gücümle hareket ettirmeye çalışıyorum. Lütfen beni insanların arasına götürmeyin, lütfen. Herhalde bir şeyler oluyor ki Cemo atlıyor yine yüzümün önüne:

"Lara, kızım bir şey mi diyorsun? Bizi duyuyor musun? Duyuyorsan bak parmağım elinde, sıkmaya çalış yavrum."

Demek ki gözlerim kapalı, benim onu duyduğumu fark etmiyor. Ben onun parmağını hissediyorum o an, demek ki orası elim. Sıkmaya çalışıyorum. Çok zor ama herhalde bir kıpırtı oldu ki seviniyor Cemo.

"Altan, bak hareket etti, duyuyor bizi! Hey yavrum be, çok şükür."

Gülümsüyorum bu sevince, tuhaf biri bu adam. Ne tanıyor ki beni? Gülümsemem dışa vurdu mu bilmiyorum, tekrar gidiyorum.

Gözlerimi tekrar açtığımda odada ışık var. Demek ki akşam.

Gözlerimin önünde kimse yok, hareket edemediğim için kimse var mı diye kulak kabartınca sesleri duyuyorum:

"Aşkım benim, yine bildin, nasıl bir kadınsın sen ya, vallahi kaybedecektik kızı sen olmasan."

"Neyse ki söz dinliyorsun." Kadın gülüyor bunu söylerken, sesinde alıyorum o gülüşü. "Çok şükür aşkım. Bana değil, söyletene şükür."

Hoşuma gidiyor bu kadının sesi. Sıcacık.

"E, nedir şimdi durum?"

"Serum aldı, uyudu. Yarın bir tane daha getirecek Altan. Yemek daha yiyemez dedi. Şırınga ile verdik hep suyu ağzına. Burada kendini aç susuz bırakmış, düşünebiliyor musun? Ölümüne. Şimdi ben de su vermeye devam edeceğim ara ara. Arada sebze, meyve suyu dedi. Senin sebze sıkacağınla hazırlayacağım Leyla'm. Öyle talimat verdi Altan. Bu gece buradayım, merak etme."

"Yaşa Cemo'm. Altın kalpli adamım."

"Sen nasılsın? Kapalı değil mi herkes orada da? Bu ne çılgınlıktır ya, Murat nasıl?"

"İyiyiz biz, biliyorsun o benimle hep iyi de, işte dışarı çıkamamayı anlamadı."

"Anlayamıyor tabii. Biz anlayamadık daha, o nasıl anlasın?"

"Çok zor onun için aşkım. Biliyorsun rutininin dışına çıkmayı sevmiyor. İşini yine bilgisayarda yapıyor, şu eve kapanma meselesi olmasa anlamayacak da işte birden her şey değişti. Dün kapıdan çıkmak isteyip de ben engelleyince bayağı krize girdi. Kendini dövmelere kalktı, mecburen taktım maskeleri, çıktık dışarı."

"Aman Leyla'm, dikkat güzelim benim."

"Cemo'm, duramadım. Kendine vurmaya başladı kapı ağzında. Koca adam kendini dövüyor. Tamam dedim mecburen, ne yapayım polis çevirirse de anlatırım dedim."

"Çevirdi mi?"

"Yok, o en sevdiği hamburgerciye gitmek istiyormuş, hani bizim mahallede var ya, oraya yürüdük, huzursuzlandı. Yolda

da anladı bir fark var, malum in cin top oynuyor, hep bu kadar işlek olan caddeden belki iki araba ya geçti, ya geçmedi."

"E, hamburgerci kapalı değil mi?"

"İşte ikinci kriz orada yaşandı, sorma. Kapısına çöktü kaldı, yine ileri geri sallanma, biliyorsun, sokakta yerde."

"Ah yavrum, keşke yanında olabilsem Leyla'm. Ah canım benim, koca yürekli kadınım. Ne yaptın peki?"

"Aşkım ben de ne yapayım, oturdum yanına yere. Biliyorsun bu sallanma başladı mı kolay kolay bitmez. Başladım konuşmaya onunla. Seni anlıyorum dedim. İstediklerin, alıştıkların güven veriyor. Kendine en güvendiklerinden bir dünya kuruyorsun ve onlar olmadığında çıldıracak gibi oluyorsun herhalde dedim. Sonra biliyor musun Cemo'm, o sırada fark ettim ki aynı şeyi biz de yaşıyoruz şu anda. Aynı şeyi. Sadece Murat'ın tepkileri bize göre çok daha fazla ve dikkat çekici ve şiddetli oluyor."

"Aynı mı?"

"Tabii aşkım, ona konuşurken fark ettim ki bizim korkumuzun da, bugünlerdeki halimizin de en dehşet verici yanı alıştığımız yaşamın elimizden alınması. Kayıp yaşıyoruz. Kendimizi iyi hissettiğimiz her çözüm ya da tam tersi yapmak zorunda olup şikâyet ettiklerimiz, hepsi gitti. Bomboş. Şoktayız. Tek farkımız biz bize verilen açıklamayı anlıyoruz da kendimizi dövmüyoruz. O anlamıyor ama ve krize giriyor tabii. Neyse felsefeyi bırakayım ama bu konu önemli, konuşalım sonra. Ben onunla böyle konuşa konuşa oturdum orada, eve gitmemiz lazım dedim, anlattım şu oldu, bu oldu. Ne bileyim ne anlıyor, ne kadar anlıyor bilmiyoruz ki. Sonra baktım biraz daha yavaşladı sallanmalar. Hemen dikkatini çekecek bir şey bulayım evle ilgili diye düşündüm ve dedim ki, *Simpsons* başlamış. Biliyorsun bayılıyor onu seyretmeye. Durdu ve nihayet, *Simpsons*, dedi. *Simpsons, Simpsons*, diye diye ayağa kalkıp eve doğru yürümeye başladı. Şükür

Cemo'm, yürüdük eve birlikte. Eve gelince hemen kurtarıcıyı DVD player'dan koydum. Oturdu seyretti en az bir saat."

"Ah yavrum ama destek lazım sana böyle bir pandemide, her şey bu kadar normalden sapmışken..."

"Aynı şeyi düşündüm Cemo'm. O seyrederken ben de bağlı olduğumuz otizm merkezini aradım. Hani şu London Autism Service. Ne olacak durum diye. İyi haber, devlet özel izin çıkaracakmış otistikler için, en azından yakında dışarı çıkabileceğiz inşallah bakalım. Üzerindeyiz, az kaldı dedi kadın. Konuştuk biraz. Ferahladım. İyiyim çok şükür."

Bu kadın kimse, ki Cemo'nun sevgilisi mi karısı mı ne bilemedim, bir de otistik biri var anladığım. Çocuğu diyeceğim ama işini bilgisayarda yapıyor filan diyor. Yetişkin biri olsa gerek diyorum ama sonra *Simpsons* izlemek diyor, karışık...

Cemo'nun sesiyle cevabını alıyorum.

"Canım Leyla'm, oğlum dersin başka bir şey demezsin hep. Tabii ki bu günlerde seni ondan ayrı tutar mı yaşam? Ben de sana hasret burada kalakaldım derken bak bana da vurdu piyango. Anlaşılan ikimiz de pandemi yetmezmiş gibi ekstra krizlerde bakıcılık günlerindeyiz."

"Evet ama çok şükür aşkım. İyi ki şu an olduğumuz yerlerdeyiz. Dediğin gibi bak nasıl denk getiriyor yaşam. İyi ki ben buradayken patladı dünya, gerginleşince sakinleştiriyorum oğlumu. Anlatıyorum ona, ben kendim anladım mı hayır ama anladığımız kadarını işte... Neyse, birlikteyiz ya, hep ona şükrediyorum. Sen de öyle, ya buraya gelmiş olsaydın, kaybederdik o güzel kızı, ah çok şükür gelememişsin Cemo'm. Üzülmüştüm vizen gecikince ama işte bak her şeyin var bir sebebi. Biz olanların hayrını çoğu zaman anlayamıyoruz aşkım, üzülüyoruz filan. Sonradan dank ediyor malum..."

"Öyle canım ama yine de seni çok özledim Leyla'm. Keşke ben de orada olabilsem diyorum. Sonra hemen sesin geliyor

kulağıma: *Keşke yok Cemo'm*, diyorsun bana, sanki yanımdasın, ah kadınım."

Bir sessizlik oluyor. Duygu yüklü bir sessizlik. Ultra romantik bir radyo piyesi dinliyorum sanki. Her iki tarafı da böylesine yüksek ve net duyduğuma göre bilgisayardan konuşuyorlar herhalde.

"Evet Cemo'm, keşke yok. Her şeyin sebebi vakit geldiğinde görünür olur insana. Ondan evvel anlayamayız ki. Bak orada olman yaşam kurtarıyor inşallah bugün."

Kurtarılan, anladığım kadarıyla benim yaşamım. Ama neden? Ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Çünkü hatırladıklarımla bağlayamıyorum. Hatırladıklarım hep eski hayatım. Önce peri masalı. Sonra... En son onlar olmuştu sanki. Bir de açlık var, ağrı var hatırladığım. Ondan gayrısı kayıp.

Konuşma ne kadar sürüyor bilmiyorum, tam da takip edemiyorum, ara ara kopuyor. Yaşam bir gelip bir giden şekilde artık, boşluklar var. Cemo'nun sesini tanımasam, gerçekten radyo açık kaldı diyebilirim. Ama aldığım, bana yayılan duygu çok net. Yoğun, çok yoğun ve derin bir sevgi, sözcüklerin arasında yaşanan, sanki çok eskilerden, asırlar öncesinden bir aşk. Farklı. Nasıl bir fark tanımlayamıyorum ama farklı. Günümüzün acelecci, hırslı, hızlı, zıpzıp hali yok. Bu yüzden bana eskileri hatırlatıyor olsa gerek. Başka bir yüzyıldan gibi. Dinginleştiriyor konuşmaları. Onları dinlerken rahatlıyorum. Sanki sarmalanıyorum. Gerçek sevgiyi hissetmek mi rahatlatan? Sevgi var mı ki? İçime kezzap atılıyor yine.

"Lara, ağlıyor musun, ne oluyor bakayım kızım, canın mı yanıyor?"

Nereden bileyim? Acı öylesine uzun zamandır her şeyi kaplamış durumda ki canım mı, bedenim mi, ruhum mu, yoksa hepsi birden mi yanıyor, bilmiyorum.

"Gel, biraz bi' şeyler içireyim sana. Beslenmen lazım."

Dudaklarıma değen bir şeyle irkiliyorum. Gözlerimi açıyorum.

"Korkma, biraz sebze suyu içereceğim sana. Biberon getirdi Altan, dudağına değen o, biraz emebilirsen. Hadi güzel kızım."

Deniyorum. En çok da niye bilmem ama, onun için. Öyle çok istiyor ki kurtulmamı. Bu gelmelerde gitmelerde hep onun çırpınışını hissediyorum. Birisinde duygu yaratabilmek etkiliyor galiba. Gebersem kimin umurunda sözünün tam karşılığı olduğuma inanmıyorum çünkü. Geride ölüler ve beni yok sayanlardan başka bir şey kalmadı ki. Ama bu adam, nedendir bilmem, Allah'ın unuttuğu bu evde uğraşıp duruyor benim için. Hem de ilk günden beri. Az konuşmaya çalışmadı benimle bu evi tuttuğumda. Anladı tabii bir acayiplik var, bu kadar iletişimsizlik. Belki de gazetelerden görmüştür, kim bilir? *Yılın gerzeği geldi buraya düştü* diye acımıştır belki.

"Hadi biraz daha iç bakayım. Hadi kızım, yapış yaşamına. Yaşam çok güzel olabilir, bak anlatacağım sana."

Güzel mi? Yapabilsem suratına kahkaha patlatmak isterdim. Palavra. Yaşamak, yaşamdan beklentisi olanlar için bir mesele. Benim yok. Hiçbir şeyim yok. Daha taşındığım gün bu eve bir ceset geldi, bilmiyor mu? Göremiyor mu? Zaten ceset olmuş birini yaşatmaya çalışmak mantıklı mı? Belki de ölüp gitseydim daha iyiydi. Ölüyormuşum madem. Onu bile anlamadım ki. Anlamadan olurdu, çok uygun işte. Bende anlaşılan onu becerecek cesaret de yok. Biterdi kendiliğinden. Zira bu içimdeki kavga bezdiriyor beni. Bir yol bulamıyorum. Neden yaşayayım ki? Neden yaşıyoruz ki? Neden çabalıyoruz ki?

İçimden ona, *Neden?* demek geliyor. Hatta neden diye haykırmak geliyor ama yapamıyorum. Başımı çevirmeye çalışıyorum diğer tarafa. Gözlerimi kapatıyorum.

"Hadi Lara, biraz daha. Lütfen, hadi kızım. Vazgeçme. Biliyorum şimdi kendine geldikçe zihnin giriyor devreye. Ha-

tırlıyorsun her ne ise yaşanmış olanları. İşte o zaman seni şu ana dek getiren o canına, o devam etmeliyiz diye asılan canına yine kastetmeye başlamak cazip gelebilir. Aynı kafa geri geliyor çünkü. Ama yapma. Vazgeçme. Bak, şu an anlayamadığın çok şey var. Biliyorum, acın var, isyanın var, eminim daha neler var içinde seni yakıp kavuran. Senin gibi, böyle zehir gibi bir kadın kendini bu hale soktuğuna göre kim bilir ardında neler var? Şu an sadece vazgeçme. Bırakma. Çünkü ne olmuş olursa olsun, inan artık öyle olmayacak. Nedenini anlatacağım. Hatta sen nereden biliyorsun dersen, nereden bildiğimi de anlatacağım. Ne istersen anlatacağım, söz. Göreceksin bak, şuraya yazıyorum, bir gün bana dönüp *iyi ki bırakmamışım Cemo*, diyeceksin. Mutluluktan dans edeceksin. *Yaşamak ne güzel şeymiş ya*, diye gözlerin parlayacak. Söz sana. Hele sen bir *vanm*, de. Hele bir gel, gerçekten gel yaşama. Bak gör o zaman. Hepsi olacak. En önemlisi. Lara olacak, Lara. İlk defa hem de. Göreceksin. Sadece bırakma beni ne olur, sana söz veriyorum hepsini göreceksin."

Deli bu be! Bu sefer de delinin eline düştük. Sussun diye kendimi zorlayarak biraz daha emiyorum uzattığı biberondan ve uyuyakalıyorum.

Uyanıyorum. O artık alıştığım sesle. Cemo'nun merdivenlerden aşağı kendi katına inerken çıkan ses. Takma bacağı ile merdiven inerken çıkan farklı bir ses bu. Herhangi bir insanın inişinden biraz daha farklı bir ses çıkarıyor adımları. Demek ki yine burada geçirdi geceyi. Anladığım kadarıyla gece bırakmıyor beni. Sabah aşağı iniyor, duş alıp, kendini tazeleyip geliyor. Neredeyse hep burada. Çünkü uyku ve uyanıklık arası gidip gelmelerimde hep onun konuşmalarını duyuyorum. Leyla denen kadınla konuş-

malarını. Kadın sevgilisi kesin, belki hatta karısı, onu anladım. Şu an Londra'da, onu da anladım. Cemo ise burada benimle uğraşıyor. Ama kadının da bir derdi var uğraştığı, Murat diye biri. İşte o kim, ne oluyor orada, onu tam anlayamadım. Neyse. Sormak istiyor muyum? Hayır. Ölümden dönmüş olabilirim ama yaşamaya hâlâ ilgi duyamıyorum. Arada bir yerde kaldım. Konuşmak ilgi gerektiriyor, iletişim ihtiyacı olmalı insanın, bir birleşme ihtiyacı belki. Yok ki. Neyi merak edeyim? Bitmişim. Her şey bitmiş. Bir şey başlatacak ne isteğim ne de istek uyandırabilecek bir amacım var. Niye başlatayım? Neden? Neyse, şimdilik dizi film izler gibi etrafımdaki seslerle bilmece çözüyorum. Ana karakterler bunlar ama arada Cemo başka başka kadınlı erkekli birileriyle konuşuyor, onlara bir şeyler anlatıyor. Çok anlayamıyorum, sanki farklı bir lisan konuştukları. *Tasarım, doğru işlemek* falan, bir şeyler söylüyor. Hoş, zaten anlattıkları bana nirmi gibi geliyor çoğu zaman. Her şey gibi kayboluyor duyduklarımın çoğu da. Kaç gün geçti acaba? Hangi aydayız? Her şey kayıp.

Merdivenden birileri mi çıkıyor? Evet. Sesler tanıdık. Cemo ve Altan denen diğer şahıs. Kapı açılıyor. Altan, doktorumuz. Onu da anladım. Yine geldi geçenlerde bir serum daha taktı bana. Doktor ama kendine pek faydası yok anladığım. Mutsuz bir adam. Asık suratlı. Şikâyet halinde, hiç durmadan söylendi durdu. Anladığım kadarıyla hastanelerde durum çok karışık salgın nedeniyle ve hiç durmadan çalışıyorlar. Adamın sesi neredeyse benim kadar bitkin bir bedenden geliyor gibi.

Nitekim şimdi de Cemo paylıyor adamı: "Oğlum, bu ne hal, bir serum da sana takalım. İyice dağıttın kendini."

Altan durumları anlatıp şikâyet edince de ağzına tıkadı lafı. "Sen önce kendini toparla da sonra etrafın düzelmesini iste. Bu ne hal ya?" diye söylendi.

Sustu Altan denen adam. Yanımda öylece durdu. İki bitmiş, birlikte kalakaldık. Yavaş yavaş tansiyon aletini çıkarıp taktı kolu-

ma, ne yapıyorsa yapmaya devam etti işte. Hissettim onu, bıkkınlığını, yorgunluğunu, umutsuzluğunu. Yazık aslında, sen o kadar uğraş doktor ol, sonra bu hal. Ama hayat böyle Altancığım. Seni de yediler, değil mi? *Oğlum oku çalış, tıbba gir, bak o zaman iyi olursun, mutlu olursun*, dediler değil mi? Belki arkadaşların orada burada gezerken sen deli gibi ders çalıştın tıbbı kazanacağım diye, tıbba girdiğinde de bitireyim diye değil mi? Olmadı ama değil mi? Niye, biliyor musun? Yalancılar çünkü. Yalan. Kimse bilmiyor. Geçmiş olsun sana da. Hoş, zaten pandemi mandemi, toptan gidiyoruz galiba. Neyse bana ne ya? Benden sonra tufan derler ya, benden sonrasındayım işte. Tufan olmuş olsa ne yazar, ki oldu da galiba. Boş ver Lara kızım, *what the fuck*![1]

Hooop! Ne oluyor ya? Sarsılıyorum. Zelzele mi oluyor? Ani korkuyla çırpınmışım ki Cemo atlıyor hemen. "Korkma kızım, yatağın yönünü değiştiriyoruz Altan'la. Bak denize nazır yapıyorum yatağını, manzaraya karşı yat diye. İçin açılır belki. Tamam oğlum, böyle iyi."

Bakıyorum, cumbanın tam ortasına geldi yatak dikey bir şekilde. Yattığım yerden tam karşımda deniz. Ne boka yarayacaksa. Duvara bakacağıma denize bakıyorum şimdi. Fark bu.

"Bence pek umursamadı," diye homurdanıyor Altan denen adam. Aferin sana, diyeceğim ama diyemiyorum. Geri zekâlı.

"Biz her zaman en iyiyi sunmaya çalışalım yaşama, oğlum. Hep artı ne katabiliriz diye bakalım. O umursar, umursamaz. Bizim vazifemiz ne? Kendimizin en iyi halini, kendimizden en iyi olanı sunmak. Ben ne yapabilirim, demek önemli. Sen yap. Sevsin sevmesin karşındaki, hayrını görsün ya da görmesin. Sen yap. Ne demişler? Kul bilmezse Hak bilir kıymetini."

"Ya Cemo, sen de dinci bir adam değilsin ama böyle laflar edince..."

---

1 (İng.) Argoda "Ne oluyor ya?"

"Sen de böyle geri zekâlıca konuşunca, koca doktorsun be oğlum, ben delleniyorum. Dinciymiş. Dinci ne demek? Din yol demektir. Dinci derken anladığım bir yol tuttumuş birinden bahsediyorsun. Tutacak tabii herkes bir yol. Sana beğendirmek zorunda mı? Hayır. Herkesin gerçekliği farklı. Onu da yaşar. Ama gerçek tektir, Altan. Sen bırak onu bunu, şöyle böyle diye yargılamayı da gerçeğin peşine düş. Biraz gerçek adına düşün. Sorgula. Gerçeği bulmaya çalış. Okumuş adamsın. Sormazlar mı adama? Sana bu kadar verildi, ilim aldın, ilim! Sen ne yaptın kendinle demezler mi? Aklını kullan ya. Biraz toparlanırsın belki. Göbeğin yere değecek neredeyse. Ayıp değil mi bu hal senin gibi iyileştirmeyi, şifayı meslek seçmiş adama?"

Yine iş döndü dolaştı Altan'ın başına patladı. Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Bazen kendime gelirsem sıranın bana da geleceğini hissediyorum. Bu Cemo ve Leyla denen kadın hep birilerini bir şekilde daha iyi hale getirmek için uğraşıyorlar. İyileştirici çift. Radyo piyesinin ana karakterleri. Neden böyleler bilmem. Beni de iyileştirmeye çalışıyorlar işte, ben çok takılmıyorum, ayrı. Ama bu sabah farklı uyandım. Biraz daha elimi kolumu hissediyorum sanki. Bacağım dediğimde bacağımı kıpırdatabildiğimi, elimi oynatabildiğimi hissediyorum. Sanki bedenimle yeniden bağlanmak gibi. Yaşayacağımıza göre bu iyi haber. Başka şansım da yok, bu deli adam bırakmaz artık, gece gündüz başımda, üstelik duyduklarımdan anladığım kadarıyla hâlâ onunla kapalıyız burada.

Gözlerim Boğaz'ın sularında, düşünüyorum. Bağlamaya çalışıyorum. Her şey deli saçması. Hâlâ nereden ne tarafa doğru bakarsam bakayım, şu an, neden ve nasıl bu yatakta olduğuma, benim yaşamım diyeceğim şeyin nasıl bu halde olduğuna inanamıyorum. Ben Lara, o herkesin hayran olduğu, başarılı, güzel, aklı başında, ölçülü, o her şeyde *en* olan Lara, şehrin en ucunda, her şeyini kaybetmiş halde, köhne bir yalının üst ka-

tında bir adamla hapis ve henüz ölümden dönmüş. Niye öl-yordum, onu bile anlayamadım. Farkında değilim. Etrafımdaki konuşmalardan anlıyorum. Yani, "Tamam, buraya kadar, şimdi kendimi öldürüyorum," demişliğim yok hatırladığım kadarıyla. Üstelik bu içinde bulunduğum yerden gidebileceğim başka bir yön, bir yer de yok. Ne gidecek bir evim, ne işim, ne doğru dürüst bir para, ne aile, ne dost. Hepsi gitti. İçim kavruluyor, yeniden tutuşturuyor sanki birileri içimi.

Bilgisayardan arama sesi. Belli ki bir dijital platformdan gelen arama sesi yankılanıyor odanın dört yanında. Leyla arıyor herhalde. Ama Cemo yok... Derken kapı açılıyor birden, Cemo'nun telaşlı ayak sesleri. Koşturuyor arkada, masada duran bilgisayarına.

"Canım?"

"Aşkım, iyi misin?"

"Aşağı inmiştim, duş filan, gecikmişim. Beklettim mi seni?"

"Yok, ilk arayışımdı aşkım."

Bayılacağım bunların aşkından. Bi' rahat yok ya.

Canlanabilsem, sırf şu Cemo'dan kurtulayım diye çıkacağım şu yataktan. Peki, sonra? Sonrası yok. Kalktığım yerde kalacağım herhalde. Bir adım daha ötesi yok. Belki bu yüzden ölmek istedim. Kim bilir, hatırlamıyorum. Ölmek isteyip istememiş olduğunu bile hatırlayamayan bir zavallı. Sahi ne yapacağım ben? Ne yapabilirim ben? Ne yapabilir ki böyle sanki aklı dahil, her şeyini kaybetmiş biri?

"Aşkım, Lara nasıl?"

Kendi ismimi duyunca dikkat kesiliyorum yine.

"Bence daha iyi. Yani mercimek çorbası filan tamam. Ördekten de kurtuldu. Dün tuvalete gittik birlikte. Yavaş yavaş yürüdü. İçeri girmemi istemedi. Ah aşkım, keşke sen olsan. Ne yapacağımı bilemiyorum bazen."

"Ne var bilemeyecek Cemo'm? O da bir kız evlat işte. Ne gerekirse yapacaksın."

"Dışarı çıkayım diye bekliyor, baktım. Çıktım ama çok korktum düşer diye. Bayağı bir uzun sürdü, hatta girecektim artık içeri ki kapıda kıpırdanma oldu. Açtım, göz göze geldik. Ah Leyla'm, o buz kesmiş, kaskatı ifadeyle karşılaşmak yine bitirdi beni. Nasıl derin bir acı ve öfke. Ne zamandır göz göze gelmemişiz. Sarsıldım inan."

Radyo piyesimizin bugünkü bölümünde benim tuvalet meselem. Hay Allah'ım, ne günler yaşıyorum. Konuya bak, tuvalete kalkmış mıyım! Kalkmışsam ne olmuş? Kalktım tabii, bacaklarım yarım yamalak tutsa da kalktım. Tuvalete oturup kalkarken duvara tutuna tutuna kırk saatte yapacağımı yapabilsem de kalktım. Günlerce o ördeğin, o utancından öldüğünü hissettiğim o adam tarafından altıma sürülmesi neler yaşattı bana her sefer, biliyor musunuz? Ne utanç, ne suçluluk. Hiç tanımadığım bir adam. Kahroluyordum. Kapatıyordum sıkı sıkı gözlerimi. "Tamam kızım, bak arkamı döndüm uzaklaştım. Sen rahat et, bak yan odaya geçiyorum," derdi. Yapamıyordum utancımdan, onun utancı ile birleşen ve katlanan utancımdan. Gözlerim doluyor hırsımdan. Bitmedi yaşanan bana düşmanlığı, bitmedi kazıkları. Yetmezmiş gibi şimdi de bu zavallılık. Kalktım, zorladım tabii, onu da kurtarayım, kendimi de diye. Deli meli ama öyle çok uğraşıyor ki. Kıyamadım. Sevmeye mi başlıyorum bilmem. Ama o da kurtulsun istedim.

"...izin çıktı sonunda. Özgürüz, girip çıkabiliyoruz sokağa. Ama tabii pek faydası yok. Her sokağa çıkış ayrı bir kriz. Aradıklarını bulamıyor. Derken bak dün ne oldu aşkım? *Ham Sam*, der ya adama bizimki, aradım Ham Sam'i. Anlattım, krize giriyor senin hamburgerini bulamayınca dedim. Dükkân önünde her gün en az bir saat sallanıyoruz ve her geçen gün daha kötü oluyor dedim. Rica ettim. Adam kabul etti aşkım, çok sever bizimkini, biliyorsun. Ben girmeyeceğim dükkâna diye söz verdim, dükkânın hemen üst katında oturuyor ya, vallahi dün indi

aşağı adam. Üç maskeyi takmış üst üste garibim. Bizimki zaten insana yanaşmaz ki. Sağ olsun iki tane hamburger pişirdi adam. Ham Sam, ham Sam diye diye bizimkinin bir bekleyişi var kapı ağzında, görmen lazım. Sonra hapur hupur yedi yavrum. Ah nasıl minnettar kaldım adama."

"Ama dikkat et sen de şimdi bak hamburger derken..."

"Yok, şöyle yaptık: Biz dışarıdayken adam pişirip tezgâhta bıraktı, yukarı çıktı. Sonra bizimki içeri girdi, yedi. Ben dışarıda bekledim. Sonra aldım Murat'ı, doğru *Simpsons*."

"Her gün yüzlerce kişi ölüyor Leyla'm, gözünü seveyim dikkat et."

"Merak etme. Kolonya içinde yaşıyoruz zaten. Senden haberler ne? Tuvalet başladı tamam, peki ya iletişim? Konuştu mu kızımız?"

"Yok, Leyla'm. Aynı sessizlik yemini devam. Bütün gün gözler denizde ve hiç konuşmak yok..."

Sessizlik. Bir tuhaflık oldu birden. Bir şey yaklaşıyor sanki. Sessizlik uzarken ilk Leyla konuşuyor:

"Geliyorum demez gelir işte, aşkım, daha bitmemiş hesap."

Ne diyor bu kadın ya? Ne oluyor? Ne hesabı? Takip edemiyorum.

"Cemo aşkım, susma haydi, çıkar içinde şişenleri, bakmamız lazım buna biliyorsun."

"Nasıl anlatayım sana? Utanıyorum Leyla'm bunları konuşmaya çünkü öfkeleniyorum bazen, isyan geliyor, *Konuşsana, çekilsene şu pencerenin önünden, bana bak ne olur, beni gör, bir kerecik baksana bana be kadın!* diye haykırmak geliyor. *Ben vanın burada ben, ben vanın! Neden bakmıyorsun bana,* diye..."

O ne? Cemo'nun sesi titriyor, hatta sanki biraz ağlıyor mu? Yok canım. Şoke oluyorum.

"Ah aşkım."

Gülüyor şimdi.

"Kusura bakma Leyla'm. Nereden çıktı anlamadım."

"Anladın tabii aşkım. Bu anneciğinle mesele bir seviye daha temizlenecekmiş demek ki, ne güzel."

"Çıldıracağım Leyla'm. Tahammül etmesi çok zor. Bunca sene sonra burada yine bir kadın, yine sadece pencereden denize bakar halde ve suspus. Ve tabii yine kendini paralayan ve ne kadar uğraşsa da bir fark yaratamayan ben. Etki edemeyen ben."

"Bana bak koca Cemo, beni iyi dinle. Bak gözlerime, kaçırma. Hah. Senin suçun değildi, duyuyor musun? Duyulmamak, görülmemek senin suçun değildi. Şimdi de değil. O annen ile Lara'nın seçimi. Sen bir şey yapamazsın. Yapamazdın. Biliyorsun. Kendi bildiklerini bana anlattırma. Bu böyle. Ancak mühim olan, neden bu geldi sana? Sen onu bir bulup hallet ki kızımız da dile gelir belki. Biliyorsun nasıl işliyor burası."

"Haklısın..."

"Öfken kime aşkım gerçekte?"

"Biliyorum. Mesele ne annem ne de Lara. Ben. Bütün bunlar ben hâlâ kendimi bağışlayamadığım için değil mi? Kalktı geldi annem sanki geri. Aynı onun o buz, duygusuz gözleri. Donuk bakışları. Acı ile yanması gerekmez mi oysa o gözlerin? Yok, bunlarınki donmuş aşkım. Acıdan donmuş gözler. Geri kalan her şey gibi sistemlerinde."

"Cemo, kız duyuyor seni."

"Duysun, ne yapayım? Gerçek bu. Belki yüzleşmek iyi gelir."

"Bana bak Cemo Bey, sana bir soru sordum, kıvırma. Tam esas mevzuya geldin, yan çizme." Gülerek söylüyor bunları, nasıl hoş bir ses, tonlama ile. Öyle tatlı bir ses bu kadının sesi, şefkatin ama netlik içeren şefkatin sesi nasıl olurdu deseler, işte bu ses diyebilirim. "Neden kendini bağışlayamıyorsun sence? Neden kızgınsın kendine?"

"Neden olacak, ne yapsam en ufak bir etki yaratamadım diye işte. Tamam anladım, annem seçmedi dedim, benimle ala-

kası yok dedim ama gel buyur, işte bir tane daha gelince aynı model... Oysa her gün bir umut yeniden başlıyorum Leyla'm, ha bugün olacak, türlü komiklikler bile yapıyorum kendimce ama bırak güldürmeyi, bir ilgi kıvılcımı bile yaratamıyorum. Yine etkisiz eleman sahnede gibi düşünceler..."

"Kendimize acımaya mı başladık aşkım? Sen o çocuk değilsin artık ya, bırak bunları, büyüdük biz, kendine gel. Hem bana sorarsan, bak ne güzel bir fırsat getirdi yaşam sana. Bu senin için gelmedi mi Cemo Bey?"

"Evet, benim için."

"Niye geldi?"

"İyileştirmek için."

"Emin miyiz?"

"Eminiz," diyor gülerek Cemo. Sesi değişti. Yumuşadı. "Teşekkür ederim hatırlatma için Leyla'm."

"Tabii hep birbirimize hatırlatacağız. Şimdi sen kendine gel, çalış, görecceksin, sen içinde kendini bağışlayabildikçe, *o çocuğun yapabileceği bir şey yoktu*'yu kabul edebildikçe, o buz bakışlar senin en yakın dostun olacak. Ben hissederim, bilirsin. Gör bak. Kullan bunu, boşa getirmedi yaşam sizi bir araya. Hep üzülürdün ya yardım edemedim anneme diye, işte sana fırsat. Bizim her zaman görevimiz neydi?"

"O an olabileceğinin en iyi versiyonu ile yaşamda olmak. Haklısın. Yoruldum biraz herhalde. Seni de çok merak ediyorum, özledim de."

"Merak edecek bir şey yok. Beklenti koyma Lara'nın durumuna, izin ver. Belli ki kız debeleniyor içinde. Beklenti koyduğunda sonuç alamayınca kendini suçluyor, öfkeleniyorsun. Halbuki seninle alakası yok aşkım. Lara'nın tüneli o. Ne kadar uzun, onu o görecek. Neresinden, ne zaman bulacak çıkış yolunu, o bilecek. Bizim görevimiz ışığı hep parlak tutmak ki bir delik açabildiğinde ışığı kolayca görebilsin. Sabır bakalım, hep

böyle olmayacak ki. Biliyorsun hiçbir şey aynı kalmıyor, kalamaz bu dünyada."

"Mutlaka evrilir, ha nereye doğru? Onu *sen* bilir."

Bir ağızdan bunu söyleyip gülüyorlar sonra. Aralarında özel bir söylem herhalde.

Ne demek anlamadım. Devrik zaten. "Devrik cümlelerle konuşma Lara, senin konuşman her zaman aldığın iyi eğitimi yansıtmalı." Hah bir babam eksikti. Hayaletler ordusu kafamın içinde. Hepsi birbirinden uğursuz. Devrik konuşmadık! Hep düzgün, mükemmel, yüksek Türkçe konuştuk da kendimiz devrildik baba. Senin o palavra öğütlerin tutmadı. Artık sus bence. Haturanı da al, defol git yaşamımdan. Sahtekâr!

Sessizlik. Radyo tiyatrosu bitti. Bir süre ses çıkmıyor. Sonra yanımda beliriyor birden Cemo. Bana bakıyor hissediyorum, bense dümdüz denize. Duruyor öyle bir süre.

"Beni duyuyorsan, ben aşağı inceğim biraz. İşlerim var, bir yarım saat toparlayıp gelirim. Tuvaletin var mı?"

"..."

"Dönüşte yemek de getireceğim kızım. Görüşürüz."

Günler böyle geçiyor. Tuvalete gitme gelme aktivitesi, Boğaz'a bak, radyo piyeslerini bekle. Ben küçükken radyolarda Arkası Yarın diye programlar olurdu. Şimdiki dizilerin radyo versiyonu. Anneannem dinlerdi yalıda. Şimdi ne tuhaf seneler sonra yine bir yalıda, yine Arkası Yarın programını dinler gibiyim. Ben yaşayamıyorum ya, yaşayan birilerinin, yani yaşamında bir şeyler olup biten birilerini dinlemek mi iyi geldi nedir, fark ettim ki bir yanım onların konuşmalarını bekliyor. Cemo ile Leyla'nın konuşmalarında bir süreklilik var çünkü. Takip edilecek bir hikâye aslında yaşamları. Karakterleri yavaş

yavaş tanıyorum. O sabahtan akşama devamlı dizi seyredenler de aynı sebeple yapışıyor herhalde televizyonlara. Yaşamlarında o kadar bir şey olmuyor ki başkalarının yaşamlarında arıyorlar, "Bugün neler oldu? Ya da yarın neler olacak?" sorusunun cevabını. Kendimden bir şey ortaya koyamıyorsam, kendimden kaçayım yolu. Her gün aynı olunca... Benim için öyle, hatta o kadar koca bir boşluk içinde oturmak ki benimkisi, hangi günde, hangi aydayız, o bile karıştı. Günleri takip etmek bile yaşama karşı ilgisi olanlar içinmiş. Benim yok. Aslında yoktu demek daha doğru. Çünkü arkası yarınımızın o Cemo'nun gözyaşlarının aktığını hissettiğim bölümünden beri bir farklılaşma oldu içimde. İlk defa bir kıpırdanma oldu. Cemo ağladığı için mi? Hayır. Kimsenin ağlaması filan umurumda değil, bir duygu yaratmıyor bende. Sadece... Yaşama dair bir kıpırtı. İsmi "merak" olan ve tatmini için mecbur yaşama yönlenmen gereken o bilmek isteği. İlk defa, yaşama sırt çevirdiğim o büyük çöküş sonrası ilk defa, bir şeyi merak ettiğini şaşırarak fark ediyorum. O günden beri bir başka dikkatle beklemeye başladım radyo piyeslerini, belki bugün bir şey öğrenirim diye ama o konuda bir daha hiç konuşulmadı. Geçiştiremiyorum da. Hatta bilme isteğim giderek artıyor.

Bunun dışında her şey hâlâ aynı. Manzaram da hep aynı. Boğaz'da sadece kuşlar var. Hayat belirtisi yok. Gemiler yok. Takalar, balıkçı motorları yok. Her şey çekilmiş durumda yaşamdan. Ne tuhaf bir zaman bu. Bütün dünya böyle imiş üstelik. Her şey içine kaçmış, giderek bakirleşiyor yaşam sanki. Başa dönüyor, geriye sarıyor. Ben de sarabilir miyim? Sarabilsem geriye bazı şeyleri değiştirebilir miyim? Yoksa yine aynı seçimleri mi yaparım? Ben mi uyudum gerçekten bu kadar? Benim salaklığım mıydı tümüyle? Yoksa yaşam mı uyuttu beni? Kaçarım yok muydu? Düşmeyebilir miydim bu tuzağa? Kim sorumlusu? Bunu bilemiyorum. Ama geriye sarmak bir kere

daha yaşamak olacaksa, yani değiştiremiyorsam olanları, kalsın. Canı cehenneme bu yaşamın.

Kapı açılıyor.

"Bugün mercimek çorbası yaptım sana. Tavuklu pilav da var. İnşallah yarın Altan biraz sebze getirirse sebze de pişireceğim sana. Fena yemek yapmam bak. Gerçi sen pek istekli değilsin ama ben yine de getireceğim ısrarla. Haydi şimdi çorbanızı içelim."

Yatağın kenarına oturuyor. Elinde bir kâse çorba, dumanı tütüyor. Kafamı çeviriyorum yine. Otomatik bu davranışım. Hiçbir canlı ile bağ kurmama isteği.

"Kızım hadi biraz iç şu çorbadan. Bak ben yine şu yatak tepsisini koyuyorum, sen tek başına kalınca yiyorsun bazen çünkü. Tamam, ben çekiliyorum. Hah işte. Hadi ne olur iç şu çorbayı bak, ekmek de getirdim."

Arkaya doğru gidiyor. Çorbanın güzel kokusu burnuma geliyor. Güzel diyorum çünkü canım çekiyor, doğrusu bu. Gluten var diye yüzüne bakmadığım ekmek bile bir başka davet ediyor beni. Hayret, kim bilir ne zamandır ilk defa canım gerçekten yemek çekiyor. Merakımızı gidermek için yaşama yaklaşacaksak mecbur, önce canlı olacaksın, diyor yaşam herhalde. Kaşığı elime alıyorum. Bir kaşık çorbayı içiyorum. Sonra bir daha, bir daha. Çok hızlı olamasam da oluyor. Arkada beni izlediğini biliyorum, hiç sesi çıkmıyor. Çorbamı bitirirken artık dayanamayacağımı anlıyorum. Evet, susmak şu ana kadar benim tercihimdi, zorla yaptığım bir şey değildi, istemiyordum, bir sebebim yoktu iletişim için... Ama şimdi içimden büyük bir iyme ile merakımı gidermek, kim bilir belki de sürekli beynimde dönen sorularıma cevap bulabilmek için, iletişime geçmek istiyorum. Kaşığı koyuyorum ve kim bilir kaç gün sonra ilk sözler dökülüyor dudaklarımdan:

"Neden... hiç konuşmuyordu?"

Sesim, kendimin bile unuttuğu sesim, bir fısıltı gibi çıkıyor ama adeta bir bomba etkisi yaratıyor odada.

"Lara, kızım, sen..." Adeta yerinde zıplayışını hissediyorum.

Hızla yanıma geliyor. Oturuyor karşıma. Bakışlarımı hemen camdan dışarı çeviriyorum. Bir refleks sanki, bağlantı kurmak isteğim karşısında son bir direniş, bir tereddüt mü?

"Lara, ne dedin yavrum, duyamadım. Allah'ım şükürler olsun. Söyle canım, ne?"

Dönüp ilk defa onun gözlerinin içine bakıyorum. Gözleri doluyor. Ne duygusal ya bu adam! Çattık. Kaskatıyım. Şaşkın. Yeniden gücümü toplayarak soruyorum.

"Neden... hiç konuşmuyordu?"

"Kim kızım?"

"Annen."

Hayretle gözleri açılıyor.

"Annem mi? Sen benim annemi... Ah sen bizi dinliyorsun tabii, seni deli kız. Lara yavrum nasıl mutlu ettin şu an beni, vallahi çıkıp sokağa göbek atacağım. OH be!"

Bakışlarımı yeniden denize çeviriyorum. Soruma cevap alamayacaksam... gerisi ilgilendirmiyor ki beni.

"Dur, dur, hemen gitme. Cevap vereceğim. Annem neden konuşmuyordu?" Bir an duruyor. Seçmeye çalışıyor olsa gerek sözlerini. "Neden? Seninle aynı sebepten aslında, öyle çok acı yaratmıştı ki kendi içinde, dayanabilmek için en derinlere gömmüş kendini ve orada kalmıştı. Öyle derine ki oradan çıkıp da dışarı ile bağlantı kurmak olanaksızlaşmıştı onun için. Neden işte bu Lara: Bağlantı kurmak istemediği, acısının sorumlusu zannettiği bir dünyayı reddedişi ve aşamadığı acısına gömülmesi. Şımarık sorumsuzluğu, kısaca gerçekten kaçışı."

Başımı ona çeviriyorum yavaşça. Ne anlatıyor bu adam? Bunlar cevap değil ki bana.

Yine bir hırıltı gibi çıkan sesim duyuluyor:

"Ne oldu? Ona?"

Gülümsüyor.

"Ne oldu, öyle mi? Olan. Mesele olan zannediyorsun tabii daha. Ne olmuş...muş? Bakalım ne olmuşmuş... Âşıkmış annem, Lara. Rus idi benim annem, Çerkeslik var. Anapa şehrinden. Deniz kenarı bir şehir Karadeniz'de, neyse. Ben melezim yani. Yakışıklılığım bundan bak," diye gülüyor.

Karşılık bulamayınca ciddileşiyor yine.

"Bir sevdiği varmış gençliğinde. Annemin doktor olan babası ile benim doktor dedem bir seyahatte tanışıp dost olmuşlar. Zamanında tabii. Yıllarca mektuplaşma filan. Sonra iş senin oğlanla benim kızı evlendirelime dönmüş. O zamanlar bizim aile çok zengin. Doktor dedemin kendi mesleğinden kazanımları yanında, ailesinden gelen ciddi bir varlığı da var. Bak bu yalı da onlardan biri. Neyse, iyi bir kısmet babam tabii, annemin babası bir Rus doktor. Onlarda bireysel zenginlik yok malum. Bu yüzden aman kaçırmayalım diye herhalde, annemi isteği dışında vermişler babama. Annem başka türlü güzeldi, Lara. Babam ilk görüşte vurulmuş ona. İstemediğini bilse de sonra sevdiririm ben kendimi diye iki doktorun planına uymuş. Bu yalıya gelin geldi annem. Ama yüzü hiç gülmedi. Babam gerçekten de çok mutlu etmeye çalışmış onu, denemediğini bırakmamış ama umursamamış annem. Bir çocuğu olursa toparlar demiş yakınları babamın. Ama benim doğumumdan sonra daha da kötüleldiğini söylerler. Az konuşan, gülmeyen bir hayalet. Sonra bir gün, her şey o günden sonra daha beter oldu işte... Boğaz'dan geçen bir Rus gemisinden biri atlamış. İltica için. Çok olurdu, biliyor musun benim çocukluğumda da. Gemilere saklanırlar, tam Boğaz'da atlarlar. Mesafe yakın ya Boğaz'da, kıyıya yüzüp sığınma hakkı istiyorlardı. Neyse, evdeki müstahdem filan bir heyecan olmuş tabii, Rus gemisinden biri atlamış, yardım edelim, kayıkçılara haber verin filan diye bir

koşturma başlayınca, bir süre sonra konu annemin de kulağına gidiyor. O sırada adam kurtarılmış, karakola götürülmüş. Annem bunu duyunca çok heyecanlanmış. Kafa o zamandan biraz gitmeye başlamış demek ki. Bir anda evden çıkıp karakola koşmuş, yalının müstahdemi de peşinde. Karakol çok uzak değildir bize, hemen yan sokakta, açılırsa yasaklar, gösterirm. Girmiş içeri bir telaş. Rus adamın etrafı çevrili. İte kaka polisleri adamla karşı karşıya gelince, oracıkta çökmüş dizleri üstüne, *ni ta, ni ta*, diye ağlamaya başlamış. *Ni ta*, Rusça *o değil*, demek. Kaldırmışlar yerden bizim çalışanlar, eve getirmişler. Ağlaması durduğunda yukarı çıkmış, bu senin cumbaya oturmuş ve bir daha hiç konuşmamış. Sadece denize bakarak beklemiş. Ben annemi böyle bilirim. Başka anım yok. Hep burada denize bakardı. Hep Rus gemileriydi derdi. Ben anlamıştım derdinin bu gemiler olduğunu da niye, onu anlayamıyordum tabii. Onunla hiç iletişim kuramasak da onun yanında yerde oynamayı severdim. Onunla kendi kendime konuşurdum, anlatırdım. Hep beklerdim, bir gün cevap verecek diye. İşte onunlayken yerde oynarken, ben bir Rus gemisinin geçtiğini hep fark ederdim, biliyor musun? Nasıl dersen... bedeninde farklı bir salınma olurdu annemin. Bir doğrulurdu, yaşam bir dokunurdu sanki ona, o cansız bedende bir can kıvılcımı oluşurdu. En fazla on dakika sürerdi, gemi önümüzden geçip gidene kadar. Sonra yine çökerdi, yine aynı içi boşalmış, cansız kadın geri gelirdi. Bir sonraki Rus gemisine kadar. Neden dersen? Bir gün sevdiği adam bir gemiden atlayacak, gelecek diye bekliyordu herhalde. Tek umuduydu o gemiler demek ki, kim bilir? Başka bir açıklama gelmiyor aklıma. Hiç konuşmadı ki..."

Susuyor. Ayağa kalkıyor ve cama ilerliyor. Elini uzatıp bir şeyler çiziyor ama anlamıyorum. Gülümsüyor ve bana dönüyor.

"Ne geldi aklıma şimdi, biliyor musun? Ben tabii bilmiyorum sevgilisi varmış filan, sonradan öğrendim büyüyünce. Ama

her gün mutlaka yanında otura otura, anladım ki bu Rus gemilerinde bir sihir var, anneme etki ediyor. Başlamışım onu mutlu etmek için camlar buğulandıkça orak çekiç sembolü çizmeye camlara. Hatta bir gün o kadar çok çizmişim ki evin bütün camlarına, konu komşu uyarmış evdekileri, polis gelecek, komünistlik propagandası yapıyorsunuz diye tutuklayacaklar sizi diye. Çocuk işte. Ne bilsin orağı, çekici. Anası gülsün diye... Ama anneme ne yaparsam yapayım tık demedi. Hiç tepki alamadım. Kafa iyi değildi yani, kim bilir neredeydi. Bizim ailede iki koldan da deli boldur Lara kızım. Sonuç: Ben hiç konuşamadım annemle. Anne deyince böyle suskun, denizi seyreden bir kadın var bende, başka bir şey yok. Sonra hastalandı zaten. Genecik yaşında öldü gitti."

İkimiz de susuyoruz. Sonra ben kendimi de hayrete düşürerek elimi uzatıp onun elini tutuyorum. Polislerin bankaya gelip beni aldığı o korkunç cumadan beri ilk defa kendimi bırakıp bir başka insana geçiş yapıyorum. İnsanın acısı büyük olunca o acı ve kendinden başka her şey siliniyor. Ya da silmek istiyorsun. Bir tür öç almak mı bilmiyorum. Belki bir "benim istediğim olmuyorsa ben de yokum o zaman" kaçışı. Kendi acımdan başka hiçbir şeyi gözün görmek istemiyor. Oysa şimdi ilk defa bu adamın o çocuk halinin, her gün nasıl da umutla annesinin kendisiyle konuşmasını beklediğini içimde hissediyorum. Ve olmadığındaki hayal kırıklığını. Ne yaparsan yap düzeltmek için, olmuyor noktasının hayal kırıklığını. Ne tuhaf ki yıllar sonra benimle de benzer bir durum yaşadı. Ona nasıl bir haksızlık yaptığımı o an çok net fark ediyorum. Aynı çabayı bana gösteriyor. Oysa olan bitenle ne alakası var Cemo'nun? Adam paralandı durdu. Altına sürgülere kadar. Bir cevap vermedim. Ne gaddarlık. Hani kurban bendim? Hani gaddarlığa maruz bırakılan bendim? Hani reddedilen, yok sayılan, umursanmayan bendim? Hani duyulmayan, dinlenmeyen bendim? Ben ne

yaptım peki? Hayretle fark ediyorum. Öç almak diye bir konu nereden çıkıyor; nereden o hale giriyor insan, şimdi anlıyorum. Acı büyük olduğunda öylesine bir yakıyor ki, öylesine her yanını kaplıyor ki sadece o oluyorsun. Ondan başka bir şey kalmıyor sende. O zaman da dışarıya ondan başka bir şey veremiyorsun. Yani sana yapılan ne ise, o oluyorsun. Tümüyle onun içinde kayıp. Senden çıkabilecek de sadece o oluyor. Hiç anlayamadığım bir şeyin sebebini şimdi çok iyi anlıyorum. Neden bazı tacize uğrayanların tacizci olduğunu. Tam tersi olması gerekirken. Çünkü yapılan, seni öylesine yok ediyor ki bir tek o kalıyor geriye senden. O oluyorsun. Taciz. Yapabileceğin sadece o acıyı yaymak oluyor, onu da aynen yakarak yaymaya kalkıyorsun herhalde. Ben de bana yapılan her şey için onu nasıl da cezalandırdığımı şimdi anlıyorum. Oysa hayatımın çöküş noktasından sonra devamını sağlayan tek kişi Cemo. Nasıl da saçmalamışım. Utanarak fark ediyorum.

"Özür dilerim."

"Özür mü? Ne için Lara kızım?"

"İşte... ben de, aynı. Sizi üzdüm."

"Ah Lara kızım, sen beni üzmedin. Gerçekte zaten kimse kimse yüzünden üzülmez ki. Üzüntü kendi düşüncelerimizden olur her zaman kızım. Her şey gibi. Sen kendi içinde yaşadıklarından bir şekilde davranıyorsun. Ben ancak *Lara'nın bu bana yaptıkları beni üzüyor* dersem, *böyle yapmamalı* filan dersem üzülürüm. İnsanın yaşadığı her şeyin sorumluluğu kendindedir yavrum ama insan bu sorumluluğu alınak istemediği için hep *onun yüzünden* masalına inanmayı seçer. Neyse, merak etme. Ben, beni üzenin sen olmadığını biliyorum."

"Ya kim peki?" Kafam karışu, ne diyor bu adam?

"Benim inançlarım, Lara."

"Hiç anlamadım." Bir özür dileyeyim dedim, bin pişman oldum. Kabahat bende, kes dedik insanlarla iletişimi.

"O zaman biraz daha anlatmaya çalışayım. Bak, beni seninle yaşadıklarımda üzen kendi yetersizlik yaramın yine sızlaması idi. Demek ki tam iyileşmemiş o yara. Bu yara, bizim pek çok yaramız gibi küçüklükte oluşmuş bir inanç. Çocuk Cemo, eğer çabalarsa annesi değişebilir zannetti, her gün kendince çareler aradı annesiyle konuşmak, bir nebze bağlantı kurabilmek için. En azından arada bir gülümsesin kendisine istedi mesela, buna bile razıydı. Ama olmadı, olmayınca da olamayışını kendi yüzünden zannetti. Çünkü *olabilirdi, olabilirdi,* diye kendi içinde kendini yiyen o sesi gerçek zannetti. *Neden olmadı?* sorusuna o sesin cevabı ise belliydi: *Sen beceremedin, sen yetemedin, senin yüzünden.* İnandı, dedim ya, o kafasının sesini gerçek zannetti. *Ben eksiğim, ben yetemedim,* zannetti. Dayanabilmek için bu büyük suçluluğa, ömür boyu kendisine eşlik edecek bu yetersizlik, değersizlik yarasının acısı ile baş edecek yara bantları yapıştırdı durdu kendine.Vur patlasın çal oynasın bir yaşam, kimseyi sevme, bağlanma, herkes seni sevsin ama, seni eğlendirsin, eğlen, para harca, içki iç, yaşam hep kalabalık olsun, sessizlik olmasın, hep eller havaya..."

Gözleri gözlerimde kalakalıyor bir süre. Sanki söylemek istediği başka bir şey var da... vazgeçiyor. Aramızdaki tepsiyi mutfağa götürmek için alıp ayağa kalkıyor. Arkaya giderken ve mutfaktan, anlamakta zorlandığım cümlelerine devam ediyor:

"Ama şimdi büyüdüm çok şükür. O sahte zırhları, kalkanları attım..."

Elinde getirdiği kolonyalı temizlik mendilini bana uzatıyor, elimi ağzımı sileyim diye.

"Ben artık çok şükür gerçekte yaşıyorum Lara. Gerçekten bakınca da senin ya da bir başkasının halinin, davranışlarının bende yarattığı etkiden benim sorumlu olduğumu biliyorum. Benimle ilgili. Eğer ben o olana, yani örneğimizde senin haline tepki veriyorsam, içim bulanıyorsa işte bu *ben yetemedim, ben*

yapamadım hikâyemin hortlaması yüzündendir. Ben sarsıldım. Neden? Annemle bu benzerlik yüzünden yine aynı hikâyeye girdim. Yetemeyeceğim ve seni kaybedeceğiz telaşı ile çalkalandım. Üzüntüm olduysa bu sebepten oldu. Yani senden değil, benim zihnimdeki hikâyemden. Boşu boşuna kendini yok edeceksin telaşımdan oldu. Çünkü böyle olmamalı dedim ve yine yetersiz kalmaktan korktum. Tam iyileşmemiş yara, biraz daha iyileşecek. Dur, su vereyim sana biraz."

Kalkıp masaya doğru ilerliyor.

Ne anlatıyor bu adam? Hiçbir şey anlamadım. Hep tekrar eden bir gerçek lafı.

"Gerçekten ne demek ki? Hep bu kelime. Gerçekte, gerçekten... Anlayamıyorum konuştuklarımızı."

Elindeki sürahiden bir bardak su doldurup bana uzatıyor. Başımla istemediğimi ifade ediyorum. Sürahi ile bardağı yanımdaki komodine koyuyor. Gelip yanıma oturuyor yine. Derin bir nefes alıp bırakıyor ve gülümsüyor.

"Gerçekten, gerçek üzerinden demek, Lara. Gerçeği baz alarak, gerçeği kaynak yaparak demek. Gerçeğe dayanarak demek."

"Diğeri ne ki?"

"Hikâyeler tabii. Yaşamla, yaşamı dolduran her şeyle ve kendinle ilgili yazmış olduğun hikâyeler."

"..."

"Bak, kızım, burada iki türlü yaşayabilirsin. Bir gerçekte yaşamak var. Diğeri ise hikâyelerde yaşamak ki ben buna *yalan dünyanda yaşamak* derim. Zihninde kurgulamış olduğun yalan dünyanda."

"Anlamıyorum."

"Öncelikle anlamıyorum demeyi bırakacaksın. Anlamıyorum diyerek nasıl anlayabilirsin? Lara, bana peş peşe sorular soruyorsun ama gerçekten bilmek istiyor musun? Bence kendini attığın çukurdan çıkmaya o kadar korkuyorsun ki yaşamdan gelen her

şeyi savuşturuyorsun. Soru soruyorsun ama cevabı *anlamıyorum*'larla savuşturuyorsun. Yapma. Bir beni duymaya, gerçekten dinlemeye başla. Bak yine gerçekten dedim, hah hah ha..."

Ters ters bakıyorum herhalde, zira uyuz oluyorum ona o anda. Ciddileşerek devam ediyor:

"Bak aynı örnek üzerinden anlatayım. Annemle beni al. Annemin benimle konuşmaması gerçekte kendi acısına gömüldüğü içindi. Kendi kafasında yazdığı hikâyelerle ilgiliydi. Benimle hiçbir alakası yoktu, doğru mu?"

Onaylayarak başımı sallıyorum.

"İşte gerçek de böyle. Gerçekte sebep bu. Ama Cemo denen çocuğun ve gerçeğe uyanana kadar Cemo denen adamın yalan dünyasında annesi ile bağ kuramamış olması kendi yetersizliğindendi. Yetersizliği sebebiyle umursanmadığına, sevilmediğine inanmasındandı. *Biraz daha ilgisini çekebilseydin, biraz daha onunla kalsaydın, biraz daha sevilebilir olsaydın, ben başarmadım*, bla bla bla... Ben bunu, bu takılmış plağı yıllarca dinledim içimde. Bunu gerçek zannettim. Bak, bu benim hikâyemdi. Herkes kendi hikâyelerini yaşar; uyanana kadar. Yaşardan kastım ne? İnandığımız hikâye gerçekliğimiz olur. Yani onu gerçek zannederiz. O zaman bu gerçekse, ben yetersizim. İşte böylece *Yetersiz Cemo* oldum. Hep Yetersiz Cemo hikâyesinin kahramanı olarak yaşadım. Hep her alanda yetersiz olmamak için kendimi ispat etmeye çalıştım. Hep sessizlikten kaçtım. Uyanana kadar. Oysa..."

"Bu gerçek değildi," diyorum fısıltıyla.

"Bravo. Peki şimdi sorarım sana: Onca sene bu sebeple çektiğim acı gerçek miydi? Evet. Sebebi gerçek miydi peki? Hayır. Yani ben yoktan acı var ettim. Herkes gibi."

Çok belli etmiyorum ama gerçekten şaşırıyorum. Söyledikleri çok mantıklı ama bir o kadar da *Nasıl yani?* kadar bilinenin aksi söylemler gibi geliyor. Kafam karışıyor.

"Kafam çok karıştı," diyorum.

"Gerçekle karşılaştığında başta karışır, normaldir. Ama bilmek istersen adım adım çözülür. Özetle dediğim şu: İnsan, yavrum, kendine her şeyi yaşatabilir. İnsanın hiçbir canlıda olmayan en büyük yetisi kendine istediğini yaşatabilmesidir. Üstelik uyanmadığı sürece, o kendi kendine yaşattıklarını gerçek yaşamı, daha da beteri kaderi zanneder. Değil."

İşte bu kendine yaşatır noktası tepemi attırıyor.

"Nasıl kendine yaşatır ya? O çocuk, annesini istiyor! Yok annesi. Donmuş kalmış kadın. Acısında haklı değil mi çocuk?" diye tıslıyorum. Uzun zamandır kendini göstermeyen öfke başını kaldırdı yeniden. "Bu gerçek!"

"Çocuk, annesini istiyor. Evet, haklı. Ancak yaşamda ona annelik edebilecek bir anne yok. Gerçekte durum bu. Neden yok? Çocuk bunu anlamak ister. Çocukluğumuz, özellikle üç ila yedi yaş arası gerçekliğimizi kurma yaşlarıdır. Anlam yükleriz her şeye. Hep *bu ne, neden böyle* diye sorgularız yaşamı. Bak o yaştaki çocuklara, izler durur ve kendi içlerinde cevaplarını, yani inançlarını oluştururlar. İşte bu yolla küçücükken yaşam, kendimiz ve çevremizle ilgili hikâyelerimizi hazırlıyoruz, Lara'm. Bu bizim küçükken gerçekliğimizi yaratmamız. Bak gerçeklik diyorum. Yani senin yorumlarınla oluşan bir dünya. İşte bu gerçekliğe göre de şekil alıyoruz. Yaşamdan alabilmek ve acıdan kaçabilmek için stratejilerimizi oluşturuyoruz. Yani âlem buysa ben de böyleyim, demek gibi. Bir kimlik yaratıyoruz. Gerçeğimiz olmayan, kendi kurduğumuz gerçekliğe uygun bir kimlik."

"Nasıl?"

"Bak, önce anlama çabası oluyor. *Neden annem böyle?* Sonra zihniyle yorumluyor çocuk: *Çünkü annem çok üzgün. Kimseyle konuşmuyor.* İşte orada o yükselen arzu baskı yapıyor. İnsan arzulayan bir canlı. Arzu verilmiş bize kırk bin türlü. Arzusunu irade gücü ile yapacak. *Böyle olmamalı. Benimle konuşmalı. Ben yaparım.* Çözümü buluyor sözde: *Ben onu yeterince eğlendirebi-*

lirsem, dikkatini yeterince çekebilirsem, kendimi sevdirebilirsem falan, o zaman düzelir. Bak düzeltmek için bir şeyler yapacak. İşte bu, olanı ben düzeltebilirim zannıdır. Yaşamı, yani herhangi bir anda yaşamdan önüne düşen payı sen değiştiremezsin. Sana göre düzeltemezsin. Ama insana sanki düzeltebilirmiş gibi gelir değil mi? Böyle olmamalı deriz. Çocuk uğraşıyor işte, ama yapamıyor. Olmayınca da faturayı kendine çıkarıyor tabii. Ben de işte, düzeltebilirim diye uğraşıp durmuşum, olmayınca da sonunda hükmü vermişim kendi yalan dünyamın yargıcı olarak: Olabilirdi, olmadı. Neden? *Sen yetersizsin.* Bitti. Sonra da o yetersizliği gizlemeye çalışan bir yaşam."

"Kabul edeceksin yani. Ne oluyorsa."

"Kabul etmemek gibi bir şansın olduğu palavrasından kendini çıkaracak ve gerçeği göreceksin. Gerçeğe, buraya yaşama gelmen lazım: Gerçekte durum bu!"

"Nasıl yapsın o çocuk bunu? Çıldırtmayın beni!" Sesim ilk defa bu kadar yüksek çıkıyor.

"Ah Lara'm, ilk diyaloğumuzun bu olması ters oldu, direkt ortadan daldık, haydi hayırlısı." Biraz düşünüyor. "Çocuk yapamayacak tabii. Bunu yapmanız bizden çocukken istenmiyor zaten. Hatta tam tersine kurgulanmış her şey. Çocukken bu hikâyeleri yazmanız ve inanmanız ve bu yolla zihin dünyanızı, yani kendi gerçekliğinizi kurmanız istenmiş zaten. Sonra ileride kendi hikâyelerinden sıyrılıp gerçeği ve kendi gerçeğini bulabil diye. Kendi yazdığımız hikâyelere inanmamız gerekiyor ki gerçek bir insan olma deneyimiz başlasın, yani inşallah kendimize, gerçeğe varacağımız yolculuğumuz başlasın."

Sinirim bozuluyor demeyeceğim zira bir sinir sistemim yok artık ama gülmeye başlıyorum, kahkaha atıyorum hatta. Bayağı. Kahkahalar. Çaresizim çünkü, gülmekten başka ne yapabilirim, bu ne ya? Ne konuşuyoruz biz? Bilim kurgu filminde miyiz neyiz derken olay daha da büyüdü.

"Gülüyorsun tabii. Gülünür ilk başta zaten. Hep güleriz, ağlanacak halimize."

Ayağa kalkmaya çalışırken gülmeyi kesip elinden tutuyorum, amacım ona hakaret değil.

"Kusura bakmayın, vallahi anlamadığımdan. Sizinle dalga geçmek değil... Ama olmaz öyle şey, ne deneyi ya?"

"Zihninde direnmeyi bırakırsan yavaş yavaş anlarsın, her gerçeğe gelenin anladığı gibi. Anlamıyorum demeyi bırak ve anlamayı seç bir defa, ne dersin? Allah akıl vermiş insana değil mi? Bir kullansak onu zaten. Bu adamı anlamayı seçiyorum desene bakalım bir defa. Sadece itişiyorsun yaşamla. O şöyle, bu böyle. Cemo anlaşılmaz, Leyla şöyle, Altan böyle. Niye şaşırdın? Konuşmuyorsun ama bedeninin ve yüzünün girdiği şekiller öyle güzel anlatır ki yavrum. Halin okunur. Sana göre her şey yanlış. Diren Lara! Çünkü yaşam mecbur değil mi? Sana borçlu. Olanlar sana uygun olmalı. Konuşulanlar sana uygun olacak. Her şey ve herkes senin kabul edeceğin ya da anlayabileceğin gibi olacak. Aaaa olmuyor mu? O zaman itişiriz, tepki veririz, dalga geçeriz, tek akıllı sensin çünkü. Ama uyan kibirli zihin insanı, bak o akıllı zannettiğin sen, seni buraya getirdi. Dolayısıyla uyanı da buraya bir daha bak, bakarsan o itiştiğin yaşamın büyük şefkatini, büyük desteğini görebilirsin. Seni getirdiği, o senin son zannettiğin, kendi canına kıymaya kadar umudunu yitirdiğin yer aslında çok özeldir. Belki bir bakarsın, bir dinlersin de en büyük sıçrayışı yapıp kendine gelir, kendine özgürleşirsin. Yaşam hep bizim için işler kızım, hep bizim için, bir görebilsek, bir dinleyebilsek... Çünkü gerçek bir insan olmamızı ister. Bunun için plan bellidir. Balık önce denizden, yani gerçekten ayrılacak. Nefessiz kalıp çırpınacak, çırpınacak ki ait olduğu yere özlem duysun ve tekrar oraya dönmek için mücadele etsin. İşte bizim gerçeği bulabilmek için burada içinde çırpındığımız gerçekliğimizi yerle bir etmemiz gerekir. Ki

gerçeğe, ait olduğumuz yere geri dönelim. Kahramanın yolculuğu budur. Ama işte..."

Bu yükselişi beklemiyordum. Cemo kalkıp arkaya gidiyor, odadan çıkıyor mu ne? Evet, aşağıya iniş sesini duyuyorum ama sadece o sesi değil, mideme bir yumruk gibi inen sözlerini de:

"...onlar gözleri vardır görmezler, kulakları vardır duymazlar..."

Tam ne diyor bu ya? Anlamıyorum diyorken içimde susuyorum. Anlamamak ve anlamayı istememek ilk defa ayrılıyor içimde. Sanki o *anlamıyorum* diyen sesten başka birini fark ediyorum içimde, *Ne demek istedi acaba, anlayabilir miyim?* diye soran biri. Kim bunlar? Anlamıyorum diyen kim? Anlayabilir miyim diyen kim? Biri yargılayan, biri sorgulayan. Ben. Hangisiyim?

İçim bulanıyor. Bu ikiliği ilk kez fark ediyorum. Ben hangisiyim... bilmiyorum.

"... Lara ile uğraşıyoruz ama Altan da gümbürtüye gidiyor bilesin."

İsmimi duyunca uykumdan sıçrıyorum. Yine içim geçmiş. Hava kararalı mı uykuya yuvarlanıyorum. Beden hâlâ toparlanmaya çalışıyor, nasıl bitirdiysem. İnsan kendi ismine ne denli duyarlı. Anlıyorum ki Cemo geri gelmiş, radyoda piyes başlamış, kaçırdığım bölümlere üzülerek kulak kesiliyorum:

"Çok mu kötü?" diye soruyor o beni sinir eden sıcacık sesiyle Leyla. Bu kadına ne denli sinir olduğum beni bile şaşırtıyor, üstelik niye bu kadar sinir olduğumu da açıklayamıyorum.

"Her geldiğinde daha kötü görüyorum Leyla'm. Bedeni artık iyice amorfiaştı. Kilo üstüne kilo. Bakışları boş. Şu an içinde olduğu çalışma düzeni berbat, 7/24 iş bekliyor herkes-

ten hastaneler, o bu haldeyken hem de. Suratlarında 24 saat o maskeler, ölüm tehdidi altında, sinirler dibine kadar bozuk. Düşünsene herkes birbirinden ve üstelik her an, herhangi bir yerden gelecek ölüme yakalanmaktan korkuyor ama kaçamıyorlar. Hizmet etmek durumundalar, hiç durmadan hem de. Sinirler feci bozuk. Bir de iş yükü. Bu çocuk bu değil. Tasarımı bu değil, rehber olmaya gelmiş o, ağır işçilik yapamaz ki, çökerttikçe çökertiyor kendini."

"Cemo, al karşına konuş bir daha. Kim olduğunu anlat bir fırsatını bulup, oradan yakalarsın belki."

"Konuşayım da, önce kendini toplaması, o bedenini bir toplaması lazım. Neyse, iyi fikir, bir daha deneyeyim canım benim. Sen nasılsın?"

"İyiyim, ben de fırsattan istifade yazayım dedim Cemo'm."

"Harika. Roman mı?"

"Evet, bir pandemi romanı ama bakalım, anlatmayacağım, sana sürpriz olsun istiyorum görüştüğümüzde. Şimdi bir şey sorma."

"Peki Leyla'm. Sormam. Sen ne dersen o biliyorsun. Üstat sensin."

"Utandırma beni Cemo'm, olur mu öyle şey? Birlikte çözdük, hâlâ birlikte çözüyoruz aşkım, senin bana verdiklerin olmasa, ah yine gelsem de öpsem o ellerini, gözlerini."

Yine başladılar. Kumrular. Derin aşk kumruları. Birden bir eski zaman filmine dönüşüyor konuşmalar.

"Ah Leyla'm, ne keyif olacak şu garip yetim için okumak o satırlarını."

"Sen kocamansın Cemo'm. Benim gözlerimle görmüyorsun tabii kendini ama bir gösterebilirsem o zaman bu ayna işe yarayacak."

"Leyla'm. İşe yaramaz mı? Senin gösterdiklerinle değil mi nerelerden buraya gelmem?"

"Karşılıklı, aşkım. Hem aynanın işi bu değil mi Aşk? Ayna sadece kendimize bakalım diye değil, bakıp gördüklerimizden beğenmediklerimize çekidüzen verelim diyedir, değil mi? Daha iyi olalım diye. İyi-leşelim diye. Çok şükür ikimiz de hizmetteyiz birbirimize."

Buyurun. Bilmesem 1600'lerden bir aşk sahnesi yaşanıyor derim. Bir de anlaşılmaz lakırdılar. Bayılıyorlar. Aynalar maynalar, Yarabbi. İnsan sevgilisiyle böyle bir günlük konuşma içinde olabilir mi ya? Yaşamasam, anlatsalar bu ikisini bana, palavra derim. Kesin.

"Çok özledim, çok seviliyorsun güzel Leyla'm. Ama bak, yazmakla çok iyi yapıyorsun, bu manasız bir boşluğa düştük gibi görünen günlerde yapabileceğimiz en uygun şey üretmek canım. Hem rutinlerimizi mümkün mertebe devam ettirmek hem de bir şeyler üretebilmek. Ben de Lara'nın gelişiyle hareketlendim bu anlamda. Tüm bildiklerimi yapılandırmaya, ona kolaylıkla aktarabileceğim bir formata getirsem nasıl olur bunun üzerinde çalışmaya başladım aşkım. Öğretmem gerekenleri en kolay nasıl anlatırım, bunu düşünüyorum, kurguluyorum."

"Lara olduğuna ikna oldun bakıyorum?"

Lara mı? Yine bana döndü konu.

"İlk günden biliyordum. Biliyorsun bakmıştım tasarımına. Nasıl da ters ters bakmıştı bana doğum tarihini istediğim zaman. Hah hah ha. Allah'tan kafası çok yerinde değildi, hali de yoktu da fazla uğraşmadı, verdi bilgileri."

Konuştukları konu nedir bilmiyorum, ne benmişim anlamadım ama bahsettiği doğru. Hatırladım. Evi kiralamaya karar verdiğim gün. Enkaz haldeydim. Hemen geçeceğim dedim. Olmaz temizlik yaptıracağım dedi illa. Yarın gel, dedi. Bir de tam çıkarken doğum bilgilerimi istedi. Ev kiralama ile ilgili herhalde dedim ama doğum saatimi de isteyince bir manasız geldi. Ters ters bakınca, "Sonra bir gün açıklayacağım efendim,

siz lütfedin," dedi. Bu kadar kibar isteyince o yaşta adam, halim de yok zaten uzatmaya, vermiştim sussun diye. İlk o zaman biraz çatlak olduğuna kanaat getirdim sanırım.

"Şimdi nasıl kafası? Kendine geldi mi biraz?" diye beni soruyor Leyla Hanım.

Şu kafadan da ayrı bir şey gibi bahsetmiyorlar mı? *Şimdi nasıl* değil. *Şimdi kafası nasıl?*

"Muhtemelen yine dinliyor bizi aşkım şu an."

Gülüyor.

Kolumu kaldırıyorum havaya. Dinlediğimi göstermek için. İstemiyorlarsa aşağıda konuşsunlar.

"İyi, çok daha iyi. Hatta bak şimdi kolunu kaldırdı, dinlediğini göstermek için. Kendi başına tuvalete gidiyor, yemeklerini yiyor. Ha bunalım mı bunalım. Konuşmuyor mecbur olmadıkça. Kol mol kalkıyor iniyor böyle arada, tamam. Ben de ötelemiyorum. İçindeki o koca kaya çıkmadıkça olmaz aşkım. Boğuyor onu o. Tümüyle nefessiz bırakıyor. Hazmedemiyor olanları. Oysa bir içinden geçebilse."

Hazmedemem tabii. Neyi hazmedeceğim? Neyin içinden geçeceğim be, hem geçsem nereye geçeceğim, ne kaldı ki...

"Cemo, nefes? Nefes yapabilsen?"

"Ah sevdam, Leyla'm, her dilimin ucuna geldiğinde vazgeçiyorum. Öyle öfkeli ki biraz daha vakit geçsin diyorum. Yoksa haklısın, dur bakalım."

Nefes mi? Ah bir üfürük eksikti, onu da bulduysak tamam.

"Marketler yağmalanmış galiba."

Neyse, konu benden saptı.

"Sorma, tümüyle kapanma olacak dediler ya Avrupa'daki gibi, biliyorsun şimdiye dek insanlara 'Evde kal Türkiye' diye seslenerek oturttular ama başa çıkılamayınca sokağa çıkma yasağı geliyor dendi. Tabii herkes de marketlere. Kepazelik, bir görsen tabloyu."

"Siz ne durumdasınız? Var mı yiyeceğiniz içeceğiniz? Bak şimdi sen Lara'ya, öğrencilerine dalarsın, ihmal edersin kendini..."

"Yok yavrum, Altan ile gittim ben de. Hallettik çok şükür. Bizim burası nispeten ücra yer olduğu için çok talan yoktu. Bakıyorum kendime, merak etme. Biraz yürümeye de başladım. Ben böyle hareketsiz kalamam biliyorsun Leyla'm. İn cin top oynuyor burada, rahatça yürüdüm sahilde. Hatta Lara'yı da yürütmek istiyorum biraz. Yata yata ne halde kız. Bakayım, yarın konuşacağım."

"Ben de Murat sayesinde yürüyorum aşkım. Onun dışarı çıkma izni var ya, ben de onun hamisi olarak... Bir de evde yapıyorum tüm bedeni çalıştıracak hareketler. Mecburuz, geçecek bugünler elbet. Ama hareketsiz geçirirsek olmaz, mahvolur beden. Ben de, *bak Leyla, kavuştuğumuzda Cemo seni yine iyi görsün, güzel görsün, olur mu kızım, hadi bi' zahmet*, diyerek kendimi motive ediyorum." Gülüyor.

"Sen hep güzelsin. Gül yeter. O gülüşün yeter."

Hop, aşka düştük yine.

Genelde akşam konuşuyorlar. Gün boyu mesajlaşma. Hep birbirlerinden haberdar ama hep saygılı birbirlerinin yaşamına. "Sen işin bitince haber verirsin aşkım," filan. Hani ben senin sevgilinim, istediğim zaman ararım filan yok. Her aramada, "Müsait misin aşkım?" diye sorar Leyla mesela. İlk laf budur. Adam ölüyor sana yahu, kapanmış kalmış burada benimle, nesi müsait olmayacak, bilmiyor musun? Yok, yine illa bir müsaade ile giriliyor konuşmaya. Enteresan geliyor.

Derken duyduğumla yerimde zıplıyorum.

"Lara benimle konuşmak ister mi acaba?"

Leyla ile konuşmak mı? Hayır, kesinlikle hayır. Öyle bir keskin ret yükseldi ki içimden, kendim bile şaştım. Niye?

"Bilmem hayatım, bir sorayım. Lara, Leyla ile tanışmak, konuşmak ister misin?"

Hiç ses çıkarmıyorum. Hatta yanıma gelse uyuyor numarası yapacağım. Oturduğu yerden benim yatağın sırtını görüyor. Beni göremez, bu yüzden radyo piyeslerini çok rahat dinliyorum, arkada kalıyorlar.

"Leyla'm. İstemiyor herhalde."

Hemen de anlar. Hani uyudu mu acaba yok. İstemiyor diye patlattı.

"Tahmin ettiğim gibi. Neyse, elbet gelir vakti sevgilim. Sen nefesi ihmal etme. İlk fırsatta nefes ol ona, olur mu?"

Tahmin ediyormuşmuş. Çok biliyor her şeyi. Neden hiç tanımadığım bu kadına bu kadar direniş? Bilmiyorum. Ama öyle.

"Tamam sevgilim, iki vazifemi aldım. Altan ile konuşma ve Lara ile nefes. İkisi de öyle meşakkatli ama bakalım. Haydi hayırlısı. Ah sen olsaydın burada, ne kolay hallederdin ikisini de. O şifalı ellerinle bir nefes yapsan şu kızımıza..."

"Cemo, duymamış olayım aşkım, sen de yapabilirsin âlâsını. Hem *keşke* yoktu aramızda, değil mi?"

"Biliyorum, biliyorum."

"Murat yatacak artık aşkım. Sessizlik saati, malum."

"Çok seviyorum."

"Ben de. Hadi iyi geceler."

Ayağa kalktığını duyuyorum sandalyenin itilişinden. Bir süre duruyor. Sonra bana doğru geliyor. Konuşma beni rahatsız etti, neresi tam bilemiyorum ama pek çok yönü ile. Karşıma geldiğinde huysuz bir soruyla yükseliyorum:

"Niye kafam, kafası filan diyorsunuz? İnsanın kafası kendinden ayrı mı ya? Ne acayip konuşmalarımız." Bana neyse.

"Ayrı tabii. Kafadan kastımız zihin. O kafandaki ses."

"E senin zihin dediğin o ses benim. Konuşan benim, sessiz olarak sadece."

"Değil canım. Sen o ses değilsin."

"..."

"Sen o sesi izleyensin. Uyan."

Tam anlamıyorum diyecekken birden bir şimşek çakıyor beynimde. Anlamıyorum diyen kim? Anlamak isteyen kim, ikilemimi hatırlıyorum.

"Cemo, şimdi yine anlamıyorum dersem..."

"Hah, bak işte o anlamıyorum diye kesip atan senin zihnin. Peki kim oluyorsun anlamıyorum dediğin zaman? Yetersiz. Zaten amaç hep aynı. Seni yetersiz, yoksun yapmak. Ama şimdi söyle bana, anlayabilirim dersen ve beni gerçekten dinlersen, takıldığın yerlerde sorularını sorup daha çok derinleşmeye çalışırsan anlayabilir misin? Ne dersin?"

"Anlayabilirim gibi geliyor. Anlamadığım noktada sorarım, söylediklerini sorgularım..."

"İşte o sorgulayan senin gerçeğin. Bilmeyi seçen. Diğeri ise senin zihnin."

"Benim gerçeğim ne?"

"Bilinç. Sen bilinçsin. Burada 'Ben kimim?' sorusunun ve o sorunun katbekat karşılıklarını alarak kendini bilmeye ve deneyimlemeye gelmiş bilinçsin. Diğeri ise 'Sen busun' diye küçücük bir alana seni sıkıştıran zihnin. Ona inanırsan orada kalırsın, dünyanın çok büyük bir bölümü gibi."

Sıkıntıyla gözlerimi denize çeviriyorum yine.

"Ne oldu?" diye soruyor. "Yine mi anlamadın?" diyor hafif alaycı.

"İlgilenmedim diyelim." Nerede kaldığım hiç umurumda değil, zira zaten sıfır noktasındayım. Neyse.

Gerçekten bunların benimle bir alakası olmadığını düşünüyorum. Benim durumum bambaşka. Bu spiritüel zamazingolar... en iyisi konuyu kapatmak.

Cemo bir an bana bakıp ayağa kalkıyor.

"Ben aşağı iniyorum artık. Var mı bir isteğin?"

İsteğimin olmadığını kafamı sallayarak gösteriyorum. Bu lakırdılar yoruyor beni. Sadece uyumak ve unutmak istiyorum.

Günün doğuşunun yarattığı manzarayı seyrediyorum. Kabul etmeliyim ki çok etkileyici. O oluşan portakal rengi tonları, sarılar, pembeler iç içe geçiyor ve her gün seni yeniden davet ediyor aslında. "Hadi gel, yeni bir güne gel."

Hep böyle denir ya, ah yepyeni bir gün filan. Geldik de ne oldu, geliyoruz da ne oluyor yeni bir güne? Kandırmak için bu kadar güzel olsa gerek gün doğumunun renkleri. Hiç seyretmemişim. Hep bir koşturma ile güne atladım yaşamım boyu. Hoş, zaten kanmak da istemiyorum. Yaşam güzel filan değil çünkü, kandırmaca. "Palavrasın, palavra!" diye haykırmak istiyorum. Gerçi haykırmam bile manasız, zira benim için yaşam yok artık, burada bir köşede kalmış yastık gibiyim. Köşe yastığı. Hani koltuklarda köşelere koyarlar ya. Öylece durur. Öyleyim işte. Yaşam her şeyi aldı, buraya koydu bıraktı beni. Hiçbir şey yok benim için, hiçbir şeyim yok. Yalnızlık var sadece. Benden dört bir yana uzayan bir yalnızlık. Öyle genişledi ki her yeri kaplıyor, bir başkasına yer kalmıyor. Bir de dayanılmaz bir basınç göğsümde. Göğsümün tam ortasında sürekli bir taşın baskı yapması gibi, sanki bir pençe göğsüme doğru bastırıyor da bastırıyor, nefesim kesiliyor çoğu zaman. Izdırap bu, giderek büyüyen ve her yeri kaplayan bir ızdırap. Yalnızlık ve ızdırap. Kaskatı bir acıyı sabitliyor dört yanıma bu ikili. Izdırap buymuş, anladım. Acının her hücrene yerleşip hareketsiz durması. Sanki tüm damarlarımın içini doldurmuş, öyle donmuş kalmış.

Biraz hareket edebilse, değişir miydi bir şeyler? Biliyorum, Cemo tüm kalbiyle biraz canlanmamı istiyor mesela ama bu yalnızlık ve ızdırabın altında ezilirken, o da, onun istekleri de

çok dışarıda kalıyor. Çok uzaklardan seslenen biri gibi geliyor sesi. Hep sesleniyor da sanki erişemiyor bana, kimse erişemez. Koca bir betonun altında kaskatı kalmış haldeyim. Şoktayım ben. Yaşadığımı anlayamaz, kimse anlayamaz. En zirvedeydim ben, her şeyde en zirvede. Adım adım inşa ettim o herkesin hayranlıkla baktığı kendimi ve en sonunda hak ettiğim gibi aşkta da yakalamıştım zirveyi. O beklenen nihayet gelmişti. Her şey tamam oldu yaşamımda. Başarmıştım, yakalamıştım önüme konan hedefleri işte. Nihayet gelen aşk da, o beklediğim adam da, bunun ödülü, göstergesiydi. Ondan önce bir aşk yoktu, hep onu bekledim çünkü. Sabırla, o tek olanı bekledim, *the one!* İşte nihayet o da gelmişti. Sevmek, sevilmek ne imiş, onu yaşıyordum dibine kadar. Ya o sevişmeler, saatler süren sevişmelerimiz... Bir anda, bunları tüm keyfiyle yaşarken, uçarken yükseklerde, bir anda kanatlarım koparıldı sanki, hızla yere çakıldım, kayboldu her şey. Hazırlıksız, hiçbir ipucu vermeden, sanki bir koca el geldi, aldı beni ve attı bambaşka bir tarafa. Yokluğa attı, ne varsa olduğum ya da sahip olduğum, onların artık olmadığı bir alana attı. "Ne vardıysa, artık yok," dedi. O nezarethanenin buz gibi beton zemininde yatarken, dört bir yandan yankılanan tek kelime buydu: YOK.

Hani nerede? Sevdiğim o adam, o sevişmeler, evleniyorduk biz ya, ev bakıyordum, işim, başarılarım, insanlar, sözde çevrem, param her şey bir anda yok oldu, yok. Pat diye. Puf!

Bunu kim anlayabilir? Ne yaşadığımı, o her şeyin olduğu zirveden hiçbir şeyin olmadığı yokluğa bir anda düşüşü kim anlayabilir? Bana kim anlatabilir peki? Neden, neden, neden? Ne yaptım ben bu kadar acımasızlığı hak edecek? Delireceğim. Anlayamıyorum, çünkü bir gün öncesi ile bir gün sonrası arasında anlamamı sağlayacak bir veri yok. Bir geçiş, en ufak bir bağlantı, bir hazırlayan ipucu yok. Oysa genelde seni böylesi çöküşlere hazırlar olaylar, değil mi? Nasıl bu kadar aniden... Birisi anlatsın

bana ya! Aşk acısı derdiniz, ayrılık acısı derdiniz, ayrıldığınızda ağlardınız tamam ama aslında bir yandan da beklediğiniz olurdu, değil mi? Yaşam hazırlıyordu. Yani kavganız oluyordu, anlaşmazlığınız oluyordu. Dinledim, senelerce dinledim sizi, şikâyetleriniz oluyordu, bir şekilde yürümeyecek mi diye bir sorgulamanız oluyordu. Bir kere bile geçmiş olsa içinizden, oluyordu. Ya ben? Hiç olmadı. Zirve diyorum, zirve! Dünyanın en muhteşem adamıydı o. Saatlerce konuşurduk, aklımla severdim onu. Saatlerce sevişirdik, bedenimle severdim. O kapıdan içeri girdi mi, ya da telefonda sesini mi duydum, ruhum kanatlanırdı, aşk kaplardı her yanı, ruhumla severdim. En ufak bir şüphe, en ufak bir iç burkulması, en ufak bir *off!* yoktu içimde. Sadece sevgi vardı, her geçen gün büyüyen sevgi, her geçen gün onu daha çok mutlu etmek isteyen bir sevgi. Tamamdı işte, her şey nihayet tamamdı. Dünyanın gerisi ne olursa olsun umurumda olmazdı çünkü benim için en üst seviyede tamamdı. O ve ben ve yaşam.

Sonra bir anda... En tepeden aşağı attılar beni. Kim attı, niye attı, kim bu el? Tanrı mı? Tanrı bana neden bu kadar öfke duyabilir? Ben hep Tanrı'nın bizden beklediği gibi dosdoğru yaşamadım mı? Şimdi diyorlar ki palavraymış, adam dolandırıcıymış, derdi başkaymış. Kabullenemiyorum. Ben nasıl bu kadar olmayan bir şeyi var gibi yaşayabildim? Mümkün müü? Aklım almıyor. Keşke gelse de baksa gözlerimin içine, "Palavraydı güzelim, kandırdım seni, sen kendi kendine hayal yaşadın," dese. Görebilsem gözlerinde. Gerçek buysa, gerçeği yaşatsa bana da anlasam. Ağlasam. Böyleymiş ya diye ağlasam. Allah belanı versin, diye haykırsam suratına. Oysa ağlayamıyorum bile şimdi. Neye ağlayayım? Onu bile bilemiyorum. Özlemime mi? Aldatılmışlığıma mı? Aşkım dediğim adamın ölümüne mi? Yoksa öyle bir adamın aslında olmayışına mı? Yaşamımda "benim" dediğim ne varsa her şeyin bir anda kayboluşuna mı? Neye ağlayayım? Kaskatı kalmayayım da nasıl olayım?

Yine isyan, yine bir yere varmayan sorgulamalar. Kendi kendime konuşmalar. Her gün girdapta dönüyorum. Çaresizlik. Başka bir bok yok. Yataktan kalkıp ağır ağır tuvalete ilerliyorum. Birazdan Cemo gelir çünkü. Her sabah erkenden, ama niyedir bilmem adama rahat batıyor herhalde, güneş doğmadan filan, o kadar erken kalkıyor. Hadi ben uyuyamıyorum, sana ne oluyor be adam? Tabii mutlaka bir bana uğruyor, bakalım sağlam mıyım diye. Bir hafta öncesine kadar bu kadardı mevzu ama şimdi konuşmaya başladık ya, iki gıdım iletişim, hemen artı bir şey istenecek ya, şimdi her sabah uğradığında yürüyüşe çıktığını ve hadi lütfen ben de gelmeyi ister miyim acaba diye merak ettiğini, bak bana nasıl iyi geleceğini filan söylüyor. Her gün aynı şekilde kafamı sallayarak geri çeviriyorum ama o ertesi sabah yine geliyor ve beni gerçekten bayıyor. Çünkü istemiyorum. Hiçbir şeyi istemiyorum. Ona kötü davranmak da istemiyorum. Tamam, anladım onunla alakası yok ama kardeşim gelme üstüme ya, bi' bırak! Yürüsem ne olacak? Neden yürüyeyim? İnsanların sağlıklı olmak, fit olmak, canlı olmak, hava almak, neşelenmek gibi gibi yürümenin ardına koyabilecekleri her hedef bana zaten uzak ve anlamsız. Bunlarla ilgilenmiyorum. Hiçbir şey alanındayım, neyle ilgilenceyim, neden ilgileneyim? Bu yüzden en iyisi banyoya saklanmak. O zaman biraz bekler gider, muhatap olmam. Banyo kapısını açıyorum ve içeri girerken birden gözüm yeni değiştirilmiş, üzerinde renkli bir kelebek işli havluya takılıyor ve bir anda kafamda duyduğum sesle bir bıçak tam böğrüme saplanıyor.

"Sen nesin biliyor musun? Şahane renklere sahip bir kelebek. Seninle her şey renkleniyor, özgürleşiyor, canlanıyor..."

"Allah kahretsin! Nereden çıktı şimdi?" diye kollarımla karnımı sardığımı hatırlıyorum. Bir anda içimde bir bomba infilak ediyor çünkü. Ortaya çıkardığı beni yakan büyük yan-

gını söndürebilmek için belki, haykırmamak için acıyla belki. Durdurmak istiyorum. Düşünmemeliyim. Palavra, palavra. Yere çöküp ellerim karnımda sallanıyorum. Canım kavruluyor, çok özlüyorum. Gerçek değildi, hayır gerçekti yaşadığım. Öyle güzeldi ki inanmak istemiyorum palavra olduğuna. Olmamış olsa ne olur, şimdi burada olsa... Salak! Salak! Dolandırdı seni, uyuttu. Yanıyorum, alevler gırtlağıma çıkıyor, öfkem her şeye ayrı, hem kaybettiğim için yaşama, hem bu kadar çok özlediğim için bir puştu...

Ama yine de özlemim haykırıyor bedenimin her zerresinden. "Sus, sus, sus!" diye öne geriye sallanıyorum. Tutmalıyım, dayanmalıyım. Sonra birden tuhaf bir ses çıkıyor benden, acı çeken bir hayvanın böğürmesi gibi, hiç duymadığım bir ses ve o sesle beraber bir alev topu fışkırıyor sanki dışarı. Her yer yangın. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlıyorum. Sonrası yok, durduramıyorum, uzun zamandır olmayan o ağlama krizlerinden birine giriyorum yine, istemiyorum girmek ama çıkamıyorum o yangının içinden. Kızgınım, olmamalıydı, hak etmedim ben, bu bana olmamalıydı, neden, neden, Allah'ın belası herif neden? Yeri yumruklayarak ağladığımı elimin acısı ile fark ediyorum ama yine de vurmak istiyorum, kanatmak istiyorum. Nefret ediyorum ama nefret edecek kimse yok kendimden başka kime vurayım, kimi acıtayım vur, vur, vur...

Kendimi kaybetmişim herhalde ağlamanın içinde ki Cemo'nun nasıl içeri girdiğini fark etmemişim. Bana sarılınca anlıyorum geldiğini, debeleniyorum ama izin vermiyor. Koskoca kollarıyla sıkı sıkı sarıyor beni ve bir şeyler söylüyor. Çırpınmak istiyorum, çırpına çırpına yok olayım, bıraksın beni, bırak... Ama o nefes diyor, o an fark ediyorum.

"Hadi Lara'm, nefes al ver. Bırak orayı, buraya gel, bana gel, nefesime gel. Hadi canım, benimle birlikte, nefes al, beraber." Onu duyuyorum ama ağlamamı durduramıyorum, onun kol-

larının arasında onun nefesine yaklaşıyorum giderek. "Hadi gel buraya, bırak orayı, gel bana hadi al, ver, al ver." Öylesine net ve etkili ki sesi, o varlığı, o anda, bırak orayı demesi, bırakabilir miyim? Bir an duruyorum. Sanki bir çekim oluşturuyor Cemo'nun nefesi. "Hadi buraya gel canım," diyor duyuyorum, çekiyor beni sanki. "Nefes al!" Çekim güçleniyor. *Alabilir miyim?* Ve deniyorum, nefes alıyorum ve veriyorum. "Hadi al, ver," diyen sesine takılıyorum, alıyorum ve veriyorum. "Hadi benimle beraber," diyor ve nefeslerimi ona uydurmaya çalışıyorum.

Ve nihayet oluyor, Cemo'nun nefesiyle birleşiyorum. Her şey durulmaya başlıyor, sanki nefesiyle birleşmek, bir fırtınadan durgun bir suya doğru çekiyor beni. "Gel," diyor. Nefes almaya davet bu. *Evet, alabilirim.* Birlikte nefes alıp vermeye başlıyoruz. Yumruğu benim karnımın alt bölgesinde, oraya hafif baskı yaptığını fark ediyorum. "Buraya," diye komut veriyor bu hafif baskıyla ve oraya doğru nefes almamı istediğini anlıyorum. "İndir elime nefesi, haydi, getir buraya. Haydi şişir benim elimin altını, oraya gönder nefesi."

Yapmaya çalışıyorum.

"Ve al ve ver al ve ver, aşağı ve bırak..."

Sonra, çok acayip ama bir rahatlama geliyor, bir unutuş önceyi. Ağlamam çoktan kesildi bile, sadece burayı duyuyorum. Al, ver, al, ver. Nefesi duyuyorum, kimin nefesi bu? Bilmiyorum, nefese bırakıyorum kendimi, iyi geliyor. İyi, iyi neydi? Hatırlıyorum. İyiyi hatırlıyorum. Gevşiyorum, acı yok, iyi var, şaşırıyorum.

"Aferin Lara'm, beni bırakma Lara'm, devam Lara'm." Cemo'nun sesini duyuyorum arada, sussun istiyorum, nefes sesi rahatlatıyor, nefeste kalmak iyi ve devam ediyoruz. Al, ver, al, ver...

İşte bugün, İstanbul'un bu ücra köşesinde, bir banyonun taş zemininde, bir deli adamın kollarında, sonraları anlayacağım

gibi gerçekle karşılaşıyorum ve yavaş yavaş sakinleşiyorum. İnanılmaz bir dinginlik, bir huzur ile sarmalanmış haldeyim, şaşkınım. Bir süre, ne kadar süre bilmiyorum, öylece kalıyoruz. Daha da sakinleştirdiğimiz ama yine de bir alıp verdiğimiz tek nefeste. Sonra Cemo'nun şefkatli sesiyle kendime geliyorum. Uyuyakalmışım demek.

"Hadi gel yatağa götüreyim seni." Ayağa kalkıyoruz. Parmağımla tuvaleti gösteriyorum.

"Peki, ama dikkatli, başın dönebilir. Dışarıda bekliyorum."

Gerçekten de biraz başım dönüyor, yavaş hareketlerle ilerliyorum ve zaten tuvaletten çıkar çıkmaz Cemo tutuyor beni, yatağa götürüyor. Yine yatıyorum yerime. Biraz farklı biri gibi ama. Hiç yaşamadığı bir şeyi yaşamış biri. Bana ne yaptığını bilmiyorum ama her ne ise iyi geldi. İyiyi hatırladım. Buna takılıyor kafam. İyiyi hatırladım. O içimi kavuran yangın yerine, iyi geldi. *İyi* geldi. İyi geldi ifadesi ile anlatılan bu muymuş? Öyle olsa gerek. Tuhaf fark edişler. Gelip giden bir şey bu "iyi" dedikleri demek ki. Nereden geliyor peki? Nasıl gidiyor? Şaşkınım.

"Ne yaptın bana?"

"Bir şey yapmadım. Nefes aldık sadece."

"Palavra atma," diye fısıldıyorum. Hâlâ biraz uyuşmuş haldeyim, tam anlamıyla ortaya koyamıyorum kendimi. "Hep nefes alıyoruz, bu başka."

"Hayır, sen nefes aldığını zannediyordun Lara'm, gerçekten almıyordun."

"Yine mi *gerçek-ten?*"

"Evet." Gülüyor. "Gerçek'ten alınan gerçek nefes başkadır. Gerçekte alınır. O gerçekte isen ancak yaşanabilir. Sen demin benimle gerçeğe geldin. 'Bırak orayı, gel buraya,' dedim ya hani, sen de geldin. Yaşadın değil mi oradan buraya geçişi? Benimle bir olup oraya geldiğinde işte, orada gerçekten nefes aldık."

Deli bu adam orasını biliyorum artık da dediği şeyi yaşadım hakikaten. Yalan yok, bambaşka bir yere geçtim onunla. O ızdıraptan bir anda sıyrılabildiğim bir yere, gerçekten akıl alır gibi değildi o geçiş.

"Gerçekte olmak ne demek peki? Ben neredeyim ki?"

"Bak, dinlemek istersen anlatayım."

Başımı sallıyorum. İyiyi getiren, iyiyi yaşatan ne idi bilmek istiyorum.

"Gerçekte yaşamak ne? Gerçeğe gelmek Lara'm, kendi zihin dünyandan, yani kendi zihin kurgularından, hikâyelerinden çıkıp bedeninin olduğu yere, yaşamla bir olacağın, şimdi ve buraya gelmektir."

"Şimdi ve burası mı?"

"Önce onu açıklayalım. Şimdi ve burası yaşamdır. Şu an olanı kapsar. Bedeninin olduğu yer ve an. Bedeninin olduğu yer ve an senin yaşam alanın. Orada olan yaşamdır. Orada ne varsa, beş duyunla alabildiğin ne varsa. Senin yaşamda bulunduğun an ve yerde olanlar, alabildiklerin."

"Ama zaten orada değil miyim, çok saçma. Buradayım işte."

"Hayır, değilsin. Ama bunu anlamak için önce sen kimsin onu bir hatırlamamız lazım. Bedeni ile bir, burada olacak olan kim?"

"..."

"Lara, içeride biri var, öyle değil mi? Orada mısın, beni dinliyor musun desem sana?"

"Buradayım, dinliyorum tabii."

"Peki şimdi ben konuşurken sen, *dün akşam yediğim pilavdan acaba hâlâ var mı ayağıda*, diye düşünmeye başlasan ve ardından, *acaba bu akşam ne yiyeceğiz, canım da nasıl bir kapuska çekti*... filan diye devam etsen düşüncelerinde... O zaman hâlâ beni dinleyebilir misin?"

"Hayır, pek dinleyemem tabii."

"Bak hâlâ buradasın sözde, bedenin burada ama bir yandan da değilsin. Buradan alabildiklerin eksildi. Niye? Burada olanı, yani benim konuşmamı dinleyemiyorsun. Yaşamla bir değilsin. Demek ki senin burada olmak dediğin ile gerçekten burada olmak farklı."

Şaşırıyorum. Haklı.

"Hiç böyle düşünmemiştim. Nasıl oluyor, enteresan hem burada hem değil?"

"Çünkü Lara'm sen, yani benim o 'sen kimsin' dediğimin muhatabı olan sen, öncelikle bedenin değilsin. Bak, ayrı olabiliyorsun ondan, kopuk olabiliyorsun. Bedeninin olduğu yerde misin her zaman? Hayır. Çünkü sen, bedenin değilsin. Bu bir."

İçimde yavaş yavaş bir farklılaşma başlıyor, bir kıpırtı sanki damarlarımda. Ama Cemo'ya odaklanmalıyım.

"Dinliyorum."

"Peki, bir başka soru: Sen o gittiğin kapuska düşüncelerin-'e, *Ayşe de ne çok kapuska severdi*, diye bir arkadaşını hatırlasan ve ardından, *ne çok özledim bak Ayşe'yi de*... filan diye Ayşe ile hatıralarına gitsen düşüncelerinde, ne hissedersin?"

"Özlem. Belki hüzün, ne bileyim."

"Peki ama senin beden burada, sen burada yaşıyorsun, burada benim sana anlattıklarımda seni özleme sokacak bir şey yok, nasıl oldu bu iş?"

"E, özlediğimi düşünüyordum, öyle oldu tabii. Özledim o zaman."

"Peki, gel bana, beni dinlemeye geç yeniden, bana odaklan, ne olur o özlem?"

"Geçer. Kaybolur."

"Hah işte." Yüzünde tuhaf bir gülümsemeyle bana bakıyor. Gözlerinin içi cam gibi parlıyor. Ne kadar parlak gözleri var bu adamın, ilk kez fark ediyorum. Adeta ışık çakıyor içinde.

"Ne gülüyorsun Cemo, anlamadım?"

"Hazırsan, ilerliyorum. Bak, o zaman orada özlem var, burada yok. Peki bu özlem gerçekte var mı yok mu?"

"Ben yaşarken var."

"Lara uyan, neye göre sen yaşıyor oluyorsun?"

"..."

"Sen oradaysan var, sen buradaysan yok, değil mi? Tıpkı demin yaşadığın gibi. Demin gittiğin yerde ızdırap vardı, katılarak ağlattı seni. Ama ben seni nefesle buraya çekince ne hissettin, söyle?"

"Izdırap gitti, hatta huzur bile duydum," diye mırıltı şeklinde kelimeler dökülüyor dudaklarımdan. İçim bulanmaya başlıyor. Kafam karıştı, ne dediğini çok iyi anlıyorum ama nasıl oluyor anlamıyorum.

"Hah, bak, demek ki bir şimdi ve burası var, bedeninin olduğu yer. Bir de orası var. Film seyrettiğin yer. Kapuska ve Ayşe filmi. Oldu mu iki ayrı yer? Bak şimdi dikkat, sen neredeysen onu yaşıyorsun. Filmde özlem var, burada özlem yok."

"..."

"Yani nerede, ne yaşayacağın sana bağlı. Seçen sensin. Dikkat et, bedenin neredeyse değil, sen neredeysen ona bağlı. Zira bedenin burada olsa da sen burada olmayabilirsin, gördün. Şimdi esas soru: Peki sen kimsin?"

"Nasıl yani?"

"Yani o gelip giden kim yavrum, ne o?"

"Ben..." diyorum fısıltıyla.

"Evet sen, işte o bilinç Lara'm. Sen bilinçsin. Yaşayansın. Deneyimleyensin. Seçim de sana ait. Sen buraya gelirsen burayı, yani gerçeği, orada zihninde nereye gidersen de orayı yaşarsın."

Cemo'nun gözlerine kilitleniyorum. Keskin bir bakışla. Çok net. O ışığa hapsediyorum kendimi. Karmaşadayım. Bir şeyler hareketleniyor içimde, bulamaç. Ama bir o kadar net.

Göz göze kalıyoruz. Susuyor, bekliyor. Bırakamıyorum gözlerini, delici bakışlar.

"Ben bilinç miyim? Bir şey ifade etmiyor," diye kaçmaya çalışıyorum, ağır geldi bir şeyler.

"Evet, bilinçsin, Lara'yı yaşamaya gelmiş bilinç. İşte bak şimdi dikkat et, bilinç burada Lara ile bir de olabilir ya da zihninde başka bir âlemde de yaşayabilir."

"Anlamıyorum kusura bakma başka âlem filan, başka âlem de ne?"

"Zihnindeki sahte dünya, Lara. Geçmiş veya gelecek dediğin. Kaçak oynamaya kalkma, beni çok iyi anladığını net görebiliyorum her halinden. Şimdi söyle bana, neden banyoda ağlamaya başladın? Banyoya girdiğinde orada bir çarpma, düşme, yani o anda bedeninle olduğun yerde canını acıtacak bir şey oldu mu?"

"Hayır. Ondan değil... Havlunun üzerinde kelebeği görünce..."

"Ne oldu görünce?"

"Bir şey hatırladım."

"Hah işte bak o hatırladığın geçmiş. Sen bir anda buradan o geçmişe gittin zihninde. O gittiğin neresi, hangi olay ise onun görüntüleri, onun sesleri bir film izler gibi ona daldın, değil mi? İşte o seyrettiğin film senin canını yaktı."

"Evet."

"Bak deminden beri dikkatle beni dinliyorsun ya, bana odaklısın, şimdi ve buradasın işte. Sana soruyorum, o demin yaşadığın ızdırabını, derdini hissettin mi hiç?"

Bu soru beni şaşırtıyor. Cevabım daha da şaşırtıcı.

"Hayır."

"İşte Lara'm, bak aradaki fark ne? Tümüyle burada olduğun zaman, şimdi ve burada olduğun zaman gerçektesin. Orada gelen düşünceler yok, yorum yok. Yaşamak var. O anı yaşamak."

"Ben banyoda..."

"Sen banyoda o havluda ne gördüysen onunla ilgili düşünceyle yani zihninin ürettiği o yorumla geçmişe gittin. Yani buradan çıkıp odağını geçmiş bir filmi seyretmeye götürdün. Orada ne olduysa, onunla ilgili düşünceler, yorumlar da seni o hale soktu. Çünkü sen, bilinçsin. Neye odaklanırsan onu yaşarsın. İster gerçek, ister hayal, öyle bir gücü var ki insanın, kendine her şeyi yaşatabilir. İçerisi veya dışarısı fark etmez. Bilinç için aynıdır. Uyan!"

"Nasıl yani?"

"Yani herhangi bir anda neye odaklanırsan, neyle özdeşleşirsen onu yaşarsın. Sinemaya gittiğinde, acıklı bir sahnede ağlamadın mı hiç?"

Başımı sallayarak onaylıyorum.

"E niye ağladın be kızım, o sırada o olanlar oluyor muydu sinemada oturduğun koltukta? Hayır, sen o karakterle, onun yaşadığı ile özdeşleşmiştin. Oradaydın yani. Filmde. Sonra sinemadan dışarı çıktığında bir şey yok değil mi? Ne filmdi ya, amma acıklıydı dersin bir de."

"..."

"İşte, aynı şey Lara'm, o gittiğin hangi anı ise o da filmdi. Ama onu, şimdide yaşatan sendin kendine. Oysa yaşamda, yani gerçekte sadece tuvalete girmiştin. Hacetini yapıp çıkacaktın. Gitmeseydin o filme, o ağlama krizi de olmayacaktı. Anladın mı?"

Anlıyorum anlamasına da anladığım o kadar sarsıcı ki anlamak istemiyorum sanırım. Hemen topu başka bir yere atmayı tercih ediyorum.

"Nefes peki?"

"İşte ben içeri girdiğimde o kadar kopmuştun ki seni en hızlı şekilde buraya yaşama getirebilmek için nefesi kullandım. Gerçek nefesle, yani sana aldırdığım şekilde bağlantılı, aşağı karına kadar iniyor gibi görünen nefesle gerçeğe geldik. Çünkü gerçek nefes şimdi ve buradaysan alınabilir. Sen de benim ne-

feslerime uyabilmek için mecbur, şimdi ve buraya geldiğinde işte o sinema salonundan dışarı çıkmış gibi oldun. Şimdi bana diyebilirsin, *ya Cemo, seyrettiğim ne acıklı filmdi ya,*" diye hah hah ha, basıyor kahkahayı.

"Hiç komik değil," diyorum bozularak. Bayağı bozuk haldeyim. Öyle bir bozukluk ki kabul etmek istemediği bir şeye direnen çocuk gibiyim. "Bana ne, bana ne, kabul etmek istemiyorum," diye tepinmek isteyen bir çocuk.

"Hayırdır, ne o surat öyle, küstün mü bana? Gülmem yaptığım benzetmeye idi güzel kızım."

Kafamı çevirdim, denize bakıyorum yine, iletişimsiz günlerimdeki pozuma girdim. Manasız biliyorum ama kızdım, kızıyorum.

"..."

"Sarsıcı, biliyorum Lara. Şu an noktaları bağladığını da biliyorum çünkü sen çok zeki bir kızsın. Evet, kabullenmek zor ama insan, Lara'm, öylesine büyük bir güce sahip ki kendi seçimiyle kendine her şeyi yaşatabilir. İşte bu gücünü bilinçli bir şekilde seçerek, yani farkında olarak kullanırsan, gerçek bir insan olursun. O zaman kendini gerçekleştirebilirsin. Zira insanlık, kendinde de örneğini gördüğümüz gibi gerçekte yaşamıyor ve kendi zihninde oynattığı filmde böyle kendine yaşattıkları ile kavruluyor. Gerçekte ızdırap yoktur yavrum. Anbean yaşam vardır. Önündeki vardır. Ha, yaşamda acı olur. Fiziksel acı olur, duygusal acı olur. O an bir şey olur, canın yanar tabii ki. Fark ne? Gerçekteysen, o an olan ile gelen o acıyı kabul edersin, yaşarsın. Nasıl yaşayacaksan yaşar, içinden geçersin. Bir alevin içinden geçmek gibi düşün. İçine girersin bir süre yakar seni ama devam ettiğin için bir süre sonra içinden çıkarsın. Giderek yanma azalır. İşte yaşamda yani gerçekte hiçbir şey ama hiçbir şey sürekli değildir. Acı da. O olan geride kaldı, şimdi buradasın ve burada olursan, burada kalmaya gayret edersen yavaş yavaş geçer. *Bu da geçer Ya hû*, demiş ya işte.

Gerçekte, geçmeyen hiçbir şey yok. Ama zihninin filminde kalırsan aynı acıyı yaşata yaşata kendine ızdıraba dönüştürürsün."

Hâlâ denize bakıyorum. Gözlerimin dolmasını engellemeye çalışıyorum.

Cemo da tekrar ona dönmem için olsa gerek, devam ediyor:

"İçeride nefes aldığımızda, seni bağlantılı nefese getirdim, gerçek nefese, alma ve verme arasında hiç boşluk olmayan nefese, akışa, işte orası huzurdur. Huzurda durursun."

"Ne huzuru?" diyorum hâlâ suratına bakmadan.

"O'nun huzuru, onun huzuruna gelirsin çünkü, gerçeğe. Ve iyi gelir, her zaman iyi gelir."

"Allah yani öyle mi?" *Offff...*

"Bilmem, ismine sen ne dersen. Ben Gerçek diyorum. Gerçek olan. Gerçekten olan. Aklın sahibi."

"Biraz uyuyacağım, yoruldum."

"İyi, çünkü izninle ben de yürümek istiyorum. Kadınıma sözüm var. Pandemi bahanesinin arkasına saklanıyorsun, diye yakaladı beni geçen gün, azarı işittim, günlük yürüyüşlerimi aksatmamaya söz verdim."

"Yasak yok mu?"

"Var da burada in cin top oynuyor kızım, biliyorsun. Polis filan gelirse de ekmek almaya çıktım, hemen döneceğim diyeceğim."

Ayağa kalkıp bir adım atıyor ve "Bak şimdi, *ah, onunla, Leyla'm ile yürürdük ne güzel*, diye bir düşünce geldi mesela. Ben bu düşüncenin hemen peşine takılsam üzüleceğim ama takılmıyorum, bak fark ediyorum ve *yine yürüyeceğiz aşkımla, zaten hep onunlayım*, diyerek takılacağım düşünceyi değiştiriyorum, hayırlı bir düşünceyi seçiyorum. Veeeee yürümeye doğru ilerliyoruuuuuum," diyerek kapıya yöneliyor.

Kapıdan çıktığında rahatlıyorum. Gerçekten ağır geldi, nefes, bu konuştukları... Baygınlık geçirecek gibi halsizleştim.

Gözlerim ağırlaşıyor, yorgunum, hâlâ çok yorgunum, kendimi uykuya bırakıyorum.

Aşağıdan gelen gürültülerle uyanıyorum. Cemo'nun yükselen sesi duyduğum ama tam anlayamıyorum konuşmaları. Sonra dış kapıya doğru çıktıklarından olsa gerek sesler daha netleşiyor:

"... devam edemezsin böyle, beni dinle. Öldürüyorsun oğlum kendini."

"Öldürüyorlar!" Bir haykırış ile yalının içinde yankılanıyor bu kelime. *Öldürüyorlar!*

İyice dikkat kesiliyorum, kalbim çarpmaya başlıyor. Neden bilmem, yayılan gerginlikten mi?

"Niye öldürüyorsun diyorsun? Ben öldürmüyorum, onlar öldürüyor! Görmüyor musun halimizi? Öldürüyorlar. Kimimizi çalışmakla, kimimizi ne olduğu belirsiz bu Covid midir ne boktur onunla, kimimizi korkudan, kimimizi açlıktan öldürüyorlar. Kimimizi aşıdan, kimimizi aşısızlıktan; ama öldürüyorlar. Beni delirtme, ben neden kendimi öldüreyim? Bak yukarıdaki kıza, o da gidiyordu, kurtardık güya, ne oldu ki, ne olacak ki? Dağılmış kalmış zavallı, neresini toplasın..."

"Altan saçma sapan bağırıp durma. Duyacak, sus!"

"Duysun! Gebertiyorlar hepimizi!"

"SUS!" Öyle bir bağırıyor ki ben bile yerimde sıçrıyorum. Sonra hıçkırıklar geliyor. Altan olmalı. Nereye düştük ya? Sakatı, ölümden dönmüşü, aklını oynatanı, bir de online otistik *case* var. Bula bula...

Tekrar Cemo'nun dairesine girdiklerini anlıyorum, sesler yine anlaşılmaz oluyor ama haykırışlar bitti, daha normal halde, belki nefes yapmıştır ona da. Giderek daha sesler gidiyor çünkü. İyi bulmuş Cemo da yolu. Kafayı tırtana al nefes, ver nefes.

De işte iyi de geliyor anladım da, kafama yatmayan işler var o anlattıklarında. Esasında kafama yatmayan demeyeyim zira hepsi mantıklı ve bire bir deneyimlediğim şeyleri açıkladı. Yani oraya gidiyorsun öyle, buraya geliyorsun böyle, doğru söylüyor adam da... ben niye direniyorum? Bu içimdeki karşı koyamadığım karşı çıkış, kabul etmeme isteği.

Sokak kapısı açılıyor ve kapanıyor. Bir süre sessizlik ve arkasından Cemo'nun yukarı çıkmaya başladığını anlıyorum. Sefil 1'i gönderdi, şimdi sıra Sefil 2, yani bende. Bu adamın da çilesi mi diyeyim... Sadece biz de değil ki başkaları da var, online konuşuyor bir sürü insanla...

Kapıyı tıklatıyor. Artık nispeten yaşamda olduğum için kapıyı tıklatmadan girmiyor.

"Buyurun," diyorum.

"Lara, yavrum nasılsın?"

"Ben iyiyim de ne oluyor ya?" Topu başka tarafa, benden uzağa atmak istiyorum. Çekecek halim yok şimdi orası, burası başlayacak yine.

"Altan. Kendini kaybetti. Yorgunluk, kendine bakmamanın, kendine acımanın dibi ne olacak başka, böyle patlıyor tabii. Sinir sistemi laçka oldu çocuğun. Sen bilmiyorsun Lara ama durum kötü. Hastaneler ölüm yuvası, bu çocuklar aralıksız çalışıyor, korkuyorlar da tabii, can bu. Sapır sapır ölenlerin asap bozukluğu."

"Peki ne diyorlar Cemo?"

"Kimsenin bir şey dediği yok, kapana kapana oturacaksınız, aşı çıkacak, onu olacaksınız, kurtulan kurtulacak, kalan sağlar bizimdir durumu."

"Korkmuyor musun?"

"Benim korkuya verecek zamanım yok Lara, gitsin başka kapıya. Başkasını korkutsun."

Canı sıkkın. Üzülmüş belli.

"Yok mu sayıyorsun yani bu pandemiyi, bu kendini kandırma değil mi?"

"Var saymak ne Lara? Düşünüp korkmak mı? Ben kurmam Covid movid kafamda kızım, iyi bakarım kendime, önlemlerimi alırım ve yaşarım. Benim yaşamımı benden başkası bozamaz. Şu an pandemi olabilir ama benim yaşamımdan ben sorumluyum."

"Ya kusura bakma ama bal gibi bozar. Bak bana. Yerle bir ettiler beni, bitirdiler. Sonra sen, bak annene, seni ne hale koymuş, çocuğunu nasıl mutsuz etmiş. Kabul etmiyorum. İnsanlara hak etmedikleri şeyler yaşatılıyor, ben hak etmedim bu olanları anlıyor musun? Öyle şimdi film, şimdi gerçek, yok iki efes al verle olmuyor Cemo Bey, hayatımı mahvettiler benim. Kabul etmiyorum, olmamalıydı, bana olmamalıydı, bana..."

"Lara, öncelikle şu beyi kaldır aradan artık. Takılmış plak gibi kabul etmiyorum diyorsun da, kabul etmiyorum dediğin şey oldu mu? Oldu. Bak oku dudaklarımı: OL-DU. Ya da Altan'ın ve herkesin durumu gibi olan, o istemediklerimiz oluyor şu anda. Neyi kabul etmiyorsun yahu? Neyi kabul etmeyeceğiz?"

"Olduysa da kabul mü edeceğiz yani, hıyar gibi böyle, her olan karşısında sallabaş mı olacağız, iyi be! Oh! Nefes al, nefes ver, üzerinden geçip gitsinler..."

"Ah Lara'm, ya üzerinden geçip gitmeleri gerekiyorduysa?"

"Ne?"

"Yani bir an için... Neyse, şimdi buraya girmeyeceğim, henüz erken. Bak kızım, ben sana yaşadığın önemsiz demiyorum. Ne var canım, ne olmuş ki demiyorum. Tabii ki eminim çok zor idi yaşadığın ne olduysa, bilmiyorum ama sana buranın işleyiş matematiğini anlatmaya çalışıyorum. Ki uyan. Akıl kullanabilmeye başla."

"Akılla ne alakası var Cemo, ben..."

Elini kaldırarak susturuyor beni. Zaten öfkeden laga luga konuşuyorum, aslında konuşmak bile değil, sadece saldırıyorum.

"Akıl kullanmıyoruz Lara. Dinle beni. Kabul yerine, bir tanrı kostümü giyip *bu böyle olmalı*, diyoruz. Bir anne böyle olmalı, bu böyle olmamalı. Olanı, önümüzdekini kabul etmiyor, direniyoruz. Kontrol etmeye, olmuş olanı değiştirmeye, isyanla, kaçışla, savaşla, kendimize ya da dışarıya saldırganlıkla, kendimize acımakla, eziyetle, bizim uygun gördüğümüz gibi olması için ne gerekiyorsa uğraşıyoruz, çalışıyoruz. *Kabul etmiyorum, bu böyle olmayacak*, diyoruz amma ne kadar karşı çıkarsak çıkalım o an olan öyle oldu bile! Ne yaparsak yapalım oldu... Aksi mümkün değil. Biz yaşama Tanrı olamayız Lara'm. Yaşam her an olur. Her an olan, olur."

"Öyle koyun gibi duralım, kabul edelim yani öyle mi? Akıl diyorsun bir de Cemo, ne gerek var o zaman, gelen vursun giden vursun, olan oluyor diyelim ve..."

O koca el yine havaya kalkıp beni susturuyor.

"Akıl evet, akıl. Bak, beni iyi dinle. Olmayacak yerde yaşamda tanrı kostümü giyerek neden tanrı olamıyorum diye vakit kaybedeceğimize sorumluluğu bize verilmiş alanda bunu yapmaya ne dersin? Biz inşallah kendi yaşamımızın tanrısı olabiliriz Lara..."

"Hiç anlamadım. Yaşam, yaşamım ikisi aynı şey değil mi?"

"Değil Lara. Hiç değil. İkisinin arasında fark olarak bir koca sen varsın."

"..."

"İsyanın bittiyse gerçekten dinleyeceksen anlatayım. Zaten Altan yetti, sen de kendine acımaya devam etmek istiyorsan boşuna vaktimi harcamayayım."

Bozuluyorum ama belli etmemeye çalışıyorum. Bazen bir laf ediyor böyle...

"Tamam Cemo, dinliyorum," diyorum hafif bozuk çıkan bir sesle. Bey kelimesini attım.

"Bak, güzel kızım, önce bu iki kelimeyi tanımlayalım. Yaşam her an, her yerde olmakta olandır. Bak şu an yaşamda biz konuşuyoruz. De ki ben birazdan aşağı inince sen, *niye konuştun ben bu adamla, moralim bozuldu, konuşmasaydık*, diye sardın. Canım benim, sarabilirsin de diyor yaşam, yine de gerçekte konuştun onunla, oldu o. Konuşmamak gibi bir şansın olamazdı zira o an yaşamda olması icap eden oydu ve oldu. Şu an bak, yaşamda her yerde ne olmakta ise oluyor. Yaşam bu. Senin 'olmasın efendim' gibi bir etkin olamaz onun üzerinde. Etki yaşamdır zaten, yaşam olandır. Yaşam her an OL-ur. Tanrı'nın *OL!* deyişi diyelim deminki lafımı açıklamak için."

"Kendi yaşamımızın tanrısı olmalıyız dedin ama?"

"Hah işte o başka. Bak dikkat et yaşam başka, yaşamım başka. Yaşamı anladık, yaşamım ne peki? Yaşamın, Olan olduğunda, yani sen etkiyi aldığında, kim olacağının seçimi ile oluşur? Nasıl karşılık vereceksin? Tepki ve karşılık farklı şeylerdir. Tepki, karşı duruştur. İtmektir. Saldırıdır. Ayrılık yaratmaktır yaşamla. *Sen ve ben olamayız, kabul etmiyorum* demektir. Karşılık ise yaşamla nasıl birleştiğindir. *Sen bana böyle geldin yaşam, ben de seninle böyle birleşiyorum*'dur. Seçim ile işler. Tepki otomatiktir. Karşılık seçimledir. Sen oluşturursun. Bu yüzden yaşamına 'ol' diyen sensindir. Nasıl mı? Olan olduğunda senin o etkiyle, o olmuş olanla nasıl birleşeceğin senin yaşamını oluşturur, yaşadığın, deneyimlediğin ondan kaynaklanır çünkü. Yani 'bu olamaz' deyip dövünerek kendini mi paralıyorsun, senin durumunda olduğu gibi acı ve öfke ile içine gömülüp yaşamını yok mu ediyorsun? Yoksa 'ben şimdi ne yapabilirim' diyerek adım adım ve sıfırsa sıfır, sıfırdan başlayarak ve adım adım büyüyerek o olanın üzerine mi yükseliyorsun? Bak bunların hangisini seçersen başka olur yaşamın ve işte bu yüzden yaşamının tanrısı aslında sensin. Ne yaşıyorsan, sen yaşatıyorsun kendine Laracığım."

Duyduklarım karşısında öfkem yine yükselmeye başlasa da sabırla soruyorum:

"Yani diyorsun ki olan olsun, sen gül, bak işte mutlusun. Öyle saçma şey olur mu ya? Biz yaşama göre zıplayan bir top olmaktan mı ibaretiz yani? Yaşam şutu çeksin, ben karşılığını seçeyim, ona göre yaşayayım. Başlarım o yaşamın şutuna. Neyiz biz? Ne biçim Tanrılık bu be? Ben istediğim topu atayım bakayım, nasıl cevap verecek? İyi verirse iyi yaşar, kötü verirse kötü yaşar, benden günah gitti, olur mu böyle şey ya? Bırakın bu kişisel gelişim zırvalıklarını Cemo Bey. Bu kadar çaresiz olmamalı insan, mantıksız bu, mantıksız," diyorum ve ağlamaya başlıyorum. Öfkeden ama. Sanki Tanrı oturmuş karşıma, ona yumruk sallıyorum.

"Mantıksız tabii. Ağlama, çok haklısın. Bak ne güzel yere geldik. Bak, 'böyle olmamalı' diyorsun değil mi? İşte buraya gelmen ve bunu demen beklenmiş çünkü. *Başka bir yolu olmalı*, diye akıl kullanman murad edilmiş. Ki sırrı çözesin, ki deneyini başarı ile son bölüme geçirip gerçek bir insan gibi işleyebilesin."

"Deney mi?" Bu, bu kelimeyi ikinci duyuşum. İlkinde herhalde bana öyle geldi diye savuşturmuştum, o kadar saçma.

"Deney ya. İnsan deneyi. Gerçek bir insan olma deneyi. Ne oluyor sanıyorsun burada? Bu âlem, bu düzen boşuna mı kurulmuş?"

Derin hayretle bakakalıyorum.

"Bakma öyle kocaman gözlerle. İnsan deneyi bu, Lara. Yaşamın bütün sırrı da bu deneyi çözmekte ve bölüm bölüm işletebilmekte işte. Yani gerçek bir insan olabilmekte. Yalnız biz, Altan ile senin isyanından buraya nasıl geldik onu bilemiyorum, yani deney meney bayağı bir ileri gidivermişim, ama hah hah ha, o da herhalde senin benim uzun zamandır beklediğim olmandan olsa gerek, hah hah ha. Hadi sil gözyaşlarını bakayım."

Ağlamam hafifliyor. Duruyor.

"Beklediğin mi?" diyorum burnumu çekerek.

"Beklediğim tabii ya. *My disciple*[1] hah hah ha. İlmi paylaşacağım kişi, bir ilmin yayılmasını sağlayacak olan evladım diyelim."

"..."

Bana sorsalar ne hissediyorsun diye, derin pişmanlık derdim. Neden, deselerdi, bu deliyle bunca zamandır konuştuğum için derdim. Çünkü geldiğim noktada, yaşamının tümünü yitirmişken, bir kaçığın evinde ve elinde hapis kalmış olduğumu düşünüyorum. Bu ne boktan kadermiş ya! Hani insan bu kadar her şeyini kaybettiyse, hani filmlerde filan olur ya, dibe vurur kahraman, bir yere düşer, pandemi olmuş her yer kapanmış düşmüş değil mi? Ama oradan şansı döner filan değil mi? Hani en olmadık yerden her şey değişir de, "Bak iyi ki düşmüşüm buraya, var bir sebebi," filan der değil mi? Bana o da olmadı. Bana düşen bir deli oldu. *Disciple*'mış. Evladıymış. İlimmiş.

İçimden söylenirken tuvalete gitmek için ayağa kalkıyorum ama tuvalet yerine birden dönüp dolaba gidiyorum. Öfke itici bir güç belki de, bilmiyorum. Ya da bu yaşamdan bir medet ummayacağız, ne varsa benden olacak idraki mi nedir, dedim ya ne oldu o an bilmiyorum, bana o gazı ne verdi kim bilir ama, farkında olmadan bir tayt, bir bluz, bir çift spor çorabı ve spor ayakkabılarımı alıp banyoya gidip giyiniyorum.

Kapıyı açıp, "Ben biraz yürüyeceğim," diyerek merdivenlerden inerken içimden söylenmeye devam ediyorum. Sokak kapısını açıp arkama merdivenlerin ortasına gelmiş Cemo'ya bakıyorum, belki gelmek ister mi diye. Hayretle bana bakıyor, aşağı inerken gözleri dolu dolu. Neden?

"Lara, kızım?"

O an fark ediyorum. İlk kez giyinip odamdan aşağı indiğimi, hatta sokak kapısını açıp yürümeye niyetlendiğimi fark ediyo-

[1] (İng.) Öğrencim, çömezim.

rum. Vay be, insanlık için küçük, enkaz Lara için büyük adım, ölümden buraya. Giyinip sokağa çıkmaya. İlk adımı atıyorum dikkatle. Havayı yüzümde hissetmek değişik. Cemo yanımda, sürekli sevinçle bir şeyler söylüyor. Ben takip edemiyorum. Konuştuklarımız baskı yapıyor içimde. Doğruyu söylemem gerekirse "delilik" diyerek kestirip atamıyorum. Tekrar tekrar dönen bantlar var çözmem gereken sanki, ucundan tutamıyorum. Yoruldum. Ama ona teşekkür borçluyum. Ölmediğim, ölümlerden dönüp yeniden ayaklanabildiğim için. Neye yarar bilinmez ama buraya, bugün yeniden sokağa çıkabilip yürüyebilen Lara olmamın, bu noktaya gelmemin sebebi bu adam.

"Sağ olasın," diye mırıldanıyorum ona.

"Bana büyük hediye verdin," diyor. Nasıl mutlu. Yine de bu deli kötü biri değil, en azından onu biliyorum. Sessizce yürümeye devam ediyoruz. Çok yavaş yürüyebiliyorum. Bu işin acıklı kısmı tabii, kilometrelerce koşan Lara, yürüyemez hale gelmiş.

Anlıyor. Her şeyi anlıyor bu adam zaten ya.

"Merak etme, zaman içinde kolayca açılırsın. Güçleneceğiz. İşin zor kısmını atlattın. Adım adım Lara kızım."

Cevap vermiyorum. Tüm dikkatim burada. Şimdi ve burada adımlarıma konsantre olup dikkatle yürümeye çalışıyorum.

"*Neden eskisi gibi değilim* dersem filim, *şimdi bak, nasıl da yürüyebilmeye başladım bir adım, bir adım daha* dersem bu gerçek. Öğrenmiş miyim?"

"Yaşa be Lara'm. E, söyle bakalım, nasıl yaşanır şu an?"

"İyi," diyorum. Derin bir nefes alıp bırakıyorum. "İyi geldi Cemo."

Bir on dakika daha yürüyüp eve dönüyoruz.

İtiraf etmeliyim yemeği biraz daha iştahla yiyorum. Yemeklerimiz Cemo'nun restoran sahibi bir öğrencisi tarafından haftada üç gün gönderiliyor. Adam bizzat getirip kapıya bırakıyor,

Cemo'nun tüm itirazlarına rağmen. Geri kalan günlerde de Cemo pişiriyor. On günde bir markete gidebildiği saatlerde gidiyor ve alışverişi yapıyor. Söylediğine göre gelen torbaları dışarıda bırak, içinden al malzemeleri, yıka onları, filan ciddi bir uğraş olmuş alışveriş işi de. Dışarıda olan bitenler gerçekten acayip. Ben bilim kurgu gibi dinliyorum anlattıklarını ama ilgisizim. Bende etkisi yok çünkü, benim olduğum yerde zaten her şey o kadar gerçek dışı geliyor ki bana, bu pandemi hikâyeleri de o acayipliğin içinde kayboluyor. Kendim haştan aşağı inanılmayacak haldeyim zaten, şu anki yaşamım. Yaşamım kelimesi, beni Cemo'nun anlattıklarına götürüyor yeniden. Nasıl da büyük sabırla anlatıyor. Ben aynı ciddiyetle dinliyor muyum? Bu sabrın karşılığını veriyor muyum?

Akşam kendi dairesine çekilirken bana, "İyi akşamlar, bugün acayip bir gelişme oldu Lara'm sende. Güzelce uyu şimdi, hadi kızım, sabah ola hayrola," diyen Cemo'nun gözlerinde gördüğüm ifadeyi, o parıltıyı yaşamımda kendim dahil kimsede görmemiş olduğumu ve aslında umurum olmamakla birlikte, bir insanı o gün gerçekten mutlu etmiş olduğumu fark ediyorum.

Yine bir gün. Hangi aydayız acaba onu bile bildiğimden emin değilim. Mayıs olmalı, artık iki aya yakın zaman geçmiştir. Burada geçirdiğim zamanın yarısında hep uyudum zaten. Şimdi kalktık mecburen, ne fark edecekse. Cemo'ya söz verdim. Gündüz yatmak yok. İyi de yatmasam ne olur? Bu sefer de koltukta oturuyorum. Yapacak tek bir şeyim yok. Bedensel isteklerimi hallediyorum. Çok acıkırsam yemek, tuvalet vs. Cemo illa yürüyüşe gelmemi istiyor her gün. Elini verince kolunu alamıyorsun, istekleri artmasın diye her gün çıkmamaya karar verdim. Beni böyle bilsinler. Böyle bil beni yaşam!

Ben kenara geçtim. Uğraşamam artık seninle. Benim her günüm bu: Bütün gün bir şeyler içip denize bakmak. Neyse ki pandemi bana yaradı. Dışarıda da yaşam neredeyse yok. Herkes oturuyor. Benim bu halim kayıyor arada. Unutsunlar beni. İyice unutsunlar. Çünkü Lara'ya ne oldu acaba, diyecek kimse olmasın istiyorum. Cemo dahil kimsenin nasıl olduğum ve ne yapacağımla ilgili konuşmasını istemiyorum, öneri de istemiyorum. Ben de Cemo'nun annesi gibi burada canıdan Boğaz'ı seyrede seyrede öleceğim herhalde. Mekânların da kaderi mi var acaba? Bu kat da böyle kafayı yemiş kadınların ömrünü yeme katıdır belki. Gün geçiriyorum işte. Niye, onu da bilmiyorum ama, ölmeyi istemek de bir istek, bende o bile yok.

Mutfaktan çay alırken Cemo'nun bilgisayarından gelen arama sesiyle irkiliyorum. Leyla arıyor olmalı. Bana ne? Cemo aşağıda. Demin Altan geldi yine, Kriz 2 koydum onun ismini. Kriz 1 ben. Adam hangimize koşacağını şaşırdı. Anladığım kadarıyla yine bir şeyler dönüyor ayağında. Hah, sustu. Cumbadaki tek kişilik koltuğa oturdum. Yatağı biraz geri çektik Cemo ile. "Hep yatma öyle, artık sen hasta değilsin," dedi bana. Haklı. Bir oturma köşesi yapmayı önerdi. Cumbayı istedim. Denize bakmaya, o onlarca yıldır bu kadar sakin kalmamış Boğaz'a bakmaya alıştım. Yalnızlığı ile özdeşleşiyorum belki. Herkesin elini ayağını çekmiş olmasıyla. Ne bileyim? Bana bu boşluk huzur veriyor. Yatağı biraz yana çektik ve koltuğu koydum. Yanında da minicik bir sehpam var. Üzerinde hep bir kaşık. Aniden Cemo'yu çağırmam gerekirse, bir acil durum filan, hemen yandaki kalorifer borusuna vurayım diye o kaşık. Diyorum ya Kriz 1 ben. Her an bir şey olacakmış gibi hazırlıklı adam. Şart koştu bu kaşığı. Bardağımı koyup tam yerleşiyordum ki koltuğa bu defa telefon sesiyle irkiliyorum. Benim telefonum yok ki. Polise gittiğinden beri her şeyim... Neyse. Sesin geldiği tarafa döndüğümde Cemo'nun aşağı inerken telefonunu burada

bıraktığını anlıyorum. Yaklaşıyorum telefona ekranda parlayıp sönen *Leyla'm* yazısı ile telefon çalıyor da çalıyor. Bir an ne yapacağımı kestiremiyorum, koltuğuma dönüyorum. Bana ne? Tam oturacağım, tekrar bilgisayar araması. Aynı anda telefonu tekrar çalıyor. Ne oluyor ya? Anlıyorum ki rahat yok bu kadından. "Yok, adam yok! Bekle biraz. Patladı sanki, ne olur on beş dakika sonra konuşsan..."

Tam söylenirken birden pandemide olduğumuz aklıma geliyor. Adam yaşlı, yalnız, "Ah tabii, merak etti kadın ya, onların saatleri var çünkü. Bu Altan vakitsiz geldi, beklenmedik bir saatte. Ne olduysa. Aynı anda çalan telefon ve bilgisayar beni delirtmeden kadına Cemo'nun aşağıda olduğunu söyleyeyim," diye elimi telefona uzatırken telefon susuyor. Hatta kapanıyor. Bakıyorum. Şarj bitti herhalde. Ölü. Bilgisayar devam ediyor çalmaya. Çare yok. Bilgisayara geçip karşılık veriyorum aramaya.

"Aşkım neredesin ama meraktan... Ne oldu ona, ne oldu, söyle?"

"Bir şey yok. Aşağıda."

Karşımdaki kadının içinden birden büyük bir yük boşalıyor sanki. Yüzünü ellerinin arasına alıp peş peşe, "Çok şükür," diyor. Ben bir buzdağı gibi bekliyorum zira suratına kapatamıyorum ama ne diyeceğimi de bilmiyorum.

"Pardon, siz Lara olmalısınız, selam sabah etmeden böyle girdim... Ama birden bu kadar meraklanmışken sizi karşımda bulunca... Ben Leyla bu arada."

"Biliyorum." Buz kadın konuşuyor. Kendi sesime şaşırıyorum, sanki metalik. Lara robot versiyon. "Altan geldi, neden bilmiyorum, aşağıdalar."

"Eyvah, bir terslik mi oldu oğlanda acaba?"

"Bilmiyorum. Neyse ben söylerim Cemo'ya aradığınızı. Benim inmemi istemez şimdi o daireye gelen giden oluyor diye benim inmemi istemiyor, salgın..."

"Durun Lara Hanım, biraz tanışalım. Ben de kaç zamandır sizinle tanışmak, konuşmak istiyordum."

Ben istiyor muyum? Hayır. Gerek yok, konuşmak zorunda olduğum insan sayısını çoğaltmak istemiyorum.

"..."

"Lara, bak hanımı da, sizli bizli olmayı da müsaadenle bir kenara bırakacağım, sahte geliyor. Zira iki aydır yaşamımızda pandemiden sonra en önemli konumuz ve konuğumuz sensin. Tanıyoruz birbirimizi fazlaca bence. Konuşmalarımızın çoğuna kulak misafiriydin zaten."

"..."

"Lütfen öncelikle gözlerime bak. Yaşamım zaten göz göze gelemeyen oğlumla geçiyor, insan gözüne bakmaya hasret kaldım burada," diyor neşeyle. Anlamıyorum.

"..."

"Otistik oğlum, biliyorsun herhalde. Onlar... neyse lütfen bana bakar mısın?"

Gözlerimi çevirip bakıyorum. Çok güzel bir yüz. Yüzü çok güzel kadının gerçekten, gerisini bilemem görmüyorum ama aynı zamanda bir parıltı var yayılan. Ben ne haldeyim hiç bilmiyorum ama, dik dik baktığımı tahmin ediyorum zira hiç konuşmak istemiyorum.

"Teşekkür ederim. Şöyle düzgün bir tanışalım bakışalım değil mi ama?" Gülümsüyor sıcacık ama bende iş yok.

"..."

"Kararlısın yani konuşmayacaksın. Niye diye hiç sordun mu peki kendine?"

"..."

"Peki sen konuşmayacaksın ama ben bir şey söylemek istiyorum sana. Bak, o adam benim canım, kanım, her şeyim. Onun o güzel kalbi çok daraldı seni iyi edecek diye. Gece gündüz uğraşıyor. Artık iyi kötü kendine geldin, bu ben yo-

"Durun Lara Hanım, biraz tanışalım. Ben de kaç zamandır sizinle tanışmak, konuşmak istiyordum."

Ben istiyor muyum? Hayır. Gerek yok, konuşmak zorunda olduğum insan sayısını çoğaltmak istemiyorum.

"..."

"Lara, bak hanımı da, sizli bizli olmayı da müsaadenle bir kenara bırakacağım, sahte geliyor. Zira iki aydır yaşamımızda pandemiden sonra en önemli konumuz ve konuğumuz sensin. Tanıyoruz birbirimizi fazlaca bence. Konuşmalarımızın çoğuna kulak misafiriydin zaten."

"..."

"Lütfen öncelikle gözlerime bak. Yaşamım zaten göz göze gelemeyen oğlumla geçiyor, insan gözüne bakmaya hasret kaldım burada," diyor neşeyle. Anlamıyorum.

"..."

"Otistik oğlum, biliyorsun herhalde. Onlar... neyse lütfen bana bakar mısın?"

Gözlerimi çevirip bakıyorum. Çok güzel bir yüz. Yüzü çok güzel kadının gerçekten, gerisini bilemem görmüyorum ama aynı zamanda bir parıltı var yayılan. Ben ne haldeyim hiç bilmiyorum ama, dik dik baktığımı tahmin ediyorum zira hiç konuşmak istemiyorum.

"Teşekkür ederim. Şöyle düzgün bir tanışalım bakışalım değil mi ama?" Gülümsüyor sıcacık ama bende iş yok.

"..."

"Kararlısın yani konuşmayacaksın. Niye diye hiç sordun mu peki kendine?"

"..."

"Peki sen konuşmayacaksın ama ben bir şey söylemek istiyorum sana. Bak, o adam benim canım, kanım, her şeyim. Onun o güzel kalbi çok daraldı seni iyi edecek diye. Gece gündüz uğraşıyor. Artık iyi kötü kendine geldin, bu ben yo-

kum hallerini bıraksan da zaten hepimiz için ekstra zor olan bugünlerde sen de biraz destek olsan, yine de yaşamdan keyif alabilme konumuza. Nasıl mutlu oldu bak geçen gün dışarı çıkabildin, yürüyebildin diye. Şimdi bana soracak ne konuştunuz diye. Bu halini anlatsam üzülecek yine. Ne olur ona diyebilsem, biz de Lara ile biraz sohbet ettik diye. Çok mu zor senin için, biri için bunu..."

"Eeeh, yeter. Ne diyorsunuz siz ya, ne istiyorsunuz? Meraklanmayın diye insanlık namına cevap verdim aramanıza, mecbur muyum konuşmaya sizinle? Kimse için bir şey yapmak istemiyorum. Benim böyle bir tercihim olamaz mı? Kendim kendim için böyle bir tercih yapmış olamaz mıyım?"

"Kendin mi? Kendin için mi? Güldürme beni. Sen kendini biliyor musun ki bu cümleleri kuruyorsun? Senin kendi tercihin zannettiğin ya kendi yazdığın bir hikâye ya da yaşadığın bir travmaya, bir korkuya, bir endişeye, bir baskıya karşı geliştirdiğin bir korunma stratejisi. Kapanmak. Ben oynamıyorum hali. Senin kendinin ne olduğundan haberin yok ki tercihini bilesin."

"Siz nereden biliyorsunuz?"

"Halinden. Öfkenden, isyanından, suçluluğundan, yargılar balonu oluşundan, kasvetinden, acımasızlığından, sayayım mı daha? Biliyor musun, kimsenin gerçeği bunlar değil. Kendini bilsen, bilirsen göreceksin."

"Siz kim oluyorsunuz da beni yargılıyorsunuz?"

"Seni yargılamıyorum Lara, seni gerçeğe davet ediyorum. Bu öfken, isyanın, her şeye ve herkese bir kulp takmaların hep kaçış. Nereye kadar daha bunu yapacaksın? Nereye kadar ve niye? Kaçış, koşmak, uzaklaşmak gibi görünür ama ters yönedir. Kurtulmak için kaçanların ters yönü de kendi korkulu hikâyelerine iyice batmaktır, bunu unutma. Durmanı ve kendine gelmeyi seçerek doğru yöne doğru ilerlemeye başlamanı diliyorum."

Tam ağzımı açıp saydıracağım ki kapının vurulmasıyla kendime geliyorum. Cemo geldi, kapıyı tıklatıyor. Kalkıyorum yerimden, kapıyı açıyorum.

Sinirden delirmek üzereyim ama belli etmemeye çalışıyorum. "Leyla Hanım," diyorum bilgisayarı göstererek. Cemo, bilgisayara ilerliyor ve durumu anlıyor.

"Aşkım, ah tanıştınız mı sonunda?"

"Sevgilim, iyi misin? Merak ettim seni cep telefonunu da bırakmışsın, ulaşamayınca... Neyse ki Lara durumu anlattı da ferahladım. Teşekkürler bir kez daha Laracığım."

Cevap vermiyorum. Tuvalete doğru ilerliyorum ki kaçabileyim bu muhabbetten. Kadın Cemo anlamasın diye güzel kıvırdı, benim de kıvırabilmem lazım, zira söylev çekemeyeceğim.

"Aşkım, çocuğu işten atmışlar. Anladığım kadarıyla saydırmış birilerine dayanamayıp. Gerçi iyi mi oldu ne? Orada devam etseydi... iyi görmüyordum sonunu. Biraz tasarımına da baktım ve birkaç önemli saptamayı paylaştım. Leyla'm, ne diyorum biliyor musun? Çamlık'a göndersem onu. Her şeyden uzak bir kendine gelse. Anlattım aşağıda. Oğlum bir içini, kafanı temizlersin dedim. Uzaklaşırsın dedim. Ne dersin? Yakında şehirlerarası geçişlere izin verilecek diyorlar çünkü."

"Bence de çok iyi olur."

"Dur bakalım, bir düşüneyim dedi gitti. Tasarımını dinlemek ilgisini çekti ama, bir parmak bal çaldı ağzına, istersen gel, sana hediye edeceğim analizi dedim. Dur bakalım. Sen nasılsın? Murat nasıl?"

"Günlerimiz aynı Cemo'm. O bilgisayarda işini yapıyor. İznimiz olunca her gün yakalanma korkusu olmadan hamburger yemeye gidiyoruz tabii. Bu aşı lakırdıları canımı sıkıyor. Nedense içimden bir şey karşı ama..."

"E yaptırma o zaman."

"Ama sana nasıl geleceğim aşkım?"

"Doğru, bir de o var. Herkesi mecbur edeceklermiş. Ne sen ne ben aşısız gidip gelebiliriz... Neyse, dur bakalım, hele bir tanı bulduk desinler, o zaman bakacağız. Tamara ile konuştun mu?"

"Evet, o da çok üzgün tabii. Murat'ı çok özlüyorum dedi. E, ne olsa ikinci ana gibi, bebekliğinden beri. Size kaldı bütün yük diye üzülüyor canım benim. Elbet açılacak Tamara dedim."

"Elbet açılacak sevgilim, her şeyin bir sonu var. Bu dency alanında bitmeyen bir şey yok biliyorsun."

"Murat da taktı tabii, artık iki ay geçince devamlı onu soruyor. 'Nerede, Tamara nerede?' 'Pandemiden, biliyorsun gelemiyor,' diyorum, o zaman da en çok tekrarlanan sorusu: 'Pandemi ne zaman bitecek?' Bilmiyorum dediğimde geçen gün kriz çıktı, parmaklarını ısırmalar filan. Ben de ne yapayım aşkım haziran sonu dedim salladım ama o zamana kadar Tamara gelemezse yandım."

"Evet, endişe. Murat'ın en büyük özelliği."

"Bütün otistiklerin aşkım. Hele bir şey değişmeye görsün."

"Sen nasılsın? Leyla'm benim aklım hep sende, orada kaldın Murat ile bir başına. Dünya delirmiş halde."

"Aşkım beni niye merak ediyorsun? Ben zaten pandemi olmasa da çoğu zaman Murat ile yalnızım. Tamara ve senden başka kim var? Hatta sana tuhaf bir şey söyleyeyim mi? Bir itiraf. İyi bile hissettiriyor. Pandemi öncesinde Murat ile olduğum, o baştan aşağı kendini tekrarlayan günlerde dışarıda bir yaşam vardı. Aklım giderdi, gönlüm giderdi ama çıkamazdım. Gün sayardım Tamara gelsin diye. Şimdi de öyle ama ne fark var biliyor musun şimdi herkes kapalı, aklım kalmıyor, bak nasıl fayda çıkarımım?"

"Doğru söylüyorsun, hah hah hah. Seni seviyorum kadın, sıkı dur orada, yakında geleceksin. Hem belki biz de gideriz Çamlık'a ne dersin? Bugün oraları anlatırken Altan'a vallahi canım çekti köyümün havasını. Ne güzel günlerimiz oldu ora-

da aşkım, yine olacak. Neyse. Lara ile tanışmanıza çok sevindim. Lara, gelsene kızım şuraya."

Elimle tuvaleti işaret ederek sanki acil tuvalete gitmeliymişim gibi kendimi yine oraya atıp kapıyı kilitliyorum. Dışarıdan Leyla'nın dediklerini duyunca rahatlıyorum:

"Biz konuştuk Cemo, neyse bizim sokağa çıkma vaktimiz geldi, bak Allah aşkına giymiş ayakkabılarını beni bekliyor."

"Oğlum Murat, selam! Bak nasıl da sallanıyor hergele, hamburgerci vakti tabii değil mi? Neyse aşkım hadi bekletme adamı delirmesin şimdi. Seviyorum çok, biliyorsun. Dikkat et kendine, ne zaman daralırsan ara."

Ve ses kesiliyor. Bir iç geçirme. Sessizlik. Kalkıp gider mi acaba diye bekliyorum ama ses yok. Yerinden kalkmıyor anladığım. Mecbur dışarı çıkıyorum sessizce. Başını ellerinin arasına almış duruyor. Benim ayak seslerime başını kaldırıyor, gözünden akan birkaç damlayı sildiğini görüyorum. Gülümsüyor.

"Ya Lara Hanım, dert bir tek sende mi sanıyorsun? Ya şu güzelimin yaşadığı? İçim kanıyor bazen, o dirayetine, o kabulüne, o koca gönlüne. Hep Murat sayesinde der bana. Murat beni büyüttü, gönlümü açtı der ama onun hamurunda var koca bir kalp."

Ben yine donuk halimle gidip koltuğuma oturup Boğaz'ı seyretmeye başlayarak, robot sesimle konuşuyorum:

"Cemo, bence sen artık bu düzeni aşağı al. Benim başımı beklemene gerek yok, rahat rahat konuşun."

Cemo hayretle bana bakıyor bir an. Karşılıklı bakışıyoruz bir süre.

"Neden bu kadar zorluyorsun kendini?"

"Neye?"

"Acımasız, katı, kaba, duygusuz, kaskatı, ilgisiz, bu *her şeyin ve herkesin canı cehenneme* diyen bu sözde hal için?"

"Zorlama yok, öyleyim."

"Değilsin. Öyle olmaya çalışıyorsun."

"Nereden biliyorsun ya? Hem ne olmuş öyleysem? Herkes sizin gibi sevgi pıtırcığı mı olacak? Aşkım maşkım. Tahammülüm yok bu palavralara. Neredeyse hiçbir şeye tahammülüm yok, günden güne, neden bilmiyorum ama sadece taşıyorum kendimi. Zorla. Zorla!! Gündüz gece fark etmiyor anlamıyor musun? Elimde değil. Hiçbir şey ve hiç kimse fark etmiyor."

"Hayır, fark ediyor Lara. Öyle olsaydı bu öfken olmazdı. Senin için hem de nasıl fark ediyor. Kızgınsın, deli gibi kızgınsın ve o öfken herkese ve her şeye sardırıyor. Tabii bu pandemide benimle kaldığın içinde ben ve Leyla'm yiyor senden gelen bu dalga dalga öfkeyi. Sen kendimi taşıyorum kandırmacasını bırak da, bu öfkeni ele alalım, onu bir sakinleştirelim. Sana yardım edebilirim."

"Edemezsin."

"Bak Lara, demin de söyledim, deve kuşu gibi sokmuşsun kendini acı mezarlığına ama biraz kafanı çıkarırsan benim bir bacağımın olmadığını ve bunun başıma gelmiş bir şey sonucu olduğunu hatırlarsan mesela, yirmi sekiz yaşında bir adamın bunu yaşamasının, o yalı boyunun yakışıklı, gamsız, bir eli yağda bir eli balda, ailenin gözbebeği, kızların en istediği o Cemo'sunun birdenbire bir gün bacaksız kalmasının kabul etmesi zor bir konu olduğunu, bir hayli sarsıcı olduğunu fark edersin. Ama senin gibi değilim. Demek ki bir şeyleri halletmişim. Keza Leyla'ya bak. Kolay mı böyle güzel bir kadın, çok çocuk istiyor, senelerce olmuyor, tüp bebek denemeleri, kırk yaşında anne oluyor nihayet ama buyurun bakalım cennetten size gelen paketin üzerindeki damgada ne yazıyor? Otistik. Baba da ben bu yaştan sonra kaldıramam diye basıp gidiyor. Buyurun bakalım. Kolay mı sanıyorsun kırkından sonra otistik bir çocukla tek başına yaşamak? Ama bak Leyla da senin gibi değil. Demek ki o da bir şeyleri halletmiş. İnsan deneyi kolay değil Lara, en zoru insan olmak, çok zorluklar var. Ama bütün me-

sele o gelen darbeleri doğru okuyup yolunu yürüyebilmekte. Bu da öncelikle kabul ile olur. Olan ne bakacağız? Adamın biri gelmiş, seni kendine âşık edip dolandırmış. Evet, açma öyle gözlerini, araştırıp buldum hikâyeyi. Sonra da zaten cehennemin dibine kendi gitmiş. Paranı, itibarını kaybetmişsin, tamam. Ama oldu bitti güzel kızım, bırak çırpınmayı artık. Sen bir kere oldu desen. Oldu. *Nasıl olur* değil, *oldu*'ya geçsen... Kabul etmiyorum diye çırpınan beş yaşında bir çocuk gibisin..."

Cemo'nun ondan bahsetmesi adeta beynimde şimşekleri çaktırıyor. Büyük bir halsizlik çöküyor üzerime, o halsizliğin içinde öfkem çılgınca dolanıyor damarlarımda ve patlıyor dışarıya:

"Ne diyorsun sen ya? Sen ne hakla benim yaşadıklarımı..."

"Kabul et diyorum, KABUL!"

"Kabul etmiyorum, etmeyeceğim, bu benim başıma gelemez, gelemez, gelmemeliydi." Gözünden yaşlar akmaya başlıyor.

"Neden gelmemeliydi Lara? Bir şey geleceği kesindi çünkü, sana da bu geldi."

"Gelemezdi!" diye öfkeyle yerimde zıplıyorum. Koltuktan kalkabilecek gücüm olsa fırlayacağım, gücüm olsa elimde bir kılıç, savuracağım dört bir yana, savuracağım ki yarılsın bu âlem, her bir yeri kanasın ve darbe üstüne darbe ile acıdan yansın. Çünkü doğru işlemedi. Yapabilsem yaracağım her şeyi. Batsın bu dünya, batsın ama beni acıttığı gibi acıdan haykırarak batsın.

"Bırak gelemezdi diye çırpınmayı da söyle neden gelemezmiş sana. Nesin sen, asla dolandırılamayacak olan mı?"

Bu adamın böyle bazı lafları öyle sinir ediyor beni, hani canımı kurtarmış olmasa, ağzının ortasına... Duruyorum. Bana uzattığı kâğıt peçeteyi alıp gözlerimi siliyorum. Sakinleşmem lazım. Bu ağlamayı kesmem lazım. Saçmalamaya gerek yok.

Adam bir soru sordu sadece, cevap versene. Derin bir nefes alıyorum. *Buraya gel*, diyorum kendime içimden. Nefesi verip olabildiğince sakin konuşmaya çalışıyorum:

"Gelemezdi çünkü ben her şeyi doğru yaptım. Ben her şeyi doğru yaptım, duyuyor musun beni? Doğru yaptım! Hak etmedim bunu. Ne öğretiliyorsa çocuklara doğru olmak adına, ben öyle yaptım. Çok çalıştım. Ne kural konulduysa önüme uydum. Ne olmak gerekiyorsa oldum. Güzel oldum, bakımlı oldum, kibar oldum, kültürlü oldum, okuyan oldum, çok çalışan oldum, başaran oldum, lisan bilen oldum, tek başına ayakta duran oldum, kimseye yük olmadım, küçüklere sevgi, büyüklere saygı, ne bileyim ya hayatta mutlu olabilesin diye ne söylendiyse, ne öğrettilerse oldum. Anlıyor musun? Ben doğru oldum, dürüst oldum, ne gerekiyorsa, ne söylendiyse her zaman doğru ne ise onu yaptım..."

"Ne için?"

"Ne? Ne için?"

"Ne için ne doğru ise yaptın?"

"Mutlu olmak için, başarılı olmak için, güzel olmak için, sağlıklı olmak için, kimseye muhtaç olmadan iyi yaşamak için, tabii. Akıllı oldum ya."

"İşte mesele bu Lara. Sen bunları yaşayabilmek için, bu hedefler için sana verilmiş olan menüyü uygulamış olabilirsin. Ama menü yanlış. Yol yanlış. Mutluluk, başarı, sağlık böyle olmaz güzelim."

"Bak Cemo Bey, benim yaşamım mutlu olmak için, başarılı olmak için, zengin olmak için ebeninkini olmak için nasıl yaşamam lazım diye geçti. Hepsini dinledim, hepsini yaptım ve bak neredeyim? O yüzden geçelim. Öğütlere, yollara, nasihatlere karnımın tok olmasını geçtim, artık kusuyorum dışarıya!"

"Bak Lara Hanım, öncelikle benimle iletişiminde küfür vs olmasın. Kendimi böyle bir iletişim seviyesine yakıştırmıyo-

rum. Keser giderim, bilesin. İkincisi sen kimden ne dinledin, ne öğrendin bilemem, ama sen, SEN olmayı bilmiyorsun. Sen olmadan da canım, burada gemini yürütemezsin. Böyle karaya vurursun işte. Mesele ne yapacağımız değil, kim olacağımızdır ki bunun da temeli sen diye yaratılmış olanı, sende murad edilmiş olanı olmaktır, Lara diye isimlenmiş olan, o benzersiz, tek tasarımı burada yaşama sunmandır, onu keşfetmen, yani kendini bilmen ve kendini var etmendir. BAŞKA TÜRLÜ OLMAZ! Ama madem çok biliyorsun, yaşa böyle. Senin yaşamın."

"Olmuştu ama."

"Hayır, olmamıştı! Mutlu muydun? Samimiyetle söyle. Yoksa bir büyük kupaya ulaşmak için peş peşe gerekenleri yerine getiren miydin? Neydi kupa Lara? Prens mi? Her şeyi doğru yaptım ve yakışıklı prens beni gelip uyandıracak ve sonsuza dek mutlu yaşayacağız derdinde miydin? Hep bir şeye hazırlandın sen çünkü. Bir projeydin sen Lara."

"E tabii hak edeceksin, her gün daha da iyi..."

"Lara, uyan kızım, mutluluk ve başarı böyle olabilir mi? Düşünsene bir terazi var ortada, bir bakkal terazisi. Her gün önüne konulan hedefi yakalamak adına, ne yapılması gerekiyorsa, nasıl yapılması gerekiyorsa onu yapmak için çabalayıp o terazinin kefelerini eşitlemeye çalıştın durdun, ama uyan! Eşitlendiği anda bir başka açıdan gördüğün bir başka şeyi de aşman için getirdi sana zihnin. Bak bilmem kim ne yapıyor ama? Ya da bak bu çıkmış almalısın, bak bu hedefe ulaşmalısın, daha fazla kazanmalısın, daha güzel olmalısın, daha ince olmalısın, hiçbir zaman yeterince olmadı, uyan. Sürekli dilin dışarıda, teraziyi dengelemeye çalışarak koşturdun. Ben seni gördüm vurgunun öncesi, ilk karşılaşmamızda bebek gibiydin evet, ama taş bebek. Can yoktu. Bir maske altından konuşuyordun benimle. Buz bir hava esti yalıda ya sen gelince. Hangi mutluluk, hangi sağlık? Üstelik de bunu yaparken hep birinin gelip 'Tamam güzelim,

buraya kadar, başardın, artık tüm mutluluk ayaklarının altında, bitti, *finish* çizgisine vardın,' demesini bekliyordun. Başarılı olan kıza nihayet prens geldi, onu öptü ve sonsuza dek mutlu yaşadılar masalı. İşte bu masala inandığın için ve o halde olduğun için bu sana olmalıydı. Başka türlü bu yalandan, bu perişanlıktan nasıl çıkacaktın? Yaşama sövüyorsun ama inşallah bir gün teşekkür ettiğini göreceksin ve şükredeceksin. Oh, iyi ki o pezevenk geldi de, o palavra düzeni bozdu da bunu yaşadım, diyeceksin."

O konuşurken ben ağlıyorum. Ağlıyorum çünkü onca senenin yorgunluğunun bedenimde yarattığı o kireçlenme hissi sanki gözyaşlarımla akıyor. Kaskatıymışım. Bir heykelin erimesi gibi çözülüyorum sanki.

"Ağla ağlamasına tabii de, uyanmak esas mesele. Ama üzülme, yalnız değilsin. Bütün dünya bu 'bir şeyler yaparak bir şey olma ve dolayısıyla değerli olma, değeri bilinen olmaya çabalamak' masalından uyansın, bu önümüze konan sahte menülerden kurtulsun, kendine gelsin diye oluyor zaten bütün bunlar."

"Neler?" diyorum burnumu çekerek.

"Bize kötü gelen, olmamalıydı dediğimiz her şey. Pandemi mesela, sen farkında değilsin kendi cehenneminde ama dünya tepetaklak oldu kızım. Senin kendi yaşamında mikro düzeyde yaşadığını hep birlikte yaşıyoruz şu anda. Şok içinde dünya. Eskiden işlediği zannedilen hiçbir şeyin aslında işlemediğini göstermek için vurdu yaşam. Nefesten vurdu bak, akciğerden. Bu dev salgın, bir anda tüm dünyaya yayılan salgın, nefessiz bırakarak öldürüyor. Nefes alamıyorum, diyor ölürken insanlar. Çünkü hiçbirimiz alamıyoruz. Alamadığımızı, nefessiz kala kala kendimizi boğduğumuzu nasıl anlatsın bize yaşam? Her zamanki gibi bize bizi yansıtıyor. Yani herkes Lara, şu anda aslında fark etse de fark etmese de *finish* noktasında. İşte mühim olan bu nokta. Durmak gerekiyordu. Sona geldik. Mimledi bizi yaşam. Stop düğmesine bastı. Çünkü bütün dünya aynı

zokayı yutmuş, dil dışarıda çırpınıyordu. Kurbanlar âlemi. Değer alması gerektiğini zanneden ya da değerinin fark edilmesini bekleyen kurbanlar. Yaşamıyorlar, çırpınıyorlar. Boğuluyorlar çünkü, nefes bile alamıyorlar. Çırpınırken nefes alınamaz Lara. Nefes akıştır. Çırpın bakayım nefes alabiliyor musun? İşte tüm insanlık, o hesapta doğru zannettiklerimizin, yol zannettiklerimizin peşinde kendimizi nefessiz bırakıp sonra boğulmamızın sebebini işimiz, eşimiz, çocuğumuz, o bu zannettik."

Kafamın içi saman gibi ağlamaktan. Ne diyor bu adam, anlayamıyorum. Kafamı sallıyorum iki tarafa, bir fısıltı çıkıyor içimden:

"Anlamıyorum, anlayamıyorum."

"Anlamayacak bir şey yok Lara. İşlediğini zannettiğimiz her türlü çaba, yalan, dolan, en çok da kendine yalan dolan, kontrol, rekabet, birbirini ezerek başarma anlayışı, sonsuz kaynakları kıt zannettiğimizden bu amansız yarış, bu 'ben alacağım, sen alamazsın'lar. Çok olsun, daha çok olsun diye ihtiyacın olandan daha fazlasını depolamalar ama aç olana arkayı dönmeler. Üstelik bütün bu hallerimizden suçluluk içinde kıvranışlar, sen, ben savaşları hepsi boğdu bizi, gırtlağımızı sıkmakta, nefessizlikten uyuşarak, bayılarak ölüyoruz. Bize bizi göstererek uyandırmaya çalışan yaşamı da felaket olarak görüyoruz. Felaket değil bu, uyanış çağrısı. Kendimize gelmemiz için."

"Ya sen ne diyorsun?!" Yine kan beynime çıkıyor. "Bunlarla benim ne alakam var? Ben mi çalıp çırptım? Aksine! Ben her şeyi doğru yaptım diyorum sana! Ben bana ne dedilerse onu yaptım be!"

"Sen çalıp çırptın, evet!"

"NE?"

Dimdik bakıyoruz karşılıklı. Ben duyduğuma inanamamanın hayreti, o ise duyurmak isteme arzusu ile dimdik bakıyor. Gözleri çakmak çakmak, bir ışık çakıyor üzerime. Sonra şok:

"Sen çaldın tabii. Lara'nın hayatından çaldın. Lara çok kıymetli kızım, yaşam için! Lara'yı bekliyor yaşam. Ama hep Lara'dan çaldın sen. Sen Lara'yı yok saydın da bu sözde sana öğretilenleri yapacağım ve mutluluk, para, başarı her neyse işte bir şeylere sahip olacağım diye bir çakma kimlik inşa ettin. 'En' olmak için işleyen bir kimlik. Sen kontrol etmeye çalıştın her şeyi deli gibi, şöyle olsun, böyle olsun diye. Sen rekabet ettin ondan, bundan, şundan daha iyi olmak ve öne geçmek için. Sen yaptın her hamleyi, öbürü arkada ne halde kaldı bilmek istemeden. Sen nefessiz bıraktın Lara'yı illa şöyle olacaksın, böyle olacaksın diye. Parlatıyorsun zannederken tüylerini, sen tükettin kendini. Kılıfın güzel göründüğünden kendin de inandın masalına ama için tükendi, kurudun kızım. Leş kargası da geldi sana dadandı tabii. O, 'bakın ben ne kadar iyiyim, güzelim, başarılıyım' kabuğunun altındaki cansızlık onu çekti. Uyan."

Şok içindeyim. Ne diyor bu adam? Bugüne kadar hiç duymadığım bir lisan ile hiç duymadığım bir içerik koyuyor önüme. Bütün hiddetimle beraber çöküyorum bir anda. Yeniliyorum. Pes ediyorum. Bilinmez olanla karşılaştığındaki boşluk kaplıyor her yanımı. Öyle bir boşluk ki... Bu bilinmeyen yerde ne yöne gideceğini, ne söyleyeceğini, ne yapacağını bilememen sebebiyle koca bir boşluk. Bir cevap üretebildiğimde bambaşka bir ses çıkıyor benden, çaresiz bir ses:

"Bunları yapmayıp ya ne yapacaktım? Bize öğretilenler bunlar değil miydi?"

"İşte, öğretilenler yanlış Lara, insan işlemiyor. Hata veriyor. Hep dünya işlemiyor zannediliyor ama işlemeyen insanlık. İşlemeyerek de bu hale geldi. Ne yapacaktım diyorsun. Cevap çok basit: Kendin olacaktın. Lara olacaktın. Bir şey yapmaya çalışmayacaktın. Lara olacaktın."

"Lara olmak ne ki?"

"Yaaaaa, işte bak gördün mü? Kendini bilmiyorsun, kimse bilmiyor. Bu yüzden yaşamlar işlemiyor. O kafandaki ses ne derse, ne komut verirse, doğru dediğin o oluyor."

"Kafam çok karıştı."

"Gerçek, sanrılarda yaşamaya alışmış insana dom dom kurşunu gibidir Lara, sarsar. Kafam karıştı demek de bir kaçış. Kafan karışmadı. Sadece bilinmeze rastladı. Hepimiz böyle dolandırdık kendimizi, böyle gerçekten kaça kaça... Neyse, daha buradayız nasıl olsa, konuşuruz bilmek istersen gerçeği. Hoş zaten artık öyle bir döneme girdik ki ya bunu konuşacağız ya da..."

"Ya da?"

Gülümsüyor bana bakıp.

"Benim biraz eve inmem lazım canım. Şunları da alayım, görüşürüz sonra," diyerek bilgisayarını da alıp aşağıya yönleniyor. O an pişman oluyorum aslında, o bilgisayarın gidişiyle biraz daha boşalıyor içim. Ama söz ağızdan çıktı işte. Gerçekten onların konuşmalarını dinlemek istemiyor muydum? Yoksa bana iyi mi geliyordu sevgili radyo piyeslerim? Bilmiyorum. Hiçbir şey demeden denize dönüyorum. Arkamdan kapının kapanışını ve Cemo'nun aşağı iniş sesini duyuyorum. Ben kimim? Onları dinlemek isteyen mi? Dinlemek istemeyen mi? İstiyorsam niye al bilgisayarını git dedim. İstemiyorsam niye şimdi büsbütün hüzünlendim. Hangisi gerçek? İçimde bir şeyler değişiyor. Bir sallantı oldu ve bulandı ortalık. Karıştı sular, bulanıklaştı. Denize bakakalıyorum. Zira ilk kez çok iyi bildiğimi zannettiğim *Lara kim?* sorusunun cevabını aslında hiç bilmediğimi hayretle fark ediyorum.

Yine bir başka akşam. Farkı var mı? Yok. Ne diğer akşamlardan ne de diğer gündüzlerden farkı var. Ölü olmak buymuş.

Duymamak. Duyacak, dinleyecek bile bir şeyin olmaması. Seyredecek bir şeyin olmaması. Arada seslerini bana hediye eden martılar da olmasa... Seyredilecek ya da dinlenecek bir şey olmadığında hikâye yok, hikâye olmayınca ona buna yetiştireceğin yargılar yok. Kendini kıyaslamalar yok.

Cemo da o günden sonra çekti kendini geriye. Ertesi sabah yürüyüş teklifi için geldiğinde reddettim yine. Niye reddettiğimi bilmeden, otomatik çıktı ağzımdan o ezberlenmiş, *hayır, istemiyorum*. O da kapıda birkaç saniye durduktan sonra, "Lara kızım, ben seni artık ikide bir rahatsız etmeyeyim. Sen benden bir şeye ihtiyacın olursa şu bizim boruya tıklat, ben gelirim," dedi. Üç gün oldu. Hiç gelmedi. Seslenmedi. Yemek bile sormadı, gerçi biliyor yemeğimin olduğunu da. O gün getirmiş olduğu yemeklerle idare ettim. Zaten canım çok bir şey almıyor hâlâ. Ben ve ben kalakaldık. Ben kim bilmeden. Cep telefonu yok, kitap yok, insana dair takılabileceğim hiçbir şey yok. Dışarısı olmayınca ne yapacağımı bilemiyorum. Hücre hapsindeyim sanki. Dört tarafım boşluk.

Zannediyordum ki zaten böyleyim. Yani zaten her şeyi sildiğimi, her şeyin canımı cehenneme göndermiş olduğumu ve hiçbir şeyle ilgilenmiyorum zannediyordum. Hayır, hapis ile hücre hapsi farklıymış. Evet, kendimi kapatmıştım buraya ve son aylarda yaptığım tek şey ya geçmişe hayıflanmak, kendime acımak, yer yer öfkeden kudurmak -ki bu hâlâ devam ediyor- ya da içimden etrafımdakilere giydirmek, küçümsemek, dalga geçmek, yargılamak vs. idi. Yani Cemo'nun deyimiyle, şimdi ve burada, bununla meşgul oluyordum. Yaşamım buydu. Etrafla uğraşıyordum. Bir etraf vardı çünkü iyi kötü, hâlâ uğraşacağım bir malzeme vardı. Boş oturduğumu zannediyordum ama boş oturan bedenimmiş, ben pek meşgulmüşüm. Şimdi anlıyorum.

Ama bu meşguliyet, bu düşüncelerimle yaptığım saldırılar, yaşamın bana son bir gayretle getirdiği kırıntıları da kaybet-

memle sonuçlandı. Yani bu meşguliyet, bu zihnimde dönen dünya, yokluğa, tümüyle yok olmaya götüren bir faaliyetmiş meğer, anladım. Hiçbir şey kalmayana dek. Belki de Cemo'nun söylemeye çalıştığı buydu. Evet, evet, bütün dünyanın işlemediğini söylerken... sen kendin olmadın derken.

Eğer yaşamım boyunca yaşamımı böyle kurduysam, kendimi bir şey yapmak, kendimden bir şey yapmak için sürekli yargı, kıyas, rekabet, ölçüp biçme, bunlardan çıkarımlara göre zorlama, kontrol, kaçma, vs. ile meşgul ettiysem, hep bir şeye, bir kimseye göre pozisyon aldıysam, o zaman hiç kimse, insana ait hiçbir veri kalmadığında, tümüyle işsiz kaldım. Yaşamsız kaldım. Çünkü başka bir şey yok. Hep dışarısı, hep tribünlere oynama imiş yaşamım. Anlıyorum ki ben bu odaya kapandığımdan beri değil, zaten öncesinde de baştan aşağı yok muşum, hep dışarısı imişim. Dışarısıyla itişen, dışarıya göre şekil alan, dışarıya göre OLMALI denilenleri oldurmak için, diğerleri ile mücadele, kıyas, rekabet. Dışarıyı yenmek, dışarıya karşı kendini savunmak, üste çıkmak, altta kalmamak, dışarıdan nasıl almak, dışarıya nasıl satmak, dışarıya göre kendini ölçmek. Hep dışarıya, dışarıya, dışarıya göre.

Proje dedi ya Cemo, evet, babamın projesiydim ben. Bütün bunları yapabilmek için, yani dışarısından ibaret olan bu dünyada bir numara olabilmek için geliştirilen bir proje. "En kız." Her şeyde en üst hedeflenmişti benim adıma. Söylediği her şeyi de yaptım. Pek çok açıdan "en kız" da oldum mu, oldum. Ama mutlu muydum gerçekten? Yok, umutluydum daha çok. Hedefe doğru gittiğini ve böyle giderse hedefi tutturacağını bilen bir güdümlü füze gibi ilerliyordum. Umutluyum, varacağım diye zorlamış da zorlamışım her gün. Evet, her yönü ile *en* olacağıma, kupayı alacağıma, umutluydum.

Son dönemeçte tam beyaz atlı prensime de kavuşacağım zaman alaşağı etti yaşam beni zannettim. Oysa şimdi çok merak

ediyorum, onunla evlenseydim, o kutuyu da tikleseydim, de ki dolandırıcı değil, hakikaten öyle sözde muhteşem bir adamla... Ee, sonra? El âlemin parasına para katmakla uğraşıp artık elbet kanıksayacağım bir adamla evli olmak *finish* çizgisi olacak mıydı? *Tamam, artık mutlu mesut yaşarım ben*, diyecek miydim? Bunun için miydi? Çok para kazanmış, başarılı, güzel ve evli. Bu mudur? Bunun için mi geldim ben buraya? Burası neresi? Ben kimim? Niye buradayım ben?

Çıldıracağım. Bilmiyorum, birisi yok ki anlayayım... Ah, tabii ya. O an birden anlıyorum. Aynaya bakamazsam kendimi göremem ki. Aynam yok. Dışarısı bir ayna. Bakıp da seyredebileceğim, dinleyebileceğim, ona göre pozisyon alabileceğim aynalarım yok oldu. Zihnim ne yapacağını bilemiyor. Korkmaya başlıyorum çıldırmaktan. Nefes geliyor o an aklıma. Nasıl yapıyorduk? Elimi karnıma koyup... nefes alıp veriyorum ama tam olmuyor. Ben nefes alıp vermek ve o günkü gibi yine iyi-leşmek istiyorum. İyi değilim. Hiç değilim, aklımı kaçırmak istemiyorum.

İçimde çok büyük bir korku patlıyor ve her tarafım zangır zangır titremeye başlıyor. Durduramıyorum. Daha da korkuyorum. Hemen, can havliyle sehpanın üzerinde kaç gündür duran kaşığı alıp yanımdaki boruya uzanarak vurmaya başlıyorum. *Tak, tak, tak*. Kaşığı tutmakta bile zorlanıyorum, öyle bir sarsıntı tüm bedenimde. Kalbim küt küt atıyor. İyice nefessizim.

Hemen, sanki borunun başında bekliyormuş gibi cevap geliyor aşağıdan, *Tak, tak, tak*.

Korku geri çekiliyor biraz, duydu beni Cemo. Ardından Cemo'nun merdiven çıkmasını duyuyorum. Yaşasın, geliyor! İçimde bir yükseliş.

"Lara, kızım iyi misin?" diyerek yanıma koşan Cemo'ya sarılıyorum. Hiç tanımadığım bir ses, bir hırıltı gibi, sanki ilk defa konuşmaya fırsat bulmuş bir ses duyuluyor benden:

"Yardım et bana, ne yapacağımı bilmiyorum, yardım et."

Zangır zangır titriyorum, bir tür nöbet olmalı bu.

"Merak etme kızım, merak etme Lara, dur kızım, sakin ol canım. Hadi gel önce bir nefes alalım biz. Önce bir çıkalım oradan, buraya gelelim, hadi güzel kızım."

Koltukta arkaya yaslanıyorum. Cemo elini, benim elimi de tutarak karnıma koyuyor. Oraya doğru yine nefes alıp vermeye başlıyoruz beraber. Kaç nefes sonra bilmiyorum ama onun nefesi ile hizalandıktan sonra yavaş yavaş sakinleşiyorum, iyi gelmeye başlıyor. İyi bana gelebiliyor. Bitmemişim henüz. Rahatlıyorum.

Bir süre sonra nefesimi daha sakinleştirip dinlenmem için beni bırakıyor. Yanımda oturuyor. Kendimde nefesi izliyorum, bir aşağı bir yukarı, sakince gidip gelen nefesi. İstemsiz sicim gibi yaşlar akıyor gözlerimin iki yanından. Cemo'nun o şefkat dolu sesini duyuyorum:

"Geçecek Lara'm, sen merak etme, geçecek."

Ona inanmak istiyorum. Sonrasında bir yerde uykuya geçtiğimi ve uzun zamandan beri ilk defa bu kadar mışıl mışıl uyuduğumu ancak sabah uyandığımda fark ediyorum.

Bu sabah bir şeyler farklı geliyor bana. Uzun uzun seyrediyorum denizi, fark ne bulmaya çalışıyorum, tanımlayamıyorum. Sonra kalkıp evi geziyorum, hiç önem vermediğim, nerede, ne var doğru dürüst bakmadığım bu daireyi. Sanki ilk defa buradayım. Sonra banyoya gidip aynaya bakıyorum, acaba bende fark var mı? O an aslında çok uzun zamandır ilk defa aynaya baktığımı da fark ediyorum. Kendimi tanımakta zorluk çekiyorum. Çökmüş bir yüz. Tam kendime gerçekten çok ciddi bir şekilde acımaya girişecekken kapının çalındığını fark ediyorum. Kapıyı açtığımda Cemo beni karşısında görünce şaşırıyor.

"İyi misin kızım?"

"Evet, teşekkür ederim, dün akşam ne yaptıysan iyi geldi."

"Ne yapacağım kız? Nefes yaptık işte, gözünü sevdiğinin nefesi her zaman iyi gelir."

Başımı sallıyorum. Bu nefes konusunda bir itiraz yapamayacağım çünkü bariz yaşıyorum öncesi ve sonrasını. Birden onu hâlâ kapıda tuttuğumu fark ediyorum.

"Ah çok affedersin, gel içeri istersen..."

"Yok, ben... Bak ne diyeceğim? Ben yürüyüşe çıkıyorum, gelmek ister misin?"

Adam hiç vazgeçmiyor. Nasıl da istiyor evet dememi. Bir an o kendi gayretlerine karşılık bir iyileşme, bir birleşme bekleyen o çocuğu görüyorum sanki gözlerinde, gelip geçiyor ama o geçiş bende bir etki yaratıyor sanırım.

"Olur, gelirim."

"Aferin kız, yaşa!" diyor neşeyle. "Hadi sen giyin, aşağıda bekliyorum seni."

Cemo bana yardım edebilir mi gerçekten bilmiyorum ama bir tek o var yanımda. Üstelik benden daha iyi durumda olduğu da kesin. Yani o tek bacaklı haliyle bile adamın capcanlı, mutlu, âşık. Leyla desen onca senedir çocuğunun yaşattığı tüm o zorluklara rağmen, yine de benden daha iyi. Mutlular ya. Şu durumda bile, birbirlerinden ayrı, kavuşamıyorlar filan, yine mutlular. Biliyorum, çünkü zihnimle bok ata ata onları dinledim kaç zamandır. İzledim. Zaten Leyla'ya böyle sinir olmamın bir sebebi de bu belki. Bir gün öf demedi kadın ya. Hep iyi, hep mutluluk timsali. Bu yüzden haklarını vermem lazım, benden çok daha iyi durumda oldukları kesin.

Aynaya bakıyorum, âdetten olsa gerek dışarı çıkmadan bakarız ya, üzerimde yamulmuş bir tayt. Gelişigüzel bir gri *sweatshirt* üzerinde. Hatta lekeli. Aman neyse, zaten kim görecek? Görseler de derdim değil. Ayağıma spor ayakkabılarımı giyiyo-

rum. Buraya ölmeye yatmaya geldiğimde onlar vardı ayağımda. Başka da bir ayakkabı var mı bilmiyorum. Almadım herhalde. İç çamaşırı, pijama, birkaç kot ve böyle gelişigüzel bluzlar almışım birkaç tane, hepsi bu. Demek ki belliymiş, biliyormuşum eve kapatacağımı kendimi. Hoş, dünyanın niyeti de buymuş, onu bilmiyordum tabii. Kendi evimi satmak zorunda kalmasaydım oraya da kapatabilirdim kendimi ama evim de pek çok şey gibi gitmek zorunda kalınca...

Buraya gel! Kendimi hemen uyarıyorum. Artık içimde o bulantıya doğru yol almaya başladığımı hissettiğim an kendime, "Buraya gel!" diyorum. Kriz yaşamak istemiyorum.

"O puşt için yetmedi mi gözyaşların?" diye bağırdı geçen gün Cemo. "İnadına iyi olacaksın," dedi. "Öyle iyi olacaksın ki sekiz yaşamında daha kendine gelemeyecek." Sonra da kahkaha attı. Diyorum ya deli diye. Ama dediğinin ilk bölümü dokundu bana. Yani hakikaten neden ağlayacağım ki artık? Oldu bitti.

"Buraya gel! Gel bakalım Lara, burada üzerinde yorum yapılacak bir puşt var mı?" diye biraz da alaya vurarak soruyorum kendime. Hayır, yok! Şimdi ne var burada Lara? Spor ayakkabılarını giymek var. O zaman bir zahmet, hadi canım.

Bu yöntem güzel, eğlendiriyor da beni...

Tak, tak, tak.

Evet, Cemo'nun haydi gidiyoruz vuruşu geldi. Üzerime ince bir rüzgârlık alıp çıkıyorum. Artık mayıs geldi, hava sabahları hafif serin olsa da bayağı değişti. Merdivenlerden inerek beni bekleyen Cemo ile dışarı çıkıyorum. Cemo her zamanki gibi pek şık. Lacivert bir spor pantolon, ayağında spor ayakkabıları, üzerinde mavi bir tişört ve kapüşonlu, ince bir hırka. O da lacivert.

"Ooooo, bu ne şıklık yine ya, ben böyle süklüm püklüm yanında."

"Olma sen de süklüm püklüm," diyor. "Giyimini seçen sensin. Giydirmiyorlar ya."

"Tamam da şimdi ne gerek var bu kadar süslenmişsin? Sevdiğin kadın bile yok burada. Bana süslensen ne olur zaten?"

"Ben, O'na süslenirim. Süslenmek değil de özenle giyinirim. Her şeyi özenle yaparım. Çok önemli Lara. Kendine verdiğin kıymet ve O'na verdiğin kıymet. Yaşamda isen, hep onun huzurundasın. Çıkılır mı onun huzuruna öyle darmadağın? Ne varsa elinde, en iyisini giyeceksin. Temiz olacaksın, bakımlı olacaksın. Can vermiş sana, verdiği emanete özenini ortaya koyacaksın."

"Ben özenmiyorum. Aram bozuk onunla malum."

"Onunla aran bozulamaz. O bozmaz çünkü. Ne yaparsan yap, bu deney alanında her şey büyümen içindir ve seçimlerin de ama öyle ama böyle büyümene hizmet eder. Bir gün, hem de yakında bir gün, biliyorum kendine geleceksin ve aynaya baktığında ben bu değilim, diyeceksin. Yeniden seçeceksin kendini. Kucaklayacaksın. Ona özeneceksin. Şimdi aram bozuk diyorsun ya aslında kendinle aran bozuk. Burada hep kendinle derdin. Debelenen biziz. O seyrediyor. Bekliyor."

Sıkılıyorum, yine ağırlaştı konu.

"Ya tamam. İyi ki bi' şıksın dedik."

O sırada Cemo'nun elindeki tasma dikkatimi çekiyor. "Bu ne?" diye sorduğumda yürüyüşlere hep böyle çıktığını, polise filan rastlarsa *köpeği tuvalete çıkarmıştım, koştu gitti, kaybettim onu arıyorum*, demek için tasmayı elinde tuttuğunu söyledi. Şaşkınlıkla kahkahayı basıyorum.

"Ya Cemo, hakikaten delisin sen, nereden aklına geldi?"

"E biraz yaratıcı olayım dedim, herkes elindeki torbaya bir ekmek atıp geziyormuş, marketten geliyorum, ekmek aldım diye, benim de bahanem bu."

"Korkmuyor musun peki Korona'ya yakalanmaktan?"

"Korkmuyorum çünkü kendime bakıyorum. Titreşimim yüksek, gelse bile ki gelmiştir elbet, teğet geçer Korona beni. Yapışamaz bana. Tutmaz maya."

"Nasıl yani?"

"Burada her şeyin bir titreşimi var Lara'm. Korona'nın da, bütün gelen giden her şeyin de. Bak Altan'ın çalıştığı hastanenin göğüs hastalıkları profesörü de öyle demiş geçen gün. İki gün önce Altan geldi, duydun mu bilmem. Niye geldi biliyor musun? Sen haklıymışsın Cemo, seni dinlemedim ben, bağışla, demek için gelmiş. Çünkü bağlı olduğu bölüm şefi nefes çalışacaksınız demiş. Hepsine nefes çalışmalarını söylemiş. Böyle korunacağız esas demiş."

"Neden? Ne alaka?"

"Altan heyecanla ve birazda mahcup, kadının dediklerini anlattı. Hem sağlık hem hastalık hücrelerin içinde başlar demiş hoca. Doğru! Zira vücudun bütün reaksiyonları hücre seviyesinde olur. Beden bizim madde tarafımız. Madde atomlardan oluşur Lara'm. Atom da elektron, proton, nötron. İşte bedeni oluşturan atomlar ne kadar çok elektron yüklü ise, hücre o kadar alkali yani o kadar sağlıklı olur. Bedendeki oksijen artışı hücrelerin alkali olma halini artırır. Hücreler daha yüksek titreşir ve böylece çevre dokulara virüs gelse bile hücreye tutunamaz. Oluşan kimyasal reaksiyonla teğet geçer. Bak ne diyorum, gelse bile, teğet geçer gider. İşte kan ne kadar oksijen zengini olursa, hücrelere o kadar çok oksijen aktarılır. Bu da o kadar çok sağlıklı kalma olasılığı demek. Zira ne kadar çok oksijen, hücre o kadar alkali ve sağlıklı. Ve böyle hücrelerin oluşturduğu beden de yüksek titreşimlidir yavrum. İşte biz deyince dinlemedi hergele kaç senedir de hocası deyince, utanmış gelmiş bana anlatmaya. Nefese başladık o gün. Öğrettim ona, o yüzden geliyordu her gün."

"Bu nefes de ne çok şeymiş ya."

"Nefes, yaşamdır Lara. Gerçekten yaşamak, gerçekte yaşamak istiyorsan gerçekten nefes almalısın. Yaşamda olmalısın. Gerçekten nefes almak demek, o bölük pörçük, durmalı kalkmalı, azıcık almalı, zorla bırakmalı, çoğu zaman tutmalı giden

çarpık nefes alışkanlığını gerçek insan nefesine döndürmektir. İnsan gibi nefes almaktır yani."

"Almıyor muyuz? İnsan nefesi ne ki?"

"İnsanın gerçek işleyişine göre, insandan murad edilenlere göre, yani insanın gerçek bir insan gibi işlemesi için tasarlanmış nefes akışı. Ki bu öncelikle kaynak ile, yani ana enerji kaynağınla, sana can verenle gerçekten bağlantıda olmayı gerektirir. Yani durmalı, kalkmalı değildir. Bak bakayım nefesine, almadan ya da vermeden önce durma var mı?"

Bakıyorum. Var tabii.

"Evet, var, ne olmuş ki?"

"Şu olmuş canım, her durduğunda gerçekten, kaynakla bağlantını durduruyorsun."

"Ne kaynağı ya?"

"Bir şey soracağım: Bu mahalle ağzı devam edecek mi? Sana yakışmıyor çünkü, sürekli tersleşme halindesin. Eğer soru soruyorsan cevaba kıymet vererek sormalısın ki cevabı getirsin yaşam sana. Ama sen terslemek için soruyor gibisin. Sıkıcı oluyor benim için, konuşmak istemiyorum bu durumda."

"Özür dilerim."

Gerçekten bilmiyorum neden böyle konuştuğumu. Bu ortaya çıkan ağzın benimle alakası yok. İsyanın ağzı herhalde. Her şeye karşıyım ağzı. Ben böyle değildim. Cemo haklı, eğer iyileşeceksem kendime çekidüzen vermeye başlamalıyım her yönden. İyileşmeyi seçtim mi bilmiyorum ama diğer yöne gitmeyi istemiyorum.

"Cemo, gerçekten özür dilerim, dikkat edeceğim bundan sonra."

"Sözde umursamazlığınla yaşama tepkini ortaya koymaya çalışıyorsun ama olmuyor. Çünkü sen çok akıllı bir kadınsın ve şimdi de bu cehenneminden çıkma arayışını başlattığını biliyorum. Evet, bebek adımları ama başlattın. Bak ne güzel

yürümeye bile başladık. Bunlar, yani ne giydiğimiz, nasıl konuştuğumuz hep yaşama ne verdiğimizdir Lara, yaşam da bize geri yansıtır onu. Yani aslında kendinden kendinedir."

"Dur Cemo, konu kaymasın, ben şurada kaldım: Nefesin dur kalklı olduğunda kaynakla bağlantını durduruyorsun dedin ya, kaynak kim? Ne?"

"Ana enerji kaynağın. Geldiğin yer. Sebebin. Sana can veren."

"Tanrı mı yani?"

"Sen ne isim veriyorsun bilmem. Tanrı sana göre ne? Onu da bilmem. Ama benim bahsettiğim kaynak, tek olan, her yerde olan ve her şey olan. Ayrı bir şey değil. Her şeyin onda ve onunla olduğu ışık diyelim şimdilik."

"Çok anlamadım ama..."

"Her şeyi kapsayan bir ana gemi gibi düşün. Ama bu ana gemi her yeri ve her şeyi kaplıyor. Geri kalan her şey onda var oluyor gibi düşün. Ondan başka bir şey yok zaten. Her şey o. Bu yüzden sen onun tamamını kavrayıp bilemezsin. Ondasın. Ancak onun açığa çıkan, görebildiğin özelliklerini anlayarak onu bilebilirsin. Sana can veren kaynaktır o."

"Peki."

"İşte sana verilmiş bu can, sana verilmiş bu yaşam, nefesle sağlanıyor. Nefesi, seni canlı tutan enerji hattı gibi düşün. Bir hortum. İnsan, işlemediğinde, o hattı dur kalklı, olması gerektiği gibi işlemeyen bir hale getiriyor. Yani hortumun işlevini bozuyor. Neden? Çünkü yaşamla ilişkisi çarpık. Yaşamı kendisine karşı olan, bu yüzden ondan korunulması gereken, ona karşı savunulması gereken, kontrol edilmesi gereken bir şey olarak görüyor. Daha küçücük yaştan oluşturduğu korkuları, endişeleri, dünya ya da kendi ile ilgili inançları, hikâyeleri ile daraltıyor da daraltıyor o bağlantıyı... O zaman işte kaynakla bağlantın da zayıflıyor. Gelmeli gitmeli. Makineye voltaj gelip gitmesi gibi. O zaman da gerçekten yaşayamıyorsun. Kopuk-

sun, kayıpsın. Hep bir tıkanıklık, ne yapsan değiştiremediğin tekrar eden sahneler, kişiler... Hep sıkışıklık, baskı, çaba. Olduramıyor insan kendini. Hani Mazhar Fuat Özkan'ın şarkısı var ya, *kopuktu, kopuktu, kopuktu zincir, olduramadım*, hah hah ha, olduramıyoruz kendimizi işte, var ederniyoruz. Olmaya geldiğin Lara yerine debelenen bir çakma kimlik oluyor."

"..."

"İnsan nefesi ne diye sormuştun, bu nedenle devam ediyorum anlatmaya, oraya bağlayacağım. Şimdi bu dur kalkdarla oluşturduğumuz kopukluk bir tarafa, başka bir sebepten daha azalıyor nefes. Solunum sistemimizin işleyişine kast ediyoruz adeta. İşleyişini bozuyoruz. Böyle olunca, almamız gerektiği kadar nefes alamıyoruz, yani kapasite az. Neden? Çünkü diyafram nefesi almıyoruz. Diyafram işlemediği zaman ciğerlerin alt kısmına pek ulaşamaz nefes. Hani seninle nefes yaparken elimizi koyup bak buraya kadar inecek diyorduk ya, işte diyaframı çalıştırmak için. Diyafram çalışmazsa tam kapasiteye açılamaz ciğer. Bu da ancak ciğerlerin üst kısmına yetecek kadar nefes alınıyor demektir. Nefes kıtlığı çekiyoruz, nefes yoksunuyuz, var olanı, bize sunulmuş olanı alamıyoruz. Nefessiz kalmak diye bir şey var, değil mi? O kıt nefesimizle biraz hızlansak hop, nefes nefese. Bak, nefessiz kalmak diye bir deneyim yaratmışız kendimize. Oysa insan nefesinin kapasitesi sonsuzdur, genişler de genişler."

"Nasıl yani, ciğerin bir kapasitesi yok mu?"

"Nefesin genişliği sadece ciğerle sınırlı değildir Lara, bilinç ne kadar yükselirse nefes o kadar açılır ki bunu şu an karıştırmayalım. Sadece şunu bil, bir insanın nefes kapasitesi bilinç kapasitesi ile paralel seviyededir ve birlikte artar."

"Peki?"

"Hah, şimdi bak, nefes ve yaşam aynı değil mi? Yani biri olmadan diğeri olamaz."

"Evet?"

"İşte insan kendi gerçekliğinde nefes kıtlığı yaşadığından, yani deneyim bu olunca, neye inanıyor? Bu dünyada kıtlık var, yeterince yok. İşte sana gezegeni saran kıtlık bilinci. Yoka inanan insanlık. Buna inanınca da bunu gerçekleştiriyor. Yani kendine yaşatıyor."

"Çok enteresan. Biz niye bunları hiç bilmiyoruz peki?"

"Bu deney alanında gerçek sorgulayana gelir Lara'm. Sorgulamazsan, sormazsan gerçek sana açılmaz."

Aklıma geçen gün takıldığım, yargılayan ve sorgulayan Lara ayırımı geliyor. Cemo'ya o düşüncelerimi ve düştüğüm ikilemi anlatıyorum. Birden büsbütün coşuyor.

"İşte Lara bu! Yaşa kız! Bu nasıl da önemli bir tespit. Her an yaşamda yargılayan mı olacaksın, sorgulayan mı? Bu yaşamını nasıl da yönlendiren bir seçim. Seçim kişiye aittir. Yargılayan bilinç düşük seviyede işlemektedir çünkü tepki vermektedir. Sorgulayan ise vereceği karşılık için yaşamın kendisine ne getirdiğini bilmeye çalışandır. Yaşam hep bizim için işler. Ancak gerçek, aşktır. Onda zorlama yoktur. Kendisini çağırmayana açılmaz. Sen nasıl bilirsen onu öyle olur. Sen kendi yazdığın yokluk masallarında debelenir durursun. O bekler. Yeniden seçmeni bekler."

"Neyi?"

"Gerçekliğini."

"Off Cemo, her cevabın daha çok soru doğuruyor bende. Kafam karıştı, neyi soracağımı şaşırdım. Nefese devam edelim mi? Yani insan nefesi dediğin hiç duraksamayan bir nefes olmalı..."

"Evet, buna bağlantılı nefes diyoruz, yani kaynak ile daimi bağlantıda."

"Ve diyafram nefesi olmalı ki tam kapasite alalım. Doğru mu?"

"Veeee bir de üçüncü özellik var ki çoook önemli: Nefes verişin kendiliğinden ve rahat olması gerekiyor. Nefesi alırsın

ve bırakırsın. Bırakırsın ki ne gitmesi gerekiyorsa gitsin. Nefes verilmez, bırakılır. Vermek deyince yine kontrol giriyor işin içine bak, ne kadar vereyim, ne kadar tutayım, ya verdiğimin yerine koyamazsam falan filan. Oysa bizim yaşama güvenip gitmesi gerekeni bırakmamız lazım ki yaşam sende işi bitmiş olanı alsın götürsün. İşi bitmiş olanı bırakmazsan bir halta yaramaz zaten, çürür, kokar. İşte bu bırakamayan kafa yüzünden işlemeyen insan bırakamaz o nefesi doğru dürüst. Ah bir görsen o nefes yaptığım insanların nasıl zorlandığını. Sen de gerçi, az mı hırlıyorsun kızım o nefesi verirken. Neden? Bak iyi dinle beni. Bıraktığımız nefes bizde işi bitmiş olan, gitmesi gereken, toksik olandır. Yani yaşam açısından geçmiş olan, artık bugün yaşamımda işi olmayan. İşte bunlara tutunursan, düşüncelerinde mesela geçmişi devamlı döndürürsen geçmişi bırakamıyorsun demektir. İşi bitmiş olana, hatıralar olsun, eşyalar olsun, insanlar olsun tutunur, yapışır işlemeyen insan. Bırakamaz. Yani herhalde artık anladın sen, zeki kızsın. Nefes yaşam diyorum ya, nefesin nasılsa yaşamda da durum öyledir. Bak kendine, bırakamayan Lara'yı gör ve o hırıldamaların sebebini anla."

"Evet, çok şaşırtıcı. Sen yaşamdaki karşılıklarını söyleyince... Nasıl oluyor ama?"

"Çünkü canım Lara'm, yaşamını da nefesini de şekillendiren senin kafan. Yani düşünce işleyişin sonucu kuşandığın kimliğin zihin işleyişi. Hatırla, ne demiştim sana, yaşam ve yaşamım farklı şeylerdir. Yaşam sana her an gelir, olur. Sen bu gelen karşısında kim oluyorsan, kim olduğuna inanıyorsan yaşamım dediğin o şekilde gerçekleşir ve nefesin de."

"Benim nefesim nasıl peki?"

"Sence? Çaba, çaba, çaba. Emme basma tulumba gibi zorla da zorla. Proje kızsın ya. Oraya ulaşacaksın ya. Üstelik bu zorla azıcık alabildiğini de daha bırakırken korku geliyor, aman bırakma, çok fazla gitmesin. Hemen yeniden zorlayarak almaya

geç. Ne yorgunluk, ne yorgunluk! Yazık sana be kızım. Senelerce tüketmişsin kendini. Ama ne yapalım, uyanana kadar bilmiyoruz işte kendimizi nasıl tükettiğimizi."

"Peki, ne yapacağız Cemo? Hep nefes mi çalışacağız?"

"Öncelikle kafayı gerçeğe getireceksin. Uykudan uyanıp gerçeğe döneceksin. Dönüşeceksin Lara. Ben gördüm ki, hoş Leyla'm da bana katılıyor, nefes ve zihin çalışmaları beraber olduğunda çok daha hızla gerçeğe geliyoruz. O zaman güven de olur, bolluk da olur, rahatlık da olur, kendini de seversin. Derdin bitiyor yavrum. Gerçekten yaşamaya başlıyorsun."

"Cemo, bak bana kızma ama benim bu başıma gelenlerden önce benim param da vardı, kendimi de seviyordum, güvenim de vardı..."

"Gerçekten var mıydı Lara? Gerçekten kendini seviyor muydun? Sevgi nedir biliyor musun? Sevgi, olmasına izin vermektir. Sen kendinin olmasına, ortaya çıkmasına izin verdin mi? Yoksa kendini hep bir şey olmaya mı zorladın? Bak kimsin diye sorduğumda haberin yok, bilmiyorsun. Sen hep kendinden, bu bilmediğin, tanımadığın varoluştan başka bir şey, o *en* kadını yapmak için çabaladın durdun. Hani sevgi? Sevgi, eksiklik görmez. Mutlu muydun gerçekten yoksa mutlu olmaya doğru ilerlediğini mi sanıyordun? Ha bugün, ha yarın olacak diye. Gelelim paraya. Zenginlik seni gerçekten tatmin mi ediyordu? Ferahlık var mıydı para ile ilişkinde? Zenginlik ve bolluk farklı şeylerdir Lara. Zengin insan rahat değildir. Hem olanı tutmalı hem aman ne olur ne olmaz, daha çok para yapmalı kafasındadır. Endişe, tedirginlik. Kıtlık bilinci işte. Oysa bolluk başkadır. Bollukta olan kişi, ihtiyacı olan her şeyi her an yaşamın getireceğini bilir. O her şey ile birdir. Gerçektedir. Korku yoktur, hırs da yoktur."

Sinir oluyorum ama hak veriyorum. Para konusunda, ne kadar param olursa olsun rahat oldum mu? Hayır. Seçtiğim işin içeriği bile parayı çoğaltmak. İnsanlara elindeki para ile na-

sıl daha çok para yapacaklarını göstermek. Para hep daha çok yapmak için gayret edilecek bir konuydu benim için. Şimdi ise zaten sıfırı tüketmiş bir zavallıyım.

"Susmanı birazcık gerçeği görebilmeye başlamana yoruyorum. Bak Lara, yaşam zannettiğimizden çok farklı, kendi gerçeğimiz de öyle. Birlikte keşfedeceğiz inşallah. Bil ki bolluğu yaşamak sadece gerçeğini yaşamak ile mümkün, olmaya geldiğini olmak ile. Nasibin hep önündedir o zaman zaten. Zengin olmak ve bolluğu yaşayan olmak. İkisi çok farklı."

"Olmaya geldiğini olmak mı?"

"Yaa hanımefendi, esas konuya geldik. Neden sen her şeye sahip gibiydin ama hâlâ koşturuyordun, biliyor musun? Çünkü gerçekte var olmayan bir çakma kimliği, o proje Lara'yı sürdürmeye, onu kupaya doğru ilerletmeye çalışıyordun. Gerçek Lara ise ortada yoktu. Projenin altında sıkışmış kalmıştı nefessiz. İşte gerçek Lara'yı ortaya çıkarmadan -ki olmaya geldiğin o bu dünyada- huzur, tatmin, başarı, mutluluk, bolluk filan hak götürç. Yattığın yer çivili olur. Bak etrafına, zengini de fakiri de, sözde başarılısı da başarısızı da, evlisi de bekârı da, çocuklusu da çocuksuzu da, işi olan da olmayan da... Sayayım mı daha, herkes tedirgin, endişeli, Lara. Çivili yatakta uyuyor herkes, görmüyor musun? Oysa ne güzeldir şöyle, oh bugünü de hayırlarla tamamladık, diye kendini rahat yatağında uykuya bırakmak, bedene hapsolmuş bilince, uyku boyunca biraz çarşı izni vermek. Hah hah ha. Ne güzeldir Lara'm, bir bilsen. O gün olmanız gerekenleri olduk, yapmamız gerekenleri yaptık, yapamadıklarımızdan, olamadıklarımızdan dersimizi çıkardık. Yarın daha çok gerçeğimizi yaşama sunabilmek için şükürle uykuya geçmek, sabah uyandığında ise gözünü açtığında ilk önce şükür diyebilmek ne güzeldir."

Sessizce yürümeye devam ediyorum. Eve az kaldı. Artık susuyorum çünkü söylediklerini değerlendirdiğimde bir şeyin

çok doğru bir saptama olduğunu fark ediyorum. Evet, benim görünüşte her şeyim vardı, başarı, para, güzellik ve hatta son dönemeçte aşk. Ama bahsettiği gibi rahat bir uykum yoktu. Çünkü bunlar kazanıldığı gibi kaybedilebilirdi de ve sahip olmak korkuyu, endişeyi bitirmiyordu. Hele şükür filan... Şükretmek yetinmekti bana göre. Benim içimde hep "daha" diyen bir ses vardı. Dahaya programlıydım ben. Gece yattığımda neyin eksik olduğunu, sabah uyandığımda nelere koşmam gerektiğini düşünürdüm. Bu açıdan bakarsam, evet, çivili yatakta uyumaya çalışan bir sözde zenginmişim ben.

"Peki neden? Neden çivili yataklarımızda sesimizi çıkarmadan devam ediyoruz yaşama?"

"Sesini çıkarıyor insanlık. İnliyor Lara, inliyor. Ha, senin sorun neden bunu değiştirmek için kimse bir şey yapmıyor ise, herkes aynı durumda olduğu için normal bu zannediliyor. DEĞİL! İnsan bunun için yaratılmadı. Ama sağa bak aynı, sola bak aynı, o zaman böyleymiş diye devam ediyor herkes. Boğulan insanlık. Bak göreceksin, bir gün gelip bu pandemiye de şükredecek insanlık. Zira yaşam yine bize bizi gösteriyor. Nasıl boğulduğumuzu. Ya uyanacağız ya uyanacağız Lara'm. Uyanan, kendini gerçekleştirmeye başlayan çivili yataktan çıkacak."

Bahçe kapısından giriyoruz.

"Sana bir şey göstermek istiyorum," diyor. Deniz kenarına doğru gidiyoruz. Evin rıhtımı. Burayı unutmuş olduğumu hayretle fark ediyorum. Çok güzel bir bahçe oturma grubu koymuş Cemo. Bir yemek masası. Bir de şezlong.

"Bak," diyor. "Burayı bizim için yaptım. Yatmak isteyene şezlong, çalışmak, yemek yemek isteyene masa, oturmak için koltuklar. Artık havalar güzel Lara'm, kapanma yavrum o yukarıya, çık artık, burada otur. İstersen yine konuşmayalım ama açık havada kal. Leyla'm ile seçtik tek tek, internetten sipariş verdim. Hepsini yeniledik. Nasıl, güzel olmuş mu açık hava sa-

lonumuz? Kim bizi kapatacakmış ya? Bak fıstık gibi hayatımız olur burada, ne dersin? Şu kenarlara çiçekler de koyacağım. Hatta istersen beraber de yaparız. Önümüzde Boğaz. Ne istersen. Yeter ki çık o cumbadan."

Sesi titriyor. Duygulanıyorum. İtiraf etmeliyim gerçekten çok güzel olmuş. Capcanlı. Koltuklar turuncu. Şezlong yeşil. Dört kişilik tik yemek masası ve turuncu minderli sandalyeleri. Cemo heyecanlı bir bekleyişle bana bakıyor. Benim kabulüm, annesinin de cumbadan çıkışı mı olacak acaba? Belki. Sebebi ne olursa olsun onun için ne kadar önemli olduğunu görebiliyorum gözlerinde. Ben dediğim bu enkazın, bir şekilde bu adam için ne kadar önemli olduğunu da görüyorum ve aylardır bu verdiği önemi yaşıyorum. Hiç pas vermemeye çalışarak hem de, tam bir hödük gibi. Ama işte kendim kendimden tümüyle vazgeçmişken, bu adamın beni bırakmaması, bu denli her yönden denemelerle beni yaşama döndürmeye çalışması, hem de ona, emeklerine bu kadar duyarsız kalan birine karşı bu denli istekle gayrette olması içimde bir açılma yaratıyor o an. Sözcükler dudaklarımdan dökülüyor:

"Biliyor musun, insanlar benim hep üst versiyon halimi yaşadılar. Hep alkış aldım onlardan çünkü dahaları başarandım. En güzel giyinen, başarılı, güzel konuşan, güzel davranan Lara. Biliyorsun. Babamın sürekli 'daha fazla' bekleyen gözleri karşısında görevini yapan ve dolayısıyla alkışı alandım ben. Annem ise vasıfsız, babama uyum sağlayan biriydi. Lara'nın nasıl olduğu umuru oldu mu hiç acaba? Olduysa da ben hiç fark etmedim. O, babama hizmetteydi. Dolayısıyla o en halimi yaratmak ve korumaya çalışmaktı benim için başarının formülü. Sadece başarının değil, insanların gözünde önemli, değerli olmanın formülü. Her alanda başarılı olduğum için de insanların ilgisi doğal ve garanti idi benim için. Ya özenirler ya kıskanırlar ama mutlaka ilgilenirlerdi, önem verirlerdi. Sen ise... benim

en kötü versiyonumu gördün, görüyorsun aylardır. En kötü, en uğursuz, cansız, terbiyesiz, çirkin, çökmüş halimi. Hâlâ öyle. Kendimden bu artakalana benim tahammülüm yokken sen yine de uğraşıyorsun. Yaşıyorsam senin sayende. Bunu biliyorum. Ha yaşıyorum da kendimle ne yaparım, benden bir şey olur mu artık, bilmiyorum. Bu yüzden neden bu emeği veriyorsun, onu da anlamıyorum... Ama teşekkür ederim Cemo. Benim kimseye verebilecek bir şeyim yok. Senin için en azından şu cumbadan çıkabilirim. En azından bunu yapabilirim. İnan bana fark etmiyor orada oturmuşum ya da burada. Ama senin için çıkacağım. Sağ ol demek için. Sağ olun. İkiniz de."

Bana sarılıyor.

"Dur, Korona! Dikkat etmelisin, yaşlısın," diyorum.

"Sen kendinden kork," diyor. Sımsıkı sarılıyor bana. "Teşekkür ederim Lara, teşekkür ederim."

Kim bilir neye teşekkür ediyor, kim bilir ne yaşıyor o da? Onca gündür neler yaşattım ben bu adama, kim bilebilir ondan başka? Bilmiyorum ama o an gözlerimden süzülen yaşlarla, sebebi ne olursa olsun, gerçekten olması gereken bir baba sevgisini bu adamla yaşadığımı fark ediyorum. Aylar sonra ilk defa yaşam yönünde bir adım atıyorum. Çünkü o an olduğum yerden, Cemo'dan kopmak istemiyorum. O cehenneme tek başıma geri dönmek istemiyorum.

Gözlerim kapalı, yarı uzanmış oturuyorum. Güneşe bırakmışım kendimi, martı sesleri, esintili havanın etkisinde şıkır şıkır deniz... Tuhaf bir rahatlık var içimde. Uzun zamandır olmayan bir rahatlık bu, fark ediyorum. Sanki nefesin getirdiği o iyilik gibi. Hoşuma gidiyor. Bunca zaman sonra, hoşuma gidebilen bir an bulmak daha da hoşuma gidiyor. Öğrendiğim gibi nefes

alıp vermeye başlıyorum, peş peşe. Bir daha al ve bırak, al ve bırak. Yine iyi geliyor. Bu kadar basit miymiş aslında iyi olmak? Burada yaşam ile bir ol. Orada sorun yok, nefes alıp vermeye devam ettikçe rahatlığın daha da yayılışını hissederken birden bir öksürük sesiyle irkiliyorum.

Sıçrayıp gözümü açtığımda bir adam var karşımda. Bana bakıyor. Kim, bilmiyorum.

"Buyurun?"

"Şey Lara, rahatsız ettim, kusura bakma. Cemo'ya bakmıştım ama?"

Lara mı? Beni de tanıyor. Şüpheyle süzüyorum.

"Beni tanımadın değil mi? Ben Altan, hep yarı baygınken maskeli gördün tabii," diye gülümsüyor mahcup. Kriz 2 imiş meğer gelen. İlk defa bakıyorum ona.

"Hâlâ konuşmuyor musun? Cemo konuşuyor artık demişti de."

"Konuşuyorum. Sadece şaşırdım. Yani seni ve mevzularını bu kadar bilirken seni ilk defa görüyor olduğumu fark etmek şaşırttı beni. Cemo içeride. Bir analiz yapıyor. Tasarım mı ne, bir şeyler yapıyor ya."

"Tasarım analizi, Lara. Müthiş bir şey. Beni kendime getirdi. Neyse, oturabilir miyim ben de?"

"Kusura bakma, bayağı bir kabalaştım ben insan ilişkilerinde."

"Önemli değil, anlıyorum," diyor koltukların diğerine otururken. Ne anlıyorsa.

"Nefes mi yapıyordun?"

Başımı sallıyorum. Çok konuşmak istiyor muyum bilmiyorum bu şekilsiz adamla. Altan'ın durumu pek iyi görünmüyor, nesi kendine gelmiş anlamadım. Çok kilolu. Yorgun bir hali var. Hani enkaz olarak tanımlanabilme durumu benden hallice. Ama zaten Kriz 1 ve Kriz 2 değil miyiz biz? Şimdi anlıyorum Cemo'nun isyanını.

"Ben gidiyorum da veda etmeye geldim."

"Nereye?" diye soruyorum cevabını merak etmesem de, medeni olmak adına sormam gerektiğini düşünerek.

"Cemo'nun köyüne. Çamlık."

"Nerede ki o?"

"Lara, bunca zamandır hiç bilmiyor musun? En sevdiği yerdir onun, hep oradan bahseder, yaşamını değiştiren yer diye anlatır ya."

Canım bulanıyor birden, *bilmiyor musun* demesiyle içimde bir sevimsiz sıçrayış, bir huysuzluk dalgası yükseliveriyor, tutamıyorum onu:

"Bilmiyorum Altan Bey. Niye, biliyor musun? Ben uzun zamandır hiçbir şey ve hiç kimseyle ilgilenmiyorum, sen de bunu bilmiyorsun herhalde. Bu yüzden Cemo'nun köyü de, senin nereye gittiğin de umurumda değil. Hatta sen ya da bir başkasıyla konuşmak da umurumda değil."

Ağzımdan dökülenleri çok sevmiyorum ama dökülüyor işte. Demek ki benden bu kadar. Demek ki insan ilişkisi olmayacak.

Susuyor o da. Gözlerimi kapıyorum yeniden. Yok saymak en iyisi. O da rahatlar.

"Oğlum Altan?" Cemo'nun sesiyle irkiliyorum.

"Ah, hocam, çok güzel olmuş burası."

"Nasılsın bakalım? Açılmış ha şehirlerarası gidiş? Ben demedim mi size bu kapanma işi haziran başına kadar sürer diye. Bak hazirana girdik, tamam."

"Evet, nihayet açıldı. Herkes düştü yollara. Herkes güneye inmeye çalışıyor tabii. Yollar biraz kalabalık olacak ama acelem yok. Yavaş yavaş giderim."

"İyi misin oğlum?"

"İyi olacağım hocam, biliyorum. Gözümü açtın. Kim olduğumu, kim olmaya geldiğimi biliyorum artık. Konuştuklarımızdan sonra bayağı bir şeyler şekillendi de içimde. Biraz araş-

tırdım. Fonksiyonel tıp master'ı için. Institute for Functional Medicine en çok kafama yatan oldu. Ona başlayacağım, online zaten. Sen internet var demiştin evde, değil mi?"

"Evet, evet var oğlum tabii. Orada da çalışıyorum ben gittiğimde."

Beni gülme tutuyor. Fonksiyonel tıp mı? Bu kendine bakıyor mu acaba? Sağlıksızlıktan, kilodan patlayacak. Boşuna zahmet etme, sana kim gelsin? Önce bir kendini düzelt de.

"Dur, çay demlemiştim, getireyim hepimize."

Bu bana fazla geliyor artık. Toplu çay içmeler filan. Yokum, hele bu Altan ile hiç.

"Ben yukarı çıkacağım Cemo, biraz yoruldum, dinleneceğim. Size afiyet olsun."

Altan'ın bir anda Cemo ile konuşurken heyecanla parlayan gözlerinin söndüğünü görüyorum gibi geliyor.

Cemo da bana bakıyor uzun uzun. "Peki," diyor sonra.

Yukarıya gitmek için evin arka tarafına ilerlerken, Altan'ın yanında durup "Sana iyi şanslar yeni yaşamında ve teşekkür ederim yaptıkların için. Hâlâ çok emin değilim bu yaşam konusunda ama en azından şimdi yaşamak ve ölmek arasında seçim hakkım var. O zaman gitseydim bilmeden gidecektim," diyorum.

Ayağa fırlıyor. Fırlayabildiği kadar o ağırlıkla. Şaşkın.

"Lara, eminim çok iyi olacak her şey. Bir fırsat ver... ben vereceğim."

"Neye?"

"Yaşama, Lara."

Bön bön bakıyorum suratına. Bu hasbelkader, Cemo ve Leyla gibilerin dolduruşu ile kıvılcım almış "bir davranırsan yaşam farklı olabilir" palavralarına inanıyorlar ya. Fırsatmış. Benim zaten her şeyim vardı. Geri zekâlı! O yaşam dediğin...

İçimdeki öfke çıkmasın diye bir şey söylemeden ayrılıyorum yanlarından.

Yukarı çıktığımda bir sıkıntı basıyor içime. Sanki koca bir kaya göğsüme oturuyor. O an fark ediyorum, gerçekten içsel bir çıkış yapabildiğin zaman, bir öncekine dönüş yapamıyorsun. Yani bünye kabul etmiyor. Geldim odaya, yine o karanlığıma saklanmak için ama büyük bir rahatsızlık var içimde. Bu fark edişi bedenimde yaşıyorum. Rahatlatmadı içimi, aksine göğsümü sıkıştırdı. Peki bu çıkış dediğim nereye doğru çıkış? Onu bilemiyorum. Yani bir geçiş mi desem? Bir duruyorum, bu hissi tanımlamaya çalışıyorum. Odadan çıkış, evet, ben bu odadan çıktım artık bir kere ya, eskiden bu odanın bana verdiği o herkesten uzaklaşma, kaçış, sığınma, saklanma ve dolayısıyla huzur hissini şimdi buraya girince yaşayamıyorum. Oda o anlamda özelliğini yitirdi. Sinir bozucu. Ama şu an aşağı inmek de istemiyorum. Arada kaldım. Ne yapacağım peki? Göğsümdeki baskı artıyor. Bir yakarış gibi. Yakaracak, medet umacak kimsem yok oysa.

Cumbadaki koltuğuma oturuyorum yeniden. Oysa aşağıda olmak istiyordum ben, nereden geldiyse o Altan, bütün keyfimi kaçırdı. *Yaşama şans vermiş*! Nesine şans vereceğim beni batırmış yaşamın? "NESİNE?!!!!" diye haykırıyorum ki birden odanın kapısı açılıyor. Cemo kapıda.

"Hayırdır Lara? Ne nesine?"

"Pardon, geldiğini görmedim."

"Seni almaya geldim, haydi gel aşağıya. Altan gitti. Evin anahtarlarını alıp veda etmeye gelmişti. Birazcık konuşabilseydin belki biraz daha oturabilirdi ama o da terslik gördüğü bir ortamda ne kadar kalmak isteyebilir tabii."

Cemo kızmış mı bana? Bakıyorum, hayır. Daha çok yılgınlık belki.

"Cemo bak, özür dilerim ama benim böyle sizlerin etrafında döndüğü, inandığınız palavralara karnım tok. Onları konuşmaya hiç yokum. Asabım büsbütün sarsılıyor, ne yapayım?"

"Senin asabın zaten sarsık Lara, bizim bir şey yapmamıza gerek yok. Sen sadece o sarsık asabına bizim hangi lafımızı malzeme yapacaksın, bütün gün onun arayışındasın. Neden? Asabının bozuk kalmasına destek bul diye. Haklı çık diye. Bir gün daha sorumluluk alma da ona buna söverek şu zavallı halde kal diye."

"..."

"Hem neymiş bakayım o bizim inandığımız palavralar sayın bilge?"

"Yaşam farklı olabilir filan diyor ya işte. Yaşama güven falan. Sizin konuşmalar işte."

"Böyle diyoruz, evet. Sen ise yaşama kılıç sallayarak, kendini yaşamın dışında tutarak, hiçbir şey yapmayarak, sadece içte şikâyet ve saldırı ile meşgul zihninle, sürekli bir isyan balonu halinde, böyle hiçbir şey yapmayarak akıllı mı oluyorsun? Biz salağız, sen akıllı."

"Yok, estağfurullah, salaklık filan değil ama..."

"Hadi bari dürüst ol Lara. Böyle düşündüğün apaçık ortada."

"Cemo bak, ben bu yaşamın nesine güveneyim? Benim her şeyim zaten vardı. Olması gereken, para, mal, güzellik, sağlık, fit olmaksa evet, başarılı kariyerse evet, hepsini başarmıştım zaten. Sonra güm! Her şey alındı elimden, rezil rüsva edildim hem de. Aşağının aşağısına, utanılacak hale düştüm. Gelmiş, yaşama güven diyorsunuz bana. Yaşamın bana yaptığı ortada, ne söylediğini kulağın duyuyor mu?"

"Peki ya sen her şeyim vardı zannediyorduysan?"

"Efendim?"

"Yani aslında yaşam sana o çok daha fazlasını vermek istiyorsa? Senin bu önemli zannettiklerin ve sözümona elde ettikten sonra kaybetmemek için çabaladıklarından daha fazlasını vermek istiyorsa?"

"Daha fazlası filan yok. Ne diyorsun sen?"

"Ya varsa diyorum, Lara? Bir an için şu direnişi bırakıp benimle olsan..."

"..."

"...ve sen, onları mesele zannettiğin için, onları elde etmek için çabaladıkça, zorladıkça, esas meseleyi kaçırıyorsan?"

"Esas mesele de ne? Bir şey istemeyelim mi yani?"

"Ya istemek dediğin uykuda debelenmekse? Ya o istediklerime kavuşacağım diye kendini sürekli bir şeylerle kıyaslaya kıyaslaya, daha fazlasını elde edebilmek için onu bunu kontrol etmeye çabalaya çabalaya, zihninin sana dikte ettiği yapılması gerekenler, olunması gerekenler ile ilgili çırpına çırpına yaşayışın, sadece bu kâbuslarla dolu uykunu uzatıyorsa? Ya bu durumda sen, gerçekten kopuk, sadece o uykuda debeleniyor ve gerçekten yaşamaya geçemiyorsan? Ya o *mutlu olmak için gerekenler uykusu* tam aksine seni hak ettiğin hazinenden alıkoyuyorsa? Bunlar için debelenmek yerine, ya başka bir yol varsa ve bu yolu bulabilmek için kendini yaşamın rehberliğine bırakmak gerekiyorsa? Ya biz her şeyi yanlış anladıysak Lara?"

"Yaşamın rehberliğine bırakmak derken? Hazine derken? Anlamıyorum bunları ben Cemo, Türkçe konuş."

"Yaşamın rehberliğine bırakmak, burada olmak demek Lara. Biliyorsun. Daha önce konuştuk. Yaşam neresiydi? Burası! İşte diyorum ki sürekli *şunun, bunun olması lazım* hikâyesinin ardına takıldın ya, bir çaba, bir uğraş ne yapılacağına karar verip yapmaya çalışarak vaktini geçirdin ya, mutlu olmak için... İşte diyorum ki ya o peşinden koştukların değil de, şimdi burada yaşam ne getirdiyse içinde aslında seni adım adım doğru yolda ilerletmek için, senin için en hayırlı olanı barındırıyorsa? Ama sen direnişlerinle onu göremiyor, dolayısıyla her açıdan nasibini tepiyorsan? Ya aslında her gün o istediklerinle sürekli *ben eksiğim* diye altını çizdiğin sefil bir varoluşa kendini mahkûm ediyorsan? Ya aslında zaten tam ve mükemmelsen ama uykun-

da bunu unuttuysan? Sana hatırlatmak için her an sana elini uzatan yaşama bir sırtlana saldırır gibi saldırıyorsan? Ya aslında hazinene kavuşup onu yaşamla paylaşmak için gereken her şeye sahipsen?"

"Yine hazine. Hazine dediğin ne yahu? Ne hazinesi?"

Söylediklerini takip etmekte zorlanıyorum zira sanki başka bir gezegenin lisanıyla konuşuyor. Kendimi akıllı bilirim ama hem Türkçe kelimeler kullanıp hem bu kadar anlamadığım şeyler nasıl sıralanıyor anlamıyorum.

"Hazinen, Laracığım, olmaya geldiğini olmaya, yani gerçek Lara olmaya başladığında keşfedeceğin, her anlamda yaşayacağın ve yaşama sunacağın zenginlik. Senin kim olduğun. Yaşam amacının ifadesi."

"Nasıl bulacağım onu peki?"

Ya sabır. Kırk Haramiler masalındayız sanki.

"İşte ben de diyorum ki onu bulman gerekmiyor, sadece yaşam ile bir olman gerekiyor. Zira olmaya geldiğini olabilmek, yaşamla bir, yaşamda var olabilirsen zaten kendiliğinden açığa çıkıyor. Sen o 'bende eksik olan ve sahip olmam gerekenler ve sahip olduktan sonra da korumam gerekenler' dediklerinin peşinde uykuda çırpınırken, hazinen orada duruyor ama sen göremiyorsun. Oysa şimdi ve burada yaşamın getirdiğine kendini bıraktığında, yaşam zaten senin hazinene kavuşman için işliyor. İşte bu adam da sana bunun yolunu göstermek için konuşuyor. Bizim yaşam zannettiğimiz yaşam değilse Lara, senin Lara zannettiğin de Lara değildi!"

"Yaşamla bir olmak dediğin, bedeninin olduğu yerde olmak demiştin daha önce, nefes konuştuğumuzda. Onu anladım da, buradayım deyip oturacak mıyım yani? Ne yani, hiçbir şey yapmayacak mıyız? Yapmıyorum işte aylardır, ne oldu?"

"Bir an dur, itiraz etme. Bir olasılık olarak açıyorum sana. Diyorum ki, bak demin burada yukarıya çıkmadan önceki haline

düşün. Ya öyle sadece ana bağlanmak, Altan geldi diye tepki vermek yerine, o gelene izin vermek ve bunun için aslında sadece o an ne yapıyorsan onu yapmak yaşamın rehberliğini kullanabilmene imkân veriyorsa? Ya gerçekte yaşamla olması gereken ilişki böyleyse? Yani bizim amacımız uğraşıp, didinip, zihin stratejileri, türlü oyun ve zorlama ile yaşamdan bir şeyler koparmak değilse... Ona bağlanarak bize her an getirdiği o en hayırlı olana kendimizi bırakarak bir bakmamız ve vermeye çalıştığı o muazzam hazinenin şifrelerini kırabilmeye başlamamız gerekiyorsa?"

"Ama istediklerim gerekenler değil mi Cemo? Para, ilişki, sağlık. Ne bileyim?"

"Ya o istediklerin kendinde eksik zannettiklerin ise? Ya bunların eksik olduğuna inandığın bir filmde onları bulmaya çalışan bir sahte kahraman olarak çırpınıyorsan? Veya yaşam seni uyan da gerçek kahramanın kim olduğunu gör, onun 'olmaya geldiğini olmak' için nasıl tam ve mükemmel şekilde donatılmış olduğunu anla ve onun yoluna gir diye seni sarsıyorsa? Sen uyanmadıkça ya sarsıntılar artıyorsa? Ya vakit geçiyor ve yaşam seni kendi yazdığın korku filmden bir an önce çıkarmak istiyorsa? Onunla buluşman için her an bekliyorsa? Gerçekten nefes aldığında, gerçekle buluştuğunda, yaşamın zannettiğin o garabete rağmen ne kadar iyi hissettiğini sen söyledin. Ya *şimdi* dediğimiz bu alan, cehennemden kurtulma kapısı ise? O zaman... istediklerimizi şimdi ile değiştirirsek..."

"Ya Cemo, ben burada sıfırım, kendimi bırakırım tabii şimdiye ama normalde yaşamda olur mu? Öyle pasif pasif yat aşağı mı yapsın insanlar yani?"

"Bu, pasiflik değil Lara, bu aksine gerçekten var olmak. Aktif olmak, kendinde eksik zannettiklerini, zihninin filminde onun sana gösterdiği yollarla elde etmeye çalışmak değil. Yol bu değil."

"Ama olmuştu, olmuştu. Ben her şeyde en..."

"NE PAHASINA LARA?!" Sesi öyle yüksek çıkıyor ki yerimden sıçrıyorum. "Ne pahasına kızım? Kaskatı bir buz kadın, beş dakika rahatı olmayan, hep bir şekilde olması ya da davranması gereken, güzel ama cansız bir korkuluk olma pahasına. Sen ne halde olduğunun farkında mıydın? Canın çekilmişti be! Hücrelerin ağlıyordu içine düştüğün karanlıktan."

"Herkes bana hayrandı ya!"

"O herkes dediğin, cehennemde yaşayanlardır Lara. Cehennemdekiler için cansızlık doğaldır. O cansızlık, çoktan yaşadığı kavrulmayı uyuşturacak sahte kalkanlar belirlemiştir. Güzellik, para, mal mülk, sahte ilişkiler vs. O kalkanlara ulaşmak için alevlerin arasında debelenirler ve ulaşabilmiş gibi görünenlere de imrenirler. Oysa o kalkanlar yanmanın acısını geçici olarak bastırsa da herkes aynı cehennemde kavrulmaktadır. Bunlar çare değildir kızım. Sen mutluluk nedir bilmiyorsun. Çünkü yaşamda yoksun. Orada kaldığı sürece bir insan ne yaparsa yapsın kavrula kavrula kurur, cansızlığı giderek artar, nefesi giderek tıkanır. Çare bulabilmek için çabalar da çabalar bir şeyleri dönüştüreceğim diye. Cehennem dönüşmez Lara, sen dönüşüp cehennemden gerçeğe çıkarsın ancak. İşte diyorum ki ya yaşam aslında sana bu büyük şok ile bir cehennemden çıkış bileti verdiyse?"

Tutulup kalıyorum. O günleri düşünüyorum, o *en* olduğum günleri. Gerçekten de nasıl bir yorgunluk, nasıl yirmi dört saat boyunca bir şey olmaya çalışma uğraşıydı. *Lazımlar* geçidi. Son zamanlarda, tam o puşt gelmeden hemen önceki günlerden biriydi. İşe giderken arabamda gözümden yaş geldiğini bilirim, artık dayanamıyorum diye. Tüm o çabalama, elindekileri kaybetmemek ve daha fazlasına erişebilmek için durmadan o çırpınma. O yorgunluk öyle bir yorgunluk ki o omuzlarımda her gün ağırlaşan bir yük taşımak. Kurtulmak istediğim ama omuzlarımdan indirmek gibi bir seçeneğin olmadığını düşün-

düğüm bir koca yük. Ben büyüdükçe hafifleyeceğine, benimle birlikte büyüyen bir yük.

İç geçirerek paylaşıyorum içimdekileri:

"Evet, şimdi düşünüyorum da... Belki her şeyim vardı ama ona eşlik eden bir kaybetme korkusu ve dolayısıyla her konuda *daha* olma mecburiyeti. Bu ikili, ensemde soluğunu her an duyduğum iki canavardı sanki. O zamanlar fark etmiyordum, alışmıştım çok küçük yaşlardan ama... Haklısın Cemo, güya 'en' olmuştum ama daha sabahın erken saatlerinde bile yorgunluktan gözlerim doluyordu. Bu kas yorgunluğu gibi bir yorgunluk da değil. Bir koca kayayı omuzlarına almış, üstelik her gün büyütmen gereken o kayayı sırtında taşıyarak yürümek zorunluluğunun yorgunluğu. Bitmiyor oluşunun, yıllarca, her gün yeniden taşımak zorunda olmanın yorgunluğu. Şimdi hatırlıyorum da ağlamıştım bile son dönemde bir gün, neden ağladığını bilmeden. Sadece ölesiye bir yorgunluk ama durma şansının olmaması. Durursan ne yapacağını bile bilmiyorsun ki. Yalvarmak istemiştim, çok yoruldum diye, ondan ağlamıştım. Ama yalvarsam kime, ne için, onu bile bilemedim. Ama yadırgamıyordum. Kendimi bildim bileli vardı o yük. Normali bu, değil mi? Yaşam bu değil mi? Başka şansım yoktu ki. Devam etmek zorundaydım."

"Devam etmezsen ne olurdu sence?"

"Nasıl devam etmem Cemo? Devam etmezsem kaybederim. Azalırım, eksilirim. Düşerim."

"Yokun eksilmesi diye bir şey olmaz kızım. Sen zaten yoktun yaşamda. O bir korkuluktu alevler içinde. Şimdi anladın mı? Oysa o korkuluğun içinde hapis, dışarı çıkamayan bir Lara vardı var olması gereken. Yaşamın beklediği Lara. Bu yüzden yalvarman yine de duyuldu. O yaşam zannettiklerinin yaşam olmadığını, o korkuluğun sen olmadığını göstermek için geldi yaşam. Bak gitti her şey ama hâlâ hayattasın. Hele bir de ger-

çekten yaşamaya başlarsan zamanı gelir, sen de bizim gibi kahkahalar atarsın bu zekânın büyüklüğüne. Yaşam denen programın işleyişine. Aslına bakarsan şu günlerde cehennemin içinde kavrulan herkes senin gibi uyanış için, bunu görebilmeye başlasın diye dürtülüyor aslında."

"Nasıl?"

"Neden geldi pandemi sanıyorsun? Bak bütün dünya aynı anda durdu. Dur emri geldi insana. İnsanlığın çabaladığı, her gün yapmam lazım diye kendini oradan oraya attığı ne varsa aldılar elinden. Kalakaldı insan. İlk defa durdu. Şimdi bu duruş içinde uyanan, cehenneminden dışarı çıkacak. Çıkıyor. Uyanmayan, yine bu sefer o durdurulduğu yerde, altına bir kibrit çakıp alıştığı yangını yaşamaya çalışıyor. Bak, Altan uyandı. Bıraktı söylenmeyi, şikâyeti. 'Ben şimdi ne yapabilirim?' dedi ve kendini bilmek, gerçeğini yaşamak için çıktı yola. Kurtulacak. Çıkıyor cehenneminden. Ama bir de hâlâ oturduğu yerde söylenenler, bu pandemi yüzünden onu bunu yapamıyorum diye şikâyet edenler, evde kendine acıyarak, birlikte kaldığı kişilere saldırarak altına alıştığı ateşini yakıp kavrulmaya devam edenler var. Onlar ne yazık ki bu dünya tekrar işlemeye başladığında aynı ateşte yanarak yok olmaya devam edecek. Yani Lara'nın, bu fırsatı kullanan ciddi sıçrama yapacak. Ben böyle görüyorum."

"Fark nerede peki? Bu iki tip arasındaki fark ne?"

"İşte sorman gereken soru bu."

"Fark, yaşamı seçmekte Lara; gerçeği seçmekte. Burada olmakta. *Ne yapmak, olmak lazım biliyorum* palavrası ile boşa hamleler yapmaya çalışmak ve o hamleleri yapamayınca da söylenip kendine acımak, şikâyet etmek yerine, palavrayı bırakıp bedeninin olduğu yerde, orada ne varsa yaşamda, onun sana getirdiğine sahip çıkmakta. Ne olduysa, o an senin için en hayırlı olan o olduğu için önüne geldiğini bilmekte. *Ben şimdi ne yapabilirim*, diye sorarak, geleni en yüksek hayrın için kullana-

bilmekte. Aktif olmak budur esas. Yaşamla ortak olmak budur esas. Yükselişin için ortak olmak."

"Nasıl?"

"Bak, yaşam senin en güvenilir rehberindir ve her zaman üç yüzünden biri ile gelir. Bu farklı yüzlerin hepsi de o an sen kim oluyorsan onun karşılığıdır. Ya sen doğru yolda o an olman gereken şekilde ilerliyorsundur ve bunun karşılığıdır ki o zaman yaşamında olan ve gelen hoş gelir. Her şey yolundadır. Ya bazen ekstra hoş bir olasılık olarak gelir ki bu bir basamak daha ilerlemiş ve yükselmiş olmanın karşılığıdır. Gönlün genişler, keyfini sürersin ya da vakit gelmiştir, bir sonraki basamağa ilerlemene ya da yükselmene destek olacak bir fiske, bir tokat olarak gelir. Ama bunlar öğretmen tokadıdır. Hani öğren diye derler ya. Yaşam hep sana çalışır yani. Hep senin hayrına. Özetlersek, yaşam ya tebrik eder getirdiği ile ya daha yukarı çıkman için tepikler. Önündekini beğeniyorsan kutla kendini, onunla birleş ve çoğalt onu. Beğenmiyorsan, yüreğin sıkışıyorsa dur, yükselme fırsatı var, yaşamın sana getirdiği fırsatı okumaya gayret et. Sonra gerekli hizalanmayı yapıp ilerle. İşte OKUyarak yaşamak böyle olur. O, sana hep seni getirdiği için okuduğun kendin olursun ki istenen budur zaten."

"Okumak mı? Nasıl okuyacağız yani?"

"Bak, yaşamda hoşuna gitmeyen bir şey olduğunda hep ne yaptın? Tepki verdin. İşte bu, yaşamla bir olmamak. Karşı çıkmak, isyan etmek, kendine acımak, yok saymak, saldırmak, savunmaya geçmek, bunlar hep tepki. Ben ve yaşam ayrı işliyor, sanki amaç farklı, hedef farklı gibi bir inanç var burada, bu yüzden yaşamdan korkuyor insan. Oysa gerçek bunun tam tersi. Yaşam bizim için işleyen bir program, insanın yükselişi için. Bu yüzden doğru okumak lazım. Nasıl dersen... Mesela hoşuna gitmeyen bir şey olduğunda hemen tepkiye geçeceğine bir dur, bir bak, neyi, neden beğenmiyorsun? Sonra tepki verip altında yanan ateşi harlayacağına, iyi-leşmeyi seç."

"İyileşmeyi seçmek mi?"

"Tabii. Lara'm, yaşam hep senin iyiliğin, senin iyileşmen için geliyor. Hep sana iyiyi getiriyor esasında. Ya o an gelen hakikaten iyi geliyor ya da sana kötü gibi geliyor ama aslında iyi-leştirmek için geliyor."

"Hımm, diyorsun ki boş yok yaşamda. Ya iyi geliyor ya iyileştirmek için geliyor."

"Kesinlikle. İyi gelmiyorsa anla ki seni iyileştirmek için geldi. Hemen gereken müdahaleyi yapmak lazım. Ama sen iyi gelenin kıymetini bilmezsen, doğru okumazsan, bu kötü diyerek seni yakan ateşi harlayabilirsin. Ki zihin insanın yangını bu işte. Böyle böyle yok ediyor kendini yaşamda."

"Biraz daha anlamak istiyorum bu son söylediğini. Benim için de sen yok ettin kendini demiştin. Oysa benim her şeyim vardı gibi... Yani ben kendimi yaşamda kazananlardan zannederdim..."

"Bak yavrum, yaşamda kazanmış olan ancak kendini gerçekleştirendir. Olmaya geldiğini olandır. İnsan kayıptır çünkü. Kendini geri kazanması gerekir. Deney budur. Kendini kazanmış olan mutludur. Yani kendinin tam olduğunu bilir. Mut, bütünlük demektir, biliyor muydun? Bu yüzden mutlu demek kendi bütünlüğünü yaşayan demektir. Huzurdadır. Gerçeğin huzurunda. Oysa sana bakalım, yaşamında sana göre iyi bir şey olduğunda, o geleni onu kaybetmek korkusu ile alıyorsun. İkisi bir paket zihin insanı için. *Bu geldi yaşasın* ama aynı anda *eyvah, kaybetmemem lazım*. Dolayısıyla iyi bir şeyin sana gelmesi, beraberinde kaybetme korkusunu da yaşatıyor. Yani aslında iyi gelmiyor. Diğer taraftan seni sarsmak için, uyan da var et kendini bak ne haldesin diye gelenler de -ki sen onları olumsuzluklar, olmaması gerekenler olarak nitelersin, tepki verirsin, saldırırsın, kendine acırsın, zorlarsın, çabalarsın vs.- yine korku, yine üzüntü, yine suçluluk yaşatıyor. O da iyi gelmiyor. Yaşam hiçbir türlü iyi gelmiyor. Bakarsan her iki durum da fark etmi-

yor. İyi olan da, iyi olman için gelen de sende olumsuz hallere sebep oluyor. Bu yüzden zihin insanının sıkıntısı, şikâyeti hiç bitmiyor."

"Biliyor musun, gerçekten samimiyetle dinliyorum seni ama bu anlattıkların bana öğretilenden o kadar başka ki, bambaşka bir yaşam anlayışı bu. Gerçek olan, doğru olan buysa nasıl bu kadar farklı olabilir koca bir insanlığın anlayışından?"

"Sana öğretilen, cehennemdekinin 'cehennemde nasıl en az yanarız'ın yollarını çocuklarına öğretmesidir. Uyanmamış insan çocuğuna ancak bunu öğretebilir ki zaten kuşaktan kuşağa azalarak geçen de bu yaşam anlayışıdır. Azalarak diyorum zira bilinç yükseliyor, giderek daha çok insan gerçeğe uyanıyor. Sen de pek çokları gibi sorgulamadın, sana öğretileni kabul ettin. Ateşte kavruldun durdun."

"Ben bu yüzden mi hep gergindim? Hep tahammülsüzdüm insanlara, hep donuktum? Düşünüyorum da sende gördüğüm şu yaşama sevincinin yarısı bile yoktu bende. Üstelik her şeyimin olduğunu zannettiğim o dönemde bile. Tabii o zaman farkında mıydım? Hayır. Mut bütünlük ise tabii ki mutlu değildim çünkü hep dahanın peşindeydim. Elindekileri korumak ve yenileri heybene katmak için *daha!*"

"Yaşa, bak hep akıllı kızsın diyorum ya sana, işte buyur, hemen anladın gerçeği."

"İyi de anlasam ne fark eder... Zaten her şey gitti bitti, benim diğer insanlardan farkım bu işte, onlar yasaklar kalktığında eski yaşamlarına dönebilecekler, dersini alanlar ona göre değişimler yapabilecekler ama benim dönecek bir yaşamım yok. Bunu kaldıramıyorum, hazmedemiyorum ve çok korkuyorum, şu pandemi açılmadan ölsem..."

"Hey, hey, hey, gel buraya," diyerek sarılıyor bana. "Sakın!" diyor. "Bu ölüm lafını artık ağzına alma. Daha çok şeyler yapacağız. Hem bak ne diyeceğim," diyerek oturtuyor beni cum-

badaki koltuğuma. "O senin kayıp zannettiğin şu durum, ya en büyük kazancını içinde barındırıyorsa? Senden tek istediğim bu soruya bir şans vermen. Beni, Leyla'yı duymanı. Yaşamla artık itişmeyi, ona kılıç sallamayı bırakman, onu sana karşı işleyen hatta seni yenmiş olan bir rakip değil de senin için işleyen bir ortak olarak görmeye başlaman. Hep seni yükseltmek ve yükseldikçe de iyileşmene sebep olan bir ortak. Bırak artık şu kaybettiklerine odaklanmayı. İyileşmeye şimdi, tam da buradan yeniden başla."

"İyileşmek nedir Cemo? Ben bunu bilmiyorum. Hastalığım neydi ki iyileşeyim? Neyim iyileşecek?"

"İyi-leşmek, Lara'm, bir seçimdir. Her sabah yeniden iyi olmayı seçmektir. İyi olmak da; iyi olanı yapmak, iyi olanı konuşmak, iyi olana odaklanmak, iyi olanla beslenmek, iyi düşünmeyi seçmektir. Yaşamda herhangi bir anda, zihnimizin otomatik tepkilerini ortaya koymak yerine, bir durup, olan ne ise ondaki iyiliği görebilmeye niyet etmek ve tüm bu alanlarda iyi olanı seçmek ve onu yaşama sunabilmektir. Bu işte bizi yükseltir. Hafifletir. Sevgiyi, neşeyi, şifayı gerçek bolluğu bize getirir."

"Ne yapayım peki? Bunları konuşmak güzel de nasıl başlayayım, ne yapayım bilmiyorum Cemo. Sana karşı olmak için değil inan, o kadar uçuş uçuş geliyor ki bu söylediklerin. Bir yol planı, bir harita. Söyle bana, ne yapayım? Herhangi bir anda senin dediğin gibi tepki vermek yerine ne yapayım? Susayım da içime mi atayım?"

"Yok, susup içine atmak çözüm değil, çöp biriktirirsin. Mühim olan olanı çöpe atmak değil, aksine uykuda biriktirmiş olduğumuz çöpü ortadan kaldırmak."

"Nasıl? Örnek ver bana."

"Bak şimdi, diyelim hoşlanmadığın bir şey oldu. O an, bir kişiyle ilgiliyse o kişiyle ilgili oluşan yargın ne? Önce onu belirle. Sonra o yargını 'Ben...' diye yeniden ifade et. Kendini

özne yap yani. İşte o zaman yaşamın, sana geride bırakman gereken, yani iyileştirerek üzerine çıkman gereken olarak neyi getirdiğini görürsün. Okuma parçan önünde demektir, hahaha. İşte okursan, yaşamla birleşirsin. O seni gerçekten bir kat ayrı tutan ne ise onu görür, özgürleşirsin. Böylece kendini yükseltirsin. Bak yaşam olmasa farkında değiliz, ilerlemek, yükselmek, bunların hepsi yaşamla birleşmek ile mümkün ancak. Öğretici o. Rab sistemi."

Rab mab lafları ile yine asabımı sallamaya başlasa da tam olarak anlamak için konuda kalıyorum:

"Örnek verir misin?"

"Tabii. Örnek kolay, mesela tam da biraz evvel yaşanan. Önündeki neydi? Aşağıda güneşte, Cemo'nun sana aldığı koltuklarda Boğaz havası içinde oturmaktı. Kendini ana bıraktın, iyi hissediyordun. Bu durum kısa bir süre önceki Lara'dan farklı. Neden? Çünkü sen, şimdide olarak deneyimlediklerinle, durumun ne olursa olsun iyi hissedeceğini öğrendin ve iyi hissediyordun. Şikâyet etmiyordun, sızlanmıyordun, öfke saçmıyordun, kendine acımıyordun, bana neler yaptılar diye suçlamıyordun filan. *Yaşam* ve *yaşamım* denilenin farklı olduğuna uyanıp bir dengeye gelmiştin son günlerde kendi içinde. Açıktın yaşama. Onunla birleşmeye açılmıştın. İşte bu, gelişime de açık olmak demektir. Neye sebep oldu? Daha fazlasını alabilmen, kendini aşman için bir pas attı yaşam, Altan geldi. Onunla sohbet edebilseydin, ana bırakabilseydin yine, o 'kimseyle ilişki umurumda değil' diyen sahte benliğini aşabilecektin. Bir fırsat verecektin ve kim bilir belki bir dostluk başlayacaktı. Biraz daha ilerleme olacaktı. Ama kaçmayı tercih ettin. Neden?"

"Ettiği laflarla beni zıvanadan çıkarmaya başladığı için."

"Hah, şimdi çevir işte bunu 'ben' cümlesine: *Ben ettiğim laflarla kendimi zıvanadan çıkardım*. Şimdi bir bak. Seni o iyi halden çıkaran Altan'ın söyledikleri mi, senin zihninde söylenenler miydi?"

Düşünüyorum. Gerçekten de Altan sadece, "Nasıl bilmezsin Lara, Cemo'nun en sevdiği yer Çamlık köyü," demişti. Cemo'yla her gün birlikte olduğum için, bu onun açısından doğal bir hayretti. Bunda zıvanadan çıkacak bir şey yok. Benim moralimi altüst eden, "Bak, adam beni eleştiriyor," düşüncesiydi ve kendime acımak üzerinden savunmaya giriştim. "Bilmiyorum tabii, çünkü bana neler oldu hatırla ve ben bu yüzden hiçbir şeyle ilgilenmiyorum," diye söylendim falan filan. Asap bozucu *ben neler yaşadım sen biliyor musun*'lar. Evet, fark ediyorum, beni zıvanadan çıkaran eleştirildiğimi düşünmemdi.

"Doğru, ben yine, *Bana neler oldu, sen biliyor musun?* filmine dalmışım."

"İşte, bak, yoldan çıktın, filme gittin yine. Şimdi buraya çok dikkat et. Yaşam sana hangi fırsatı getirdi? İyi gidişine karşılık, bir adım daha ilerleme, dostluk kurabilme fırsatını. Buradan OKUmanı istediği ne? Bunu sende engelleyen inanç. Sana nasıl gösterecek bunu? Ortaya koyduğun tepkiyle. Bak sende ne var diyor, onu açığa çıkartıyor. *Bak Lara, hâlâ buna inanıyorsun. Hadi şimdi bunu aşalım. Artık bunu geride bırakalım,* diye geliyor."

"Yani diyorsun ki her an bak, önünde ne var, onunla birleş. Beğeniyorsan çoğalt, beğenmiyorsan üzerine yüksel, onu aş."

"Aynen canım. Yaşam sana hâlâ nasıl da *benim başıma neler geldi, ben ne zavallıyım* hikâyesine tutunmaya çalıştığını Altan ile gösterdi esasında. Oysa bu palavra. Bu saçmalıktan uyanman lazım artık, ötesine geçmen lazım. Yani yaşamda olan her şeyi kendi kurbanlığını, sözde zavallılığını ispatlamak için kullanmaya bir son ver artık. Geç git ya. Yaşam diyor ki, *aş Lara aş.* Bak hâlâ her fırsatta *sen benim neler yaşadığımı biliyor musun*'a kayıyorsun. Bunu göstermek için geldi Altan. Bir fırsattı. Her an bize bir fırsat. Ama ya onu tepkileriz ve kendimizi aşağı çekeriz ya da doğru okuyarak üzerine yükselir, biraz daha iyileşiriz."

"Yani Altan ben uyanayım diye mi geldi?"

"Canım Lara'm, her an, her şey onun için geliyor. Bu deney alanı miraç, yani yükseliş için işliyor. Bir programdayız. Yükseliş programı. Programın yaratıcısı da biz değiliz. Yaşayanı biziz. Yaşam geliyor, biz karşılık veriyoruz. O karşılığa göre sana yine geliyor yaşam. Hep seni, yani yükseliş programında nerede olduğunu sana göstermek için. Değerlendirip yeniden seç diye. Aş diye. İlerle, yüksel diye. İşte biz bu karşılıklarımızla, yani kim oluyorsak yaşamda, yaşamımızı yaratıyoruz. Ama yaşam her getirdiğini bizi yükseltmek için getiriyor. OKU, OKU, OKU diyor. Geleni doğru okuyabildiğimizde de doğru yolda ilerleyebiliyor ve hazinemizi keşfediyor, yaşama sunuyoruz. Olmaya geldiğimizi oluyoruz. Sunabildikçe de yaşam bizi daha çok yükseltiyor. Hani o eksiklik saydıklarımız var ya, hepsi palavra oluyor, giderek mut, yani bütün oluyoruz. İnsan kendi yazdığı bir eksiklik masalına inanıyor. Bu yüzden yaşamayı, eksikliklerini gidermek için içinde çırpınması gereken bir yer olarak görüyor. Zamanında senin de olduğun gibi. Oysa yaşamda ya da yaşamdan alacağın bir şey seni mutlu edemez. Sen, olmaya geldiğini olursun ya da olmazsın. Olursan yaşamdan alacaklarınla daha da mutlu olursun. Kendini ikra edene, Allah ikram eder."

"İkra mı?"

"İkra etmek okumak demek. İşte kendini yaşamda okuyup gerçekleştirmezsen de yaşamdan ne alırsan al, zaten mutlu olmazsın. Geçici olur. Bütünlüğüne geri dönersen de zaten hep mutlusundur."

"Peki ya başıma gelenler, onlar da mı iyileşmem..."

"Tabii ki, hep öyle. Biliyorum çok sarsıcı ama ne deneyimler var bu yaşamda Lara. Hepsi ayrı felaket gibi görünüyor ama doğru okuduğunda yavaş yavaş aralanıp içinde taşıdığı mucizeyi gösteriyor. Sen öylesine kendinden sapmıştın ki o capcanlı, pek çok kişiye şifa olacak Lara'yı, öylesine gerçeğinden uzak, bir taş kadın haline getirmiştin ki, canın daraldıkça hep baş-

ka bir hedefi başarmaya çalışarak, öylesine olması gerekenden uzağa koşturmaya devam ediyordun ki, bu gerçeğinden uzağa dörtnala koşturan taş kadını alaşağı etmekten başka çare yoktu yaşam için. Zelzeleni yaşadın. Uyanmanın olası tek yolu buydu. Çare sandığın ama aslında omuzlarında tonlarca ağırlıkta bir yük olan her şeyi çekti aldı yaşam senden. Aldı ki o putların kırılsın, gerçeğe dönüş şansın olsun. Bunun için de aslında yaşamın boyunca, her şeyi onu bulabilmek için yaptığın putu kullandı. O özel kişi putunu. Beklenen. *The one!*"

Dalıp gidiyorum denize. Gerçekten senelerce onu bulabilmek, onu hak etmek için hazırlandığım, didindiğim adamdı o. Öyle muhteşem olacak ki onu bulduğumda dediğim. Onun için *en* olduğum, çünkü o zaten öyle olduğu için, onu hak edebilmek için... Gördüğüm an tanıdım onu.

İçim sıkılıyor yeniden. Nasıl bu kadar gerçek olan bir şey, bu kadar sahte olabilir, hâlâ aklım almıyor.

"Ne düşünüyorsun?"

"Nasıl bu kadar gerçek yaşanan bir şey bu kadar sahte olabilir? Aklım almıyor Cemo."

"İnsan, Lara'm, insana en büyük yetki verilmiş de ondan. İnsan, burada bu deney alanında, kendine her şeyden her şeyi yaşatabilir. Zihin, düşünce denen aracın üretildiği yer, bunun içindir. Sen onu gördüğünde *işte geldi*, dediysen, gelmiştir senin için çünkü onu görürsün. Yani bu deney alanı diyor ki sen ne diyorsan onu yaşatırım sana."

"İyi de, bana dediğimi yaşatmadı ki, zelzele yaşattı."

"Lara, sana ne dedim? Yaşam seni yükseltmek için işler. Sen o adamla kendi anlamlarını yaşadın ama aslında bir yandan da ağır yüklerinden kurtulmak isteyendin, hatırla. Sen düşüncelerinle muhteşem adamı yaşadığını zannettin. Öyle okudun onu. Ama yaşam sana onun vasıtasıyla cehennemden çıkış biletini verdi aslında. Okuyabilirsen inşallah bir gün göreceksin. Şimdi mü-

saadenle ben aşağıya iniyorum. Kadınımla sohbet saatim geldi. Sen de nerede olmak istersen öyle ol canım. Görüşürüz sonra."

Aşağıya inişini dinliyorum. Sarsılmış durumdayım, evet. Söylediklerini anladım mı? Evet, sanıyorum anladım. Anladığımı sandığım ise beni sarstı. Bir şey yakaladım sanki ve bu yakalayış içimde olumlu bir hareketlenme yaratıyor. Evet, ama yakaladığım ne, tam olarak onu çözemiyorum. Odada bir ileri bir geri anlamsızca dolanıyorum.

"Nefes yap, nefes," diyor dalga geçerek kafamın içindeki ses. "Sus be!" diye bir ses yükseliyor benden. Kime sus diyorum ki ben? Toptan kaçırıyor muyum acaba keçileri?

Ne yaptığını, kiminle konuştuğunu bile bilmeyen bir salak. Nasıl bu hale geldim ben? Yine içim burkulmaya başlıyor. Ah bir dönebilsem onu tanımamış olduğum ana... Bir kâbus olmuş olsa bunlar. Bu zavallı hale düşmemiş olsam. Omuzlarım düşük, başım önümde, zamanı geri döndürmek ne mümkün, bu haldeyim işte, bu! Mutsuz, memnuniyetsiz, sıkıntılı, amaçsız bir zavallı... Hepsi onun o bankadaki odanın kapısından bana ilk göründüğü an yüzünden. Ben o puştun yüzünden işte bu haldeyim. Böyle, ezik...

Birden kafamda sanki bir ışık çakıyor, bir yıldırım iniyor sistemime sanki ve birden fark ediyorum: Biraz evvel, yani Altan denen adam gelmeden evvel, aşağıda oturan kadın, öyle kendimi güneşe bırakmış oturan ben, böyle değildim. Huzurlu, dingin, güneşin keyfini çıkaran idim. Oysa yine aynı geçmişi yaşamış olandım. Yine o puşt o gün kapımda görünmüştü ve ondan sonra yaşananları yaşamıştım ama demin iyi hissediyordum. Ezik değildim. Hatta keyifliydim. Neden? Bir amacım vardı o anda. Güneşten faydalanmak istedim ve faydalanabiliyordum. Sıkıntım yoktu. Memnundum. Demek ki ben bu ezik, yıkık kadın değilim, olmayabiliyorum yani. Nasıl? Fark nerede?

Bir anda taşlar patır patır yerine oturuyor. Ah, birden biliyorum. Cemo'nun *film* ve *burası* diye neyi anlattığını o an biliyorum.

Hemen hızla kapıyı açıp koşarak aşağı iniyorum. Rüzgâr gibi bahçeden evin ön tarafına, deniz tarafına kıvrılıyorum. Cemo masada bilgisayarda Leyla ile konuşuyor yine. Ben rüzgâr gibi girince birden şaşkınlıkla susup bana dönüyor. Önünde duruyorum ve muhtemelen kocaman gözlerle, kalbimi yerinden fırlatacak bir heyecanla sayıklamaya başlıyorum:

"Ben seçebilirim, değil mi? Ne yaşayacağımı ben seçebilirim. Ben o puştun kurbanı olmak zorunda değilim. Cemo, ben seçebilirim. Ben seçebilirim."

Takılmış plak gibi bunu söylüyorum. Cemo'nun gözleri büyüyor.

"Ben seçebilirim, nasıl olacağımı. Onun kurbanı değilim. O beni harcayamaz. Ben seçebilirim. Her şey benim elimde. Ben'im. Benim. Cemo, seçen *benim*. Seçebilirim."

Bir kadın sesi duyuyorum

"Cemo, kalk! Uyandı!"

Cemo fırlıyor ve bana sarılıyor. Ona sarılıyorum, bütün vücudumda bir elektrik akımı sanki, bir şeyleri döküyor yerlere. Nefesim nasıl da yüksek. Yetmiyor. Daha çok, daha çok nefes almak istiyorum. Sanki bedenim birden açılarak, "Evet, daha çok lazım bize," iznini veriyor. Cemo'nun da kocaman kollarıyla beni sarmalamış halde, benimle beraber nefes aldığını duyuyorum.

Arkadan bilgisayardan ise bir mırıltı gibi Leyla'nın sesini duyuyorum, bir dua okuyor:

"*...Elem neşrah leke sadrek. Ve vada'na 'anke vizreke. Ellezi enkada zahreke. Ve refa'na leke zikreke. Feinne me'al'usri yüsren. İnne me'al'usri yüsren. Feiza ferağte fensab. Ve ila rabbike ferğab.*"

anı nasıl yaşayacağını sen seçebilirsin ve kendine yaşatırsın. Sen yaşatırsın kendine, bir başkası değil."

"Gerçekten de öyle. Bu inanılmaz bir güç. O zaman insanın gücü her şeyin üzerinde."

"Yaaaaaaa, hoş geldin insanın gerçeğine. Gerçek insanın, -yani uyanmış ve murad edilmiş insan ile daha yeni tanışıyorsun- eğer bu yolda ilerlersek neler göreceğini aklın almayacak. Kâinatın gözbebeğini bulacaksın içinde inşallah. Gerçek insanı bulacaksın. *Hoşça bak zâtına kim zübde-i âlemsin sen, merdüm-i dîde-i ekvân olan âdemsin sen.*"

"Efendim? Nece konuşuyorsun Cemo?" diye kıkırdıyorum.

"Şeyh Galib'in meşhur dizeleri. Bizim anlayacağımız lisana çevirirsek: *Hoşça bak kendine ki kâinatın özüsün sen, bütün yaratıkların gözbebeği olan insansın sen.*"

Tuhaf bir hafiflik içimde. Belki de bu adamın söyledikleri... Kim bilir?

"Ben bir tasarım analizi yapacağım yine, randevum var. İçeri geçiyorum, iyisin değil mi?"

Başımı sallıyorum. Cemo bardakları alıp içeri doğru ilerlerken birden aklıma geliyor:

"Cemo, Cemo!"

"Söyle Lara'm?"

"Leyla'nın mırıldandığı dua neydi peki?"

Tekrar yanıma geliyor, gülümsüyor. Leyla'nın adının bile geçmesi gözlerindeki bakışı değiştiriyor bu adamın.

"İnşirah suresi. Gönül açılması, ferahlık demek. Sen o an açıldığın için, güzel Leyla'm duasıyla destekledi. Şifadır o sure."

"Ha tamam, ben ne demek istiyor duada anlamadığım için..."

İşte Cemo birden, yaşamım boyunca unutamayacağım duyguları yaşatarak, gözlerimden sicim gibi boşalan yaşlara sebep olan cümleleri sıralıyor:

"Biz senin göğsünde hakikatleri açmadık mı?
İndirmedik mi üzerindeki yükü,
O senin sırtını ezen yükü?
Senin şanını yüceltmedik mi?
Demek ki zorlukla beraber bir kolaylık vardır.
Evet, zorlukla beraber bir kolaylık vardır.
O halde her zaman gerçek için gayret et
Ve sadece O'nu arzula.

"O kaybettiklerin, sırtından indirdiğin yüklerindi Lara. O zorluk, o zelzele o ağır yükleri atıp yükselebilmen içindi. O zorluklar, gönlünü açan kolaylığa dönüştü. Hep dönüşür. Bak, gerçeğe uyandın. Şanın yüceldi bir kat. Hep yükseltilir. Yeter ki biz gerçek için gayrette olalım. Yeter ki sadece gerçeği arzulayalım."

"..."

"Şimdi benim analizi yapmam lazım canım, sen burada dinlen. Konuşuruz yine," diyerek bilgisayarını alıp yanımdan ayrılıyor.

Ben günün geri kalanını o koltukta uzanarak geçiriyorum. Uzun zamandan beri ilk defa yalnız olmadığımı hissederek. Uzun zamandan beri ilk defa belki iyi bir şeyler olabileceğine bir şans vermeyi isteyerek. Uzun zamandır bilmediğim bir huzurla, sanki beni sarmalayan bir kucakta yatıyorum.

Gerçeğe henüz bir nebze uyanmışlığımın verdiği hayretle deniz kenarında yürüyorum. Sabah yürüyüşlerimi aksatmamaya çalışıyorum zira bedenimin kuvvetlenmesine, iştahımın açılmasına yardımcı oluyor. Üstelik, geçen gün ben deniz kenarında otururken, Altan ile Cemo'nun yine dijital platformda

konuşmalarına kulak misafiri olduğumda, Altan'ın yürüyüşün faydaları konulu seminerine maruz kaldım. Her ne kadar kafamdaki Altan ile, büyük bir heyecanla, neden her gün en az on bin adım yürümemiz gerektiğini bir sürü destekle anlatan adamı bağlayamasam da söyledikleri etkiledi beni.

Ben girmedim konuya. Uzaktan dinledim. Benim işim başımdan aşkın zaten. Yaklaşık on gün önce yaşadığım, insanın en önemli işleyiş özelliklerinden birine uyanışımın yarattığı zelzele, halen bende etkisini artçı sarsıntılarla sürdürüyor. İşim gücüm zihnim ve düşünceler oldu. Düşüncelerimin gerçekliğini sorguluyorum ve işime yaramayanları, beni olumsuz etkileyenleri geçersiz kılıyorum. Bu inanılmaz bir olay. Beni olumsuz etkileyen bir düşünce mi var, hemen işe koyuluyorum. "Bu pandemi bitmeyecek, hep böyle hapis kalacağız" düşüncesi mesela. Bu, olumsuz hissettiren bir düşünce. Tutsaklık hissi veriyor. Çaresizlik. İşte böyle olumsuz hissettiren bir düşünceye takıldığında, yani ona inandığında oluşun düşüyor.

Oluş konusu, Cemo ve Leyla'nın yaşamdaki en önemli sır dedikleri konu. Oluş, kim olduğun. Mesela bu düşünceye inandığımda kim oluyorum ben? Kendini tutsak hisseden, çaresiz hisseden. Yani ben tutsağım, ben çaresizim. Ne yaşıyorum peki o zaman? Bu durumda sanki bir deli gömleğiyle eli kolu bağlanmış biri gibi hissediyorum ve böyle biri gibi davranıyor, böyle biri gibi konuşuyorum. Bu da bütün yaşamımı olumsuz etkiliyor tabii. Pek çok kişi de öyle bugünlerde zaten. Ama işte uyanmamız gereken nokta bu: Bu halini pandemiden zannediyorsan uykudasın ve o peşine takıldığın düşünce sebebi ile isyan eden bir çaresiz olarak, her gününü kendine acıyıp yaşama öfkelenerek kâbusa çevirir, etrafında kim varsa ilişkilerini etkilersin.

Peki, böyle düşünmeyeyim. Yine şartlar aynı olsun, pandemideyiz, kapalıyız ama ben öyle değil de başka türlü dü-

şüneyim. Mesela, "Tamam, bu vakti en iyi şekilde geçireyim. Okumak istediğim ne kadar kitap varsa, izlemek istediğim ne kadar film varsa tam zamanı,' gibi bir düşünceye takıldığımda kim oluyorum? Pandemi öncesi yapamadıklarını evde kalarak yapabilen. Nasıl hissediyorum? Şanslı. Ne yaşıyorum? Nihayet yapmak istediği bazı şeyleri yapabilecek zaman bulabilmenin keyfi sarıyor bedenimi. O zaman da mesela bütün gün keyifle film izleyen biri olurum. Yani inandığımız düşünce neyse o kişi oluyoruz ve o kişinin ifadesi ile yaşamımızı şekillendiriyoruz. Şimdi benim şanslı hissetmem ya da çaresiz hissetmem pandemiden mi, yoksa pandemiyle ilgili inandığım düşünceden mi?

Bir ara, Pollyannacılık diye dalga geçtiğim o pozitif düşünce kafasına mı kayıyorum diye bir şüphelenmedim değil. Ama değil, çünkü iş düşünceyle bitmiyor, bir de o düşünceye inanmak lazım. Pozitif düşünce dedikleri salla, salla, dur bir durum. Hayat ne güzel filan. İçinde inanıyor mu peki? Hayır. Bir şey de değişmiyor o zaman. Hep saçma gelmişti zaten o bankada, yüzlerinde koca ve yapay gülümsemelerle karşılıklı pozitif cümle kurup ilk fırsatta birbirine saldıranlar. Neyse, şimdi anladım neden olduramadıklarını. Sen istediğin kadar pozitif düşünmeye çalış, o düşünceye inanmadan olmuyor. Çünkü insan inanç ile bir hale giriyor. Bu yüzden esas mesele gerçeğe uyanmak. Nedir bu gerçek? Doğru, yanlış, pozitif, negatif düşünce bulmak değil konu, mesele kendi gücüne uyanmak. Kendi gücün de şu: Kendine seçtiğini yaşatabilirsin. Çünkü inandığın düşünce ne ise onu yaşıyorsun ve o da senin yaşamının gerçekliği oluyor. Gerçek bu: Ben neye inanıyorsam kendime onu yaşatırım. Kimse burada bana bir şey yaşatamaz.

Cemo'nun, "Beni sen üzmedin, kendi düşüncelerim yüzünden üzüldüm," dediğinde ne demek istediğini şimdi anlıyorum. Herhangi bir anda yaşadığımız, sadece o kişiler ya da o durum ile ilgili inandığımız düşüncelerimizle belirleniyor. Ben

ne yaşıyorsam aslında o konu, o kişi, o durum ile ilgili inandığım düşüncem bana onu yaşatıyor. Yaşam oluyor evet, birisi bir şey yapıyor veya bir şey oluyor ama *yaşamım* işte, ah! Şimdi nasıl anlıyorum, yaşamım benim o olan, o durum karşısında kim olduğum ile oluşuyor ki bunun kaynağı da o anda inandığım düşüncelerim. O olan, o durum ne ise, onun hakkında neye inanıyorsam onu yaşıyorum çünkü o inancımın oynattığı karakter oluyorum. Evet, evet, oluş aslında role girmek. İnandığımız düşünce bir rolün kostümünü giydiriyor sanki bize ve bizi sahneye o rolü oynamaya itiyor. Hepimiz, farkında olmadan inandıklarımızın etkisiyle bir role giriyoruz.

Bu acayip bir etki yaptı işte bende. O zaman dedim, yaşamımızda bir konuda fark yaratmak istiyorsak o konuda inandıklarımıza bakmamız lazım. Bu yüzden sürekli inandığım ne varsa sorgular oldum.

Cemo ve Leyla mutluluktan uçuyorlar. Dönüşümüm başlamış, her ne ise. Ne başladı bilmem ama ben durmadan eski hayatımı, yani Aykut denen sahtekârdan önceki hayatımı gözden geçiriyorum ve hoşuma gitmemiş bir olayda, istediğim gibi sonuçlanmamış bir konuda, o konu ile ilgili düşüncelerim neydi, farklı olsaydı ne olurdu, bunları sorguluyorum. Her seferinde hayretle bir daha, bir daha fark ediyorum ki Cemo haklı; *yaşam* ve *yaşamım* farklı şeyler. Yaşanım, yani ne yaşadığım hep benim elimde. Yeni bir iş buldum yani kendime, devamlı geçmişten kötü, acılı, sıkıcı vs. dediğim deneyimler bulup oradaki oluşuma bakıyorum. Ben kimim o anda? Kim olmuşum? Hangi düşünceye inanmışım da öyle olmuşum?

Cemo bir defter hediye etti, sürekli yazıyorum. Bu gerçeği gördükten sonra o bana hizmet etmeyen, beni bozan, yaşamımı tatsız bir hale sokan, hatta acı veren inançlardan kurtulmak istedim tabii. Anladım ki küçük bir çocukken kurduğum gerçekliğim bu tür yetersizlik, suçluluk, değersizlik, korku yansı-

tan inançlarla dolu. Bu yüzden yaşamım boyunca hep çabalamaya zorlamış beni. Dur yok, durak yok çabalayan olmuşum. Hep daha! Zihnim gün boyunca bu inançlara dayanan düşünceler üretiyor. Hep rekabet, herkesle, yaşamla. Başka bir şey üretemez ki. Her birimizin kafası içeride ne varsa, kendi kurduğumuz gerçeklikte ne varsa ancak o malzeme ile düşünce üretebileceği için esasında küçüklüğümüzden beri hep aynı inançlardan kaynaklanan aynı düşüncelerle, aynı duyguları yaşayıp aynı oluşlara giriyoruz.

Bunu anladığımda gerçekten delirecek gibi oldum. "Nasıl yani?" diye diye bir ileri, bir geri dolandım durdum deniz kenarında.

Bu nasıl bir kördüğüm, biz nasıl bir cehalet içindeyiz insanlık olarak? Bu kadar teknolojide ortalığı yarmışız, uzay gemileri, başka gezegende yaşam filan, robotlar yapmalar... Sen insan gibi makine yap işlet, uzayda cirit at, burada gel kendi işleyişini bilme. Olacak gibi değil. O kadar olacak gibi değil ki insanın inanası gelmiyor. Ama öyle baktım, böyle baktım, haklılar. Dize geldim. Uyuyoruz, zihnimizin ipine bağlamışız kendimizi, aynı çemberde dönüyor da dönüyoruz. Buna da *yaşamım* diyoruz. Çünkü insan işleyişini bilmiyor. Sonra, bu cehaletimize hayretimle bir şey değişmeyecek, onu fark ettim. Peki dedim, uykudayız anladık, ben uyandım, çıkacağım bu dönme dolaptan, çıkacağım da nereden bileyim kafamda ne var? Hangi inançlar var? Neye dayanarak düşünce üretiyor benim zihnim? Yani bunu kime anlatsan doğal olarak varacağın sonuç bu: *Zihnimdeki işlevsiz, beni bozan inançlar gitsin! Özgürleşeyim.* Öyle değil mi?

İşte bunu Cemo'ya sorduğum gün beni bir kez daha hayrete düşürdü. "Yaşam sana gösteriyor, her an," dedi. "Bak yargıladıklarına, yargıladığın her şey, kaçtığın suçluluğundur. Bunun için yargıladığın her sözde suçu, kendini özne yaparak bir dü-

şünce yaparsan, zihninde kendinle ilgili temizlenmesi gereken bir inancı bulursun."

Haydi bakalım! Bir şok daha. İnanmakta zorluk çektim tabii. "Yani benim yargıladığım her şey aslında kendimde görmek istemediğimi başkasında görmem, öyle mi?" diye inanamayarak sormuştum.

Cemo da, "Lara, yoksa el âlemin osu busu neden tetiklesin seni? Neden bazı şeylere takılıyoruz ve bazılarına takılmıyoruz? Ya da daha enteresanı, neden farklı şeylere tepki veriyoruz? Karşıda tetiklendiğin, yani yargıladığın ve içinde tepki oluşturan her şey aslında kurtulman gereken, senin gerçek dışı bir inancını sana gösterir. Bu yüzden esas sorunun cevabı, zihninin içini bilmek istiyorsan, yargılarına bak. İyileşmek istiyorsan da o yargıların kaynağı olan inançları bul ve temizle," dedi.

"Nasıl," diye sorduğumda, "Tövbeleyerek," demişti de gerçekten avazım çıktığı kadar bağırmak istediğim halde, ben uyanacağım diye bana bu kadar emek veren adama saygımla sakin kalmaya çalışarak "Ne tövbesi?" diye sorabilmiştim.

Tövbeleme dediğinin Leyla'nın bir metodu olduğunu söyledi. Aslında ortaya çıkışı Leyla'nın Londra'da gittiği bir eğitime dayanıyormuş. Byron Katie diye Amerikalı bir kadının kendi uyanışından sonra düşüncelerini sorgulamak ve yaşamı üzerindeki etkisinden kurtulmak için bulduğu bir metodu inanılmaz etkili bulmuş. İsmi *The Work*. Leyla bu metot ile çalışırken, biraz daha pratik hale getirdiği içeriğe -çok uzayan şeyleri sevmez benim kadının diye açıklamıştı Cemo- tövbeleme diye bir isim vererek bir kısa versiyon ortaya çıkarmış. Şimdi çalıştığı kişilere, gerçeğe gelmek isteyen kim varsa karşısına çıkan filan öğretiyormuş.

Başta tabii ki direndiğim bu yöntem, her denediğimde işledi. Pes. Hakikaten öyleymiş. Üstelik ben baştan aşağı yargı olduğum için sabah akşam temizler haldeyim. Bana öğrettikleri bu yol çok

basit ama sonucu inanılmaz. Birini yargıladığımda, suçladığımda o kişiyle ilgili o yargı düşüncemi yani onu neyle yargılıyor, suçluyorsam önce tövbelemem gereken bir konu ile karşı karşıya kaldığımı anlıyorum. Yargılamanın sebebi, bendeki suçluluk. O suçluluğu da bulmak kolay. O yargı içeren düşünceyi "Ben..." diye özneyi kendim yaparak yeniden düzenliyorum. Örneğin o kişinin suçu bana göre "Beni dinlemiyor" ise, bunu onda görmemin sebebinin "Ben kendimi dinlemiyorum" inancım olduğunu tespit ediyorum bir defa. Böylece konu önce bir bana dönüyor. Çıktığı yere. Sonra neden buna inandığımı soruyorum zihnime: Ben neden, nerede kendimi dinlemiyorum?

Zihnim hayret edilecek şekilde bir bir getiriyor cevapları. Takke düşüyor. Mesela, *Spora başlayacağım dedim ama yine bu hafta hiç spor yapmadım, ben kendimi dinlemiyorum işte*, gibi. İnsanın asabı bayağı bozuluyor. Güler misin ağlar mısın durumu.

Birkaç tane buldu mu peş peşe, hakikaten ben kendimi dinlemiyormuşum ya, oluyorsun. Yargıladığın aynen sende, görüyorsun. Üstelik bu durum sadece insanlarla ilgili yargılar değil, yaşamda tetiklendiğin, yani içinden olumsuz tepki gösterdiğin her şeyi de tövbeleyebilirsin. Ne diyorsan tam tersini söyle ve tam tersini destekleyecek kanıtlar buldur zihnine.

Örnek: "Bu pandemi bitmeyecek hep böyle hapis kalacağız."

Tersi: "Bu pandemi bitecek ve böyle kalmayacağız."

Şimdi bu düşünce neden doğru olabilir, bul diyorsun zihnine. Mesela; *çünkü bütün bilim dünyası bunu bitirmeye çalışıyor. Çünkü hep sürmüş bir pandemi yok tarihte. Çünkü aşısı çoktan bulundu*, gibi gibi. Hop, inandığım düşünce gitti. Silindi. Birden, "Ya tabii ki bitecek canım" kafasına geliyorsun, rahatlıyorsun. Hemen duygum değişiyor. Çünkü zihnim tam tersini bulduğu örneklerle kanıtladı.

Gerçekten benim için çok sarsıcıydı bunları görmek. Hâlâ öyle. Bu nasıl olabilir? "Sen neye inanmak istiyorsan, ben seni

ona inandırırım" kabiliyetine sahip bir düşünce motorumuz var; zihnimiz ve bundan da haberimiz yok.

Bunu ilk uyanışımdan üç gün sonra ilk keşfettiğimde heyecanla Cemo ile paylaşmıştım:

"Cemo, çok acayip, bu zihnim hangi düşünceyi verirsem vereyim rasyonalize ediyor ya? Ak diyorum neden ak olduğu ile ilgili düşünceleri sıralıyor. Kara diyorum, biraz evvel dediğinin tam tersine neden kara olduğunu da sıralıyor. Nasıl olabilir? Ak mı kara mı ya? Doğru yok mu? Neye inanacağım ben?" diye sormuştum Cemo'ya.

"Oooo Lara Hanım, uyanışlar mısır patlağına dönüştü bakıyorum patır, patır. Hah, hah, hah diye bana takılmış, sonra da yine bende bomba etkisi yapacak gerçeği önüme koymuştu:

"Doğru ya da yanlış yoktur Lara. Senin için doğru ya da yanlış vardır. Sen neye doğru dersen, zihnin o yönde onu destekler. O desteklerle o düşünce, sende inanca dönüşür. Bu yüzden herkes kendi inandığını doğru zanneder. Ece, bir sürü kanıt sunmuş, desteklemiş zihni, inanır tabii. Halbuki kendi inanmak istemiş, haberi yok. Bilmez ki kendi o düşüncenin peşine takıldığı, yani satın aldığı için zihni destekliyor. İşte böyle kendi kendine yarattığın inanç dünyasında yaşar insan. Sonra da dünyada çatışma, savaş bitmez. Çünkü herkes kendi dünyasını doğru sanıyor. Ne ahmaklık değil mi? Benimki doğru, hayır seninki. Oysa, o kafanda inandığın düşünceyi destekleyen düşünceler beş dakikada tersine dönebilir. Sen iste yeter ki. Evet canım, zihin bir rasyonalize etme, yani mantığa oturtma makinesidir, sen neyi seçersen, seni ona inandırmak ve böylece de onu yaşamanı sağlamak için."

"Ama neden? Niye böyle bir makine var?"

"İnsan deneyini yapabil diye tabii. İnsan olmanın en büyük özelliği olan, *neye ol diyorsam onu olduruyım ve yaşayabileyim* konusu mümkün olsun diye."

"Nasıl? Kusura bakma o kadar inanılmaz ki tam anlamışken ara ara kayıyorum boşluğa."

"Lara'm, biliyorsun artık. Mesela *ben yalnızım*, dediğinde, zihnin yalnızlığını destekleyecek düşünceler getirecek sana. Yalnızlığına inanacaksın iyice ve kim olacaksın?"

"Yalnız! Ben yalnızım. Oluşum bu olacak."

"İşte bak, ol dedin oldun mu? Oldun. Peki neyi yaşıyorsun o anda? Yalnız olmayı. İçte yaşıyorsun. Bak içinde *yalnız olan Lara*'yı yaşamaya başladın, bu birinci tur yaşamak. Gelelim ikinci tura: Bu deney alanı canım, öyle bir programlanmış ki bu insan olma deneyi için sen, yani bilinç kim olmayı seçersen, yani oluşun ne ise, sana onu dışta da deneyimletmek üzere işliyor. Ona göre olasılıkları çekersin. Ne bileyim, mesela bir resim görürsün sosyal medyada, arkadaşların bir yerde eğleniyor. Bak gördün mü, ben yalnızım, dersin. Ya da birkaç gün seni kimse aramaz. Sevdiğin biri başka bir şehre taşınır. Ne bileyim, sana 'ben yalnızım'ı yaşatacak bir şeyler olur. Dışarıda da, yaşamda da yaşarsın yani. 'Ol der ve olur' içte ve dışta yaşanır. Burada zaten her şey iki kere olur. Önce içte, sonra dışta. Hani demiştim ya sen kendi yaşamının tanrısısın diye, sevmem bu benzetmeyi ama işleyiş gerçekten böyle. Burada sen kim olmayı seçersen, kendine onu yaşatabilirsin. Sen neye inanıyorsan, yani kim oluyorsan burası sana onu yaşatacak olasılıkları getirir. Kendi yaşamının sorumlusu sensin diyelim. İnandıklarına dikkat."

Ben yine iki gün daha koptum bunun üzerine. Ancak üçüncü gün kendime gelip yine çaldım kapısını Cemo'nun, büyük bir şey buldum inancıyla dikildim karşısına:

"Buyur Lara Hanım."

"İyi de Cemo, bu düşünceler hiç durmuyor. Hadi şimdi işim yok, gücüm yok da sabah akşam düşüncelerime bakabiliyorum. Ama yaşamda hep böyle benim yaptığım gibi her gelen

düşünceyi takip edemeyiz ki. Manyak gibi işliyor kafalarınız, sürekli düşünce üretiyor, durmuyor ki. İnsanın koparıp atası geliyor ya, hangi birini devşireyim?"

Cemo kahkaha atıyor.

"Ha şunu bileydin. Niye? Çünkü zihnin işi bu, Lara. Düşünce üretme motoru o. Ama dert, düşünce üretmesi değil. Dert, ürettiklerinin içeriği ve senin ona inanıp inanmaman. O düşünceler hayırlı mı, hayırsız mı? Bak geçen günkü örneğimizi alalım: 'Ben yalnızım' hayırsız ve üremenesi gereken bir düşünce mesela. Kötü hissettirir. Oluşunu düşürür."

"Nasıl hayırlı düşünce ürettireceğiz o halde? Bana sormuyor ki, otomatik..."

"Yok, aslında ilk başında sorduydu, hah, hah, hah! Zihnini sen inşa ettin Lara'm, hiç farkında olmadan. Küçük bir çocukken, yaşama, eşyalara, kişilere yüklediğin anlamlar, oluşturduğun inançlar ile zihin dünyanı kurdun. Gerçekliğini yani. O dünya zihninin malzemesi işte. İçeriye ne malzeme koyduysan zihnin o malzemeden düşünce üretir, Lara'm. Yani meselenin kökü yine sende. İşte bu yüzden üreyen düşüncelerden, yani kafanın işleyişinden memnun değilsen, bir zahmet içeriyi sen dönüştüreceksin."

"Yani? Nasıl?"

"İnandıklarını değiştireceksin Lara! Tövbeleyerek. Öğrendin bunu. Otur, hazır boşsun da bak, sana sıkıntı, acı, huzursuzluk veren hangi düşünceler varsa, onun seni ne hale soktuğuna bak. Bu çok önemli çünkü kendinin bu hallerini izleyip iyi bilirsen, yaşamda yeniden ortaya çıkmaya kalktığında yakalarsın. Hah, izledin mi ya da yakaladın mı yaşam içinde hayırsız bir düşünceyi, *tövbele* gitsin."

"Bu ismi de bir sevemedim ya."

"Oysa çok uygun bir isim. Bak, tövbe, 'geri dönmek, dönüş yapmak' demek. Düşünce olarak sana olumsuzluk, hayırsız

haller yaşatan o inançtan dön geriye. Tövbele, yani inandığın palavradan vazgeç, geri dön, gerçeğe dön."

Kafayı yedim. Vallahi yedim. Şimdi sabahtan akşama tövbeliyorum. Giderek daha rahatlıyorum. Babamla ilgili, annemle ilgili, gençlikte yaşadıklarım, iş yaşamımda yaşadıklarımla ilgili ne varsa bulup bulup tövbeliyorum. Ne rahatlık. Son Aykut darbesi dönemine gelmedim daha, o kadar değil, orası henüz çok can yakıyor, cesaretim yok, belki sonra, oraya bakabildiğimde. Ama görüyorum ki oraya gelene kadar da malzeme çok.

Cemo'nun deyimiyle o buz, taş kadını yaratan kafamdaki düşünceler az hastalıklı değilmiş hani. Taş kesmeyip de ne yapsaydım? Yani buraya kadarki yaşamımın o her şeyi bitiren son bölümüne varana kadar yine de çok iş var. Tövbele babam, tövbele. Rahatlıyorum. Giderek daha çok yük iniyor üzerimden. Başka bir gezegende yaşamak gibi oldu yaşamım. Sanki bir bilim kurgu filmindeyim. Çok daha rahatlayan, daha sakinleşmiş, enkazlıktan bir tık uzaklaşmaya başlamış bir Lara'yı oluşturduğumuz bir bilim kurgu. "Yeni Lara *Loading*!" diye espri yaptım da geçen gün, Cemo hemen, "Gerçek Lara," diye düzeltti. Gerçek Lara ne demekse...

Bütün öğrendiklerimi zihnimde tekrar geçe geçe yürüyüşümü bitirdiğimde evden içeri girip deniz kenarına ilerliyorum. Bu yeni versiyon daha sakin ama, orası kesin, diye düşünüyorum.

Masanın üzerinde Cemo'nun notunu görüyorum: "Nefes, yapıyorum, merak etme." Başladığı saati de yazmış. Bakıyorum saatime, bir on dakika kalmış. Birbirimizi merak ettirmeyecek şekilde, ekstra düşünceli olmaya söz verdik. Hep bilgi veriyoruz birbirimize. Dairelerimizin kapı anahtarlarını da üzerinde bırakıyoruz, bir diğerimiz acil bir durum olursa girebilsin diye. Çünkü her an birileriyle ilgili bir haberler geliyor Cemo'ya. Hiç belli olmuyor, yaşlısı, genci, çocuğu.

Ben de dünyanın sırlarını çözmüş ama işsiz, güçsüz Lara olarak deniz kenarında biraz oturmaya karar veriyorum. Sakinim. Bu yüzden masanın üzerindeki bilgisayarda görüntülü arama sesi duyulmaya başladığında söylenmiyorum, yerimden kalkıp ilerliyorum oraya. Malum Cemo kendine nefes seansı yapıyor içeride. Uzun bir nefes çalışması gibi bir şey herhalde bu. Bir saat yok oluyor çünkü nefes seansı yaptığında. Bakıyorum ekrana, Leyla arıyor, halbuki Leyla'nın arama zamanı değil. Mecbur cevap vereceğim. Hadi bakalım, "Yaşam Leyla ile geldi Lara Hanım, sen kim olacaksın?"

Sakin ve düzgün olmayı seçiyorum.

"Merhaba." Sesim fena çıkmıyor, beğendim, demek ki hakikaten oluş iyi.

"Lara, merhaba canım."

Üzgün. Bir şey olmuş, yüzünden anlıyorum.

"Cemo nefes yapıyor. Kötü bir şey mi var?"

"Sorma Lara, bizim Tamara'nın kocası vefat etmiş Korona'dan. Çok üzüldüm çok, Cemo ile paylaşayım dedim. Ne yapmalı? Kadının yanına da gidemiyorum."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Sonra neden konuştuğumuzu bilmediğimi fark ediyorum.

"Tamara kim? Cemo'ya haber vereyim mi hemen?"

Susup bana bakıyor.

"Haklısın tabii. Sanki sen her şeyi biliyorsun gibi konuşuyoruz bazen. Yok canım, bölme nefes çalışmasını. Tamara canım, beş yaşından beri Murat'ı beraber büyüttüğüm bakıcısı. Aslen Gürcistanlı, beraber geldik İstanbul'dan. Önceleri bizimle yaşıyordu, yatılı hizmet malum. Sonra ah, rahmetliyle tanıştı, evlendiler, canım benim. Gündüz gelir, akşam evine döner, ben yokken, İstanbul'a filan gittiğimde o zaman bizde kalır, o bakar Murat'a, sonra ben gelirim böyle paslaşarak yaşıyorduk işte bugüne kadar. Bana yaşama dönebilme şansını verdi Allah onunla. Zira Murat

ya benimle ya onunla yaşayabiliyor canım. Başkasıyla bir arada kalamıyor. E, ben de tek başına bırakamıyorum malum, tabii bir seviyede bakıma muhtaç. Neyse, Tamara pandemide evinde tabii. Gelip gidemiyor. Ben oğlumla yalnızım başından beri salgının. İşte kocası, iki gün önce hastalanmış. Hastaneye kaldırılmıştı, bugün de hastaneden haberi gelmiş." Susuyor. Sessizlik. Sonra birden gözümün içine bakıyor o delici gözleri ile.

"Bu ne korkunç bir salgın. Patır, patır gidiyor insanlar, Lara."

"Anlıyorum."

O sırada Cemo geliyor. Ben güzellikle bu defa bırakıyorum ekranı ona. Koltuklara geçip izliyorum gelişmeleri. Dış dünyaya, yani Cemo'nun yaşamına ilgim biraz daha arttı. Şimdi de izlediğimde Cemo'nun çok üzüldüğünü fark ediyorum. Belli ki bu Tamara çok kıymetli onlar için. En iyisinin Cemo'ya çay demlemek olacağını düşünüyorum. Hep der ya çay iyi gelir diye, fırlayarak mutfağa geçip çay demliyorum. Bir yandan da hayretteyim kendime, böyle insani hareketler çıkmaya başladı demek ufak, ufak. Hep baş başayız ya, artık pek takılmıyoruz bu "Korona bulaşır aman" işine. Gerekli önlemleri alarak rahat rahat girip çıkmaya başladım ben de gerektikçe Cemo'nun evine.

Mutfakta çayı koyuyorum. Suyun kaynamasını beklerken salonda masada duran kâğıtlara gözüm takılıyor. Adeta çekiliyorum oraya. Yaklaştığımda üç tane, her birinin üzerinde insan bedenini andıran ve geometrik şekillerle oluşturulmuş şekiller olan bilgisayar çıktıları. Yine üzerlerinde isimler var. Belli ki bu insanlara ait bu şekiller. Geometrik şekillerin üzerinde rakamlar var. Bazı yerler renkli, bazı yerler beyaz. Hiç anlamıyorum, daha önce görmediğim şeyler. Tasarım analizi dediği işle ilgili herhalde bunlar.

Çay demlendiğinde iki bardağa koyup dışarı çıkıyorum. Cemo üzgün oturuyor. Beni görünce gülümsüyor yine de.

"Ah Lara'm, ne iyi ettin, ellerine sağlık."

"Kötü haber aldın. İyi gelir diye düşündüm. İnsana benzemeye başlıyorum yavaş yavaş, ne dersin?"

Gülümseyip başıma dokunuyor yalandan vurur gibi.

"Geri geliyorsun yavrum, karanlığından geri geliyorsun yavaş yavaş, çok şükür. Üzüldüm tabii. Adamı tanımam ama Tamara'yı çok severim Lara. Ne üzülmüştür yavrum. Bir de bu Korona belasından ölenlerin yakınları cenazeyi bile yaşayamıyor. Ne acayip, Yarabbi. Şimdi Tamara da karantinada tabii. Leyla'nın ya da bir başka dostunun yanına da gelemez, kaldı üzüntüsüyle baş başa."

Sonra bir süre sessizce ikimiz de kendi düşüncelerimizde denizi seyrediyoruz. Yaşam gerçekten acayip bir program, her an bir şeyler oluyor. Her an bir çamaşır makinesinin içinde bir oraya bir buraya döndürülüp çarpılıyoruz duvardan duvara. Bana göre böyle. Yani ben Cemo ile Leyla'nın bu yaşam aşkına henüz varamadım. Nereden ne geleceği belli olmayan bir alan yaşam bana göre. Bu da kendisine güvenmemi ve sevmemi oldukça zorlaştırıyor ama onlar yaşamın bizim en büyük dostumuz olduğunu iddia ediyorlar. Nasıl dostluk bu? Bak kadının koca gitti. Hadi bakalım. Bir gün önceden bambaşka bir yaşamı şimdi. Buyurun buradan yakın. Çarklar döndü yine, attı bizi öbür tarafa.

"Ne düşünüyorsun? Karardı yine suratın."

Anlatıyorum ona samimiyetle çamaşır makinesi benzetmemi. Bir süre bana bakıyor. Gülümsüyor.

"Benzetmelerin müthiş Lara. Doğru da üstelik, tebrik ederim."

"Nasıl yani, kızmadın mı?"

"Niye kızayım? Benzetmen çok doğru. Ama sen bir şeyi göz ardı ediyorsun. Çamaşır makinesi ne için çalışır Lara? O bir o yana, bir bu yana dönüp, senin deyiminle çamaşırları oradan oraya çalkalaması, atması ne içindir?"

Yine bir ateş basıyor beni. Yok artık!

"Cevabınızı duyamadım Lara Hanım?"

"Temizlemek için."

"Peki o zaman çamaşır makinesi dost mudur, düşman mıdır çamaşırlara?"

"Şah mat," diyorum. Adam haklı. "Yaşamı sevmeliyiz diyorsun yani."

"O öyle mecburiyetle olmaz yavrum, gerçeği gördükçe olur. Bak şimdi biraz daha gördün. Akıl kullanabildikçe, gönlün açıldıkça zaten içinde yaşadığına her an şükrettiğin bir düzenek olacak yaşam. Daha erken, adım adım. Yavaş yavaş döndürüyor bizi, çok şükür."

Yerinden kalkıp masanın üzerindeki Bluetooth özellikli müzik çaları açıyor. Belli ki biraz yalnız kalmak istiyor. Bu en sevdiği dinlenme biçimi. Sevdiği bir müziği koyup, gözlerini kapayıp öylece kalmak.

"Hadi, bana müsaade," diye ben de ona bu fırsatı vermek istiyorum. Zaten bugün yapmak istediğim bir şey var. Akşam yemeğini ben hazırlamak istiyorum ona. "Müsaade edersen bize yemek pişirmek istiyorum bugün. Bir işe yarayayım."

Duyduğuna şaşırıyor ve gülümsüyor.

"Mutfak da, bu ev de senin Lara. Ne müsaadesi, gir istediğini yap kızım... Çok mutlu olurum."

Ben hemen bir duş alıp, giyinip önce ne pişirebilirim diye evde neler olduğunu kontrol ediyorum. Evdeki malzemeyle biberli et sote ve pilav yapabilirim. Salata da var.

Hemen işe koyuluyorum. Bana, dışarıdan gelen, artık sözlerini çok iyi bildiğim, Cemo'nun en sevdiği türkü eşlik ediyor:

Beyaz giyme toz olur / Siyah giyme söz olur /
Gel beraber gezelim / Muradımız tez olur
Salına da salına da gel haydi yavrum / Dön dolaş, yine bana gel.

O an, o yemeği yaparken, gerçekten Cemo için, onu keyiflendirecek lezzetli bir yemeği yapmak için çalışırken iyiyim.

Gerçekten iyiyim. Oysa türkü eşliğinde soğan doğramaktayım. Bazen acaba öldüm de haberim mi yok diyorum. Ben sandığımdan o kadar başka bir ortamda, daha önce hiç bilmediğim ama şimdi yaşamımın en önemli kişisi olan bu adamla yaşadığım bu hayat, konuştuklarımız, burada yaşadıklarım, bizden başka herkesin ortadan kaybolmuşluğu, Boğaz'ın hareketsizliği, caddelerin bomboş hali, bunların hepsine şöyle bir baktığımda öldüm de farkında değil miyim, başka bir yerde, paralel evren filan diyorlar ya, öyle bir şeyin içinde miyim diye düşünmüyor değilim. Dön sekiz ay önceye, bir de gel şimdiye. İki resimde üç benzerlik bul deseler bulamam. Gerçekten acayip. Yani saçma bir sorgulama değil benim ki. Bilemem tabii. Ama dedikleri gibi önemli olan, şu an ve bu mutfakta "kim olduğum" ise, iyiyim, ben çok daha iyiyim.

Gözlerimi kapayıp üzerimden akan suyu hissetmeye çalışıyorum ve giderek biraz daha soğutuyorum suyu. Su soğudukça sanki bana kattığı canlılık da artıyor. Zaten havalar da bir hayli sıcaklaştı. Sabahın erken saatleri olmasına karşın sıcak hissediliyor. Yürüyüş sonrası hemen kendimi duşa atıyorum, günün en keyifli saatlerinden biri olmaya başladı bu benim için. İnsanın yaşamdan kopması su ile de kopması imiş. Tuhaf bir tespit bu belki ama bende öyle oldu... ki düşününce pek çok insandaki örneklerini de...

İnsan kendini ne kadar umursamaz ve dikkate değer bulmaz ise o kadar sudan, temizlikten, hijyenden, bakımdan uzaklaşıyor. Çöküşümden sonra giderek yıkanmaktan uzaklaşmıştım. Bir zamanlar her sabah mutlaka duş alan ben, günlerce, hatta ölümden döndüğümde belki daha da uzun yıkanmayı reddettim. Kendinden, yaşamdan bu denli nefret edip kendini

bu denli acıması bulduğunda dur bir yıkanayım, mis gibi olayım diye bir istek olmuyor. Ya da dur bir duş alayım da kendime geleyim olamuyor... Kendinden o kadar uzağa gitmişsin ki geriye gelebilmek gibi bir fikir bile olmuyor. Adı üstünde bitmişsin. Oluş işte, "ben ıskartayım" diye bakınca kendine...

Ama Cemo ve Leyla'nın kafamı kıra kıra bana aktardıkları zihin dönüşümü çalışmaları ve yürüyüşler sayesinde, adım adım daha iyileşiyorum. Bu yüzden sabah duşlarını, içinde pek de bir şey olmayan yaşamımın sevdiğim bir bölümü. Su ile bağlantımın keyfini sürüyorum birkaç dakika. Sanki daha çok arınıyorum. Yaptığım tövbeleme çalışmaları beni bir hayli farklılaştırdı, bunu hissediyorum. Saldırma, her şeye diklenme, kendini lanetleme hallerim nispeten azaldı. Leyla özellikle geçen gün beni tebrik etti. Cemo ile konuşmasının sonunda beni ekran buluşmasına çağırıp "Bu denli sarılman bu çalışmalara, ne kadar hızla yükseleceğini ve nasıl da gerçek yaşamını hızla kurabileceğini gösteriyor. Seni tebrik ediyorum, insanın bu kadar disiplinle tövbelemesi ve palavralarını böyle hızla kesip atması gerçekten takdir edilesi."

Hoşuma gitti bu sözleri tabii ama ben açıkçası yeni yaşam kurmak filan, hele ki o *gerçek Lara'nın yaşamı* gibi konulara henüz ikna olmuyorum. Zira benim bir yönüm, bir amacım filan yok. Daha çok günümü doldurmak için yapıyorum bu çalışmaları. Bir de insanın bu uykusuna kızıyorum ya, bu kadar bile bile uyumayayım artık, bari bir kişi daha uyansın diye belki kendim üzerinde çalışıyorum. Ne yapayım, kendimden başka malzeme yok elimde. Uyanmak, bir insanın uyanışını gözlemlemek hoşuma gidiyor. "Belki de bu işi yaparsın ne dersin?" demişti geçenlerde Cemo da hemen konuyu kapattım. Hiç heveslenmesin. Benim insanlarla işim yok. İnsanlara verebileceğim bir şey de yok.

Banyodan çıkıp ayna karşısında kurulanıyorum. Artık kendime de bakabilmeye başladım. Yataktan ilk kalkabilmeye başladığım zamanlarda, aynada ilk kendimle karşılaşmam çok

şaşırmama ve üzülmeme sebep olmuştu, Afrika'da açlık çekenlerin görüntüsünden pek farkı yoktu görüntümün. Çöküşüm öncesi zaten zayıftım ben, tabii ki yağ oranım çok düşüktü, süper seviyede hem de, "en" olacağız ya, düzenli spordan sıkı kaslı bir yapım vardı. Ama düşünce çukura ve açlığa, hareketsizliğe mahkûm edince kendimi, gıdasızlık, hareketsiz uzun süre yatmak bedenimi tüketmiş. Aynada kendimi görene dek, ne kadar tükendiğimin farkında değildim.

"Cemo hocam, zaten yağ yok Lara'da. Bu kadar açlıkla beden kaslardan, dokulardan yemiş, nereden yiyecek? Bu yüzden yürümekte bile zorlanıyor," demiş Altan Bey. Cemo bana moral vermek ve daha karbonhidrat ve protein ağırlıklı beslenmeye yönlenmem için beni ikna etmeye çalışırken söylemişti.

Ben de her zamanki tepkiselliğimle, "Altan kendine baksın, o da yağları ile çok yürüyebiliyor sanki," diye atlamıştım da bir güzel azar işitmiştim Cemo'dan. "Sakın ha insanları bedenlerinin görüntüsü, durumu üzerinden yargılama, küçümseme Lara, düşüncende bile. Sen bilemezsin kim neden o halde, geri dönüşü hoş olmaz kızım. Kibir, başkasını hor görme gibi haller... vazgeç bunlardan."

O an gerçekten çok utanmıştım. Çünkü Cemo'nun durumu malum. Neyse şimdi bakıyorum da bir fark oluşmaya başlamış bedenimde, yavaş yavaş toparlanıyor gibi. Ben zorla da olsa biraz daha yemeye çalışıyorum. Hareket etmeye çalışıyorum. Zamanla daha kuvvetlenirim, daha biraz kilo alırım herhalde. Evet, evet, iyi gidiyorum.

Bu düşünce unuttuğum bir keyif veriyor bana ve gidip bu keyfimi Cemo ile paylaşmak istiyorum. Bendeki her gelişmeyi duymak en çok onun hakkı. Elimdekilerle nispeten özen göstererek giyiniyorum. Kot pantolonlarımdan birini ve bir tişört giyiyorum. Tabii biraz içinde yüzüyorum kıyafetlerin ama bizim ev içi yaşamımız için idare ediyor.

Merdivenlerden inip ön tarafa doğru ilerlerken sanki Cemo'nun birisiyle konuştuğunu duyuyorum. Şaşırıyorum, herhalde yine online çalışma yapıyor derken birden onun deniz kenarında koltuklarda, maskeli bir kadınla oturduğunu ve konuştuğunu görüyorum. Oraya doğru yaklaştığımda kadın ayağa kalkıyor. Bir adım atıp bana bakıyor. Kadın mı bana bakan, yoksa?.. Aykut'un gözleri mi bana bakan? Bir şok dalgası üzerimden geçiyor, dilim tutuluyor.

Bana doğru bir adım atarak maskesini çıkarıyor ve gülümsüyor kadın. Onun gülümsemesi! Aynı, aynı! Aykut.

Cemo'nun sesini duyuyorum uzaklardan: "Laracığım, geldin mi? Bak Semra Hanım da seninle konuşmak için gelmiş."

Ben Cemo'ya bakıyorum, gözlerimle bir açıklama, bir yardım beklediğimi yalvarıyorum. Nefesim kesildi. Ne oluyor?

"Lara Hanım, kendimi tanıştırayım. Ben Semra İşoğlu," diye kadın bir adım daha atıyor bana doğru. Biraz ağlamaklı. Bir tuhaf. Kadına dikili gözlerim, hayalet görmüş gibiyim. Bir adım daha atarsa üzerine saldıracak gibiyim. Anlamıyorum.

"Ben Emre İşoğlu'nun annesiyim."

"Em– Emre kim?" diye tıslıyorum.

Kadının gözleri doluyor. Başını eğiyor. Cemo'ya bakıyorum. Cemo derin bir nefes alıyor ve kadına bakıyor. Kadın aynı pozda kaldığından Cemo tekrar bana dönüyor. Her şey sanki ağır çekim bir film gibi.

Cemo durumu ele alıyor:

"Emre, senin... Aykut diye tanıdığın kişiymiş canım."

Kadın başını kaldırıp yaşlı gözleriyle bana bakıyor. "Lara Hanım, müsaade ederseniz sizinle konuşmak..."

Birden nefesim kesiliyor. İçimde birinin avaz avaz bağırdığını duyuyorum. Yanıyor çünkü. Öylesine bir yanma ki o kadın bana doğru bir adım daha atarsa ne yapabileceğimi kestiremiyorum. İçimdeki çığlık daha da yükseliyor. Çığlık dışarıya

çıkıyor. İçimden biri bağırıyor. Cemo'nun bana döndüğünü görünce dönüp hızla yukarı doğru koşmaya başlıyorum. Kendi dairemde yatağa oturuyorum. Kollarım kendime sarılı, ileri geri sallanıyorum. Hep aynı cümleyle: "Annem öldü demişti, öldü demişti, öldü demişti."

Yangın daha da artıyor. O sırada Cemo giriyor kapıdan.

"Lara, kızım..."

"Nasıl izin verirsin buna, nasıl?!" diye haykırıyorum. İleri geri sallanmam devam ediyor. Sanki kollarımla sarmalayıp kendimi, tutuyorum. Tutmazsam ne olacak bilmiyorum.

Cemo gelip yanıma oturuyor.

"Bak dinle bir, bilmiyordum ki kim olduğunu. Geldi kapıya, biraz konuşabilir miyiz beyefendi, diye. Gördün çok düzgün kadın. Seninle ilgili olduğunu söyledi, seni uzun zamandır aradığını ve nihayet bulduğunu, konuşmanız gerektiğini söyledi. Ben de belki seni arayan bir akrabandır diye içeri aldım. Tam derdini anlamaya başlamıştım ki sen geldin."

"Neymiş derdi?" Bir hıçkırıkla çıkıyor bu soru. Ağlamaya başlıyorum. Nihayet o yangın gözlerimden sanki kaynar yaşlar olarak dışarı akmaya başlıyor.

"Oğlu adına af dilemek istiyormuş. Senden onu bağışlamanı dilemek için, hatta onun deyimiyle Emre'yi bağışlaman için gelmiş. Sen tek değilmişsin. Üçüncü kişi olmuşsun. Diğer ikisiyle tamamlamış görüşmesini, sen kalmışsın bir tek. Sen de bağışlarsan oğlunun rahat yatabileceğini düşünüyor. Herkesin derdi ayrı işte Lara'm. Oğlu adına senden özür dileyecekmiş."

Kulaklarıma inanamıyorum. Ben bunları yaşıyor olamam. Ne zaman bitecek bu yangın, ne zaman?

"Cemo, gitsin. Lütfen. Yalvarıyorum."

"Bak kızım, göndermek kolay ama benim anladığım kadarıyla kafası pek sağlıklı değil, musallat olur başına. Gel iki dakika inelim, dinle. Tamam, bağışladım, de gönderelim."

"Ne bağışlaması ya!" diye haykırıyorum.

"Sen bilirsin, istersen bağışlama ama en azından öyle de. Kadıncağız bıraksın seni."

"Nasıl bulmuş bu beni?"

"Emniyette tanıdığı varmuş, çok yakın dedi. Yalvarmış ona. Öyle dedi. Hadi kızım, gel atalım başımızdan. Kadıncağız da acısından biraz şaşmış belli ki. Yapışır gitmez, beni dinle sen. Her gün kapımıza dikildi, bugün geldi mi gelmedi mi tedirginliğiyle mi yaşayacaksın?"

Başımı sallıyorum. Haklı.

"Beni yalnız bırakma onunla," diyorum Cemo'ya. Hayalet görmüş gibiyim.

"Merak etme kızım."

Cemo ile birlikte aşağıya iniyorum. Yine taş kesmiş haldeyim. Kadın ben oturur oturmaz hararetle anlatmaya başlıyor. Ben daha çok kadını inceliyorum. Üstü başı gayet düzgün. Belli ki durumu iyi. Gayet şık, yazlık, üzerine oturan bir elbise giymiş. Modern. Ayakkabıları şık ve bakımlı. Çantası da.

"... küçükken de canının her istediğine göre yalan söylerdi. Çok sonraları uyandım. Çok acayip bir şey yavrum. Sanki bir şey onu ele geçirmiş. Gerekli gereksiz yalan söylerdi. Yani insanlar başları sıkıştığında söyler değil mi? O öyle değil. Sekiz yaşındaydı, onunla gittiğimiz bir tatilde kendisini başka isimle tanıttığını, annesinin ölmüş olduğunu filan söylediğini fark ettiğimde... tam olarak anladım. Önce, çocuk bu dedim, hayal dünyası zengin dedim. Ama büyüdükçe yalanlar da büyüdü. Ben de o zarar görmesin diye arkadan düzeltirdim. Verdiği hasar varsa, arkadaşlarına okulda filan, ben arkadan bertaraf ederdim. Bazen onun yalanlarını doğru çıkarmak için mecbur ben de yalan söylerdim. Öyle değil mi anne, diye sorardı birisi yalanını yakaladığında. Öyle, der onun yalanını desteklerdim. Kurtarmak için onu. Bir yandan çare aradım. Kendisiyle ko-

nuşmanı bir sonuç vermiyordu. Cevap bile vermez, beni öper, hadi ben çıkıyorum der giderdi. Kendim baş edemeyince psikoloğa, sonra psikiyatriste de götürdüm. Bir hastalıkmış bu. Psödoloji fantastika ya da mitomani deniyormuş bu hastalığa. Gereksizce sürekli yalan söyleme... Tedavisini... çözemediler. Zaten ne kadar gitti doktora, onu da bilmiyorum. Gidiyorum diyordu ama... Elimden geldiğince hem onu hem diğerlerini korumaya çalıştım. Olgun yaşına geldiğinde düzeldi gibi geldi. Meğer o da bana yalanıymış. Öyle yüksek düzeyde bir özgüveni vardı ki, bu da herkesin, yalanlarına kanmasını kolaylaştırıyordu tabii."

"..."

"Biz size nasıl yardımcı olabiliriz?" diye Cemo konuyu ilerletmeye ve beni kurtarmaya çalışıyor. Ama kadın bana bakarak aynen devam ediyor. Ben kaskatıyım.

"Bu bir hastalık yavrum. Duramıyordu demek. Ben çok savaştım. Kaç kere yalvardım. Gülüyordu. Sen büyütüyorsun, diyordu. Sonra zaten koca adam oldu gitti, kendi yaşamında ne yapıyorduysa bilmiyorum. Arada uğrardı, anlatırdı bir şeyler, çoğu yalandı biliyordum. Ama evlat. Öyle de uçurdu ki beni, annem annem diye... hediyeler..." Gözlerinden yaşlar iniyor.

Ben bunu yaşadığıma inanamıyorum. Kaskatı dinliyorum. Ara ara nefesim kesiliyor, dayanamayacağım gibi oluyor. Sonra esas darbe geldi.

"Kızım, sana yalvarıyorum. Onu bağışla..."

Ben kaskatı durdukça kadın yalvarma dozunu artırıyor. Ben ağzımı açıp söyleyemiyorum tek bir şey bile.

Birden bir mucize oluyor. Ben bir şey fark ediyorum. Bu kadın aslında zamanında giydiği rolü devam ettiriyor, hepsi bu. Hep oğlunun arkasını toplamış, onun verdiği veya verebileceği zararları telafi etmeye çalışmış, şimdi de aynısını yapıyor. Kendine biçtiği rol bu. Son sahnede yine oğlu için zararı telafi

edecek, rahat yatsın diye. Kim bilir Aykut kaç yaşındayken kuşandığı bu düzeltici rolünü oynuyor yine. Bu idrak beni yine insan adına çok sarsıyor. Yıllar geçse de uyanmadığımız sürece aynı yerde, aynı rollere bulanmış dönüyoruz. Yaşamı da bu sayıyoruz. Canım yanıyor ama bu defa kadının adına. Cemo haklı, başarmadan rahat edemez. Temizlemesi lazım oğlunu, hep temizlemiş. Hep temizlemek için ne mümkünse yapmış. O an olduğu gibi görüyorum o kadını, Aykut'un küçüklüğünden beri olan çırpınışını.

"... o zaman rahat yatacak yavrum. Ben de rahat yatacağım. Ben beceremedim. Yapamadım. Neden oldu bilmiyorum ama...vazgeçiremedim. Hastalık dediler ama çaresini söylemediler. Hastaydı ne yapsın? Neyim varsa sana verebileceğim, söyle vereyim. Bir tek bağışla oğlumu rahat yatsın. Yalvarıyorum sana..."

O an onun rahat yatıp yatmadığının ne kadar umurumda olmadığını ve dolayısıyla bağışlamak istemediğimle ilgili saatlerce de sebepleri sıralayabilirim. Ama bu kadın için bir şey değişmeyecek anlıyorum. O, bağışlatmaya programlı. Çocuğunun ve kendisinin günahlarının böyle temizleneceğine inanıyor. İşte durumu böyle görebildiğinde, o hikâyenin dışına çıkıp üzerine yükselebiliyorsun. Ben bunun bir parçası olmayacağım artık. Ben Aykut'un kurbanı olmayacağım.

"Bağışlıyorum," diyorum. "Emre'yi bağışladım. Rahat uyusun. Sizden ricam ama lütfen bir daha bizi rahatsız etmeyin, söz verdiğiniz gibi. Şimdi müsaadenizle ben işime dönüyorum."

Kadından yaşlar boşanıyor, benim ellerime sarılıp öpmeye kalkıyor ama ben izin vermiyorum.

"Lütfen toplayın kendinizi. Sizin suçunuz değil."

Cemo'ya bakıyorum. Cemo memnun. Ben müsaade isteyip yukarıya çıkıyorum. Cumbada koltuğuma oturuyorum. İçimde bir şeyler dönüyor. Kadına son sözlerimin ne kadar gerçek

olduğunu fark ediyorum. Birden gelen bir idrak ve beraberinde getirdiği istekle kâğıdımı kalemimi alıyorum. İlk defa o dönem ile, Aykut ile ilgili tövbeleme çalışmaları yapmaya başlıyorum. Hızla, üst üste tövbeliyorum. Sanki çok susamışım da su bulmuşum ve daha da daha da içtikçe hararetim geçiyor gibi çalışıyorum.

Bir noktada kalakalıyorum. O sırada Cemo, "Tamam yavrum gelebilirsin aşağı. Kadın gitti, tekrar gelmemesini de sağladım," diye içeri giriyor. Ben dönüp ona bakıyorum. Artık nasıl bakıyorsam Cemo iyi olup olmadığımı soruyor. Ona bakıyorum ve nihayet kurtuluşumu başlatan kelimeler dökülüyor:

"Cemo, ben suçlu değilim. Benim suçum değildi. Benim suçum değil."

"Tabii ki senin suçun değil yavrum. Sadece senin yaşamında neden bu oldu ona sorumlulukla bakman gerekiyor ki zaten aylardır ona bakıyorsun. Suç yok, sorumluluk var. Bunu yaşamında neden olduğunu fark etmek ve bunu sana getiren inançları temizlemek senin sorumluluğun, biliyorsun."

"Onu yapıyorum geldiğimden beri."

"İyi hadi sen çalışmaya devam et, ben de gidip dinleneceğim biraz. Bu anne oğul hikâyeleri yoruyor beni. Hem belki biraz ben de tövbelerim," diyor gülerek.

Akşam yemeğinde buluştuğumuzda, ona sabah duştan çıkarken ne kadar iyi olduğumu düşündüğümü, hatta kadını görmeden önce bunu paylaşmak için aşağıya geldiğimi söylüyorum.

"Ama çok değil, on dakika içinde nasıl tepetaklak olup krize girdim. Sanki yaşam 'İyiyim mi dedin?' diye çakıyor tepene!"

"Lara, şu yaşam ile ilişkin üzerine de biraz çalış. Yaşam kimsenin tepesine çakmak için işlemez. Yaşam hep seni yukarıya çıkarmak için, o senin oluşunu aşağıda tutan ne ise onun üzerine çıkabilmen için, iyileşmen için işler. Hani diyordun ya,

ben nereden bileceğim neyi temizlemem lazım. Yaşam biliyor işte. Hizmette sana. Olan sana olmaz, senin için olur. Sen iyiyim dediğinde aslında titreşiminle bir üste çıkabilecek noktaya gelmişsin, yaşam da sana bu fırsatı verdi. Ne zaman çok iyi olsak, yaşam hemen yeni yükseliş fırsatı ile gelir. Ne oldu, sonunda bak ilk defa o döneme bakabildin, öcü gibiydi orası senin için, bak üzerinde çalışabilmeye başladın şimdi. Gördün mü biraz daha rahatlaman için olasılığı getirdi yaşam, attı pası sana. Sen de alıp gol yaptın, aslan Lara'm. Burası böyle işler. Okuyabilene."

O gece tabii ki çok zor geçiyor. Bir hayli kâbus görüyorum. Mezarlar, haykırışlar, kaç kere sıçrayarak uyandım bilmiyorum. Ama her şey gibi bu da geçiyor.

Gerçekten de yaşamda -yaşam şu pandemi günlerindeki gibi durmuş gözükse bile- her an bir şey oluyor. Ya da yaşam olması için, yani sen ne kadar boş olsan bile, benim gibi öyle oturduğun yerde kalsan, günlerce yaşamda bir fark olmayacak kadar boş olsan bile, seni harekete geçirmek için baskılıyor. Yaşam insana hep hadi diyor aslında. Üstelik özellikle iki konuda hep hadi! Biri düşünmek. Sorgulamak. Hep düşünmemiz için bir baskı var kafada. Düşünmeden duramıyoruz. Durmamamız için ne mümkünse yapıyor. Merak diye bir şey var. Diğeri ise, hareket etme baskısı.

Ben burada otur otur filozof oldum işte. Bu yüzden böyle bir sürü şey fark ediyorum. İşte fark ettim ki biz düşünmeden ve hareket etmeden duramayacak varlıklarız. Bu iki konuda baskı altındayız. İstesek de istemesek de mutlaka o beden hareket ediyor. Mutlaka o kafa düşünüyor. İnsana rahat yok yaşamda. Niyeyse mutlaka ilerlememizi istiyor yaşam. Bir derdi var

insanla. Rahat yok insana burada... da işte neden bunu bilmek lazım. Buyurun bir konu daha. Neyse bir önceki konuya gelirsem, içimdeki o sorgulayan Lara yine atağa kalktı son günlerde. Çünkü yaşam yine getirdi bir şeyi önüme, takıldım. Yine içimde beni sıkıştıran bir konunun açığa çıkmasını istiyorum. Merak ediyorum yine. Zaten beni karanlık kuyumdan yukarı çıkaran hep aynı: Merak duygusu.

Beklediğim fırsat öğleden sonra geliyor. Cemo ile deniz kenarında buluşuyoruz. Ben zaten yalının filozofu, hep denize bakıp düşünen durumdayım da Cemo geliyor yanıma.

"Oh, bugünün işlerini bitirdim. Bakalım çayı hak etmiş miyiz? Lara'mız bir çay koyar mı?"

"Cemo, koyarım tabii. Yalnız çay dedin de geçen gün yine çay koyarken içeride masanın üzerinde bir kâğıtlar vardı, onlara gözüm takıldı. Böyle üzerinde insan isimleri var, nedir onlar?"

Cemo adeta bir anda canlanıyor. Sanki benim bu soruyu sormam, dünyanın en güzel hediyesi ona. Yüzü aydınlanıyor.

"Onlar benim hizmetim, Lara'm, işim yani. Özgür İnsan tasarımı analizi diyorum ya. Hani randevulaşıyorum insanlarla. Anlatıyorum onlara. İşte o işin dokümanları. Ama yine beni konuşturacaksın sen anlaşıldı. Git lütfen çay koy da ben de konuşmamızın öncesinde biraz dinleneyim olur mu?"

"Tamam, tamam, başka zaman anlatsan da olur."

İçeri çay koymaya gidiyorum. Döndüğümde Cemo'yu uzun koltukta uyur halde buluyorum. Gerçekten yorulmuş.

Hava oldukça sıcak. Neyse ki gölgede yattığı yer. Onu orada bırakıp ben çayımı alarak içeri geçiyorum. Kendim biraz inceleyebilirim. Bir süre bakıyorum o kâğıtlara, Cemo'nun yazdıklarını okuyorum. Biraz Çince geliyor, anlamıyorum. Bırakıyorum. Biraz nefes alıp veriyorum koltukta. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum, ben de peş peşe nefes alıp verince bir süre, sızmışım koltukta. Cemo'nun sesiyle fırlıyorum.

"Çay ne oldu bizim ya? Ha, ha, ha. Kalkma kalkma, ben koydum yeniden demlendi bile. Öyle güzel uyuyordun ki ellemedim seni. Ama artık çay hazır, hadi doldur da gel bakalım, sana sözümüzü tutalım."

"Nedir ki özgür insan tasarımı analizi?" Tuhaf bir laf diye daha fazla sabredemeyerek giriyorum lafa çayını getirirken.

"Hmmmm. Hadi bakalım... İnsan tasarımı canım, insan denen varlığın yapısını, işleyişini, özelliklerini hem genel anlamda insan hem de her bir birey nezdinde ortaya koyan ilim diyelim. İnsanın genetik kodlamasının bir nevi deşifre edilmesi. Ben ilim diyorum çünkü denenebilir, ölçülebilir. Yani ben aktarım yaptığımda ortaya konulan bilgiler son derece net, deneyebiliyorsun. Denediğinde de işlerliğini, geçerliliğini görüyorsun."

"Neden yapılıyor bu?"

"İnsan zihninden yaşıyor ya, gördün sende. Kendi olmayan, koşullanmış bir kimliği yaşıyor. Çakma bir kimlik. Peki bu çakma kimlik değilsem ben... öyle değil mi bak sen de gördün çakma bir kimlik var, sen de çalışıyorsun üzerinde onu kırmak için. İşte, peki, ben bu çakma kimlik değilsem, kimim? Benim gerçeğim ne? Öyle değil mi?"

"E biliyoruz ya, bilinç."

"Tamam. Çok güzel ama bilinç burada kendini nasıl deneyimleyecek? Mecbur ete kemiğe bürünecek. Bir form alacak. İşte her form, bir tasarım. Tek. Bilinç, farklı formlarla insan deneyinde kendini deneyimliyor. İlk soru hep aynı: Ben kimim gerçekte? Lara kim? Cemo kim? Neden? Kişi, kim olmaya geldiğini bilsin, böylece seçimlerinde, kararlarında kendi olarak işlesin, deneyinde başarılı olsun, kendini gerçekleştirsin yani olmaya geldiğini olsun ve inşallah bilinç seviyesinde de yükselişini yaşayabilsin diye. İşte özgür insan tasarımı analizi bunları cevaplıyor kişi için."

"Cemo, bu sıraladıklarının hepsi bana Çince. Öncelikle olmaya geldiğini olmak ne? Anlayabileceğim lisanda lütfen anlatır mısın?"

Samimiyetle soruyorum o anda, gerçekten dinlemek ve anlamak istiyorum. Bir şey çekti beni o kâğıtlarda çünkü, ciddi şekilde etkiledi. Neden böylesine bir etki oldu çözmek istiyorum.

"Olmaya geldiğini olmak ne?" diye tekrarlıyor Cemo. Düşünüyor bir süre, böyle anlarda sanki olduğu gibi kapanıyor. Herhalde nasıl aktaracağını oluşturma hali bu, zira sonra birden gözleri ışık çakarak canlanıp anlatmaya başlıyor.

"Canım Lara'm, bak... Bu yaşam, bu dünya var ya, burası bir deney alanı, öyle düşün. Hepimiz bir deneydeyiz."

Pişman olsam mı? Yine başladı acayip lakırdılar. Dur bekleyeceğim ama. O saçma konuşsa da onun anlattıklarından belki ben bulabilirim bir şeyler.

"Deney alanı mı? Neyin deneyi diye sormam gerekiyor herhalde?"

"İnsan olma deneyi canım. Gerçek bir insan olma deneyi. Gerçek insanın ortaya çıkışı. *The insan*. İnsan-ı Kâmil. İnsan olmanın potansiyelini en yüksek seviyede kullanabilen insan. Ki bu muazzam bir varoluş, Lara'm. En üst varoluş. Murad edilmiş olan."

"Cemo, yine anlaşılmazlardayız. *The insan* ne?"

"Canım lafın gelişi ben öyle diyorum. Dur daha başlamadım anlatmaya, giriş yapıyorum, hah, hah, hah. Şimdi bak, bizler, yani her doğan, insan değiliz henüz, bir insan olma adayıyız. Gerçek bir insan olmaya doğru gelişmesi gereken bir potansiyeliz hepimiz."

"Nasıl yani? Ben insan değil miyim?"

"İnsan adayıyız canım, hepimiz. Nasıl ki tırtıl, bir kelebek değildir, değil mi? Ama onun potansiyelini taşır içinde. Kele-

bek olabilmek için buradadır. Gelişimini gerçekleştirebildiğinde bir noktada dönüşüme geçer ve kelebek olur, ondan sonrası kelebeğin yaşamıdır artık. Tırtıldan eser kalmaz. İşte insan da gerçeğini ortaya koyabilmek için, böyle dönüşümünü gerçekleştirmesi gereken bir varoluş. Bahsettiğim deney de bu zaten. O içindeki gerçeğini ortaya çıkarmak yani sendeki kelebeğin ortaya çıkıp uçmaya başlaması."

"Cemo, içimizdeki gerçek, kelebek filan gibi laflar biraz palavrasyona kayıyoruz hissi yaratıyor bende, şu spiritüel zamazingolara kayıyoruz diye korkmaya başlıyorum."

"Bana da sen yine direnişe kayıyorsun gibi geliyor Lara. Eğer dinlemek istemiyorsan, palavra geliyorsa hemen susarım kızım."

"Yok, yok yok, ne bileyim, neyse sen lütfen anlat Cemo."

"Bak içindeki gerçeğin demek..." Biraz susuyor yine. Sonra yine bir heyecan başlıyor anlatmaya: "Bak Lara, her birimiz yani her insan potansiyeli, tek olan, benzersiz bir tasarımla geliyor bu yaşam dediğimiz deney alanına. Her birimiz belirli yetilerin, tek olan bir kompozisyonu olarak sırlanmışız. Bu kompozisyon tek. Bak parmak izine. Teksin. Ortaya koyabildiğinde sen olanı, kendini gerçekleştireceksin, Lara ortaya çıkacak yaşamda, bu canın hakkını vereceksin."

"E, çıkarmıyor muyuz zaten? Herkes yapıyor bir şeyler."

"Hayır canım, herkes çakma kimliğinin kendisine biçtiği rolün yaşamını yaşıyor. Buraya kadarını sen de gördün kendinde, uyandın zaten. Bu işin devamı işte. Dediğim gibi herkes çakma kimliğini yaşıyor, oysa olmaya geldiği o değil. Peki nereden bulacağız dersen... Deneye katılarak, burada var olmanın sorumluluğunu alarak, Lara'm. Zira her birimiz kilitli bir sandıkla geliyoruz yaşama. Sana verilmiş bir emanet. Senin sandığındakiler, bir tek sana verilmiş. Açılması lazım ve sadece senin seçiminle açılabilir. Açıldığında o benzersiz kompozisyon, yani

gerçek Lara açığa çıkabilir ancak. Onu açabilecek olan da sensin. Sorumluluk sende."

"Nasıl açacağız peki?"

"Hah! İşte açılabilmesi için, gerçek yol göstericimiz olan gönlün açılmaya başlaması lazım. Gönlünün açılması için de zihninin boyunduruğundan adım adım özgürleşmen ve onun söyledikleri, dikte ettikleri yerine kendi yaradılışını seçmen lazım. İşte bu ayrımı yapabilmen için sana hiçbir canlıya verilmemiş olan seçebilme kabiliyeti verilmiş. Üstelik bak burası çok önemli işte, senin de fark ettiğin gibi kararlarını belirleyen zihin işleyişinin ne denli palavra içinde başıboş işlediğini gördün. İşte yaşam diyor ki bırak o zihnini dinlemeyi, o bir motor. Sen yaşamda gerçekten var olmak istiyorsan, 'Ben insan olmanın sorumluluğunu alarak, burada olmaya geldiğimi ortaya çıkaracağım,' diyorsan, 'Bana verilmiş bu yaşamın hakkını vereceğim,' diyorsan yalnız değilsin, ben seninleyim. Bak yine hiçbir canlının kullanamadığı bir bağlantımız var: Akıl. İnsan aklı kullanabiliyor Lara."

"Akıl tek bir şey gibi konuştun."

"Aferin sana. Yakaladın hemen. Çünkü tek, evet. Tek. Öyle senin aklın, benim aklım diye bir şey yok, Lara'm. 'Sen aklını, yani O her şeyin ardındakinin aklını kullanabiliyor musun, kullanamıyor musun?' var. Ki o akıl kullanabilme yetin var senin. İşte sen gerçek akıl ile olan bağlantını kullanmaya başlayabiliyor musun? O zaman yolu bulursun."

"E, ben hep aklını kullandım Cemo, buz kadın falan ama pek çokları gibi kendimi kaybetmedim, yaşamım başarılarla doluydu hep."

"Ama olmaya geldiğini olmadın Lara. Aklını kullanmak, ancak gerçeğe dönmek, gerçekten ve gerçekte yaşamayı seçmekle olur. İnsanlar zihin işleyişi ile aklı karıştırıyor. O senin akıl dediğin senin zihin işleyişindi. Kapalı devre gerçekliğin. Dü-

şünce işleyişin, zihninde dönüp duranlar, o konuşan ses kafandaki zihin işleyişin senin. Senin attığın yazılım o. Zihin işleyişi kişiseldir. Akıl ise tektir. Bütün kâinatı oluşturan da, yürüten de o akıldır. İşte insan adayı, onu kullanabilme potansiyeline sahiptir. Kullanabilir yani. Mümkün kılınmış insana."

Yine içim daralmaya başlıyor. Daha ne kadar çok hayrete düşeceğim? Bu ne cehalet ya? Oku, oku bugüne kadar, kendini akıllı bil, gel buraya, adam devamlı bana hiçbir halt bilmediğimi gösteriyor. Her gün bir dağ koyuyorlar önüme aşılacak sanki.

"Zihnimizin işleyişi, akıl kullanmak değil yani?" diye sabırla ve ısrarla soruyorum anlamak için. "Aklını kullan kızım, düşün biraz!" diye gözlerini açmış bana bağıran babam geliyor gözümün önüne birden.

"Güldürme beni Lara. Sence öyle olsaydı bu halde mi olurduk? Akıl mı bu gördüğün dünyada olan bitenler? Bak şurada kaç aydır eve kapandı insan türü diye doğa mutlu oldu adeta, canlandı. Ne akıl? Kendimizi soktuğumuz hale bak. Hangi akıl? Hayvan kadar bile olamıyoruz aslında."

"Biraz ağır olmadı mı?"

"Olmadı Lara'm. Çünkü hayvan demek, canlı demek. Hay. Diri. Canlı. Küfür değil ki. Hayvanı aşağı gören insan küfür yapmış o kelimeyi aklı sıra, kendini bilmediğinden. Bak şimdi, neden böyle dedim biliyor musun? O diğer canlılara bak, en azından programlarına tam teslimdirler. Kendi yaşam devamlılıklarına kast etmezler, kendi iyi olma hallerini güderler. Sen hiç bilerek kendine zarar veren bir hayvan gördün mü? İnsana bak bir de! Paketlerin üzerine yazıyorlar kocaman: SİGARA ÖLDÜRÜR! N'apıyor insan? İçiyor, fosur fosur içiyor hem de. Gencecik kızlar, eline bıçak alıp kendini çiziyor, kanatıyor. Kendine bak, aç, susuz bırakarak... Neyse, neler var, sen de biliyorsun. Şimdi söyle bana yanlış mı söylediğim? Akıl nerede? Hangi hayvanı gördün kendi canına zarar olan bir şeye bile

bile meylederken? İşlemeyen insan yapar ancak bunu. İşlemeyen insan ahmaktır kızım. Yine ağır oldu deme, biraz kelime öğren. Ahmak ne demek biliyor musun? Kelime anlamını biliyor musun? Akıl kullanamayan demek. İşte uyanmamış insan, aklını kullanamayandır. Teslim de değil zaten, kendi zihnini doğru bilir. O zaman hayvan kadar bile olamıyor dediğim bu Lara'm. Kendi iyi olma halimize, yaşam devamlılığımıza bile sahip çıkamıyoruz. İçinde yaşadığımız dünyaya yaptığımız da ayrı malum. Kendini mahvet, içinde yaşadığın doğayı mahvet, sonra akıllı varlığım de!"

"E, böyle bakınca tabii... Ama bunların biraz evvel gördüğüm o kâğıtlarla ilgisi ne? Kayboldum yine."

"İlgisi şu: Bana biraz önce sordun, hazinemizi nasıl açacağız diye. İşte bunun için akıl ile bir işlemek lazım. Yani tüm kâinatı tasarlayan akıl ile. Onunla yeniden birleşmen lazım. Ona dönmen lazım. Programın yaratıcısına. Nasıl olacak o? Kopmanı sağlayan işleyişi bırakacaksın. Yani zihninden işlemeyi bırakacaksın. Gerçeğe geleceksin. Buna dönüşüm diyoruz. Bak Leyla'm bu konuda uzmandır. O, insanlarla bu konuda çalışır. Sen de ufak ufak başladın çalışmaya. İşte gerçekte yaşamaya başladığında, senin gerçeğin ortaya çıkmaya başlar. Benim yaptığım ise bir adım ilerisi, kendini bilmeyi kolaylaştırıcısı. Senin tasarımını, yani olmaya geldiğini, senin genetik yapını ve onun potansiyelini deşifre etmek. Seni nasıl tasarlanmış yaşam, sen nasıl işlemelisin ki hem olmaya geldiğini burada yaşayabil hem de onunla bir yükselişine ilerle; bunu gösterebilmek. İşte benim yaptığım bu analiz çalışmaları ile, bunları fark etmeni, öğrenmeni, anlamanı sağlamaya hizmet ediyorum. Aktardıklarımı uygulayarak o içindeki kahramanı ortaya çıkarmana yardımcı olmaya."

"Dur, dağılıyorum Cemo, deneye dönelim. Gerçek insan olma deneyi. Buraya kadar anladığımı söyleyeyim: Gerçek insan olmak diye bir hedef var. Bu bir olasılık. Bu olasılığın ger-

çekleşmesi için bir deney alanı burası. Her birimiz bu deney için bir potansiyel olarak doğuyoruz. Hepimizde sırlı bir sandık var. Indiana Jones gibi o sandığın peşine düşmeli ve onu bulup sırlı bu sandığı açmalıyız ki insan gibi yaşayabilelim. Bunun için de aklı kullanabilme yetisi bize verilmiş."

"Bravooooo!!" Alkışlıyor. "Indiana Jones gibi filmler bize gerçeği fısıldamak için şifrelenmiş olmasın sakın? Anlayabilene. Neyse, bak Allah bize birer program vermiş. Senin tasarımın, senin yolculuk aracın. İstersen modern lisanla avatarın diyelim. İşte o tek! Eşi benzeri yok. Lara o. Lara tasarımını, bir amaç için gereken yetilerle donatmış. Bu amaç, Lara'nın gerçeğinin yaşamda açığa çıkması. Bu amacı gerçekleştirebilmen için de ne yeti gerekiyorsa sana vermiş. Bir de koca âlemi emrine hizmetkâr kılmış. Kendini bil, kendini gerçekleştir de Lara'yı yaşama kat diye. Lara ile yaşamı zenginleştir, çoğalt diye. Lara'dan yaşama yansıyacakları seyrettirebil diye. Çünkü sen Lara'yı yaşama getirmezsen, yani var edemezsen, Lara'nın verebileceklerini başka verebilecek biri yok, Lara'nın yaşama katılması için, burada var olabilmesi için tek olasılık sensin."

"Haydaaaa, senin hiç böyle Allah mallah diyeceğini düşünmezdim."

"Niye?"

"Ne bileyim tipin..."

"Tip mi var bu işte Lara? Gönül işidir bu. Gönül işinin tipi olmaz. Ama şu konuda haklısın, o kadar hurafeye dalmış durumdaki insan, kurtuluşunun, yani insan gibi yaşamaya başlamasının aslında nasıl da akıl ve mantığın, gönül ile birleşerek işlemesiyle olabileceğini bilemiyor. Ancak akıl ve mantığın kullanılarak gerçek ile bir hizaya girilebileceğini ve böylelikle gönüle varılabildiğini göremiyoruz. Gönül sırlarını açabilmenin yolunun aklı kullanmak, onunla birleşmek, bu yolla zihin ve gönlünü hizalamak olduğunu göremiyoruz. Kopuğuz ca-

nım, gerçekten kopuk, yaşamdan kopuk. Ahmaklığımıza batmış durumda, güya yaşıyoruz."

"Suçluymuşuz gibi konuşuyorsun."

"Yok, suç değil Lara'm, suç yok, uyku var. Tırtıl halde uyuyoruz. Sorgulamıyoruz. Sorgulamayınca, buranın ve kendimizin gerçeğini bilemeyeceğimizden uyurgezer halde yaşıyoruz. Kelebek olabilip, o güzel renklerimizi özgürce yaşama katıp yaşamı renklendirebilecekken, uykuda tırtıl halde yerlerde sürünüyoruz. Uçabilmek için önce uykudan uyanmamız, hiçbir halt bilmediğimizi kabul edip onun aklını kullanmayı öğrenmemiz ve kendi hazine sandığımızın şifrelerini çözmemiz gerekiyor. Kendi sırrımızı çözdükçe de gerçeğin sırrı çözülüyor. Gerçek bize adım adım açılıyor. İşte o zaman, gerçeği her hücresine indirmiş olan gerçek insan doğuyor. Yeniden doğuş bu. Her birimiz bunun oluşuna katkı için buradayız."

"Nasıl?"

"Bunun tek yolu kendi yolumuzu yürüyebilmemiz Lara'm. Cennete kavuşmanın şartı, borcunu ödemek."

"Ne borcu?"

"Can borcu. Sana bir can verilmiş. Bir yaşam verilmiş. Kendi deneyimizde başarıya ulaşarak o canı yaşama katmamız, onunla yaşamı zenginleştirmemiz bekleniyor. Olmaya geldiğini olmak bu işte, Lara'm. Sana verilmiş olan o hazineyi yaşama katarak ödeyebilirsin borcunu."

"Hayatımda duymamışım böyle bir şey, nasıl yapacağız bunu ya? Başında anlatsınlar o zaman, kimse bilmiyor, kimse bana böyle bir şeyden..."

"Anlatmaya gerek yok Lara'm. Doğduğun an deney alanına geliyorsun zaten. Program zaten işliyor. Doğrudan deneyin içindesin. Çözersen ne âlâ. Ama zaten çözesin diye uğraşıyor bütün sistem. Yani öyle tasarlanmış her şey. Önce sana kendini kaybettiriyor, sonra bulduruyor. Bir körebe oyunu."

"Nasıl yani?"

"Bak şöyle anlatayım: Bir insanın yaşamı üç safhadan geçebileceği bir deneydir."

"Ne deneyi diyeceğim yine. İnsan olmak deme Allah aşkına. Bir şey ifade etmiyor çünkü."

"Olmaya geldiğini olmak deneyi diyeyim. Mesela sen Lara olmak için buradasın. Lara olmak deneyi. Tamam mı?"

"Tamam."

"İşte üç safhalı deney dedim ya, ilk bölümün ismi *KAYIP* olsun. Bilinç, yani sen -bunu öğrendin artık- evet sen bilinç, bir tasarım kuşanarak diyelim, bu dünyaya geliyorsun. Tasarımın adı: Lara. Deneyin adı: Lara olmak deneyi. Ama bu yaşamda ilk yıllarda yaşadıkların, yaşam ile ilgili deneyimlerin sonucu anlamlar yüklüyorsun zihnine. Kendince yaşamı, diğerlerini ve kendini tanımlıyorsun ve kendince -bak kendince diyorum- anlıyorsun. Bu böyle, bu böyle. Bir dünya ve içindekiler var tanımladığın. Oraya zihin dünyası diyelim. Bak dikkat et, bir gerçek dünya var. Ona doğdun. Ama onu yaşadığın kadarı ile kendin tanımlayarak ondan başka bir dünya yarattın, görebiliyor musun?"

"Örnek istesem bu tanımlamaya?"

"Tabii, mesela baban diyelim. 3-7 yaş arasında bir gün seni görüp, 'Lara, ne kadar güzel olmuşsun, gel seni bir öpeyim, çok seviyorum ben kızımı,' dedi diyelim. Sen bunu zihninde şöyle anlamlandırabilirsin: 'Demek ki bu dünyada sevilmek için güzel olmak lazım.' Senin dünyan o zaman, 'sevilmek için güzel olunması gereken dünya' olur. Hep yaşamın boyunca güzel olmak, en önde gelen görevlerinden biri haline gelir. Oysa gerçekte öyle mi?"

"Öyle tabii."

"Hah hah hah, Lara, bak gördün mü, on ikiden vurduk. Böyle inanmışsın. Hayır canım, bak ben yaşlı ve pörsümüş, tek

bacaklı bir adamım ama beni çok seven bir kadınım var. Yaşamda sevilmek için dış güzellik gerekmiyor Lara, senin dünyanda öyle gerekiyor."

Kafam karışıyor. Boşluk oluşuyor sanki kafamın içinde. Samanlaşıyor mu ne?

Cemo devam ediyor: "İşte bak, böyle böyle her şeye verdiğin anlamlarla yarattığın bir dünya ve onun kahramanı sen: Çakma Lara. Örneğimizden gidelim. Sevilmek için güzel olması gereken Lara. Bak şimdi dikkat et. Bu dünyada, senin yapacaklarını, konuşacaklarını, ortaya koyacaklarını çakma Lara belirliyorsa ve o çakma Lara kendi sahte dünyasının anlamları ile işliyorsa, gerçek Lara'ya ne oldu? O olmaya geldiğini burada ortaya koyacak olan benzersiz Lara gelebildi mi gerçekten dünyaya? Hayır, kapalı hâlâ, sırlı. Oysa onun çok önemli özellikleri var buraya sunacağı, bu özellikler açığa çıkarmıyor ama. Neden? Zira gece gündüz güzel olmaya çalışan bir kimlik tarafından harcanıyor."

"Vay Cemo. Bilim kurgu filmi gibi. Ama seni takip edebilmeye başladım. Mantıklı."

"Hah, işte bak, ne oluyor o zaman canım? Sen kendi tanımladığın bir yaşam çeşidinde, sence olması gereken şekilde yaşamaya çalışıyorsun ama aslında yaşamıyorsun. Kayıpsın. Lara kayıp."

Bir süre başımı eğip susuyorum. Sistemin yine peş peşe gelen bu açılımları oturtmaya çalışıyor. Oturuyor da sevmesem bile gördüğüm manzarayı...

"Ben de kayıptım, değil mi? Yani kendimi iyi, her şeyim yerinde zannettiğim zamanlarda da kayıptım. Şimdi bana söylemek istediğin bazı şeyler anlam kazanıyor. Her şeyim vardı mutlu olacak ama..."

"Yoktu Lara! Sen yoktun ki olsun. Sen yokken nasıl her şeyin olabilir? Var zannettiklerin o aradığın huzuru, keyfi vere-

biliyor muydu? Hep daha fazla yaparak, bir şeyleri daha fazla oldurarak huzuru, keyfi, mutluluğu sözümona bulmaya çalışıyordun. Hep çözmeye çalışıyordun. Ne yapsam? Ne yapsam da nihayet..."

"Tam olsa her şey." Gözlerim dalıyor uzaklara.

"Ne oldu?"

"Ben aşkı bulunca tamam olacak diye düşünürdüm." Bir an kendi kendimi çok salak buluyorum.

"İşte bak, neden deneyin ilk bölümüne kayıp diyorum? Çünkü yaşam işleyişi öyle bir tasarlanmış ki, sen sen olmadan mutlu yani bütün olamıyorsun. Kendine kayıpsın. Hep bir boşluk. Hep o boşluğu doldurma arayışı. Ama ne yapsan olmaz. Hep eksik, hep daha lazım, hep beğenmeme. Hep takılma, yaşamla itişme, ne kadar değiştirmek istesen de yaşadığın tekrarlar. Huzursuzluk, yorgunluk, anksiyete, çoğu zaman tükenme. Bak insanlara. Bunlar hep yaşamda gerçek dışında işlediğin zaman ortaya çıkıyor. Nefesin dahi kısılıyor. Nefesi bile doğru alamaz oluyorsun. Yani yaşam bizim çakma kimliklerimize geçit vermiyor. Engelliyor, yer yer basıyor tokadı. Uyanalım diye. 'Niye işlemiyor bu hayat?' diye diye inşallah bir gün soralım, akıl edelim diye. Kendine kayıpsın. İşte yaşam kendini bil diye geliyor her gün. Neden mutlu değilim? Neden eksik, değersiz, yetersiz hissediyorum? Neden kendime acımadan, devamlı daha için zorluyorum? Bunları sormamızı istiyor yaşam. Ancak, bak işte burası çok önemli, kendi zihnine değil, akla sormanı istiyor."

"Akla sormak da ne demek?"

"*Bana gel, bana*, diyor. *Dön, dolaş yine bana gel.* Hani benim sevdiğim türkü var ya. Neyse, akıl tek, Lara ve bizim tarafımızdan kullanılmayı bekliyor. Yani kendi, gerçekten işlemeyen kafamızı bırakıp ona başvurulmasını. Bak, insan bir sorusu, sorgulaması, kendine göre problemi olduğunda çözümleri hep zihninde arıyor. Neden? Çünkü orada üreyen düşünceleri akıl sanıyor.

Orası akıl değil! Olamaz, zira o zihin dünyan dediğimiz o alan koşulludur. Koşullanmış bir dünya orası, kayıt altına alınmış, işleyişi belli. Sınırlı. Senin küçük bir çocukken tanımladığın bir dünya. Oradan çıkacak düşünceler belli. Dolayısıyla sen bir durumda mesela 'Ne yapmalıyım?' diye kendi zihnine sorduğunda cevaplar mecburen seni o duruma sokan inançlarından ve onun uzantısı düşünce işleyişinden gelir. 'Neden böyle oldu?' dersin? Zihin der ki mesela 'Çünkü daha güzel olman lazım.' O zaman ne yapayım? 'Git o zaman estetik ameliyat ol,' der mesela."

"Yok o kadar da yapmadım," diye hafif bozularak yerimde kıpırdanıyorum.

"Ama yapabilirdin, daha ileriki yaşlarda yapabilirdin, güzel olmak elinden mecburen kayıp gitmeye başladığında, ne dersin?" Göz kırparak bakıyor bana, beklediği cevabın geleceğinden emin. Ben de biraz bozularak cevap veriyorum:

"Evet ileride şöyle böyle yapabilirim diye düşündüğüm olmuştur."

"Hah işte bak! Lara, ben seni yargılamıyorum, zihin işleyişi ile akıl kullanmak arasındaki farkı gösteriyorum. Bak, düşündüğüm diyorsun, yani senin zihninden önerilen çözümü düşünmek sanıyorsun. Değil. O düşünmek değil, düşmek. Nereye düşüyorsun, aynı zihin dünyasına. Yine yaşamında bilmem kaçıncı defa mutlu, başarılı vs. olmak için 'güzel olman lazım' noktasına geliyorsun. Anlıyor musun? Uyan ne olursun! Bu inanca sahip bir kafanın yaşamda mutlu, başarılı vs. olmak için önereceği, hangi yaşta olursan ol hep aynıdır: Daha güzel olmayı o gün ne sağlayacaksa onu yapmak! Gerek duyulduğunda her şey mübah olur o kafa için. Neler yapıyor insanlar Lara estetik adı altında, çığırından çıktı olay. Neden? Çünkü zihinleri o yönde çözüm bulmaya devam ediyor. O zaman kes, o zaman onu oradan al, buraya koy. Tövbe Yarabbi, tuhaf tuhaf görünümler ortada, neyse."

"Çok acayip, düşüncelerimi, beni aynı labirente tekrar tekrar hapseden birer tuzak olarak görmemiştim hiç. Ben çok akıllıyım sanırdım yani..."

"Kendi dünyanda, yani güzel olunması gereken dünyanda eminim süper çözümlerle hep en güzel oluyordun. Bunu da akıllı olmak sanıyordun. Ama mutlu muydun? Yani tam hissediyor muydun? Huzurlu muydun?"

"Açıkçası hayır. Sürekli koş Lara koş, kim ne yapsın öyle aklı diyeceksin biliyorum."

"Yaaaa, üstelik bak bu güzellik bir konu. Kendine yüklediğin neler var daha böyle 'lazım' başlığı altında. Hep eksiğiz, hep bir şeyler lazım, onlar olursa... İşte zihnine dayanırsan yaşamda yol almak için, onu yol gösterici bilirsen, aynı stratejilerle seni daha da batırır aynı yerde, zira yaşam senin labirentinden kaynaklı işleyişine geçit vermez. Ama geçemedikçe, çektiğin acı, yaşadığın tıkanıklık inşallah bir gün, 'Ya acaba sorun yaşamda değil de bende olabilir mi? İşlemeyen yaşam değil de ben olabilir miyim?' noktasına getirirse seni, ikinci bölüme geçiş şansın aralanıyor."

"Anlıyorum. Ama ben kendimi gerçekten akıllı biliyordum, bir şeyleri başardım sanıyordum ama bugün fark ettim ki sadece arayış vardı. Peş peşe hamlelerle o arayışın hissettirdiği boşluğu doldurmaya çalışmak. Şimdi öyle yap, şimdi böyle. Şimdi bakıyorum çok saçma ama o arayış kendimi bildim bileli hep olduğu için, onu normal sanıyordum. Hep yeni hedefler koyup, peki şimdi buna ulaşmak için ne yapmam lazım diye hesapta aklımı kullanıp... ki şimdi anlıyorum zihnimmiş..."

Bir süre susuyoruz. Sonra arayış ama bulamayış ile geçen senelerimi fark etmenin getirdiği ağırlık birden bir isyana dönüşüyor:

"Peki ne yapacağız? Doğru yaşamak nasıl, doğru işleyiş nasıl? Kim öğretti ki yaşam bize geçit vermiyor? Yaşam bana

vermediği bir şeyden beni nasıl sorumlu tutar ya? Geçit vermiyormuş. Bize öğretilen neyse onu yapıyoruz işte hem..."

"Vermediğini nereden çıkardın?"

"Vermedi tabii!"

"Yaşam sana her şeyi verdi Lara. Her şey emrinde. Her şey senin kendine gelmen, kendini bilmen ve olmaya geldiğini olabilmen için düzenlenmiş. Bulmak senin seçimin. Neden hazine denmiş? Arayıp bulacaksın bir zahmet. Kurban olmayı, onun, bunun yüzünden bu haldeyim deyip yana devrilip yatmayı bırakacaksın. İşte ben buyum, diyeceksin yaşama. Deney bu işte."

"Nasıl? Bilmiyorum başka ne yapılır, ne yapacaktım, ne yapacağım, ne yapmadım bilmiyorum!"

"Hah işte!!! Bravo! Şimdi bak, hep cevapları zihninle kendi yazdığın dünyadan çekiyordun. Şimdi bu uyanışla, bu işleyişe bir son verirsen yani zihninden cevap, yön alma işine, bu deneyde öncelikli olarak beklenen noktaya gelirsin: 'Ben bilmiyorum' noktasıdır bu."

"Ben bilmiyorum noktası mı?"

"Evet, masumiyetine geri dönüş. O noktaya kadar kendi zihninle 'ben biliyorum' diye diye geldin. Ama o sorduğun kafa bilmiyormuş. O, içindekileri tekrarlayan bir motormuş, anladın artık."

"Peki kime soracağız?"

"Kime mi soracaksın? Aklın sahibine. Ki o senin cevaplarını yaradılışına sırlamıştır. Programına. Yaradılışın bilir. Can bilir."

"Nasıl?"

"Bak çok basit bir örnek vereyim. Kaç kere demişsindir eminim. 'Ah, ben oraya gitmemem gerektiğini biliyordum da, gittim maalesef.'"

"E, tabii dediğim zamanlar var."

"İşte nereden biliyordun gitmemen gerektiğini?"

"Hissetmiştim."

"Nerede?"

Düşünüyorum. Tek cevap var: "Bedeninde, tam şuramda." Karın bölgemle kalbimin arasında bir yere elimi koyuyorum.

"Hah işte, programın her zaman senin Lara olman için gitmen gereken doğru yönü bilir. Sana eğer sen yoldan çıkıyorsan bunu hissettirir. Kelimeler ise zihne aittir."

"Akıl kullanmak bu mu? Bedeni dinlemek mi?"

"Bir yolu bu, evet. Beden her zaman sinyal verir çünkü. Canın darlanır. Her şey yolunda halinden çıkarsın, bir iç sıkılması, bir gerilme. Hani yapıyorum da şimdi bunu dersin, hadi bakalım. Tam oturmaz. Yaşamda ne yapacağın ile ilgili yön belirlemede, güvenebileceğin yaradılışındır. Yani o muazzam akıl tarafından tasarlanmış, bu deneyinde yolculuk edeceğin avatarının işleyişine teslim olmak. Buna yatay gidiş diyoruz."

"Yatay gidiş mi?"

"Evet, bak şunu iyi anla. İnsan sadece yaşamak ile ölüm arasında düz bir çizgide gitmez. İki ayrı aksta hareket der. Bunların birine yatay gidiş, birine dikey gidiş diyoruz biz. Biri, yatay gidiş, bu dünyada ortaya koyacakların. Bedeninle her gün yaşadıkların. Nereye gittin, nereden geldin, ne dedin, ne yaptın? Olanlar, durumlar, yaşamın getirdikleri ve senin birleşmen. Yani bu dünyadaki yaşamın."

"Başka ne gidiş var ki? Havaya mı?"

"Eh, bir nevi. Sen bilinçsin ya. Tasarımın yatayda giderken, yani Lara olurken senin de Lara üzerinden, yani Lara'yı kullanarak kendi yükseliş yolculuğunu yapman lazım."

"Yükseliş mi?" Sürekli salak gibi onun kelimelerini tekrarladığımın farkındayım ama gerçekten bir bilim kurgu filmine yanlışlıkla düşmüş gibiyim.

"Evet, bilincin kendi gerçeğine yükselişi. Bak insan iki parça üzerinden de ancak kendini bilerek ilerliyor bu deneyde. Ya-

tayda olmaya geldiğin kim? Dikeyde bilinç olarak ben kimim? İşte aklı kullanmanın ikinci sebebi ve yolu dikey gidiş için."

"Nasıl yukarı gideceğiz acaba, yani yükseleceğiz, çok merak ediyorum."

"Aynen böyle işte."

"Efendim? Böyle derken?"

"Aynen böyle, nasıl sorusunu sorarak. Yani oluşunu yükseltmek için. Oluş nedir anladın, önemini de biliyorsun. İşte yükseliş, daha yüksek oluşları kendine alabilmektir. Kapsayabilmektir. Nedir bu yüksek oluşlar? Sevgi, şefkat, huzur, özgürlük; yani ben sevgiyim, ben şefkatim, ben özgürüm, ben gücüm gibi oluşlar. Bunları her hücrene indirip oradan senin varoluşundan yayabilmek. Öyle lafla söylemek değil. O oluşları Lara'ya indirebilmek yani. İşte bu, *nasıl?* sorusu ile olur. Nasılları sormaya başladığında doğru yön gösterici ile birleşmeye başlarsın."

"Örnek rica etsem yine."

"Tabii. Aynı örnek üzerinden gidelim. Mesela 'Ben nasıl daha güzel olurum?' sorusunu sorduğunda sen oluş olarak 'Ben bilmeyi seçenim'sin. O zaman akıl devreye girer. Zaten bu söylenmiş çok önce."

"Nasıl?"

"*Ben sizin Rabbiniz değil miyim?* Bu ifadeyi duymuşsundur. A'raf suresinden. Rab öğretici demek. *Sen hep başka, sözde bir öğretmende, zihninde anadın durdun cevapları, senin öğreticin ben değil miyim? Bana sordun mu, ben dökerim nasıl ayaklarına*, diyor. O zaman çok başka cevaplar, yollar belirir önünde, şaşarsın. Gerçekten güzel olmak ne demek? Gönül güzelliği nedir? İnsanın nur saçması nedir? Bunları deneyimlemen için yolları açar önüne. İşte akıl girmiştir artık devreye, onları dikkate alırsan akıl kullanan olmaya başlarsın."

"Biraz karışık."

"Haklısın, böyle soru üzerine soru gelince senden ve ben anlatınca mecburen çok fazla geliyor gerçek. Zamanla olur, yavaş yavaş jetonlar düşer, hah, hah, hah. Sen hele bir varım de de."

"Varım mı?"

"Evet, zihin işleyişine uyanıp ondan özgürleşmeyi seçmek, ben varım, demektir yaşama, geldim seninle birleşme yoluna demektir. Teslim olmaktır gerçeğe. Bu da deneyin ikinci bölümüne geçiştir. İkinci bölümünde ilk bölümde içine düştüğün o düzmece dünyayı ve kendin kurguladığın düzmece karakterin sahteliğini fark edip onun içinden kendi gerçeğini çıkarırsın adım adım."

"..."

"Mesela sen. Kim olmaya geldin gerçekte? Biliyor musun? Lara'nın özelliklerini biliyor musun? Yoksa küçüklüğünde tanımladığın dünyanın gereklerini ortaya koyan bir kurgu bebek gibi zihninin sana verdiği emirleri mi yerine getirerek yaşadın? Öyle olmadı mı? Kendini o kurgu bebek zannettin. Her nasıl olduysan yaşamın boyunca. O muydu peki Lara? Ben olmadığına kalıbımı basarım. Hatta ondan oldukça uzağa düşmüş olduğuna kalıbımı basarım canım. Kendimizden ne kadar uzak düşersek, ne kadar ısrar edersek bazen o kadar sert gelir darbe uyanalım inşallah diye..."

Gerçekten sinirlenmeye başlıyorum. Bedenimin öfkeyle kasıldığını hissediyorum.

"Biliyorum bu söylediklerim şu an sana ağır geliyor. Şimdi Leyla'm olsa, 'Ah Cemo, yine çok ileri gittin,' diye göz kaş oynatırdı bana ama gerçeğe uyanmanı ve bu ızdıraptan kendini çıkarmanı artık çok istiyorum. Olacak da biliyorum, boşuna burada kalmadık baş başa. Boşuna konuşmuyoruz bunları. Sen de elbet olmaya geldiğini olmaya başlayacaksın. O gün bak yaşam neymiş anlayacaksın. İşte en başa, soruna dönersek, o gördüğün kâğıtlar, benim yaptığım işim, rehberliğim. Ben in-

sanların olmaya geldiğini, yani tasarımını ortaya koyabilen bir ilimi öğrendim ve onlara kendi gerçeklerini anlatıyorum. Anlatıyorum ki kendilerini bilsinler, potansiyellerini, yaşama neler katabileceklerini bilip kendileri olarak yaşayabilsinler. Özgürce, can borçlarını ödeyebilip gerçekten mutlu olsunlar. İşte özgür insan tasarımı bu."

"..."

"Çünkü kendini bildiğinde ve işletebildiğinde denеyin üçüncü bölümüne geçersin. Oraya varabilenler kendini gerçekleştirenlerdir. Orası neresi derseeeeennnnn... Orası gerçek bir insan olasılığına yürüdüğün yerdir. Gerçek bir insan gibi işleyebilmeye her an yeniden gayret ettiğin yerdir. Orada o karşıdan gelen yaşamı artık şekillendirmeyi bilirsin. Maharetin, yani Lara olarak yaşamda her yönden daha çok bolluk olmak becerin artar. Yaşamdan gelenler senin seçtiklerin ve gerçekleştirdiklerin olmaya başlar. Senin gönlüne uygun olur yaşam, kendini yükseltirsin. Sen yaşamdan razı, yaşam senden razı safhası. Yükseldikçe de zaten..."

"..."

"Peki madem sustun yine, ben içeri geçiyorum. Zira yine bir analizim var." Yavaş yavaş kalkıyor, çay tepsisini alıp içeri giderken bir yandan konuşmaya devam ediyor:

"Eskiden gelirlerdi, hareket olurdu, şimdi online'a bağladık, ne yapalım. Herkes canın ardında. Bir sen kaldın Lara'm canlı görüştüğüm, bu ara böyle imiş. Çok konuştuysam bağışla."

Cevap vermiyorum. Başım önde oturuyorum. Gözlerimin dolmaya başladığını görmesini istemiyorum. Neden bilmiyorum, ağır geldi bütün bu anlattıkları. Ağır ve ne kadar içimden yaşlı bir adamın safsataları diye haykırmak istesem de bir şekilde gerçek olduğunu bildiğim ama beni rahatsız eden sözler oldu bunlar. Olmaya geldiğini olmak. Gerçek Lara. Öyle büyük bir şey çıkarıp koydu ki önüme. Üstelik içimde tüm yaşamın

boyunca o gerçek Lara'nın tam ters yönüne koşmuş olduğumu kabul edebilmek öyle zor ki, kendimi bu düşünceye bırakırsam çıldırırım gibi geliyor. Bu kadar aldanmış olabilir miyiz? Bu kadar yanılmış, bu kadar ters yaşamış olabilir miyiz gerçekten? Sonra birden cevabın önümde olduğunu fark ediyorum. Pandemi. Olabiliriz tabii. Doğru işleseydik, böyle kapatılır mıydı tüm insanlık? Üstelik kendimizi kapatmış değil miyiz o zaman? Şoktayım. 'Ya doğru ise' sorusu çıldırtıcı geliyor. Bu yüzden sustum. Cemo ile biraz daha ilerleseydim, beni götürdüğü yerin altında kalabileceğimi hissettim. Korktum. Korkuyorum. Çünkü bilmiyorum kaç yaşından beri her hedefi belli ve her anı o hedef doğrultusunda planlı yaşamış Lara'nın çakma bir kimlik olduğu ve aslında ne benim, ne yaşamın gerçekte ne olduğunu bilmediğim idraki ile ne yapacağımı bilmiyorum.

Yine kapandım. Öyle bir bulandırdı ki içimi o konuştuklarımız, Cemo ile konuşmamak için aşağı inmiyorum. İki gündür yine odadayım. Yalan söyledim Cemo'ya. Kendimi iyi hissetmediğimi, belki Korona'yımdır diye şüphede olduğumdan yanına inmeyeceğimi söyledim. İnanmadı bence ama neyse. İnemiyorum. Çok sorguladım tabii, hava çok güzel, aşağıda deniz kenarında oturmaktansa burada oturmanın manası ne diye ama Cemo ile geldiğimiz noktada bu olmaya geldiğini olmak davası içimi bulandırıyor. Hoş, geçmiş olsun, ben zaten artık bir halt olamam, kırık dökük bir zavallıdan başka bir şey değilim de, ne olmuş olabileceğimi duymak mı beni korkutuyor acaba? Ne kaçırmışım mı?

Bilemiyorum, hâlâ çakma dese de o çakma halimde bile iyi yaşadım ben. Yani güzellik, para, başarı, hatta kendi sektörümde iin, bunların hepsini kazanmıştım. Hâlâ bunlara tutunduğumun

da farkındayım. Şimdi Cemo olsa, "Peki mutlu muydun?" diye sorardı tam bu noktada onu da biliyorum da... Mutluluğun başka nasıl bir tanımı olabilir ki? Yani ben, mutluyum zannediyordum. İnsanın kendini mutlu zannetmesi ne acıklı. Değilsin ama zannediyorsun. Çünkü bugün baktığımda her gün o ipin üzerinde kalmak ve hem de ilerlemek giderek zorlaşıyordu ve anksiyete yaratıyordu. Geceleri uyuyamamak. Sabahları gergin kalkmak. Sürekli bir "dünyaya karşı ben" sendromu. Hep mücadele ve savunma. Bu kadar nefessiz olmama şaşmıyorum artık.

"Laraaaaaaaa, hadi gel artık, bu Korona saçmalığını bırak. Sanki benden başkasını gördüğün var da. Ben yürüyüşe çıkıyorum."

Aşağıdan sesleniyor. Cevap vermiyorum.

Aşağı kapının kapanmasının ardından iniyorum deniz kenarına. Nasıl olsa Cemo gitti. Koltuklara uzanıp kendimi açık havanın ferahlığına bırakıyorum. Tam rahata ermiş, kendimi sanki insansızlıktan ötürü daha temizlenmiş bu deniz havasına bırakmışken, yine lanet olasıca bilgisayar ötmeye başlıyor. Yine kim arıyorsa! Bitmiyor. Çalıyor da çalıyor ısrarla. Kalkıp bakıyorum. Tabii ki Leyla, şimdi bakmasam yine merak edecek. Mecbur açıyorum.

"Lara canım, nasılsın?"

"Cemo yürüyüşe çıktı."

"Biliyorum, şimdi konuştuk onunla. Ben seninle konuşmak için bir şansımı denedim. Belki Cemo olmayınca inmişsindir aşağı diye."

"..."

"Neden kapandın yine Lara?"

Size ne? demek geliyor içimden. Bu ikisinin derdi nedir bilmiyorum. Biri bitiyor, diğeri başlıyor. Bu düşüncem kaçarak fırlıyor ağzımdan.

"Sizin ikinizin derdi ne? Beni böyle bir enkaz olarak kabul edemiyor musunuz? İlla bir yerlere vardırmak için uğraşıyorsunuz. Bir bıraksanız, belki daha rahat edeceğiz hepimiz."

"Enkaz değilsin ki öyle kabul edelim. Sen kendini öyle görüyorsun. Ben dönüşüme geçecek muhteşem bir güç görüyorum."

"Bu dönüşüm laflarınız beni boğuyor. Yine kapanmama sebep bu. Hep bir şey bekliyorsunuz."

"Peki buna neden bu kadar tepki verdiğini hiç düşünüyor musun?"

"Benim dönüşecek neyim var Allah'ınızın aşkına? Yüz bin kere söyledim. Her şeyi kaybettim ben. Sıfır."

"Ah Lara, daha ne kadar kendine acıyıp yaşamınla ilgili sorumluluk almayacaksın? Yeter, kaç aydır aynı terane. Hadi başta bekledik, biraz fiziken toparlan diye ama artık saçma oluyor. Her şeyi kaybettim de kaybettim. Sıfır da sıfır. Bütün gün kendime acırım ve bu yaşadığımı bana yaşatan dünyadan öç alırım hesapta. Al sana dünya, oynamıyorum."

Gerçekten tepem atıyor o anda: "Ya siz ne hakla benimle böyle konuşuyorsunuz? Kolay mı sanki? Kendime acımıyorum ben, durumu ortaya koyuyorum. Gerçek bu."

"Sen orada dondurduğun için bu. Harekete geçersen bambaşka şeyler olacak Lara. Kendine geleceksin."

"Ben ne yapabilirim burada beni delirtmeyin, dünya zaten kapalı, açık olsa da bana fark etmez ama kapalı. Burada, bu Boğaz'ın en dip kıyısında, iş yok, güç yok, ne yapayım? Ne istiyorsunuz benden? Bir huzur verin ya. Nasıl devam edebilirim yaşama? Anlamıyor musunuz? Böyle olmak durumundayım."

Son kelimeler hıçkırıkla birlikte çıkıyor ve acayip gıcık oluyorum kendime de. Hemen hızla elimin tersiyle siliyorum gözyaşlarımı.

"Hayır efendim, anlamıyoruz çünkü gerçek olmayan bir şeyi satın alamayız. Yok öyle havlu atmak. Ne varsa elinde,

onunla devam edeceksin. İnsan, durum ne olmuş olursa olsun, her zaman devam edebilir Lara. Çünkü yaşam onun geldiği durumu, o noktayı bilir zaten ve her zaman bir sonraki adımı hazırlar, bellidir, önüne verilmiştir. Yeter ki insan 'ben devam edebilirim' seçiminde olsun. Zaten çoğu zaman o 'olmamalıydı' dediklerin, yaşam tarafından kendini gör ve kendine gel diye verilmiştir. Kendini bitir diye değil! Bitiş ancak son nefesle canım. Son nefese kadar her zaman yapabileceğin bir şey, her zaman atabileceğin bir adım var. Ama gelelim sana, sen yaşamda değilsin ki. Hâlâ olmamalıydı da olmamalıydı. Hani uyanmıştın Lara? Niye hemen kaçıyorsun yine filmine? Geçen gün uyanmıştın hani gerçeğe? *Burada kimse bana bir şey yaşatamaz, ben her şeyi kendime düşüncelerimle yaşatırım?* Hatırlıyor musunuz bunları hanımefendi? Sen şu an ne yaşatıyorsun kendine? Yerinde kilitlenip kalmayı. Kim oluyorsun sen şimdi bu halinle? Kilitlenip kalan. Peki seni kim kilitliyor Lara? Olanlar mı? Yoksa senin olanlarla ilgili düşüncelerin mi? Hatırlıyor musun bunları?"

"..."

Başım önümde, susuyorum. Çok ağır geliyor bu söyledikleri çünkü doğru. Doğru olduklarını artık biliyorum. O kadar uyandırdılar beni. Ama kabul etmesi çok ağır geliyor çünkü kabul edersem...

"Seni dinliyorum Lara, cevap bekliyorum lütfen."

"Hazmedemiyorum. Bana bunların olmasını hâlâ hazmedemiyorum."

Sesim bir fısıltı gibi çıkıyor.

"Hah, işte hazmedememek içinden geçip gidememek, geride bırakamamak. Neden hazmedemez insan? Olmasını kabul edemez. Ama işte, olmamalıydı dediğin noktada kilitlenir kalırsın. Neden? Çünkü yaşamda onlar oldu ve yaşamın ancak o noktadan devamı edebilir. Olmamalıydı dersen, yaşamdan ko-

parsın ve ne kadar yaşamdan kopuksan o kadar ızdırap çekersin. Bak iki gündür haline! Uyandığın gerçekleri unutma Lara, böyle hazmedemiyorum filan gibi düşünceler geldiğinde sahip çık kendine. Temizle o düşünceleri, tövbele. Biliyorsun bunları artık, kimse sana bir şey yaşatamaz kendi düşüncelerinden başka."

Başım önümde. Öyle haklı ki. Yine düştüm iki gündür bu çukura. Güya anlamıştım.

"Ne düşündüğünü biliyorum. Uyanmıştım ama ne oldu diyorsun? Ayağın kaydı. Kayabilir. Dönüşüm yolu, adım adım Lara. Temizlemen gereken her yeni dosya geldikçe yine tökezleyebilir, dengeni kaybedebilir hatta düşebilirsin. Ama işte önemli olan düşmemek değil kızım, o zaman zaten ilerleyemeyiz. Arada düşeceğiz ki neyi tövbelemek lazım fark edelim. Hangi hayırsız inançlar geçerli hâlâ zihnimde? Peşinde olduğumuz düşmemek değil bu yüzden, peşinde olduğumuz, her dengeyi kaybettiğimizde, gerçeğin prensiplerine tutunarak bir an önce toparlanıp devam edebilmek. Bizden beklenen de bu."

"Leyla Hanım, haklısınız ama nasıl yapabilirim, ne yaparım bilmiyorum. Öylesine koca bir hiçlikteyim ki, bu enkazın bir adım sonrası ne olabilir bilmiyorum. Hangi adım?"

"Canım Lara, hiçliktesin çünkü hep eski hayatınla karşılaştırıyorsun bugünü. Orada şu şu vardı, burada yok, diyor zihnin. Sadece sen mi? Bugün milyonlar aynı körlük sebebi ile bu pandemi günlerini bunalımla geçiriyorlar. *Şimdi kapalı olmasaydık, şunu şunu yapabilirdim. Bak yapamıyorum.* Ama kapalısın yahu. Buraya gelsene sen! Kapalısın. Önce bir buraya gel. Burada şimdi ne yapacaksın? Senin örneğinde de böyle, şimdi o olay olmasaydı ben şöyle böyle olur, onu bunu yapıyor olurdum diyor zihnin. Ama oldu. Sen şimdi ne yapacaksın diyor yaşam."

"Bilmiyorum. Nasıl ve nereden başlayacağımı bilmiyorum. Sürekli o günler, nasıl karşılaştırmam..."

"Hafıza kaybı ile."

"Efendim?"

"Bak beni kurtaran bir yol anlatacağım sana. Uygularsan bence sana da faydası olur, onun için aradım zaten."

"Ne için?"

"Lara, bak, biraz sus ve beni dinle. Senden bunu rica ediyorum."

"Tamam."

"Bildiğim hali ile bütün yaşamımı geride bırakmayı ben de yaşadım. Eski kelimelerle *kaybetmeyi* diyelim. Oğluma hamile kaldığımda, bana sorarsan yaşamımda öyle güzel bir noktadaydım ki. Beni sevdiğini düşündüğüm bir eşim, İstanbul'da güzel bir evim, sevdiğim bir işim vardı. Ben mütercim tercümanlık yapıyordum. Yurt içi, yurt dışı konferanslar, bir hareket, bir bereket. Güzelim, sağlıklıyım. İyiyim zannediyorum. Tek eksiğim çocuk diyordum. Tutturdum çocuk da çocuk. Olmamış onca sene. Tik atacağız ya, illa her şey tamam olacak ya, o da olmalı, bu da olmalı. Ben seni anlıyorum Lara, öyle yetiştirildik tabii bu zihin dünyasında. Kırka merdiven dayamışım, o kadar çok şey başarmışım ama herkes sanki arkamdan, 'Çocuğu yok, olmamış yazık,' diyor gibi geliyordu. Otuz dokuz yaşındaydım, bu eksiklik hissi içimde öyle büyüdü ki nefes aldırmaz oldu bana. Bir çocuğum olmazsa boğulacağım sanki. Dualar, adaklar, tüp bebek tedavileri, sıra sıra doktorlar, üfürükçüler, sözde enerji çalışmaları, ne varsa yardımı olabileceğini düşündüğüm. Eşimle ilk o zaman kavgalar başladı. Onu ikna için kavgalar. Tüp bebek tedavileri. Sonunda verdi Allah vermesine de işte, 'Peki vereceğim ama öyle bir vereceğim ki seni sarsarak uyandıracak, tam olmak neymiş sana anlatacağı şekilde vereceğim,' diyor böyle tutturduğumuzda. Ki oldu. Çok şükür. Oğlumun hakkını ödeyemem, çok uyandırdı beni. Ama bu, şimdiki okuyuşum. Oysa o an, yani doğduğunda... neler oldu yaşamım-

da bir bilsen? Çocuğum otistik, biliyorsundur. İlk yıllar zaten teşhis konana dek ne olduğunu anlamaya çalıştım, bir anlayamıyorsun, bir tuhaflık var mı yok mu tam anlayamıyorsun. Bebek sahibi olmanın stresi bir yana, bir de anlaşılmaz hallerin stresi biniyor omuzlarına. Kondurmak istemiyorsun. İlk anne, baba, dedi filan ama bir yaşından sonra bir gerileme başladı sanki. Konuşma gelişmiyor. Sonra yüksek seslere ya da değişikliklere tepkiler vermeye başladı. Mesela yatak örtüsünü değiştirdiğimde bir gün, hiç unutmam. Odaya girdiğinde ellerini kollarını sallayarak bağırmaya başlamıştı. Neyse, böyle acayip haller çoğalınca araştırmaya başladık tabii. Teşhis konduğunda üç yaşındaydı, eşim teşhisin ardından -ki zaten çok kötülemişti aramız- terk etti bizi, otizmle yaşamak istemedi. Bana gelince Lara, o hızlı, capcanlı yaşamım bir evin içine sıkıştı kaldı. Oğlumdan ayrılamıyordum ki. Bakıma muhtaç. İstanbul'da kimseye bırakamıyorum. Onunla bir yere gidemiyorum. Evin içindeki yaşamda hep gerginlik, onu anlamaya ona yetişmeye çalışmak. Ne kadar zorlandım, ne kadar bunaldım, sana anlatamam. Gelen iş tekliflerini geri çeviriyordum. Annemden kalan bir evden biraz kira gelirim vardı, onunla yaşamaya mahkûm oldum. Adam gitti, iş gitti, hayatım gitti diye gizli gizli ağlıyordum. Günde üç posta. Delirecek gibi oluyordum. Yapacak hiçbir şey yoktu, her şeyden vazgeçebilirsin Lara ama evlat bu. Ben mecburen eski yaşamımda olan her şeyden koptum. Yaşam sanki boynumdan tuttu ve o evin içine kapattı beni Murat ile. Yani ben pandemimi çok önce yaşadım, hatta daha beterini. Üstelik kusura bakma ama, sen arkanı dönüp küstüm diye yatabiliyorsun, benim o şansım bile yoktu. Çocuğumun benden başka kimsesi yoktu ki."

"Haklısınız."

O an gerçekten ilk defa bu kadının da boşa konuşmadığını, ciddi süreçlerden geçmiş bir kadın olduğunu anlıyorum. Şimdi

ona bakıyorum da dimdik, gözleri çakmak çakmak bakıyor canlılıkla ve güzel, çok güzel. Bu farklı bir güzellik ama, sanki bir ışık parlıyor cildinden ve o aydınlık büsbütün güzel kılıyor onu. Belli ki bana anlattığı günleri fazlasıyla aşmış.

"Ne yaptınız peki? Nasıl çıldırmadınız?"

"Soru sordum."

"Efendim?"

"Ne yapabilirim?" dedim bir gün. Ben şimdi ne yapabilirim? Çünkü bir gün üzüntüm, kendime acımam, öfkem hepsi boş, onu gördüm. Bir evin içinde bu duygularla kavrulmaktan başka bir şey yapmıyorum ve bunlar bir çareye yol açamıyor. Oysa öyle mi zannediyoruz Lara? Bakıyorum da sadece ben değil, bütün dünya yeterince ağlar, kendine acır ya da isyan edersek bir şeylerin cevap vereceğini, durumu değiştireceğini zannediyoruz ki külliyen palavra. İşte ben bir gün en azından buna uyandım. Yok olmuyor, bir şey değişmiyor. Hatta sinirlerim öylesine zayıflamıştı ki çocuğuma tahammülüm giderek zayıflıyordu. Kendimden korkmaya başlamıştım. Devamlı ağlama nöbetleri. İşte ben de o günlerde senin gibi yol bulamıyordum. Kendi zihninle. Aklından eski yaşamın çıkmıyordu. O günlere dönmek istiyordum ve dolayısıyla hep çareyi geçmişimle kıyas yapan bir kafa ile bulmak istiyordum. Mesela bir bakıcı bulsam da ben gitsem filan. Kolay mı? Otizm çok farklı bir konu, senin bulduğuna çocuk alışır mı bakalım? Değişiklik en istemedikleri şey. Onlar için her şey aynı kalmalı mümkünse. Neyse, ben de bir gün cevap aramaya çalışmayı bıraktım. Bilmediğimi kabul ettim."

"Bilmiyorum demek önemli demişti Cemo," diye mırıldanıyorum belli belirsiz.

"Tabii ki çok önemli bir idrak noktası. İşte, bilmiyorum dedim. Bilen varsa çıksın ortaya istedim. O büyük güç. Kimse? Ne ise? Haykırdım, yalvardım hep aynı soruyla: 'Ne yapabili-

rim bilmiyorum, bana göster,' dedim. Soru sorarsan Lara, mutlaka cevap gelir bu deney alanında. Bak bunu iyi bilesin. Ben de böyle öğrendim. O günden sonra tekerlekler başka yöne dönmeye başladı sanki."

"Nasıl?"

"Önce bir akşam TV seyrediyorum, Murat uyumuş, filmde bir kadın kaza geçiriyor ve hafıza kaybı yaşıyor. Geçmişe dair hiçbir şey yok kadında, hatırlamıyor ve bu hafıza kaybı kalıcı. Film kadının nasıl da yeniden başladığı ve kendine yeni bir yaşam kurduğu ile ilgili. Birden yerimde fırladım Lara. Acımı, sancımı nasıl dindireceğimi buldum. Cevap geldi. *Amnezi*, dedim. Çözüm bu. O gün kapattım eski yaşamımı. Filmdeki kadın gibi hiç noktasından başlayabilirim dedim. Eski yaşamımı, kocam, işim, çevrem her şey *out*. Yok öyle bir şey, unuttun, hatırlamıyorsun, şimdi ne yapardın? Kendime de *amnezi* kelimesini uyarıcı yaptım. Ne zaman zihnim kaysa eski yaşamıma filmdeki kadın gibi *amnezi, hatırlamıyorum*, diyordum."

Gülmeye başlıyorum, gevşediğimi hissediyorum, çok iyi fikir, hoşuma gidiyor.

"İyi fikirmiş. Başarabilirsen tabii."

"Sen seçersen oluyor, her şey gibi. Kıyas bitti dünyamda. Sadece bu yaşam var. Böylece yeni yaşamım başladı, sıfırdan. O gün orada ne var ise, oradan. Sana da aynını tavsiye ederim."

"Sen çok kuvvetlisin belli ki Leyla Hanım, ben bilemiyorum. Belki motivasyonum yok. Senin bir oğlun varmış, devam etmek zorundasın ama ben niye edeyim, bilmiyorum."

"Sen var olasın diye Lara. Gerçekten ve gerçekte yaşamayı bil, sana sunulmuş... Bak şimdi öyle gelmiyor biliyorum ama bir yola çıkarsan giderek gerçeği görüyorsun ve beraberinde sana verilmiş büyük hediyeleri. Eğer başlatmasaydım, oğlumun bana getirdiği büyük hediyeyi alamayacak, hâlâ onun üzerinden kendime acıyan bir kadın olacaktım. Çok şükür uyandım.

İşte bu yüzden senin peşindeyim. Kendi o halimi görüyorum sende. Bırakamıyorum seni, çünkü tıpkı benim başardığım gibi bu cehenneminden çıkıp gerçeğe gelebileceğini biliyorum. Lara'nın gerçeğine, cennetine. Yapabilirsin Lara, her zaman bir adım var."

"..."

"Ama artık geçmişi bırak. Oyum vardı, buyum vardı deme. Hiçbir şey hatırlayamadığını varsay. Bırak ve yeniden başla. O zaman neler olabileceğine inanamayacaksın. Çünkü yaşam işini bilir Lara ve yaşamın bizimle tek işi var, bizi yükseltmek. Sadece bunun için çalışır."

Gülümsüyorum. Söyledikleri çok etkiliyor beni. Bir anlığına da olsa kendi hikâyemi bırakabildiğimde, o kadının hikâyesine gidebildiğimde, nasıl bir zorluğun içine düştüğünü ve aşabildiğini ve oradan buraya bu parlayan kadın haline gelebildiğini görüyorum. Ona çok saygı duyuyorum.

"Söyledikleriniz beni çok etkiliyor ama nereden başlayacağımı bilmiyorum. Tamam, sıfır noktasından başlayayım ama ne yapacağım?"

"Bak onu yaşam anlatacak sana. O güne kadarki kafanla sen bulamazsın. Öncelikle zihin işleyişi ve akıl arasındaki farkı iyi anla."

"Evet, Cemo anlattı geçen gün. Ne yapacağını düşünerek bulamazsın dedi, çünkü zihnin o güne dek bildiklerinle kısıtlı. Geçmiş ile. O da seni buraya getiren kafa. Buradan sonrasını bilemez."

"Bravo. Peki ne yapacaksın o halde?"

"Akıl kullanacağım. Yani, 'Ben şimdi ne yapabilirim?' diyeceğim açık kalplilikle. Akla, aklın getirebileceği olasılıklara kendimi açarak..."

"Bir bravo daha!" diye alkışlıyor. "Ve yaşamı izlemeye başlayacaksın, neler geliyor, neler gidiyor. Çünkü yaşamı yine

olanlarla getirecek en uygun olasılıkları. Bak bende neler oldu akıl kullanınca anlatayım: Ben hafıza kaybına geçtim, sorumu soruyorum ama bir yandan göğsüm sıkışıyor ya, evin içinde sürekli aynı lakırdıları tekrarlayarak dönen veya beni çekiştirerek bir şeyler isteyen böyle değişik bir çocukla yaşamaya, onun bakımı ve yetiştirilmesi ile ilgilenmeye çalışıyorum. Zira normal iletişim de yok ve nasıl iletişim kuracağını da bilmiyorsun. Çocuğumu anlamak istiyorum ama anlayamıyorum, ona anlatmak istediklerimi anlatamıyorum. Nefes alamayacak gibi oluyordum bazen, öyle bir çaresizlik. Bir gün doktorumu aradım, korkuyorum, dedim, nefes alamıyorum ben, boğulacak gibi hissediyorum. O da, bana gel, dedi. Gittim, Murat ile beraber tabii. O gün yaşadığım öyle zordu ki. Herkes bize tuhaf tuhaf bakıyor, çocuk orada var ama yok gibi hallerde herkes, gözlerini kaçırmalar, neyse Allah'tan o gün krize girmedi. Hiç unutmam o günü. Nefret ettim onunla dışarı çıkmaktan. Öyle utanç yaşıyorsun ki, herkes gözlerini senden kaçırınca. Neyse, doktorum muayeneden sonra hiçbir şeyimin olmadığını, bu daralmanın psikolojik olduğunu söyledi. Sonra da yeni yaşamımın ilk adımını verdi bana."

"Nasıl?" Heyecanla sorduğumu fark ediyorum, bayağı bayağı sardı Leyla'nın hikâyesi beni.

"Nefes akışımı rahatlatmak için bir nefes koçuyla çalışabileceğimi söyledi. Nefes koçu diye bir şey hiç duymamıştım ve o yıllarda çok az kişi duymuştu bence. Neyse bana bir isim ve bir telefon verdi. İlk adım buydu. Aradım. Zihnimin tüm kakofonisine rağmen aradım. İyi ki. Sonsuza dek şükran doluyum doktoruma. Çünkü sonradan çok iyi dostum, ablam olacak Meral ile öyle tanıştım. Müthiş bir kadındı, geçen yıl kaybettim. Maalesef. Nur içinde yatsın. İşte, o evimize ilk geldiği gün, yeni yaşamım başladı. Sen izin verirsen, yaşam her zaman bir sonraki adımı verir Lara, yardım edecekleri, senin

kolunun altına girip ayağa kalkmama destek olacakları verir. Verdi işte. Nefes zaten muazzamdı, inanılmaz etkilendim. Bir seans, bir seans daha, nefes aşk oldu bende. Öğrenmek istedim ki hep yapabileyim. Uzun zamandır hissetmediğim kadar iyi hissetmemi sağlıyordu seanslar."

"Evet, iyi geliyor. Yaşamına 'iyi' geri geliyor, bunu ben de yaşadım." Bir an Cemo ile nefes çalışsam ben de diye geçiyor içimden.

"Öğrenmek istediğimi söyledim Meral'e, eğitimleri var, dedi. Ben gidemem ki. Oğlumu bırakamam ki. Bana sen öğret, dedim. Ders ver. Kabul etti. Düşünebiliyor musun? Sonunda birebir derslerle eğitimimi ve onun bulduğu kişilere uygulama yaparak staj dönemimi bitirdim. Onun bağlı olduğu akademiden sertifikamı aldım. İşte başlamıştı yeni hayatım. Ben artık bir nefes koçuydum. Hem kendimi ayakta tutmak hem de bir iş adına yapabileceğim bir şey vardı. Kısa bir süre sonra nefesin açtığı tıkanıklıklar ile yaşam daha akmaya başladı. Tamara ile de Meral sayesinde tanıştım. Onun komşusunda çalışmış ve ayrılmış bir hizmetli idi. Çocuğunu kaybetmişti ve acısı çok büyüktü. Meral'in aklına öyle gelmiş, nefes alırsa ona iyi gelir düşüncesiyle bana getirdi. O zaman staj dönemim, nefes yapmak isteyen ama benim evime gelebilecek kişiler arıyorduk. Tamara bana ilk geldiğinde, nefes ona öyle iyi geldi ki, ona peş peşe birkaç seans yapmayı teklif ettim. Gün aşırı gelmeye başladı. Sonra gelip giderken Murat ile ilişki kurabildiğini gözlemlemeye başladım. Murat onu kabul ediyordu. Ben de sevmeye başlamıştım bu büyük acısı ile baş etmeye, devam etmeye çalışan kadını. İş arıyordu. Bir süre sonra ben iş teklif ettim ona ve yatılı olarak bizde çalışmaya başladı. Tüm düzenimizi, özellikle de Murat'ın düzenini öğrendi. Murat enteresan şekilde, bir melek olduğuna inandığım Tamara'yı kabul etti. O, onun yaşamındaki ikinci kişi, bana da özgürlük bileti oldu.

Zira ben de yaşama açılabilmeye başladım. Can yoldaşı olduk birbirimize, o da çocuğunun acısını hafifletti bir nebze Murat ile sanırım. Sonra İngiltere'ye de birlikte geldik."

"Neden taşındınız İngiltere'ye?"

"Murat için canım. Burada devlet çok yardım ediyor. Otistik bir çocuğun gelişimi aile için her anlamda büyük bir yük. Burada devlet sana her anlamda destek oluyor. Özellikle de Murat'ın eğitimi için geldim. Zaten yeni bir yaşamdı benimki, unutma. İyi ki de geldim, gelebildim. Çünkü eğitim çok önemli otizm için. Bak şu an yirmi iki yaşını geçti, evet normal biri gibi olmayabilir ama kendi parasını kazanıyor, çalışabiliyor. Bu buranın sağladığı bakım ve eğitim olmadan olmazdı. Bir üniversitenin istatistik, ölçme ve değerlendirme, uygulama ve araştırma merkezi için çalışıyor. Ben anlamıyorum ama sürekli bir datalar geliyor, gidiyor bilgisayarında onlar üzerinde çalışıyor. Nispeten bağlantı kurabilenler için iş imkânları da var burada. Türkiye ise... ne diyebilirim, inşallah gelişecek ama şu an çok zayıf. İnsanlar çok çekiyor Lara. İşte ben de bu alanda ne yapabilirsem insanları uyandırmak için yapmak istiyorum."

Hiç bugüne kadar düşünmediğim bir konu. Otizm nedir biliyordum tabii ama sıfır ilgi. Benimle alakası yoktu ki. Sanki onlar başka insanlar, sanki öyle kafamızı çevirince... Ne zor halbuki, şimdi dinleyince.

"Haklısın Leyla Hanım. Benim de hiçbir fikrim yok. Tamam bir *Rain Man* filmini gördük ama..."

"Ah tabii ya. Bir de o yanılsama var, sanki her otistik ileri zihinsel maharetler sergileyebilirmiş gibi beklentiler. Oysa diğer insanlar gibi, her biri farklı onların da. Otizmli şöyle olur diye bir genelleme yapabilmek o kadar zor ki. Neyse şimdi konumuz bu değil ama şu hanımı kaldırsak artık, bütün hayatımı biliyorsun bak," diyor gülerek.

"Peki," diyorum, yanaklarım kızarıyor. Etki eden bir kadın bu. Seni sevmesini istiyorsun. Saymasını. Yakın olmasını. Benden beklenmeyecek istekler.

"Biz, yani otizm dünyasının dışındakiler hiç farkında değiliz tabii, ne kadar zor olduğunun."

"Hep öyle değil mi Lara, ateş düştüğü yeri yakar. İşte ben de bu yüzden ikinci uğraşımı doğurdum kendi yaşadıklarımdan. Hem senin gibi bilmeyenler bilsin, hem yaşayıp bilenlerin yalnızlığı biraz dinsin, hem iki taraf da daha bilinçlensin hem de esas engelin zihin olduğunu ve zihnimizden özgürleşene dek hepimizin engelli olduğunu ve eğer zihin dönüşümümüzü yaşayabilirsek engel diye bir konunun yaşamlarımızdan nasıl da ortadan kalkabileceğini görebileceğimizi hepimiz anlayalım diye bir roman yazdım. Ben kendi dönüşümümü yaşadım, oğlum sayesinde, engelin onda değil bende olduğunu çok şükür fark ettim. Öyle çok çözümleme yaptım ki, öyle çok konuda Murat ile ilgili 'Ben şimdi ne yapabilirim?' dedim ve cevaplarını aldım ki, bunları anlatmak, paylaşmak geldi içimden. İlk romanım *Çekiştiren* işte böyle yazıldı."

"*Çekiştiren* mi?"

Neşeyle gülüyor başını sallayarak.

"Tuhaf geliyor isim, değil mi? Bak, otizmliler genelde kendilerine bakan kişilerden bir şey istedikleri zaman gelip orasını burasını çekiştirir. Bu *ben bir şey istiyorum* demek. Elbiseni, kolunu, eteğini. Sen ilgilenene dek çekiştirir. Bu bir iletişim kurma biçimi. Ama fark ettim ki Murat'ın beni çekiştirmesi sadece istekleri ile ilgili değil, onun en büyük varoluş sebebiyle ilgili: beni uyandırmak. O beni hep gerçeğe doğru çekiştiren oldu. Bu yüzden romanın ismini *Çekiştiren* koydum."

"Uyandırmak için çekiştirmek mi?"

"Evet, Lara, onların bize getirisi bu. Bak inşallah göreceksin ki yaşam denen programda hata yoktur. Her olan, her gelen bir

sebep üzere gelir. Bize bozuk ya da doğru işlemiyor gibi görünen, o *disorder* diye etiketlediğimiz ne varsa hepsi uyandırmak içindir. Gerçekten kopukluğumuza uyandırmak ve uyandırdıktan sonra da şifalandırmak içindir. Zira doğru okuyabildiğimizde o 'bozukluk' dediğimiz aslında bizde olan kopukluğun onarılması için bizi çekiştiren bir rahatsızlıktır. Rahatsızlık *disorder* kelimesinin dilimizde bulabildiğim karşılığı. Bozukluk da diyorlar ama olmaz. Bozuk olan bir şey yok. Rahatsız ederek uyandıran var, bana göre."

"Hastalık da değil tabii."

"Hayır, hastalık daha bedensel/fiziksel durumlar için kullanılırken rahatsızlık daha psikolojik ya da mental işleyiş bozuklukları için kullanılıyor. Zihin insanı da işte işlemediği için Laracığım, her gün bu rahatsızlıkların sayısı artıyor. Otizme gelene kadar o-ho, gece yeme bozukluğu diyorlar mesela. Bozukluk değil, rahatsız eden bir uyanış çağrısı o."

"Nasıl yani?" Yerimde kıpırdayarak dikkatimi yoğunlaştırıyorum. Enteresan geliyor bu bakış açısı.

"Bak, gece yeme bozukluğu, kişinin bir şekilde 'yokluk' duygusu yaşadığına dikkat çekmek için ortaya çıkar. 'Bak' der bu rahatsızlık, 'yok zannettiğini, eksik zannettiğini yemek yiyerek doldurmaya çalışıyorsun' gerçeğini anlatmaktadır aslında. Ama bu mesajı doğru okuyamadığında, rahatsızlık ortaya çıktıkça yeniden yiyen kişi, 'Gece vakti hep yemek yiyorum,' diye kendini suçlu hissedip ertesi gün daha da yoksun hissederek yine aynı davranışa girer. Bu suçluluk ve yiyerek o duygudan kaçış bir döngü haline gelir. Buyur sana *disorder*. Kişi kendini özürlü zanneder. Benim gece yeme bozukluğum var. Bir de sahipleniyor, tamam artık. Bozukluk yok oysa, bakılması gereken bir yer var. Burada bakılması gereken, 'Ben neden rahatsız ediliyorum?' Yokluk ve yoksunluk duygumu fark edeyim ve gerçeğe gelerek iyi-leşmesi için gayret göstereyim diye. Bu

yüzden rahatsızlık dediklerimiz bana göre bizi gerçeğe doğru çekiştirmek için var. Onlardan suçluluk duyup daha da söz konusu günaha batacağımıza, yaşamın bize çağrıları olarak bakabilsek zaten iyileşeceğiz."

Bu kadın ne enteresan bir kadın ya. Uzun zamandır ilk defa keyifleniyorum, bir şekilde söyledikleri beni hareketlendiriyor. Merakım, ilgim artıyor.

"Peki, bizlerin bu rahatsızlıkları için anlıyorum bu bakış açını ama ya otizm gibi vakalar? Bu bayağı büyük bir konu, öyle gece yemesi gibi iyileşeyim diye çekiştiriyor nasıl deriz, yani nasıl bağladın anlayamadım?"

"Büyüğü küçüğü yok Laracığım. Romanımda da bunu anlatıyorum. Bak, çok araştırma yaptım ama en önemlisi senelerdir yaşadım, yaşıyorum. Üstelik uyanan bir anne olarak yaşıyorum yıllardır. Otizm bir hastalık değil, bir çağrı."

"Nasıl? Kime?"

"İnsanlığa. Zihin insanı yüzyıllardır sol beyin odaklı işliyor. Bu da insanlığı fiziksel dünya odaklı yapıyor. Her cevabı, çözümü dünyada ve bir şey yaparak arama. Kaynak ile bağlantı zayıf, işte nefes de daralıyor ya. Kopuksun, kayıpsın. Bu sol beyin odaklı yaşam bizim sağ beyin kapasitemizi ve işleyişimizi zayıflattı. Sağ beyin, gerçeğin işleyişine sahip olan ve öyle işleyen yanı beynimizin. İlhamı aldığımız yer. Sağ beyinden ne kadar uzak işlersek o kadar kaynağa uzak oluruz. Kaynağa olan bağlılığımızın farkındalığını kaybettik. Bilincimiz kaynaktan kopuk, bu yüzden nefes de beraberinde giderek zayıflamış halde yaşamıyor, sadece yaşamaya çabalar hale geldi insanlık. İşte son zamanlarda güçlenen bilinç uyanışı ile daha çok insan kaynakla bağlantısını güçlendirmek, gerçekten nefes almak ve dönüşüm ile gerçeği barındıran sağ beyin işleyişine geçerek, dengelenmeyi arzuladı ve bu yönde ilerliyor. Bilinç yükseliyor. İşte bu çocuklar da bu yükselişi kuvvetlendirici güç olarak

geliyorlar. Onlar beyinlerinin farklı işleyişi sebebi ile fiziksel dünya ile tam anlamıyla hizalanamıyorlar. Sanki bir bacakları içeride, bir bacakları dışarıda gibi. Bu da onların titreşimini çok çok yukarıda tutuyor ve bu da bedenlerini aşırı yüklü ve aşırı uyarılmış yapıyor. Sürekli yüksek voltaj altında olmak gibi. Bu durum onlarda görülen kasılmalar, basit işleri yapamama, sinirsel tikler, nöbetler gibi durumların ortaya çıkmasına sebep oluyor. Bunlar hep benim saptamalarım, okumalarım. Bak bunları anlamama nefes çalışmalarım çok yardım etti. Hiçbir şey boşuna olmuyor dedim ya. Nefes de boşuna gelmedi bana."

"Yani eğer doğru anlıyorsam onların beyin işleyişi farklı, öyle değil mi?"

"Öyle olmalı. Zira beyin fiziksel ile fiziksel olmayanın arasındaki tercümanımız. Bu deneyi yapabilmemizi sağlayan muhteşem bir bilgisayar. Saf bilinç ile onun uzantısı olan ve burada bir tasarım üzerinden ifade bulmaya gelmiş bilincin arasındaki tercüman. İşte bu çeviri, bu tercüme işlemi doğru yapılamadığında çocuk deneye tam girmiyor. Yüksekte kalıyor bir nevi. Bu durum otistiklerde olduğu gibi farklı algılamalara dayalı davranışlar, iletişimde zorluk ve sadece kendilerine anlamlı olan düşünce işleyişi ve beraberinde ortaya çıkan tepkiler ortaya çıkarıyor. Yani rahatsızlık bilinçte değil, çevirmenin işleyişinde. Onlar bir şekilde bu dünya ile diğerleri gibi tam karışamıyor."

"Hmmmm. Ne enteresan. Başka bir alanın çocukları ve insanları gibi."

"Evet, bak beynimiz sayesinde biz burada insan olma deneyini yaşayabiliyoruz. Beyin bir şekilde farklı işleyince onların bizimle aynıyı yaşamalarına imkân yok. Üstelik başka bir seviyedeler ve biliyor musun bunu sana nefesle anlatabilirim. Cemo ile yaşadığın bir iki kısa da olsa nefes deneyimin oldu. Nefesin iyice bağlantılı ve akıcı olduğunda titreşimin nasıl da

artıyor, nasıl da adeta yükseliyorsun değil mi? Zihnin çıkıyor devreden. Fark ettin mi bunu?"

"Evet, hatta zihinsizliği yaşadım."

"Hah işte, çıktığın o alanı düşün, hani o tir tir titrediğin, zihinsizliğe çıktığın alanı. Düşün ki hep orada yaşıyorsun. Hep orada olsan bizlerle nasıl iletişim kurabilirdin, nasıl yaşamda çalışabilirdin?"

"Leyla, bu söylediğin çok acayip. Bir keresinde ciddi yaşadım bunu. Gerçekten de o yüksek titreşim altında bir tür elektriksel yüklenme oluyor, sanki başka bir boyutta var oluyorsun."

"İşte o vaziyette bizim aramızda yaşadığını düşün. Senden normal şeyleri yapmanı istesek ne kadar yapabilirsin? Beklentilerimizi ne kadar karşılayabilirsin? Zorlasak seni nasıl hissedersin?"

"Wow! Çok iyi anladım ne demek istediğini. İki dünya arasının tam bağlanması ne zor."

"İşte canım, bu yüzden tek yapılması gereken onların farklılığını kabul etmek ve onlara göre işlemeye çalışmak. Ve onlara, o yüksek titreşen ve farklı bir algı seviyesinde yaşamalarına sebep olan işleyişlerine alan açmak. İşte ben bu çözümlememi ve bu yorumlarımı anlattım kitabımda ve tabii nefese dayanarak anlattım. Zira nefes seansları bunun anlaşılmasını çok kolaylaştırıyor. İşte bir düşünün, dedim, Zihin insanı ben, yani düşük titreşen, nefesi kıt, kaynakla bağlantısı neredeyse kopuk olan ben, bu çocuğa anne oluyorum. İşte sana şenlik. Ne zannediyoruz? Yaşam hata yaptı. Hayır efendim, yaşam beni olmaya geldiğimi olmaya çekiştirecek varlığı yolladı. Ben otistik teşhisi konana dek onu 'normal' diye tanımlanan kutuya uydurmaya çalıştım. Meğer o beni engelleyen, kısıtlayan normal kutusundan kurtarmaya ve olmaya geldiğimi olmaya çekiştirmek için gelmiş."

Ağzım kulaklarıma varıyor ve bir kaykılıyorum keyifle arkaya doğru. "Çok iyiymiş, sevdim bu hikâyeyi," diyorum. Giderek gevşediğimi de hissediyorum. Nasıl da enteresan bir çıkış hikâyesi gerçekten Leyla'nınki. Kadının zekâsına da hayran olmadım değil, bayağı etkiledi beni. Tevekkeli değil bizim deli Cemo âşık olmuş bu kadar...

"Bak sonra ne oldu? Kısa sürede hem Türkiye hem de İngiltere'de özellikle otistik çocuk sahipleri arasında, otizm merkezleri, eğitim merkezlerinde çok yayıldı romanım. Türkiye'de, İngiltere'de imza günleri. Otizm odaklı gruplara konuşmalar yaptım. Yine seminer davetleri gelmeye başladı bana. Otistik çocuk sahiplerine grup nefes eğitimleri düzenledim. Yine bu alandaki dergilere, yayınlara yazmaya başladım. Konferanslarda konuşmalar yapıyorum. Murat büyüdükçe çözdüklerim de çoğaldı. Bir yandan bunlar, bir yandan nefes ve dönüşüm işte bak kafamı kaşıyamadığım yeni bir yaşam. Üstelik bana hiç bilmediğim bir tamlık ve bütünlük ve dolayısıyla gerçek mutluluğu yaşatan bir yaşam."

"Oooooo, bakıyorum sohbet koyu, geldiğimi duyan olmadı. Çay yok mu çay? Çaysız sohbet olur mu yahu?"

Onun sesini duymasıyla Leyla'nın yüzünde bir parlama oluyor. Ben ise yerimde sıçramışım çünkü öyle dalmışım ki Leyla'nın hikâyesine, birden gür sesiyle ortama giren Cemo zıplattı beni.

"Korkma, korkma benim."

"Dalmışım da."

"Ne haber sevgilim? Aferin, yürüyüş aksatılmıyor. Ben de apartmanın merdivenlerinde in çık yapıyorum Cemo, acayip keşifler yaptım sana göstereceğim gelince. Arada Murat ile de hamburgerci turları."

"Aşkım benim, sen her zaman bir yol bulursun. Pes etmeyen kadınım. Yahu çay yok mu ya?"

"Tamam, tamam demliyorum."

"Hadi bir 'odadan kurtulduk' çayı demle de içelim," diyerek göz kırpıyor bana.

Gülümsüyorum. Bilgisayara eğilip teşekkür ediyorum Leyla'ya. Bu sohbetin gerçekten iyi geldiğini, üzerinde düşüneceğimi söylüyorum. Bu kadında bir şey var. İnsana iyi geliyor. Sanki aldı salladı salladı bıraktı beni, nefes gibi. Evet, nefes gibi. Kadın adeta konuşmasıyla nefes oldu bana. İyi geldi.

Cemo'nun mutfağına geçip çay koyuyorum. İstemsiz yine masaya doğru çekiliyorum. Oradaki kâğıtlara. Özgür insan tasarımı. Bugün sadece bir tane var masanın üzerinde, çevirdiğimde üzerine kendi ismimi görüyorum. O şekle bakınca bir ürperme hissediyorum tüm bedenimde. Elime alıp bakıyorum uzun uzun, inceliyorum hiç anlamasam da. Ben buradayım, diyor sanki bana. Olmayı bekleyen kahramanmış öyle mi? Öyle söylüyor Cemo. Gerçeğim. *Kimsin sen?* diyorum ona. *Lara, sen kimsin?*

O gece uyuyana kadar o şekiller gözümün önünden gitmiyor. Kabul etmek istemesem de bilmek istiyorum, fark ediyorum ki bu sorunun cevabını gerçekten bilmek istiyorum.

"Oğlum Altan, ben bu acayip şeyleri bilmiyorum. Ama sana faydası oluyorsa ne güzel."

Aşağıda yürüyüş için beni beklerken, Altan ile konuştuğunu anlıyorum. Beni görünce hemen konuyu toparlıyor:

"Neyse Altan, Lara geldi, biz yürüyüşe çıkıyoruz. İnterval mi yürüyelim? Oğlum, iki günde öğrendiklerinle hava atma. Sen yürü interval hah hah hah. Tamam tamam, anlatırsın öğreniriz. Hadi Lara'nın da selamı var. İyi bak köyümüze... Selam söylüyor sana kerata. Kendine gelmeye başlamış iyice. Bir de akıl öğretiyor onu, bunu yeme diye. İntervalmiş."

Dışarı çıkıp elimizde bir tasma, yürüyoruz. Olmayan köpeğimizi yürüyüşe çıkardık yine.

"Bak buraya sen dünyanın bir ucu filan diyorsun ama pandemide işe yaradı. Benim yaşımdakileri belirli saatlerde çıkarıyorlar biliyor musun? Ben en azından istediğim saat çıkıyorum. Kimse görmüyor bizi."

"Bugün biraz daha ağır yürüyoruz galiba?"

"Evet Lara'nı sen hızlan istersen, bugün bacağım biraz ağrıyor. Bazı günler böyle oluyor işte. Havadan sanırım. Aman Leyla'ya söyleme bir şey, üzülür."

"Protez olan mı?"

"Evet ama protezimde bir sorun yok. Daha pandemiden evvel gittim kontrole. Şimdi protezlerimi yapan bir aile firması. İsviçre'de. Leyla'nı buldu. O zamandan beri dünyam değişti. Çok iyiler, belki de en iyi dünyada. Zamanında çok çektim. Ama şimdi en iyi adresi bulduk çok şükür."

"Vay, uzun zamandır mı berabersiniz Leyla ile?"

"Yirmi yılınıza ne kaldı şurada?" diyor gerinerek. "Keşke yüz yıl yaşayabilsem onunla. İkimiz de daha elli yaşında yoktuk. Ne gençmişiz. Ama işin tuhafı ben hâlâ ikimizi de öyle görüyorum. Başıma gelmiş en güzel şey o kadın. Her gün şükrederim."

"Onca yıl böyle aşk içinde olmak, hiç rastlamadım."

"Rastlayamazsın. Sevmek geriye yürümeyi öğreneceğin bir yoldur kızım. Biz, yani insan tam ters yöne, sevgiden uzağa koşuyor, koşuyor, bak koşuyor diyorum. Uyanıp tam terse sevgiye yürümemiz lazım ki sevgide buluşalım. Aşk olabilelim. Çok emek. Neler geçirdik biz de. Hâlâ geçiriyoruz bak, kaldık ayrı yine."

"Cemo bak bugün zorlanıyorsun sanki, gel dönelim, ne dersin?"

"Dönelim canım. Havadan herhalde, bazı günler şişiyor bacak. Kusuruma bakma. Senin yürümen çok önemli ama."

"Kusur ne demek Cemo, hem bak şöyle yapalım ki için rahat etsin çünkü benim yüzümden zorluyorsun kendini. Ben seninle döneyim eve kadar, sonra biraz daha yürürüm söz."

"Çok yattın be yavrum. Hareketsiz kaldın çok. Bak ancak açılıyorsun."

"Vallahi sen yine de benden hızlısın normalde. On kere geçersin beni yani. Ama açılıyorum merak etme."

Gerçekten o kadar zor ki anlamak bacağının protez olduğunu. Adam normal hareket ediyor gibi çünkü. Yürüyor, merdiven inip çıkıyor.

"Ben anlamamıştım bile seni ilk gördüğümde protezin olduğunu."

"Sen o kadar üstten bakıyordun ki her şeye o zamanlar, göz hizan bacağa gelmemiştir, hah, hah, ha."

"Ya aman Cemo, gerçekten söylüyorum, dalga geçme."

"Ben zamanında kadının sayesinde seçimini yaptım yavrum. Kazadan sonra ilk on yıl özürlüydüm. Sonra seçim yaptım. Korkuyu aşıp, en iyi olasılıkları çekebilmeye başladım. Leyla'm gibi."

"Leyla'nın ne alakası var?"

"Olmaz olur mu? Neyse geldik bak, haydi sen yürü. Ben de gidip şu bacağı çıkartıp dinlendireyim kendimi biraz, fazla baskı yaptı."

"Dur yardım edeyim sana."

"Ne yardımı kız? Sen mi varsın her gün yanımda? Hadi, git yürü, kaytarma. Sonra gelirsin."

Arkamı dönüp yürümeye başlıyorum, elimde tasma. Öyle bir saçma geliyor ama yapacak bir şey yok. Ekmek taşımaktan iyi, daha *cool* en azından. Bir adım, bir adım daha ilerliyorum. Buradayım. Leyla ile dün konuştuklarım beni çok etkiledi. Yani insan bir tek kendi yaşadığını dert zannediyor ama insanlar neler yaşayıp neler atlatıyorlar, bu anlamda biraz utandım

açıkçası. Yani aylardır şu insanlara yaptığımdan utandım. Onların ne suçu var ki? Suç kimin peki? Aklıma ilk gelen o puştun ismi ama Cemo ile Leyla'ya bakarsan, o da olması gereken idi. Geldi, görevini yaptı, gitti diyorlar. İşte benden gidemiyor ama, öyle çok sevmişim ki onu. Sevgi miydi neydi, onu da bilmiyorum artık. Bu iki deli bütün tanımlarımı sarstı. Her şey karıştı kafamda.

Dünden beri şu amnezi işini düşünüyorum. Çok akıllıca ama insanın gerçekten buna karar vermesi ve kararlılıkla uygulaması gerekiyor. Her aklına geldiğinde "amnezi, hatırlamıyorum"u inanarak söylemesi gerekiyor. Bir süre sonra kayboluyor zaten geçmişin etkisi diyor Leyla. İşte ben burada takılıyorum. Ben neden geçemiyorum oraya? Silmek mi istemiyorum acaba? Çünkü silmezsem bir şekilde, hâlâ bir umut belki ne bileyim, salak mıyım neyim ya da silersem gerçekten kaybetmiş mi olacağım? Şimdi en azından silmeyerek o hatıraları canlı tutarak sürekli orası ile itişerek bir seviyede hâlâ benimle mi yapıyorum o günleri? Evet, evet, bu olsa gerek. Gitmedi, burada halini yaşatıyorum kendime. Gerçekte yok ama, Cemo'nun deyimiyle, filmde. Zihin filminde. Ama bedeli ne? Her gün aynı acı. Olay bir kere oldu, ben her gün aynı filmi tekrar tekrar izliyorum. Ne kadar haklılar. Akıl nerede?

"Kızım, aklın nerede? Bırak sana!"

Haykırıyorum boşluğa. Eski yaşamım da eski yaşamım! Sürekli ya eski yaşamım dönsün ya da ben oynamıyorum. Yok! Gitti! Her şey kayıp. Boşlukta savrulmak korkutuyor belki. Ben dediğin, benim dediğin her şeyin yok olması. Yaşamının elinden alınması, tümüyle. Peki ya söyledikleri gerçekse? Ya bunun sebebi beni gerçekte olmam gerekene doğru itelemekse? Ya başka bir yaşam varsa beni bekleyen? Ya burada durmuş vızıldarken gün kaybediyorsam gerçek mutluluktan? Olabilir mi? Eğer öyle ise gerçekten ahmaklık değil mi bu? Hızla yürü-

meye devam ediyorum. Bir seçim anındayım, biliyorum. Ya bu boşlukta yalpalamaya devam edeceğim ve bu insanlara yük olacağım... Yok, yok, ben artık ahmak olmak istemiyorum, zaten yapabileceğim en büyük ahmaklığı yaptım. Dünyanın maskarası olabilirim ahmaklıkta. Bu şekilde ilerlersem gidişat belli, bir süre sonra hasta olur, ölürüm. Kendini yiyip bitirmek dedikleri bu çünkü. Ama eğer dedikleri doğru ise -ki ikisi de maşallah süper diri ve mutlu görünüyorlar bu yaşta- denemeye değmez mi? Belki bunların hepsi... kim bilir.

Eve vardığımda koşarak bahçeden geçip deniz kenarına gidiyorum. Cemo masada oturuyor. Takma bacak yerde. Şaşırıyorum. İlk defa görüyorum bu manzarayı. Yarım bacağına bakakalıyorum.

"Cemo, iyi misin?"

"İyiyim canım, Altan ile konuştum yine. Öyle heyecanlı ki, çok iyi gidiyormuş okulu. Kilo vermeye başlamış. Bütün yaşamını değiştirdim diyor. Çok şükür."

"Hah, ben de yani hiç böyle görmediğim için."

"Rahatsız oluyorsan takayım bacağımı."

"Yok canım, ne demek?"

"Çıkarınca iyi geliyor. İşlevi süper ama kendi bacağın gibi değil sonuçta."

"Nesi farklı?"

"Giydiğin zaman, bacağını onun içine soktuğun zaman bir tabuta sokmuş gibi oluyorsun. Canlı bir şeyi, cansız bir şeyin içine sokuyorsun ve işin tuhafı o cansız şeyle adım atmaya çalışıyorsun. Öğrenmek bayağı bir uğraştırıyor. Orada yani protezi aldığım yerde çalıştırıyorlar tabii. Hele merdiven inip çıkmayı öğrenmek en zoru, hem de tutunmadan. Ama Lara'nın insan öyle bir muhteşem varlık ki isterse her şeyi aşıyor. Ben de öğrendim. Bak tutunmadan merdiven inip çıkıyorum şimdi. En çok da kadınım için istedim. Onun gibi bir güzelin yanında

şöyle gerine gerine yürümek istedim. Yaşam bazı şeyleri alıyor Lara'm, niye alıyor? Biz yolumuza girelim, büyüyelim diye. Burada tek hedef bu. Bilinç yükselişi. Eh, bu tahta bacağa alışmaya çalışmak da beni yükseltti. Bir zamanların yalı çapkını Cemo. Hey, hey, bir tek sen misin kaybeden bir şeyleri sanıyorsun Lara?"

Gözleri dalıyor uzaklara. Nereye acaba? O sırada bir şeyi daha üzüntüyle fark ediyorum. Bunca geçirdiğimiz ayda bir kere bile bu konu ile ilgilenmediğimi, bırak bu konuyu, adama ben bir kere nasılsın demediğimi fark ediyorum. Hep ben, hep ben. Hep benim başıma gelenler. O an Altan'ın hayretini anlıyor ve ona hak veriyorum. Hayatımı kurtaran, her gün beni yaşama döndürmek için, her anlamda çabalayan şu adamla beş kuruş ilgilendiğim yok. Bu nasıl bir yok saymaktır her şeyi. Bu nasıl bir bencilliktir, yuh! Bir de üstüne afra, tafra. İyi kaldırıp atmadı adam beni denize. Nasıl bu hale geldim ben, yoksa böyleydim de ben mi farkında değildim, maskelerimin altında mı gizleniyordu bu bencil ve kibirli kişilik?

"Ne oldu kız? Suratın asıldı? Öyle dramaya bağlama. Her zaman olan, olabilecek olanın en iyisidir bunu unutma. Öldürmediyse, demek ki olanın sonucundaki noktadan yürüyeceğimiz yol var demektir. Öyle de oldu, bak uyandık çok şükür. Bacaklı halimin bu yaşını düşünemiyorum. Hem..."

"Nasıl oldu Cemo? Anlatmanı istesem çok mu üzerim seni?"

"Yok yahu, o çok eskilerde kaldı. Hem biliyor musun, onu söyleyecektim tam. Bacağımın olduğu o yaşam mı bu mu desen, ben bunu seçerim. Ben mutlu bir adamım Lara, çok şükür eksiklik yok kafamda. Bu sadece bir durum. Böyle. Ben kimim bu önemli. Ben kaybettiğim bacağım sayesinde bütünlük içinde bir adam olmayı öğrendim. Çok şükür. Nasıl oldu bu dersen... Bir deniz kazası."

"Nerede, burada mı?"

"Evet, evet, Boğaz'da. Şu önünde dalgalanan deniz aldı bacağımı. Nasıl oldu dersen? Sürat motorum vardı gençken. Yirmi sekiz yaşındayım. Yakışıklı mı yakışıklı, sportif, yalı boyunun yakışıklısı. Bütün kızlar hasta filan. Vallahi abartmıyorum. Birini alıyor, birini bırakıyorum, nasıl bir kibir, nasıl bir kendine hayranlık. Ailem dersen zaten üzerime titriyor. Anne yok ama evdeki tüm çalışanlar bana hizmette. Öyle büyüdüm. Zeytinin çekirdeğini çıkarıp öyle verirlerdi kahvaltıda önüme, düşün. Paşazade. Anne bakmamış yüzümüze ama bütün kızlar ölüyor. Ben de onun öcünü alıyordum herhalde. Neyse, bir kızdan bir kıza, bir spordan diğerine. Su kayağı mı istersin, basketbol mu, yüzme mi? Hepsi bende. Kanlıca'dan atlayıp karşıya yüzerdim. Öyle havalar. İş desen yalandan babamın işyerine gidip geliyorum, ailede para var ya, şımarık, niye uğraşsın? Hayat bana güzel, diye dolanıyordum. O zamanki kıt algıma göre çok güzeldi. Pek çoklarının kıskandığı, pek fazla sorumluluk içermeyen bir yaşam işte. Neyse, bir gün arkadaşlarım çağırdı karşıdan, bana gelmek istiyorlardı, tekneyle gelir alırım sizi dedim, karşı kıyıdalar. Hemen atladım tekneye. Ayaktayım. Ayakta kullanıyorum, havalıyım ya. O zaman dümeni bağlayan çelik halatlar vardı. Halatlar makaralardan geçerdi. Bakımı yapan da, ben de dikkat etmemişiz durumlarına demek ki. Tam gaz verdim, birden koptu. Kopunca elimdeki direksiyon bir anda sıfır oldu. Yan yatınca tekne, ayakta olduğumdan dengemi sağlayamadım, kolayca beni denize attı. Başıma vurup beni altına aldı ve tek tarafa dönmeye başladı. İşte suyun dibinde yakalanmışım pervaneye, o sırada işte bacağım gidiyormuş, haberim yok, anlamıyorsun adrenalinden."

Camdan dışarıya, Boğaz'a dalıyor gözleri. Ben keşke sormasaydım gibi bir düşünceye bir an kapılsam da bu denli yakın yaşadığım birine sormamak esas tuhaftı diyerek yine merkeze geliyorum.

"Cemo, seni üzdüysem..."

"Yok be yavrum. Bu da bir hikâye işte. Gerçek Cemo'nun doğuşu ismini verdim bu hikâyeye. Neyse, nerede kalmıştık? Evet, pervaneyle dans. Ne kadar sürdü bilmiyorum, belki birkaç saniye ama ben o sırada, 'Gittim ben, buraya kadarmış yaşam,' dediğimi hatırlıyorum, Duygu bile olmuyor biliyor musun? Tuhaf bir hal. Sonra birden beni bıraktı. Bir boşluk hissettim, oradan anladım bıraktığını, baktım, ayrıldığını anladım. Üstüme doğru gelmesin diye dibe daldım hemen. Parçalandığımın farkında değilim, hissetmiyorsun ya hafif bir şeyler oldu herhalde diyorum. Atlatırım herhalde dedim. Bu yüzden öyle dalabilir miyim filan gibi düşüncelerim olmadı. Sadece tehlikenin halen geçmediğini görerek, çünkü tur atmaya devam ediyor tekne, bana gelebilir düşüncesiyle daha derine daldım, kafanı uçurmasın diye. Kafayı kullanabilmişim iyi ki. Denizin dibinde de ses çok net ya, mesafeyi ölçmek kolay. O motorun sesi uzaktan mı geliyor, yakından mı geliyor, çok iyi anlaşılıyor ve uzak olduğunu hissettiğim noktada nefessiz de kaldığımdan çıktım suyun yüzüne. Baktım hakikaten bir hayli mesafe olmuş aramızda. Teknenin çizdiği dairenin dışına çıkmışım. O devam ediyordu dönmeye. Sonrası, sonrası şükür ki birileri benim kafayı görmüş. Gelip kurtardılar. Doğru Baltalimanı Kemik Hastanesi'ne. Orada ilk ameliyat gerçekleşti. Parçalanmış bacak, mecbur kestiler. Sonra tabii proteze uydurmak için birkaç ameliyat daha geçirdim. İşte böyle aldı deniz bacağını, Lara'm. Senin yalı çapkını havalı Cemo, bir günde söndü, iskarta oldu. O zamanki kafama göre konuşuyorum tabii."

Ne diyeceğimi bilemedim. Susturn öylece. Başım önümde dinlediklerimi hazmetme gayretindeyim. O da bilgisayarına döndü. Neden sonra içimden bir ses yükseliyor:

"Söyle bana, deney filan diyorsun ya, bu kadar acının ne amacı olabilir? Affedersin ama ne boktan deney bu ya."

"Hah hah ha. Değil Lara'm, değil. İsyanını anlıyorum ama böyle gelmesinin sebebi deneyi anlamadığın için. Acı, hem bi-

zim olmaya geldiğimizi olabilmemiz hem de bizi gerçeğe doğru yükseltmek için gereklidir Lara'm. Ama burada önemli olan acı çekmenin de bir deneyim olduğunu anlamak. Yani esasında yaşamda sadece olanlar ve durumlar vardır. Olan ne mesela? Bacağım gitti deniz kazasında. Bak dikkat et bu noktada bir duygu yok. Duygu, yani bu durumda acı ne zaman ortaya çıkıyor? 'Bu olmamalıydı' dediğim ve ardından 'Ben artık bittim; Cemo artık yok, o özürlü' filan her neyse işte o düşüncelerin ortaya çıkışı ile. Yani acı, sen o olayı zihninle yorumladığın an ortaya çıkıyor."

"İyi de nasıl yorumlamayacaksın? Ne güzel oldu mu diyelim yani, bırak ya! Uyuz oluyorum bu pozitif düşünce safsatalarına oldum olası."

"Haklısın ama ben onu demiyorum. Ben sana işleyiş öğretiyorum. Tabii ki acı ortaya çıkacak çünkü ortada bir kayıp var. İnsan bu deney alanında tam tersine kendisini güçlü ve korunaklı hissetmek için sürekli ne alabilirim diye diye koşturuyor, yani kazanç peşinde. Kayıp olmuş, tabii bağıracak. Ama bak dikkat et, hangi dünyaya göre bir kayıp var? Zihin dünyana göre. Bedenim ve her şeyim tam olmalı ki ben mutlu olayım diyen dünyaya göre. İşte yaşam diyor ki, 'Öyle değil canım, çünkü senin gücün, tamlığın, mutluluğun, huzurun bacağından filan değil. Kendi gerçek gücünü görmeye ne dersin? Çünkü burada sürat motorları ile kızlara hava atmaya devam ettiğin bu yaşamda pek göremeyeceksin, hah hah hah ha. Yardım edelim sana, bir omuz verelim,' diyor esasında. Yaşam bizi hep yükseltmek için işler, Lara. Ve acı. Lara, canımız yanmadan durmuyoruz ki, bodoslama gidiyoruz o kendimiz olmayan hallerde. Kendinden kopuk, yaşamdan kopuk. Yaşam bizim buradaki en büyük müttefikimiz, Lara'm. Biliyorsun hiçbir şey sana olmaz, her şey senin için olur, bunu böyle bilesin ama tabii okuyana!"

"Okut bana o zaman. Canım çok yanıyor çünkü..." diye yükseliyor sesim ve bir ağlamaya bağlanacakken durduruyorum. Şimdi nefese bağlanmasın ortam, anlatsın istiyorum.

"Okumak sana ait ama ben açıklamaya çalışayım canım. Bak, sen buraya Lara ismi verilmiş olan benzersiz bir programla gelmişsin. Tek olan bir tasarım. Bu ne demek biliyor musun? Daha önce bir Lara olmadı ve bundan sonra da olmayacak demek. Teksin. Sadece sende bulunan bir DNA konfigürasyonuna sahipsin. Neden? Lara olmayı, onun benzersiz işleyişini burada göstermek ve aynı zamanda sen bilinç -hatırla arka koltuktaki yolcu Lara- olmayı yaşa ve inşallah onun üzerinden yüksel diye. Şimdi sen bilinç, geldin oturdun bu Lara tasarımına, doğdun bu deney alanına, sen biliyor musun nasıl Lara olunacak? Lara olmak kim? Amacı ne?"

Hayır anlamında başımı sallıyorum.

"Hah, bak yolcu bilmiyor ama tasarım aracı biliyor. Nasıl biliyor? Çünkü programlı. Kim tarafından? Yaradan tarafından. Bu deneyin yaratıcısı, bu deneyin ardındaki, işte o akıl denilen bizim anlayamayacağımız muazzamlıktaki zekânın sahibi tarafından. Bak programlı diyorum. Yani her mükemmelen tasarlanmış makine gibi senin tasarımın da Lara olabilmek için ve Lara'nın en üst ihtimalinde dahi kusursuz işleyebilmek için gereken donanım ve işleyiş programına sahip. Bu bilincin meselesi değil, hatta bilincin hiç karışmaması gereken bir mesele. Söz dinlemesi gereken bir mesele. Kısaca teslim olması gereken bir mesele ki Lara ortaya çıksın. Zaten çıkacak."

"E, çıkmamış diyorsun bana kaç aydır? 'Sen yoksun, Lara yok' diyorsun..."

"Bingo! İşte mesele bu. Çıkamamış, çünkü bilinç 3-7 yaş arası kurduğu zihin dünyasının baş kahramanı sahte benliği ile 'Bu arabayı ben yönetirim arkadaş' diyerek tüm kumandayı zihin işleyişine veriyor. 'Ben bilirim,' diyen insandır zihin in-

sanı. Bir halt bilmediğine uyanana kadar da aynı yerde döner durur, içsel olarak her gün biraz daha dibe inerek. Sen de işte herkes gibi nasıl mutlu olunur, nasıl başarılı olunur, nasıl alırım yaşamdan istediklerimi vs. konularında hep kendi kafanla ilerledin. Kendini paralaya paralaya bir şeyler elde ettin ama mutlu oldun mu? Huzurlu oldun mu? En önemlisi Lara oldun mu? Hayır. Çünkü Lara'nın yolundan, planından gitmezsen mümkün değil. İşte yaşam Lara, bizi kendi yolumuza sokmak için çalışan en büyük dostumuzdur. Sarsacak ki o çakma Lara dağılacak, sarsacak ki gerçek Lara'nın ortaya çıkma şansı olacak. Zira Lara ortaya çıkmadan yani sen olmaya geldiğini olmaya başlamadan zaten yaşamda içsel huzuru, mutluluğu yakalayamıyoruz. Mümkün değil."

"Yani uçmakta olan bir uçağın pilot kabinine dalıp onu yönetmeye çalışmak gibi mi?"

"Yaşa!! Ne akıllı kızsın be! Aynen öyle. Sen yolcusun, otur arkada, bırak uçak biliyor nereye, nasıl gideceğini. Götürecek her türlü donanım da onda. Ama işte işimiz olmayan yerde debelenmekten esas işimizi yapamıyoruz."

"Ki o?"

"Yükselmek, Lara'm. Bilinç yükselişi. Yükselmek ve tasarımının üst ihtimallerini sergileyebilmesini sağlamak. Bu yüzden insanı yükseltmek için işleyen bir programdır yaşam. Bir öyle görünür, bir böyle. Her an farklı olur. Biz de o olan karşısında bir hale gireriz, oluruz. Ya çok mutlu oluruz, mutsuz oluruz, zira bir uçarız ya bir yere çakılırız. Hep zıtlıklar denizinde sürükler bizi. Durmaz hiç, akış hep devam eder. Biz de doğmuşuz ya, kendimizi bulduğumuz bu denizde sürükleniriz bata çıka. Tutunmaya çalışırız, batmamak için tutunacak sözde kurtarıcılara bel bağlarız. Etrafta ne bulabilirsek, güç nesnelerine mesela. Ama duramayız, tam durdum zannederken bir dalga gelir, yine mecbur kopar gideriz. Yaşam, darbeli akışı ile gerçeğe doğru

ilerletir. Bunun için programlanmıştır. Her havada yüzebilmenin sırrının ancak kendini bilmek ve içindeki gerçeğin pusulasına göre işlemek olduğunu öğretmek üzerine işler. Gücünü teslim ettiğin ne varsa, işlemezliğini yüzüne vura vura."

"Peki nihai amaç ne? Lara ortaya çıksın diye mi bütün bu hengâme?"

"Hayır, nihai amaç gerçek insanın ortaya çıkışı. İnsanın ne olduğunu, insanın muhteşemliğini anla da onu kuşan diye. Gerçek bir insan gibi işlemeye başla diye. Lara olabilmek, bunun başlangıcı. Oradan kendi gerçeğini kavra ey bilinç, diye."

"Nasıl anlayacağız? Yolu nedir bu gerçek insan olmanın ki anladığım bir tek onu bulunca huzur var bize burada?"

"Yolu belli. Yaşamla dalgalarda bir aşağı bir yukarı ilerlemeyi kabul etmek. Aslında hep aynı şeyi söylüyor hepimize: 'Bak şimdi dalga durumu bu, al bunu, kabul et, devam et benimle, geç içinden bakalım.' Edebiliyorsan ne güzel, suyun üzerinde ilerlersin. Ama, bu olamaz, diyorsan çırpınmaya başlarsın korkuyla. Tepki verirsin, debelenirsin, kâh isyan eder yanarsın, kâh kendine acır iyice ufalırsın, suya batarsın, boğarsın yarattığın darlıkla o güzelim canını. Oysa her dalga biçimi büyütmek için bizi. Olan hep senin için gelir. *Olamaz!* diyorsan, bak oraya. Ardındaki düşüncelerine bak, oldu çünkü. İnançlarına bak, neden olamaz? Olursa ne olur? Arkada hep korkunu bulacaksın. Korku sevgiden, yani gerçekten ayrı olduğunu zannetme halidir. Gerçeği unuttuğunda ortaya çıkan duygudur. Korktukça batarsın. Ama o korkuyu aşabildiğin her sefer, suyun üzerine gelip yaşamla yine akmaya başlarsın. O olamaz dediğini ona karşı gelerek değil, kabul ederek, onunla BİRleşerek aşabilirsin ancak. Yaşam, yine bir görüntü vermiş, büyülemiştir seni, sen o görüntüyü kabul edebilecek hale geldiğinde biraz daha gücünü kuşanırsın. Sana verilmiş o en büyük gücü. Biraz daha gerçek olursun. Biraz daha gerçekten insan olursun. İnsan ya-

şamla nasıl birleşeceğini seçebilendir. Tepki verip direnen değil. İşte böyle teslimiyetle akabildikçe kurbanlığın azalır. Zira suyun üzerinde kalmanın sana bağlı olduğunu görürsün, hem de her dalga durumunda. Palavraların azalır, rahatlarsın. Biraz daha sevgi olursun. Biraz daha BİR olursun. İşte olan Lara'm, her an bunun için olur. Adım adım bu geçişi yapabil diye. Seni gerçek bir insan yapmak için. Gerçek insan olabilme deneyi bu. Hep bunun için. Acısıyla, tatlısıyla."

Başım önümde oturuyorum. Bize fayda olanlar diye anlattıkları ağır geliyor. Bunca acı.

"Bunca acı ama," diye bir ses yükseliyor yine çelimsiz benden. Ne biçim, acımasız bir deney bu?

"Bunca tatlı da var ama. Ne çok mutluluk da var burada, ne çok uçuş havalara? Onları niye es geçiyorsun? Her şey zıddı ile var bu deney alanında. O da var, o da var. Dalgalı yapı. Dalgalarda sörf yapmayı öğreneceğiz kızım. Başka yolu yok."

"Bu kadercilik değil mi peki? Ne oluyorsa kabul et, yaşa. Bu gerçek insandan çok yaşama kul olmak gibi geliyor bana."

"Yo, yo, yo. Olur mu? Bak insanın en büyük farkı hayvandan, bilinç sahibi olmasıdır. Yani seçebilendir. Senin tasarımın sana Lara olmayı yaşatmak için tasarlanmış. Sen bilinç, bu deneyi yapacaksın ki yani Lara olmaya başlayacaksın ki onun üzerinden çıkarımlarla yükselişini yaşayabil. İşte insan, yani bilinç, gönlü ile şer olanı yani kötü / acı olanı kabul edecek. Ama sonra orada kalmayacak. O olanın üzerine çıkmak isteyen olmayı seçecek. Akıl ile birleşecek, ben şimdi ne yapabilirim, diyecek. Yaşamın getirdiği olasılıklardan uygun bulduğunu seçerek o durumun üzerine yükselecek."

"Ne demek üzerine yükselmek?"

"Olanın getirdiği fırsatı okuyup onu bir kaldıraç olarak kullanarak bilinçte yükselmek demektir. Olan her zaman senin o an kim olduğuna göre gelir. Yani kimsin ve gerçeğe gelmek

için neyi atlaman gerekir? Hatırla, Semra Hanım'ın gelişini. Geldi, sana acı veren bir şeydi ama sen onu kaldıraç olarak kullandın, üzerine yükseldin ve ilerledin."

"Hmmmm. Kim olduğun da oluşun..."

"Bravo! Kim olduğunu belirleyen işte zihin işleyişindir. Kendinle ve yaşamla ilgili inançların senin bilinç seviyeni belirler. Ne kadar gerçeğe yakın, o kadar yüksek bilinç seviyesi, ne kadar gerçekten uzak, o kadar düşük bilinç seviyesi. İşte yaşam bizi yükseltir ki gerçeğe gelelim."

"Neden? Yükseleceğiz de ne olacak?"

"Sevgiyle, yani gerçekle adım adım birleşeceksin ki onun sana zaten vermiş olduğu her şeyi deneyimleyebil."

Bu cümle beni fena sarsıyor. Tam olarak anlayamasam da bu etkiyi, bir sallamıyorum.

"Örnek istesem?"

"Örnek istiyorsan iki tane tanıştım. Leyla ve ben çok uzun zamandır dönüşüm yolculuğundayız. Başladığımız noktalarda biz de senin gibi büyük kayıp yaşadığımızı, her şeyin altüst olduğunu düşünüyorduk. Ama uyanınca, kayıp zannettiklerimizi bir kaldıraç olarak kullanınca, yaşamda ne gelirse onun üzerine çıkarak, çıkmak için bizde gerçekten uzak ne inanç varsa temizleye temizleye zihnimizi kısıtlı bir işleyişten özgürleştirdik, nefesimizi genişlettik ve her geçen gün yaşamın bolluğundan daha çok nasiplendik. Her geçen gün daha çok sevgi ile bir olduk ve gördük ki sevgi hep var, o hep veriyor, hiç kısıtlamadan ama aradaki bağlantıyı, yani nefesi daraltan biziz. Nefes onun bize vermek istediği her şeyi yaşayabilmemiz için var Lara, o sonsuz rahmetten nasiplenelim ve inşallah bütüne de katkı sağlayalım, kendimiz genişleyebildikçe ortaya koyduklarımızla yaşamı da genişletelim diye. İnsan bunun için var. Onun gönlünün de aklının da genişliğini, hatta sonsuzluğunu buraya indirebilmek için, deneyimletebilmek için."

Gözleri yaşarıyor, "Kusura bakma," diyor cebinden çıkardığı bir mendille silerken gözlerini. "Aşkının büyüklüğünü her hissettiğimde böyle gözümden..."

Bunlar beni aşan haller tabii. Gözyaşları, aşkının büyüklüğü filan. Ama anlattıklarının arkasında son derece mantıksal bir yapı var mı var? Satın alıyor muyum? Alabilirim yani mantıklı çünkü. O da illa satın alayım istediğinden -beni de kurtaracaklar ya- tekrar bir denemeye girişiyor:

"Bak, kendi örneğimden gideyim daha anlaşılır olsun. Benim tasarımıma baktığında benim rol model olma özelliğim var, yani insanlara örnek olma diyelim. Şimdi geniş anlatmayacağım ama yirmi sekiz yaşımdaki halim devam etse mesela neye örnek olacağım? Ben tamım, harikayım, yıkılıyorum diye sorumsuzluğun dibini sergileyen bir yaşam, bir kendini bilmezlik ve kendini gerçekten tam zannetme. Muhteşem zannetme. Kendini beğenmişliğin dibi. Peki, diyor yaşam, aldım bacağını. Ne oldu? Tam tersi. Her şeyi bırakıp ölmeyi istemek. 'E ne oldu kardeş, hani muhteşemdin, bir bacak eksilince niye her şey çöktü?' Çünkü zihin direniyor. Zihin, 'Sen bittin' diyor. Doğru, ama o çakma Cemo bitti. Sen bilinç olarak akıl ile birleşip, 'Ben şimdi ne yapabilirim?' diye sorarsan gerçek bilen ile birleşirsin, o acıdan geçerek, o acının içinden geçerek, o 'Ben bittim' diyenin üzerine yükselirsin. Bambaşka bir yaşamda, burada olmaya geldiğini ortaya koymaya başlarsın ve adım adım ilerlersin. Yükselen kim peki? Bilinç. Nasıl yükseliyor? Bütün dirençlerinin kaynağı zihnini biraz daha iyileştirerek. İşte sana bilinç yükselişi. İnsan başına ne gelirse gelsin, akıl ile birleşerek mücadele edecek o durumdan nasıl çıkarım diye. Kabul etmemek, isyan etmekle olmaz. İsyan ettiğinde kalırsın aynı yerde. Acıda kalırsın. Acı bir kaldıraçtır. Sen o kaldıraca yapışırsan yanarsın alev alev. Sana hep anlatmaya çalıştığımız buydu. Çık onun üzerine. Formül bu: Gönlünle kabul et ve doğru oku,

ne oldu, neden oldu, iyileşmesi gereken ne ve akıl kullanarak üzerine yüksel. *Peki madem* de ve başla iyileşmeye artık."

"Peki madem mi?"

"Evet, bu da Leyla ile buluşlarımızdan, hatırlatıcı anahtarlar buluyoruz böyle. Gerçeğe kapıyı açıyor bu anahtarlar hemen. 'Peki madem' anahtarı mesela. Hoşlanmadığın, beklenmeyen olduğunda hemen karşı gelerek, direnerek ateşe düşmek yerine bir durup, hemen gerçeğe açılan kapının anahtarını çıkarıp *peki madem* diyerek kendini derli toplu tutacaksın, dağılmayacaksın tepkiyle dört tarafa. Nedir *peki madem anahtarı*? Kabul deyip bırakmak mı? Hayır. Bu anahtar senin tepki vermeni, takılı kalıp acıya saplanmanı engeller. Gerçeğin kapısına getirir hemen. Bu gönlün kabulüdür. Neyi? *Şu an olan neden oldu bilmiyorum ama madem öyle demek ki buradan devam edeceğiz*'in kısaltılmışıdır *peki madem*. Söylenecek en gerçek ve akıllıca söz. Tutunulacak en doğru yol. Kabul edip bu noktayı yeni başlangıç noktası olarak almak, gerekli ayarlamaları yapıp vizyonun doğrultusunda gayretle devam etmeyi seçmek demektir."

"'Vizyon mu? Sürekli yeni bir kavram, ben nasıl anlaşacağım sizlerle?" diye kıkırdıyorum.

"Öğreneceksin. Vizyon tabii, yükselişini yaşayan gerçek insanın her zaman bir vizyonu vardır. Hedeflediğin yön. İçinde geleceğin yaşanışıdır bu. Bilirsin kim olduğunu. 'Ben gelecekteki bu kişiyim'i şimdi yaşamaya başlamaktır vizyon. Sen yaşamaya başlarsan, yaşam da seni oraya taşıyacak olandır. Farklı usulleri vardır. Biz bilemeyiz ne neden öyle olmalıydı. Biz nedeni sormak için değil, nasılı sormak için buradayız, bunu unutma. Neden hep belli – yükselesin diye. Ama isyan edersen saparsın, oluşun düşer, odağın şaşar, vizyon filan hak götüre. Oysa *peki madem*, merkezinde tutar seni ve ikinci basamağa hazırlar. Nedir ikinci basamak? Ne yapacaktık gönül ile kabulden sonra?"

"Akıl ile birleşecektik," diyorum.

"Aferin, işte bak, *peki madem* akıl kullanmaya açılan ilk basamaktır. Olana karşı çıkmak, yel değirmenleriyle savaşan Don Kişot misali nafile kendini paralamana sebep olur. Bak kendini öldürüyordun az daha. Ağlamak, haykırmak, saldırmak neye yarar, boş boş neden medet umarız ki bunlardan? İstediğin kadar isyan et, öfkelen, ne olacak yani? Korkup bizden ya da acıyıp bize ters mi dönecek devran? Olan oldu yahu, uyan, senin için oldu."

"..."

"Bu yüzden küçük ya da büyük olsun fark etmez, olan altüst ettiğinde yaşamını, tek yol var akıl kullanan açısından: *Peki madem*. Peki madem bir kabuldür, yaşamın yeni rauntta getirdiği olan ya da durum ne ise o topu alıp göğsünde yumuşatmanı sağlar. Bu duruş, öncelikle yaşama karşı koyarak gücünü ve işleyişini zayıflatmanı durdurur ve açar seni, genişletir. O an, o istemediğin olanın üzerine zaten bir tık yükselirsin. Tepki vermedin çünkü. Gelen geldi, aldın onu ve içinden geçmeye hazırsın. Evet, senin dediğin değildir gelen, istediğin değildir ama senin için gelendir. Bunu bilerek, *Peki madem, madem şu an benim kendimi gerçekleştirmem ve yükselişim için en hayırlı olan bu...* dersin ve hayır, durmazsın! *Ben şimdi ne yapabilirim*, diye sorar, akıl ile birleşip olasılık çekersin. Bu, *Ben buradan nasıl çıkarım?* sorusunu sormaktır yaşama. *Ey yaşam, nedenini sen biliyorsun, kabul, geldik buraya, şimdi kendime gelebilmem için nasıl çıkabilirim onu göster*, demektir."

"Aa, bir dakika," diye atlıyorum heyecanla. "Böyle insanlar ağır bir şeyler olup geçtikten sonra kendime geldim filan diyor ya. Aynı şeyi mi ifade etmeye çalışıyoruz?"

"Tabii o kendime geldim dediğin nokta içinden geçebildikten sonradır ve fark etsen de fark etmesen de mutlaka bir tık yükselmişsindir."

"Peki soruyu sorduk? Cevap nerede? Benim hiçbir fikrim yok, böyle kalakaldım Cemo."

"Çünkü doğru işlemeye inşallah ancak geçeceksin. Eğer peki madem dersen ve açarsan kendini yaşama 'Ben şimdi ne yapabilirim?' diye, yaşamın sana getirdiği olasılıklarla yürümeye başlarsın. Sonra hep böyle ilerler bu yol. Bir kere girdin mi, adım adım hem ileri hem de yukarı doğru işleyen gerçek insanın işleyişine kavuşursun. Her seferinde 'Peki madem' ve 'Ben şimdi ne yapabilirim?' formülünle gelen olasılıklara bakıp, yine doğru bildiğin yönde aynı inanç ve iyi-leşme azmiyle ilerlersin. Bilirsin ki mesele yaşamın işlemeyişi değil, mesele işlemeyen insanın o gerçeğe uygun olmak için, onun verdiklerini alabilmeye denk olmak için evrilmesi, iyi-leşmesi. 'Peki madem, demek ki tam olmamış, biraz daha gayret kendimizi doğrultmaya bu yönde,' demeli insan. Zira o beğenmediğin olanı, kendinde şifalanması gerekeni idrak ederek, vazgeçmeden adım adım gelişmeyi seçerek, tadı çok iyi olmayan bir şurup gibi, hafif ekşiterek suratını içersen eğer, mutlaka iyi-leşirsin."

"Cemo senin rol modelliğini bilemem ama acayip iyi bir öğretmensin."

"İnşallah olabiliyorumdur."

"Tamam, anladığımı özetliyorum bak: Peki madem, diyoruz. İçinden geçip acının, akıl ile birleşerek o durumun üzerine yükselebilmek için olasılık çekiyoruz. Yaşam aracımız ile o olasılığı gerçekleştirip yaşayarak onu aşıyoruz. Yeni katımıza geliyoruz. Yaşam ile bir olarak geldiğimiz yeni seviyeye, yeni kata."

"Bravo!"

Alkışlıyor beni. Ben de şaşkınım açıkçası. Bunca zamandır gerek Leyla, gerek Cemo'nun anlattıklarının bende bu kadar karşılık bulduğunu, onları bu kadar anlamış olduğumu bilmiyordum.

"Yaaaa, anlayacağın Lara Hanım, iyi kötü herkes bir şeyler yaşıyor. Kimi yaşananlar bir diğerinden daha kötü gibi görü-

nebilir ama hepsi sonuçta bizim için. Bu şekilde, *peki madem* anahtarını kullanarak -ki buna teslimiyet deniyor- ilerledikçe de giderek daha gönlü geniş, yani oluşu yüksek bir insan oluyorsun. Ben o kafayla bu yaşımda nasıl bir adam olurdum tahmin edebiliyorum ve bu Cemo ona elli basar, bunu biliyorum. Hem kendi adıma hem de insanlık adına bu Cemo gerçekten elli basar. Yaşamı anlıyorum. Çok şükür, uyandım, insana yarar biriyim. Örnek oluyorum. Bak, o protez merkezinde mesela, İsviçre'de. Kaç kişiyle konuştum, anlattım biliyor musun? Oraya bir heves geliyorlar, protez almaya. Kolay bir iş değil proteze alışmak, insan yaşamadan bilmiyor. İlk takılıyor, oraya gelmiş bir heves, şimdi protezi takacağım, rahat edeceğim diye, morali bozuluyor tabii. Alışana dek zor çünkü. Tümüyle de kullanabilmeye başlaman lazım. Çünkü o protezle inebileceksin, çıkabileceksin, güç verebileceksin, korkmayacaksın, adımları arka arkaya atacaksın. Komplike bir iş. İşte tam moraller bozulurken, Cemo giriyor devreye. Anlatıyorum onlara. Bak, diyorum, her şey şu an sana bağlı, bu proteze değil. Anlamıyorlar bakıyorlar küskün küskün suratıma. Ben de diyorum ki, ya korkmayacaksın ve diyeceksin ki ben bununla hayatımı aynı iyilikte, aynı kalitede, aynı düzeyde sürdüreceğim veya korkacaksın ve kendini eksikliğine hapsedip yaşayacaksın. Herkesin de sana aynı muameleyi yapmasına izin vereceksin. Sana acımalarına, yardım etmeye çalışmalarına, o yardımlara bel bağlayıp ayakta durmaya çalışacaksın. Sen bilirsin. Seçim bu diyorum. Sence hangisini seçelim, diyorum. Bak ben ilkini seçtim, diyorum, anlatıyorum. Canlanıyorlar. Kaç tanesiyle hâlâ yazışırız. Hele bir kayak hocası vardı, bitmiş. Düşünsene bacağı gitmiş nasıl kayak hocası olacak zihnine göre. Ben ona protezimle kayak yaptığımı anlattım ki hakikaten yaptım senelerce, sen de adam ol da bizim gibiler için bir kayak okulu kur dedim. İnanamadı. Bir sene sonra mektup geldi, açmış okulunu. Uçtum, inan

uçtum. İlk fırsatta geleceğim, dedim. Bu en önemli şey biliyor musun Lara? Kendi gerçeğini yaşamaya başladığında bir noktada geri veriyorsun, hepimiz birbirimize hizmetteyiz ve insana yaramaya başlıyorsun. Varlığın bir fayda oluyor ya. Ve işte onun keyfine doyum olmuyor."

O sırada telefon çalıyor. Bir öğrencisi arayan. Ben de insana fayda olmak adına tek yapabildiğim şeyi yapıp çay demlemeye gidiyorum ama bakıyorum ki Cemo demlemiş bile. Çaysız kalamıyor zaten. Çayı onun bardağına koyarken, o an ilk defa bu çaycılıktan başka bir halta yaramamak bana koyuyor. Elimde koyduğum çayla içeri gidiyorum.

"Tamam Can, tamam oğlum, ben bitireyim haber vereceğim. Sen ilk bölümde anlattıklarımı uygula, hele de bir doğru işlemeye başla. Ha iyi, aferin. Hadi, konuşuruz." Telefonu kapatıyor.

"Teşekkür ederim Lara. İş çok, çay lazım. Bak geldikçe geliyor. Bu Can, analizinin ilk bölümünü yapmıştım, şimdi arıyor, illa hocam ne olur hemen ikinci bölümü yapalım. Yahu sıra var diyorum, bu pandemide herkes evde ya, bir de salladı olanlar tabii, herkes bir durdu ve daha önce göremediği şeyleri görüyor, görünce sormadığı soruları soruyor. En sık sorulan soru da: Benim yaşamak istediğim yaşam bu muydu? Başka türlü bir şeyler olabileceğini, o ofise gitmeden de mesela işin dönebileceğini görüyorlar. Bütün ezberleri bozdu tabii pandemi. Ölümle burun buruna, hiçbir şeyin dün ile aynı olmadığı ama senin yine de devam etmen gereken bir zaman. Vallahi tebrik ediyorum yaşamı. Bir taşla bütün dünya ancak bu kadar vurulurdu. Bütün insanlık ancak bu kadar güzel hizalanmaya davet edilebilirdi. Velhasıl millet sıraya girdi yavrum. Ben de yetiştirmeye çalışıyorum."

O sırada hiç beklenmeyecek bir laf çıkıyor ağzımdan:

"Benim bir yardımım olabilir mi sana Cemo? Burada böyle boş oturuyorum. Hani harekete geç diyorsunuz ya, yapacak bir

şey bulamıyorum. Acaba sana yardım edebilir miyim, görüyorum çünkü gece gündüz çalışıyorsun."

"Vay, Lara'm neler diyor! Allah'ım bayramımız olsun!"

"Dalga geçme benimle."

"Yok yahu ne dalga geçmesi, benimki sevinç. Çalışıyorum tabii yavrum, insanların gerçeğe ihtiyacı var. Kendi gerçeklerini bilmeye ihtiyacı var. Tam dönüşüm zamanındayız. Bak altüst oldu her şey ama iyiye gidiş bu, yakalayabilene. Bak bu teklifin beni ne kadar duygulandırdı bilemezsin. Ama bana yardım edebilmen için bunu sana öğretmem gerekiyor Lara. İster misin?"

Masaya bakıyorum. O kâğıtlar, o şekiller beni tarifsiz bir şekilde çekiyor açıkçası. Öğrenmek istiyor muyum? Belki. Kim bilir. Kendimden o kadar uzağım ki ne çakma, ne değil, kafamı da karıştırdılar.

"Ben ne bileyim ne istediğimi Cemo, sayenizde ben kim, kim ben değil, hangisi çakma, hangisi gerçek, iyice bulandım. Sadece bir işe yaramak belki aradığım. Bir şey yapabilmek, çay koymaktan başka."

Açıkçası evde de iş yok, temizliğe gelen hanım, bu mahalleden olduğu için yine gizliden geliyor. Ortam bir rahatladı son bir aydır, insanlar gevşedi ve para kaygısı daha ağır basmaya başladı insanlarda. Kadın gelince biz deniz kenarına gidiyoruz. O da maskesiyle temizliyor.

"Yani mesela sen bunlara baktığında içinde bir heyecan hissediyor musun?"

"Açıkçası bir hayli merak uyandırıyor, bir çekiliyorum evet ama sonuçta hiç görmediğim... Sahi sen nereden buldun bu işi Cemo?"

"O beni buldu."

"Nasıl?"

"Dur onu da başka gün anlatayım. Şimdi çalışmam lazım. Sen peki bana nasıl yardım edebilirsin? Öncelikle beni ve bu

anlattıklarımı iyice anlayabilmek için seçimini yapman lazım. Bu iş komplike. Öyle canım sıkılıyor diye olmaz. Öğrenmeye başlaman lazım. İlk kaynağa göndereceğim şimdi seni. Hazır mısın?"

"İlk kaynak mı? Ya, her şeyin bilmece Cemocuğum."

"Bak kalk, git içeri kütüphanenin altında çekmeceler var ya, en baştakini aç. Orada defterler göreceksin. Onları al getir bakayım."

Kalkıp içeri geçiyorum. Söylediği çekmeceyi açtığımda beş tane küçük boy defter buluyorum. Eski püskü defterler. Sararmış. Hemen Cemo'nun yanına dönüyorum.

Cemo, elimde defterleri görünce gülümsüyor.

"Canım Lara, o defterler birden beşe kadar numaralıdır. Senden ricam birden başlayarak okumaya başla, soru olursa gelirsin."

"Senin mi bunlar?"

"Yok canım, dedemden kalma, doktor dedemden. Lara hakikaten şimdi çalışmam lazım."

"Peki, peki. O zaman ben yukarı çıkıyorum, biraz çalışayım ben de bakalım ne anlayabileceğim. Bir de kütüphanenden Leyla'nın kitabını da alabilir miyim? Sanıyorum öncelikle onu bir okusam iyi olacak."

"Yaşaaaaa! Diyorum ya akıllı kızsın. Tabii tabii, hadi git al ne alacaksan çalışmaya başla. İşimiz çok, bir kendine gel artık, yeter yattığın."

Koşarak daha önce gördüğüm noktadan Leyla'nın kitabını da alıyorum. Defterlerle birlikte yukarıya doğru yöneliyorum. Bu yönelişin baştan aşağı beni ve tüm yaşamımı değiştireceğini o an bilmiyorum. Ama yine de unutmuş olduğum bir heyecan duygusuyla yukarı ilerliyorum.

Bırakamıyorum. Bu defa da bu acayip kitap yüzünden kapandım. Elimden bırakamıyorum. Beni tümüyle çekti içine. Yürüyüşe bile zar zor Cemo'nun zoruyla gidiyorum. Hemen sabah erkenden hızlı hızlı yürüyüp dönüyorum.Yürüyüşleri de kendim yapmayı tercih ediyorum. Cemo anladı. Kendi içimde dönüyorum çünkü, sohbet değil aradığım, çözdüklerimi hazmetmek. Edebilirsem tabii.

Havalar iyice sıcak oldu, artık temmuz ayını yarıladık. Dışarıda iki aydır yaşam bayağı açıldı ama bizde tık yok. Ben istemiyorum bir yere gitmek, birilerini görmek. Kimi göreceğim? Cemo da çalışıyor zaten genelde. Görünüşte bir değişiklik yok yaşamda gibi görünse de aslında baktığım, gördüğüm yaşadığım her şey değişti. Sanki gizemli bir el aldı beni, Leyla'nın kitabı ile başka bir alana getirdi. Onlar "gerçeğe gelmek" diyorlar bu duruma. Adı ne olursa olsun, içimdeki o her gün daha da dibe doğru inen boşluk hissini değiştirdi. Bir kuyuydu o kendi içimdeki, kendi içimde her gün biraz daha batıyordum oraya, her gün biraz daha derine. Şimdi o aşağı doğru yuvarlanma bitti. Zira orada bir devinim başladı. Boşluk doldu diyemem ama orada bir fırtınaya yol açtı, bir hareket başladı en azından. Öldürücü sessizlik ve yokluk bir devinime dönüştü. Sanıyorum o boşluğa daha da yuvarlanmamı engellemek ve orada açık olan, eksik olan ne varsa onu doldurmak için bana aylardır attıkları bilgiler, anlatımlar, *bak kızım*'lar hedefi vurmaya başladı bu kitapla. Evet, başka ne diyebilirim ki, bugüne kadar bana anlatmaya çalıştıkları her şeyi oturttu kitap. Çünkü o anlatılanları bir kadının, hele ki benim gibi *yaşamım* dediği her şeyi kaybetmiş bir kadının, kendi hikâyesi üzerinden bir roman gibi okumak sanırım olduğu gibi idrak etmemi sağladı. Havadaydı söylenenler, anlatılanlar. Anlıyordum tabii ama abuk bir vurdumduymazlık içindeydim. Şimdi ise bir tokatla sanki oturttu kadın hepsini her bir zerreme. Uyanmak kelimesinin anlamını

şimdi anladım. Öyle ermek falan değil uyanmak. İnsan olmanın gerçeğine uyanmak. Derin bir uykuda, işlemeyen bir dünyada "Çabalıyoruz ama bakın çok çabalıyoruz" aldatmacasından uyanıp işlemeyenin insan olduğunu ve tek çözümün önce kendini doğrultmak olduğunu fark etmek. Uyanmak bu. Leyla kitabında, insanın nasıl da hatalı işlediğini, oysa nasıl işlemesi gerektiğini anlatmış. Ne biliyorduysam tam tersi. Ne yaşam dediğimin ne olduğunu biliyormuşum ne de insan dediğimin. Hayretlerle elimde kitap, bir ileri, bir geri arşınlıyorum odayı.

Bazen bir saat boyunca yine denize bakar halde kalıyorum. Eskisi gibi değil ama, bunalımla değil, hayretle. Cemo arada uğruyor, bazen birlikte yemek yiyoruz yine ama konuşamıyorum. O da zorlamıyor bu defa. İşin tuhafı kitapta ilerledikçe daha da derinleşiyor yaşadığım kopukluk hali. Ha koptuğum ne? Ben zannettiğim. Benim dediğim her şeyi kaybetmiştim ben, büyük çöküş, büyük şok idi evet ama meğer mesele benim dediğimden değil, gerçeğinden kopmakmış. Zaten o benim dediklerimi ve tutunduklarımı senden ala ala onların geçersizliğini sana gösteriyor yaşam ve bu yolla seni gerçeğe getiriyor, bunu anladım.

İşte şimdi, o ben zannettiğimden giderek sıyrılmak, beni yerden yere vuran bir meseleye dönüştü. Kâh içimde patlayan fişekler, kâh gözyaşlarına boğulmalar, kâh kızgınlık, kâh gülme krizi. Deli gibi bir şey oldum. Nasıl olmam? Otuz dokuz yıl. Kayıp. Hep her şeyi kaybettim diye ağlayıp durdum, kendime acıdım ama meğer kendim kayıpmışım. Kendim daha ne olduğumu, insanı bilmiyor muşum. Çok şey bildiğimi sanıp ne kendim ne de yaşamın işleyişi hakkında bir halt bilmediğime uyanmak. Açıkçası çok sarstı beni kitap. Sanki benim hikâyem, sanki eski o sahte beni bana anlattı önce, nasıl sözde parıl parıl parladığımı, sonra bir darbeyle o sahte parlaklığın nasıl yerle bir olduğunu ve nasıl yeniden ama bu sefer gerçekten var ola-

bileceğimi anlattı. Bazı yerlerde ağladım, bazı yerlerde mide bulantısından öğürerek banyoya koştum.

İtiraf etmeliyim idrak ettikçe haykırmak istediğim yerler oldu, "Nasıl, nasıl bu kadar bilmiyor olabiliriz insanı ya da insanca yaşamayı?" Hep yaşamın işleyişinde terslik var zannediyoruz ama aslında işlemeyen insan. İşte bu deney de insanın işlemesi ve gerçeğine yükselebilmesi içinmiş. Kendimi duvardan duvara vurasım geldi. Ama bu defa kaybın bana yaşattığını zannettiğim acıdan değil, nasıl her şeyin ben kaynaklı olduğunu gördükçe hırsımdan. Bu nasıl bir uykudur insanınki? Bu nasıl bir şuursuzluktur? Bu nasıl bir sorumsuzluktur? Neyi, kimi, neden suçlayacağımı şaşırdım. Suç demeye bile dilim varmıyor ki artık. Yeri göğü durmaksızın yargılayan ben... Herkese ve her şeye bir kulp takardım ben. Gel gör ki adeta sesim içime kaçtı. Bir kere gerçeği görebildiğinde çünkü, yargılanacak bir şey ya da bir kimse olmadığına bir kere uyanabildiğinde, öyle el elde baş başta kalakalıyorsun. "Dön kendine bak," diyor yaşam, "her şey sensin. Her şey senden sana." Koca bir sorumluluk, insan olma sorumluluğu biniyor omuzlarına. Ne büyük sorumluluk hem de. Bir kere insanın sözlerinin gücünü anladığında... Gel de öyle rastgele konuş bakalım şimdi Lara Hanım.

Bir kere anladım ya düşüncelerimin başlattığı deneyime kadar varan süreci, gel de öylesine düşün, abuk sabuk boş kurbanlık düşüncelerinin peşine takıl bakalım yiyorsa Lara Hanım. Hadi acı kendine yine. Anladın ya varlığının gücünü, gel de öyle "Ben yokum arkadaş," deyip yat aşağı. Ya da gel de eskisi gibi rastgele abuk sabuk şeyler peşinde koşarak yaşa bakalım. İnsana verilmiş olanı idrak edebildin değil mi ucundan kenarından da olsa? Nasıl bir değer olduğunu âleme, fark edebildiğin değil mi? Gel de şimdi öylesine harca bakalım bu yaşamı. Olmaz, olamaz. Mecbur ilerleyeceğim. Mecbur, "Varım," diyeceğim. Balyoz yedim kafama çünkü, ben zannettiğim yarıl-

dı ortadan. Ya onun içinden çıkacağım, ya çıkacağım. Geriye dönüş ne mümkün? Ne kadar palavra olduğunu gördüğü bir kimliği, yeniden kuşanmaya çalışmaktan daha büyük bir aptallık ve şuursuzluk olabilir mi? O kadından, Leyla'dan, bu benim için aylardır çırpınan adamdan utanırım bir kere. Hadi şimdiye kadar anlamaz isyankâr pozlarındaydım, bir kulağımdan girip, bir kulağımdan çıkıyordu. Ama şimdi? Bir bir anlatmış kadın ve nasıl çıktığını da anlatmış. Şimdi nasıl onların gözüne baka baka eskisi gibi almaza yatarım. Bunca aydır yaşadıklarım, gerek Cemo, gerek Leyla'nın anlattıkları indi artık her bir hücreme. Sürekli odamın içinde durup durup, "İnsan," diyorum. İnsan olmak. Hele bir de bir şiir var kitabında, büyük İslam bilgini Şeyh Galib'in, her bir satırı ayrı tokat gibi işledi içime. Sürekli tekrarlayan bir bölüm var şiirde, nakarat, ben de onu tekrarlayıp durur oldum, deli gibi.

"Hoşça bak zâtına kim zübde-i âlemsin sen. Merdüm-i dîde-i ekvân olan âdemsin sen."

Türkçe açıklamasını da koymuş. "Hoşça bak kendine ki kâinatın özüsün sen," diyor. "Bütün yaratıkların gözbebeği olan insansın sen," diyor. Ah ne çok alçaltıyoruz oysa, ne çok değersizleştiriyoruz kendi gözümüzde kendimizi ve diğerlerini, ne kadar acımasızca bihaberiz kim olduğumuzdan. Zaten sade iki gün bu şiirle kafayı yedim. Sanki bana yazmış zat, sanki gelmiş odamın kapısından bana sesleniyor.

Ey gönül, ey gönül! Neden bu makamda gam dolusun sen? Genç virane isen de tılsımlı bir definesin sen.

Kalk diyor, ayağa kalk, kendini bil. İşte buraya kadar tamam da, bu noktada fenalaşıyorum. Bu Leyla'nın deyimiyle "Varım" diyerek işe koyulmak, bütün bu idrak ettiklerimi yaşamıma aktarmak noktasında içim daralıyor. Bunun için çok yorgunum başkaldırısı geliyor zihnimden. İyi de bu yorgunluğun sebebi ne? İlk günlerdeki gibi değilim sonuçta, ayaklandım artık. Ama

sanki elim kolum bağlı. Neden? Korkudan. Evet gerçek cevap bu. Her "Hadi yeni yaşamımıza başlayalım, olmaya geldiğimiz neyse olalım Lara," dediğimde bir anksiyete var yükselen içimden. Hemen vazgeçiyorum. Tekrar tekrar okumaya ve deli deli hallerime geri dönüyorum. Ne olacaksa aynı satırları okuya okuya.

Tak, tak, tak.

Cemo vuruyor aşağıdan. Kapıyı açıp sesleniyorum aşağı:

"Efendim Cemo?"

"Lara'm, müsaitse diyor Leyla, konuşmak istiyormuş seninle."

Hoppaaaaa. Günlerdir konuşuyor zaten kitabın sayfalarından demek istedim ama diyemedim.

"Ok isen yukarı getireceğim bilgisayarı, yalnız kalmak istiyor seninle."

Mecburen evet diyeceğim. İstiyor muyum konuşmayı emin değilim ama kaçış yok. Düştük bir kere bunların eline, açtık o kapıyı. Yine anksiyete geliyor. Korkulu bir huzursuzluk, göğsümde bir sıkışma başlıyor ufaktan.

"Peki Cemo, ben gelir alırım bilgisayarı."

"Gel, hatta burada kal da evin temizlensin biraz. Aycan burada, yine günlerdir kapandın. Ben bahçeye çıkarım. Klimada serin serin konuşursunuz."

Doğru ya bugün perşembe, temizlik günü. Aycan gelmiştir. İki maskeyle gezdiğinden yüzünü hiç göremediğim Aycan. Sokakta görsem... neyse, aman.

"Peki, geliyorum."

Yine tuhaf eşofmanımla -tuhaflaştı artık çünkü aşırı giyilmekten- ve ağzı burnu bir tarafa kaçmış tişörtümle -eminim saç baş da bir tarafta- iniyorum aşağı. Eskisinden farklı bir şey var ama, artık kendimi izlemeye başladım. Mesela diyorum ki şimdi, "Nedir bu hal? Artık sıktı bu ben hayatı bıraktım halleri. Adam sana kaç kere anlattı üstümüz başımız neden düzgün

olmalı diye ki şimdi kitaptan sonra daha da iyi anlıyorum. İşte böyle kendimi izleyerek ne sahte, ne olmamalı, nasıl olmalı görebiliyorum artık ama düzeltmek..."

Leyla'nın karşısındayım. Gözlerime bakınca kaçırmak istiyorum bakışlarımı. Bir başarısızlık hikâyesi gibi görüyorum kendimi. Yaşamımda hiç olmadığım bir hal. Ben hep en oldum ya da sonra... hiç oldum. Belki de konu bu, yeni bir yola başlamak, hele bu halimle, bitik halimle başarısızlığa kapı açmak gibi geliyor. Olma başarısız, uğraş, çabala desem, çabalamak gerekliliği zaten "niye yapalım" bıkkınlığında olan o çakma kimliğimi bağırttırıyor, imkânsızlaştırıyor bu başlangıcı. Aynı hikâye geri geliyor, ben neler yaşadım, her şeyi kaybettim, gücüm yok, bla bla bla. Zaten lafa da başlayan o kadın oluyor:

"Ben yapamıyorum Leyla. Müthiş bir kitap, nasıl yazdın bilmiyorum, balyoz gibi. Sen işi bitirmişsin, anlamak isteyenin önüne de koymuşsun ama ben yapamam. İnsan gibi işlemek dediğin zor benim için..."

"Sen bir insansan, insan gibi işlemeyi nasıl yapamazsın Lara, mantıksız değil mi bu laflar?"

"Ya, mantıksız gibi geliyor tabii. Her yazdığını o kadar güzel anlatmışsın ki senin yaşadıklarınla adım adım çözüp vermişsin önümüze. Anladım, o kadar anladım ki başka birine anlatabilirim bile inan ama ben yapamıyorum. Acayip bir tedirginlik var içimde, kalbim sıkışıyor sanki..."

"Lara, öncelikle yapamıyorum demeyi bırakacaksın. Bir daha asla hiçbir şey için yapamıyorum deme. Bu koca bir palavra, biliyorsun. Ha bak, yapmayı seçmiyorum, diyebilirsin, bak bu en azından dürüst yapar seni, oluş olarak daha üstte olursun yaşamın gözünde. Önce dürüst olacaksın bu yolda. Yapmayım seçmiyorum, desene şuna, kısaca yapmıyorum desene. Yeter palavralar."

Yine sesim içime kaçıyor. Ne biçim bir kadın bu ya?

"Şimdi gelelim anksiyetene... Neden sence?"

"Bilmiyorum."

"Ben sana anlatayım niye. Çünkü bu *bilmiyorum*'lar, aslında *ben kaçmak istiyorum* demek. Kaçıyorsun. Aksi takdirde bilmek isterdin. Sen bana gelirdin. 'Leyla ben neden harekete geçemiyorum?' derdin. Kaç gündür bekliyorum, lakin ses seda yok Lara'mızdan. O halde ben sana söyleyeyim, anksiyete yüzünden değil harekete geçemeyişin. Anksiyete sebep değil, sonuçtur. Anksiyeten bedeninin ve sinir sisteminin gelen veriyi yavaşlatıp küçülterek alma ve hazmedebilme gayretinden kaynaklanıyor. Adeta 'Dur, dur, dur, gelme öyle hızla,' diyor. Gelen gerçek bilgisinin kendi kabının genişliğine göre olamayışı ile baş etmeye çalışıyor. Bu algıladıklarını karşılayacak, yani onların deneyimini yaşamaya geçebilecek içsel gücün, dayanacağın kaynağın yok. Eskiler buna maneviyat eksikliği der. Kopuksun çünkü Cemo'nun deyimiyle. Titreşimin çok düşük. Yani gerçeğe uzaklığın. Gelenin neresini ne yapacağını bilemiyor sistemin. Alarm veriyor adeta. Anksiyeten bir sonuç. Sistemin, 'Tüm bu gelenlerle ben ne yapacağımı bilemiyorum,' diyor. İki seçenek var gerçekle karşılaşan insan için, ya kaçacaksın, kendini uyutacaksın yine -ki pek çokları en başında yine uykusuna kaçar bu yüzden- ya da adım adım hazmetmeye geçeceksin. Sen bilinç, hem olmaya geldiğini kuşanacak hem kendini yükseltceceksin."

"Dönebilsem geri döneyim ama onu da yapamıyorum. Bu kadar apaçık gördüğümü nasıl görmezden geleyim?"

"Nasıl bir aptallık olurdu ama yapabilirsin, yapan çok. Allah'tan çok akıllısın da yapman zor. Gülüyor. Bak, özetle şu an aradasın, sıkıştın, adım atman lazım, anksiyete geliyor tabii. Devam edebilmen için, proses edebilmen lazım. Bunun için ama desteklenmen lazım. Hem içsel hem bedenen öylesine tüketmişsin ki kendini."

"Ne yapacağım peki?"

"İçsel gücünü kuşanacak ve onu uyandıracaksın. Destek için işte gerçek kaynağa dönmelisin. Gerçek ancak gerçek olanla birleşerek, onun desteğiyle yaşanabilir. Öyle eften püften yöntemlerle olmaz. Senin sisteminin 'Varım' diyebilecek güce gelmesi gerekiyor. Bunun için bilincin öncelikle Lara tasarımı ile birleşmesi gerekiyor. 'Lara'ya inmek' diyorum ben buna. Bedenin ve onun işletim sistemi ile birleşeceksin, onu iyileştirirken kendin de köklenecceksin ve oradan sanki kollarını uzatabilecek ve gerçeğe tutunabileceksin. Şu an öyle zayıf ki bu bağlantı, öyle kopuk ki bilinç ve beden, gerçeğe geçmek kavmaşa yaratıyor sistemde. Alamayacağı kadar büyük bir lokma."

"Peki ne yapacağım?"

"Benim bildiğim en etkili kaldıraç nefes."

"Onu yapıyorum zaten."

"Hayır Lara, sen hiç gerçek anlamda nefes seansı yapmadın. Genelde Cemo sana kriz zamanlarında seni sakinleştirecek şekilde birer kuple yaşattı. Benim bahsettiğim artık gerçek ile bağlanmaya kendini açman. Bağlantıyı açıp genişletmen lazım ki gerçeğin bilgisini hazmedebilesin. Ben yokum, diyerek nasıl var olabilirsin? Ben ne gördüm Lara, biliyor musun? Gerçek nefes, yani insan nefesinin işleyişi, yani tasarlanmış hali ile işleyişi bizi gerçeğe getirmek ve gerçekte insanca yaşamamız amacıyla yapılmış zaten. Her şey en ince detayına kadar hazırlanmış. Nefes yaşam demek diyorum ya, 'Nasıl yaşamalıyız' konusunun şifresini, insana verilmiş nefes akışında da görebilirsin. Yani bu deneyde nasıl başarılı olacağımızın formülü."

"Leyla, saygısızlık yapmak istemem ama beynim patlayacak bilgiden artık. Fazla geliyor bu anlattıkların, eziliyorum sanki bir kaya altında."

"Lara, çok basit bir sorum var sana. Var mısın?"

"Neye var mıyım?"

"Yok, o anlamda sormuyorum henüz. Öncelikle sence bu yaşamda Lara hiç var oldu mu, gerçek Lara?"

"Sayenizde anladım, olmadı... da ne halt edeyim, öğretildiği gibi yaşadık işte."

"Yanlış öğretmenin yolunu dinledin. Şimdi gerçeğin, gerçek öğretmenin peşinde ilerlemeye ne dersin?"

"Gerçek öğretmen mi?"

"Evet, yaşam adım adım o gerçek öğretmenin yolunda ilerlememiz için tasarlanmış. Bak nefeste vermiş formülü bize. Ben sana çok basit anlatacağım. Ama önce şu soruma cevap ver, madem yoksun bu yaşamda, bu deneyde, var olmak, deneyini yapıp, Lara tasarımının sana katacaklarını alarak ve buraya da Lara'nın ve sadece Lara'nın sunabileceklerini sunarak can borcunu ödemeye var mısın? Yoksa hâlâ inadım inat, yokluğunda savrulacak mısın? Seçim senin, her zaman senin."

Yine o yol ayrımı. Yine o büyük direnç içimde. Yine hissetmeye başladığım anksiyete.

"Leyla, beni biraz bırakır mısın? Günlerdir seninleyim zaten. Şu an bu soruna cevap veremiyorum."

"Peki, en azından belki bir nefes çalışması, tam anlamıyla özgür nefes seansı dediğim çalışmayı yaparsın Cemo ile? En azından şu anksiyeten için."

"*Okay*, bakacağım, çok teşekkür ederim."

Bir acele kapatıyorum bilgisayarı. Yine tuvalete hızla giderek öğürmeye başlıyorum. Kusmak değil bu, yeni moda boşa öğürmeler böyle, ne çıkarıyorsam sözde içimden. Neyse. İnsan olmak diyorlar da ben iyice insanlıktan çıktım. İleri gideceğime geri gidiyorum. Artık yaşamımın ne öncesi, ne şimdisi; hiçbir yerinden tutamıyorum.

Yatağa uzanıyorum. Leyla'nın sorusunu düşünüyorum. Yalandan cevap vermek istemedim. En azından dürüstlüğümü hak ediyorlar. *Can borcunu ödemeye var mısın?* Bu soru dağıtı

beni. Sanki içimde bir şey patladı, şu anda da, tekrar tekrar bu soruyu her kendime sorduğumda yine bir sarsıntı. Nedir bu? Can borcumu ödemek Lara olmaksa, gerçek Lara...

Kalkıp koşarak aşağı iniyorum, deniz kenarında Cemo'nun yanına koşuyorum. Neyse ki analiz yapmıyor, giymiş mayosunu, çıkarmış yatırmış yine takma bacağını kenara, almış birasını, güzel bir caz müziği eşliğinde keyifte. Bu adamın müzik keyfinin karmaşık yapısı, her gün kulaklarıma bambaşka bir havayı getirmesi, yine beni hayrete düşüren bir konu.

Bu keyfinin ortasına, "Söyler misin bana," diye bağırarak iniş yapıyorum.

Bana dönüyor şaşkınlıkla. Ben cevap beklemeden dalıyorum konuya:

"Borcumun ne olduğunu bilmezsem nasıl ödeyebilirim? Yani can borcumu ödemek Lara olmaksa, ben Lara olmak ne demek bilmiyorum ki nasıl ödeyeceğimi?" Ağlamak üzereyim. Neden bilmiyorum.

Gülümseyerek bana bakıyor. İçinden çok eğlendiği belli benim bu halimle.

"Canım Lara, hazır mısın cevaba?"

"Evet," diyorum hırsla.

"Lara, zaten borcun kendini bilmek ve gerçekleştirmek."

"Ne?"

"Tabii, yani Lara olmak, o Lara denilen benzersiz kompozisyonun burada, yaşamda açığa çıkışına izin vermek, hazinenin kapağını açmak yani."

"Ya hangi kapak deli etmeyin beni, lütfen anlayamıyorum."

"Lara, sen Lara olmak için her özelliğe sahipken neden olamadın bugüne kadar? Çünkü çocukluğunda 'Ben biliyorum burası nasıl bir yer' diye kendi tanımlarını oluşturdun ve onlara inandın. 'Ben biliyorum Lara kim!' dedin ve kendinle ilgili de kendi tanımlarını oluşturdun ve onlara inandın. Bak

işte bu zihin dünyandır, senin kurduğun gerçekliktir. Bunu daha evvel anlamıştın zaten. Kitapta da okudun. Bugüne kadar kendin zannettiğin bir çakma kimlik ve onun dünyası var. Sen o gerçekliğe inandığın sürece de onları yaşamaya devam ettin ve edersin de, istersen mezara kadar. İşte bu yüzden şimdiye dek, gerçek Lara çıkamadı. Çakma Lara gibi düşündün, çakma Lara'nın duygularını hissettin, çakma Lara'nın halleri ve ifadeleri, davranışları ile hep onun deneyimlerini yaşadın. Zihnin bunu yapabilmende baş yardımcın olan bir motor. Çünkü sen ne malzeme verirsen ona inançların olarak, o ürettiği düşüncelerle sana onu yaşatır. Patron sensin aslında. Ama işte yeni bir şey vermiyorsun, seçimin yok, uyumuşsun, küçükken yazdığın yazılıma bağlanmış zihnin işleyişini, otomatik döndürüyor aynı şeyleri. Yaşam ise senin patron olduğunu fark etmeni ve sorumluluğunu alarak gerçek Lara'yı buraya indirmeni bekler ve bunun için çalışır. Dolayısıyla çakma Lara dediğimiz bu otomatik işleyişi kırman lazım ki gerçek Lara ortaya çıksın."

"Yani hazinenin kapağını kaldırmak zihin işleyişinden çıkmak öyle mi?"

"Ha şunu bileydin. Çakma Lara gibi düşünmeyi, hissetmeyi, davranmayı, konuşmayı vs seçmemek. Tekrar tekrar o döngüye girmemek."

"..."

"Yani çakma Lara'nın inançlarını tövbeleyip o duyguları yaşamamak ve o hallere girmemek. İşte bu gayreti gösterdiğinde Lara'm, gerçek Lara açığa çıkmaya başlar ve sen de bilinç olarak yükselirsin. Neden? Çünkü her bir tövbeleme gerçeğe yaklaşmaktır bir adımı daha."

"Vay be." İstemsiz dökülüyor dudaklarımdan bu ifade.

"Yaaaaa, işte deney bu. 'Lara olmak' yolculuğu başlayacak o zaman, definenin kapağını açıp içeridekileri dışarı saçmak

başlayacak. Bu kendini helak etmiş kadını bırakıp, yaşamı Lara ile biraz daha zenginleştirme başlayacak."

Birden dudaklarımdan o dizeler dökülüyor:

"Gerçi virane isen de tılsımlı bir definesin sen."

"Yaaa, Lara Hanım, uyanıyorsun yavaş yavaş inşallah. Burada senden başka bir amaç yok senin için. Amaç sensin."

"Ben miyim? Ben dediğin ne yahu? Ben dediğin ne? Kafamı allak bullak ettiniz."

"Hah işte, bütün mesele bu. Bu soruyu gerçekte cevaplayabilmek için geldik deney alanına zaten. O ben diyen kim? Sende, bende, onda, bak hepimizin içinde bir 'ben' diyen var. Kim o? Bunu keşfedeceğiz."

"Nasıl anlayabiliriz?"

"Bir şeyi nasıl anlarız? Özelliklerini seyrede seyrede. Onu deneyimleye deneyimleye. Öyle bilebiliriz değil mi? Şöyle düşün, her birimize bir renk verilmiş, 'Sen yaşam denen tabloda bu renk ile senin için ayrılmış yerleri boyayacaksın' denmiş. Herkes kendi rengini, murad edilmiş şekilde kattığında 'ben' tablosu ortaya çıkıyor yavaş yavaş. İşte can borcu, kendi rengini katarak, böylelikle biraz daha farklılaştırarak güzelleştirmek yaşamı. Ama ben yapmam dersen..."

"Yaşam da yapman için gereken her şeyi deniyor."

"Aynen öyle. Bravo. Sen kendinden vazgeçersin ama yaşam son nefesine kadar senden alacağından, senin katacağın renkten, yani senden vazgeçmez. O en büyük yardımcı. Deneyin ana programı, bize hizmette. Her şey insana, yani bilince hizmette. Şimdi iki seçeneğin var hanımefendi, ya yukarıda kendini çürüteceksin annem gibi ya da Lara'yı yaşama getireceksin. Yeniden doğmak budur işte. Kendini diriltmektir. Yaşamıyordu ki Lara, kimse yaşamıyor ki, uyuyarak sadece kara boya çalıyor resme. Ondan sonra yaşam niye böyle kapkara?.. Özetle seçim senin."

Susuyoruz. Birasından bir yudum daha alıyor. Sonra bacağını alıp takıyor. Hâlâ bunu nasıl bu kadar hızla yapabildiğini hayretle seyrediyorum. Sonra da ilerleyip denize atlıyor. Şaşakalıyorum.

"Hu, hu," diye el sallıyor suyun yüzüne çıkınca, "Hadi gel! Su harika."

"Mayom yok benim."

"Leyla'nınkilerden vereyim. Olur sana, incedir kadınım."

"Yok, gerek yok."

Oturuyorum koltuklarda. Oturuyorum ama içim bir darlanarak oturuyorum. Galiba ben aslında evet suya girmek istiyorum, yani gerçeğim istiyor da, içimden bir şey her şeye önce bir hayır diyor, bunu fark ettim. Bu çakma kimlik olmalı. Halbuki ne var değil mi? Al mayoyu gir, ne güzel, elli derece mi ne hava zaten. Yok, illa hayır.

Cemo bir sağa bir sola doğru yirmişer kulaç atarak yüzüyor. Boğaz'da yüzme fikri unutulmuş bir fikir benim için. Özenmiyor değilim.

"Çok korkuyorum!" diye bağırıyorum denize doğru. Neden korkuyorum, Lara olmaktan mı? Bana şu an yüzmek değil, cevaplar lazım.

Cemo deniz merdiveninden yukarı çıkıyor. Kurulanırken bir yandan bana laf yetiştiriyor.

"Aynen öyle canım. Korkutuyor seni zihnin. Onca sene yatırım yapmış olduğun bir çakma kimlik var. Unutma, onu sen zannediyorsun. Onun ölümü gerçekleşecek, korkutur tabii. Ölmeden ölmek işte budur. Bir de gerçek var ama."

"Nasıl yapacağım peki?"

"Vallahi pek çokları farklı yollar bulmuş. Ben çakma Cemo'dan çıkabilmek için kadınımın yolunu uyguladım. Zihin ve nefes çalışmaları yolunu. Gerçeğe doğrudan yürüme yolunu. Gereksiz teferruatla vakit kaybetmeye gerek yok."

"Bana da öğretir misin?"

"Öğretmem mi canım Lara? En büyük hediyen olur bana. Üç aşamalıdır bu plan. Önce 'Ben bilmiyorum hiçbir şey, anladım ve deneye varım,' diyeceksin, yani Leyla'nın deyimiyle 'Varım' nefesini aktif edeceksin kendinde. Bu, anksiyetenin filan geçmesini sağlar. Lara olma aracınla, yani bedeninle birleşmeni sağlar. Deney aracına inmek de diyebiliriz. 'Tamam, kaçmıyorum, geldim, varım bu deneyi yapmaya' demektir. Alt benlik nefes alır o zaman, hayvanın yani, hayvan canlı demek, söylemiştim. O, nefessiz halde, zihin üretimi o korkuluğu, o çakma kimliğini taşımaya çalışarak günden güne erimiş ve eriyor zavallı. Önce onu canlandıracaksın. Beden bir kendine gelecek. Enerji köklenecek bu deney için. Öyle kaçak oynayamazsın. Basbayağı köklenceceksin, geleceksin buraya, deney alanına. Çünkü ağacın kökleri ne kadar derine inerse, dallar o kadar yukarı yükselebilir."

"Onunla birleşebilmek için."

"Vay, vay, vay. Neler de anlamış Lara'mız. Evet canım, öncelikle bu deneyde sağlıklı bir beden, köklenmiş enerji, güçlü ve dengeli duruş sağlayacak sana. Önce bir kendimize geleceğiz."

"Nefes seansı yapmadın hiç dedi Leyla."

"Güzel kızım, ben senin seçimin olmadan nasıl yaparım? Nefesi sadece birkaç kez seni sakinleştirmek için kullandım. Ama bu başka. Bu dönüşüm seçimi. O seçim sadece kişiye aittir. Kimse kimse adına veremez bu kararı. Sen var isen, ben hizmete hazırım. Leyla'mın yetiştirdiği aslan nefes koçu Cemo var burada," diyerek iki yumruğu ile Tarzan gibi göğsüne vuruyor.

Gülüyorum.

"Peki, bu buraya inme, bedenle birleşme işini anladım sanki teorik olarak. Yani diyorsun ki oyunu oynayacaksak, önce bir sahaya çık."

"Aynen öyle, bravo. Hep kaçak oynamaya çalıştın ama olmaz. Lara öyle ortaya çıkamaz."

"Peki, en azından bir başlangıç noktamız var. Denemek istiyorum. Ne zaman başlıyoruz?"

"Şimdi biraz çalışacağım, saat 19.00 nasıl? Hava da serinlemiş olur."

"Tamam, ben de bir duş alayım olur mu? Öyle darmadağınığım ki."

"Tabii ki. İşte böyle hemen başlar işine gözünü sevdiğimin gerçeği."

"Efendim?"

"Git yıkan yavrum, o su ile akıt geçmişte ne olduysa, bir dakika öncesini dahi akıt, tertemiz yeniden başla. Şimdi, tertemiz gel gerçeğin kapısına."

"Efendim?"

"Hadi koş, koş. Kendi kendime konuşuyorum ben."

Koşarak yukarı çıkıyorum.

Söyledikleri bire bir çıktı. Meğer ben gerçekten de nefes nedir bilmiyormuşum. Göğsüme çektiğim azıcık nefeslerle yaşamımı geçiriyormuşum. Oysa gerçek nefes, insanın solunum sisteminin tasarlandığı şekilde alınan nefes, bambaşkaymış. O ne farklı bir hismiş. Hakikaten de pelvik bölgene kadar iniyor sanki aldığım nefesler. Bu da ancak diyaframın çalışması ile mümkünmüş işte.

Son beş gündür her gün çalışıyoruz Cemo ile. Yaklaşık kırk dakika süren nefes çalışmaları yapıyoruz. Neler yaşıyorum neler. Başlı başına bir macera bu "gerçekten ve gerçekte nefes alma" yolculuğu. Bu, Leyla'nın yaptığı tanım. Duyduğumda "Ne bu ya, bana bir şey ifade etmedi," diye düşünmüştüm. Tekerleme gibi bir şey.

"Ne demek bu tanım?" diye sorduğumda Leyla şöyle açıklamıştı: "Gerçekten nefes almak, aldığın her nefesin sadece kaynağın gerçeğini, onun özelliklerini yansıtan nefes olduğunu ifade eder. Ki o sonsuz vericilik prensibiyle işler. Kaynağın kendisinden, onun sonsuz bolluğunu yansıtarak gelen nefese açılmaktır. Ona doğru adım adım genişlemektir. Evet o verir, hep verir. Ama niye bize kıtlık var, yetersizlik var gibi gelir? Çünkü onun vericiliğini, bolluğunu deneyimleyebilmemiz için bizim de alabilmemiz gerekir. Biz bilinç yükselişi yaşadıkça, nefesimiz daha genişledikçe daha çok alabiliriz o sonsuz rahmetten. Diğeri ise, yani bundan mahrum olma hali, yani zihin insanı dediğimiz işlemeyen insanın nefes dediği, bu rahmetle arasına soktuğu, kendisinin üretimi olan kısıtlı, durma kalkmalı, işlemeyen zihin dünyasından aldığı, o dünyanın özelliklerini yansıtan kısıtlı ve zavallı bir nefestir. Zihin insanı da zavallıdır zaten, öyle görür kendini, kurbandır. Biliyorsun bunları okudun kitapta. İşte nefesini zihninin kontrolünden özgürleştirebildiğinde o zavallı nefesi bırakıyorsun, çünkü zaten o zavallıyı, o kurbanı bırakıyorsun adım adım. İkisi bir bak, dikkat et, sen kim oluyorsan onun nefesi geçerli olur sende. Bu yüzden dönüşüm bir seçimdir. İşte dönüşüme geçtiğinde nefesi almaya başladığın kaynak sahte gerçekliğin değil, gerçeğin ta kendisi oluyor. Gerçekten nefes almak bu. Yine gerçekte nefes alıyorsun, çünkü çakma kimliğinin nefesinde hep zihindesin, hikâyelerdesin. Bedenin burada ama sen geçmiş gelecek filmlerinde debeleniyorsun. O çakma Lara'nın özelliklerini yansıtan nefesinle onun hikâyelerini yaşıyorsun. Oysa gerçekten nefes aldığında buradasın, bedeninin olduğu yer ve zamanda. Yani anda. Yani gerçekte. Gerçekte nefes alıyorsun. İşte sana gerçekten ve gerçekte nefes almak."

Afallamıştım. Nasıl bu kadar açık ve önemli konular insanlardan bu kadar uzak? Kafam en çok buna bozuluyor. Niye

saklamıyor bunlar bizden ya? Neden elimize bir gerçekte yaşamak kılavuzu verilmiyor? Neden anlatılmıyor? Bu kadar her şeyi ama her şeyi değiştiren bilgiler neden açıkta değil?

Bu sabah da nefes seansı için Cemo'nun yanına indiğimde bu konuya fena halde takmıştım. Hemen anladı halimden bir acayiplik olduğunu:

"Hayırdır? Öfke mi açığa çıktı yine?"

Bunu söylemişlerdi, nefes çalışmaları ile gerçeğe açılabildikçe o gömdüklerimiz de duygu olarak açığa çıkabiliyor. Gerçekten bu sabah çok yoğun bir öfkeyle uyandım.

"Yaşamayı bilmiyoruz, kendimizi bilmiyoruz, tamam da neden bilmiyoruz, neden? Bilenler çıksın anlatsın ya. Niye bu kadar acı çekiyoruz!!"

Cemo gülerek nefes alanını hazırlamaya devam ediyor:

"Lara'm zaten bu deneyin bütün amacı kendini, gerçeğini bilmen, keşfetmen. Ben kimim? Ben kim değilim? Definenin nerede olduğunu baştan bildiren define avı olur mu ya? Bu yüzden burada her şey sırlıdır. Öyle bir sırlanmıştır ki, herkes, yani her oyuncu aynı şeye bakar ama kendi bilinci kadar okur. İşte O'nun büyüklüğü, her şeyi seviye seviye ama bulunabilecek şekilde sırlamasındadır. İnsanın büyüklüğü ise bu sırları ilmek ilmek çözebilme potansiyelidir. 'Ben her şeyi verdim,' der. Almayı seçebilene her şeyi. İşte alabilmenin tek yolu, her seviyede kendini bilmek ve o seviyenin nasibini alabilecek olan olmaktır."

"Hak edeceğiz yani?" diye diklendim ters ters.

"Hak etmek ne demek bilseydin, böyle ters ters sormazdın bu soruyu."

"Özür dilerim ama biraz derdim var yukarıdakiyle. Sizin kadar sevgi dolu yaklaşamıyorum."

"Sen bilirsin Lara'm, O'nu bozan bir şey yok ha, ha, ha! Ayrıca yukarıda olduğunu nereden biliyorsun? Böyle akıl yü-

rütülmeyen ifadeler de beni bozuyor. Artık biraz daha gerçeği yansıtır şekilde ifade edebilirsin."

"Tamam tamam. Hadi başlayalım mı nefese?"

"Evet, başlayalım ki şu öfke katmanını da atalım gitsin."

Yine bir değil, birkaç kat arınmış olarak kalkıyorum nefes seansımdan. Ayağa kalktığımda sarılıyorum Cemo'ya. Teşekkür öyle hafif kalıyor ki. Nasıl hakkı ödenir bu adamın?

"İyisin değil mi? Bak mis gibi oldun, artık gitti bir kara katmanı daha."

"Cemo biliyor musun çok acayip şekilde iki yönde gidiş yaşatıyor bu nefes bana. Yani evet hafifliyorum giderek, hafiflemek hissi havalanma hissini de getiriyor ama aynı zamanda sanki ayaklarım ilk defa yere basıyor. Sanki ilk defa dünyaya iniyorum. Böyle sağlam bir basıyorum ya iki ayağımla gibi bir his."

"İşte, yeniden dünyaya gelmek budur. Yeniden doğmak derler ya. Yaşadığını tanımlama biçimin o kadar doğru ki Lara. Hep ne diyorum? Bu deneyde insan iki yönlü yol alır. Hem ileri hem yukarı. İleri yönü, senin bu dünyada tasarımınla Lara olmandır. Yukarı ise, Lara olmaya geçebildikçe, gerçeğine biraz daha uyanan bilincin yükselişidir. Yatay ve dikey yolculuk. İşte eğer bir kişi uyanıp, 'Ben bu çakma kimlik değilim ve onun sürekli aynı şeylerin tekrar ettiği çakma dünyasında yaşamaya da mecbur değilim' dediğinde dönüşüm, yani deney başlar. Lara olmak ve Lara üzerinden gerçeğe ulaşmak. Bu bir gerçeğe gidiş yolculuğudur. Nefes de bu yolculukta, bu deney alanında bize verilmiş benzersiz bir iptir tutacağınız. İleri ve yukarıya doğru götürecek bir araç. Bunun ilk bölümü 'Varım' nefesi işte. Şimdi onun üzerinde çalışıyoruz seninle."

Teşekkür ederek biraz dinlenmek üzere yukarıya çıkıyorum. Gerçekten de "Ben geldim, ey yaşam" gibi bir his bu. Daha önce, yani o en parlak yıllarımda yok muydu? Hayır yoktu, çok enteresan. Orada hep bir tedirginlik, uğraş, kazanma

hırsı, kaybetme korkusu vardı. Hep kaçılacak, yetişilecek, kovalanacak bir şeyler. Sürekli harekete odaklı bir yapı. Şöyle bir "Bak ben buradayım, sağlam basıyorum yere" dinginliğini ilk defa hissediyorum. Varım nefesini yaşamak gerçekten çok şaşırtıyor beni. Her seansla sanki kâbusların içinden sıyrıla sıyrıla yaşama geliyorum. Ağlamalar geliyor, hop geçiyoruz içinden, haykırmalar geliyor, hop geçiyoruz içinden. Palavralara yer yok Cemo'nun deyimiyle, onların hepsi gömdüğün ve açığa çıkan hikâyeler, bırakıyoruz çakma kimliğin hikâyelerini, gerçeğe kökleniyoruz, buraya, yaşama.

Bir de bu varım nefesi üzerinde çalışmak başka büyük bir fark yarattı: Bedenimle yeniden bağ kurmaya başladım. Yürüyüşleri daha bir sahiplenerek yapıyorum şimdi. Mecburiyet ya da Cemo'yu memnun etmek için değil, kendimi güçlendirmek için. Bedenimi güçlendirmek içimden gelen büyük bir arzu oldu. Kendime bir akış yaptım, bir buçuk litrelik su şişelerini ağırlık olarak kullanarak her gün hem kaslarımı çalıştırıyorum, sonrasında esneme yapıyorum. İyi geliyor. Ne çok güçsüzleşmişim. Olsun. Her gün aynı zamanda zihin çalışmalarımı yapıyorum. Beni aşağı çeken her düşünceyi yakaladığımda tövbeliyorum. İnançlarımı sorguluyorum. İşime yaramıyorlarsa onları da tövbeliyorum. Geçmişten ya da yaşananlardan canımı yakacak bir şey hatırlatmaya kalktığında zihnim hemen amnezi! Hatırlamıyorum. Eski yok. Şimdi var. Şimdi durum bu. Yavaş yavaş iyileşiyorum sanki. Dün ilk defa kılık kıyafetimi de düzeltme arzusu oldu içimde ama hepi topu üç beş uyduruk şey getirmişim buraya. Eski eşyalarımın hepsi bir depoda. Ev satılırken oraya naklettirdim. Avukatım Uygar ayarlamıştı her şeyi sağ olsun. Kim bilir nerede, ne halde eşyalarım? Almalı mıyım? Yoksa her şeyi yeniden mi?

Biraz dinlendikten sonra aşağı indiğimde Cemo'ya açıyorum konuyu:

"Bence gel sana birkaç yeni kıyafet alalım," diyor. "Zaten ne olacak, rahat, spor kıyafetler lazım, ne dersin? Yarın gidip alalım mı?"

"Nereye? İnternetten almayacak mıyız? Pandemi filan?"

"Yahu biraz hava alırız, artık haziran'dan beri normalleşme süreci başlatıldı ya, çıkabiliyorsun dışarı. Biz çıkmadık seninle. Bak ağustos ayı geldi, sağlam gidiyoruz normalleşme halinde. Hazır çıkabiliyorken biraz dolaşmış oluruz. Zira yine bazı laflar dolanmaya başladı, kapanmalar başlayacak diye, kış geliyormuş, Koronavirüs de yaz tatiline giriyor herhalde ha, ha, ha. Neyse, kapandık aylardır buraya, gel çıkalım bir ya, sen de o kadar köklendin bak, bence deneyebiliriz. Nereye dersen gideriz. Nereden alışveriş etmek istersen."

"Cemo benim ne kredi kartım var artık ne de bir birikimim. Gerçi biraz döviz var galiba yukarıda, onları bozdurursak... Evdeki dövizi alabilmiştim yanıma. Her şeyime el kondu biliyorsun."

"Kızım senden para mı istedik? Cemo ile Leyla'nın hediyesi olsun."

"Yok, mümkün değil, zaten şu emeğin yeter. Neyse bak, yukarıda biraz param var, hazır mıyım bilmiyorum insan içine çıkmaya ama zaten herkes maskeli olduğuna göre kimse tanımaz beni. Şu ölmeye yatmak kıyafetlerimi atıp, hatta hepsini yakıp bir mini dolap yapmak fikri açıkçası cazip geliyor."

"Tamam, hadi gidiyoruz o halde."

"Şimdi mi?"

"Şimdiden başka zaman var mı? Hah hah ha! Ben bulaşıkları halledeyim, giyinip çıkalım. Ne oluyor dışarılarda bir bakalım."

"Delisin sen Cemo, ama sağ ol. Çok sağ ol. Sen yanımda olunca deneyebilirim. Tamam dur yukarıdan alacaklarımı alıp geliyorum ben de."

"Hadi bekliyorum. Çok bile durduk. Çalış, çalış nereye kadar, bak kışın yine kapatacaklar bizi diyorlar. Ne oluyorsa, bir mevsim açık, bir mevsim kapalı, neye göre açılıp kapanıyoruz anlamak mümkün değil ama hadi bakalım, yaşam bunu getirdiyse, peki madem..."

"Peki madem," diye yukarıya yöneliyorum. Mesela bu bile şaşırtıcı. Kendim bile şaşıyorum bu diyalogdaki Lara'ya. Canlanma dedikleri bu herhalde. Bir hafta önce Cemo ile alışverişe gitme planı yapacaksın deseler, mümkün değil inanmazdım. Ama işte, içimdeki o her şeye önce bir hayır diye atlayan direnç giderek zayıflıyor. Yaşama karşı daha bir açıklık ve gelene, yaşamın getirdiği olasılıklara karşı daha bir esneklik başladı sanırım. Birden içimde Cemo'nun nefes seanslarındaki sözleri yankılanıyor:

Daha fazlasına izin veriyorum. Almaya açıyorum kendimi. Sevgiye açıyorum, şifaya açıyorum, bolluğa açıyorum. Her nefeste daha fazlasına izin veriyorum.

Demek ki yaşamdan almaya açmak kendini, önce izin vererek oluyor. Tabii ya, patron sensin yani bilinç diyorlar ya. Şimdi daha bir anlıyorum bana anlatmaya çalıştıklarını. Sadece beş seansta bu ilerleme, gerçekten şaşırtıcı. Leyla'nın hep söylediği bir planın kendimde doğrulanışını gözlemliyorum: Zihin dönüşümü çalışmaları nefes ile birlikte götürülürse kat kat etkinleştiriyor ve hızlandırıyor kişinin dönüşümünü.

Hemen giyiniyorum. "Bir de mayo alayım bari, yakında kendimi denizde de bulabilirim bu deliyle," diye geçiriyorum içimden. Hoş zaten yetti bir aydır direndiğim. Fark ediyorum ki olasılıklara hayır demek sanki yaşamla kavgamın bir gösterişi. Oysa olan bana oluyor, yani yaşama ne? Huysuz bir çocuk gibi ona hayır, buna hayır. "Benim istediğimi vermedin ben de senin getirdiklerini istemiyorum." İyi de ben reddedince yani

mesela Cemo denize davet ettiğinde, ben girmeyince yaşama bir şey olmuyor ki. Ben alabileceğim bir keyiften ve onun getireceği deneyimin belki bende yaratacağı etki ya da katkıdan mahrum oluyorum. Köş köş oturuyorum. Salak mıyım neyim? Bunları şimdi fark ediyorum.

Direnmek aslında yaşama değil, kendi yaşamına direnmek oluyor. Yaşam hep veriyor, hep veriyor ama sen alıyor musun, mesele bu. Almıyorsan neden? Alamıyorsan neden? İşte esas çözmemiz gereken bu kendi özürlü halimiz. Birden bir şimşek çakıyor kafamda. Bir gün Cemo'nun Altan'a bir şeyler anlatmaya çalıştığı ve Altan'ın onu delirttiği günlerden birinde ettiği bir laf şu an birden dankliyor bana: "*Engelli ben değilim, sensin. Uyan!*" diye bağırmıştı ve şimdi o sesi yeniden duydum sanki, bir şimşek gibi iniyor yine gerçek hücrelerime: Tabii ya, uyanmamış her insan engelli asıl, çünkü esas engel zihnimiz. Uyanmış insan ise görünen ne engeli olursa olsun, yaşamın tüm vericiliği ile bağlantılı bir halde, tamlığını yaşayabiliyor. Engel bizim zihnimiz, ah engel bizim zihnimiz...

"Laraaaa, ne kadar süreye ihtiyacın var, ona göre kendi programımı ayarlayacağım?!" Aşağıdan sesleniyor Cemo. Hiç boşa vakit harcamayı sevmez. "Tıkır tıkır işleyeceksin," der, "ama dinleneceksen tam dinlen, yat aşağı, onun da vakti olmalı. Ama oyalanmak, boş geçirmek vakti bize yakışmaz."

"Cemo, bir saat ver bana."

Aşağıdan onayladığını duyuyorum. Hızla kafamda eksik listesi çıkarıyorum. Yaklaşık bir yıldır hiç alışveriş yapmadım, ne tuhaf. Sadece bir kere utana sıkıla Cemo'dan bana bir manikür seti almasını rica etmiştim. Tırnaklarımla baş etmek zorlaştığında ve internetten sipariş verebilecek bir kredi kartım olmadığı için. Geldiğinde tırnaklarımı kesmek ne tuhaf gelmişti. Kendi kendime maniküre benzer abuk bir şeyler yapmaya çalıştım durdum. O gün bugündür de başka hiçbir şey almadım.

Gerek yoktu ki. Yaşam dışarıda kaldı, ben içeride. Ben gömdüm kendimi ve kendi oluşturduğum bu kabirde pek bir şeye gerek yoktu.

Ama şimdi içimde bir şeyler değişiyor fark ediyorum. Düşüncelerim, inançlarım üzerinde çalıştıkça, Leyla'nın yöntemlerini uyguladıkça değişiyor. Nefesle açıldıkça yaşama değişiyor. Bir gün önce yine sohbet ettik Leyla ile. Gidişatının gayet iyi olduğunu söyledi. İyi öğrenciyimdir oldum olası. Bir hedefim var mı? Hayır. Ama yataktan sabah kalktığında yapacak bir şeyinin olması, bir program, bir plan, bir rutin, bir işe yarayabilme, işte bunun eksikliği vurmaya başladı. Kendim belirlemek yerine Leyla'nın dediği gibi yaşamın önüme getireceği adımları bekliyorum. Benim üzerime düşen yaşamda olmak. Bunun gayretindeyim.

Dolabın içine kim bilir kaç ay önce koyduğum çantama elimi uzatıyorum. İçinde o evimi ve tüm geçmiş yaşamımı mecburen bırakıp buraya kendimi gömmeye geldiğim gün bu dolabın içine attığım ve bir daha ellemediğim çantamı. Ne tuhaf. İçinden cüzdanımı çıkarıyorum. Sanki başka birinin eşyaları, yabancı geliyor. Cüzdanın içinde sadece evde acilen bir gerek olursa diye tuttuğum dövizi almıştım. Ne kadardı onu bile unuttum. Cüzdandan paraları çıkarıp sayıyorum. 2600 dolar. İşte bu dünyadaki bütün param. Onun da bir kısmı gidecek şimdi zaten. Bir senelik kirarını ödemiştim buraya girerken. Yeme içmeye hiçbir şey almıyor bu iyilik ve sabır abidesi adam. Bu konuyu açtığımda, "Kızım ben senin hikâyeyi biliyorum, bir tencere kaynıyor zaten, senin bana yükün yok ki, bırak bu para lafını da sen yemene bak," diye beni susturdu.

Nasıl insanlar bunlar? Nasıl böyle insanlara düştüm? Öyle ya, çok başka olabilirdi. Sanki bir plan var herkes için gerçekten, direnmeden, onun ucunu tutup oradan ilerleyebilirsen... Yanıma alıyorum paraları ve aşağıya iniyorum. Bilgisayar deniz

tarafında. Hemen Cemo'ya çok kısa Leyla ile konuşacağımı söyleyerek ön tarafa geçiyorum ve Leyla'yı arıyorum görüntülü konuşma için. Açıkçası giyindiğim andan itibaren bu insan içine çıkma işi yine biraz anksiyete yaratmaya meylettirdi sistemi, izlemedeyim ama yine de bir konuşmak istedim Leyla ile.

"Selam canım, nasılsın?"

"Müsait misin?"

"Evet evet, Murat çalışıyor. Uygunum canım."

"Heyecanlıyım biraz. Cemo ile dışarı gideceğiz şimdi, biraz alışveriş yapmak istiyorum. İki tane alt, dört tişörtle yaşıyorum aylardır," diyorum sıkıntıyla. "İnternetten söyle diyeceksin ama kartım olmadığı..."

"Yok, yok demeyeceğim. Biliyorum. Dışarı çıkman harika canım. Biz de arada çıkıp yürüyoruz Murat ile. Herkes birbirinden uzak durmaya çalışıyor tabii, tuhaf bir ortam. Murat için hava hoş. Gerçi ben de yanımda Murat olunca dışarıda insanların yabaniliğine alışkınım, bizim için çok değişen bir şey olmadı. Dolaşabilmek yeniden çok güzel geliyor, bak göreceksin. Çok sevindim. Neler alacaksın bakalım?"

"Üst baş, çamaşır, ha bir de mayo almak istiyorum. Cemo şakır şukur yüzüyor her gün, beni de hep davet etti de biliyorsun. Neyse yine huysuzluk ettiğimi fark ettim, ben de girebilirim denize dedim."

"Tabii ki ve ne iyi gelir o Boğaz suyu. Peki sana bir soru: Bugün sadece alışveriş mi?"

"Nasıl yani?"

"Yani düşündüm de son durumu bir anlasan? O sayfayı bir kapatsan artık. Ne zamana dek saklanacaksın yaşamdan? Avukatınla buluşsan mesela?"

Donup kalıyorum. Uygar. Avukatım olan arkadaşım. Kim bilir nerede ne yapıyor Uygar? Adamın başına atıp her şeyi, kaçtım.

"Ne olduysa oldu Leyla, ilgilenmiyorum."

"İlgilenmiyor musun, yoksa hâlâ kaçıyor musun? Önce bir cesaretle duyguna bak. Eninde sonunda oraya dönmeni ve bakmanı isteyecek yaşam biliyorsun. Neden? Çünkü suçluluk ve utançtan sıyrılman gerekiyor ki ilerleyebilesin. O duygu kan bir örtü gibi kaplamış her yerini. Kendini yargılamayı bitirmen gerekiyor biliyorsun, bu yüzden de cesaretle geçmişin gözlerine bakıp, anlattığımız hikâyeyi yeniden yazmamız gerekiyor, sonra da kapatmak."

"Hani amnezi idi?"

"Amnezi eski yaşamınla ilgili evet, o sözde muhteşem yaşamın ile ilgili, oraya takılmayalım artık unuttuk gitti. Ama eski yaşamını bitiren bir alan var. Bir dönem. Orada olanla yüzleşmeden, 'Her ne olduysa oldu, şimdi durum bu' demeden o örtüyü nasıl kaldıracaksın? Bir görüş, anla, teşekkür et ona ve yaşama, sonra ilerleyelim. Çakma Lara o zaman tam bitecek çünkü. Sıfırlan Lara, taşıma artık bu yükü."

Hiç kımıldamadan duruyorum. Sanki koca bir kaya koydu omuzlarıma.

"Ne düşünüyorsun, konuş benimle."

"Beni tanıyan kimsenin gözüne bakamam gibi geliyor, ben... Aman Leyla ya, senden biraz cesaret alayım dedim alışverişe gidiyorum diye olayı iyice kilitleyip kapattın."

"Tamam tamam, bugün olması şart değil. Ama bunu yapman gerek."

"Neden illa gerek?"

"Tatlım benim biliyorsun artık, kaçtığın peşinden gelir, temizlik yapılması gereken alan temizlenecek."

"İnsanlarla konuşacak bir şeyim yok. Beni sadece suçluyorlar veya acıyorlar ya da en iyi ihtimalle eleştiriyorlar, yargı dolular doğal olarak. Niye çıkayım ki önlerine? Savunacak bir şeyim de yok ki! Ne diyeyim? Ben aptalım, hem de büyük aptal. Âşık oldum, göremedim, kusura bakmayın mı diyeyim?

Yaşamınızda gördüğünüz o en büyük geri zekâlı benim mi diyeyim? Ne diyeyim? Ne faydası..."

Ve başlıyorum ağlamaya yine. Kahretsin. Nereden aradım ki?

"Bak nasıl tetikleniyorsun canım Lara. Sen yüzleşene dek bu seni takip edecek."

"Ya ne oluyorsunuz? Yine neden ağlıyor bu Leyla, oooooo, tam gezmeye gideceğiz."

"Cemo, anladım ama artık örtüyü biraz kaldırıp altına bakması gereken yerler var. Biliyorsun, hazır çıkmışken avukatınla da buluşsan dedim. Arkadaşı ya."

Ben Cemo'nun sahneye girmesiyle tuvalete kaçıyorum. Orada yüzümü gözümü toparlıyorum. Çıktığımda konuşma sonlanmış.

"Benim yüzümden tatsızlık olmadı değil mi?" diye soruyorum.

"Allah Allah, kaç kere söyleyeceğim kız? Onun, bunun yüzünden diye bir şey yok. Her şey gayet yolunda. Leyla'nın seni götürmek istediği yeri anlıyorum, çok da haklı. Ama bunun illa bugün olması gerekmiyor ki güzelim. Sen ne zaman hazır hissedersen. Bunu hepimiz biliyoruz. Leyla böyledir ama. Hep bir sonraki bölümü şöyle bir önüne koyar insanın, hazırlan diye, 'az sonra' yapar, hah hah ha. Toton rahata alışmasın diye, hep ileri, hep yukarı der durur. Ama zamanlama kişinin kendi tercihidir, bunu da her uyanmış insan gibi bilir. Bu yolda zorlama olmaz, olamaz. Teklif var, zorlama yok. Neyse. Boş ver sen şimdi, haydi hazırsan çıkalım. Nereye gidiyoruz? Dur ben gidip arabayı çıkarayım."

Cemo sanki elimi ateşe sokmaya zorlayan Leyla'dan beni kurtararak elimi geri çekmemi sağlıyor. Böyle tarif ettiğime göre yanma korkusu oldu demek ki içimde. İnsanı hangi duygu yakar peki? Suçluluk, utanç, terk edilmişlik. Bunlar geliyor içime. Demek ki bu duygularla yüzleşmek istemiyorum. Bunu

bir kenara aldım. Üzerinde çalışmam gerek. Korna sesi ile yerimde zıplıyorum, Cemo arabanın içinde beni bekliyor. Yavaş adımlarla arabaya doğru ilerliyorum, kapıyı açıp oturuyorum. O sırada çok acayip bir şey fark ediyorum. Şu an başka bir yaşam olasılığı beni bekliyor. Bir başlangıç noktası bu ve öyle birden ortaya çıkan bir başlangıç noktası. Bu arabaya adımımı atıp içine oturuşum, ortada olmayan, hiç düşünülmemiş ama birden ortaya çıkan bir olasılık. Ben buraya taşınırken, o buraya geliş son idi benim için. Hani filmlerde yazar ya THE END. Sonrası yoktu. Ne istiyorlarsa ver, herkesin seninle derdini bitir, arkandan konuşanlardan da her şeyden de kurtulmak için yok ol. Konuşsunlar, yargılasınlar, acısınlar kendi dünyalarında, sen o dünyadan yok ol. Duyma, görme, dinleme. Sen de rahat et, yok ol ortadan. Bu kadar. Öyle de yaptım. Bu eve girerken bitti benim için yaşam. Devamı yoktu. Oda ve son. O odadan yaşama tekrar bir çıkış hiç düşünmedim.

"Lara, ne o taş kestin yine? Nereye gidelim içerikli soruma cevap alamadım hâlâ?"

"Ben Avrupa Yakası'nı tercih ederim Cemo ama çok mu uzak olur?"

"Bugünümü sana ayırdım, uzak mızak yok. Ama açık bir alışveriş merkezini tercih edeceğim tabii, uygun değil mi?"

"Tabii, teşekkür ederim."

Gerçekten acayip her şey. Bir değişik. Bir kere herkes maskeli. Biz evde takmadığımız için Aycan gelince hatırlıyorum maskeyi ben, o onun yanında iken takmamızı istiyor, bu yüzden genelde yalnız bırakıyoruz onu, deniz kenarında oturuyoruz. Şimdi böyle eski halini hep yaşamış olduğum görüntülerde, o hep bildiğim caddelerde insanları maskeli görmek çok acayip. Bir de tuhaf bir tedirginlik bedenlerde. Tabii kendi tedirginliğimi de yansıtıyor olabilirim. Ama öyle geliyor. Nihayet alışveriş merkezinin otoparkına giriyoruz. Cemo ile alışveriş

yapma fikri biraz acayip tabii iç çamaşırı filan alacağım için. Ne yapsam diye düşünürken o yine imdadıma yetişiyor.

"Benim bacak yine bugün biraz nanay Lara'm. Ben şuradaki kafede oturayım da sen işini halledince gelirsin olur mu? Tek başına yapabilirsin, değil mi? Hiç de acele etme. Bak kitabım yanımda."

"Tabii, bacağın çok kötüyse gelmeseydik keşke."

"Yok be Lara'm, sadece bazı günler biraz dinlenmek istiyor, hepsi bu. Hadi, sen devam et bakalım. Cep telefonun olmadığı için, ben hep burada bekleyeceğim seni. Ben ne olur ne olmaz, sana numaramı da yazayım," diye bir peçeteye yazıp uzatıyor. "Hani kaybedersen beni, bir yerden ararsın. Bu telefon işini de konuşmamız lazım da dur bakalım, adım adım."

Başımı sallayarak uzaklaşıyorum yanından. Bir adım, bir adım daha, insan içindeyim. Ne çok lazım var yaşamda. İnsanların arasına karışmaya kalktığında lazımlar diziliyor önüne. Eskiden hiç farkında değildim. Ne kadar az ile yaşamışım aylardır. Önce gidip döviz bozduruyorum biraz. Sonra bir iç çamaşırı mağazasından üç tane pamuklu iç çamaşırı takım alıyorum. Gözlerim seksi çamaşırlara kayıyor ama başka bir dünyaya ait onlar sanki. Bana şimdi lazım gelen düz ve sağlıklı olanlar. Hatta bu sloganım bile olabilir. İki tane de mini gecelik alıyorum yine pamuklu. Sonra nispeten spor bir tarzı destekleyen ve hesaplı ürünleriyle meşhur bir giyim mağazasına giriyorum. Bir mavi, bir siyah kot, iki tane de şort alıyorum. Üstüne birkaç tişört, birkaç çorap. Bir düz sandalet ve bir spor ayakkabı ile gardırobum tamamlanıyor. Paramı idareli kullanmalıyım, yeniden para kazanana kadar en azından. Bir noktada kazanmak gerekecek tabii, ömür boyu bu insanlara yıkılamam ya. Bu dükkânlara girip çıkıp alışveriş yapmak, biraz konuşma zorluğu çeksem de içimde unutulmuş bir kası hareketlendirdi sanki. Dikkatimi çeken bir başka nokta, herkesin hareket etmeyi yadırgar halde

olması. Sanki herkes ağır çekime alınmış gibi, tezgâhtarlar, kasiyerler inanılmaz yavaş hareket ediyor. Bir genel aptallık hali de eşlik mi ediyor desem bilemiyorum ama bir şey alıp çıkmak mesele mağazalardan. Kasa önlerinde hemen iki üç kişi bekler halde oluyor. Sanıyorum şaşkınlık bu, kapatılma sonrası tekrar geri dönüş ama tam dönemeyiş, bu ağzı burnu kapalı insanlarla paylaşılan korku dolu günler. Adamın eski işi gibi değil tabii, öyle görünüyor ama her şey değişik aslında. Herkes bildiği mekânlarda hiç bilmediği bir halde. Yakın yürüyenler birden aman dur çok yanaştım filan diye düşünerek herhalde zıplıyor, komik bir görüntü. Neyse son kasadayım, sabırla önümdeki kadının kartla ödemesini yapmasını bekliyorum. O sırada arkamdan ismimin söylendiğini duyuyorum:

"Lara?"

Arkama döndüğümde baylacak gibi oluyorum zira Uygar duruyor karşımda. Gözlerim kocaman oluyor. Hayal mi görüyorum acaba, nasıl olur derdindeyken o yerinde adeta zıplayarak konuşuyor:

"Lara, ah Lara, yaşıyorsun! Ah emin olamadım sen misin? Çok farklısın tabii arkadaşım, bilemedim ama saatini görünce bir cesaret..."

Saatim mi? Ha tabii, babamın üniversite mezuniyetimde hediye ettiği Rolex marka saat. Hiç çıkarmazdım kolumdan, hatta o puşt bana saat almak istemişti de... Neyse amnezi, amnezi diye kendimi buraya çekerek Uygar'ın suratına hayretle bakmaya devam ediyorum. Nasıl olabilir böyle bir şey?

"Uygar?"

"Evet, benim canım."

O sırada kasa sırası bana geliyor. Ama tutar sanıyorum tam hesaplayamamışım elimdeki nakitten fazla geliyor, ben ayakkabının birini bırakmak zorunda kalıyorum. Canım sıkılıyor, utanıyorum, dolarla ödeyebilir miyim diyorum, kız kabul et-

miyor. Sıradakiler sabırsızlanıyor, ben dolarları çantama geri sokmaya çalışırken elimden fırlıyorlar, yerden onları toplamaya çalışıyorum. Uygar yardım ediyor, "Ben geçebilir miyim?" diyor biri. Kız, "Lütfen bekleyin efendim," diyor gergin şekilde. Zaten Uygar'ın şoku halen devam etmekte. Kadın, "Kredi kartınızla da ödeyebilirsiniz," diyor. Uygar kartı ile atlayıp "Lütfen hepsini buradan alın," diyor, ben engel olmak istiyorum, en son hatırladığım bu, sonrası karaltı.

Yüzüme serpilen su. Hissettiğim doğru mu diye gözlerimi açtığımda Uygar'ı görüyorum. Bir de satıcı kız. Birileri, "Korona mı?" diye sesleniyor. Geri zekâlılar, diye düşünüyorum. Sonra *yargılama*, diyorum. Tekrar gözümü açıyorum ve yine Uygar. Oysa ben Cemo'yu görsem iyi hissedeceğim, güvende hissedeceğim. Cemo da merak etmiştir. Toparlanmam lazım.

"Cemo," diye fısıldıyorum Uygar'a.

"Kim canım? Ne istiyorsun?"

"Cebimde numara var, arar mısın? Buraya çağırır mısın?" Hâlâ yerde yatıyorum çünkü. İnsanlar kaçışıyor beni yerde görünce, hey Allah'ım. Ya öyle bir tansiyonumuz düştü alt tarafı.

Biraz yana dönerek arka cebimi Uygar'ın erişimine açıyorum. Uygar numarayı buluyor.

"Ah, efendim ben Uygar; Lara'nın arkadaşı. Lara'nın tansiyonu düştü de biraz... Efendim? Yok iyi, ben de getirebilirim oraya. Tabii, tabii olur efendim," diyerek mağazanın ismini veriyor. Nasıl da kibardır bu Uygar. Onu görmek bir uzaylı görmek kadar şaşırttı beni.

Cemo bu, bekler mi? Yuvarlanarak geliyordur şimdi. O sırada Cemo'yu ne kadar sevdiğimi fark ediyorum, şu dünya üzerinde en güvendiğim insan olduğunu. Uygar da şaşkın, "Aradığımız bu bey kim Lara?" diye soruyor.

"Ev sahibim ama bunca aydır tabii dost olduk."

"Anlıyorum."

Derken içeri, "Lara, Lara!" diye haykırarak fırtına gibi bir Cemo giriyor. Uygar elini sallıyor yerimizi belirtmek için. Yanıma çöküyor Cemo.

"Ne oldu yavrum?"

"Korkma, bir şey yok. Hadi gidelim."

"Efendim ben Uygar. Lara'nın eski dostlarından, hem de avukatı."

Cemo kendisine uzatılan eli unutup şaşkınlıkla bana dönüyor.

"Sen mi çağırdın?"

"Yok, karşıma çıktı," diyorum.

"Yok artık," diyor Cemo. Kahkahayı basıyor. Uygar hiç anlamıyor, bir ona, bir bana bakıyor. Ben kalkmak için hamle yapıyorum, ikisi de davranarak beni oturtuyor. Cemo hâlâ durup durup gülüyor. Arada "Kusura bakmayın sinirim bozuldu, çok korktum da buraya gelirken," diyor.

"Uygar, tekrar merhaba," diye ben durumu biraz daha normalleştirme çabasına giriyorum.

"Merhaba Lara."

"Kusurumuza bakma, bayağı bir şaşırdık da. Mesele şu: Bugün sokağa çıkarken seni arasam mı aramasam mı, hazır mıyım acaba o defterleri açmaya diye konuşuyorduk da seni böyle karşımızda görünce..."

Uygar rahatlıyor. Bağlantıyı kurdu.

"Demek ki hazırmışsın," diyor Cemo.

"Farkındaysan yerde iki seksen yatıyordum, ne kadar hazırsam," diyorum. Bu sefer hep birlikte gülüyoruz.

Satıcı kız gelip "İyi misiniz şimdi?" diye soruyor. Rahatsız oldukları belli.

"Hadi gidelim," diyorum.

"Lütfen izin verir misiniz bir şeyler içelim birlikte," diyor Uygar. Cemo ile birbirimize bakıyoruz.

"Benim alışverişim bitti, olabilir," diyorum.

Yürüyerek bir başka kafeye oturuyoruz. Ben Uygar'ın suratına bakmakta zorlanıyorum. Öyle uzağım ki o Lara'dan, o "en" olan Lara'dan. Kim bilir nasıl görünüyorum Uygar'a?

"Lara, ne kadar mutluyum seni gördüğüme. Artık umudu kesmeye başlamıştım. Bu kadar zaman hiç aramayınca, öldüğünü bile düşündüm, Korona filan. Ne bileyim."

"Ölmedim, bu adam sayesinde ölmedim işte," diye Cemo'ya bakıyorum. Sonra kısa bir özet geçiyorum son görüştüğümüzden beri neler yaptım adına. Zaten çok anlatılacak bir şey yok ya.

"Uygar oğlum, Lara'mız hayata dönerken yapılması gereken, açık kalmış filan bir durum varsa konuşalım."

"O defter kapandı Cemo Bey. Lara'nın evi ve bankadaki parası ile kapattık herkesin ağzını. Zaten bana sorarsan vermen gerekmezdi de sen istediğin için yaptım Lara. Herkes bu olaydaki rolü için tazminat aldı adeta. Banka, bankadaki diğer imza atanlar. Olan sana oldu."

"Bana olacak tabii Uygar, sebep olan bendim. Neyse."

"Evinden çıkan kıyafetlerin ve birtakım diğer özel eşyalarını bir depoya aldım. Mobilyaları dediğin gibi dağıttım. İstediğin zaman depoya gider alırız kıyafetlerini filan. Halen daha birkaç ayı var ödenmiş kira olarak. Ben sana anahtarı da veririm, arabamda duruyordu belki bir gün ulaşırım sana, hep yanımda olsun diye."

"Sağ ol Uygar. Ne iyi bir dostsun. İyi ki sen vardın."

"Peki sen nasılsın oğlum, hep Lara'dan konuştuk?" Cemo'nun bu sorusu şaşırtıyor ikimizi de.

"Ben mi?" diye şaşkınlığını ortaya koyuyor Uygar.

"Sen tabii. Hepimizin üzerinden pandemi geçti ve geçmeye devam ediyor."

Tuhaf bu adam diyorum ya. Kim bilir nereden çıkardı şimdi derken, kısa sürede anlıyorum:

"Çok iyi değilim açıkçası. Var zannettiğim pek çok şeyin meğer olmadığını anladığım bir dönemden geçtim. Bir evliliğim var zannediyordum, yokmuş. Eşimin bir sevgilisi varmış meğer, kapanma döneminde sevgilisi ile ayrılığa dayanamayınca patlattı bombayı, çekti gitti evden. Kızımla beraber kaldık. Kızını almadı, almasın daha iyi de ben böyle bir ortamda hem anne hem baba olmayı öğreniyorum şimdi."

"Uygar, çok üzüldüm."

"Yok, yaklaşık beş ay oldu. Yeni düzenimizi kurduk. Beni şaşırtan, insanın bu kadar yalan içinde yaşayıp bunu fark edememesi. Pandemi olmasa..."

"O dediğin hep var Uygar. Uyuyoruz, uykumuz ağır ama yaşam bizi uyandırmaya çalışıyor işte."

Cemo anladı Uygar'da bir şey olduğunu. Leyla ile böyle bunlar işte, bir tuhaflar. Yardıma gerek varsa anlıyor ve hemen kurcalıyorlar. Yapabilecekleri bir şey var mı diye. Nitekim Cemo ilerliyor konuda.

"Uygar Bey, biz artık yavaş yavaş kalkmalıyız. Sizi yalıya davet etsek, misafirimiz olun, kızınız da buyursun, ne dersiniz?"

Birlikte önce Uygar'ın arabasına gidiyoruz. Deponun anahtarını ve yerini gösteren adres kartını veriyor.

"İnşallah," diyor Uygar. "Görüşmek üzere."

Ona sarılıyorum. Uygar yalıya hiç gelmiyor. Onu bir daha hiç görmüyorum. Eskiye ait her şey gibi o da benden gidiyor.

Dışarı çıkıştan sonra çok şey değişti içimde. Bir dalgalanma başladı. Bir sağa yatıyor teknem, bir sola gibi ve ben her gün suyun üzerinde kalmaya çalışıyorum. Tekneyi yatıran düşüncelere dalarsam batarım, biliyorum ve daha gözümü güne açar açmaz geliyor o hayırsız düşünceler. Adeta bir makineli tüfek

gibi ateşliyor zihnim. Kapılmamalıyım. *Gitme oraya, burada kal. Şimdide. Bir sonraki en iyi şeyi yap.* Leyla'nın satırları geçiyor içimden. *Hepimiz kendimize bir "çekiştiren" olmalıyız*, diyor kitapta. *İyiye, iyileşmeye doğru çekiştiren.*

O halde şimdi sabah rutinime başlamak için yataktan adeta çekiştirerek çıkarıyorum kendimi. Eğer yapmazsam bu halin gideceği yeri biliyorum. "Hadi Lara, bir zahmet kızım," diyerek ayağa kalkıyorum.

"Varım," diyene dek, tek yaptığım yürüyüştü sabahları. O da sussun diye Cemo'ya eşlik etmek içindi, yalan yok. Daha çok onu memnun etmek için. Şimdi ise iyi kötü bir rutinim oturdu. Leyla sabah rutinlerinin öneminden bahsetti bir konuşmamızda. "Güne nasıl başladığın çok önemli," dedi.

Önce ilk uyandığımda hemen anneziye geçmemi öğütledi. "Her sabah yeniden kendi krallığının yönetimini ele geçireceksin. Uyanır uyanmaz, bilinç için bir boşluk vardır, biliyorsun o bir an, neredeyim, kimim anı, işte o anı kimin dolduracağı çok önemlidir. Zihnin çakma kimliğine uygun düşünceler getirmeye kalkacak, seni yine o çakma Lara yapmak için. Orada işte sen bilinç, neye odaklanarak güne başlayacağını, sen seçmelisin. Unutma her sabah deneye yeniden girersin, tam uyanırken beyin theta dalgaları ile işlemektedir, yani hipnoz uygulanabilecek seviye. Düşünsene o an ne düşünüyorsan, o inançlaşır ve öyle başlarsın güne. Direk oluşuna format atar. İşte kim dolduracak o boşluğu? Ya şeytan doldurur, ya sen."

Gülmüştüm. Sinirim bozuluyor. Diyorum ya, bir bilim kurgu filminde gibiyim diye. Ama bu benzetmeleri çok faydalı oluyor, etkisi ile unutmamamı sağlıyor. "Şeytan doldurur" benzetmesi de her sabah uyandığımda hemen hatırladığım bir uyarı oluyor. Ama o an yine itiraz ettim tabii, sorumluluk bu kadar büyük olunca. Bir de her sabah deneye nasıl gireceğimiz sorumluluğu geldi. "Ben nasıl doldurayım ya, sabah sabah yeni

uyanmuşum, o mahmurlukla," diye hemen havlu atmaya kalktım ben tabii.

"Çok basit, aklını kullan. Her sabah ilk olarak hemen seni hızla yükseltecek sihirli düşünceyi kullan." Bunun ne olduğunu sorduğumda da, "Şükret," diye cevaplamıştı.

Bu beni şaşırtmıştı. Hatta bayağı bir dalga geçmek istedim açıkçası. "Pardon da, biraz yapmacık olmuyor mu şükür?" diye yine bir alaycı tavırla direnince lafı yapıştırmıştı. "Niye canım? Ne oldu? Yoksa sen hâlâ ben her şeyimi kaybettim masalında mı yaşıyorsun? Pardon ben başkası ile konuştuğumu zannediyordum, kendi gerçek yaşamını kurmaya niyet etmiş, cesur biriyle."

Böyle lak! diye yapıştırıyor ya lafı kalakalıyorum. İçime beton dökülüyor sanki. Sus halde kalakalıyorum, sanki içimde tümüyle hareket bitiyor. Ama bu beton dökmelerin arkası hep de o donmuşluğu bir anda çözecek netlikte bir bilgiyle doldurduluyor. Bu onun yöntemi, slogan bile var: "*Önce yakma kimliğine bir tokat, sonra gerçeğine hitap.*"

O gün de, ben yine böyle kalakalmışken o yaşamım boyunca unutmayacağım, başımı önüme eğdiren bir saptamayı paylaştı benimle:

"Bak Lara, eğer bu yaşamda gözünü yeni bir güne açıyorsan zaten şükredecek büyük bir sebebin var. Bu, deneyde sana yeni bir fırsat sunulması demektir. Yeni bir gün, yeni bir fırsattır. Açmayabilirdin gözünü çünkü. Ağzına bir lokma atabiliyorsan şükredecek bir sebebin var. Atamayabilirdin çünkü. Nasıl atamadığını yaşadın sen öyle değil mi? Bir yudum su içebiliyorsan şükredecek bir sebebin var. İçemeyecek hale gelişi biliyorsun, hatırla. Kendini içemeyecek hale getirdiğin zamanı. Hele ki nefes alabiliyorsan iyi kötü, bak gerçekten nefes alabilmek için bir şansın var bu deney alanında demektir bu. Bunlar, kurtuluş şansın var demektir kendi kendini hapsettiğin bu cehennem-

den. İşte bağlantının tamamen kopmasına engel olan nefesin için şükret. Bak kopsaydı, bugün yoktun. Her şey gitmişti ama hâlâ nefes almaya devam edebildiğin için kurtarabildi seni Cemo ile Altan. En son O bırakır seni çünkü. Nefes varsa, yaşam vardır. Yani Lara'm, bak bunların kaybına beş kala bir hale getirmişsin de kendini, o bırakmamış seni. Üstelik bugün gerçek Lara'yı var edebilme olasılığı çıkmış piyasaya, bence sen her sabah şükret."

Evet, ne kadar haklıydı. Utandım. Bugün olmayabilirdim. Kendi kafama kalsaydım. Bir iç çekerek, "Ama, ama," diye beni yine acıklı hikâyeme çekmek isteyen zihnimden kaçırdığım odağımı sabah hareketlerim için hazırlanmaya veriyorum. Yüksek sesle de tekrarlıyorum: *Ben bilincim. Odağımı nereye yönlendireceğimi ben seçerim. Odaklandığımı gerçekleştireceğimi bilirim.* Böyle tekrarlar iyi oluyor. Beni merkezimde tutuyor.

Sabah hareketlerimi ve beş dakikalık nefesi genişletme çalışmamı yapıyorum. Bunu her sabah yapmak çok önemli. Her sabah yaptığım bu kısa çalışma ile nefesimin, yani yaşamımın genişlemesi ve iyi olan ne varsa daha çok alabilmem için seçimimi ortaya koymuş oluyorum. Burada her şey benim seçimimle, artık biliyorum. Meğer yaşamda genişlemek çabalayarak, başkalarını ezerek, kontrol, rekabet vs. ile değilmiş, daha çok alabilen olmaya açmak ileymiş kendini. Ben de başladım uygulamaya. Onlar kadar inanmış durumda mıyım? Açıkçası hayır. Bu her şey olan ve her şeyi bize vermek isteyen başlangıcı ve sonu olmayan zat ile halen tereddütlü bir ilişki içindeyim. Ama bu ritüeller en azından sabah uyandığımda yapacak bir şey veriyor bana ve zihne yuvarlanmamı engelliyor.

En büyük derdim boşluk. Yaşamım boyunca her gün onlarca iş yapan ben, bu boşluk duygusu ile nasıl baş edeceğimi bilmiyorum. Her gün yapacak bir şeyin olmadığı koca bir gün yıkılıyor üzerime. Nefes yapıyorum, dönüşüm için zihin ça-

lışmalarını yapıyorum tamam ama ben ne katıyorum? Hiçbir şey. İşte dışarı çıkmak bu konuda beni daha da beter etti. Gördüm ki benim o dünyada artık yapabileceğim hiçbir şey yok. Tek bildiğim ve kahretsin ki çok iyi olduğum mesleğime geri dönmem mümkün değil. Ne yapacağım ben? Böyle sığıntı gibi mi yaşayacağım? Bu yaşamak değil biliyorum ama...

Yürüyüşte ağzımı bıçak açmıyor. Dedim ya dalgalıyım. Cemo da konuşmuyor. Sessiz yürüyoruz. Döndüğümüzde kahvaltıyı birlikte etmemizi teklif ediyor. Çayı demliyorum, sofrayı kuruyoruz beraber.

Nihayet Cemo kırıyor sessizliği.

"Mesele nedir diye sormamı bekliyorsan sorayım."

"Bir şey beklemiyorum."

"Ben yine sormuş olayım."

"Hep aynı şey işte."

"Neymiş o?"

"Cemo, biliyorsun işte hiçbir halta yaramayan biriyim. Varım, varım dedik de ne oldu? Varsan ne yapalım demez mi yaşam? Bir halta yaradığın yok demez mi?"

"Sen de yara o zaman. Kendi kurbanlığından başka ne tutuyor seni?"

"Ya, burun ne alakası var şimdi kurbanlıkla? Bu gerçek."

"Ne gerçek Lara? Ne gerçek? Senin bir halta yaramayan biri olduğun mu gerçek? Hadi oradan! Bu gerçek değil, senin seçtiğin gerçeklik bu. İçinden çıkamıyorsun çünkü çıkmak istemiyorsun. İki ileri, bir geri Lara Hanım. Biraz ilerliyoruz, hop yat aşağı. Kendine acı, bir halta yaramayan biriymiş. Bir halta yaramayan senin o kafanın ipe sapa gelmez hikâyeleri."

"Ne yapayım peki?" diye neredeyse haykırıyorum.

"Hani bana yardım edecektin? Ne oldu? Hani karar vermiştik, önce öğrenmen gerekiyordu. Defterleri aldın gittin. Biliyor musun onlar benim için ne kadar değerli ve ben Ley-

la'dan sonra ilk kez seninle paylaştım onları. Sen ne yaptın? Aldığından beri bir kenara attın, tek kelime bile söylemedin. Neden? Çünkü tam o gün attığın iki adım, o niyetlenme hop bir başka gün geri çektiriliyor. Çıkamıyorsun hikâyenden Lara, çıkman lazım ama."

"Haklısın, özür dilerim defterler için ama motivasyonum yok herhalde."

"Bırak bu motivasyon palavralarını. Kurbanlığını bırakmaya niyetin yok."

"Ya neden olmasın? Bak dediğiniz her şeyi yapıyorum!"

"Sen en önemli şeyi yapmıyorsun Lara, seçim yapmıyorsun. Varım dedim diyorsun ama varım demek ilerlemeyi içerir deneyde. Bitki değilsin sen, insansın. Bir hedef üzere ilerlemen lazım. Bunun içinde yaşamın sana getirdiklerini okuman lazım. Yaşamın rehberliğini takip etmen lazım. Ama sen öylece hikâyende kalarak, yani kurban Lara'da kalarak ve bizim söylediklerimizden işine gelenleri yaparak medet umuyorsun. OLMAZ! O çakma Lara'yı, o kurban Lara'yı bırakman lazım. Neden biliyor musun? Çünkü bir kere gerçekten harekete geçtiğinde, sorumluluğu aldığında o kayıp hikâyenle artık tümüyle vedalaşman gerektiğini biliyorsun. Ama öyle çok acıyorsun ki kendine, öyle çok olmamalıydı ki bu sana göre, olduysa bunun bir karşılığı olmalı diyorsun. Bedel ödemeli yaşam, hesap kapatılmadı, değil mi? Öç almak istiyorsun, değil mi? Madem ki kayıp yaşattı, ödeyecek değil mi? Yeni bir yaşama geçmek işte bu hesap defterini açık bırakıyor zihnine göre. Sen hâlâ kaybının karşılığını istiyorsun, bedel istiyorsun ama Lara bir kayıp yok, bunu anlamıyorsun. Yaşamda hiçbir zaman bir kayıp yok!"

"Nasıl yok?" derken dudaklarım titremeye başlıyor yine.

"Lara'm, burada hiçbir şey *sana* olmaz. Sana karşı olan hiçbir şey yok burada zihninin çarpık işleyişinden başka. Her şey *senin*

için olur. Evet, bazı olanlar kayıp gibi yaşanır, öyle zannederiz ama esasında kendi yaşam planımızda bizi bir sonraki adıma taşıyacak kazanç olasılığıdır onlar. Emin olman lazım. Yaşamdan, O'ndan emin olman lazım ki bu yolu yürüyebilesin."

Ben yine ağlıyorum. En acıyan bir yerim var, yine tuttu, oraya dokundu ve orası gözyaşlarıma hâkim olamadığım yer. Haklı, hâlâ yaşam, Tanrı, düzen ne haltsa ona öyle büyük öfkem var. Bana haksızlık yapıldı, haksızlık!

"Haksızlık benim yaşadığım Cemo. Nasıl arkamı döneyim, nasıl bırakayım?" diye hıçkırıyorum.

"Haksızlık yok Lara. Bak sil gözlerini, sana bir sır vereceğim."

Başımı kaldırıp ağlamamı durdurmaya çalışarak ona bakıyorum. O bir mendil uzatıyor ve şefkatli bakışlarıyla gülümsüyor. Alıp mendili siliyorum gözyaşlarımı ve ona bakıyorum konuşması için:

"Bak Lara'm, burada haksız olan hiçbir şey yoktur. Haksız olsaydı, hak-sız dediğin, o şeyin O'ndan ayrı olması gerekirdi. O TEK olandır ve her şey olandır. O'ndan ayrı bir şey olamayacağına göre, her şey Hak'tandır. Hak-sız bir şey yoktur. Her şey O'ndan sana, seni iyileştirmek için gelir. Bundan ne kadar çabuk emin olursan, o kadar hızlı iyileşirsin. Her şey Hak'tan gelir, iyidir ve seni iyileştirmek için gelir. Bunu bir kere kabul edersen ve her olan olduğunda kendine bunu hatırlatırsan, gerçekten yaşamda hem olmaya geldiğini olur hem de bilinç yükselişini yaşayabilirsin. Emin olmak, en çok yükselten oluşlardan biridir. Hep emin olma gayretiyle ilerlemeliyiz."

"Neden bana bunu verdi peki? İyileşmek için buna ihtiyacım olduğunu kabul edemiyorum."

"Olmaya geldiğini olabilmen ve bilinç yükselişini yaşayabilmen için. Her olan bu yaşamda bunun için gelir. Okursan büyük rehberlik alırsın ve en önemlisi yaşamla kavgan biter. Emin olmak şunu diyebilmeni gerektirir: Bu olan olmasaydı

yaşayacaklarımdan kat kat daha fazla iyi olabileceğim bir yere doğru çekiştiriyor yaşam beni."

"Çekiştiren," diyorum burnumu çekerek.

"Aynen öyle canım. Zaten biliyorsun ki Leyla da esas çekiştirenin yaşam olduğunu keşfetmiş ve yazmış kitabında."

Başımı sallıyorum onaylar şekilde. Okudum evet, anladım evet, ama yaşamında uygulamak konusunda sınıfta kaldım.

"Yapamıyorum işte."

"Bak, dürüst ol."

"Tamam, tamam, yapamıyorum diye bir şey yok. Yapmayı seçmiyorum var. Anladım."

"Anladın da niye hâlâ bu laf dilinde? Çünkü yapmayı seçmeye niyetin yok. Neden? O hikâyeyi bırakmak istememenden. Sanki bırakmazsan nöbet tutarsan orada, bir şeyler geri gelebilirmiş gibi. Ama yaşam çoktan geçti orayı Lara, sen bırakamıyorsun."

"..."

"Bak, ben bu hali biliyorum. Hem de çok iyi biliyorum. O bırakamayan, hesapta kendini kurban gören ama aslında geldiği noktada kendi eksikliğinden korkarak adım atamayan, onun yerine zavallıyı oynamayı seçeni tanıyorum. Ben de öyleydim. Biraz ilerledim zannettim de sonra sıkışınca nasıl havlu attığımı hem de dünyada belki en çok sevdiğim kadını üzme pahasına nasıl geri bastığımı hatırlıyorum. O beni bırakmadı ama. Gerçeği kafama vurdu koca sevgisiyle. Ben de seni bırakmayacağım. Kadın sana boşuna mı amnezi diyor? Kapat o hesabı Lara. Yaşam dedi ki bunlar gitti, gitmeliydi. Neden? Sen daha çok alabilesin diye. Sen Lara'nın üst ihtimallerine çıkasın diye. Bırak orayı. Gel buraya. Korkma. Sadece adım at."

"Nereye? Neye adım atacağım? Yapacak ne var benim için?"

"Nereye sorusunun cevabı gerçekte hep aynıdır: Yaşamın sana getirdiğine doğru. Düşünerek bulamazsın ne yapacağını.

için olur. Evet, bazı olanlar kayıp gibi yaşanır, öyle zannederiz ama esasında kendi yaşam planımızda bizi bir sonraki adıma taşıyacak kazanç olasılığıdır onlar. Emin olman lazım. Yaşamdan, O'ndan emin olman lazım ki bu yolu yürüyebilesin."

Ben yine ağlıyorum. En acıyan bir yerim var, yine tuttu, oraya dokundu ve orası gözyaşlarıma hâkim olamadığım yer. Haklı, hâlâ yaşam, Tanrı, düzen ne haltsa ona öyle büyük öfkem var. Bana haksızlık yapıldı, haksızlık!

"Haksızlık benim yaşadığım Cemo. Nasıl arkamı döneyim, nasıl bırakayım?" diye hıçkırıyorum.

"Haksızlık yok Lara. Bak sil gözlerini, sana bir sır vereceğim."

Başımı kaldırıp ağlamamı durdurmaya çalışarak ona bakıyorum. O bir mendil uzatıyor ve şefkatli bakışlarıyla gülümsüyor. Alıp mendili siliyorum gözyaşlarımı ve ona bakıyorum konuşması için:

"Bak Lara'm, burada haksız olan hiçbir şey yoktur. Haksız olsaydı, hak-sız dediğin, o şeyin O'ndan ayrı olması gerekirdi. O TEK olandır ve her şey olandır. O'ndan ayrı bir şey olamayacağına göre, her şey Hak'tandır. Hak-sız bir şey yoktur. Her şey O'ndan sana, seni iyileştirmek için gelir. Bundan ne kadar çabuk emin olursan, o kadar hızlı iyileşirsin. Her şey Hak'tan gelir, iyidir ve seni iyileştirmek için gelir. Bunu bir kere kabul edersen ve her olan olduğunda kendine bunu hatırlatırsan, gerçekten yaşamda hem olmaya geldiğini olur hem de bilinç yükselişini yaşayabilirsin. Emin olmak, en çok yükselten oluşlardan biridir. Hep emin olma gayretiyle ilerlemeliyiz."

"Neden bana bunu verdi peki? İyileşmek için buna ihtiyacım olduğunu kabul edemiyorum."

"Olmaya geldiğini olabilmen ve bilinç yükselişini yaşayabilmen için. Her olan bu yaşamda bunun için gelir. Okursan büyük rehberlik alırsın ve en önemlisi yaşamla kavgan biter. Emin olmak şunu diyebilmeni gerektirir: Bu olan olmasaydı

yaşayacaklarımdan kat kat daha fazla iyi olabileceğim bir yere doğru çekiştiriyor yaşam beni."

"Çekiştiren," diyorum burnumu çekerek.

"Aynen öyle canım. Zaten biliyorsun ki Leyla da esas çekiştirenin yaşam olduğunu keşfetmiş ve yazmış kitabında."

Başımı sallıyorum onaylar şekilde. Okudum evet, anladım evet, ama yaşamda uygulamak konusunda sınıfta kaldım.

"Yapamıyorum işte."

"Bak, dürüst ol."

"Tamam, tamam, yapamıyorum diye bir şey yok. Yapmayı seçmiyorum var. Anladım."

"Anladın da niye hâlâ bu laf dilinde? Çünkü yapmayı seçmeye niyetin yok. Neden? O hikâyeyi bırakmak istememenden. Sanki bırakmazsan nöbet tutarsan orada, bir şeyler geri gelebilirmiş gibi. Ama yaşam çoktan geçti orayı Lara, sen bırakamıyorsun."

"..."

"Bak, ben bu hali biliyorum. Hem de çok iyi biliyorum. O bırakamayan, hesapta kendini kurban gören ama aslında geldiği noktada kendi eksikliğinden korkarak adım atamayan, onun yerine zavallıyı oynamayı seçeni tanıyorum. Ben de öyleydim. Biraz ilerledim zannettim de sonra sıkışınca nasıl havlu attığımı hem de dünyada belki en çok sevdiğim kadını üzme pahasına nasıl geri bastığımı hatırlıyorum. O beni bırakmadı ama. Gerçeği kafama vurdu koca sevgisiyle. Ben de seni bırakmayacağım. Kadın sana boşuna mı amnezi diyor? Kapat o hesabı Lara. Yaşam dedi ki bunlar gitti, gitmeliydi. Neden? Sen daha çok alabilesin diye. Sen Lara'nın üst ihtimallerine çıkasın diye. Bırak orayı. Gel buraya. Korkma. Sadece adım at."

"Nereye? Neye adım atacağım? Yapacak ne var benim için?"

"Nereye sorusunun cevabı gerçekte hep aynıdır: Yaşamın sana getirdiğine doğru. Düşünerek bulamazsın ne yapacağını.

Önüne bak sen, ne var orada? Sen yapacağın şeyi bulmaktan sorumlu değilsin. Sen doğru işlersen yani kendin olarak işlersen, zaten yaşam önüne getirir. İşte sen yaşam getirdiğinde abuk sabuk böyle yapamam, edemem bahanelerinden sıyrılarak, o yönde ilerletmekten sorumlusun kendini. Gel benimle diyen yaşamla birleşmekten sorumlusun. Her an. Şimdi bakalım, yaşam sana nereye doğru bir çağrı yapıyor?"

İlgiyle başımı kaldırıp gözlerinin içine bakıyorum, öylesine muhtacım ki bu cevaba. Ben de hiç sevmiyorum bu lüzumsuz, bir halta yaramayan insan halimi. Göz göze bakışıyoruz, ben söylesin diye bekliyorum, o ise benden bekliyor.

"Peki, hatırlatayım. Gönlünde hangi konuya bir ilgi oldu? Neye meylettin? Ne yapmak istedin? Ne sana yapabilir miyim acaba dedirtti?"

"Sana yardım etmek istedim. O kâğıtlardaki şekiller çekti beni."

"Hah işte, demek ki oraya doğru bir adım atacaksın. Attın da. Peki ne oldu o adım sonrasında?"

"Defterler geldi."

"Sonra ne oldu? Sen defterlerle birleşmedin. Oysa anlıyoruz ki gitmeyi gönlünde istediğin yöne doğru bir sonraki adım onlar. Anladın mı? Adım adım. Yeni, gerçek Lara inşa oluyor."

"Anladım," diye mırıldanıyorum.

"Ben bunları işkembeden atmıyorum kızım. Her anını yaşadım, öncesini, sonrasını. İnsan seçerse aşamayacağı, yerini kat kat dolduramayacağı hiçbir kayıp yoktur. Burada her şey kazançtır çünkü. Eğer kayıpları doğru okursan, nasıl kazanca dönüştüklerini de yaşatır sana. Ne demiş zat?

Yazık olur sultanken bu âlemde dilenci olmayasın,
Ümidine keder bulaşmış ve yalvaran olmayasın
Keder vadisine düşüp değersiz ve faydasız olmayasın
Yanılıp bela çölünün yollarına düşmeyesin."

Birden benim de dilimden dökülüyor dizeler:

"Hoşça bak kendine ki kâinatın özüsün sen

Bütün yaratıkların gözbebeği olan insansın sen."

"Yaaa, Lara Hanım."

Konuşmadan oturuyoruz bir süre. Sessizliği ben bozuyorum:

"Neden unutuyoruz, neden yine buraya kayıyorum ben?"

"Dedim ya, gerçeğinle yani olmaya geldiğini olmak ile ilgili sorumluluk almak ve o eski hikâyeyi, o kayıp hikâyesini kapatmak gerekiyor. Ama çakma kimliğin ondan bu kadar beslenirken bırakmak ister mi? Burada seçimi yapacak olan bilinç, yani sensin. Bitti diyeceksin. Amnezi. Sen o değilsin, senin o hikâyeye ihtiyacın yok. Bugün yeniden yazmaya başlayacaksın hikâyeni ve bunun için kendini okuyacaksın. Ben her şeyimi kaybettim deme artık, 'Ben kayıptım, kendimi buluyorum,' de. Oradan yürü. Kendine yürü, kendine özgürleş."

Teşekkür ederek yukarı çıkıyorum. Biraz duruldu dalgalar. Yatağa uzanıyorum. Yaşam getirecekmiş önüme, bekliyorum. İçimde devamlı Şeyh Galib'in dizeleri dönüyor, takıldım:

"Ey gönül, ey gönül neden bu makamda gam dolusun sen?

Gerçi viraneisen de tılsımlı bir definesin sen."

Birden bu define kelimesi beynimde çakıyor adeta. Tanıdık geldi tabii ki. Adam aylardır kendini paralıyor define, define diye. Cemo'nun define diye anlattığı o "olmaya geldiğin gerçeğin" ve Şeyh Galib'in bu tılsımlı define ifadesi. Tesadüf olamaz aynı kelimenin kullanılması değil mi? Hemen yataktan kalkıp masanın üzerindeki defterlere uzanıyorum. İlk defteri açınca daha, biraz okuyunca, okuduklarım ve anlayabildiklerimle bir kere daha altüst oluyorum.

Aslında tek bir tasarım var diyor aktaran:

İnsan-ı Kâmil. Murad edilmiş olan gerçek insan. Bilinç olan. Saf bilinç. O'nun tüm özelliklerini yansıtan. Formsuz. Form bu âlemde. Rüya âleminde. En üst, O'nun özelliklerini yansıtan bilinç. O'nun yansıması. Uğruna Âlem yaratılmış olan yansıma. Âlemin gözbebeği olan insan. Meleklerin yani tüm kuvvetlerin secde ettiği, ona her şey verilmiş olan. Aşkın muhatabı olan.

Böyle tanımlar var, öyle etkileyici ki zangır zangır titredim bazı yerlerde. Herhalde Cemo'nun *The insan* dediği bu. Bir nefes alıp devam ediyorum okumaya:

Ama ağır geliyor ona, sürekli aşkın sonsuz vericiliğinin muhatabı olmak, zor geliyor. Zor taşıması bu aşkı, neden böylesi bir aşka mazhar olduğunu bilmeden. Neden bu kadar aşkla seviliyor? Bilmiyor. Kendini bilmiyor ki. O'nun kendinde seyrettiği muhteşemliğini göremiyor ki. Anlayamıyor ki. Aşk hep yağmakta, hep vermekte, sınırsız. Neden? Bunu bilmek istiyor. "Ben bilmek istiyorum." Kendimi bilmek istiyorum, muhteşemim, ben her şeyim madem, bu muhteşemliğimi, her şey oluşumu deneyimlemek istiyorum. Bırak kendimi bileyim, bilerek kendimi senin önüne serileyim. Sana her şeyimle kendimi vereyim. Bırak, kendimi keşfedeyim, bulayım, öyle sana geleyim. Sebepsiz alan olmayayım. Hak edeyim. Hak ettiğimi idrakle, hak ettiğimi yaşayarak. "Evet, ben hak ediyorum bu aşkı," diyebileyim.

Gözlerim doluyor. Dokunuyor bana bu satırlar. Özellikle "sebepsiz alan olmayayım" bölümü. Şu anki halimle özdeşleştirdim herhalde. Ağır geldi. İnsan gerçekten de karşılıksız almanın ağırlığına dayanamıyor. Ben de sürekli alıyorum bir şeyler, verdiğim hiçbir şey yok ne yaşama ne Cemo'ya ne Leyla'ya... Ama ne verebilirim bilmiyorum ki. İşte bunu dediğim anda zıplıyorum. Neden bilmiyorum? Çünkü bende ne var onu bilmiyorum! Kendimi bilmiyorum, oha! bu satırlardaki karakterle aynı durumum. Heyecanla satırlara dönüyorum. Eğer proble-

mimiz aynı ise belki bu hikâyeden bulabilirim ben de çözümü umuduyla.

Aşk, duyuyor kendi içinde yankılanan bu arzuyu. Aşk, sadece vermeyi bilir ya, Aşk olmasına izin vermektir ya, bu arzunun da gerçekleşmesi lazım mecbur. Ama bu arzu gerçekte yaşanması mümkün olamayan gerektiriyor: Ayrılığı. Bunun yaşanabilmesi için ayrılık lazım, Bilincin "ben bilirim" diyebilmesi için ayrı bir irade haline gelmesi lazım. Oysa bu gerçekte mümkün değil, o bende, benimle, benim yansımam. İki yok hakikatte, bilgi tek, irade tek, akıl tek, Ben tek. O ben'im. Ben her şey. Her şey Ben'den. Her şey bana. Her şey Ben. Ben ben'im.

Peki, nasıl yaşatabilirim ayrı bir irade olup kendini deneyimlemeyi ve kendini bilmeyi? Mümkün olmayan yoktur Ben'im için. Gerçekte yaşanamayacak olanı, rüyada yaşatabilirim. Rüya âleminde yaşatabilirim. Rüya âleminde yaşanacak bu ayrılık. Bilinç uykuya dalıp gerçeği ve kendi gerçeğini unutacak. Benden ayrı olduğunu zannettiği bir özel âlemde, Adem'in yani bilinç olan gerçek insanın kendini bilmesi ve bana geri gelmesi deneyi yaşanacak. Bu deneyde Âdem ayrı bir irade imiş gibi işleyecek. Kim olduğunu kendi seçecek, deneyimleyecek. Ben'im dediği her şey ona yaşatılacak. Bu âlem bu yüzden 'Sen bilirsin' kanunu ile işleyen bir âlem olacak. Ben'im dediklerinden, gerçek dışı olanlar ona acı verecek. Bu acılarla kendi olmayanı deneyimleyecek. Yeniden seçecek. Huzur buldukları, onu huzura yükselten haller olacak, yani benim huzuruma, benimle birliğime. Onları çoğaltacak. Böyle böyle kendini bilecek. Deney, ben her şeyim, ben Bir'im, Ben Ben'im ile bitecek.

Aşk da aşkmış hani. Sen iste ben olmazı olur kılarım, bir rüya âlemi yaratırım, sen ne dersen o olur orada. Burada birden bir şeyi fark ediyorum ve bayağı midem bulanmaya başlıyor. Ben de aynı şeyi yapmadım mı? Ben de aslında bir rüya âleminde, o ne derse olduran olmadım mı? Kalkıp bir bardak

su içiyorum. "Salak, salak," diye diye söyleniyorum içimden. Peki gerçekten salaklık mı aşk? Hayır, aşkın özelliği, içeriği bu demek ki, olmasına izin vermek ama... Neden peki biz âşık olduğumuzda hayaller yaratıp her şeyi onun için mümkün kılmaya kalktığımızda başımızda patlıyor? Bir kılçık var, tam çözeceğim gibi geliyor ama dur bakalım.

Kim oluyorsa onu yaşayacağı bu deney alanında, yaşadıklarından eleye eleye kendi gerçeğini, yani her şey olanı bulacak. Bana dönecek. Unuttuğu gerçeğini bilmek ise amaç, her şey olanın her bir veçhesinin ve ondan ortaya çıkabilecek her ifadenin bu âlemde bu deneyle açığa çıkması lazım. Bu yüzden bu âlem her şeyin olasılığının olduğu âlem olacak. Aslında Ben ile Bir olan Âdem, kendini hem Ben'den ayrı ve hem de parça parça yaşayacak. Bu deneyi yaşatan ana program, Âlem programı sürekli yeni yansımalar ortaya çıkaracak. Bu âlem tabii gerçeğe çok uzak. Ayrılık âlemi. Bu yüzden titreşim çok düşük. Bu yüzden form âlemi. Bu yansımalar da form alacak. Her form, insanı gerçeğine götürmek için işleyen, özel tasarlanmış bir binek araç olacak. Ben'im, Aşk'ın nefesinden Can verilecek bu tasarımlara. Canlı olacaklar, rüya âleminde yaşayacaklar, kendilerine has bir işleyişleri olacak. Kendilerine has ve tek olan özellikleri ve yaşam denen programa katacakları ifadeleri olacak. Âdem yani bilinç, bu programların her biri ile ayrı ayrı özdeşleşerek, yani kendini her birinde o canlı zannederek, kendi farklı özelliklerini deneyimleme imkânına sahip olacak. 'Ben' diyecek her bir tasarımda ama aslında her tasarımda 'Ben' diyen o olacak. Âdem farklı formlarda, işte böyle farklı özelliklerini deneyimleyip kendini bilecek ve bilebildikçe yaradılışını gerçeğe yükseltecek. Her bir parça üzerinden yükseltecek kendini, kendini bile bile yukarıya çıkacak. Aşk'ı hak edecek. Ancak Ben'den ayrı zannetmek yakacak onu, kayıp olacak, dolanacak kendi kurduğu bataklara. Ama Aşk yalnız bırakır mı bu kâbus gibi başlayacak ayrılık rüyasında onu? Kurtuluşunu

garanti kıldım. Her tasarımın içinde bilinç için gereken kurtuluş planı gizli olacak. Hazinesi. Onu keşfedebildiğinde, olmaya geldiğini olabilmeye başladığında, teslim olup plana, hazine sandığını açacak ve olmaya geldiğini olmaya başlayacak. Kendini yakan cehenneminde kurtulacak. O, 'Ben' dediği tek olan ifadeyi yaşama sunacak. O verilmiş olan can ile gerçeğin, Ben'im bir ifademi ortaya koyacak. Seyrettirecek bana. Hak edecek beni. Can borcunu ödeyecek. Her bir parçada bunu ödeyebildikçe bilinç, yükselecek yaşamda.

Buradan itibaren Yorum başlıklı bir bölüme geçiliyor:

İşte hazinenin ortaya çıkması yaradılışa teslim olmayı, "Ben burada nasıl yaşamam gerektiğini ve alacaklarımı nasıl alabileceğimin yolunu biliyorum," diyen ayrı bir irade olma zannını bırakıp "Ben bilmiyorum," diyerek tasarımının işleyişine teslim olmayı gerektiriyor. Her bir tasarımın kurtuluş planını kullanabilmeyi. Bu yüzden insan sayısı kadar yol vardır ve her tasarım gerçeğe giden farklı ve tek olan bir yoldur.

Burada kalmış. Çok ağlamış belli yazarı. Defterin özellikle bu son sayfaları dalga dalga. Ya da belki okuyan, yani Cemo'dur ağlayan kim bilir. Ben ise şoktayım.

Hiç böyle bir yaradılış hikâyesi duymamıştım. Bir aşk hikâyesi bu. "*Ben neden bu aşka hedef oluyorum, bırak kendimi bileyim. Kendimi bilip sana öyle geleyim.*" Bu satırlar bende de ağlama hissi oluşturuyor. Nereden çıkmış bu? Defterler dedemin, demişti Cemo ama halen konuşamadık. Diğer defterlerde de bu deneye giren insanın özelliklerinin, işleyiş biçimlerinin deşifresi var. Dedesi nereden bulmuş bu bilgileri, nasıl yazmış sayfa sayfa? Sanki dikte ettirilmiş gibi. Arada da kendi yorumları var. "Bu demmek isteniyor olabilir," gibi kenara yorumlar not düşülmüş. Öyle bir ateş düşüyor ki içime, gidip bir yüzümü yıkayıp masaya geçiyor ve okumaya devam ediyorum. Ben bu aşk hikâyesinin çekimine

kapılıyorum. O defterlerle günler, geceler sürecek eğitimime ve defterlerle hemhal yaşamıma başlıyorum.

Uyanıyorum ve şükür ile başlıyorum güne. *Bana yataktan kalkma sebebi verdiğin için şükürler olsun.* Kendimce bir oyun yaptım, her sabah değişik bir şey buluyorum şükretmek için. Yedi günde, gece gündüz okuyarak, bazen geri dönüp tekrar tekrar okuyarak anlayabilmek için beş defteri bitirdim. Bu sefer de bu defterler yüzünden kapandım odaya. Yürüyüşe bile çıkmak istemedim. Yemekleri odamda yedim. Mecburiyetten. Kopamıyorum burada yazılanlardan. Çözebildiklerime hayretimden, çözemediklerimi çözmeye çalışma gayretimden. Bugün sekizinci gün ve artık merak beni öldürüyor. Aşağıya inme vakti. Hep olduğu gibi merak, beni yeniden yaşama çekiyor.

Deniz kenarına indiğimde Cemo'yu denizde görünce şaşırıyorum. Adam her an bir aktivite halinde.

"Cemo, doğum saatimizi bilmezsek ne olacak?" diye sesleniyorum denize doğru.

"Vaaaay, Lara Hanım aramıza dönmüş. Ne dedin anlayamadım?"

"Doğum saatimizi diyorum bilmezsek ne olacak?"

"Bulmanın yolları var, onlara başvuracağız," diye sesleniyor denizden.

"Nasıl?" Sabredemiyorum. Öyle bir alan açıldı ki hem önümde hem de kendi içimde önümdeki alanda dört yana doğru koşarak çözümlemek, anlamak ve böylelikle kendi içimdeki boşluğu doldurmak istiyorum. Bunu fark ettim çünkü. Bu yeni alanda ilerlemek içimdeki o koca boşluğu doldurabilecek sanki.

"Sen çay koy. Geliyorum birazdan. Biraz yüzeceğim, yeni girdim daha."

"Tamam tamam, sen acele etme, keyfine bak."

İçeri geçiyorum. Cemo tam bir çay tiryakisi. Hava gerçekten sıcak. "Bu sıcakta çay içilir mi?" dedim geçenlerde ama, "Tam tersine hararetі alır," dedi. Ne çok şeye iyi geliyormuş bu çay, bitmiyor evde çay lakırdısı.

Biraz sonra denizden çıkıp kurulanıyor. Cemo'nun dediği doğru, takma bacağı ile her şeyi yapıyor maşallah. Ben ondan daha özürlüyüm, öyle hissediyorum açıkçası. Hımbıl hımbıl oturuyorum aylardır.

"Demlendi mi çay?"

Ay bayılacağım, kafamı sallayarak içeri gidiyorum çayları koymaya.

Döndüğümde mayosunu değiştirmiş oturuyor koltuklarda. "Vallahi şahane su. Sanki büsbütün temizlenmiş. Sağ ol Laracığım. Bu adamı da çayla bozmuş diyorsun değil mi?"

"Yok canım..."

"Hadi, hadi, kızım, ne diyeceksen açık ol ya. Burada Lara'yı görelim, duyalım. Sen de gör, duy senden açığa çıkanları, bakalım kim var, kim hüküm sürüyor sende, anlayalım. Yani sen anla."

"O ne demek? Yine anlaşılmaz laflara geçme Cemo, zaten kafam patladı günlerdir."

"Anlamayacak ne var Lara? Ne okuyorsun kaç gündür? Bir tasarım var, bir can, sana bir can verilmiş ismi Lara, değil mi? Bir de onu yaşamaya gelmiş bilinç var. Yani sen, tasarımın içindeki yolcusu. Lara olmayı sana yaşatacak tasarım programlı, can, Lara olmanın yolunu biliyor. Sen bilinç, ona uyarsan, candan ilerlersen, yani programına teslim olursan, 'her şey yolunda halinde' ilerliyorsun. Uymazsan, yani zihninin söylediğini yaparsan, işlememenin, kendin olmamanın ifadesi açığa çıkıyor. Çakma Lara ve onun işlememe hali. Senin tasarımında huysuzluk mesela. Herkeste farklı çünkü. Kiminde öfke oluyor ben

gibi, kiminde gerginlik, kiminde hayal kırıklığı. Ama bunların ortak noktası ne? Kendinde olmamak. Yani kendi yolundan çıkmış olmak. O zaman ne anlayacağız? Şu an bu gördüğümüz, duyduğumuz Lara değil, çakma Lara. Her şey yolunda hissediyorsan, o zaman gördüğümüz, duyduğumuz gerçek Lara. Oldu mu? Daha basit anlatılamazdı herhalde."

"Çok yoruyorum seni, değil mi?"

"Beni değil, kendini Lara. Öyle cin gibi bir kafan var ki, öyle bir alırsın ki bunları ama işte bazen işine gelmiyor. Olsun açılıyoruz, yavaş yavaş. Ben yorulmuyorum çünkü sana ya da diğerlerine bunları anlatmak Cemo olmak zaten. Ben kendim oluyorum."

"O yüzden mi böyle hep capcanlısın? Hep can yolundan gittiğinden mi capcanlı oluşun?"

"Lara, işte bak gördün mü? Nasıl da güzel anladın da bir de üstüne yaratıcılık! Yahu ne güzel bir terim buldun! Can yolu! Can yolu! Hay yaşa kız, bunu Leyla'ya söylemeliyim. Aynen öyle yavrum, Can yolundan gittikçe canlanırız çünkü burada canlı, diri olabilmenin tek yolu kendi gerçeğini yaşamak. Bu yüzden insanlığın geneli yürüyen ceset gibi. Canı yok. Can yolundan yürümezsen nefes de yok. Çakma bir kimlik elinde, günden güne boğularak kuruyoruz. Bu yüzden kendini bileceksin. Kendini ifade edeceksin. Hem yaşam sen ifade etsen de etmesen de biliyor içini, ama sen biliyor musun mesele bu."

"Haklısın. Evet, öyle düşündüm, bu da devamlı çay diyor, dedim. Bayıldı çay da çay, diye dedim." Rahatlıyorum neşeyle bunları söylerken. Cemo bu, alınmaz biliyorum, hiç alınacak bir şey var mı onun lügatinde, onu da bilmiyorum. Durum bu çünkü, gerçek.

"Haklısın, hakikaten. Otur, kalk, git, gel hep çay diyorum. Hep elimde çay bardağı değil mi? Başka bardaktan iyidir de ondan yavrum. Çok şükür çay bardağını seçtim. Ben çok içer-

dim Lara, içki yani. Hep elimde bir bardak ile yaşardım. Kapıdan çıkarken en son girişe bardağı bırakırdım. Evde hep elimde, gittiğim yerde elimde. Bıraktıktan sonra işte, o hep elde olan bardağı çay bardağı yaptım."

Bunu beklemiyordum. Bir hayli şaşırıyorum.

"Sen ve içki? Hiç bağdaştıramadım."

"Kızım sen benim çakma kimlikle tanışmadın, hah hah ha. Öfke balonu. Kazadan önce de. Ne istiyorsam hemen olacak, hemen yapacağım, kimse beni engellemeyecek, takır takır..."

"Başlatıcı."

Bir anda çıkıyor ağzımdan.

"Vaaay, Lara Hanım, dersimizi öğrenmeye başlamışız. Müthiş. Aynen öyle. Ben başlatıcılardanım. Tasarımının ana özelliği bu. İşte düşün, yaşamın ironisi. Engel tanımayan Cemo'ya, tam engeli verdi yaşam. Gitti bir bacak. Buyur buradan yak. Sen öfkemi tahmin et tabii."

"Hiç yabancı değil bana."

"Sen acı yaşıyordun yavrum. Acı her yeri sarmıştı. İçindeki acıyı kusuyordun. Acıtmak için düşünüyordun, konuşuyordun. Öfke başka. Yere göğe ateşler saçan bir öfke. Yanına gelemiyordu kimse. Ne yapsam olmuyor, neyi kırıp döksem rahatlayamıyorum. Ben öfkemle baş edebilmek için işte, içmeye başladım. Sonra çok içmeye, en son zamanlarda hep içmeye. Hep elde bir bardak. Uyuşturuyordum kendimi. Kabullenemedim. Kimse de bir şey yapamıyordu, adeta hak veriyorlardı, ne saçma. Ne yapsın çocuk falan."

"Nasıl bıraktın peki?"

"Bu defterler var ya, bu defterler, onlar kurtardı beni. Onları anlayacağım diye ayık olmak istedim. İşte çay o günlerde başladı. O gün bugündür devam. Bu sefer de çay tiryakisi olduk."

"Nedir bu defterler Cemo? Beni büyüledi, çarpıldım. Baksana günlerdir yine odadan çıkamıyorum, bırakamıyorum elim-

den, senin dediğin gibi bir ilim var içinde defterlerin. Lego gibi, kim olmaya gelmişse parça parça oluşturulmuş insan tasarımları var ve her birini deşifre edebileceğin bilgileri sana veriyor."

"Evet ama Lego cansız, burada insanın enerji işleyişi de var ki esas mesele o zaten. Olmaya geldiğini olmak için nasıl işlemen lazım? Esas konu bu. Herkes zihninden işliyor ve dolayısıyla aynı yerde dönüp duruyor yaşam boyu."

"Evet, kim olmaya geldiğimin cevabı. Bunun için bana verilmiş özellikler ne? Nasıl bir gizem insan gerçekten. Ama kendi tasarımım üzerinde çalışamadım, okuduklarımla bakmak isterdim ama nereden nasıl çıkaracağımı bilmiyorum. Sahi nasıl buluyoruz? Bana öğreteceksin değil mi?"

"Bende var senin tasarımın. Evi kiralarken vermiştin ya bilgilerini, hah hah ha. Niye istedim zannediyorsun?"

"Gerçekten mi? Aa, şaşırdım. Bana verirsin değil mi?"

"Tabii ki."

"Hadi anlat ne olur."

"Kız sen de beni masalcı dede yaptın iyice. Ne anlatayım?"

"Defterler nasıl geldi sana? Nereden çıktı bunlar?"

"Anlatayım da dur biraz şu güneşte kalayım. Güzel geldi. Konuşuruz nasılsa vakit bol. Hem Leyla ile konuşma vaktimize az kaldı, bölünmesin şimdi."

Gidip tek olan koltuğa oturuyor, gözleri kapalı.

Ben de denize bakıyorum. Nasıl güzel, nasıl da çekiyor kendine aslında. O sırada içim ses alıyor sanki.

"Cemo, aslında ben yüzmek istiyorum. Ama niye bilmiyorum hemen karşı çıktım demin. Herhalde o çakma kimliğim. Ya da belki mayoyu alamadım ya o gün. Çünkü... ne bileyim, karşı çıktım işte ama gerçekten karşı çıkmak istiyor muyum, bilmiyorum."

"Bilirsin, bilirsin. Şimdi git içeri, bizim yatak odasında dolabı aç, orada üç tane çekmece var, en alt çekmece mayolar. Leyla'nın iki mayosu olması lazım orada."

"Leyla Hanım'a sorsam mı?"

"Önce Leyla Hanım demeyi bırak der sana cevap olarak, hah hah ha. Hadi git Lara, huzur ver şurada," diyor gülerek ve gözlerini hiç açmadan.

İçimden bir vuruş ile fırlıyorum ayağa. İçeri geçip ilk defa Cemo'nun yatak odasına giriyorum. İlk dikkatimi çeken bir duvara yaslanmış bir bacak. Protez, demek yedeği var. E, olmalı da tabii mantıklı, yurt dışında yaptırdığına göre. Oda çok düzenli. Modern bir yatak. Pencerenin karşı tarafında dolap ve bir de yatağın karşı duvarında boydan boya bir şifonyer. Üzerinde pek çok çerçeve. Leyla ile fotoğraflar. Başkaları da var ama tanımadığım kişiler. Normal bir yatak odası. Niye farklı bir şey bekledim onu da bilmiyorum ama bu ikisinin benim üzerimde yarattığı etkiden herhalde. Başka dünyanın insanları gibiler ya. Gerçi bir farklılık var, ortam inanılmaz bir huzur ve genişleme hissi veriyor. Az eşya ama her şeyin birbiri ile uyumu, çok özenilmiş renkler, objeler hep aynı tonlar yakalanmış. Bu da bütün olarak bakıldığında, her şeyin birbiri ile yakaladığı uyum sebebiyle bir huzur hissi veriyor. Camdan görünen şahane deniz manzarası da cabası tabii... Dolabı açarak çekmecede kadın mayolarını buluyorum, bikiniler de var. Helal olsun Leyla Hanım'a. Siyah beyaz bir bikiniyi alıp yukarı kata çıkıyorum. Mayo giymek ve kendime bakmak bile bir tuhaf geliyor. Denize girmek yaşamaya ait bir şey, ondan olsa gerek. Halbuki ben yaşama ait ne varsa bırakmayı, karşı çıkmayı seçmiştim. Bikiniyi giyerek kendime bakıyorum aynada. Bir anda pek çok anı üşüşüyor üstüme. "Amnezi," diyerek orayı bırakıyorum ve "Şimdi ben denize gireceğim," diyerek buraya geliyorum.

Fark ettiğim bir heyecanla aşağı iniyorum. Fark ediyorum çünkü çok uzun zamandır harekete geçtiğimde, aslında o yönde bir istek olmadan, zorla hareket ediyordum. Şimdi aşağıda beni bekleyen denize girmek ve Cemo'nun anlata-

caklarını dinlemek, bunlar arzuladığım deneyimler. Oraya doğru ilerlemek isteyen bir heyecan bu. Can-lı olmanın ne olduğunu hatırlıyorum. Aşağıda Cemo halen gözleri kapalı, güneşe vermiş kendini oturuyor. Deniz öylesine çekimini kuvvetlendiriyor ki içimde, kendimi sulara bırakıyorum. İnanılmaz bir his, sanki her hücrem bir *oh!* diyor, her hücrem canlanıyor. Hemen birkaç kulaç atıyorum. Öyle güney gibi değil tabii deniz, dalgalı Boğaz'ın denizi. Bu yüzden hep ileri değil, biraz ileri, biraz kıyıya doğru yüzerek eve yakın kalmaya çalışıyorum. Ağzım kulaklarımda olmalı. Sanki her şey yok oldu, öyle bir canlanma, içeriden baş veren bir neşe sadece yaşadığım.

Birden, "En son onunla teknede yüzmüştün, hatırlıyor musun?" diye bir düşünce geliyor. "Amnezi," diyerek yüzmeye başlıyorum. "Ben yüzüyorum."

Bir hayli gittiğimi birden fark ederek geri yüzmeye geçiyorum. Yüzüyorum diye diye bir hayli açılmışım. Cemo'nun sahilde ayakta durmuş beni izlediğini görüyorum. Yaklaşınca sesleniyor.

"Karşıya niyetlendi herhalde dedim. Nereye Lara? Hah hah ha."

Merdivenden çıkarken canlılıkla cevap veriyorum ona.

"Zihnim saçmalamaya başlayacaktı ki amnezi dedim ve yüzmeye başladım. Kaptırmışım, öyle güzel geldi ki. Çok teşekkür ederim Cemo."

"Amnezi dediğinde kendini de unutma ama, hah hah ha. Hadi geç şöyle güneşe, bir baktım ki bizim kız nereye gitmiş, heyecanlandım birden. Neyse ki çok akıntı yok bugün."

"Kusuruma bakma Cemo. Çayını tazeleyeyim mi?" diye hafifçe gülerek soruyorum.

Başını sallıyor. İçeri geçerken Leyla Hanım'ın arama sesi geliyor masanın üzerindeki bilgisayardan. Çayları koyup geri geldiğimde beni çekiştirmekte olduklarını duyuyorum.

"... işte böyle hemen hayır. Neyse kendi fark etti bu sefer aşkım. Senin mayolardan birini aldı da giriverdi şimdi ağzı kulaklarında."

Başımla ekrana doğru eğilerek teşekkür ediyorum.

"Ne kadar mutlu oldum Lara, dur bakayım? Ne güzel olmuş bikini. Bundan sonra senindir. Bir nevi hayata dönüş bikinisi."

"Teşekkür ederim, gerçekten zorlayınca kendimi, iyi ki zorlamışım. Nasıl iyi geldi."

"Ecee, gönlü yaşamla birleşerek açabilirsin ancak."

Bu sözünü hiç anlamıyorum o sırada, ama meydanı iki sevgiliye bırakmak gerektiğini düşündüğümden çekiliyorum. İki saat daha biraz deniz, biraz güneş takılıyorum orada. Cemo öğlen uykuya gidiyor. Her gün uyuyor öğleden sonra en az bir saat.

Öğleden sonra tekrar yanıma geldiğinde ben hâlâ mayomla oturuyorum. Elimde defterlerden biri, çalışıyorum. Şaşırıyorum saate bakınca, bu kadar süre ne zaman geçti? Elinde bir A4 çıktı. Üzerinde benim ismim yazan. Daha önce görmüştüm ama o vermeden nasıl alayım tabii. Uzatıyor bana.

"Buyurun bakalım Lara'yı."

Heyecanla alıyorum. İlk baktığım, tasarımımın ana özelliği tabii. Her insanın tasarımı, yaşam amacına uygun, o yaşam amacını en kolaylıkla gerçekleştirebilmesi için bir ana özellikle donatılmış. Öğrendiklerime göre biraz inceleyince, "Rehber," diyorum. "Rehber mi?" Bu soru şaşkınlıkla çıkıyor benden.

"Evet, ne oldu, beğenemedin mi?"

"Ne bileyim, ben, ne alaka yani."

"Sen kendini biliyor musun da alaka kuracaksın? Senin sen zannettiğin o çakma kimliğin: Buz kadın. O da kimseye pek rehberlik edemez haklısın hah hah ha. Gerçi yine de etmişsin, bak paralarını nasıl katlayacaklarının yolunu göstermişsin."

"Evet, hep benim çok öteyi görebildiğimi ve yönlendirmelerimi bu doğrultuda yaptığımı ve benim söylediklerimi yapınca kazandıklarını söylerdi müşterilerim."

"Tabii ya. Rehberler önce görür. Neyse. Şimdi sen bunu al, defterlere göre çalış bakalım. Sana ödev, yarın konuşalım birlikte ya da ne zaman hazır olursan."

"Ama ben bir şey anlayabilir miyim ki?"

"Konu konu üzerinde git bakalım. Bak mesela ana özelliğinin rehber olduğunu anladın."

Çok heyecanlanıyorum. Öyle bir heyecan ki bu, sanki alev alıyor bedenim bir anda. O sırada en önemli görevimi unuttuğumu fark ederek çay koymaya fırlıyorum. Elimde tasarımın. Çayın olmasını beklerken bakıyorum da bakıyorum. Pek anlamasam da sanki çok beklediğim ve nihayet geldiğinde heyecanla gözlerimi alamadığım birine bakmak gibi o an yaşadığım. Açıkçası bu hisleri kendim de çok anlayamıyorum.

Çay olduğunda bardaklara doldurup olabildiğince hızla Cemo'nun yanına ilerliyorum. Ne tuhaf. Bedenimin hareketleri farklılaştı. Daha bir canlandı sanki. Sanki beni çeken gitmeye de gönüllü olduğum bir yön. Bu heyecanlandırıyor işte. Cemo'ya bahsettiğimde hoşnut bir ifadeyle onaylayarak başını sallıyor:

"Evet, fark ettim ben de sen gelirken," diyor, "kendine yaklaşmanın heyecanı bu. Hepimiz gerçeği bir seviyede biliyoruz esasında Lara'm, bu yüzden gerçeğimizin yolunu yani senin deyiminle can yolumuzu görebildiğimizde çok heyecanlanmıyoruz. Bakalım neler keşfedeceksin. Çok şükür çok, bugünü de gördüm ya."

Bir yudum alıyor çayından.

"Şahane olmuş. Öğrendin bu işi sen. Neyse, şimdi masalcı dede olacağım yine değil mi?"

"Ya Cemo deme öyle, ne yapayım öğrenmem gerekiyor. Anlamam gerekiyor. Çayı anladım. İçkinin yerine geçti. Ama benim esas derdim defterler."

"Tamam, tamam. Takılıyoruz şurada, dur."

Bir yudum daha alıyor çayından ve hep geçmişten bahsedeceği zaman yaptığı gibi bir duruyor, bekliyor. Sanki ilgili kanalı bir radyoda arayıp bulmak gibi bir aralık yaşanıyor. Sonra anlatmaya başlıyor:

"Ben kazadan sonra tahmin edebileceğin gibi iyice dibe vurdum Lara. İçki, işlevsizlik, tabii çevre de basıyor bana, arkadaşlar gelmek istiyor filan. Kimseyi görmek istemiyorum, bakınız Lara değil mi? İşte ben o sırada bir de babamı kaybettim. O da öldü. Onun gidişiyle iyice vurdu benim kafaya bir şeyler. Ben de senin gibi kaçmak istedim. Ne kimseyi göreyim ne de bir şey yapayım. Ama nereye? Çok para da yok. İş miş kalmadı. Babam sattı şirketi, hazırdan yiyoruz o dönem, çalışacak adam yok ki. Neyse, ailenin tarihçesinden biliyorum ki dedemin, yani babamın babasının, hani doktor dedem, hatırlıyor musun?"

Başımı sallıyorum. Annesinin babasıyla evliliğini örgütleyen.

"İşte doktor dedemin Bodrum'da bir dağda bir ufak evinin olduğunu biliyorum ama nerededir, nedir bilmiyorum. Soruşturdum, araştırdım adresi buldum. Anahtarları da zaten babam ölmeye yakın, nerede ne var anlatırken vermişti. Fikir de o zaman gelmişti bana zaten. Basıp gitsem demiştim. Allah'ın dağı, kimse gelemez, kimse beni tanımaz. Şu işe yaramaz kendimi ben de oraya sürgüne göndersem."

"Sürgüne mi?"

"Ha, tabii sen bilmiyorsun. Sorsana neden İstanbullu paşazade doktor dedem Bodrum'da dağ başında bir köyde?"

"Neden hakikaten?"

"Çok enteresan hikâye. Bizim dede, anarşistlik yapmış, inanabiliyor musun? Birtakım toplantılara katılmış, yazılar yazmış filan. Pek anlatmadılar bana, o kadar biliyorum. Enselenince sürgüne göndermiş devlet. Bodrum o zaman şimdiki gibi yazlık belde değil yavrum, bayağı sürgün yeri. 1926-27 senleri, babam dört, beş yaşlarında imiş o zaman. O zamanlar yönc-

timle ters düşen devlet insanları, bilim insanları, şair ve yazarlar filan sürgüne gönderilirmiş. Dedem Bodrum'da sürgünde kalmış. O zaman Bodrum köy zaten. Küçük bir balıkçı köyü. Üstelik o zamanlar kara yolu ile çıkış da yokmuş. Bu yüzden uygun sürgün için. Üç bir yanı geçit vermeyen Toros Dağları'nın uzantıları ile çevrilmiş bir balıkçı köyü."

"Evet, hayal meyal hatırlıyorum. Ünlü yazar Cevat Şakir Kabaağaç da orada sürgüne gönderilmişti değil mi? Hani sonradan Halikarnas Balıkçısı ismini alan."

"Evet Lara'm, zaten Bodrum'un kaderini değiştiren, onun tanınmasını sağlayan da Cevat Bey'dir. Muhtemelen dedemle tanışırlardı diye düşünüyorum, zira sürgünleri aynı döneme rastlıyor. Ama tabii orada nasıl yaşanıyordu bilemem. Neyse, dedem anlaşılan orada sıkıntıdan mıdır, Boğaz'a, kendi yaşamına hasretinden midir nedir, bir kaçış bulmuş kendine. Düşünüyorum da buradayken inanılmaz meşgul bir adam. Doktor, hastaları, öğrencileri, yazılar yazıyormuş. Toplumda işleyen biri. Öyle kuş uçmaz kervan geçmez bir yere kapatılınca biraz kafa şaşmış olsa gerek haliyle. Herhalde yani çünkü başlamış uyuşturucu işlerine."

"Aa, nasıl?"

"Vallahi nereden buldu, nasıl buldu. Mantar filan mı bilmem. Ama bayağı psikedelik bir şeyler kullandığı kesin."

"Psikedelik derken?"

"Hayal gördüren yani. Benim tahminimi dağlarda birtakım ot ve mantarlar olabilir çünkü sonradan dağ başına çıkışını da ona bağlıyorum. Yani zaten ıssız orası, niye deniz seviyesinde ev yapmıyorsun da dağlara gidiyorsun? Tabii buraya geldiğinde, yani sürgün bittiğinde ev ahalisi durumu anlamış. Kendi de doktor ya, burada kolayca ulaşıyor malzemelere, devamlı bir şeyler enjekte edermiş kendine. Babam anlatmıştı. Sonra bir tuhaf halde dalar giderdi diye anlatırdı babam, sanki bura-

da değilmiş gibi olurmuş. Tabii herkes karşı çıkmalar, engellemeye çalışmalar filan. Bırakamadı demek ki. Kim bilir? O da baskıdan kurtulmak için basmış gitmiş, Bodrum'da bir dağ köyünde bir ev yaptırmış. Daha doğrusu halihazırdaki bir köy evini büyütmüş. Ölümüne kadar da orada yaşamış. Köylüler deli doktor dermiş ona çünkü sabahlara kadar yazarmış. Çok uzun saatler dalar gidermiş. O şekilde görürlermiş onu, gözler açık kalakalırmış verandasında. Ben araştırdım konuştum çok oradakilerle ama hatırlayan az tabii. Babam sadece öldüğünde cenazesini almaya gitmiş. O zaman anlatmışlar ona. Vasiyeti de o zaman bulmuş."

"Vasiyet mi?"

"Evet, muhtemelen kendisini bulacağını düşündüğü oğluna bir mektup. Vasiyetinde oraya gömülmek istediğini, özellikle yeriyle belirtmiş. Adım adım ölçüp tam istediği yere yaptı babam mezarını. İşte vasiyetinde yavrum bu defterleri de bana bırakmış. Torunum, defterlerin sahibidir demiş. Torun morun yok o zaman hah hah ha, düşünebiliyor musun babamın şokunu. Ben dedemin ölümünden sonra daha. Enteresan işte. Babam şöyle bir bakmış defterlere, anlamamış, yine orada bırakmış. İşe yarar birkaç şey varmış almış, evi de bırakmış. *O evde tuhaf bir hava vardı, satmak istemedim o anda. Sonra da kaldı zaten*, derdi babam. O da sonra zaten annemin derdi, benim derdim onlarla uğraşmış, bir yandan işi, ne yapsın Allah'ın dağında kulübeyi? Taaaa ki bizim Cemo kendini sürgüne göndermeye karar verene kadar."

"Vay be. Ne hikâye."

"Dur sen daha. Devamı daha da ilginç. Ama çaysız olmaz, tazele bakalım. Bir de kek olacaktı, dün Aycan yapmış getirmişti. Biraz getir de ağzımız tatlansın. Arada kaçamak yapalım."

Gerçekten nereye düştüm ben, diye düşünmekten kendimi alamıyorum. Bunca zaman yaşadım, pek çok ülkeye gittim, de-

ğişik insanlarla tanıştım ama bu Cemo, her gün başka bir hikâye. Her gün bir başka şaşkınlık. Kadın dersen ayrı bir âlem, bir tuhaf parıl parıl gözler ikisinde de. Koca koca hikâyeler. Kendi hikâyem etkisini kaybetmeye başlıyor vallahi. Bir mantar çeken dede eksikti, hey Allah'ım. Dur bakalım daha neler duyacağız? Kendi kendime konuşarak çayları doldurup Cemo'nun yanına geliyorum. Meraklı gözlerle devamını beklediğimi belli ederek oturuyorum.

"Evet, masalcı dede devam ediyor. Nerede kalmıştık?"

"Sen köye sürgün ettin kendini."

"Evet canım, ben o bunalım sırasında içkilerimle beraber kendimi dedemin kulübesine kapattım. İçip içip takılıyorum. Oh, karışan yok, görüşen yok. Köylü, deli doktorun torunu diyor. Acıyorlar da gencecik bacağı gitmiş filan. Kimse ellemiyor. Yemeğimi yapmaya bir köylü kadın geliyor, çok da yemiyorum ya işte. Öyle bir hayat. Ben kapanmaya alışkınım yani. Neyse. Bir gün, artık kendimden umut kesmiş, burada ölürüm herhalde dediğim günlerden birinde, 'Ben ne yapabilirim ki içip içip kendimi öldürmekten başka?' diye yukarıya haykırdığım bir gün hiç unutmuyorum... Yine bir şeyler kırıp dökmüştüm."

"Seni hiç öyle düşünemiyorum Cemo."

"Kızım ben o zaman kendilik nefreti içinde, Allah'a, yaşama, düzene, ne varsa topuna isyan içinde, öfke balonu gibi dolanan bir serkeş idim. Neyse sızmışım. Uyandım sonra, tuhaf bir can sıkıntısı. Sanki bir şey iteliyor beni. Sıkıyor. Boğulacağım. Öğleden sonra beş suları, başladım evi dolanmaya. Bir tane masa vardı, zamanında çalışma masasıymış dedemin. Geldiğimde bakmıştım, birtakım eşyalar, kâğıt, kalem, ıvır zıvır vardı çekmecelerinde dedemden kalma, ilgilenmemiştim. O gün bakacağım tuttu işte. Aranıyorum ya. Allah da vakit geldi gözüme sokacak tabii. Ben çekmeceleri açtığımda işte bazı defterler buldum. Yok bunlar değil, başka. Bakıyorum içlerine,

acayip acayip bir şeyler yazıyor. Deli saçması. Sanki bir yerlere gitmiş, birilerini anlatıyor. Ama değişik. Ya kitap yazacaktı bu dedem ya da uçtuğu kafa ile bir şeyler anlatmaya çalışıyor diye düşündüm. Eğlenmeye başladım bayağı. Sonra en alt çekmecede, bu elinde tuttuğun beş adet defter bir kurdeleyle bağlanmış duruyordu. Bunlar da ne diye aldım onları. Kurdeleyi açtığımda bir minik zarf vardı defterlerin üzerine iliştirilmiş, içinde de bir not. İşte benim yaşamım o anda olduğu gibi döndü Lara. Beni ilk dedem kurtardı."

"Ne yazıyordu? Ben de okuyabilir miyim?" diye heyecanla sordum.

"Okumalısın bence. Dur getireyim."

İçeri gidiyor. Ne bekleyeceğimi bilmiyorum ama içimde tuhaf bir heyecan, bir çalkalanma var. Bir basınç. Hani tuvaletin gelir de tutmak zorundasındır. Cemo, elinde bir zarfla geliyor. Ufak bir zarf.

Bir tuhaf bakıyor yine.

"Ne oldu Cemo? Niye öyle bir tuhaf bakıyorsun?"

"Bismillahirrahmanirrahim."

Ve bana uzatıyor. Bir besmele eksikti diye düşünerek alıyorum ve açıyorum zarfı.

Üzerinde el yazısıyla bir metin yer alıyor:

"Oğul,
Denge ve ilerleme için bacağına değil, gerçeğe güven.
Bizi buluşturan gerçektir, hoş geldin.
Bu defterler, ilmine girersen seni kurtaracak. İnsanı anlayacaksın.
Kendini bileceksin. İşleyeceksin.
Aklet.
Ama defterlerin gerçek zamanı, taç mevsimidir."

Başımı kaldırıp sabırsızlıkla soruyorum:

"Taç mevsimi mi?"

"Korona ne demek Lara?"

"Aaaa..."

Şok içinde metne dönüyorum:

"... Ama defterlerin gerçek zamanı, taç mevsimidir.
Taç mevsiminde talebe gelecek.
Kaybı gaybı olmuş, en karanlıkta çırpınan taleben,
Sana gelecek.
Bil ki sadece defterler konuşabilir,
Sadece defterler olmaya geldiğini anlatabilir ona.
Dinlerse kurtulacak.
O vakit, senin yolunda, yol gösterici olacak.
Akledecek.
Bil ki, 'Bir gün herkes akledecek'
Sen başlatıcı ol. Önce sen yürü, sen aç, sen akıl et.
Sonra da vasiyetimdir sana.
Defterleri sahibine teslim et."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. Gözleri yaşlı, bana bakıyor.

"Ben teslim etmeye hazırım. Sen, sen var mısın Lara?"

Tir tir titreyerek ayağa kalkıp sarılıyorum ona ve biraz korku, biraz heyecan, biraz minnet, hiç bilmediğim duygularla sarılıyorum. Yaşadığım duygu nedir bilmiyorum, hiç böylesine bir yerindelik hissetmedim yaşamımda. O sürekli, "Çok şükür," diye mırıldanıyor. Onun her şükrü, sanki beni de alıyor içinde, sanki beni yeniden şekillendiriyor. İçimden yükselen tek his kuvvetli bir biliş. Emin olma. O an mantık, düşünce yok, sadece biliyorum. Biliyorum. Beni belki kaç kez yaşama döndüren bu adamın kollarında, şimdi bu defa gerçekten yokluktan var olmaya adım attığımı biliyorum.

"Biliyorum çok soruların olacak ama şimdi çok konuşmayalım. Benim için de çok kendinle kalmak istediğim bir an canım. Sen de biraz haznet, vakti gelince konuşuruz," diyor.

Başımı sallıyorum. Kelimeler zaten bazen çok yersiz kalıyor. Kendimle, bu yeni ortaya çıkan kendimle kalmak istiyorum. Son defteri de alarak yukarı çıkıyorum.

Kaç saat sadece denize bakarak oturduğumu bilmiyorum. Elimde bir çay ve deniz. Ama bu defa depresyondan değil tuhaf bir dinginlikten. Şu an öyle bir noktadayım ki söylenecek ya da yapılacak bir şey yok, sadece oluyorum. Sanki kabuğum vardı ve çatlayarak açıldı, bir civcivin yumurtadan ilk dışarıyla temas anı gibi. Henüz çıkamamış ama dünyayı görmüş, temas sağlanmış. Bekliyorum. Biliyorum ki bir sonraki adımı hep yaşam verecek bana. Tamamen dışarı çıkıp yaşamımı başlatabilmem için verecek. İşte o baktığımı belki ilk defa görüyor olduğum noktada duruyorum.

Gece yatağıma girdiğimde, günü bitirişimdeki farklılığı da hissediyorum. İçimde bir umut var yeşeren ve bu umudun etkisi olsa gerek çok uzun zamandır ilk defa bir günü yüzümde bir gülümsemeyle kapatmaya hazırlanıyorum. Bu hazırlanış bir sonraki gün için bir heyecan da barındırıyor içinde. Çocukluğum geliyor aklıma. Evet, oralarda çok çocuklukta bıraktığım bir his. Yeni bir oyuncak geldiğinde ya da yeni bir arkadaş mahalleye ve akşam olduğundan yatman gerektiğinde, devam edebilmek için o yeninin getirdiği yönde "Hadi, yarın olsun da..." diye bilinmeze doğru masum bir bekleyişle gözlerini kapamak güne. Bunu hatırlattı bana, ne tuhaf. Evet, nihayet bir adım bulabilme heyecanı belki. Evet, nihayet bir şey yapabilme ya da aslında olmaya geldiğini olabilme yolunu görebilmenin heyecanı.

Aklım almıyor aslında, onlarca yıl evvel ben ve Cemo'nun buluşmasının yazılmış olması bir yere... Ama işte bunu söylerken daha *yazılmış olması* ifadem beni sallıyor. Demek ki her şey yazılı hakikaten. Peki o zaman biz ne halt ediyoruz burada? Tanrının kurup kurup yolladığı kuklalar mıyız? Gelen bu so-

rıları Leyla'nın kitabından ve bunca aydır 7/24 bu enteresan ikilinin konuşmalarından ve en son bombamız doktor dedenin defterlerinden aldıklarımla cevaplayabileceğimi de biliyorum. Her şey yazılı evet, ama yazılmış olanı okuyabilmek gerekiyor. Bizim görevimiz okuyarak sırları çözmek. Her insan bir kitap, O'nu anlatmak için yazılan. Bilincin görevi okuyabilmek.

Birden bu düşüncelerim doktor dedenin defterlerinden bir bölümü hatırlatıyor, hemen kalkıp onları okumak için adeta bir davet hissediyorum beni çeken, kuvvetli bir bul ve oku isteği. İlk defterde olmalıydı, aşk hikâyesinde. Sayfaların arasında aradığımı, beni çağıran cevabı buluyorum:

> *Yazan Ben Ben'im demiş. Buradayım. Ben Aşkım. Ya sen? İstediğin bu değil miydi? Kendini bilmek? Âlemi kurdum. İçini oya gibi işledim. Kendimi sıraladım her bir noktasına. Sırrı çözebilmen için de kitaplar yazdım sana. Her insan tasarımı bir kitap. Okuyabildikçe insan, kendini bileceksin. Kendini bilebildikçe, kendini seveceksin ve o sevgiyle ancak bana gelebileceksin. O vakit beni bileceksin. Adım adım ilerleyerek okuma programında aşka yükseleceksin. Ne zaman ki nereye dönersen dön beni göreceksin, o zaman dilediğin gibi Hak edeceksin.*

Titriyorum. Bu sıcak ağustos gecesinde tir tir titriyorum. O an tek yapmak istediğim nefes. Müthiş bir özlem duygusu var içimde yükselen, o özlem beni titretiyor ve o özlemi yatıştırabilmek için bir genişleme isteği yükseliyor içimde. O özlediğime kavuşabilmek için kalbimi genişletmem lazım geldiğini de biliyorum. Ah, şimdi anlıyorum Leyla'yı. Ah kalın kafam. Leyla ile son görüşmemizde mutlaka artık kendi nefes çalışmalarımı nasıl yapacağımı öğrenmem lazım geldiğini söylemişti. Ben tabii yine itiraz: *Ne gerek var, ben korkarım, Cemo'dan rica ediyorum o yapıyor ya, bla bla bla.* Bayan direnç. İşte Leyla bu ne gerek var sorumu biraz da beni silkeleyerek cevaplamıştı. Beni o zaman

bozan ama kıymetini ancak şu an anladığım cevabını çok iyi hatırlıyorum:

"Lara, bu yolculukta kabını genişleteceksin ki daha fazlasını alabilesin yaşamdan. Yaşam seni hep yükseltmek için işler. Nefes senin her şey olanla bağlantındır, kabını genişletecek kanaldır, öyle düşün. O kanalı desteklemek gerekiyor. Daha çok, daha çok açılabilmek için öyle bir araç, öyle bir bağlantı vermiş ki bize, onu bilip de kullanmamak saçma. *'Sana nefesimden üfledim de öyle can verdim,'* diyor, bak? Ne zaman, HER AN, uyan. Sen beni sana getirecek bu nefesi ne kadar alabilirsen, o kadar beni kapsarsın demek bu. Kabın o kadar geniş olur demek bu. Biz ne yaptık? Boğduk kendimizi. Cılız bir bağlantı ile lütfen yaşıyor, sonra da huzur, neşe, canlılık, sevgi, şefkat, güç gibi onun özelliklerini deneyimlemek istiyoruz. Ya sen kapatmışsın o musluğu ey insan, nasıl gelsin sana o, nasıl yaşayasın? Lütfen damla damla akıyor, o da onun lütfundan bize, son ana dek nefesi damlatıyor sana, tam kapanmasına engel oluyor ki, belki uyanırsın diye. Bu yüzden özlediğimiz ne ise yaşayabilmemiz için onların kaynağına açılmalıyız. Musluğu açmalıyız, kullanmalıyız nefesi. Genişleteceksin nefesini. Bunun için de çalışacaksın. Hem zihin seviyesinde ki ona başladın fark ediyorum, güzel gidiyorsun ama aynı zamanda o en büyük yardımcı nefes seviyesinde. Peki, bu büyük hediyeyi, bu büyük yardımcıyı, aşkın bu büyük hediyesini kullanabilmek için neden illa bir başkası lazım olsun Lara? Bu saçma olmaz mıydı? Hepimiz kendimizin nefes koçu olabilmeliyiz."

"O zaman nefes koçuna ne gerek var ya?"

"Nefes koçu ile yapacağın tabii ki önemlidir ve seni çok ilerletir. Hatta gerçekten nefes olabilen bir nefes koçuysa, birlikte yapacağınız o çalışma seni desteği ile dikeyde sıçratır bile. Ama bunu şöyle düşün. Bir tenis hocasından ders alıyorsun. Her gün ders mi alacaksın? Hayır, kendinin de ilerlemek için

pratik yapman lazım. Kendin çalışır, çalışır sonra geldiğin noktayı değerlendirmek ve bir adım nereden ileri gidilmesi gerektiğini görecek hocanla bir ders daha ayarlarsın değil mi? İşte o hesap. İşte ben sana kendi kendine nefes seansı yapmanı öğretebilirim, zaten ben çalıştığım herkese öğretirim. Çünkü kendi gücünü eline almalı insan, aksini düşünemem bile. Ancak böyle olur ilerleme. Hiçbir konuda ilerleme başkasına dayanarak olmaz hanımefendi. Şimdi sıra sende. Hem benim adamımın işi gücü yok, sana devamlı nefes mi yapacak? Kendi sorumluluğunu al bir zahmet!"

Ben yine başım önümde, yine buraya düştüğüm güne lanet eden zihnimin kakofonisine rağmen, onun kendi nefes seansımı yapabilmemi sağlayacak öğretisini dinleyip öğrenmiştim. Israrla, "Öğrenmen lazım ki kendi nefes çalışmalarını yapabilesin, öğrenmen lazım ki böylelikle sorumlulukla kabını genişletebilesin," demişti. İyi ki demiş. Bahsettiği genişleme arzusunu şimdi anlıyorum. Fazla geliyor şu an tüm duyduklarımı, yaşadıklarımı kapsamak, sahiplenmek. Sanki beni darda, yani dar bir alanda tutan sınırların ortadan kalkması lazım. Bunun için yarılarak genişlemem ve daha fazlasını içeri alabilmem lazım ki bunları hücrelerime sindirebileyim. O olabileyim.

Hemen tekrar yatağa geçip seans alanımı hazırlıyorum. Önce nefesimin ritmini ve genel titreşimimi canlandırmak için hareketli bir şarkıda dans etmem lazım anımsa tabii ki benim ölü dünyamda müzik ne arasın? Hep Cemo'nun telefonunu kullanırdık. O an belki de bunca zaman, tüm burada olduğum süre boyunca hiç olmadığı kadar sarsılıyorum. Kendimi mahkûm ettiğim yaşamın acımasızlığı ilk defa bu kadar net vuruyor, ne tuhaf. Müziğim bitmiş. Müzik yok. Aylardır Cemo ile yaptığımız birkaç seans dışında...

Toparla gel, takılma! Ben şimdi ne yapabilirim? Hemen biliyorum, televizyona ilerliyorum. Aklıma geliyor müzik kanalları

vardı, şömine çıkardı filan bi' şeyler. Kısa bir arama ile buluyorum. Hem ilk bölüm için 80'lerden bir kanal, sonra seans için de daha sözsüz ama ritimli yeni dünya müzikleri çalan bir kanalı seçiyorum. ABBA'nın "Dancing Queen" şarkısının başlaması sistemden bana bir hediye sanki. Bir *hadi*. Leyla'nın öğrettiği gibi müzik eşliğinde kollarımı yukarı kaldırıp nefes alıyorum ve aşağı indirirken nefes veriyorum. Bir yandan da topuklarımı vuruyorum sırayla. Müthiş bir his, unuttuğum bir kız canlanıyor ta eskilerden, yükseldiğimi hissediyorum.

Leyla, bu canlandırma nefesi egzersizini her zaman kullanabileceğimi söylemişti. "İlla nefes seansı yapman gerekmiyor sonrasında. Bak bu şekilde kolları yukarı kaldırmanın zafer duygusunu tetiklediği görülmüş, zafer kazandığımızda hep yukarı kaldırırız ya iki kolumuzu. İşte bu egzersizde gördüm ki bunun da etkisini yaşıyor sistemin. Hem zafer kazanmış hissediyorsun hem nefesin canlanıyor hem müziğin ritmi ile dans eder gibi işlediğinden canlanıyorsun, müthiştir bu. Ben ne zaman mesela Murat ile ilgili sıkıştığımı hissetsem, hemen geçerim biraz canlandırma dansına, kolayca içinden geçerim o tıkanıklığın. Sık sık böyle dans eden bir deliyim yani Lara." demişti gülerek.

Şimdi ben de tüm sistemimde yaşadığım yükselişi görünce onu çok daha iyi anlıyorum. Ardından diğer kanala geçirip televizyonu, yatıyorum nefes alanına. İçimde beni vazgeçirmek için yükselen bir korku pırpır ediyor. O anda, o korkunun üzerine çıkabilmem için hemen içimden yükselen bir arzuyla beni bile hayrete düşüren seans niyetini yapıyorum. Çünkü kaç zamandır bilmem ama ilk defa O'na yöneliyorum: "Ben bilincim. Lütfen bana yardım et, bunları anlamam, devam edebilmem, olmamı istediğin ne ise olabilmem için bana yardım et, bu nefes seansını yapabilmem için, bana yardım et."

Ardından Leyla'nın öğrettiği üç adımı sıra ile uygulamaya başlıyorum nefes akışım üzerinde. Yavaş yavaş. İlk başta bir te-

dirginlik olsa da adımları sıra ile uyguladığımda ve niyetime güvenerek yavaş yavaş gevşeyebildiğimde bir süre sonra nefesin bedenimde akmaya başlamasını yaşıyorum. Devam ediyorum kesmeden ve Leyla'nın öğrettiklerine uyarak art arda nefes alıp veriyorum. En son, "Oluyor," dediğimi hatırlıyorum, "oluyor."

Sonrası birden bilmediğim hafiflikte bir huzur dalgasının beni alıp almasıyla bomboş bir alana yayılma. Her zerremi titreten bir sevgiyle sarmalanma. Büyük ve hep beklediğim bir kavuşma anı sanki. İşte o an, birden, duyulduğu anda, her yeri kapsayan ve sanki her hücremi delip geçen ve etkisi yankılanarak büyüyen tek bir söz duyuyorum: "Selam."

2
Selam

Sızmışım. Üzerimde kıyafetlerle. Sabahın ilk ışıklarıyla, yüzümde bir gülümseme -evet, şaşırtıcı ama gerçekten böyle- kendime geldiğimde hayretle öylesine uyumuş kalmış olduğumu fark ediyorum. İçmeden sarhoş, diye takılıyorum kendime. Allah'tan hava sıcak da üşümemişim öylece sabaha kadar, o vaziyette seans alanımda sızıp kaldığım için. Hemen hatırlıyorum tabii o muhteşem duyguyu. O nihayet özlediğimin kapısına varabilme. Onun kapıyı açması ve selam!

O selam ile sarmalanma, sanki içeri alınma, korunma, sevgiyle esirgenmek üzere sahip çıkılma. Selam! Her tekrarladığımda halen her hücrem titriyor sanki.

Açıkçası bu halim -zihnim boş durmadığı için- bir yandan da kafayı yiyip yemediğimi sorgulatsa da, *Yani benim ne alakam var bu lakırdılarla, yoksa tüm yaşadıklarım ve bu tuhaf ikilinin etkisinde, ben de yavaş yavaş bir hayal âlemine mi sürükleniyorum*, diye tedirgin olsam da kendimi çekip alıyorum oradan.

Yok, yaşadıklarım gerçek ve bu sorgulamalar da saçmalık diye ikna olduğumdan değil. Öyle de olabilir, böyle de. İlla bu böyledir diye zihnimle itişmiyorum zira zihnimle savaşmanın ne kadar boş olduğunu kısa süre önce fark ettim. Neden savaşayım ki, seçim yapıp ilerlemek için zihnimi ikna etmem gerekmiyor. O öylece konuşan bir motor.

Oysa hep zihnimin karşı çıkışlarını dindirmem gerektiğini zannettim. Hep onun doğrularının peşinden gittim. Onun doğrularını kendi doğrularım zannettim. Değilmiş. Benim doğrum, yaşamın rehberliğiyle bulabileceğim bir konu. Tek güvenebileceğimiz, yaşamın ne getirdiği. Şu an önümde ne

var? Bu sayede bu sorgulamalardan sıyrılabiliyorum çünkü komik ama esas mantık beni bu defterlerin peşinde gitmeye yönlendiriyor. Önümde bu defterler var şu an. Yaşam bana bu defterleri getirdi. Bana atacağım bir sonraki adımı veren yön bu defterler. Yani bunlar palavra desem ne olacak, yine boş boş kalakalacağım bu yalıda. Oysa bu yönde, en azından beni beklediği iddia edilen bir yolda, Cemo'ya yardımcı olabilmek, böylece kendimi bulabilmek vaadi var.

İkinci dayandığım sebepse bu yolda daha iyi hissetmek olasılığının olması. Vazgeçsem sadece yine korkutan bir boşluğa geri düşeceğim. Çıkmazda olma, pişmanlık, suçluluk, gelecek korkusu ile savaşma vs. Oysa bu yönde dün akşam ilk adımı attığımda yaşadığım o muhteşem sarmalanma, *iyileşebilirim* inancını güçlendirdi içimde. *Ben sanki yine de iyiyi yaşayabilirim.*

Bir anda bir şeyi fark ediyorum: Bu iki sebep, benim iki yönde de gidişimi tatmin ediyor. Yani hem "Ne yapacağım ben?" sorusunu hem de "Nasıl hissediyorum, kim oluyorum?" sorusunu cevapladığı için.

Birden dikiliyorum yerimde. Hem bana yapacağım bir sonraki adımı veriyor -ki bu yatay gidişimi ilerletiyor- hem de daha yüksek bir oluş getirmesi, yani oluşumun daha yüksek olması açısından beni yükseltiyor, yani dikey ilerlememi destekliyor. Bu yüzden bu yol daha avantajlı. Kat kat daha avantajlı. İşte böylece mantıkla ayrıştırarak burayı seçiyorum.

Birden heyecanlanıyorum, bir çözümleme buldum sanırım: Hem yapış hem oluş bu şekilde hizalandığında ilerlemek doğru demek ki. Yatay ve dikey hizalandığında demek ki. Evet, evet, bu önemli bir saptama. Sadece biri değil. Mesela şimdi hatırlıyorum da krediyi imzalamaları için o insanlara baskı yaptığımda güya doğru olanı yapıyordum. Güya ilerlemem gereken yönde, ilişkimde, sevdiğim adamı sahiplenmemde, evliliğime hazırlanırken her şeyin yolunda gitmesi için vs. doğru olanı ya-

piyordum. Yaşam önüme getirmişti bu durumu, yapabilirdim, yapmalıydım. Bu, yapış diyelim. Peki ama oluş? Çok iyi hatırlıyorum, o içten içe dürüst olmayan işleyişe sebep olmanın yarattığı suçluluğu. Hatta o suçluluğun yarattığı ceza beklentisi ile endişeyi, sürekli ben kendi paramdan öderim gecikirse diye diye kendimi rahatlatmaya çalışmalarımı. Niye salak, NİYE?

Uyanamamışız işte, şimdi uyanıyorum. Demek ki neymiş? Harekete geçmeden önce şuna dikkat etmeliyiz: *Yapacağım şey beni yüksek oluşta tutuyor mu, hatta daha yükseltiyor mu?* Doğru soru bu. Yapış ve oluşu hizalamak. Hoşuma gidiyor bu saptamam. Güzel bir anahtar, dönüşüm yolculuğunda.

Hemen paylaşmak için Leyla'yı aramak istiyorum. Artık onunla çok daha rahatım. Hâlâ bazen onun dosdoğru netliği beni sallasa da, sinir etse de onu artık anlıyorum. Kendimin neden tepki verdiğini de. Hep iyileşmek ve iyileştirmek için işleyen bir kadın. Hemen onu arıyorum bir heyecan. Birkaç kez çaldıktan sonra açılıyor. Ekrana yine o huzurlu yüz geliyor. Çok değişik bir ifade, farklı bir parlaklık yayan bir dinginlik.

"Lara, nasılsın canım?"

"Müsait miydin?"

"Evet, yazıyordum ama biraz ara verebilirim. Lara beni arıyor, bu büyük olay. Sen ne yapıyorsun bakalım?"

Gülümsüyorum bu takılmasına. Çünkü haklı.

"Çalışıyorum. Çok iyiyim. Biliyor musun akşam muhteşem bir seans yaptım. Onu paylaşmak istedim seninle. İnan uçtum, bambaşka bir yere gittim Leyla. Çok teşekkür ederim, iyi ki seni dinlemişim. Hem... sonunda da çok, çok acayip bir şey yaşadım."

"Paylaşmak ister misin?"

"Evet, istiyorum." Yine ve yeniden anlamlandırmak istediğimden anlatıyorum ona. Şaşırmıyor, hatta tam anlamasam da neden bilmem, beni oldukça rahatlatan bir cevap veriyor:

"Selamı almışsın Lara, çok şükür. Kabul edilmiş niyetin, tutulmuş elinden. Gerisi artık sana kalmış. O eli bırakmadan yürürsen göreceksin ki her şey senin. Şükürler olsun."

Susuyorum. Ne diyebilirim ki? Benim için çok büyük laflar bunlar, cevap veremiyorum. Bu konuyu burada bırakmak en iyisi şu an. Ama şu yeni çözdüğüm konuyu, *oluş ve yapış hizalanması eşittir doğru adım*'ı buluşumu heyecanla paylaşıyorum. Dikkatle dinliyor ve beni onaylıyor.

"Bu çok pratik bir formülizasyon Lara, bravo. Aynen öyle. Bak bakalım, önünde beliren adım, oluşunu da yüksek tutuyor mu ya da hatta yükseltiyor mu? Değilse hatalı yön. Tabii, o krediyi çıkarttırmanın doğru olduğunu sanıyorsun ama içte her şey yolunda değil. Orada bir durmak lazım işte."

"Bir de aldatıldım, diyorum, dolandırıldım diyorum. Kendi kendimi dolandırmışım, can söylemiş bana, can sıkılmış, her şey yolunda değil demiş ama duymamışım. Dinlememişim. Çünkü zihnim konuyu halledip elin adamından daha çok sevgi, daha çok övgü almak, onu niyeyse daha mutlu etmek peşindeymiş. Ah, o zaman bilseydim..."

"Bak Lara, yol boyunca bu idrakler, fark edişler, pek çok keşkeyi beraberinde getiriyor tabii ama şunu bil ki her keşkenin peşine takılma, yeni bir keşkeye sebep olur. Keşke, boşa pişmanlıkla oluşunu düşürmektir. Gerçekte keşke yoktur Lara, keşke zihin üretimi boş bir kavram. Geçmişi dahi değiştirebileceğin tek yer *burasıdır*. Biz her an kim isek o seçimi yaparız, o seçimlerin sonucu bizi bir noktaya taşır. Sonra yine seçim, o geldiğin noktada kim olduysan bu defa oradan seçim. İşte bir gün yeni vardığın noktada bir konuda uyandığında, geçmişe şimdi olduğun kişiden bakıp *keşke öyle yapsaydım* diyemezsin. Sen o zaman başka biriydin, kafan başkaydı. Dolayısıyla oluşun, yani inandıklarının yarattığı titreşim farklıydı. Elmanın armuda bakıp, *keşke o zaman elma olsaydım* demesi gibi bir şey. Saçma. O

an armut olabilirdin ki armut oldun. Armut olunca da armut gibi davrandın. Şimdi uyandın, armut olmak hayırlı değilmiş diyorsun. İşte bu uyanma noktası, kendimizi döveceğimiz yer değildir, aksine kendimizi bağışlayacağımız ve kim olduğumuzu yeniden seçeceğimiz yerdir. O zamanki ben, başka türlü davranamazdım. Bunu anlamak, şimdi geldiğim nokta için kendimi kutlamak ve şimdi kim oluyorum ona odaklanmaktır. Suçluluk boştur, hiçbir şekilde insana bir şey vermez."

"Suçluluk duymak doğru değil mi? Yaptıklarımızın sorumluluğunu almayalım mı? İnsan pişman olmamalı mı yani yaptıklarından?"

"Sorumluluk *şimdide* alınır Lara. Geçmişe dönüp kendini lanetlemek sorumluluk almak değildir. Geçmişteki kendini yargılamaktır. Neye yarayacak? Yargı neye yarar? Neyi iyileştirir? Hiçbir şeyi. Sadece suçluluk artar. Amaç iyileşmektir her zaman. Bil ki dünyadaki tüm zorluklar, kötülükler, hatalı işleyişler suçluluktan kaynaklanır. Dünyayı kötü bir yer haline getiren günah saydığımız davranışlarımız değil, onlardan duyduğumuz utanç ve kendini aşağılamadır. Bu duygular oluşumuzu aşağı çeker de çeker ve hep düşük seviyeden işletir bizi. Yine hata yaparız, daha çok nefret ederiz kendimizden. Kendilik nefreti birikir, birikir. Söylesene, kendinden böylesine utanan, kendine böylesine öfkeli, kendine düşman birinden hayırlı bir davranış çıkabilir mi? Uyanalım. Dünyayı kurtaracak olan insanın suçlu hissetmesi değil, gerçeği görüp, işleyişi görüp kendini bağışlamayı ve her an yeniden iyileşmeyi seçmesidir. Suçlu hissedeceğine bol bol tövbele. Sonra da o konuda kim olacağını yeniden seç. Sorumluluk almak budur."

Susuyorum. Öylesine mantıkla açıkladı ki söyleyecek söz kalmıyor. Anlıyorum. Bu kadında bunu seviyorum zaten. Oturtuyor konuyu.

"Haklısın."

"Bak mesela ben, Allah biliyor o ilk zamanlarda çok isyan ettim çocuğum otistik diye. Onu benim yaşamımı mahveden bir sebep olarak gördüm. Sonra uyandım biliyorsun, çok şükür. Şimdi uyandığımda *ah ben ne yaptım, ne biçim anneyim* diye suçluluk hissedip dövünsem ne olacak? Kendimi evde onun yüzüne baktıkça daha da suçlu ve kötü hisseder, utanç dolu oluşumla, daha da sabırsız, daha da çocuğuma bir halt veremeyecek hale gelirim. Ne olacak ki başka? Yukarıdan inip 'Aferin kızım amma suçlu hissettin, biz şimdi sizin durumunuzu düzeltelim' mi diyecekler?"

Gülüyoruz. Gerçekten gerçeğin gözlerinden bakınca işlemeyen insanın çare diye tutunduğu yollar komik. Bir çocuğun kafası ile işlediğimizden olsa gerek.

Leyla ile konuşmamız sonlandığında çalışmaya dönüyorum. Cemo, dışarıda bazı işlerini halletmek için bu sabah evde olmayacağını söylemişti. Tuhafıma gitse de artık dışarıda bayağı bir yaşam var. Yine ölüm tehdidi altında ama kimsenin taktığı yok artık. Hele Cemo hiç. Bildiğim kadarıyla belli saatlerde çıkması lazım yaşından ötürü ama o, kendi kendisini kendisinin koruyacağına inandığından kendi saatlerine uyduğunu söylüyor. Onun acayipliklerine alıştım artık.

Ben zaten malum. Nereye, niye gideceğim? Benim yeni filiz vermeye başlayan yaşamım, şükür ki bu yalının sınırlarından dışarı çıkmayı gerektirmiyor. Hemen sabah hareketlerimi yapıp duşumu da aldıktan sonra çalışmaya oturuyorum. Tekrar en baştan defterleri incelemeye başlıyorum. Aslında oldukça karmaşık bölümler de var. Hani nasıl bir kafayla yazmış bunları doktor dede, nerelerde uçmuş belli değil. Cemo tabii çok çözümlemiş yazılanları, onun yardımını almam şart ama "Önce kendin bir altından girip üstünden çık bakalım. Önce sen bir yaşa bu seni bekleyen satırlarla olmayı," dediğinden kendim tekrar dalıp debeleniyorum bu yazılanlara. Benim bu bilgileri

en başından başlayarak kendi mantık işleyişime göre adım adım oturtmam gerekiyor ki alıp kullanabileyim. Aşk hikâyesini anladım tamam, hak etmek için gelmişiz de, burada olan biten konusunda biraz netleşmem gerekiyor. Şu deney alanı ve deney diye bahsedilen bu satırlarda...

Tak, tak, tak.

Yerimden sıçrıyorum. Cemo gelmiş olmalı. Saate baktığımda hayretle öğlen olduğunu görüyorum. Tevekkeli değil karnım kazınıyor açlıktan. Bu defterler hep aynı etkiyi yapıyor bana, kayboluyorum içlerinde. Ne zaman kalıyor ne mekân. Hemen kaşığımla haberleşme borumuza vurarak onu duyduğumu anlamasını sağlıyorum. Hâlâ bir cep telefonum yok. Zamanında el koydular, geri aldım mı almadım mı hiç hatırlamıyorum. Zaten o eski numarayı asla kullanmak istemem, geçmiş bitmiş bir hayata ait o. Yeni bir numara da kim alacak, niye alayım?

Neyse, yine şimdi oralara gitmeyelim. Şu an ihtiyacım var mı? Yok. O zaman ilerleyelim. Ne diyor Leyla? "Gerçekten gerekiyorsa gelir."

Kalkıp geriniyorum. Kafamda sorular atlıkarıncası dönüyor da dönüyor. Cemo bu anlamda yine kurtarıcı kimliğini koruyor yaşamımda. En iyisi aşağı inmek. Hem bir şeyler yerim hem de Cemo'yu bugünkü sorularıma boğarım.

Kapıyı çalarak giriyorum içeri.

"Analiz çalışması yok, değil mi? Bir çay içeriz, bir şeyler yeriz belki diye geldim. Anlatacaklarım var sana."

"Vay, Lara nasılsın yavrum? Şimdi yok, saat üçte randevum. Hadi koy vallahi içelim bir çay, nasıl iyi gelir yorgunluğa. Mutfakta çayın yanına gidecek bir şeyler de yapmıştı Aycan. Getir de eve döndüğümüzü anlayalım. Biliyor musun ne tespit ettim? Bunlar bizi terbiye etti. Dışarı çıkınca bir an önce eve gelmek istiyorsun, gelince de bir iyi geliyor ki, tuhaf değil mi?"

O sırada bilgisayar ötmeye başlıyor. Arayan var. Leyla mı acaba diye düşünerek mutfağa ilerliyorum çay koymaya.

"Oğlum, Altan? Nasılsın?"

Altan'mış. Mutfakta kalayım bari, bilgisayardan olunca mecburen bütün konuşmayı duyuyorsun.

"Nasılsın Cemo hocam? Ben çok iyiyim, bir sesini duyayım dedim."

"Köyümüz nasıl? Neler yapıyorsun anlat hadi."

"Köy gayet iyi, eylüle girsek de capcanlı yaz. Sıcak tabii. Sana havadisim ve büyük bir teşekkürüm var Cemo hocam. Ev aldım. Artık Çamlık köyünün misafiri değil, sakiniyim."

"Vay oğlum, çok sevindim. Demek sen de sevdin oraları benim gibi."

"Evet, Cemo hocam, sana her gün dua ediyorum. Burann havası, sakinliği, doğası... her yer zeytin, bayılıyorum. Meğer ne çok dağ severmişim ben. Annemden kalan birikimi kullandım."

"Oğlum senin tasarımında ideal yaşam alanın aktif dağda olmak diye söyledim ya sana. Onun için oraya yolladım seni, iyi geleceğini biliyordum. Haydi hayırlısı. Ne tarafta ev?"

"Bisikletçi var ya, hemen ondan biraz önce ama içeride, yol üzeri değil onun gibi. Zamanında sahibi olan hanım vefat etmiş, araştırdım soruşturdum, boş duruyordu. Torununa ulaştım rahmetlinin. Aslında niyetim kiralamaktı. Sevindi kadın ben kiralamak istiyorum deyince. Tabii bayağı bir iş var içinde ama bizde de zamandan bol ne var, yavaş yavaş yapacağım dedim. Bunun üzerine kadın ertesi günü eğer satın almak isterseniz size her türlü kolaylığı yaparım demesin mi? Çok dinledim kendimi, istemiyorum İstanbul'a dönmek hocam. Ben burada iyileşiyorum, burada ben oluyorum, burada kalacağım. Niyetim bu. Bu yüzden anlaştım ve satın aldım evi. Bir süre ona çalışacağım. Ama yeni işim de biliyorsun gelişiyor hızla. Bir tek size özlem var ama rahatlasın ortalık, gelirsiniz elbet diye avunuyorum."

"Bakalım oğlum, Leyla'nın durumlar bir belli olsa. Herkesin her şeyi havada. İş, güç nasıl? Fonksiyonel tıp filan?"

"Çok iyi gidiyor, çok. Hem öğreniyorum hem öğrendiklerimi kendim deniyorum hem de işe yarayanları yayınlıyorum."

"Yaşa be, tam senin işleyişin bu işte. Böyle başarılı olacaksın."

"Sosyal medyada hazırladığım ve yayın yaptığım sayfalar bayağı takipçi almaya başladı bile."

"Evet, evet ben de takip ediyorum seni. Kendi iyileşmeni de bir doktor olarak çözümleye çözümleye anlatman çok etkili oluyor bence."

"Evet, keşfettikçe ne işliyor, ne işlemiyor orada paylaşıyorum. Şimdiden randevu isteyenler var biliyor musun?"

"Oğlum bence zaten profesyonel olarak yapmalısın bunu hazır hissettiğinde. Sen doktorsun, insanların da gerçekten iyileşmeye, bedenleri ile yine sağlıkla bir olmaya en çok ihtiyaç duydukları dönem. Herkes sorgulamaya başladı, ne iyi gelir, ne gelmez. Tutmasam, nefese üçer beşer gelecekler de istemiyorum daha. Güvenli değil, alamam o sorumluluğu."

"Haklısın Cemo, yapacağım bak gör. Bu arada bak bakalım bana."

"Vay, vay, vay! Oğlum, helal sana be."

Burayı anlayamıyorum neye bakıyorlar, tipine herhalde. Düzelme olsa gerek. Konuşmayı bölmemek için mutfakta takılıyorum. Altan'ın kolay kolay bitiresi yok gibi.

"Cemo, hareket ne önemli ah. Biliyor musun ne öğrendim? Kasları kasıp gevşettiğimizde yani kaslarımızı çalıştırdığımızda kan dolaşımımıza kimyasallar ve proteinler salgılanıyor ya, on yıl önce yapılan bir araştırmada bulunan şu: Kaslar bu antidepresan molekülleri üretiyor. Bilim insanları bunlara umut molekülleri adını vermiş. Bu bizi strese karşı dirençli kılıyor ve depresyondan koruyabiliyor. Çünkü işte bunları kan dolaşımımıza ve oradan da beynimize ulaştırmanın tek yolu kaslarımızı kasıp

gevşetmek. Düşünebiliyor musun? Kasları kasıp gevşeten her eylem, yani yürümek, koşmak, yüzmek, ağırlık çalışmak, dans etmek, ne istersen, umut moleküllerinin kanımıza karışmasına sebep oluyor. Bu da beyne doğal antidepresan göndermemize sebep oluyor. Bu yüzden travma sonrası iyileşmelerde hareket çok önemli. Ben şahsen kendi üzerimde doğrudan gördüm. Hareket ettikçe geçirdiklerimle baş etmek, onları aşabilmek için daha güçlendim sanki. İşte bunları anlatmak, öğreterek uygulatmak istiyorum. Bir de insanlar iyice bıraktı kendini aylarca evde, benim eski halim gibi, biliyorsun."

"Tabii oğlum tabii, umut molekülü mü nedir bilmem ama hareketin bu etkisi çok net. Leyla ile çok konuştuk, hatta Lara'nın da mutlaka harekete geçmesi için bu yüzden ısrar ettik."

"Nasıl Lara?"

"Çok iyi, oğlum. O da kendini ve yolunu buluyor yavaş yavaş inşallah. Şimdi içeride çay yapıyor bana, dur bakayım? Lara, Lara!"

Mutfaktan dışarı çıkıp ellerimle istemiyorum işareti yapıyorum. Hazır değilim. Neden bilmiyorum, Cemo ve Leyla'dan başkası ile konuşmak halen zorluyor beni.

"Neyse Altan, Lara gelemiyor şu anda."

"Olsun, selam söyle hocam. Demek daha vakit var Lara ile sohbet edebilmemiz için. Hadi, ben biraz umut molekülü üretimine geçeceğim şimdi, koşmaya başladım da. Haber vermek istedim yeni evimi."

"Çok sevindim oğlum, inşallah yeni hayatın en hayırlısını getirsin sana. Sağ ol bu güzel haberler için."

Kapattığını anlayınca giriyorum salona.

"Bu yabaniliğin de bakalım ne zaman bitecek Lara Hanım?"

"Cemo, daha istemiyorum. Şimdilik sen, Leyla Hanım ve doktor dede bana yetiyor."

"Nasıl gidiyor peki defterler?"

"Ben de onlarla ilgili biraz konuşmak istiyordum."

"Genel olarak mı? Yoksa belirli bir konu mu?"

"Şimdi Cemo, ben bu aşk hikâyesini iyi anladım da. Yani yaradılışı anlattığı hikâyeyi diyelim."

"Güzel hikâye değil mi?"

"Böyle mi peki?"

"Canım Lara, hangimiz gerçek ya da değil diyebiliriz? Ancak bu hikâyede baktığında mantıklı bir akış var, deney alanının işleyişine de uyuyor anlatılan. Peki inanalım mı? Bak, ben bu defterleri bulduğumdan beri, hele de sonra Leyla ile tanıştıktan ve onunla el ele her geçen gün biraz daha ilerledikçe dönüşümde şunu anladım canım: Lafı boş vermek lazım. İşe yarıyor mu yaramıyor mu? Bütün mesele bu. Bir aktarım, bir açıklama, bir yol, bir teknik, her neyse, senin yaşamında seni gerçekten artıya geçiriyorsa, bilinç yükselişine katkı sağlıyorsa, sürdürülebilir bir iyileşme sağlıyorsa al onu kullan. Mesele budur. Dönüşüm lafta değil, senin yaşamında ortaya çıkar. Kim olduğunda. Bir fark yaratıyorsa tamam, yoksa laftigüzaf."

"Ayinesi iştir kişinin, lafa bakılmaz, diyorsun."

"Evet, ona benzer. Bak mesela, özgür insan tasarımını bu kadar sahiplenmem ve insanlara sunma gayretim bu yüzden: İşe yarıyor! Çünkü ortaya konulan bilgilerin, işleyiş formüllerinin ne kadar işlediğini önce kendimde, sonra birlikte çalıştığım kişilerde takır takır gördüm. Bu yüzden de bu hizmeti veriyorum. Bu aktarımlarla hem kendimin hem diğer insanların yaşamlarının nasıl farklılaştığını, dönüşüm yolculuklarına nasıl da ivme kattıklarını görebiliyorum. Bu yüzden de sonuna kadar arkasındayım. Şimdi hikâyeye gelince, bu hikâye senin işine yarıyorsa al. Benim yaradı. Çok yaradı hem de. Öylesine düşmandım ki O'na. Korku vardı aramızda, koca bir korku. O korkudan kaynaklanan öfke. *O kadar dağıtırsa Nevzat beyin oğlu, olacağı budur tabii.* Çok duydum bu ve benzerlerinin arkamdan

söylenişini kazadan sonra. Hadi lan oradan, diyemiyorsun ki, dayanağın yok, öyle biliyoruz. Suç işlersek cezayı alırız diye bildiğimiz bir Tanrı. Benim kafama yatmıyordu. Hep bir kavgam vardı bu yüzden. Kazadan sonra iyice zıvanadan çıktım. Hep bir isyan, hep bir ben neyi, nasıl istersem öyle yaparım halleri. Kavgalıydım anlayacağın. İşte bu aşk hikâyesi çarptı, ağlattı beni ilk okuduğumda. Günlerce boşluğa baktım. Tekrar tekrar okudum. İyi geldi Lara. Ben bu hikâye ile O'nunla olan ilişkime format attım. Yeniden başladım. Biliyor musun, hemen halimi düzeltmeye başladı bu. O gün bugündür de ulaşmayı ve kavuşmayı adım adım hak etme gayretinde olduğum sevgilidir O. Bu hikâye benim için gerçek. Çünkü beni gerçeğe yaklaştırıyor."

"Gerçek dediğin ne?

"Gerçek ne? Güzel soru Lara ama kendi kendine cevaplaman gereken bir soru. İşte bunu yapabilmek için de kendini bilmek yolunu yürümen gerekiyor. Bu yolda ilerledikçe cevaplar sana açılacaktır. Kurgu böyle, plan böyle. Hak ederek, biliyorsun."

"Çok tuhaf ama *hak edeceksin* cümlesinin de anlamı değişti benim için. Eskiden bir eksiklik, yetersizlik hissini veren ve dolayısıyla içimde hırs, rekabet yaratan bir ifadeydi ama şimdi, meğer tamamen farklıymış."

"Söyle bakayım neymiş? Bir de senden dinleyeyim. Biraz da sen anlat bana."

"Biliyor musun, bunu defterde okuduğumda çok çarptı beni. Ben mi yanlış anlamışım ya bunca zaman diye. Bu yüzden hemen senin bilgisayarından geçen gün *hak etmek ne demek* diye sözlük anlamına baktım."

"Neymiş?" Çok eğlendiği belliydi.

"Hak etmek, verilen bir emek karşılığı olarak, alacağı bulunmak demek. Tamam, anladık, biz de onun sevgisini hak edebilmek için emek vermeliyiz."

"Bravo. Peki bizim emeğimiz ne? Emekten kastedilen insan için ne?"

"Emeğimiz, oluşumuz Cemo. Emek vermek, oluşumuzu yükseltmek, iyileşmek. Oluşumuz ne kadar yükselirse, her seviyede alacaklarımızı o kadar hak ederiz."

"Hah, dur dur bak burası çok önemli ama sakın karışmasın. Bu konuda en atlanılan ve yanlış anlaşılan konu burası. Dersini öğrenip öğrenmediğini esas bu noktada anlayacağım. Alacaklarımızı hak ederiz dedin ya, nasıl olacak o? Gökten mi verilecek?"

Dersini iyi öğrenmiş öğrencinin bildiği soru gelince sırıtması gibi sırıtıyorum ben de. Güvenle cevap veriyorum:

"Hak etmek demek, oldurmak demek Cemo. O kadar anladık ya! Dedim ya zaten şaşkınlığım bu yüzdendi. Hak etmek, bir şeyi yaşamında oldurabilmek demekmiş meğer."

"Bravo Lara. Gerçek bir insan olarak anlamamız gerekken en önemli şeylerden biri bu: O bize her şeyin olasılığını yaratıp vermiş. Tüm âlem bu deney için. Her şey zaten verilmiştir. Her şey, bize *Hak*. Hak, tüm sistemin işleyişi. O hiçbir şeyi sakınmaz, sakınmamıştır. Limit onda yoktur. İşte *Hak etmek* sana verilmiş bu sistemi işletebilmektir. Hak etmek, oldurmak demektir bu yüzden. Sen emeğinle, yani oluşun ile neyi hak ediyorsan onu oldur, al diye. Oldurduklarında kendini gör, kendini bil, ben bu değilim dediklerini ele, ben buyum diye beğendiklerini çoğalt ve böyle böyle kendini bul diye."

"Vay, bu çok iyi bir dakika: Hak, tüm sistem ve işleyişi. Hak etmek, sana verilmiş bu sistemi işletebilmek becerisine ulaşmak."

"Tabii ya. Gerçek insan olma yolu bu. Gayret edeceksin. Ama insanın istediği hep yüksek nasipler. Huzur, aşk, sevgi, şefkat, bolluk, mutluluk, yani tamlık vs. E, sen kimsin? Öfkeliyim, suçluyum, yetersizim, kıskancım, yalnızım, parasızım, yoksunum vs. Arkadaş, bu oluşlarla sen o istediğin üst nasipleri

nasıl olduracaksın? Hak edemiyorsun tabii. Ne kadar ekmek o kadar köfte diyor sistem, iyileş de gel diyor. Hah hah ha."

"Evet, bu yüzden dönüşüm yolculuğu değil mi? Şimdi yavaş yavaş anlıyorum sizi. Başta delilerin arasına düştüğümü zannediyordum ama inan sizin konuşmalarınızı dinledikçe."

"Önemli değil Lara, hah hah ha. Önce deli derler, sonra derviş derler diye boşuna dememişler, ha ha ha."

Ben de gülmeye başlıyorum. Bayağı gülüyorum, bu söz beni bile güldürüyor.

Cemo birden duruyor ve gözlerimin içine bakıyor. Yine mi gözleri dolu? Evet. Ne duygulu adam ya.

"Çok şükür."

"..."

"Şu kızı bir gülerken görsem Yarabbi, demiştim de bak nasip oldu Lara, çok şükür. Dur ben bir çay daha alayım, duygulandım yahu. Sen çok yaşa kızım."

Yanaklarım kızarıyor. Utançtan hallice olan mahcubiyetim, bu adamın sevgisine, sabrına karşılık kim olmuş olduğumdan. Neler yapmış olduğumdan. *Keyke yok, yeniden seç.* İçimde çınlayan bu sözle kendime geliyorum. O an yeniden seçiyorum, ona artık destek olmayı seçiyorum. Bu lafla olmuyor tabii, bunun için derslerimi iyi öğrenmem lazım. Adam bu yaşında sabah akşam bilgisayarda yazıyor, anlatıyor, ona nasıl destek olabilirsem...

Cemo elinde çayıyla geliyor.

"Evet ya, aşk hikâyesi dedik nerelere geldik. Ne diyordum, bana iyi geldi bu aşk hikâyesi. Çünkü korku ve suçluluk ondan ters yöne kaçmamıza sebep oluyor. Aşkın hikâyesi ise yaklaştırıyor. Bu yüzden sen de kendi seçimini yapacaksın kızım. Önemli olan sen bu hikâyeyi kabul ettiğinde kim oluyorsun? Seni iyileştiriyor mu? O zaman gerçektir, çünkü gerçeğe hizmet ediyor demektir, iyileştiriyor ya. Ama içini bulandırıyor-

sa, bırak. Bana sorma, kendi varoluşunun sorumluluğunu al. Hepimizden bu bekleniyor. Bu hikâye ile sen kimsin? Bu, bu arada her hikâye için geçerli kafandaki. Zaten her şey hikâye çünkü Lara, artık görebilmeye başladın."

"Evet, zihnimde yazdığım hikâyeler. Ama bize anlatılanlar, dışarıdan öğretilenler? Neyi takip edeceğiz? Ben hep doğru olanı yaptığımı sandım..." Sesim zayıflıyor yine kurbana kaydığımı hissedip susuyorum.

"Hah işte, dışarıyı değil, kendi içindeki gerçeği bulup onu dinleyeceksin, ona teslim olacaksın."

"Ay bu *içindeki gerçek* lafı deli ediyor beni ya. Herkesin dilinde, yuvarlak bir laf, herkes papağan gibi..."

"Vallahi ben papağan gibi söylemiyorum, onu yaşıyorum, yuvarlak falan da değil benim için. İçindeki gerçek, buraya kim olmaya geldiğindir. Gönlünde sırlıdır o. Sana yazılmış olan yoldur. Dönüşüme geçip ilerledikçe bir kitap gibi okumaya başlayacağın yol. Tanıdık geldi mi? Sen ne okuyorsun o defterlerde Allah aşkına?"

Haklıydı.

"Haklısın. Sadece bazen sebepsiz ve birdenbire eski tepkilerime kayıveriyorum."

"Olacak o. Onun çaresi tövbeleme. Temizleyeceksin takkeyi. Zihnin oradan değil, başka bir gerçeklikten düşünce üretmeye başlayacak. Eski kafayla yeni yaşam olamaz. Neyse, sonuçta Lara'm ben gördüm ki insanın olmaya geldiğini olmasından daha önemli bir şey yok burada. Yaradılışın. Bireysel kurtuluş planımız o. Bizi tanrılığa götürecek olan o. Yaşıyorum ben bunu. İnan bana, tek bacak, çift bacak fark etmiyor o zaman. Çünkü tek engel zihnimiz. Onu aşıp Yaradan'ın sana çizdiği programı uygulayabildiğinde olay değişiyor. Tümüyle. İşte bu ilim de insanın yaradılışını ortaya koyuyor. Kaç senedir bu bilgilerle yatıp kalkıyorum, gördüm ki söylediği en önemli şey,

dışarıdaki insanlar, toplum, kültür vs. değil, her zaman kararların için iç bilgeliğine güvenmen ve onu takip etmen. Her tasarım farklı kızım, benim için doğru olan senin için olmayabilir. Her birimizden murad edilen farklı. Sen seninkini ortaya koymakla sorumlusun. Bunun da ne olduğunu dışarıdan hiçbir güç bilemez. Gönlün bilir. Programın merkezi oradadır. Hazine sandığı oradadır. Bütün mesele onu açabilmek işte. Kendini okuyabilmek."

"Bu bilgiler ile Leyla'nın dönüşüm bilgileri burada kesişiyor değil mi?"

"Bravo. Biz bunu hayretle keşfettik. Gördük ki hakikati yansıtan her yol, her ilim, her araç aynı planı anlatıyor. İnsanın kendi yolunu yürüyebilmesi için zihin dönüşümünü yaşaması şart, Lara. Yoksa bu okuduğun bilgiler lafta kalır."

"Neden?"

"Bak, diyelim ki bir sağ, bir de sol yön var. Tasarım, gönlün sana diyor ki sol. Zihnin diyor ki sağ. Bir de rasyonalize ediyor neden sağa gitmen gerektiğini. İşi bu. Senin işte, gönlündeki gerçeğin yönünü seçebilmen için zihnini aşabilmen ve gönlünün gösterdiğini seçmen lazım."

"Anlıyorum, diyorsun ki kendi tasarımının işleyişini, özelliklerini bilsen de zihninin dediğine uyduğunda bir getirisi kalmıyor."

"Aynen, hikâye olur o da. Ben şöyleymişim, böyleymişim. Kahve falı açmıyoruz ki, sen o bilgiyi kullanabiliyor musun yaşamında, o önemli. Yoksa dinleyip tekrar kafanın emrindeki çakma kimlik yaşamına geri mi dönüyorsun? Herkes hikâye dinlemeye çok meraklı. İnsanlar bırak zihinlerini aşmayı, kendilerini zihinleri zannediyorlar, yani o konuşan sesi kendileri zannediyorlar. Ondan sonra dön dur aynı yerde. Bu yüzden biz zihinden özgürleşme, nefes ve insan tasarımı bilgilerini sentezleyerek çalışıyoruz insanlarla."

"Vay. Anlıyorum, sen kendi gönlünü dinleyerek ilerle, o zaten vermiş sana senin doğrunu yanlışını, gönlün biliyor diyorsun. Her şeyi de gerçeğin tartısı ile tart. Sende işe yarıyor mu, seni iyileştiriyor mu? Yoksa kime göre, neye göre gerçek diyorsun? O zaman kendi soruma kendim cevap vereyim: Vallahi bu aşk hikâyesi bana da çok iyi geldi. Hele ki o nefes seansında yaşadığım benzersiz duygu ile daha da oturdu."

"İşte iyi geldiyse ilerle oradan. Çünkü nereden gelmiş, doktor dedem bunları nasıl almış, uçmuş mu, konmuş mu, kiminle buluşmuş ya da konuşmuş, bunu bilemem. Önemli de değil bence. Ne yaptıysa iyi yapmış, Allah razı olsun, bize ulaştırmış bu bilgileri. O, can borcunu ödemiş. Şimdi mühim olan, biz ne yapıyoruz bunlarla? Bunlar bizim işimize yarayacak mı, biz bunlarla hizmet edebilecek miyiz yaşama?"

"Aşk hikâyesinin mantığına göre ilerlersek tabii ki işe yarar. Çünkü iyileşerek hak etme yolu bu."

"Hah, işte. Muhteşem bir yol o, Lara. Neden biliyor musun? Yükseliş, yani miraç, insan deneyinin ana amacıdır. İçeriği bilinç yükselişidir. Yükselen bilinçtir, tasarım değil. Tasarım senin yolculuk aracın."

"Hah, bak, ne olur şu tasarım, DNA, kodon, yok sırlanıyor, yok kilit açılıyor, onlar biraz karışık geldi defterlerde, seninle açabilir miyiz?"

"Bak, karışık bir şey yok. Ayrı bir irade olmaya gelmiş bir bilinç var. Hak edecek ya, işte bunu deneyimleyeceği alan da bu deney alanı. Mecbur sanal bir deney alanı yapılmış. Plan ne? Gerçekte ayrılık falan yok, kendi gerçeğini hatırladıkça bilinç birliğe yükselecek zaten. Bu yüzden bu deneyde hep aynı soru merkezde, her şey aynı sorunun cevabına dayanarak işliyor: Ben kimim? İşte bilinç bu soruyu cevaplayabilmek için diyelim, bir form ile özdeşleşiyor. Oyunu oynayacağın taş gibi düşün, hani kızma birader, Monopoly gibi oyunlarda bir taş seçeriz ya. Bu-

rası form dünyası, bir form ile özdeşleşecek. İşte bilince binek can-lılar veriliyor. Ana program, deneye giren her adaya, üretip üretip veriyor her doğumla. Yaşam programı, bir binek araba fabrikası anlayacağın. Bak sana mesela, Lara tasarımı gelmiş. Bunlar her biri TEK olan tasarımlardır. Ha, rastgele mi geliyor? Hayır tabii, senin bu yaşamda yükseliş programında, planında ne varsa ona göre geliyor."

"Anladım, avatar bir oyuncu seçiyoruz yani."

"Aynen öyle."

"Peki DNA konusu?"

"DNA bu tasarımların yapısı ile ilgili. Her tasarım 64 DNA kodonunun arasından, kendi tasarımı olacak kompozisyonu oluşturacak olan 26 DNA kodon etkisi alıyor. Bunlar sana verilmiş özellikler, senin kuvvetlerini oluşturuyor. Herkesin yapabildikleri başka, neden? Çünkü olmaya geldiğimiz başka. Herkese farklı kompozisyon bu yüzden. Tabii ben şimdi çok genel anlatıyorum, bu programlanma ne zaman, nasıl oluyor, bunların hepsi var orada, çalışacaksın."

"Evet, evet."

"İşte bu yirmi altı yeti, ana programdan, yani Güneş ve gezegenlerin işleyişi sonucu aldığı etki ile damgalanıyor ve tasarım programlanıyor ve her bir kodon mühürleniyor."

"Mühürlenmek ne demek? Neden mühürleniyor?"

"Bak, her bir özellik O'nun özelliği. Ancak gerçek insan seviyesinde taşınabilecek yüksekliktе. Oysa bilinç düşük titreşimde bu deney alanında. Kendinin Aşk ile birliğini bilmiyor. O bu deneyde 'ayrı olanını' zannediyor. O'ndan ayrı olduğunu zannetmek, benim kendi iradem var zannetmek, düşük bilinç seviyesidir Lara'm. Gerçeğin tersidir çünkü. Biz 3-7 yaş arası ne yapıyoruz? Ben kimim? Yaşam ne? Bunların hepsini kendiniz tanımlıyoruz. Bu tanımların hepsi, gerçekten çok uzak, zihin insanının titreşimi, oluşu çok düşüktür bu yüzden. Kurbandır.

İşte o seviyede bir bilinç ile, bu kodonların gerçek titreşimini taşıyamazsın."

"Vay! Çok iyi anladım. *Hak edeceksin*'e geldik yine. Yani hak etmek deneyimi yapabilmesi için önce ondan ayrı iradeyim zannetmesi lazım ki bu düşük bilinç seviyesi. Oradan yola çıkıp hak edecek. Yani önce ayrılık, sonra kavuşma."

"Yaa, vuslat inşallah. Evet, dönüşüm öncesi, kurban bilinç seviyesinde sana verilmiş özelliklerin düşük ifadeleri senden açığa çıkıyor. Bunlar da can yakıyor tabii. Bir türlü olmuyor. Hep arıyor insan, çare arıyor ama tek çare sırları, kilitleri bulup açmakta. Kendini bilmekte. Benim gerçek ifadem ne? Kim olmaya geldim ben buraya?"

"Bilincin kilitleri açması için de yükselmesi lazım ki o özelliklerin gerçeği açığa çıksın."

"Evet, gerçek insan olmak da o işte."

"Senin hazine sandığı dediğin buydu değil mi? Genetik yapım."

"Evet, sırlanmış vermiş. Anahtar sende. Bu mühürleri açabilmek, her tasarımın yolcusu olan bilincin niyeti ve gayreti ile mümkün. Bir sarmal merdivene benzer DNA, orada bile ipucu bak, merdiven diyor. Merdiven ne yapar? Yükseğe çıkmanı sağlar."

"Peki yükseliş, oluşun yükselmesi, bunun DNA ile bağlantısı?"

"Hücrelerimiz Lara, bilim bunu ortaya koydu artık, hücrelerimiz kendi çevresinden etki alır ve mühürlerin açılımı bu etkinin doğru kullanılması ile olur."

"Kendi çevresi mi? Başkaları mı yani?"

"Yok, yok, hah hah ha. Hücre için çevre, o kişinin oluşudur Lara'm. Bak dikkat et. DNA'nın çevresini, o etkiyi, insanın oluşu oluşturur. Yani ne kadar oluşun düşük, o kadar sırlısın, kopuksun. Haberin yok taşıdığın hazineden, suçluluk, korku, endişe, yokluk, yanıyorsun. İşte bu cehennem. Oysa, insan deneyinde bilinç, kendi halini yükseltebildikçe ki buna dönüşüm

diyoruz işte, bilinç, hücrenin çevresinde yarattığı etki ile DNA mühürlerini kırarak yükselir. Dikey ilerleme, yani kendi miraç merdivenimizde yükseliş bu şekilde sağlanır."

"Çok iyi anladım. Bu yüzden hep iyileşmek diyoruz. İyileştikçe oluş yükselecek ve sırlı kapılar açılacak."

"Evet, dikkat edersen kodon demiyor defterlerde, kapı diyor. Her biri bir yeteneğe açılan kapı çünkü. Sana ne verilmiş, senin gerçek ifaden ne, ne sunmaya gelmişsin buraya, onlar açılıyor. Yükseldikçe deneyimlediklerin de daha üst ihtimaller oluyor. Bolluk. Bu yüzden ne yapıp edip buradaki her anı değerlendirerek halimizi düzeltmemiz lazım kızım. İyileşmemiz lazım."

"Peki beden? Beden de etkileniyor o halde. Kilitler açılınca yani."

"Bravo, tabii ya. Bir kere ışık yansıtmaya başlar. Nurdur bu, nur o kişiden açığa çıkmaya başlar, bir başka canlı görünür diğerlerine. Sonra daha canlı, dinamik ve zinde olur. Çünkü bedeni yoran, onu amorflaştıran zihin işleyişi bırakılır adım adım."

"Peki neden bunu bilmiyoruz? Deli olacağım ya."

"Çünkü böyle olmalı. Sırlı diyoruz ya. Bütün deney sırlı. Sorana açılıyor. Ben bilirim diyene açılmıyor. O zihin insanı, o kendi iradesi var zannedip kendi zihninin cevapları ile debelenip duruyor. Biz de öyle değil miydik? Sen kendi irandle çabalaya, çabalaya yol bulacağına inanmadın mı?"

"Evet, haklısın."

"Çünkü seçim hakkı verilmiş. Herkese anlatılsa gerçek, o zaman nerede seçim yapacak olan? Senin sorumluluk alıp sorman lazım. Senin, 'Ben bilmiyorum, ben yapamadım, bana yol göster,' demen lazım. Soran, yolu bulur. Yol kendisine verilmiştir çünkü. Nedir yol?"

"Herkesin yaradılışı. *Kendini ikra edene, Allah ikram eder,*" diyorum mırıldanarak.

"Bravo, en önemli konu bu. Bilinç, yükselişini ancak burada olmaya geldiği tasarım üzerinden onu gerçekleştirerek yapabilir. Kendi yoluna uyacak. Ne demişler? İnsan sayısı kadar yol var O'na giden. Neden insan sayısı kadar denmiş Lara? Düşünmüyoruz! Çünkü her insan bir yol. Her tasarım bir yol. Onu okuyacaksın, onu kullanacaksın. Deney, önce yaradılışın sana verdiği emaneti burada ortaya çıkarmanı talep eder. Sana bir Can vermiş. Onu yukarı, sahibine yaklaştırmak için gayret göstereceksin. Yani burada olmaya geldiğini olacak ve üst ihtimallerini de gerçekleştireceksin."

"Biz çakma kimlikte bize verilmiş yolu yürüyemiyoruz tabii. Zihin ile özdeşleşmiş insan, programının seyrini gerçekleştiremiyor. Yolu bulamıyor."

"Bu yüzden de Lara'm, aynı yerde döner. Yol katetti gibi görünse de içte yaşadığı boşluk, arayış, yetersizlik, *daha, daha* hastalığı devam eder. Kendinden biliyorsun. Güya ne çok şey başardın ama ne değişti? Hâlâ bir adam gelecek de ben tamam olacağım... Neyse girmeyeyim oraya."

"Evet, çok iyi anladım. Ancak dönüşüme geçtiğinde, yani kendi sırlı kapılarını, oluşunu yükselterek açmaya başladığında, böylece olmaya geldiğini olmaya başladığında, yani doktor dedenin deyimiyle sende murad edilmiş olanın, bu yaşamda seyredilmesini mümkün kıldığında bilinç yükselebiliyor."

"Tabii. Peki, söyle bana, o yolu yürüyebilmek için ne lazım? Tabii ki öncelikle her an ona karşı gelen zihin işleyişini kırman, onun üzerine yükselmen lazım. Her an palavrayı değil, gerçeği seçmeye gayret etmen lazım. Dönüşüm bu."

"Bu zihin yukarıya çıktıkça bitmiyor mu ya? İnsanın kafasını kırası geliyor. O ses susmuyor mu bir noktada?"

"Bak kurulmuş olan sistemi anlarsan onu da çok seversin. Bir kere yukarı çıktıkça daha az konuşur ama zayıfladığından değil. Sen ne kadar yükselirsen o kadar uyanıksın ona karşı, o

da uygun durumu bekler. O da o kadar yukarı seviyeden sana karşı kuvvet oluşturur. Daha bir vurur, pir vurur. Ama mutlaka işlemeli o. Tamamen yok edemezsin. Neden? Çünkü burada, bu deney alanında bir karşıt kuvvet olması lazım. Onsuz yükselemezsin, uyan! Kızım, seçim yapabilecek ikiliği oluşturur o. Sana düşeceğin tuzağı, nerede zayıf halka var onu gösterir. Oradan yakalamaya çalışır seni. Ne olduğunu anlamazsın, pabucunu ters giydirir diyorlar ya."

"Şeytan dedikleri..."

"Şeytan meytan, ne isim verirsen ver. Biraz düşün ama. O ses olmasa, her an senin ayağını gerçekten kaydırmaya çalışmasa, sen nasıl gerçeği seçip de yükseleceksin? Neyle neyi karşılaştıracaksın da birini seçeceksin. Bu yüzden her zaman gerçek ve gerçek olmayan var. O gerçek olmayana seni çekmeye çalışır. İşi bu. Bu yüzden o da melektir demiş. O da insana hizmet eden bir kuvvet çünkü. Son nefese kadar sana hizmet eder, her şey gibi."

Gerçekten şok içindeyim. Ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Unutma, ayrılık yok. Her şey birdir ve aynı amaca hizmet eder. Gerçek insanın ortaya çıkışına. O'ndan gelmeyen hiçbir şey yoktur burada."

Ağlasam mı, içime basılan *oh* ile sokaklara çıkıp dans mı etsem, yoksa burada böyle taş gibi kalsam mı, ne yapsam...

"Yaa, Lara Hanım. Bu yüzden senin de hikâyen ne kadar acı olursa olsun, seni iyileştirecek tek şeyin dönüşüm olduğunu biliyorduk. Ama gelirdin gelmezdin, o senin seçimindi. Biz Leyla ile elimizden geleni yaptık tabii. Bizim de olmaya geldiğimiz bunu gerektiriyor. Lara'nın ortaya çıkması lazım. O zaman sen kendinden razı, Gerçek olan/Yaşam da senden razı olur. Plan budur. Deney budur. Bu sadece sana verilmiş tasarımı/emaneti gerçekleştirebilmen ve hazineni yaşamda sergilemen ile mümkündür. Bunun da tek yolu, kendini kurban sandığın derin

uykundan uyanmak ve kendi tasarım mühürlerini kıracağın DÖNÜŞÜM yolculuğuna geçmek ile olabilir. Bu niyet, ancak ve ancak senin niyetin olabilir. Sen seçersin ya da seçmezsin. Ya kurban olarak sonlandırırsın yaşamını, gözün gerçekten görmeden, kulağın gerçekten duymadan, gerçeği bilmeden bu tasarımı ve onun getirdiği yükseliş olasılığını, o yükselişi yaşadıkça sana nasip edilmişleri alamadan göçersin. Birleşemeden. Kopuk kalmak, nefessiz olmak bu işte. Nereden bakarsan bak, aynı şey. O hep sadece vermek istiyor, hep. Hep bekliyor da biz boş işlerle oyalanıyoruz Lara. Hak etmeyi anlamıyoruz... Hadi şimdi bana bir çay koy, çalışacağım biraz. Sana laf anlatmaktan yine çayımı içemedim. Sen de dinlen biraz."

Çayını veriyorum ama dinlenmek için değil, bu açılımların bende oluşturduğu netlik ile hemen defterlere dönmek istiyorum. Hatta yanıyorum diyebilirim. Müsaade istiyorum Cemo'dan. Koşarak yukarı çıkıyorum ve çalışmaya başlıyorum. Ta ki geceye dek, Cemo olmasa evdeki peynir ekmekle idare edecek kadar, ama o getirdiği için arada bir şeyler yiyerek ve uykudan gözlerim kapanana dek çalışıyorum.

Tak, tak, tak!

Kapıyı açıp aşağıya sesleniyorum:

"Efendim Cemo?"

"Biraz gelir misin, bir şey soracağım."

Böyle oldu halimiz şimdi. İkimiz de ayrı katlarda çalışıyoruz. Ben gece gündüz diyebilirim zira elimde Cemo'nun hazırladığı haritam ve Cemo'dan ödünç aldığım başka birilerinin haritaları, defterden öğrendiklerimi o haritalarda çözümleyerek, görerek, kendi tasarımımla ilgili bilgilerden hayrete düşerek, Cemo'nun hediye ettiği renkli kalemlerim ve defterimle

yazıyor da yazıyorum. Kendi çıkarımlarımı yazıyorum, öğrendiklerimi kendime göre not alıyorum. Sabah yürüyüşü sonrası akşama kadar durumum bu.

"Sevda bu kızım, senin yolun sana sevdirilir," diye açıklamıştı Cemo. Aslında tabii, bir bilgisayar olsa her şey çok daha kolay olacak çünkü pandemiden iki yıl kadar önce Cemo'nun özgür insan analizini yaptığı biri, ciddi tecrübeli bir program yazılımcısı imiş. Şirketi var filan. Çok sevmiş Cemo'yu malum ve Cemo'nun elleriyle kişiye çizdiği bu tasarımları otomatik olarak hazırlayacak bir yazılım yapmayı önermiş. "İşte mucize bunlar," demişti bana anlatırken. "Sen gayret gösterdin mi o her zaman kolaylaştırıyor. 'Sen bana bir adım gel, ben sana on adım koşarım,' demiş ya işte," diye yorumlamıştı.

Birlikte çalışmışlar. Ne kadar, kaç ay sürmüş bilmiyorum ama bugün elimizde bir kişinin doğum bilgilerini yer ve zaman olarak girdiğinde tasarım haritasını otomatik olarak veren bir yazılım programı var. Hem de canım Cemo, ödeyerek almış haklarını. "Çocuk da herkese yaptığı fiyatı yapmadı tabii, bir de bilmem kaç ay taksitle ödedim. Şimdi ne zaman bir kız arkadaş bulsa, bana kızı yolluyor hergele. İlla tasarımını yapacağım, hah hah ha. Elbet birine sevdalanıp kalacak da, ben de bu diyerten kurtulacağım diye bekliyorum," diye anlatmıştı bu işin geri ödemesini nasıl hem para hem hizmetiyle tamamladığını.

Cemo'ya saygım ve sevgim her geçen gün artıyor. Onun gibi biriyle hiç karşılaşmadım. Yaşamı ile ilgili çok net değerleri ve prensipleri var ve bunları sarsmamak için elinden geleni yapıyor. Tüm prensiplerinin dayandığı ortak merkez iyi-leşmek. Hep bu amaca hizmet edecek şekilde yaşıyor ve diğerleri ile bu amaç doğrultusunda ilişki kuruyor. Bedel ödemek de bu prensiplerinden biri.

"Mutlaka aldığının karşılığını vereceksin. Ama öyle ama böyle. Yoksa denge bozulur. İyi değildir," demişti.

Ben hemen üzerime alınmış, kendimin hiçbir şey ona veremediğimi söylemeye kalkışmuştum ama o elini lafımın ortasında kaldırıp "Yanılıyorsun," demişti. "Kiranı zaten ödedin bir senelik, rahat ol. Hah hah ha. Geri kalan her şey de iki insanın birbirine sunduğu dostluk Lara'm, aile olmak. Bak kızım, sen olmasaydın bu pandemiyi inan ben de bu kadar rahat geçiremezdim. Leyla'm kalmış orada, dünya çığırından çıkmış, ben burada tek başıma, düştünsene. Her gün şükrediyorum varlığına. Bizi bir araya getirdi ki karşılıklı şifa olduk birbirimize. Seni toplayalım diye vallahi kendimi unuttum, Korona mı nedir anlayamadım. Buradaki telaş daha büyüktü hah hah ha. Sonrasında da aile olduk be Lara'm. Daha ne vereceksin? Bana ocak yaptın burayı. Birine mutlaka yemek pişsin diye ocağım sıcak kaldı. Hâlâ da öyleyiz çok şükür."

Tak, tak, tak.

"Tamam!"

Dalmışım yine düşüncelere üstümü başımı toparlarken. Hemen koşuyorum aşağıya.

Aşağı indiğimde onu mutfakta bulaşık yıkarken buluyorum.

"Hah, geldin mi? Kız pişman olacağım defterleri verdiğime, yüzünü göremez olduk."

"Sen otur ben yaparım," diye elinden alıyorum bulaşıkları.

"Senin avukat arkadaşın aradı seni yürüyüşteyken. Uygar Bey."

Kalakalıyorum bir anda. O denli farklı bir yaşam içindeyim ki burada, eskiye ait her şey bir şaşkınlık yaratıyor. *Ha, o ne, o kim?* gibi bir şaşkınlık.

"Öyle mi? Ne dedi?"

"Depoyu kiraladığı firmadan aramışlar. Kirayı devam ettirecek misiniz diye. Son bir hafta kalmış sanırım. Devam ettirmek istiyorsa Lara, ödeme yapmak lazım diyor."

Sessizce bulaşığa devam ediyorum.

"Lara, ne yapalım, ne diyorsun?"

"Cemo, benim depoya filan kira verecek param yok biliyorsun," diyorum hiç yüzüne bakmadan. "Kaldı ki gerek var mı o depoya? Kılık kıyafet içerideki, versinler gitsin," diye kestirip atıyorum.

"Laracığım, depoya gerek yok tabii, burada, yukarıda evin var. Niye veresin giysilerini? Kim bilir başka ne özel eşyan var. Öyle kestirip atma. Bence gidelim. Bir bakalım ne var ne yok, almak istediklerini alırsın yukarı, gerisini dağıtırız sevabına. Gidelim beraber bir gün halledelim olur mu? Anahtarla kartı vermişti Uygar Bey."

Haklı. Yine haklı. Birlikte sabah gitmek için plan yapıyoruz.

"Nasıl gidiyor çalışmalar?"

"Çok iyi," diye cevap verirken canlanıyorum adeta.

"Bak, bak, nasıl da gözlerin parladı, hah hah ha. İçte yolunu bulmak böyle bir şey çok şükür. Oturttun mu iyice? Var mı sormak istediğin bir şey?"

"Sanıyorum oldukça oturttum. Ama beni her gün yeniden hayrete düşüren, insanın nasıl bu kadar olması gerekenden farklı işliyor olması. Bu yüzden işleyememesi. Halbuki bilsek, nasıl da değişebilir her şey. Anlatmamız lazım Cemo."

"Anlat kızım. Nasıl istiyorsan öyle şekil vereceksin yoluna."

"Hayır çünkü öylesine mantıklı bir kurgu, bir plan, bir işleyiş var ki."

"E, bir deney için her şey kurulmuş, düzenlenmiş işte. Deneyin gerçekleşeceği alan hazırlanmış, insan adayı içine salınmış da işte, kendi kafası ile olmayacağını anlaması lazım."

"Ama bilmiyoruz ki. Hep bir amaç peşinde koşturuluyoruz. Para kazanman lazım, bunun için okuman lazım, çalışman lazım, yok ruh eşini bulman lazım. Hep lazımlar. Hep bir amaç. Daha küçücük bir çocukken başlıyor lazımlar."

"Halbuki tek lazım olan burada kendin olman."

"Evet Cemo, bu beni çok sarstı işte. Amaç benmişim zaten. Sadece kendim olmammış. Hep aradığım, ben olanmış. Tek

yapmamı gereken, onu ortaya çıkarmakmış. Üstelik daha da çıldırtıcı olan ne biliyor musun bence? Bu daha kolay olan yol. Yani biz şaşmış insanoğlu kendimiz olmayan bir karakter yaratıp onu olmak ve o olarak bu yaşamda bir şeyler başarmak, sözde mutlu, huzurlu, refah içinde vs. olmak için çabalıyoruz da çabalıyoruz, kendimizi paralıyoruz ya. Ve olmuyor, olmuyor, ne alsan, ne yapsan hep daha lazım oluyor. Çünkü yanlış yön, yanlış yol."

"Aynen öyle, tüm program, her şey senin ortaya çıkman için işliyor. Dolayısıyla burada en kolay olan kendin olman aslında. Ama tüm çaba, kendini paralama, acı, zorluklar filan hepsi kontrolü elden bırakmama derdinden. *Hayır, ben biliyorum* zannetmekten. Bilmiyorsun, ah! Yaşamın akışına karşı yüzemezsin. Oysa herkeste olmaya geldiğini olabilmek için yaşamın akışına hizalı bir enerji işleyişi var. Ona uydun mu yaşamla hizalanıyorsun ve akışta ilerlemek o işte. O seni kolaylıkla taşıyor zaten. Otomatik akıyor. Olmaya geldiğini olabiliyorsun. O zaman yaşam, canlı, neşeli, huzurlu, sevgi dolu, doygunluk içinde yaşayacağın günlere dönüşüyor."

"Ben hep teslim olmayı kontrolü bırakmak zannederdim biliyor musun? *Kime teslim olacağız ya, saçmalamayın insan kendi yaşamını yaratır* filan. Bu beylik lafları pek çoğumuz kullanıyoruz ama ne demek olduğunu bilmiyoruz. 'Yaşamımı yapacağım' diye son nefese dek tükenerek çürüyoruz. Beş kuruş tatmin olamadan. Hepimiz kısa zevkler peşinde, yaşamı bir damla yaşanabilir kılmaya çalışıyoruz. Oysa teslimiyet, sadece yaradılışının işleyişine izin vermek."

"Yani özetle, kontrol sahibi gönül olmalı, zihin değil."

"İşte bunları herkese anlatmak lazım!"

"Dıuuuıt! Yanlış cevap. Bu zihnin işte."

"Neden? Herkesin iyiliği için diyorum, nesi zihin bunun?"

"Herkesin iyiliğinin bunu hemen bilmesi olduğunu nereden biliyorsun?"

"..."

"Sana göre öyle. Diyorsun ki bence bunu herkes hemen duymalı. *Sen kimsin ayol?* der yaşam sana. Bu gizli kibirdir işte. Zihin işleyişidir. Ben biliyorum diyen o benliktir konuşan."

Bozuluyorum.

"Ne yapacağız peki? İnsanlara yardım edebilecekken susacak mıyız?"

"Nasıl yardım edeceksin o kafayla? Taksim Meydanı'na çıkıp 'Heeey! Beni dinleyin!' diye bağıracak mısın, yoksa ulusal televizyonda yayın mı yapacaksın? Olmaz! Neden? Çünkü burada her şey seçimle Lara, biliyorsun, kimseye talep etmediği uyanışı sen getiremezsin. Talep eden varsa, seni görevli kılar ancak, sen o işe yararsın. Sen nereden bileceksin kimin nasibi?"

"Nasıl yayacağız peki?"

"Bak kızım, artık biliyorsun, sen rehber olarak gelmiş tasarımlardan birisin. Yol göstericisin. Heyecanın bu yüzden. Ama demin ne dedik, ana programla yani yaşamla hizalı olmak lazım ki kendimizi gerçekleştirebilelim. Sen böyle ortada ona buna bunları çığırırsan ve bir de dinleyenlerin anlamasını istersen çok üzülürsün. Olmaz. Çünkü doğru işlememiş olursun. Doğru işleyiş ne senin için? Sana gelenlere aktarmak."

"Ya burada kim gelsin bana?" Tersleniyorum.

"Hah hah ha. Sen hazır olduğunda gelirler. Seni gerçeğe rehberlik etmek üzere yaratmış olan, sen o olabildiğinde senden nasiplenecekleri de çoktan hazırlamıştır merak etme. Sen onların nasibi, onlar senin nasibin olarak bağlanmıştır."

"Yani bekleyeceğiz, öyle mi?"

"Hayır, sen onları beklemiyorsun, yaşam senin olmaya geldiğini olmanı bekliyor. Sen hele bir gel kendine iyice, hazır ol o göreve, bak neler olacak. Şu an daha yetişiyorsun, açılıyorsun kendine geliyorsun yavaş yavaş. Buna kendine özgürleşmek diyor Leyla'm işte."

Der demez bilgisayar ötmeye başlıyor.

"Ah, kadınım nasıl da duydun beni!" Hemen hızla yerini alıyor bilgisayarının başında. Eskiden sinir olurdum bunların bu hallerine ama şimdi hoşuma gidiyor onları izlemek.

"Aşkım nasılsın? Biz bugün parka gittik biliyor musun? Ne mutluluk, ne mutluluk, Murat da çok keyif aldı. Yatıı yerlere koca adam, hafif yapraklar dökülmeye başladı ya, onların içinde debelendi durdu. O mutlu, ben mutlu. İnsanlar tabii birbirine bir tuhaf davranışlarda, herkes vebalı muamelesi yapıyor birbirine ama en azından maskeli halde de olsak parklarda dolanmaya başladık. Sizde haberler nasıl aşkım? Lara hâlâ defterlerde kaybolmuş durumda mı?"

"Buradayım, burada," diye sesleniyorum.

"Lara, canım, gel bir yüzünü göreyim."

Cemo'nun arkasında durup eğiliyorum ekrana.

"Kızım su sandalyeye otursana yanıma," diyor, "ne acayipsin, her şeyin zorunu yapacak."

"Cemo, çok bölmeyeyim sizi," diyerek oturuyorum. "Selam Leyla, iyiyim ben de sohbet ediyorduk. Gizli kibire düştüğümü söyledi bana, ona kafam takıldı biraz," diye Cemo'yu şikâyet ediyorum şaka yollu.

"Niye kafan takılıyor?"

"E, ben iyi bir şey söylediğimi zannederken kibir çıkması içimi bulandırdı. Nasıl anlayacağım bunu bilemedim, kafam karıştı."

"Ne dedin?" diye gülümsüyor Leyla, eğlendiği belli.

"Bunları herkese anlatmalı, yaymalı dedim. Bunun nesi kibir?"

"Gizli kibiri ayırt etmenin yolu çok basittir: Altında *ben bilirim* ya da *ben ayrıyım* varsa kibirdir. Bu ben ayrıyım diğerinden daha iyi ya da daha kötü olarak da söylesen kibirdir. Benlik var çünkü, nedir benlik? Ayrı bir irade olduğun zannıdır. O ayrı irade der ki 'yaşam bilmiyor, ben biliyorum ne yapmak lazım.' Veya der ki, 'ben ondan daha iyiyim ya da tam tersi.'"

"Tam tersini anlamadım?"

"Mesela sen şöyle demiş olsan: 'Ben bu defterlerden bir şey anlayamam senin gibi Cemo.' Ve incelemesen onları. Dışarıdan baktığında Cemo'yu yüceltip kendini aşağı çekmek gibi görünse de, yaşam karşısında kibir ortaya koymaktır. Neden? Sen diyorsun ki senin yaptığın ve bana verdiğin bu program ve yetileri bunu yapamaz, ben biliyorum yapamayacağımı."

"Vay be, anladım. Ah, çok acayip. O zaman alçakgönüllülük..."

"İşte bu yüzden *Sahte tevazu riyakarlıktır,* demiş Şems hazretleri. Yani ikiyüzlülük. Genelde kontrol için, sorumluluktan kaçmak için ortaya konan bir zihin işleyişidir. Bu yüzden hep şuna dikkat etmeni öneririm: *Ben bilirim* diyor muyum ya da kendimi ayırıyor muyum? Çünkü yaşam diyor ki, senin yorumlarına ihtiyaç yok. O, seni yazdı zaten. Yazılıyız Lara, her bir tasarım yazılı, görüyorsun işte, kelimeleri DNA. Bizden beklenen yazdığını okumamız. Okuyabildiğimizde onu açığa çıkarabilir, Bir'e sunarız, Bir genişler. İşte bize ne diyor? Sen az bulmuşsun, çok bulmuşsun bunlar senin kibrin. Kendine gel, kendini bil ve yaşa diyor. Teslimiyet, olmaya geldiğini olmak için tek çare canım."

"Ne zor geliyor değil mi, şu teslimiyet kelimesi, ne kadar yanlış anlamışız."

"Tabii ya, zihin insanı zannediyor ki teslim olduğu zaman, kendi tercihleri yok olacak ya da onlar dikkate alınmayacak, hep bir başka iradenin buyruklarını yaşayacak. Oysa teslim olduğun zaman o TEK olan iradenin yazdığı ile bir oluyorsun: Senin yaradılışın. İsteklerin de senin için zaten murad edilmiş olanlar oluyor ve kolaylıkla gerçekleşiyorlar."

"Yani kısaca, sen kullanma kılavuzuna uy, gerisi bende, diyor. Çünkü bizim buradaki işimiz, bizden beklenen gayret başka. Nedir o?"

"Biliyorum. Bilinç yükselişi. Halimizi düzeltmek. İyileşmek."

"İşte bu kadar!"

"Hadi sen biraz defterlerine, kadınımla sohbet edeyim biraz," diye şaka yollu itekliyor beni Cemo.

İkisine de teşekkür ederek kalkıyorum.

"Sen şimdi yine akşam uyuyakalırsan sabah on birde çıkarız evden, tamam mı?"

"Tamam," diyorum. "Ben bir banyo yapacağım, tak taklarsan merak etme."

Cevap yok. Çoktan aşk böcekleri döndü birbirlerine. Ben de günün geri kalanında olmaya geldiğim olmak yönünde gayret için yukarı çıkıyorum.

Gözlerimi açar açmaz hatırlıyorum. Bugün depoya gideceğiz. İçim biraz karışıyor. *Topla gel Lara!* Hemen sabah nefesime geçiyorum ve merkezime dönüyorum yeniden.

Yürüyüş sonrası daha da hazır hissediyorum kendimi bugünün getireceği deneyime. Neyse ki Cemo ile birlikte gidiyoruz. "Altı üstü bir deney yapacağız ya şurada, amma abartıyoruz," diye laf atan Cemo geliyor gözümün önüne. Evet ya, alt tarafı bir depoya gideceğiz, kimseyi filan göreceğim yok, karşılaşacağım sadece eski eşyalarım, alacağını al, gerisini ver. Ne var bu kadar çekinecek, kasacak? Ne var?

Duygular var. Evet, evet, duygulardan korkuyorum ben. Canımın yanmasından yine. Cemo güldürür beni yine, deli deli laflarıyla, içinden daha kolay geçerim. Deli ya da derviş, bilemiyorum ama açıkçası Cemo'nun varlığı bana iyi geliyor. Yaşam ne tuhaf, henüz bir yılı doldurmadı bu eve taşınmam ama bir sene önce yaşamımda olmayan bu adam, şu an en çok güvendiğim kişi.

Duş alıp giyiniyorum ve çalışma masama -artık evdeki masanın anlamı bu benim için- yaklaşıyorum. Hâlâ biraz vaktim

var. Defterime bakıyorum. Dün akşam nefes ve insan tasarımı üzerine düşünüyordum. Oldukça vurucu bir idrak geldi ve onu not aldım. Çalışırken zihnimde böyle çözülmeler oluyor, bir anda biliyorum. Bunun benim tasarımımdaki bir kuvvetten olduğunu artık biliyorum. "Sen çözüp anlatmaya gelmişsin kızım," demişti Cemo. "O aldıklarını çözüp, herkesin anlayacağı şekle getirip, yaşamda uygulanabilir formüllere dönüştürüp anlatmak için. Gerçek seviyesinden rehberlik vereceksin sen."

İşte bunu duyduktan ve çalışmalarımda tasarımın üzerinde kendim de gördükten sonra bu tür idraklerimi ve onlar üzerinde düşünürken ortaya çıkanları not almaya başladım. Bu, iyi geliyor bana. Dün akşam son yazdıklarımı sabahın taze kafasıyla bir okumak istiyorum ki nerede kaldığımı anlayayım. Çünkü genelde sızarak ya da sızmaya beş kala kendimi yatağa yuvarlayarak uyuyorum.

İnsan doğarken, doğum anında programın son hali oluşuyor ve tam doğum gerçekleştiğinde bu deneye girenin canlanabilmesi için, burada bir Can-lı olabilmesi için, O nefesinden üflüyor, ona can veriyor. İlk nefesle can geliyor tasarıma. O nefesle, bağımsız bir deneyci olarak doğrudan kaynağa bağlanıyor artık. Ondan evvel anneye bağlı, onun içinde, ayrı bir varlığı yok deney alanında. Deney alanında olmak için ayrılması ve can-lanması lazım. Gelen, nefesle burada "ayrı bir canlı" olarak yaşamaya başlıyor. Bu nedenle, nefes yoksa yaşam yok, nefes ve yaşam eş. Tasarımınız da, yani benim için Lara, işte bu deneyde kullanacağım, yaşam aracı. Biz yaşam ile bağlantıyı, beş duyusu ile yaşamdan veriyi alan yaşam aracımızla sağlıyoruz.

Hem yaşamla hem de kaynakla bağlantıyı deneyimleyecek olan benim. Bilinç. Bilinç, o "ben" diyen içerideki, ben o programın, Lara tasarımının yolcusuyum. Deneyi yapmaya gelmişim. Niye? Kendimi bilmek için, hak edebilmek adına kendimi yükseltmek için. İşte bunu, bana verilmiş Lara tasarımının yaşamını

deneyimleyerek, onun vasıtasıyla yapabilirim ancak. Vasıtam o. Burada olmaya geldiğime beni yürütmek ile görevli. Onun yazılmış bir yolu var. Onun yolu o, o yol için programlanmış. Bana olmaya geldiğimi deneyimletecek. Ancak deneyin kayıp kısmında, ben bilinç yaşamda ilerleyişimi zihnimle yaptığım için aynı yerde dönüp duruyorum, Lara olamıyorum. Yaşam yaş aldıkça, kendi yolundan gidemeyen tasarım için giderek daha can yakıcı, yoldan çıkarak, gerçekten kopup zihin dünyasından yaşayarak, kaynak ile bağlantısı olan nefesi daraltan bilinç için de daha boğucu, sıkıntılı oluyor. Darlık oluyor yaşamda. Her anlamda. Zengin ve sözde rahat bir yaşamı olsa bile kişi daralma yaşıyor iç dünyasında. İşte ancak ben uyanırsam, zihnimi bırakabildikçe, yani programıma, yazılmış olana teslim olabildikçe olmaya geldiğimi olabilmeye başlıyorum. Bu yatayda ilerleyiş. Ama insan deneyi bu kadarla sınırlı değil, zira bilincin esas işi dikey ilerlemede. Ben bilinç, yatay ilerleyişte araya girip, beni her an yoldan çıkarmaya çalışan zihnimi aşabildikçe, yani onun dediğini değil de teslimiyetle yaradılışımın yolunu seçtikçe yükselmeye başlıyorum. Her bilinç yükselişi, o tasarımın bir üst kata, yani bir üst versiyonunun yazılı olduğu kata çıkmasına sebep oluyor ve böylece tasarımın yaşamı, olasılıkları ve dolayısıyla olası yaşamı bir üst sürüme yükseliyor. Her katta tasarımın yolu, yine yazılı. Mesele, sen tasarımını hangi katta ilerletiyorsun? Ne kadar yükseltebiliyorsun tasarımını kendin bilinç olarak yükselerek? Çünkü katlar yukarı çıktıkça, olasılıklar da o denli huzur, bolluk, sevgi, şifa, neşe getiren olasılıklar oluyor. Hak ettiklerin artıyor. Böylece kader ve özgür irade ikilemi de çözülüyor. Kader denilen, her katta o tasarım için murad edilmiş yol. Yazılı, yani programlı. Bilincin özgür iradesi, tasarımını hangi kata çıkaracağı ile ilgili. Bana Lara verilmiş, ben o Lara ile ister cehennemlerde yanarım -ki yandım- ister uyanır, Var'ım diyerek Lara'yı yaşama katmaya başlarım, -ki başladık inşallah- istersem de bilinç yükselişim üzerinde çalışarak Lara'nın üst ihtimallerini yaşarım. Yani özgür irademe, ne

kadar yukarı çıkıp ne kadar hak edeceğim ile ilgili. Müthiş bir plan, müthiş bir işleyiş. Bu nedenle deneyin başarıya ulaşması için, yatayda ve dikeyde ilerlemek ve her katta olmaya geldiğimizi olmak gerekiyor. Hep ileri, hep yukarı! Burada iki konu çok önem kazanıyor: Birincisi, zihin dönüşümü ki orada ilerledikçe karşı kuvvetle, yani zihin işleyişimizle baş edebilmek adına daha güçleniyoruz. İki, nefes dönüşümü ki o dar ve kısıtlı nefesi açıp genişleterek daha yüksek titreşim seviyelerini kapsayabilecek hale kendimizi getiriyoruz. Yukarıya çıkışı kolaylaştırıyoruz.

Tak, tak, tak.
"Geliyoruuuuuum!"

Yükseliş, nefesin genişlemesi ile paralel gidiyor. Zihin inançlarımla gerçekten uzaklaşa uzaklaşa daraltığım nefesimi ki O'nunla arandaki bağlantıyı daraltma gayretidir bu, gerçeğe yaklaşarak özgürleştiriyorum, böylece yaşama daha çok açılıyorum, yani Leyla'nın deyimiyle kabımı genişletiyorum ki, daha çok Can bolluğuna ve daha üst nasiplerime talip olayım.

Son cümleleri de okuyup kendimden memnun aşağı koşturuyorum. Evet, anlaşılır olmuş gibi. Farklı bir başarı hissi bu. Karmaşık ve kolay anlaşılır olmayanı, anlaşılabilir şekilde anlatmaya çalışmak. Benim tasarımımın bir kuvveti. *Kime anlatacaksın ki,* diye alaycı bir tavırla araya girse de zihnim, gülümseyerek "Bilmiyorum," diyorum. Bana yazdıranın bir planı vardır elbet. Ben şimdi bu konuda çalışmanın keyfini sürüyorum.

Arabada Cemo beni sürekli lafa tutuyor. Gerilmeyeyim diye herhalde.

"İyi misin? Ne düşünüyorsun bakayım?"

"Açıkçası çok iyiydim. Şu arabaya binene dek. Yola çıkana dek. Öyle çok keyif alıyorum ki çalışma masamda, bir bilsen. Şimdi orayı bırakıp bu gittiğim yön... amnezi yapıp durdum bugüne dek, yeni bir yaşama başladım iyi kötü, ama... bu am-

nezi güzel de Cemo, yaşam bazen izin vermiyor işte. Bak şimdi tam ortasına götürüyor o unuttum dediklerimin."

"Çünkü canım benim, amnezi tekniği ilk başta seni ayağa kaldırabilmek içindir. Öyle ömür boyu amnezi olmaz. Hah, hah, ha. Eninde sonunda yüzleşmeleri yapacaksın ve onlara rağmen, hatta onlarla birlikte ilerleyeceksin."

"Nasıl yani?"

"Hikâyeni yeniden yazacaksın Lara. Artık o geçmişe baktığın zaman gördüğün ve anlattığın hikâye başka olacak. Bu yeni hikâye, gerçek Lara'nın hikâyesi olacak."

"Palavra mı atacağız yani? Olanlar olmadı mı?"

"Olanlar oldu evet ama senin bugüne dek anlattıkların olanlar değil, o olanlarla ilgili zihninin ne gördüğü ve bu gördüklerinden yazdığı hikâyelerdi. Olanları okuyan ve yorumlayan zihnimiz değil miydi? İşte. Ben bilinç, dönüşüme geçip otomatik zihin işleyişinden adım adım çıkıyorsam, uyanmış olarak o eski hikâyeye tekrar bir bakabilirim. Sen de artık bu noktaya geldin. Bahse girerim bambaşka şeyler göreceksin, işte o yeni ve gerçek hikâyen olacak."

"Bilemiyorum, çok anlamadım."

İçimde bir direnç oluşuyor, onu fark ediyorum. Başka türlü anlatmak dediğinde, bir başkaldırma sanki.

"Bak Lara, insan zihni anlamlarını kendi yükler, biliyorsun ve yüklediği anlamlarla okur olanları. Kendine bir rol biçer, kurban olarak. O hikâyesi ile var olur. Yapışır o hikâyeye. O yaşanmış olandaki kendi sorumluluğunu almak istemez çünkü. Suç karşıdadır. Suçlu hep dışarıdadır. Ama işte o kurbanlık hikâyesini içte ve dışta her anlattığında biraz daha çökersin. Çıkamazsın. Bu yüzden amnezi metodu bir süre işe yarayabilir. Bak, sen bir yıkım, bir kayıp yaşadın, benim gibi, Leyla gibi. İşte o yere çakılıp iyice nefessiz kaldığında, senin gibi her şeyi tümüyle bıraktığında ve zihin devamlı 'her şeyini kaybeden

kadın' olmakla tekrar ve tekrar meşgul olduğunda seni ayağa kaldırabilmek için müthiş bir metot amnezi. Kafayı oradan alıyor. Ama bir sürelik. Daha geçen gün konuştuk, Leyla da sana bunu anlatmak için fırsat kolluyordu. Kısmet banaymış."

"Neyi?"

"Hikâyeni yeniden yazma metodunu. İnsan dönüşüme girdiğinde, biraz yürüdükten sonra zaten gerçeğin önündeki zihin peçesi aralanmaya başlıyor. Hatırla sen bana geçen gün ne dedin? 'Ben adamı memnun etmek için girdim araya, herkesi ittirdim, krediyi alabilsin diye,' gibi bir şeyler, hatırlıyor musun? Bak bu hikâyede zorlanan yok. Ben yaptım, diyorsun."

"Evet, haklısın, başka şeyler görmeye başladım tabii."

"Hadi gel o zaman, baştan aşağı yeniden yaz hikâyeni. Ben bekliyorum. Ne zaman hazır olursan yeni versiyonu anlat bana. Göreceksin ki seni aşağıların aşağısına çeken o eski hikâyenin aksine, bu yeni versiyon ne kadar güçlendirici olacak. Şimdi biri gelse ve ne oldu Lara dese, ne anlatırdın ona?"

"Enteresan. Bir bakayım, olur. Ya ne acayip insanlarsınız. Hiç böyle bakmamıştım yaşama, ne anlatırsak onu yaşıyoruz değil mi? Aynı kurbanlık hikâyesini anlatınca da tekrar tekrar..."

"Evet, her seferinde bir kere daha oluşunu biraz daha kurbanlık çukuruna çekiyorsun. Düşürüyorsun titreşimini."

"Halbuki başka türlü anlattığında da başka şey yaşıyorsun öyle mi?"

"Dene bakalım. Ama lafla olmaz. Ona inanman, yani onu gerçekten öyle görebilmen lazım. Bunun için de o konularda dönüşüm lazım. Yeni şekliyle anlatabilecek hale gelmen lazım ki bence sen hazırsın. O kadar dönüştün, o gözlerin ardından bakan değişmeye başladı artık."

Nihayet deponun olduğu yere geliyoruz. Depo dedikleri yan yana dizilmiş, orta boy konteynırlar. Herkes bir iş tutturuyor işte diye düşünüyorum. Koymuş konteynırları yan yana,

olmuş depo. Ağzımızda maskeler, ilerliyoruz bizi Uygar'ın tuttuğu depoya götürecek adamın peşinden... Adam kendisini biraz geriden takip etmemizi istiyor. Yaşam açıldı filan diyorlar ama insanlar halen daha korku dolu. Bir yandan da yine kapanmalar başlayacak gibi bir laf da dolaşıyormuş ortada Cemo'nun söylediğine göre.

Kapı açılırken farkında olmadan gözlerimi kapıyorum. Korku. Sonra yavaş yavaş açıyorum ve ilk gözüme çarpan oyuncak ayım oluyor. Boğazımda bir şeyler düğümleniyor. Gidip onu elime alıyorum ve bağrıma basıyorum. Çocukluğumdan beri yatağımda duran Mösyö. Cemo kapıda duruyor, sessizce bekleyerek bana izin veriyor. Mösyö ile birlikte dolaşıyorum ağır ağır. Kutuların içlerine bakıyorum. Çok bir şey yok esasında, kıyafetler, ayakkabı ve çantalar. Her şeyi ver demiştim zaten. Daha çok yatak odamdaki dolap içleri ve diğer dolapların içleri gelmiş. Bilgisayarım geri getirilmemiş demek ki. Buna biraz canım sıkılıyor çünkü keşke olsaydı şimdi çalışmalarımda nasıl kolaylık olurdu diye düşünüyorum ama neyse, vaktim bol, elle yazmaya devam.

Adama dönüyorum:

"Bana koli getirebilirseniz alacaklarımı alayım," diyorum.

Adam eldivenle tutarak üç kutu getirip önüme atıyor.

"Ben içerideyim, istek olursa gelirsiniz."

Cemo da davranıyor.

"Cemo, lütfen sen otur. Ben her şeyi almayacağım, bu yüzden hızlıca ayıracağım. Bak köşede oturabilecek bir set var."

"Tamam, tamam. Ayını tutmamı ister misin? Bir ismi var mı?"

"Mösyö," diyerek ona uzatıyorum. "Sevinirim."

Sonra hızlıca -ki istediğimde ne kadar hızlanabildiğimi hatırlıyorum- alacaklarımı tam da üç koliye yerleştiriyorum. Bir koli sadece mont ve paltolar içinden seçtiklerim oluyor zaten. Daha spor, rahat kıyafetlerim, mayolarım, pahalı marka çanta-

larım ki onları satmayı planlıyorum biraz para kazanabilmek için, ayakkabılarımdan yeni hayatım için geçerli olabilecekler. Yeni yaşamım nasıl olur bilmiyorum ama burada gördüğüm on santim topuklu gece ayakkabılarının filan yeri olmayacağını, kendimi artık hiç o kadar sıkamayacağımı biliyorum. Tam bitti diyordum ki kenarda bir şeye daha gözüm ilişiyor. Bir kutu. Yavaş yavaş ilerleyip alıyorum, bütün tüylerim dilen diken ve yavaş yavaş kapağını kaldırıyorum. İçi bomboş. Rahatlıyorum. Aşkımızın kutusu idi o hesapta. İçinde resimler -polaroid çekmeye bayılırdı- aşk notları olurdu. Telefonla mesaj değil, elle aşk satırları yazardı bana, eve gizlerdi ya da işyerime. Onları bulduğumda sevinçten uçardım. Nasıl da planlı uçurmuş adam beni. Neyse, delil olarak almışlardır tabii, telefonum gibi, bilgisayarım gibi. Özel bilgisayarımı da ofise götürmüştüm en son. Herhalde oradan aldıkları için oraya göndermişlerdir işleri bitince. Yani umut yok. Neyse belki şu çantaları satıp bir kullanılmış bilgisayar alabilirim.

"Ben tamamım Cemo'm."

"Bu geri kalanlar?"

"Sevabına dağıtsınlar. İşime yaraması muhtemel olanları aldım. Çok teşekkür ediyorum."

"Tamam, sen arabaya geç, ben halledeceğim. Biraz sürer ama, merak etme sen, git dinlen. Al bakayım Mösyö'yü de."

Ne kadar sonra geliyor, bilmiyorum. O yokken ben arabanın arka koltuğuna uzanıyorum. Şu an en çok ihtiyacım olan nefes. Gözlerimi kapayıp farklı görmeye niyet ederek nefes alıp veriyorum. Bağlantılı nefesler. Bir süre sonra o en sevdiğim yerdeyim. Orada içimden yükselenlerle önce bir debelenme, sonra sanki dasdaracık bir kanaldan geçiş, geçer geçmez büyük bir rahatlama. Sanki kendimden kendimi doğuruyorum. Ama dışarısı öylesine tersyüz ki şaşırıyorum. Hayret içindeyim. Rahatlıyorum, çok rahatlıyorum ve o rahatlama da kalarak sakin

sakin nefes alıp vermeye devam ediyorum. Ta ki ön kapı açılana kadar.

"İyi misin canım? Ne güzel düşünmüşsün. Tam nefes zamanı. Ben de sana evde yapalım mı diyecektim, Lara'mız hızlı."

"Lara'mız hızlı," diye tekrarlıyorum yavaş yavaş kalkıp ön koltuğa geçerken. Böyle söylerlerdi hep.

Bana mataramı uzatıyor. İkimizin de su matarası var. Onu dolduruyoruz hep evde. Yürüyüşlere filan çıkarken de. Şerefe der gibi tokuşturup içiyoruz. Suratımda acayip bir gülümseme var, farkındayım.

"Seni böyle bulmayı beklemiyordum. Çok şükür. O gülümseme hiç eksilmesin yüzünden inşallah kızım. Hepsi geçmiş bitmiş olsun," diyerek motoru çalıştırıyor.

Ben su içmeye devam ediyorum azar azar ve camdan dışarıyı seyrediyorum aynı ifadeyle. Bir süre sonra kendiliğinden yükselen sesimi duyuyorum. Son söylemiş olduğum cümleden başlayarak anlatacaklarına devam eden sesimi:

"Lara'mız hızlı, böyle derlerdi bana bankada, yaşamda. Her bir şey başardığımda, böyle derlerdi. Hızlıydım da. Herkesten çok daha ileriyi görür, ne yapılacağına çok daha hızlı karar verir, kaynakları çok daha hızlı bir araya getirir ve çok daha hızlı işleyerek oldururdum. Çünkü acelem vardı. Çünkü önümde hep çıkmam gereken dev bir basamak vardı. O basamak hep vardı çünkü her çıktığımda bir yenisi beliriyordu önümde ve yaşam benim için bir kere daha onun üzerine çıkabilmek, bu defa ne ise konu, onu da başarmış olabilmek idi. Hızlıca başarmak. Bu çok doğal bir yaşam biçimiydi benim için. Kendini her yönden mükemmele doğru yontması gerekendim ben. Daha çok olması gereken. En olması gereken. Konu ne ise. Her yaşta ne ekleniyorsa. Kibir hat safhadaydı tabii. Bu kadar çabalayınca yaşamda ve başarınca, tabii ki kendini çok ayrı, çok farklı görüyorsun. Ama öyle olması gerektiğine inandığından... Neyse,

ilişkilerim de 'en' olabilmek adına hizmet ederdi. İnsanları kolay alır, kolay elerdim. Biri bana uygun olduğu müddetçe olur, işi bitti mi, zaman ve para yatırımı yapmazdım ona. Normaldi benim için bu, çünkü kaybedecek zamanım yoktu. Başkalarının istekleri ve ihtiyaçları değildi odağım, ben önümdeki bir sonraki basamağı çıkmalıydım. Hep kazanmak için giyindim, kazanmak için konuştum, kazanmak için güldüm. Rol yaptım evet, ne çok rol yaptım, baştan aşağı rolmüşüm esasında. Ben çıktıkça içim boşalıyordu sanki. Anlamsızlık artıyordu. Anlam katabilmek için bir yeni basamak buluyordum. Ona odaklanıp bir süre o boşluk hissini unutuyordum. Bu yüzden duramıyordum. Durursam o anlamsızlık çukuruna doğru her şey çökecek gibi bir his vardı içimde. Tek bildiğim devam etmeliydim. Her gün savaş boyalarımı sürünüp çıkıyordum yaşama. Kaskatıydım. Normal zannettim. Dıştan her şey süperdi. Şahaneydim ben. Son dönemde öylesine beğeniyordum ki olduğum kadını: Güzel, taş gibi beden, kültürlü, başarılı, kendi parasını kazanmış, evi, arabası, bankada parası, kimseye mecbur değil, zeki. Ben tamamdım ya! O gelmeliydi artık. O gelirse olacaktı. Her şey nihayet tamam olacaktı. O küçüklüğümden beri uğruna hazırlandığım, özlediğim, hayalini kurduğum, kendimi 'en' yapıp ona sakladığım idi, biliyordum ben onu. Tabii ki o da 'en' olandı. O, en olan adamdı. Ben onu hak ediyordum artık. Oysa şimdi bakıyorum da koca bir masalın içinde, en başta kendimi, sonra da herkesi aldatmışım ben. Süperim, diyordum. Ne süperi? İçim kaskatı, ben kim olmaya geldim, benim yaşamım ne, nasıl bir yaşam beni mutlu eder bilmeden, çünkü hiç ilgilenmeden, hatta böyle şeyleri düşünmek ya da duymak istemeden, kendi içimde acı ile bağıran o gerçeğimi en diplere göme göme yaşayan, sahte şahaneyi oynayanmışım. Bir sahtekârmışım ben, evet. Bu yüzden, hak ettiğim de bir sahtekâr olabilirdi ancak. Geldi de. Geliş, hali, tavrı, ortaya koydukları

benim oynadığım rolün aynısı idi. Çok yakışıklı, taş gibi beden, kültürlü, başarılı, kendi parasını kazanmış, evleri, arabaları, bankada parası, kimseye mecbur değil, zeki. Öylesine inanıyordum ki bunu hak eden olduğuma, onun O olduğuna, düştüm o sahtekârın çukuruna. İnanmak istedim onun geldiğine. Bu basamağı da çıkmak istedim. *Ne müthiş bir adam buldu kadına bak* şu diye bu alanda da başarım görülsün istedim. O son basamağı da çıkıp, o en olan adamla evlenip, *sonsuza dek mutlu yaşadılar* kategorisine girmek istedim. Bunu da başarmış olmak istedim. Bu yüzden ben yine her şeyi hızlandırmak istedim. Daha da hızlandırmak. Krediyi olduttum. *Ben* yaptım. Şimdi anlıyorum, kimse beni aldatmadı Cemo, ben zaten sahtekârdım! Ben her yönden kendimi aldattım, yıllarca, ömrüm boyunca, adım adım kestim nefesini gerçeğimin. Öyle ki ondan görünen hiçbir şey kalmamıştı. Elle tutulacak tek bir gerçek duygu yoktu içimde. Bu sahte benlik baştan aşağı yalandı. Şimdi bakıyorum da zaten başka çare yokmuş, ancak her şeyi yok edip sıfır noktasından belki başlayabilirsem bir umut varmış. Yaşam da bu son şansı verdi bana. Her şeyi yerle bir etti. O dümdüz olan alanda acının verdiği şok ile belki gerçeğim baş verir mi acaba diye. Acaba, ben bilinç uyanır da olmaya geldiğini olmayı seçebilir mi diye? Ben, çok şükür ki sayenizde, yeniden başlamayı seçebildim. Şimdi görebiliyorum. Benim gerçek yaşamım bu, Cemo. Şimdi başlıyor. Ben yaşamıyordum ki. O beni her geçen gün biraz daha nefessiz bırakan, her gün biraz daha cansızlaştıran 'daha' hikâyesine teslim sürüklüyordum Lara'yı. Artık bitti. Artık yaradılışıma teslim yaşayacağım. Gördüm ben onu, anladım sayende kendi yaradılışını. Artık o olmayı seçiyorum. Ben de murad ettiği neyse onu olmayı. Çok şükür selamı da aldım. Bak nefes almaya başladım yeniden. Tuttu o benim elimi biliyorum, ben de bırakmamaya niyetliyim. Ben bilincim. Bana verilmiş büyük hediye ile her an yeniden seçebilirim. İşte artık

hızlı olmayı değil de, O'nun zamanlamasına göre yaşamayı ve bir sahte 'en' değil de, yaradılışıma uyarak olmaya geldiğimi olmayı, can borcumu ödemeyi seçiyorum. Artık yeni yaşamımda önce O'na ve kendime, sonra herkese dürüst olmak önceliğim. Tek isteğim bunu öğrenmek ve insanın kendine dürüst, yaradılışına teslim yaşamasının ne demek olduğunu deneyimlemek. Sizi görüyorum aylardır. Bu başka bir yaşam şekli, bilmediğim, çevremde görmediğim. Ben bunu öğrenmeyi seçiyorum. İşte benim hikâyem bu, Cemo."

"Bu duyduğum en gerçek, en sıkı hikâye yinelemesi. Sen var ya, sen. Doktor dedem bilmiş ya. Helal Lara, eve gidelim de kutlayalım ne dersin? Hatta şimdi başlayalım."

Hemen Kool & The Gang şarkı listesinden "Celebration" şarkısını çalmaya başlıyor arabada. Bir yandan da yerinde dans ediyor ara ara. En sevdiği grupmuş Kool & The Gang. İkimiz de avaz avaz söyleyerek ilerliyoruz arabada. Arkada geçmiş yaşamımın enkazından kurtarabildiğim birkaç parça eşya, kucağımda Mösyö ve yanımda yeni yaşamının yoldaşı Cemo'm ile deli deli şarkı söyleyerek eve dönüyorum. Evime dönüyorum. Ben yaşamımda hiç bu kadar özgür hissetmiş miydim bilmiyorum.

Artık oldukça ilerledim. Cemo'nun bana verdiği ödevleri kendisine sunduğumda aldığım geri dönüşler bunu gösteriyor. Kaç ay oldu bilmiyorum ama gece gündüz insanın yaradılışının özelliklerini öğreniyor, farklı insanların tasarım haritalarında bu özellikleri kullanarak, o kişinin kim olmaya geldiğini deşifre etmeye çalışıyorum. İnsan bir yandan burada olmaya geldiğini olabilip bir yandan da bilinç olarak yükselebilmesi amacıyla, yani bu deneye uygun tasarlanmış. İnsan tasarımının kullanıcısı

bilinç. Bir makineyi kullanacaksak, kullanıcı olarak önce o makinenin nasıl işlediğini anlarız, sonra onun bu işleyişine teslim olur, araya girmeden, başka türlü komutlar vermeden onu işletiriz. İşte insana asırlardır "teslim ol" çağrısı yapan akıl sahipleri de aslında yaradılışımıza, yani sendeki makine nasıl tasarlandıysa o işleyişe teslim olmamız gerektiğini anlatıyormuş. Bu beni bir hayli etkiledi. Onca sene tüm bilge metinlerde karşıma çıkan ve beni deli eden teslimiyet çağrısı meğer ak sakallı bir Tanrı figürüne teslim olup burada işlevsiz bir canlı olmak adına söylenmemiş. Meğer mesele önce kendini ve dolayısıyla gerçek sevgiliyi anlayabilmek için sana verilmiş aracı doğru kullanabilmekmiş. Bilinç, "ben bilirim" kafasını kurduğu o 3-7 yaş arasında, kendisi zannettiği o avatarının da yaşamda ne yapması ya da ne yapmaması gerektiğini bildiğini zannederek bütün işleyişe çomak sokuyor. Yaradan'ın olmaya geldiğini olması amacıyla mükemmelen tasarlanmış olan Lara, çocukluğunun acı ve herhangi bir konuda açlık korkularına karşılık oluşturduğu zihni tarafından, korkudan ve acıdan ve her türlü açlıktan kaçmak odaklı bir zorlama işleyişe sürüklenmiş. Yeter ki yokluk olmasın, yeter ki acı olmasın, yeter ki korkmayayım. İşte zihin işleyişi. Ama bu, tam aksini getiriyor kişiye. İşleyemeyen avatarı ile her gün ya yoklukta ya hasbelkader sahip olduklarını kaybetmemek adına "daha" diye çabalamakta. Hep korkmakta. Olduramadıkça, kaybettikçe, kontrol edemedikçe acıda. İşlemeyen makine aslında bekleneni ortaya koymayışıyla, enerjisizliği ile hatta sonraları ortaya çıkan hastalıklarla kullanıcısına her gün "Mesele sensin, uyan!" diyor da bilinç derin uykuda.

Tek yol gerçekten teslim olmakmış, anlıyorum. Neden? Bu tamamen fizik. Lara'nın Lara olabilmesi için ortaya koyacaklarına gereken enerjiyi sağlayabilmesi gerekiyor. Her tasarımın yapacakları için gereken enerjiye sahip olması ve bu enerjiyi sürdürülebilir şekilde kullanması için oluşturulmuş işleyiş

kuralları var. İnsan tasarımı adeta insanın kullanım kılavuzu. Oysa küçükken tüm işleyişi zihnin eline bıraktığımızda, kılavuzumuzda yazandan farklı şekilde kullanmaya kalkıyoruz tasarımımızı, doğru işlemiyoruz ve bu da hem yaşamın akmaması dedikleri durumu yaratıyor. Tıkanıklık, zorluk enerji yoksunluğu ve gerginlik. Giderek fiziksel ve ruhsal sağlığımızı kaybediyoruz. Dolayısıyla yapmayı öğrendiğim yeni işimin ilk bacağı, kişiye olmaya geldiğinin kim olduğunu ve onun ortaya çıkabilmesi için yaşamda nasıl işlemesi gerektiğini anlatmak. Ah keşke herkes bilebilse. Her bilinç, tasarımında hazinesini taşıyor. Yaşam verdiği etkilerle bizi sarstıkça ve bu sarsmaları zihni dinleyerek değil de kendi işleyişimize uyarak geçebildiğimizde hazine dışarıya çıkmaya başlıyor. Çünkü yaşamın getirdiklerine tasarlandığına uyarak karşılık vermek demek, Lara olmak demek. Çünkü her bir tasarımın herhangi bir durumda ne yapması gerektiği, kendisi için doğru olan bir karar/seçim var ve işte bunu nasıl anlayabileceğimiz dahi var. Yani karar alırken zihnimizi dinlemeyelim de nasıl karar alalım peki? Can ile, yani işletim sistemimizle bize tanımlanmış karar alma işleyişi dahi var. Çok acayip, çok.

Bunu ilk duyduğumda terslenmiştim tabii. "Bütün kararlar alındıysa biz ne halt ediyoruz burada ya!" filan diye.

Cemo da sabırla açıklamıştı: "Kızım aklını kullan, o alınmış kararlar, yüklenmiş program adına. Sen çamaşır makinenin nasıl o çamaşırı yıkayacağına karışıyor musun? Hayır, makine tasarlanmış, onu nasıl yapacağını biliyor. Lara tasarımı da, senin avatar da, yaşamda herhangi bir anda, bir şey olduğunda ya da bir karar vermesi gerektiğinde neyi, ne zaman yaparsa Lara olacağını biliyor. Yani her an, nasıl Lara olacağını biliyor. Lara olmayı bilmeyen zihnin. O, senin o sahte kimliğini sana yaşatmayı biliyor ancak. Bu yüzden Yaradan diyor ki, 'Teslim ol da Lara götürsün seni. Programladım zaten.' Ha, şimdi ben ne

halt edeceğim burada o zaman diyorsan, sen sevgiliye dönüş yolculuğunu yapacaksın. Yükseliş yolculuğunu."

Çok şaşırtıcı ama tıpkı çözümlemelerimde ortaya çıktığı gibi, burada olan biten bu. Ha, biz ne kadar bu deneyde aktif oluyoruz, her birimiz onun sorumluluğunu taşıyoruz işte. Bu benim bildiğim yaşamdan, yaşamaktan, burada ne oluyor sorusuna verebileceğim tüm cevaplardan daha farklı, tamamen başka bir yaşama biçimi.

Bunu söylediğimde, "Tabii, biz buna gerçekten ve gerçekte yaşamak diyoruz," demişti Cemo. Ama itiraf etmeliyim ki kendi işleyiş biçimime uygun davranmaya başladığım son birkaç ayda, o yataktan zorla çıkan Lara'dan her sabah yaşama canlılıkla başlayan Lara'ya doğru ciddi bir evrilme yaşadım. Yemekten zat alarak gerçekten yemek yiyebilmeye başladım. Bir şeyler akmaya başladı. Depo kapandı, işime yarayacak eşyalarımı aldım. Yeni ve sürekli ilgilenmek istediğim bir iş öğreniyorum, burada yeni bir yaşamım oluşmaya başladı. Bebek adımları ama oluyor. Üstelik ben iyi bir örneğim çünkü gerçekten sıfır noktasından başladım. Şu an sabahları yapmak üzere kalktığım bir işim bile var ve bunu gerçekten bir iş gibi yapabilmeye doğru bir yöneliş var içimde. Ama bunun için, doğru fırsatın gelmesini bekliyorum, yaşamın *hadi, gel* demesini.

O zamana dek kendimi geliştiriyorum. Benim işleyişime uyuyorum. Öyle kalk gidelim yok eskisi gibi. Sabır, gerçekten ve gerçekte yaşamak dedikleri, gerçek bir insan gibi yaşamakta sabır çok önemli. Yaşamın zamanlamasına uymak gerekiyor ki bir, senin için hazırlanmış olanı, iki, tümüyle alabil. *Ben biliyorum*, diyor, *sen bana bırak. Sen nasıl yükseleceksin ey bilinç, sen ona bak, halin harap, düşük hallerde öfke, sıkıntı, kaygı, yoksunluk, yetersizlik, değersizlik ve bu hallerden kaynaklanan ifade ve davranışlarla her geçen gün kendini daha da tüketiyorsun. Hadi, gel şu sana verdiğim programı kullan da yükselmeye başla. Başla ki sana verdiğim nasipleri yaşayabil.*

İşte özgür insan tasarımı bilgilerinin en büyük ilk getirisi bu. Yaşamda kendi gerçeğini, olmaya geldiğini açığa çıkarabilmen için doğru işleyişini ve sana verilmiş özellikleri, kuvvetleri öğrenebilmen. Üstelik bu işin en sevdiğim tarafı şu: Verilen bu bilgiler son derece denenebilir bilgiler, yani inanıp inanmamak ile bağlantılı değil. Bir makinenin kullanım kılavuzunu okuyup o komutları yerine getirdiğinizde makinenin işleyip işlemediğini kolaylıkla görebilirsiniz ya, işte insan tasarımının işleyişi de böyle.

Bu, özellikle benim gibi şüpheciler ve "Ben inanmıyorum arkadaş böyle saçmalıklara," diyen mantıkçılar için çok iyi. "Dene ve bak," diye güvenle konuşabilmeye imkân veriyor. Şaşırtıcı derecede her şey değişmeye başlıyor çünkü. Beden sağlığın, enerjin, ilişkilerin, yaşamın akmaya başlaması. Bu ilk bölüm. Dikeyde gidebilmemiz için de, işte burası beni daha da şoke eden bölüm oldu özgür insan tasarımında. Gördüm ki her birimizin tasarımında yükseliş programımız da gizli. Yani *artık sen nasıl yükselirsen yüksel* diye sahipsiz de bırakmamış bizi. Bu yaşamda hangi konuları atlayarak titreşimimizi, yani oluşumuzu yükselteceğimiz, bu yaşamda neleri öğrenmeye geldiğimiz, hepsi yazılı. Kendi gerçeğini yaşayabildikçe, bu yükseliş programında da ilerlemeye başlayabiliyorsun. Buyurun size yatayda ve dikeyde gidebilen insan.

İşte bunları görebilmek, deşifre edebilmek insanların haritalarında beni çok heyecanlandırıyor. Cemo'ya yardım edebilmek istiyorum. Geçenlerde izin istedim, Cemo'nun bir danışanına insan tasarımı analizini aktarımını dinledim. Tabii o kişiden de izin istedik. Beni görmüyordu, ben salonda bir köşede oturuyordum ama Cemo izin istemeden dinlemenin etik olmayacağını söylemişti. Diyorum ya, her şeyleri doğru, dürüst ve hakkaniyetli olmak adına bunların. Neyse, kırk beş yaşlarında bir doktordu. Cemo o kadar güzel aktarıyor ki, o bilgileri nasıl kullanacağı ile ilgili de yönlendiriyor. Ben insan-

larla konuşmak faslında yokum. Aslında tasarımına bakarsam tam da bunu yapabileceğim özelliklerim var da henüz daha o kadar aşamadım zihnimi. Kimseyle konuşmak istemiyorum. Sadece Cemo'ya aktaracaklarını hazırlamak, ona yardım edebilmek çok isterdim. Yani böyle kendi kendime farazi çalışmalar değil de, gerçekten aktaracağı birilerinin tasarım analizlerini hazırlamak, onun onaylaması, benim hazırladığımı sahibine aktardıktan sonra onunla üzerinde konuşmak... Öylesine heyecanlandırıyor ki beni işe yaramak. Evet, ben bir işe yaramayı çok özledim. Hele ki bu düşlediğim olursa Cemo'ya yardımcı olabilmek ve o kişinin de yaşamının iyi-leşmesine katkı sağlamak... Beni bu düşünceler çok yükseltiyor ve bunca zaman sonra içimde bir şey yapmaya yükseliş hissetmek gerçekten şaşırtıyor. Ölü balık gibi geçen onca aydan sonra.

İşte bugün de sabah erkenden yürüyüşümü yaptım ve Cemo uyanana dek çalışacağım. Bugün önemli bir işiniz olacağını söyledi dün ama ne olduğunu söylemedi.

Tak, tak, tak!

Hah, nihayet haber çıktı, acıkmaya da başladım. Kahvaltıyı genelde beraber yapıyoruz, hem ben sorularımı soruyorum, sohbet ediyoruz, sonra ikimiz de işlerimizin başına...

"Efendim Cemo?"

"Hadi gel kahvaltıya!"

Zaten hazırlanmıştım. Artık giyimime, saçıma, başıma, oturuşuma kalkışıma daha bir özen göstermeye çalışıyorum. Fena fırça yedim bir gün. "Her gün sevgilinin önüne çıkıyoruz yeniden, sen sevgilinin önüne böyle darmadağın mı çıkarsın?" demişti de afallamıştım.

"Geliyoruuuuuuum!"

Aşağı iniyorum. Anahtarı çevirip içeri giriyorum ve salona girdiğimde ilk duyduğum bir haykırış oluyor:

"Sürpriiiiiiiz!"

Ardından avaz avaz "İyi ki doğdun" şarkısı söyleyen sesler. Bunlardan biri en şen haliyle "İyi ki doğdun Lara..." diye alkışlarla coşarak dans eden Cemo. Diğeri, bilgisayardaki Leyla. O da ekrandan tüm canlılığıyla eşlik ediyor Cemo'ya. Ve diğeri de Cemo'nun telefonundan gelen bir ses, o kim ki? Oraya baktığımı gören Cemo, dudaklarıyla, "Altan," diyor bana.

O kadar şaşırıyorum ki kelimelerim yok. Masada bir doğum günü pastası var. Yanan mumları ile. Biraz yaklaşınca üzerindeki mesajı da görüyorum:

"İyi ki doğdun. Var mısın Lara?"

Doğum günüm müymüş? Hiç haberim yok, ekim sonu geldi demek.

"Hadi Lara, bir dilek tut ve üfle!" diye bir çocuk hevesi ve canlılığı ile uyarıyor beni Cemo.

"Kayda alıyor musun Leyla?" diye soruyor Altan. "Sonra seyretmek istiyorum."

"Görüntülü arasana," diyorum gözlerimi devirip ilk defa ona hitap ederek.

"İnternet zayıf bugün Lara," diyor. "Yoksa seni görmeyi çok isterdim."

"Alıyorum oğlum, merak etme. Hadi Lara, mumlar bekliyor."

Gözlerimi kapıyorum ve daha önce düşünmediğim ama o an ne istersin dediğimde kendime, içimden büyük netlikle yükselen dileğimi söylüyorum. Ve gözlerimi açıp mumları üflüyorum. Hepsi sönüyor.

"Bravooooooooo!"

Alkışlar.

"Cemo, bir mumu yak, sonuna dek kalsın," diyor Leyla. Mumun birini yakıyoruz hemen.

Cemo sarılıyor bana, ben de ona. Açıkçası çok sarsılmış durumdayım. Hiç ama hiç beklemiyordum. Doğum günümü hatırlamış olsaydın bile beklemezdim sanırım. Böyle özel pastalar filan.

"Pastayı bir tek biz yiyebileceğiz, kusurumuza bakmayın," diyor Cemo.

"Boş ver pastayı Cemo, ben zaten şekeri kestim. Herkese de tavsiye ederim. Hediyenizi verelim," diyor Altan.

"Aa, evet sıra hediyemizde." Leyla alkışlıyor. Ben utanıyorum çünkü masanın üzerinde bir paket var, büyük bir paket. Cemo alıp bana uzatıyor.

"Bu, üçümüzün ortak hediyesi Lara. Al bakalım," diyor verirken.

"Çok şaşırdım ve çok utanıyorum şu anda. Ne hediyesi ya, siz bana yaşamı..."

"Hadi, hadi, bekliyoruz," diyor Leyla ekrandan.

Paketi alıp oturuyorum. Açmaya başlıyorum ve açabildiğimde gerçekten gözlerimden boşalmaya başlayan yaşları tutamıyorum. Paketin içinden bir laptop çıkıyor. Pırıl pırıl bir laptop.

"Yahu ne ağlıyorsun, gel bakayım buraya."

Ona sarılıyorum ve sürekli aynı şeyi tekrarlıyorum: "Teşekkür ederim, teşekkür ederim." Kendimi biraz toparlayabildiğimde hepsine şunları söyleyebiliyorum: "Teşekkür ederim. Ben ölüyordum, yaşama döndürdünüz, yaşamıyordum, canlandırdınız adım adım, yemiyordum yedirdiniz, gülmüyordum güldürdünüz ve bugün sayenizde bütün bunlar tamam da, ben hiçbir işe yaramıyorum diyen Lara'ya yeni bir yaşam verdiğinizi ben biliyorum. Son nefesime dek her birinize minnettarım dostlarım."

"Bunların hepsine biz önayak olabilirdik ama her birinin seçimini yapan ve başaran sensin Lara," diyor ekrandan Leyla. "Seninle gurur duyuyorum kızım."

"Lara'mız bir tane," diye başımı okşuyor Cemo.

"Lara, ne diledin pastayı üflerken?" diye bir ses geliyor telefondan. Birden herkes susuyor. Bu Altan da enteresan bir adam.

Hep o andaki mevzudan başka bir yere zıplayabiliyor. Ne alaka dedirten cinsten. Şimdi nereden çıkardın benim dileğimi yani? Dolayısıyla önce bir sessizlik oluyor, herkes bir vites geçirecek ya. Derken Cemo'dan ilk ses geliyor.

"Bakalım söyleyebilir mi oğlum?"

Söyleyebilir miyim? Ne çok istiyorum söylemeyi ama işte doğru işleyeceğim ya, yaşamın adım atmasını bekliyordum ve o sırada uyanıyorum, evet, Altan bana bu imkânı veren oldu aslında. Bana sordu.

"Aslında tek bir dileğim var son günlerde... Yaşamdan bir davet bekliyordum. Sağ ol Altan, sayende oldu."

"Rica ederim, ilk defa bana olumlu bir şey söylüyorsun Lara, bugün şanslı günüm."

Haklı. Gülümsüyorum.

"Kusuruma bakma Altan, fark etmemiştim, insana benzer bir şey değildim biliyorsun..."

"Yok canım anlıyorum, neler geçirdin." Böyle telefona konuşmak da tuhaf oluyor ya. Ama dileğim bununla da alakalı esasında.

"Hadi yahu, çatladık. Söyle Lara. Altan sen de dur iki dakika."

"Söylüyorum, tamam," diyorum heyecanla. "Sevgili dostlarım, Cemo'm, benim şu aralar tek isteğim şu: Beni o eve götür Cemo, ben bana yaşam olan, beni yaşama döndüren o bilgilerin ilk geldiği evi görmek, orada olmak, o havayı solumak istiyorum. Her hücremle çekiliyorum oraya. Ne zaman mümkünse."

"Çamlık'a mı?" diye soruyor hayretle Cemo.

"Evet, Cemo."

"Yaşasın, buraya geliyorsunuuuuuuz!" diye alkışlar duyuyorum telefondan.

"Tabii kızım, gidilir ne var? Dileğin olacak bence tez zamanda, değil mi aşkım?" diye soruyor Leyla.

"Tabii gideriz Lara, zaten biz de bir planlar konuşmaya başlamıştık yılbaşı için Leyla'm ile. Bu yılbaşı hep beraber olmaya ne dersiniz dostlar? Planları yapalım."

"Ağaç benden," diyor Altan. "Burada her yer çam ağacı, bahçedeki bir ağacı süslerim."

Ben o an elimde bilgisayarım, geldiğini bile fark etmediğim doğum günümde, bu benim isteğim üzerinden planlar yapan dostlarımla o an öylesine mutluyum ki... Bu başka, doygunluk veren bir mutluluk. O an, her şeyiyle öylesine tam ki hani bir melek gelse, eksik ne var, daha ne istersin dese, aklıma bir şey gelmez. Kelimelerim yok. Bu yüzden bir şey söyleyemiyor, sadece şükredebiliyorum.

Gerçek mutluluğun, bu tam-lık hissi olduğunu ilk o gün öğreniyorum.

Bilgisayarımın gelişiyle ilerlemem büsbütün hızlandı ve çalışmalarım da. Nihayet en çok istediğim ama kendime bile itiraf edemediğim teklifi de yaşam Cemo ile getirdi. Tabii yaşamın nasıl da olması gerekeni tezgâhlayıp en uygun şekilde önümüze servis ettiğine bir kere daha hayran olmamak elde değil. İki hafta evvel bir sabah yine Cemo'nun kalorifer borusu çağrısını aldım ancak aşağı seslendiğimde bir cevap gelmedi. Hemen aşağı indim ve onu yatağında ter içinde yatar halde buldum. Beni görünce ilk söylediği, "Yaklaşma," oldu.

Gerçekten çok korktum, Cemo'ya bir şey olabilmesi fikri ile bedenim adeta bir korku yıldırımı ile sarsıldı. Cemo ben öyle kaskatı kalınca zorlukla konuşarak beni rahatlatmaya çalıştı:

"Korkma kızım. Altan ile konuştum. Altan test yapmamızı istiyor tabii. Senden ricam eczaneye koşuver de..."

Bir anda kendime geldim.

"Hemen."

Artık kapıdan seslenerek iletişim kurabildiğimiz mahalle eczanesinden Covid test kiti almayı başararak eve koştum. Cemo'ya kalsa hiç yanaştırmayacaktı beni de, ben dinlemedim tabii. Maskem ağzımda, -haber filan izlemediğim, kimseyle konuşmadığım, bizim evde de pek Korona lakırdısı hüküm sürmediği için olsa gerek maskeydi filan pek inanmıyorum bunlara bu yüzden- ilk paniğim geçince Cemo'nun testi yapmasına yardımcı oldum. Çok şükür Covid çıkmadı testte, uçtum sevinçten ama Cemo gerçekten iyi değildi. Ateşi 38 derece civarlarında, terliyor, yüzü kıpkırmızı.

Hemen Altan'ı aradım. Altan zaten konudan haberdar olduğunu, Covid çıkmamasının iyi haber olduğunu ama kesin bilebilmek için PCR test olunması gerektiğini, hemen bir arkadaşını ekipmanları ile göndereceğini ve Cemo'ya da toparlanabilsin diye serum bağlanmasını sağlayacağını söyledi. Sıvı takviyesi ve ne yapılmalı ne yapılmamalı konusunda beni bilgilendirdi. Dediklerini harfiyen not aldım ve Altan'a aramam için onay verdikten sonra -önce kendisi aramak istedi- Dr. İdris Bey'i aradım. İdris Bey ve takımı anlaşılan Covid zamanı işleri iyice gelişmiş bir ekip. Kimse çok gerek olmadıkça hastaneye gitmek istemediği için her türlü test, serum bağlama gibi işlemleri evlere giderek yapıyorlar.

Yaklaşık bir buçuk saat sonra kapı çaldı. İdris Bey ve yardımcısı bir hemşire hanımı içeri aldım. Testin sonucunu gösterdim, bu testlere yarı güvendikleri için yine de bir PCR test yapacağını ve sonucu yarın ileteceğini, benim yine de dikkatli davranmamı söyledi. Bu arada Cemo'ya bir serum bağladı. Ateşi düşürsün, toparlasın diye. Ben de birlikte yaşadığımız için PCR testinden nasibimi aldım. Bütün bunlar olup biterken ben nasıl sakin kalabildiğimi bilmiyorum çünkü Cemo'ya bir

şey olması fikri beni dayanılmaz bir sersemliğe ve şaşkınlığa sürüklemişti. "Nasıl yani?" gibi bir durum. "Yok canım, olamaz," gibi bir hal. Ancak "Olamaz canım öyle bir şey" ile işlemeye devam edebiliyordum. En ufak "olabilir"e dönersem içimde dayanılmaz bir acı baş veriyordu.

Derken tabii Leyla aradı. Ben konuştum kendisiyle, sakin sakin, nötr kalarak korkutmadan anlattım durumu. Cemo uyuyordu. Onu rahatlattım. Merak etmemesini, her daim Cemo'nun yanında olacağımı söyledim ve uyanınca mutlaka kendisini arayacağıma ve konuşmalarını sağlayacağıma söz verdim.

Neyse ki dirayetli kadın, bir de o ağıt yaksaydı nasıl başa çıkardım bilmiyorum çünkü ancak kendimle baş edebiliyorum. Dengede kalmaya çalışıyorum. Altan en büyük destek. Daha doğrusu Altan'ın sesi. İngiltere ile işleyen hatlar maalesef bizim Bodrum dağı söz konusu olunca zayıf kalıyor. Görüntülü arayamıyor Altan. Daha önce böyle olmadığını, bir arıza yaşandığını söylüyor. Sadece sesi de olsa da tek güvencem Altan. O olmasa ne yapardım bilmiyorum. Hem İdris Bey ile hem de benimle sürekli konuşarak operasyonu o yönetti. Ben de bir çorba yaptım Cemo'ya, mercimek çorbası, yapmayı tek bildiğim çorba. İçmedi ama. Genelde uyumaya devam etti.

Sonuçta rahatsızlığı Covid çıkmadı ama ben o üç gün büyük sınav verdim. Hele ki o ilk gece. Öncelikle olumlu bir oluş sergilemem gerektiğini biliyordum. Panik kimsenin işine yaramazdı. Kendimle ilgili bir derdim yoktu, zaten ölüm kapıma gelmişti ve yalayıp geçmişti. Yaşamak konusu ile ancak yeni yeni flört ediyorum. Ama Cemo, Cemo'suz yaşamak, Cemo'nun yaşamaması, bunlar benim için dayanılmaz düşünceler oldu. Bütün gece başında bekledim. Her korkudan yaş indiğinde gözümden, tövbeledim. Hep tövbeledim.

İdris Bey ertesi gün iyi haberleriyle geldi. O da ben de Covid değilmişiz şükür. Bana yine de Cemo'ya iyi bakmamı, yaşı

olduğu için ve şimdi beden zayıf düştüğünden daha Korona'ya açık hale geldiğini söyledi. Ben bir hafta Cemo'nun yanında yaşadım. Üçüncü gün gözünü açıp benimle konuşmaya başlaması herhalde yaşamımın en mutlu anlarından biriydi.

"Demedim mi sana, bana gelemez Covid movid? Bir alacağım vardı senden, bir iki gün o baksın bana dedim ya, ne var? Bak borcun bitti, fena mı? Hep sana çalışıyorum, hep. Hah hah ha."

Öksürmeye başlıyor. Olay sonuçta normal üst solunum yolları enfeksiyonuna bağlandı. Teşhis bu. Bu yüzden öksürük olacak biraz demişti Altan.

Ben de gülüyorum. O an, kim ne söylese gülebilirim. Baştan aşağı şükür haldeyim çünkü.

"Çok şükür Cemo'm, çok şükür kurtuldun, ne yapardım sensiz ben?"

"O nasıl şükür öyle Lara, şükür öyle olmaz."

"Efendim?"

"Yavrum bak, sevgiliden korkmayalım. Ondan neden korkacağımızı ve başımıza geleceklerden nasıl sıyırtacağımızı bulmak için değil, Onun sevgisini idrak edebilmek ve hak edebilmek için yaşıyoruz burada. Şükründe korku olmasın, sevgi olsun. Korktuğun için değil, ne çok sevildiğini idrak ettiğin için şükret. Ne yapardım ben deme dehşetle, ne çok seviliyorum ki bana dostumun sağlığına dönüşünü yaşattın, şükredecek bir böyle güzel bir mesele daha verdin de."

"Şükredecek bir mesele ha."

"Tabii, ne zannediyorsun? Korku şükrün malzemesi olamaz. O, programladığı yaşamın işleyişi ile senin her korkunu sevgiye dönüştürmek için işler. Bu sevgiyi, bu korunmayı, bu esirgenmeyi idrak ettiğin için şükretmektir mesele. Aslında her gerçek şükür, ne çok seviliyorum idrakidir. Çünkü o hep verir. Alamayan biziz."

"Cemo, çok yorgun olmadığında anlatırsın çünkü farkı pek anlayabildiğimi söyleyemem."

O sırada bilgisayarım ötmeye başlıyor. Evet, benim de artık online iletişim platformum kurulu. Şimdilik bir tek Leyla ile görüşüyorum tabii.

Leyla'nın Cemo ile görüşüp rahatlamasından sonra ben Cemo'yu uyusun diye biraz bırakıyorum. Leyla kapatmamamı, benimle konuşmak istediğini söylüyor. Salona geçiyorum.

Leyla bana dakikalarca teşekkür ediyor, benim burada olmamın onun için ne denli bütün olayı değiştirdiğini anlatıyor, nasıl da gönlünün ferahladığını.

"Senin varlığına şükür Lara'm. Ne çok seviliyoruz ah, hep bize birbirimizi yolluyor."

"Ne demek Leyla? Cemo benim canım."

"Ha bir de görev verdi bana. Sana sevgiden şükür ne demek onu anlatacakmışım," diye kıkırdıyor.

"Ya acelesi yok Leyla. Demin bir şeyler anlattı da bende tam oturmadı. Anladı tabii anlamadığımı. Akıl mı kaldı zaten bende? Acelesi yok..." diye ben de kıkırdıyorum.

"Yok, anlat dediyse üzerimde kalmasın. Vardır bir düşündüğü. Bak canım, aradaki fark çok ince ama büyük fark yaratan bir çizgi. Şimdi gelelim esas soruna. Şükrün sevgiden olması meselesine. Biliyorsun burada herhangi bir anda ne yaşadığın hep aynı sorunun cevabına dayanıyor: Sen kimsin? Odaklandığın ne ise, o olursun ve onu katlayarak yaşatır sana bu sistem. Kendimizi bilelim diye böyle kurgulanmış."

"Evet, evet, bunu biliyorum."

"Biliyorsun da işte daha yaşamımızın içine sokmamız için gereken uyarışlar var. Nasıl yaşayacağız, bu bilgileri nasıl yaşamımıza entegre edeceğiz? Mesele bilmek değil, onları oluşuna yansıtabilmek."

"Pardon, ukalalık etmek değil niyetim, sadece heyecanlanıyorum anlayabilmek için."

"Şimdi şükür, daha önce de söylemiştim ya, çoğaltan bir araçtır. Çünkü şükrettiğin şeyin varlığına odaklanır zihnin, bak bu var bende, der ve o ne ise ona 'var' dediğinden onun artmasını sağlar. Buraya kadar da tamamız. Fark şurada: Sen korkudan şükrettiğinde zihnin aslında korkulacak bir şeyi daha atlattım konusuna şükrediyor. Yani aslında burada *korkulacak şeyler var* inancını besliyor. Dolayısıyla hiç farkında olmadan bizim içimizdeki korku artıyor. Mesela bugün de *karnım doydu çok şükür* dediğimizde, aç kalabilirdim korkusunu onaylıyoruz bir yandan."

"E, hani yediğimiz lokma, içtiğimiz su için şükredecektik bolluk adına? Ne diyelim peki?"

"Hah işte bak tam da burası fark. Karnım doydu, diye değil de, *çok şükür, ne lezzetli bir yemek yedim* ya da *ne keyifli bir yemek paylaştık Leyla ile*, mesela biriyle yiyorsan. Böyle desen ne fark olur?"

"Hmmmm. Birinde aç kalmadığım için şükrediyorum, diğerinde ise lezzetli ve keyifli bir yemek yediğim için."

"Fark nerede?"

Bir anda zıplıyorum.

"Birinde korku var. Açlık korkusu. Diğerinde ise keyifli bir doygunluk."

"Bravo! *Çok şükür Leyla ile ne güzel bir yemek yedik* ya da tek başına musun, *çok şükür ne keyifli, ne lezzetli bir yemek yedim* dediğinde beden ne yaşıyor? Yaşam aracın neyi yaşıyor? Güzellikleri, keyfi, lezzeti yaşayan olabilmeyi. Bak Allah insana sadece karnının doymasını vermemiş. Güzel doymayı vermiş. Keyifli doymayı vermiş. Sadece karnımızın doyması değil, doyururken keyif alabilmemiz ayrıcalığını vermiş. Her şeyin en güzelini yaşayabilmeyi sunmuş insana. İşte bunu görebildiğinde insan olmanın, Sevgilinin verdiği güzellikleri yaşayabilen olmak olduğuna uyanırsın. Beklenen odur. 'Ne çok seviliyo-

rum' idraki mümkün o zaman. 'Neyse bugün aç bırakmadı' dediğinin sevgisini hisseder misin? Korkarsın ondan. Allah'ım kimseyi aç koymaz oysa. Herkesin nasibi verilmiştir, yeter ki alan olabilelim. Yani özetle şükrümüz, 'Çok şükür bundan da yırttık' şeklinde olunca korkudan işleyen şükür olur ki o şükür yine senin alttan alttan korkunu besler, oluşunu düşürür ve en önemlisi O'nunla arana mesafe koyar. Oysa Yaradan baştan aşağı sevgidir, vermektir, her şeyi vermiştir, bizim hak etmemizi bekler biliyorsun. Şükrün, hep onun sevgisini görebilmekten kaynaklı olsun."

"Çok şükür Leyla ile ne güzel, keyifli bir sohbet ettik. Nasıl da idrak geldi şükür konusunda çok şükür," diyorum gülerek.

"Aynen. Böyle dediğinde beden ne yaşıyor? Yaşam aracın neyi yaşıyor? Güzellikleri yaşayan olabilmeyi. Bak alan o, aldı ve doygunluk yaşıyor, o olumlu duygularla. İşte bunu terbiye edinirsen yavrum, bir daha su içtiğinde mesela ona göre şükredersin. Ya da nefes seansı yaptın, oh çok şükür nefesim nasıl da genişledi, yürüyüşten mi geldin, çok şükür nasıl da bacaklarım kuvvetlendi gibi şükredersen -ki bak senin her gününden örnekler veriyorum- bunların her birinde yaşam aracın onun sevgisinin vericiliğini yaşatıyor olacak. Buna dikkat önemli Lara, yaşaması seni mutlu eden, sevgi yaşatan şeylere şükret."

"Evet, yani diyorsun ki biz verdiklerini alıyoruz ama onlardaki güzelliği de idrak eden olalım."

"Tabii, her zaman ne çok sevildiğine odaklan şükründe. Yaradan sevgidir. Korku ile ilişki kurarsan ondan uzakta kalırsın. Hep sevgi-li kul olmayı besle, korkan olmayı değil. *Ben Allah'ın sevgi-li kuluyum çok şükür*, de mesela. Çok önemlidir bu."

"Şimdi anlıyorum. Ne çok seviliyorum ki Cemo'nun iyileşmesini bana yaşattı, şükreden olmayı yaşattı."

"Aynen, ne müthiş bir oluştur o şükreden olmak. Ne büyük lütuftur."

"Vay, gerçekten etkilendim. Nasıl da dikkatle seçmemiz lazım neye odaklandığımızı ve nasıl da dikkatle işlememiz lazım."

"E, tabii bilinç olma sorumluluğumuzu alacağız. Boşuna demeniş: *Kulum beni nasıl bilirse, ona öyle gönünürüm.* Biz sevgili bilelim Lara'm."

O sırada ekrana bir adam görüntüsü giriyor ve Leyla'nın kolunu tutarak çekiştirmesini görüyorum. Bir ses de çıkıyor ama seçemiyorum.

"Tamam Murat, bak Lara ile konuşuyorum. *Say hi!*"

Bilgisayara doğru kafasını bir çevirir gibi yapıyor ve gözlerime bakmadan belli belirsiz bir *hi* duyuyorum.

"Haydi ben gittim Lara, gezme vaktimiz geldi, akşam ararım tekrar."

Leyla'ya teşekkür ederek akşam yemeğine dek çalışıyorum. Akşam biraz çorba içiyorum Cemo'ya. Biraz Leyla ile konuşuyorlar. Sonrasında ise yaşamımı o günden sonra bambaşka bir noktaya taşıyacak olan bombasını patlatıyor Cemo:

"Kızım, senden bir ricam olacak."

"Tabii, söyle Cemo."

"Yarın, şu geçen gün analizini yaptığım doktor var ya, hani dinlemiştin sen de, onun analizinin ikinci bölümü var ama ben yapamayacağım kızım. Rica etsem sen aktarır mısın?"

Donup kalıyorum.

"Ben mi?"

"Tabii ya. Hazırladığım dokümanı bir elden geçir ve aktar. Artık kolaylıkla yapabilirsin. Gücüm yok Lara. Bana büyük iyilik yaparsın."

"Cemo, senin için her şeyi yaparım biliyorsun ama bu, yani hazır olduğumu sanmıyorum, daha çalışmam lazım hem..."

"Lara! Tasarımında yer alan ve doğru işleyerek aşmaya geldiğin yetersizlik korkunu bana satma. O *daha, daha* hastalığı burada mı baş gösterecek kızım? Uyan ve onu aşabilmen için

önüne gelen bu fırsatı kullan. Aylardır bunlarla yatıp kalkıyorsun, benden daha ileride olabilirsin vallahi, bilmiyor muyum gece yarılarına kadar tıkırtın geliyor yukarıdan. Bu kadar iyi bildiğini bir adama aktaramayacağına inanmamı mı bekliyorsun? Daha ne kadar bu yetersizlik palavrası?"

Doğru söylüyor. Yapabilirim. Bunu geçen gün onu dinlerken, hem de büyük heyecanla içimde hissetmiştim. Sonra o yükselen heyecanı paylaşmamıştım Cemo ile. Korktum, *gaza geldin saçmalama* diye kendimi bastırmıştım ama işte ne tuhaf, gerçekten sen o olduğunda yaşam getiriyor. Cemo bu halde olmasa zor kabul edeceğim bu teklifi, böyle önüme koyuyor ki...

"Peki tamam, kaçta randevun?"

"Yaşa. Yarın 15.00. Üstünden de geçeriz birlikte. Şimdi rahat bir uyku çekeceğim sayende. Biliyorsun sözlerimi tutmak önemli. İnsanlar öyle heyecanla bekliyor ki. O gözlerindeki kendi gerçeği ile karşılaşma heyecanı. Yok, bugün yapamayacağım demek yoruyor insanı. Ama bak artık yardımcım var yahu!"

Gülümsüyorum, içim öylesine sıcacık oluyor. Ne çok seviyorum bu adamı.

"Dur hele, bir sınavı layıkıyla verelim de. Hadi, lavaboya gidecek misin? Vereyim mi bacağı?"

Başını sallıyor. Kalkmasına ve bacağını takmasına yardım ediyorum. Yatağa yattığında tüm ışıkları kapatırken içimden geleni söylemek istiyorum:

"Cemo, güvenine çok teşekkür ederim. Seni çok seviyorum."

"Hadi git yat, yoruldun. Ayrıca seveceğiz tabii Lara, başka işimiz mi var burada? Bunu öğrenmeye geldik."

"Öğretiyorsunuz."

"Öğreten tek, Lara'm. Daha konuşacaksan ama..."

"Tamam, tamam," diye ışıkları kapayarak salona gidiyorum. Son üç gündür orada uyuyorum, seslenirse duyabilmek için. O gece çok zor uyuyorum. Sevgi, sevilmek bu duygular damarla-

rımı patlatacak kadar hızla içimde dönüyor sanki. Hiç yaşamadığım kadar kuvvetli bir devinim var içimde. En sonunda nefes yapmayı akıl ettiğimde gecenin bir yarısında, nefes çalışması esnasında uyuyakalıyorum.

Sabah gözümü açtığımda, hatırlayınca o gün beni bekleyeni, dehşet basıyor. Gerçekten dehşet. "Nasıl kabul edebildim ben bunu, nasıl gaza geldim? Hemen gidip iptal etmeliyim. Yapamam, yapabilirsin diyecek ama yapamam!" düşünceleri dört dönüyor içimde. İşi, yani analizi aktarmanın, ilk defa birine aktarmanın zorluğu bir yana, değişik bir insanla konuşmam, gözlerinin içine bakmam da gerekiyor. Oysa kimseyle iletişim kurmak istemiyorum ben.

Bu cümle zihnimde oluştuğunda daha, bunun çakma kimliği yaşatan zihin olduğunu biliyorum. Hayır, ben insanlara hizmete geldiysem bu iletişim kurmama isteği gerçek olamaz. Belli ki zihnim sabote ediyor yine. O kadarını seçebiliyorum artık. Ancak üzerime salınan korku da çok gerçek gibi görünüyor ve aslında komik ama şunu fark ediyorum: O korku hissinden korktuğumuz için hemen geri adım atıyoruz. O korkunun verdiği bedensel etkiden kaçmak istiyoruz. Korkmaktan korkuyoruz, ne komik. Ben korkmaktan korkarak yaşamak istemiyorum artık. Ben yürümek istiyorum, yeni yaşamımı kurmak istiyorum. O zaman bir sonraki doğru şeyi yapmalıyım hemen. Korku ile sohbet ederek geçmeyecek bu ha. Hemen gerçeğe yani yaşama gelmek gerekiyor.

Gözlerimi kapayıp beş dakika kadar nefes çalışması yapıyorum. Sonra yüzümü yıkayıp giyiniyorum ve mutfakta önce çayı koyuyorum. Kendine geldiğini dün akşamüstü çay isteyince anladım.

Cemo'ya bakmak için içeri gittiğimde, yatakta uyanık olduğunu görüyorum.

"Hah, uyandın mı?"

"İki şekilde de evet," diyorum gülerek ve yaşadıklarımı ona anlatıyorum.

"Korkacaksın tabii. Lara bak, korku yaşanmış olandan türemiştir. Geçmişe dayanır. Beden hafızasının görevi 'burada güvenli olmayacak bir durum olabilir' sinyalini vermektir. Bak buraya kadar içgüdüsel. Tıpkı hayvanlarda olduğu gibi. Ama insanın farkı ne? O geçmişe dayanan uyarıyı alıp şimdinin gerçeğine uygun mu değil mi, şu an gerçeğinle uyuşuyor mu bakıp seçim yapmak. Bak gördün mü, yine seçime geldik."

"Yani ben bu uyarıyı aldım çünkü insanların içindeyken yaşadıklarım acı verdi. Kaçtım. Tekrar insanlarla ilişki kurmaya korkuyorum."

"Yahu, benimle bile konuşman ne çok vakit aldı, hatırlasana kızım. Altan ile hâlâ tam konuşamadın, benim hastalığım sebebiyle yapılan birkaç mecburi konuşma dışında. Zaten üç kişi var işte henüz. Bak mağazada bayıldın. Bunlar hep baş edememe korkusuyla kendini geri çekme çabaları. İnsan istemiyorum diyorsun ama esasında korkuyorsun."

"Ama ne yapayım Cemo, çok kötü oluyorum. Bak şimdi dilim dolaşacak diye korkuyorum adamla konuşurken."

"Canım Lara, ne yapacaksın? Gerçeğinle uyuşuyor mu bu durum, bakacaksın? Ne için buradaydın sen?"

"İnsanlara kendilerini gerçekleştirmeleri için rehberlik yapmak."

"E, nasıl yapacaksın kızım bunu? O yukarıdaki odada, bilgisayarda hayali tasarımlar hazırlayıp hayaletlere konuşarak mı? Hah, hah, ha. Bak yorma beni. Görüyorsun ki gerçeğine uymuyor, demek ki korku sahte, demek ki seçim yapacaksın ve bir zahmet Remzi Bey'e analizinin kalanını aktaracaksın. Hem de öyle güzel aktaracaksın ki benden iyi aktaracaksın çünkü

sana vermiş bütün o kabiliyeti ve ben seninle çok gurur duyacağım. Yoksa ne olacak? Korku sebebi ile bir kere daha zihnine yenik düşeceksin. Zihnin geçmişe ait bu korkuya bakıp durduracak seni. Aynı çakma Lara bir gün daha dönecek, sen kendini gerçekleştiremeyeceksin."

"Ya hazır değilsem gerçekten?"

"Yaşam sana daveti getirdiğinde dün akşamki sevincini düşün, hazır olduğunu biliyorsun."

"Cemo inan bana, her şeyden çok artık kendimi gerçekleştirmek istiyorum."

"Ama insansız olsun diyorsun hah, hah, ha."

"Evet, öyle olsa iyi olurdu," diyorum gülerek.

"İşte o mümkün değil. Hiçbir tasarım, yani kimse için mümkün değil. Bak, doğada hiçbir şey kendisi için yaşamıyor. Bir ağaç kendi meyvesini yiyebiliyor mu? Bir çiçek kendisi için mi salıyor o güzel kokusunu? Ya güneş, kendini ısıtmak için mi parlıyor? Bir diğeri için hizmet doğanın kuralı kızım. Öyle Rabbena, hep bana yok."

"Haklısın. Biliyorum, haklısın. Ama neye sinir oluyorum biliyor musun? Bak tasarımımı biliyorum, yapmam gerekeni biliyorum ama yine de gelmiş şu halde seni meşgul ediyorum. Sen olmasan vazgeçeceğim işte. Kendini gerçekleştirmek kolay değil, yani kim olduğunu bilsen bile."

"Hah! Yaşa be! Bak ne önemli bir saptama, şimdi bir bardak çay verirsen inşallah sana bu sorunun cevabını vereceğim."

"Daha iyisin ama değil mi?"

"Evet, bugün de dinlenirsem yarın ayaklanırım diye ümit ediyorum. Yat, yat bana göre değil. Bak ateşim yok bu sabah, atlattım sayılır. Bir de çay içebilirsem..."

"Tamam, tamam."

Ayağa kalkıp biraz odanın pencerelerini açıyorum. Bugün harika bir hava var. Kasım ayının başındayız tabii. İstanbul'un

pastırma yazı derdi annem. Mutfakta çaylarımızı koyduktan sonra yanına geliyorum Cemo'nun.

"Aslında sana söylediğim mızıklamak için değil, sadece kendimde saptadığım şaşırttı beni -ki ben bu kadar daldım bu işe- zihin geldi miydi hadi bakalım yine kayıyorum."

"Çok güzel saptama. İşte o yüzden Leyla'm zihin dönüşümü olmadan olmaz der. Bak ama zaten yaşamın yapısı niye ikili? Her şey iki aksta gerçekleşmeli. Kendini gerçekleştirmek de öyle."

"Yani?"

"Yani sen tasarımını dinledin, anladın ve tam bir konuda harekete geçeceksin. Mesela bugünkü sunum. İşte onu başarabildiğinde sen yatayda kendini gerçekleştirmiş olursun, Lara olursun. Neden? Çünkü bir insana kendi gerçeğini yaşayabilmesi için rehberlik yapacaksın. Ancak bunu yapabilmek için, dikkat et buraya, dikeyde de kendini gerçekleştirmen lazım."

"Dikeyde kendini gerçekleştirmek mi?"

"Dikeyde ilerleme, oluş üzerinden değil mi? Bak dikkat et. Kendini gerçek-leştirmek. Yani biraz daha gerçek olmak. Biraz daha ben gerçeğim diyebilmek. Biraz daha gerçeğe yaklaşabilmek."

"Vaaaaaay?" Heyecandan ayağa fırlıyorum. "Gerçekten müthiş. Yani biraz daha iyileşmek."

"Evet, nasıl olacak bu, hop geldik zihnini aşabilme konusuna işte. O geçmiş korkuyu sana satmaya çalışan zihnini aşabildiğinde, biraz daha gerçeğe yaklaşacaksın. Biraz daha kendini gerçek-leştireceksin. Biraz daha iyileşeceksin. Yani sen bugün o koltuğa oturup o sunumu yaptığında, kendini iki kere gerçekleştirmiş olacaksın. Bak bu kıyağımı da unutma, hah, hah, ha. Şimdi bana bugün mor gözlüğümü ver lütfen."

Yatağının yanındaki komodinde duran, dün akşam çıkardığı yeşil gözlükleri bana uzatıyor.

"Bir de bilgisayarımı ver de haberlere bir bakayım. Ne saçmalıklar dönüyor yine ortada kim bilir."

Ben hâlâ biraz evvel gelen idrakin şoku ile kalkıp Cemo'nun gözlük çekmecesine gidiyorum. Tam on bir ayrı renk gözlük. "Her gün rengimi seçiyorum, ne var? Bana ne iyi gelecekse o gün, onu takarım," demişti de ne şaşırmıştım ilk zamanlar, kesinlikle deli olduğunu düşünürdüm, gülümseyerek hatırlıyorum. Mor gözlüğü alıp veriyorum ona. İçeriden bilgisayarını getirirken çayını da tazeliyorum.

Sonra kaçış yok, günün geri kalanını heyecandan ikide bir tuvalete giderek ve kâh zihnimle çalışarak, tövbeleyerek ve kâh aktaracaklarım üzerinde çalışarak geçiriyorum. Nihayet saat 15.00 olduğunda ve bağlantı kurulduğunda, başımı yukarı kaldırıp Remzi Bey'in yüzüne bakabilmek için gücümü topluyorum. Bunun ne zor olabileceğini bir yıl evvel o tüylerimi kabartarak gezdiğim günlerde söyleselerdi kahkahalarla gülerdim. Alay ederek, küçümseyerek gülerdim. Ne kolaymış insanın kendi sahteliğini ortaya koyması, o sahtelikle oraya buraya kendini saçması. Ne zormuş o sahteliği bir fedai gibi koruyan zihnini aşıp içindeki gerçeğin olarak yaşama kendini sunmak. Nihayet gözlerine bakabildiğimde ilk cümlemi söylerken sesim titredi mi hâlâ bilemiyorum:

"Merhaba Remzi Bey."

Bu, benim aslında yeniden yaşama merhaba deyişimdi, bunu biliyordum. Göründüğünden çok daha büyük bir seçimdi ki zaten başıma yağdırılan korkular da bunu engellemek içindi. Bıraktım kendimi.

"Öncelikle çok teşekkür ediyorum, analiz koçluğunuzun devamını benimle yapmayı kabul ettiğiniz için."

"Rica ederim. Cemo Bey öyle uygun gördüyse bize söz düşmez. Nasıl oldu kendisi?"

"Ateş düştü çok şükür. Daha iyi, toparlanıyor. Şimdi geçen sefer Cemo ile tasarımınızın tanım bölümünü yaptınız, yani

kim olmaya geldiğinizin bilgilerini aldınız. Bana o bölümle ilgili sormak ya da benimle paylaşmak istediğiniz bir şey var mı?"

"Lara Hanım, inanın çok şaşırdım. Ne kadar ezbere yaşıyormuşuz. O gece uyku uyuyamadım, Cemo Bey sonunda, benim kuvvetlerim, yetilerimle ilgili o özeti okuduğunda..."

"Evet, Ben Kimim bölümü değil mi?"

"Gerçekten gözlerim doldu. Dedim ya gece uyuyamadım. Ne çok engellemişim kendimi."

"İşte bugün neden engelliyoruz, kendimiz olabilmemiz için ayağımıza takılan ama aslında aşmamız gereken korkular, inançlar ne? Bunları öğreneceğiz. Yaşam programı, biraz daha gerçeğe ilerleyebilmemiz için bizi tetikleyerek neleri öğrenmemizi istiyor bu yaşamda? Ki bu bölüm bilinç yükselişi ile ilgili. Biliyorsunuz bilinç ne kadar yükselirse yatayda gideceğimiz kat da o kadar yükselir."

"Evet, evet. Cemo Bey anlattı geçen hafta bu yatay dikey işini. Harikasınız, ne diyeyim. Kırk beş yaşındayım, nerede yaşıyormuşum bu kadar gerçekten uzak? Şurada iki haftadır öğrendiklerime göre, kendi işleyişime göre yaşamaya gayret ettim, nasıl da daha kolay akmaya başladı yaşam. Haybeye tokat yiyormuşuz..."

"Haklısınız. İnsan öyle hissediyor. Evet, şimdi ben müsaadenizle aktarımıma başlayayım."

Ve anlatıyorum, ekranda Remzi Bey'in tasarım haritası üzerinde anlattıklarımı işaret eden bölümleri göstererek ve anlattıkça açılarak, hatta bazen kendimi bile hayrete düşürerek anlatıyorum. Bittiğinde birkaç satırla yaşam amacı üzerinde de konuşuyoruz. Nihayet tamamladığımda Remzi Bey'in yüzünde gördüğüm ifade kadar doygun hissettiren bir şey oldu mu bana bu yaşamda, bilmiyorum. Her şeyin tam yerine oturuşuna katkı sağlamak. Tam da yerini buldu diye titreşmesi yaşamın sanki. Müthiş bir duygu. O gözlerin parlayışı.

"Lara Hanım, nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum."

"Rica ederim. Size e-posta ile bu çalışmanızın video kaydını da göndereceğim ve bir de hazırladığım Pdf dokümanı. Tavsiyem ara ara dinleyin ve okuyun. Çok fazla bilgi malum, yavaş yavaş, yaşamda da karşılığını gördükçe daha iyi oturuyor."

"Tabii, tabii. Sizden bir ricam daha var lütfen."

"Buyurun?"

"Lütfen eşim ve dokuz yaşındaki kızımız için de analiz yaptırmak istiyorum. Çok etkilendim. Eşim zaten benim anlattıklarımdan heyecanlanmıştı. Ama şimdi tamamlanınca, ben çocuğumuza da gerçekten bir ebeveynlik yapabilelim isterim. Onun tasarımını öğrenip ona göre onu yönlendirmek yaşamda... Cemo Bey çok yoğun biliyorum, rica etsem siz yapabilir misiniz eşim ve çocuğumun insan tasarımı analizlerini?"

İşte o an herhalde gözlerim büyümüştür. Her bir hücrem sanki "Heeeeeeey!" diye bağırdı. Hani milli maçta gol atılınca nasıl bağırırsak öyle. Müthiş bir sevinç ve hiç yaşamadığım bir başarı hissi.

"Tabii ki Remzi Bey. Lütfen siz bana doğum bilgilerini mail atın."

"Çok teşekkür ediyorum."

"Ben teşekkür ederim."

Kapatıyorum bilgisayarı ve ayağa kalkıyorum zıplayarak. Cemo'nun kapısına gidip hafifçe kapıyı tıklatıyorum.

"Gel bakayım gel, nasıl gitti?"

"Eşine ve kızına da yapmanı istiyor," diye zıplamaya başlıyorum odada.

"Yaşa be kız! İşte bu kadar. Yeni işine hoş geldin. İşte şimdi bana yardım edeceksin. Elimdekilerden de veririm sana, hazırlarsın."

"Gerçekten mi? Yapmak zorunda değilsin Cemo, kendi zamanın da olur nasıl olsa."

"Zamanı bu Lara'nın, yoruldum artık ben de. Yavaş yavaş sana atacağım elimdekileri. Ama görünen o ki sen kendi yaptıklarından da yeni danışanlarını çekeceksin hah, hah, ha! Allah'ım sana şükürler olsun şu Lara'mızı da zıplattın ya sevinçten, ne büyüksün!"

Gülüyorum. Doğru çünkü. Buz kalıbından bu noktaya gelmek. Ölmeye yatmaktan ilaçsız, içkisiz, uyuşturucusuz sevinçten zıplar hale gelmek. Mümkünmüş. *Nasıl olabilir?* sorusunun cevabı ise belli: Gerçeği görmek, gerçeği seçmek ve kendini gerçekleştirmek. Sadece adım adım kendini gerçekleştirmeye geçmek.

Cemo bir hafta sonra tam olarak iyileşti ve ayağa kalktı. Ben de bankadan nezarethaneye atılmak üzere alındığım günden beri ilk defa yeniden para kazanmaya başladım. İlk kazancım Remzi Bey'den geldi tabii. Hem de kızı ve eşi için yapacağım çalışmanın bedelini de peşin dahil etmiş, öyle yolladı yeni açtığım hesabıma. Eskilerinin yerinde yeller estiğinden yeni bir banka hesabı açtım kendime. Yeni işim, yeni hesap... Bu yeni işimden ilk kazandığım para ile en çok yapmak istediğim aslında Cemo'yu güzel bir yemeğe götürmek. Adam keyfi seviyor, biliyorum. O da kapalı aylardır, Leyla'sı yok. Bazen birkaç meze hazırlayıp karşılıklı ekranlarda rakı içiyorlar, sohbet ediyorlar sanki restorana gitmiş gibi. Bir yandan müzik. Şarkılara birlikte eşlik bile ediyorlar. İki insan bu kadar mı her türlü birbirine denk olur?

Eskiden nasıl uyuz olurdum onların bu aşk böceği olma hallerine. Kaldıramıyordum herhalde böyle bir sevgi ve birliği. Aşktan da, aşk etrafındaki her şeyden de nefret ediyordum, etmek istiyordum, ondan herhalde. Gerçi sadece onların aşkı

mı? Zihnimle saldırmadığım bir tek şey kalmamıştı. Herkese bir laf atma, bir kulp takma, herkeste bir kusur bulma. Şimdi anlıyorum tabii bu sürekli kusur bulma, sürekli karşıdakini suçlama halinin arkasındaki sancılı kendimi yüceltme gayretini. O kadar aşağıda görüyordum ki tabii kendimi, herkese bir kulp takmak her şeyi kaybetmiş o çakma Lara'nın, "Oysa bak ben ne kadar doğruyum"u haykırmak ve diğer her şeyden üstünlüğünü yaşama arayışı idi esasında. Herkes yanlış, ben doğru.

Halbuki gerçek tam tersi. Bir yerde kusur görüyorsan, onu görmenin sebebi zaten o kusurun sendeki varlığından kaçma çabandır. Sende olduğu için tetiklenirsin. Aslında kendinde olduğunu bildiğin ama kendinde görmek istemediğin bir şeyi biri ya da bir olay gelir sana hatırlatır aslında. İşte zihin de saldırır. "Bende yok, bakın onda var. Ben doğruyum, o yanlış."

Cemo ile Leyla'ya baktığımda zihnim sürekli onların aşk halleri ile dalga geçer, aşağılardı. "Aptal aptal, bu ne hal ya, bu kadar aşk filan!" diye aşağılardım ki aslında kaçmaya çalıştığım aşk karşısında kendimin düştüğü koca aptallıktı.

İşin komiği, biz yargılarla sözde kusuru karşı tarafa attıkça, o kusurun altını çizdikçe kendimizi de yakıyoruz. Ben onları aşağıladıkça, kendimi de farkında olmadan aşağılıyordum. Yani bu başkasına atma yolu, aslında kendi içimizdeki suçluluğu katlıyor. Bir koca dünya da işte, hep başkalarını yargılayarak sadece kendi suçluluğunu artırıyor. Herkes uyuyor. Yaşamayı bilmiyoruz. Gerçekten yaşamayı bilmiyoruz. Oysa böyle bir tetiklenme yaşadığımızda duracağız ve yargımızı tövbeleyeceğiz ve geçeceğiz. Böylece daha çok suçluluk kuşanmak yerine bir o kadar iyileşeceğiz. Kolay mı? Hayır. Ama, "Bize düşen gayret," der Cemo.

Neyse, çok şükür ben gerçeği görebilmeye başladım artık. Mümkün olduğunca gayret ediyorum doğru işlemeye ve iyileşmeye. Yaşam bana bir şans daha verdiyse Lara olabilmem için, bunu bu defa iyi kullanmak istiyorum. Bu yüzden şimdi

bana bu kadar çok şey vermiş bu adamı mutlu edecek bir plan yapmak var kafamda. Becerebilirsem dışarıda, insanlar arasında o kadar kalabilmeyi, Cemo için de değişiklik olur. Hemen Cemo'nun burada sevdiği restoranların listesini öğrenmek için Leyla'yı arıyorum. Leyla çok seviniyor ilk kazandığım paranın haberine. Niyetimi söylediğimde de yüzü aydınlanıyor.

"Ah ne kadar sevinir, Lara'm. Şimdi bir düşüneyim. Hafta sonları yine kapalı değil mi, yasak var yani?"

"Evet, hafta içi gideriz o yüzden."

"Bak Kanlıca'da sahilde bir balıkçı var. Orayı çok severiz. Açıksa oraya götür. Benim ve Cemo'nun ismini ver. Sağ olsun sever bizi şef. Tabii adam oradaysa hâlâ. Dünya tersyüz oldu. Sana restoranın da numarasını vereyim en iyisi." Restoranın şefinin ismini ve numaraları veriyor.

"Keşke sen de gelebilseydin Leyla, çok özledi artık seni."

"Ah bilmez miyim Lara, ben de öyle. Bak, sakın söyleme ama bir sürpriz düşünüyorum aralık ayına inşallah. Tamara ile konuştum, evini kapayıp benim yanıma taşınacak. Kalan tek ailem sizsiniz dedi ve benimle yaşamak istediğini söyledi. Siz de rahat rahat gider gelirsiniz, dedi, düşünebiliyor musun?"

"Aa, inanamıyorum, bu harika."

"Evet, çok şükür çözülecek, elbet yine dönecek tekerlekler. Siz bir geçin de Çamlık köyüne o zamana kadar, ben de inşallah bakalım. Çok özledim ben de adamımı, Lara. Kokusu burnumda derler ya, öyle altın kalplidir o. Bir gün öf demedi. Ne olsa tabii benim ayağım bağlı biraz ama bir şekilde hep hallettik bak kaç sene oldu."

"Kaç seneydi? Cemo bahsetmişti sanki ama unutmuşum."

"On yedi sene canım."

"Vay, on yedi sene ha!"

"Yaaa, on yedi senelik aşk ve hasret bir arada. Tam ben İstanbul'dan taşınırken başlayan bir aşk çünkü düşünebiliyor musun?"

"Gerçekten mi? Leyla, hiç bilmiyorum bak. Sahi nasıl tanıştınız siz?"

"Aaa, anlatmadı mı? Havaalanında, erkekler tuvaletinin önünde," diyor gülerek.

"Erkekler tuvaleti mi?"

"Evet, bak komik bir hikâye bu. Murat ile Londra'ya uçuyoruz. Londra'da yaşamak üzere. Bizim taşınma seferimiz yani. Murat'ın tuvaleti geldi. Fakat tuvalete girmesi için içerisinin boş olması lazım. Kafiyen umumi tuvalet fikrini anlayamıyor ve kabullenemiyor. E, daha ufak yerlerde idare ettik, biraz bekliyordum boşalıyordu ama Atatürk Havalimanı dış hatlar kalabalığını düşün. Pasaporttan geçmişiz, hatırlarsın belki insan kaynıyor. Ben kapıda Murat'ı ikna etmeye çalışıyorum. O altına yapacağından korkarak iyice krize girdi, gelen geçen bakıyor, utanıyorum. Bağırıyor, beni çekiştiriyor. Nasıl zor durumda kilitlendim yine, anlatamam. İşte o sırada bir ses duydum: 'Hanımefendi, yardımcı olabilir miyim?' Başımı kaldırdım, dünyanın en tatlı bakan gözleri, koskoca bir adam, uzun boylu. Ben perişan haldeyim. Teşekkür ettim, oğlumun otistik olduğunu ve içeride başkaları var diye tuvalete giremediğini anlattım. İçerisinin boş olması lazım bekliyorum falan diye anlatırken o sırada Murat kendine vurmaya başladı. Ben dur oğlum falan derken gür bir ses duydum: 'Hey millet, burada acil bir durum var, lütfen herkes işini halledip bize müsaade edebilir mi?' İnsanlar bu sese doğru bakıp o koca cüssesiyle Cemo'yu ve kendini döven Murat'ı görünce bir acele çıkmaya başladı tuvaletten. O sırada gelenlere de 'Lütfen başka tuvalete ya da on dakika sonra lütfen,' diye trafik polisi gibi yön verip hemencecik tuvaleti boşalttı. Biz çıkana kadar da kapısında bekledi. Galiba hayatımda o an kadar kimseye minnettar olmadım. Bilemezsin Lara, öyle çaresiz anlar ki onlar."

"Ah Cemo ya, tahmin edebiliyorum, gözümün önünde canlandı sahne, milleti nasıl apar topar atmıştır."

"Bir de anonsu hem Türkçe hem İngilizce yaptı, hah, hah, ha. Sonradan en çok buna gülmüştük."

"Eee, sonra?" diyorum gözümden uzun süre sonra ilk kez inen kahkaha yaşlarını silerken.

"Sonrası tanıştırdı kendini biz çıkarken. Başka yardımcı olabileceğim bir şey var mı filan. Ben de çok teşekkür ettim ve ayrıldım yanından. Sonra bir baktım ki uçakta yanımdaki koltukta."

"Aaaa, yok artık kadere bak!"

"Yok ayol, kader değil, gayret canım. Bizimki görmüş elimdeki uçuş kartından numarayı. Gitmiş hostesten benim yanımda kim var öğrenmiş. Bir kadınmış. Kadına demiş ki çocuğumuz otistik, bizi ayrı koltuklara vermişler uçakta, sizinle yer değiştirebilir miyiz? Siz de daha rahat edersiniz. Düşünebiliyor musun? Tabii bana sonra itiraf etti bunu. Bir görsen karşılaştığımızda, 'Aman efendim bakın sizinle yan yana oturacakmışız,' filan."

"Demek o tuvalet kapısında vuruldu sana."

"Öyle diyor. Ben kadınımı tanıdım, diyor. Artık bilemem içinde ne yaşadı ama o uçaktan indikten sonra görüşmeye başladık tabii. Bacağıyla ilgili bir tetkike gelmişti. Doktoru o dönemde İngiltere'deydi. Sonradan İsviçre'de daha iyi birini bulduk. İşte doktora geldim diye gelmiş ama bayağı bir zaman dönemedi. Güzel bir dostluk, sonrası aşk. Ama Allah için o kadar yardımcı oldu ki Tamara ile bana o ilk yerleşme günlerinde. Allah yolladı onu. Öyle bir koşturdu bizimle. Sonra da ayrılmadık zaten, çok şükür."

"Ne hikâye, bayıldım."

"Neyse Laracığım, Cemo arayacak birazdan, şimdi saatimiz geliyor."

"Ah doğru, çok teşekkürler bu sohbet için. Ben şimdi hemen restoranı arayacağım."

Aradığımda şefin hâlâ orada olduğunu öğreniyorum. Cuma akşamları saat ona kadar servis oluyormuş. Biz de o saate kadar kalkarız zaten diye düşünerek rezervasyonu yapıyorum. Kendimden memnun, ayağa kalkıp denize bakıyorum. Bir şeyler değişiyor içimde, bunu biliyorum. O değişenler de yaşamda hızla birtakım yenilikler oluşturuyor. Yeni olasılıklar oluşuyor. Mükemmel, saat gibi tıkır tıkır işleyen bir program yaşam gerçekten. Kim olduğundaki her değişiklik, olasılıklar denizinde yarattığı dalgalarla doğrudan yaşamına yansıyor. Şaşırıyorsun.

İşte bir anda ilk paramı dahi kazandığım yeni bir iş olasılığı açıldı önümde. Şuursuzca ölmeye yattığım o günden beri tek ilgimi çeken ve hatta kendimi alamadığım bir uğraşı bu ilim bana göre. Bütün gün boş boş oturacağıma, nihayet keyifle ilgileneceğim bir konu. Belki burada Cemo'ya yardım ederim arada, ona da faydam olur diye düşünmüştüm. Bana sorsalar bu kadardı. Sonra bir anda bir sıçrayışla para kazanabileceğim bir iş olasılığına dönüştü. Hem bu kadar keyif alıyorum hem de üstüne para verecekler. Ben işimi sevdiğimi sanırdım, eski işimi yani. Meğerse el âlemin paraları ile kazandıkça, o yükselmeyi, o başarı hissini seviyormuşum. Onu yaşamak için de türlü öneriler, bağlantılar, onu oradan alıp burayla bağlamalar, neler önerirdim müşterilerime, bu yüzden meşhur olmuştum. Çok yaratıcı derlerdi. İşin aslı, yaptıklarımdan aldığım beş kuruş haz yoktu. Kazanmak için oynuyordum. Kazanma olasılığıydı beni çeken. Şimdi anlıyorum. Orada da hep "daha" içindi.

Şimdi ise, bir insanın tasarımını çözümlemek, her anında benim için büyük bir keşif. Cemo'nun hazine sandığı benzetmesini gerçekten şu an çok doğru buluyorum. Ben de sanki o tasarım haritalarını deşifre ederken bir hazinenin kapağını açıp içeride neler var, tek tek keşfeden bir define avcısı gibi hissediyorum. Bir de oyunum var kendi içimde. "Bu tasarımı yapan niye yapmış?" diyorum ve öyle başlıyorum incelemeye

ve verileri birleştirmeye. Çünkü her tasarım bir yaşam amacına bağlanıyor, yaşam amacı diyebileceğimiz bir ana ifade var. Olmaya geldiğin. Cemo'nun deyimiyle can borcun. İşte her bir insana verilmiş özellikler, o yaşam amacını burada gerçekleştirebilmen ve böylelikle de yükselişine de hizmet için yüklenmiş tasarımlara. Adım adım bunu keşfetmek ne büyük keyif. Oldum olası bulmacalara bayılırdım ve görüyorum ki insan en büyük bulmacası yaratımın.

İşte zaten bu kadarını yaşamak bile öylesine keyifliydi ki bunun üstüne bu keşiflerini bir de anlatmak o tasarımın yolcusuna, onlarda yaptığı etkiyi görmek, müthiş. Üstelik para da kazanmak. Ne zaman oldu bütün bunlar? Mucize bu işte. Sen algını değiştirip dönüştürdükçe yaşam sıçrayışlarla karşılığını veriyor. Şimdi iyice anlıyorum ki olmaya geldiğini olmaya başlamak, sana verilmiş, senin olan yaşamı yaşamanı sağlıyor. Ben mesela belli ki bir şekilde bu işi yapmaya, insanların kim olmaya geldikleri ve oraya dönüşümle nasıl ulaşabilecekleri ile ilgili rehberlik vermeye gelmişim. Bu yüzden bu tasarımlar üzerinde çalışmak bana çok kolay ve rahat ve doğal geldi. Sanki hep yapmışım gibi ama sıradanlık getirmeyen bir tanıdıklık, aksine büyük bir aşkla. Ama şimdi kendimde örneğiyle görüyorum ki eğer kendin olurken yaşamın sana getirdiği bilinç yükselişi fırsatlarını korkmadan, zihne düşmeden kullanabilirsen, işte o zaman oluşan sıçrayış ile o yaptığını çok daha iyileşmiş olasılıklarla yapmanı sağlıyor yaşam. Tıpkı Cemo bana Remzi Bey'e aktarımı yapmam için teklif getirdiğinde korkularımı aşarak o adamın karşısına oturabilmem gibi. İşte içeride yaptığım o iyileşme ile oluşan bilinç yükselişi, zaten üzerinde gitmekte olduğun yolu harikalaştırıyor. Adam tuttu, iki kişinin daha analizini yapmamı istedi. O bize hep vermek istediği için, kurduğu sistem hep bizi bilinç yükselişine tetikleyecek şekilde çalışıyor.

"Hadi kızım anladık çok sevdin bunu, ama bak aş şu korkunu. Sana daha da iyileşerek gelecek bu konu, hem insanlara hizmet edeceksin hem de işin olacak bu saatlerce içine daldığın tasarımlar. Sadece onlar üzerinde çalışmayacaksın, onları aktaracaksın da insanlara, olmaya geldiğini tam olacaksın, rehberlik vereceksin ve kazanacaksın. Dolayısıyla hep bunu yapabileceksin başka işe gerek duymadan."

Vay, vay, vay. Yaşamın bu davetini çok net görebiliyorum. Gerçekten masal anlatıyorlar diye bakardım Cemo ile Leyla'ya, yaşamın yatay dikey işleyişini anlattıkları zaman. O her şeyini kaybetmişliğimle yaşamda kalmaya debelenirken masal gibi dinlerdim. Ama ne zaman ki bu prensipleri yaşamıma entegre etmeye başladım, gerçekten işleyişin aynen bu şekilde olduğunu görüyorum. Sıçrama kelimesi de doğru, bir anda başka bir yere sıçratıyor seni yaşam. O bizi gerçekten çok seviyor, biz alamıyoruz o sevgiyi, biz şüphedeyiz, biz korkudayız, biz suçluluktayız ve dolayısıyla biz sevilemeyecek ve hatta cezalandırılacak olduğumuza inanıyoruz.

Gözlerim doluyor. Ama bunları görebilsem de içimdeki tereddütler beni utandırıyor. Gözlerimi dolduran, hissetmeye başladığım o büyük sevgi. Utandıran ise hâlâ kaçak oynama yollarını aramam. Korkularım. Gözlerimi silerken ben de Cemo'ya benzemeye başladım iyice diye kendimle dalga geçerek aşağı yöneliyorum.

Saptamalarımı Cemo ile paylaşmak istiyorum.

Cemo bir analiz hazırlıyor yine, çay demlenmiş, biraz ara verebileceğini söylüyor. Ben de çayımı aldıktan sonra yanına oturuyorum.

"Bugün keyfim yavan Lara. Kadınımdan iyi haberler aldım. Yakında kavuşabileceğiz galiba."

"Evet, ben de duydum. Çok sevindim Cemo. Az sabır değil gösterdiğiniz."

"Göstermeyip ne yapacaksın Lara'm, gönül Leyla diyor başka bir şey demiyor. Sen ne durumdasın bakayım? Neler oluyor senin tarafta?"

Ben Cemo'ya yaşamın sen kendin olmaya meyledip bir de oluşunu değiştirdiğinde nasıl da hızla yeni olasılıklarla sıçramamızı sağlayışına olan hayretimi anlatıyorum.

"Düşünsene Cemo, bir de üstüne para verdiler. Ama ben zaten çok seviyorum bunu yapmayı."

"Hah hah ha. İşte hep o yüzden doğallıkla meylettiğin, gönlünü titreten, günümüz söylcyişi ile sevdiği şeylerin peşinden gitmeli insan," diye gülerek onaylıyor Cemo. "Senin yolunu sana sevdirmiş çünkü. Zihin bilemez yolu, gönül bilir. Her konuda Lara, senin olanı istemektir esas olan."

"Onu nasıl ayıracağız peki? Ben nereden bileceğim zihnimden mi geliyor istek, gönlümden mi?"

"Güzel soru ve inan bana ayırabilmek çok kolay. Doğru işliyorsan, zaten gönlün senin olana götürüyor seni. Ama dönüşüm yolcusu olarak tereddüde düştüğünde, zihnin ters köşeler oluşturduğunda ve sen karıştığında, şu ayrıştırma yolunu kullanmanı öneririm: Bak, zihnin bir şeyi istediği zaman, o şey ile aranda bir seviye farkı hissedersin. Sen, onun kadar eksiksindir ve onu alınca tamamlanacaksındır. Bu eksiklik, yetersizlik duygusu işte, 'olamayabilir' korkusunu taşır. Bu da 'Ben şunu istiyorum,' diye mızıklayan bir çocuk ortaya çıkarır. O olursun. 'Bana ne, onu istiyorum,' diyen bir çocuk, ihtiyaç vardır. Korku vardır; ya alamazsam, ya ulaşamazsam korkusu. O ihtiyaç bazen de aşırı hırslandırır, gözü kör eder, anlıyor musun? Bak hep düşük oluşlar. Zihninle bir şey istediğin zaman hep bir 'Ah, ya olmazsa ama olmalı,' vardır. Özetle bak bu duygular hep içte olumsuz hissettirir. Yani zihin isteği oluşu düşürür. Seni düşürmek için işler."

"Anlıyorum, evet bu söylediğini defalarca yaşadım. O hırsla da saldırdım oldurmak için. İçimde oluşan gerginlik, bazen

öfke, bazen kendine acıma, acımasızlaşma, hep bunlar yaşanıyordu ama normal sanıyordum, yani insan istediği için çabalamalı, biraz sıkıntıyı yaşamalı değil mi diye düşünerek. Peki ya gönül isteği? Fark nerede?"

"Gönül isteğinde, o şeye karşı gönülde bir yöneliş, bir yükseliş vardır. Birleşmek için. O vakit çıkan *ah* başkadır. *Ah, nihayet*'tir, kavuşma vaktidir. O ve sen birsindir, bilirsin. Eksiklik değil, denklik vardır. Nihayet karşılaşmışsındır, tanımışsındır. O ben'im. Bak, ne diyorum. *Benim*. Benim ifadesi aslında gönül isteğini anlatır. Biz uyuyanlar bunu sahiplik zannederiz. Gerçekte sahiplik yoktur."

"Bu ne demek?"

"Burada her şey geçici yavrum, ne sahipliği? Burada *benim* yoktur, *benimle* vardır. Sahiplik anlamında *benim* deme, gider elinden, fark et sahiplik olmadığını diye. *Şimdi benimle* de. Sahip Tek."

"Yahu ne enteresan saptamalar bunlar. Gerçekten de öyle. Bak nerede benim dediklerim? O zaman benimleymiş, şimdi değil."

"İşte gerçek bu olduğu için gönlün derdi hiçbir zaman sahiplik değildir, o gerçekten işler. Zihin sahiplik peşindedir. Gönlün 'benim' deyişi sahip olmak değil, onunla bir olmak arzusudur. Gönlün 'benim' deyişi, *o ben'im* anlamında, yani dengimi buldum anlamında. Konu ne olursa olsun. Onu deneyimlemek, onunla yaşamı deneyimlemek ister. Tanımıştır. Dediğim gibi yönelştir ve gönlün muknatısı, zihnini araya katmazsan şak diye çeker onu. O muknatısın çekimi sevgidir çünkü."

"Senin Leyla ile karşılaştığın anda içinden yükselen onunla yakınlaşma isteği gibi değil mi? Biraz evvel tanışma hikâyenizi dinledim de."

"Tabii ya, o benim eşimdi, onu tanıdım, bildim. Gönlüm yöneldi. Yaşam da verdi çok şükür."

"Anlıyorum. Ama bir şeye takılıyorum Cemo. Gönlün mıknatısı sevgi ile işler, senin olanı sana getirir diyorsun. Peki neden her zaman öyle olmuyor? Neden gelenler genelde abuk sabuk bizi acıtan şeyler oluyor? Tamam diyeceksin ki senin oluşun yanlış..."

"Tabii öyle diyeceğim. Karartmış, kapatmışsın gönlünü, sevgi titreşiminden işleyebilir mi o kalp? Mühürlü. Onu yansıtmıyor. Hangi titreşimi yayıyor? Senin düşük hallerinin titreşimini. E, mıknatıs ne yapsın? Yayın ne ise onu çekiyor. Karanlık karanlığı, acı acıyı çekiyor. O kalbi açacaksın yavrum. Gönlün işlemesi için, açılması lazım, onun için de önce zihnini kenara alıp dönüşüme geçmen ve olmaya geldiğini olmaya başlaman lazım. Unutma o gönüldeki program Lara programının merkezi. Sen Lara olmadan nasıl işlesin o? Sen çakma kimliğinle dolanıp duruyorsun. Çakma kimliğinin düşük sinyalleri ile de işte ancak o yaşadıklarını çekip yaşayabiliyorsun."

"Boşu boşuna acı çekiyoruz o kadar."

"Hayır, hayır, boşu boşuna değil. Öyle muhteşem ki onun sistemi, hiçbir şey boşu boşuna değil. Acının Lara'm, çok önemli bir amacı vardır bu deney alanında. Acının içinde akıl gizlidir. Sana gerçeğin hangi yönünü unuttuğunu göstermek için gelir. Onu görebildiğinde acı biter, hatta acı bir süre sonra, nihayet onun içindeki akıl görebildiğinde şükre evrilir. Acı neden olur? O'nun yazdığı gibi değil, benim yazdığım gibi olacak diyen zihin insanının elinde patlayanlar yüzünden."

"Öyle kendi çocuk kafamızla işlemeye başlıyoruz, sonra tabii olmuyor."

"Bravo, bak ne çok anlamaya başladın işleyişi. Yolumuza girelim diye aldığımız uyarı ve hatta biraz iteklemeye tepkimizdir acı. 'Ben bilirim' diye girdiğin yollar geçit vermediğinde ortaya çıkar. Ya da beklediğin olmadığında ya da beklemediğin olduğunda. 'Ben bunu böyle denemiştim, istememiştim?'

diye haykırmaktadır çakma kimlik. 'Sen kimsin?' der yaşam, 'Lara'nın programı belli, ona uy ey bilinç. Yolcumuz uyuyor mu? Alooo,' diye seslenir. Hah hah ha. İşte, bilinç uyanıp, 'Ben teslimim' artık diyebildiğinde, yani o zihnini kalbinle hizalayabildiğinde, o zaman kalp açılmaya başlar. Yolcu uyanmıştır, işte o zaman Lara işlemeye başlar."

"Zihin en başından ayrılmasa olmuyor mu bu gönülden ya?"

"Hah hah ha. O zaman deney olmaz biliyorsun. Bilinç, ben bilirim, diyor. O zaman zihin, gönülden yani gerçeğin programından ayrılıyor. Ayrı irade olmayı yaşatacak çünkü bilince. Gönül kapanıyor, ayrılık oldu, sabırla bekliyor. İşte hepimizin beklediği kavuşma, o sevgiyi yaşamaya başlayabilme ancak o kalp-zihin birlikteliği tekrar kurulunca olabiliyor. O olana dek, can sıkılıyor, daralıyor yıllarca, hep bir özlem, arayış, zihin ne yapsa, ne çözüm bulsa, can hep acıyor, yanıyor, ta ki..."

"Seçen devreye girip teslimiyeti seçene kadar."

"Aferin Lara! Kavuşma işte o zaman. 'Döndüm' diyor bilinç, sapmaktan dönüyor, şirkten dönüyor, 'Anladım, meğer sen bilirmişsin,' diyor, 'Sana teslimim artık ben de,' diyor gönüle. Gönülde hüküm süren kim peki? *Ben hiçbir yere sığamadım da, mümin kulumun kalbine sığdım,* diyen kim?"

Yine gözlerim doluyor. Görmesin diye, "Dur çay koymaya kalkıyorum," diye mutfağa gidiyorum. Hâlâ böyle, hele bu konuda, yani Allah ile ilişkim konusunda böyle duygusallaşmak utandırıyor beni. Onca sene o kadar inkârda olduktan sonra... Ama hiç böyle anlatılmadı ki bize. Yok Allah çarpar, yok cehennemde yakar. Demiyorlar ki onun yoluna girmezsen, sen kendi kendine kuyunu kazıp içine kor ateşler attığın cehenneminde kendini yakıyorsun. Hem de her gün ateşi daha da harlaya, harlaya.

Elimde çaylarla içeri girdiğimde bu düşüncelerimi söylüyorum.

"Kendin bulacaksın," diyor. "Burada iki taraf var. Her şey iki. Her şey siyah ya da beyaz, yani zıddı ile var. Seçe seçe sen bulacaksın. O sana buldurmak için kurgulamış yaşam programını, sen de bir zahmet bulacaksın."

"Biliyor musun ne fark ediyorum? Yaşamın hedefi dönüşüm. Bak dönüş, kendi dönüşünü yaşamak. Yaşamının hedefi önce sana verilmiş bu tasarımın özelliklerini ortaya çıkarmak. Onunla hizmet etmek. Bunu yapabildiğinde de yükselmek. Oysa yaşamın hedefini bile bilmiyoruz. Çocukluğumuzdan beri motive edildiğimiz yön burada nasıl şöyle böyle oluruz. Üstelik o şöyle böyle denilenler de, olduğumuzdan başkası olmayı kapsıyor. 'Böyle yaparsan para kazanırsın, böyle olursan başarılı olursun' falan filan. Halbuki kendimiz olmaya motive edilmeliyiz. Kendimiz olmayı öğrenmeliyiz, herkesin kendi yolu var."

Bu saptamalar melankoli yaratıyor bende. Uyanmalı insan. Bulduğumuz yollar, çözümler işlemiyor, yanlış. Çarelerimiz yanlış. Başımı eğip kalakalıyorum. Cemo da susuyor. Birden içimden yükselen bir isteğe dönüşüyor o melankolik hal, sanki çıkışını buluyor:

"Ne istiyorum biliyor musun? Her doğan çocuğun tasarımının ailesinin eline verilip anlatıldığı bir dünya, bak gelen bu, böyle böyle işlemesi lazım diye anlatmak. Ne güzel dünya olurdu. Ebeveynlik işte o zaman gerçekten ebeveynlik olur. Bir çocuğu olmaya geldiği yönde yetiştirmek."

"Bak gönlün yükseldi gördün mü? Demin konuştuğumuza örnek."

"Evet, haklısın. Üstelik bak ütopik olsa da eksik hissettirmedi beni."

"Çünkü sen osun. O uğurda hizmet etmeye gelmişsin. Üstelik neden olmasın? Biz üzerimize düşeni yapalım. Bak ilk ebeveynlerin geldi bile çocuğu için sana."

"Evet." Gülümsüyorum.

Birden neden aşağı indiğim aklıma geliyor. Ayağa kalkıp sanki duyuru yapar gibi bir ses tonuyla konuşmaya başlıyorum:

"Veeeeeee, size Cemo Bey, hediyesiyle geldi. Cuma akşamı sayın Cemo Bey, eskinin buz kalıbı, şimdinin yeni özgür insan tasarımı analizcisi Lara seni yemeğe davet ediyor. Mehpare Restoran'da yerinizi ayırttım. Müsaade edersen ilk kazandığımla seni yemeğe davet etmek istiyorum."

Yine gözleri doluyor, âlem adam. Sarılıyor bana.

"Çok teşekkür ederim Lara ama kıyamam sana, daha yeni kazanmaya başladın yavrum, bütün paranı orada harcayacaksın şimdi."

"Ama bu benmişim ya, artık hep kazanacağım inşallah Cemo."

"Tamam kızım. Zevkle, keyifle."

"İnan Cemo, bunu söylerken, gerçekten gönlümün orta yerinde hissediyorum. Benim yaşamımda bu kadar kısa sürede bu kadar fark yaratan bu ilmi, dönüşüm bilgileriyle birleştirip insanlara aktarılmasında rol almak en büyük dileğim."

"Yaşa kız. Aktaracaksın tabii, bizzat aktaracaksın, ne çok kişiye ışık olacaksın bak gör."

"..."

"Hayırdır? Ne o baş eğmeler, göz kaçırmalar filan?"

"İşte o aktarım konusunda... tamam da... sadece..."

"Sadece ne?"

"Şimdi bu doktora söz verdim, gaza geldim tamam da, onlardan sonra ben doğrudan analiz aktarımı yapmasam Cemo? Ben senin hazırlıklarını yapsam?"

"Hoppala, senin daha şimdi söylediğin gönlünün isteğiyle pek uymadı bu. Niye şimdi kırdın direksiyonu?"

"Kırmadım, sadece direkt irtibatta olmak istemiyorum. Hâlâ bir tarafım insanlarla ilişkiden kaçınmak istiyor. Hani bir perdenin arkasına girsem, kimse görmese kimin onlarla konuştuğunu, o zaman olabilir. Biliyorum saçma ama... Dolayısıy-

la en iyisi Cemo'ya yardım edeyim dedim, ne bileyim? Hem zaten firmam da yok. Kazanabilmek için resmileşmem lazım. Senin firman var. Bilemiyorum, yani bunları düşününce..."

"Bilmeyecek bir şey yok Lara, zihin işleyişinin, yani senin kendi gerçeğini yaşayabilmenin karşısında duran o ters kuvvenin işi bu. Seni alıkoymak. Öncelikle bu firmam yok filan gibi kolaylıkla halledilebilecek noktaları bırak da söyle bana şimdi, neden? Neden? Ne olur seni görürlerse? Ne olur sen insanlara görünür olursan?"

"Korkuyorum Cemo, bir gün elbet bir tanıyan çıkar."

"Kimi tanıyan kızım? Öyle bir konuşuyorsun ki sanki sen dolandırmışsın birilerini. Neden bu utanç?"

İçimde bir dalgalanma başlıyor. Hiç istemiyorum ama bu dalgalanma huysuzlaştırıyor beni hissediyorum.

"Utanç tabii. Evet, tabii utanıyorum tanınmaktan, ortaya çıkmaktan. O yüzden kaçtım geldim buraya. Burada, bana göre şehrin en ücrasında yukarıya kapattım kendimi. Pandemi de yardım etti bana. Böyle bir yaşam kuruyorum. Benim için yeterli."

"Tamam da neden utanıyorsun, bana onu söyle. Dolandırıcı olan sen değilsin ki, sen mağdur olansın Lara! Niye utanasın?"

"Salaklığımdan utanıyorum!" diye neredeyse haykırdım. Öyle yüksek çıktı ki o ses, ben bile şaşırdım. İçinde taşıdığı öfkeden geliyordu tabii yüksekliği. "İnsanların karşısına nasıl çıkıp ben size yol göstereyim diyeceğim Cemo? Demezler mi sen şu banka dolandırıcılığında adı geçen salak değil misin? Sen mi bize nasıl yaşamamız gerektiğiyle ilgili rehberlik edeceksin, demezler mi?"

Gözümden inmeye hazırlanan yaşları durdurmaya çalışıyorum. Artık ağlamak istemiyorum.

"Demezler. Sen demezsen demezler. Lara, canım, kaç kere daha hatırlatmamız gerekecekse hatırlatacağız, yaşamı da her an

hatırlatıyor ki unutmayalım diye. Neyi? Oluşun ne ise onu deneyimlersin. Bitti. Sen kendini utanılacak biri olarak görürsen, tabii ki bu lakırdılar gelir. Ben buyum, diyorsun. Yaşam biz kim olduğumuzu öne sürersek onu yaşatır bize biliyorsun. Dolayısıyla sen bu saçma inancını bir kere bir tarafa bırakırsan hiç kimse sana böyle bir şey demez, işini doğru yaparsan teşekkür eder giderler. İşimiz bu değil mi zaten? Bize hizmet etmeyen düşük oluşlardan sıyrılıp iyileşmek. Peki bu inancı nasıl atacağız? Gerçeğe gelerek. Bu işin gerçeğini görerek."

"Nasıl?" diye soruyorum burnumu çekerek ve kendimi toplamaya çalışarak.

"Gerçeği okuyarak. Bizden beklenen bu, burada Lara. Ne kendimizi ne de bir başkasını yargılamamız, aşağılamamız, dövmemiz değil. Tabii yanlış basacağız, tabii düşeceğiz, tabii sonradan dünyanın en büyük saçmalığı gelen şeyleri bayıla bayıla yapacağız, deney alanındayız yahu! Herkes şaşmış. Unutmuşuz kim olduğumuzu, onu bulmaya çalışıyoruz. Söyle bana kendini kaybetmiş olan nasıl doğru gitsin? Dolayısıyla Yaradan ve onun kurduğu bu âlem seni yargılamaz. Oku da doğru yolu bul, kim olduğunu bul, O'nun ipine tutun da yola gir diye, ne ise halin, sana onu yaşatır. Kendini yargılarsan, 'ben suçluyum' inancını artırır ve oluşunu düşürürsün. Başkasını yargılarsan 'ben kurbanım' inancını artırır, yine oluşunu düşürürsün. Herkes bu iki en düşük inanca yapışmış yaşıyor, sonra da niye yaşamım düzelmiyor diye ağlıyor, yalvarıyor, yardım diliyor inancına göre neye yalvarıyorsa. Ama olmaz. Kızım anla, yukarıda, ah bu Lara da çok üzüldü çok pişman, çok tokatladı kendini, diye sana acıyacak kimse yok. Yukarıda da, her yerde de, her şeyde de Aşk var Aşk. Aşk, kendinden başka bir şey bilmez. Kusur, eksiklik bilmez. O her şeyi verir ve bekler. Alabilen alır, ona yükselir. İşimiz *Aşk olmaya ilerlemektir*. Yoksa bu cehennemde kayıp halde debeleniriz. Beşer şaşar. Baştan belli bu. Ama o şaşmışlıktan

dönebilmesi, yolu bulabilmesi için de her şey verilmiş. Sabırla bekleniyor. Uyansın da gerçek insan ortaya çıksın diye."

"..."

"Yargılama, önüne bak. Bak ne diyeceğim, bunu anlaman önemli. Yargı, ister kendine ister başkasına olsun, gerçekle arana mesafe koymaktır. Kendini yargılarsan, kendi gerçeğinle arana mesafe koyarsın. Uzaklaşırsın. Zihninde çakma Lara'da kalırsın. Bir başkasını yargılarsan, onunla da arana mesafe koyuyorsun tabii. Gönlünden o kadar uzaklaştırıyorsun. İşte, bir insanla ya da kendinle arandaki mesafe kadar Allah ile aranda mesafe vardır. Nefesin de o mesafe kadar zayıftır. İşte bizim yolumuz bu mesafeyi kapatmaktır, Lara. Bu da iyileşmek ile olur. Uyku kamanızı ören her bir gerçek dışı inançtan tövbeleyerek kurtulmak, halinizi düzeltmekle olur. Bunlar için de sana akıl kullanımını bahşetmiş, oku, demiş, doğru okuyacaksın."

Başım önde kalakaldım. Tokat gibi çarpıyor her bir cümlesi. Gerçek denilen bu olmalı herhalde. Gerçekle her karşılaştığında gıkın çıkamıyor çünkü o kadar net, o kadar keskin, o kadar manıklı ve o kadar iyi, o kadar adil ki seni yerine oturtuyor. Hep aynı hissi yaşıyorum. Gerçek, üzerinde tartışılabilecek bir şey değil.

"Haklısın. Hiç böyle düşünmemiştim. Ama hem kendimi hem de başkalarını yargılamayı durdurmak çok zor."

"O yanlış işleyişten. Enerjiyi yanlış yerden almaya çalışmamızdan ama o uzun konu. Şimdi önce şu senin bulunduğun durumda gördüğünü bir doğru okuyalım, gel. Gerçek şu ki sen âşık oldun Lara. Kime? Kafanda bir hayal kurdun yıllarca, 'o en olan adam' hayali. Ne diyordun sen, *The One!* İlla böyle olacak dedin, bak dikkat et. Kimseleri beğenmedin, illa böyle böyle olacak, doğru mu?"

Başımı sallıyorum gelecek olandan korkarak. Yine indirecek bir şey ama bakalım. Onun bu halini biliyorum artık. Sanki cüssesi heybetleniyor, ses daha bir derinleşiyor.

"Hah, işte burada, bu deney alanında illa dediğin her şey sana verilir, verilir ama senin sınavın olur."

"Efendim?"

"Sen 'illa böyle bir adam' dedin ve verildi sana, zihninde oluşturduğun 'o en adam'ı görünce âşık oldun. İlla dediğin putun olmuştur yavrum. Olmazsa olmazın olmuştur... Putuna tapmaya başlamışsındır. İşte gözün kör oldu, kulağın duymadı, neden? Sınavın olacak ya. Bayılıyorum bu sistemin işleyişine."

"Anlamıyorum Cemo, ne diyorsun?"

"Ne mi diyorum? Lara, bu sistemde illa kelimesinin ardına koyabileceğin tek bir söz vardır, o da Allah! *İlla Allah!* Nihai gerçek budur. Bu gerçeği inşallah her hücremizle yaşayana dek, illa dediğin her şeyi, çok sevildiğinden ve onun tabiatı sadece vermek olduğundan sana verir. Vermedi bana, dedirtmez ama sonra o putunu kırar ki O'nunla arandaki mesafeyi, o put kadar olan mesafeyi kapatabilesin. Nitekim, olanlar olduğunda putunun nasıl kırıldığını, o en zannettiğin adamın ne olduğunu gördün. Ama bak, o günden beri ne kadar yaklaştın gerçeğe, selamı aldın, nasıl hizmet etti sana, gördün mü? Gerçeğin planı bu, şaşar mı? Özetle sen utanılacak bir şey yapmadın Lara, aptallık yapmadın. Yaşam bu, bir hamle yaparsın, bir seçim, gerçeği yansıtmıyorsa geri teper. İlla dediğinin öyle olmadığını sana gösterir ve kırar o putu. Yaşadığın buydu."

Şoktayım. İşte geldi Cemo balyozu yine. Adam etkilemek için burada. Sarsmak için. Pandemi sağ olsun, tek hedef ben bu ara. Sarsıyor da sarsıyor. Bu nasıl bir bakış? Nasıl bir okuma olanı? Gözümün önünden yaşamım boyunca *illa* diye kafama taktığım şeyler film şeridi gibi geçiyor. Her birinin nasıl da elimde patladığı, nasıl da sonradan canıma okuduğu. Oysa yaşam durdurmaya çalışıyor ama biz *istiyorum da istiyorum* demeye devam. Mesela o kredi. Ah, illa alacağım demeseydim, illa ben çıkartırım o krediyi de demeseydim... Bari orada illa demeseydim. Ama dedim.

"İlla dediğimiz her şey..." diye dökülüyor ağzımdan kelimeler.

"İlla dediğin her şey sana *illallah* dedirtir Lara, bunu unutmayasın artık. Gerçeği söyletir: İllallah, yani İlla Allah."

"Ha o yüzden, illallah getirdi deriz değil mi? Canımıza okunuyor çünkü."

"Şaşmaz. Gerçeği bulasın diye. Çünkü illa olan ve olabilecek olan TEK'tir. İşte sen utanılacak bir şey yapmadın, sen bir punun daha gerçeğini görebilmen için yaşamın getirdiği fırsatı deneyimledin." Bir süre gözleri dalıyor, denize bakıyor dalgın dalgın. "Ama ne mutlu ki bu deneyim sonucu gerçeği gördün ve mesafeyi azalttın. Yoksa yukarıda hâlâ annem gibi denize bakarak kendini tüketiyor da olabilirdin. İşte o hal, illa demeye devam etmek. Maalesef anacığım kendini tüketene kadar vazgeçmedi. O mesafeyi büyüttü her gün. Sen ise... çok şükür."

Birden çok acayip bir şey oluyor. Önce bir idrak. Kendimi yok edebilirdim, bitebilirdi, Lara hiç yaşanmadan, can borcumu ödeyemeden, yaşamın tüm bu desteğini fark etmeden, aksine direnerek yok olabilirdim.

Kalbimin sanki orta yerinde, çok dev ama nasıl dev bir şükür, bir çarpıntı gibi geliyor ve sanki her hücremden dışarı yayılıyor. Tüm bedenim şükür oluyor. Gözümden boşalan yaşları tutamıyorum. Bütün bedenim sarsılarak ağlıyorum ama içimden geçen sadece, "Şükürler olsun. Şükürler olsun..."

Cemo geliyor yanıma, beni kalkmam için yönlendiriyor ve düşmemem için tuta tuta, koltuğa yatırıyor. Başımın altına yastık koyuyor hissediyorum. Ben durduramıyorum şükür ağlamamı. Elimi alıp kendi eliyle birlikte göbek deliğimin altına koyuyor. "Hadi," diyor, "gel nefes alalım. Habın genişliyor, hadi destek verelim."

Onu duyuyorum. Nefes alıp vermeye başlıyorum ellerimize doğru. Kocaman oluyorum, daha da kocaman, daha da. Ne

kadar süre bilmiyorum, bir noktada her şey sadece o müthiş duygu oluyor yine. Her şey tam. Mutluluk.

Uyandığımda iki saatin geçmiş olduğunu hayretle fark ediyorum. Gece olmuş. Cemo not bırakıp yatmış. Ben de artık yatmaya alıştığım bu koltukta, bu gece de kalmaya karar veriyorum. Bambaşka birinin nefes almaya başladığını hissediyorum sistemimde. Zaten bütün mesele de bu değil mi? Sende nefes alan kim? Korkuyla, yaşama isyan içinde direnen, kendine acıyan kurban mı? Yoksa sorumlulukla olmaya geldiğini olmaya çalışan gerçek insan adayı mı? Gerçekten de burada her şey oluş. İyileşme gösterdiğimiz her an, başka biri oluyoruz. Bunu yaşıyorsun. Dikey gidiş. Her bir gıdım ya da kocaman sıçrayış bizi cennette yaşayabilmeye biraz daha yaklaştırıyor. Cennete değil, cennette yaşayabilmeye yaklaştırıyor. Cennet gidilecek bir yer değil çünkü, hâlâ orada olduğumuza uyanacağımız bir yer. Biz cennetteyiz zaten ama, cehennem rüyasını görmekteyiz. Bu yüzden farkında değiliz. Neden? Çünkü "Ben ayrı bir iradeyim," demişiz. "Ben bilirim," demişiz. Mecbur bu deneyimi yaşamak için rüyaya dalmışız. Ayrılık, korku ve suçluluk içerikli rüya kâbus olur ancak. O kâbusu gerçek zannettiğimizden, yaşadığımız dehşetle nefesimizi korku ve suçlulukla boğmuş da boğmuş, gerçek ile aramıza daha çok daha çok mesafe koymuşuz. Yolu bulamadığımızdan da bir çıkmazda acı içinde debelenir olmuşuz. Oysa biz ayrı değiliz ki. O'ndayız. Cennette.

Cemo'nun annesi geliyor yine gözümün önüne. Bir resim var kafamda onunla ilgili, o yukarıdaki cumbada camdan bakan bir kadın. Keşke ona anlatabilseydim, diye geçiyor içimden. Anlatabilmek istiyorum. Onun gibi kaybının acısından yaşayamayacağını hissedenlere, her unuttuğumda bir daha kendime ve herkese. Kayıp olan biziz. Bir yolu, yani kendimizi bulabildiğimizde...

İçimden olanca kuvvetiyle bir niyet yükseliyor: "Allah'ım sen bana anlatabilmeyi nasip eyle, bana yansıttığın özelliklerini kullanıp can borcumu ödeyebilmeyi nasip eyle."

Bu istek yine kalbimin orada muazzam bir genişleme yaratıyor. Gönül isteği diye hatırlıyorum. Demek böyleymiş. Bütün bedenimden bir sızı seviyesinde elektrik akımı geçiyor sanki ama korkutmuyor beni. Üst sürüme geçiş diye şakalaşıyorum kendimle. Çünkü niyetim onunla Bir, biliyorum, bu Lara olmak işte ve o an, ne olacağını, nasıl olacağını bilmesem de zihnimin saldığı tüm korkuları, suçlulukları, utançları aşarak ilerlemeyi, Lara olmayı seçiyorum. Şükürle uyuyakalıyorum.

Depodan aldığım kıyafetler arasında iki elbise var. Belki bir gün, bir elbise gerekir mi diye hızlı bir kararla aldığım. Hani insanın en sevdiği eşyaları vardır ya, bu elbiseler de öyle ki onunla alakası yok, daha önce aldığım elbiseler. Öyle sade bir şıklıkları var ki tam şimdiki ben. Bu yüzden onları bırakmamıştım, iyi ki de bırakmamışım çünkü Cemo ile gideceğimiz yemeğe gerçekten özenerek hazırlanmak istedim. Seçtiğim elbise güzel bir açık yeşil. Bele kadar oturuyor ve sonrası bol iniyor. Elbisemi giydikten sonra saç ve makyaj için banyoya ilerliyorum. İlk yürümeye başladığım günlerde sıkıntıyla, uğraşmak istemediğimden öylesine kendi kendime kestiğim saçlarım uzuyor, bir tarafı fazla kaçırınca, öbür tarafları filan da uydurayım diye sonuçta bir hayli abuk bir boy ve hale gelmişti saçlarımın durumu kısalı uzunlu ama o şekilsizlik daha bir kayboldu şimdi. Nispeten en azından. Saçlarımı kesme sebebim öyle filmlerdeki gibi bir "keserim ben de kendimi, yok ederim" gibi bir hal değildi, ben zaten tümüyle bitiktim, o isteksizlik, bitkinlik halinde uğraşmak istemediğimdendi sadece.

Hani bende artık saç olsa ne olur, olmasa ne olur diyerek. En azından kısa olsun da uğraşmak zorunda kalmayayım diye. Boş vermişlik. Her şeyime yansımış bir haldi o. Zaten bu şekilsiz hali de o yüzden çok etkilememişti beni.

Ama şimdi aksine dönüşüm yolculuğunda bana verilmiş bu canın buradaki yaşamının sorumluluğunu almaya başladığım için, her bir ayrıntı önemli geliyor. Önemli olmalı. "Sevgilinin karşısına çıkıyoruz her gün," der ya Cemo. Ne kadar haklı. İnsan benim kadar dağılmış olduğunda hele, bu tespit çok ağır gelebiliyor. Yani her gün kaç ayrı şeyimi düzeltmem lazım geliyor diye düşünüyorum da. Ama ben şunu da fark ettim. Yaşam, dönüşümde insanı telaşla her şeyi aynı anda düzeltmeye zorlamıyor. Adım adım geliyor konular, ben de adım adım ilerliyorum.

Bugün ilk kez doğru dürüst bir kılıkta bir restorana gideceğiz. Bugün konu bu, insan içine çıkmak ve orada vakit geçirmek. Saçlarımı tarıyorum, evet kesinlikle olabilecek gibi. Saatimi takıyorum, babam geçiyor bir an, takılmıyorum, onu da anlıyorum, herkes kendinden kaçmak için roller biçiyor kendine, onları oynuyor. Babam da kendi suçluluğunu, kendinden memnuniyetsizliğini, utancını sözde beni mükemmelleştirerek kapatmak istemiş. "Bakın benim kızıma..." diye etrafa şişinebilsin diye. O yetiştirdiği sözde mükemmel kızı üzerinden o da kendini mükemmel hissedebilsin diye. İşleyen ve işlemeyen insanı anladıkça, neyin niye olduğunu, kimin neden öyle davrandığını anlamak da kolaylaşıyor. Her bir işlemeyen insanın nedenini, niçinini ve nasılını görebildiğinde de kendini biraz daha bağışlayabiliyorsun. Hep zannetmeler üzerine kurulmuş yaşamlar. Ama ben artık gerçekte yaşamak istiyorum, biliyorum daha fersah fersah yolum var ama en azından gayret etmeyi seçiyorum.

Hazır olduğumda aşağı iniyorum ve Cemo ile karşı karşıya geldiğimizde ikimiz de aynı anda, "Oooooo, bu ne şıklık?" diye birbirimizi övüyoruz.

Cemo gerçekten inanılmaz hoş olmuş takım elbisesiyle. Canım Cemo, gerçekten özenmiş. Koyu renk takım elbisesiyle uygun siyah çerçeveli gözlüklerini bile takmış.

"Beğendin mi? Leyla'nın da onayını aldım."

"Bence Leyla gelişini hızlandırmıştır seni böyle görünce Cemo. Ne kadar hoş bir beyle yemeğe çıkıyorum. Yaşasın! Siyah gözlüklerin olduğunu bilmiyordum bu arada."

"Onlar böyle ciddi durumlar için," diyor güilerek. "Laracığım, sen de pek hoş olmuşsun, yeşil ne kadar yakışmış sana. Demek sana yeşil şeyler alacağız."

"Teşekkür ederim." O an yanaklarımın kıpkırmızı olduğuna eminim. Görüntümün kafamı zerre kadar meşgul etmediği aylardan sonra nasıl göründüğüm üzerine konuşmak utandırıyor.

"Hadi bakalım o halde."

Cemo'nun arabasıyla gidiyoruz lokantaya. Çok içmeyeceğini söylüyor, nadir içiyorum artık, o da laf olsun diye şeklinde açıklama veriyor.

"İyi, benim zaten aram pek yoktur. Çok keyiflenirsem belki. Ki bu akşam öyle."

Restoran gerçekten güzel. Denize sıfır. Kapıdaki resepsiyonist, şef ve birkaç garson Cemo'yu görünce adeta parlıyor. Bunu gerçekten hissettim. Cemo'nun etkisini. Hepsi bir bana bakıp sonra Leyla Hanım'ı soruyorlar. Cemo beni manevi kızı olarak tanıştırınca gerçekten çok şaşırıyorum ama hiç de fena gelmiyor. Leyla'nın durumuyla ilgili kısa bilgi vererek yakında geleceğini de müjdeliyor.

Masamıza geçtiğimizde, birer kadeh şarap söylemeye karar veriyoruz. En nihayetinde kutlamamız var.

"İşte kızım, kutlama deyince içmek lazım gibi geliyor ya, hadi biz de bozmayalım âdeti ama seçelim limitimizi."

"Efendim? Limiti mi seçelim?"

"Tabii, bak, bazen kaçamaklar olabilir yaşamda ama o zaman da sorumlulukla başından limitini belirlersen zihne bırakmazsın işi. Zihne bırakmazsan da sonradan suçluluk olmaz."

"Nasıl yani, anlamadım farkı?"

"Şimdi diyelim ki içki içmemeye çalışıyorsun yaşamda. Buraya geldiğinde bilinçle limitini belirleyerek seçim yapmazsan zihnin, 'Hadi içelim ya, kutlama yapıyoruz,' filan lafları arkasından aslında senin içkiye meyletmeyen insan olma seçimini bozduğunu fark etmezsin. Sonrasında da seni suçlamak için kullanacağını. Akşam yatarken ya da ertesi gün 'Hani içmeyecektin?' gibi. Oysa sen şimdi durup 'Ben bu kutlama için bir kadeh şarap içmeyi seçiyorum,' dediğinde bilinç burada konuya hâkim, kendi sınırını da çiziyor, farkında demektir bu. Mesela bak ben belirliyorum şimdi: Bir kadeh içeceğim."

"Anlıyorum. Peki ben de sana bir kadeh ile eşlik edeceğim, benim de limitim aynı olsun," diyorum gülümseyerek. "Ne çok şey öğreniyorum senden Cemo. Bir de..."

"Ne oldu?"

"...manevi kızım dedin ya..."

"Kızmadın değil mi? Sana sorma fırsatım olmadı ama doğal olarak öyle tanıştırmak geldi içimden."

"Niye kızayım? Şu yaşamda daha fazla saygı ve minnet duyabileceğim kimse olamaz. Kadehini sana kaldırıyorum, inan sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum."

"Abartma kızım," diyerek kadehini tokuşturuyor. Sonra yine biraz gözleri dolar gibi oluyor ve devam ediyor: "Lara, benim hiç çocuğum olmadı. Yaşam öyle gelişti, başka planları varmış yaşamın. Önce manevi oğlum Murat'ı getirdi çünkü. Ne çok şey öğretti, büyüttü beni kerata. Şimdi de bir kızım oldu sayende. Sen sıfıra gelmiştin kızım, oradan yeniden doğuşunu, adım adım Lara oluşunu görebilmek, bu yeniden doğuşa destek olabilmek ne kıymetli bir bilsen. Sen bir nevi

benim ellerimde doğdun büyüdün, büyüyorsun, beraber büyüyoruz. Şimdi ne diyeyim adamlara, arkadaşım mı? Evlatsın sen. Ben burada olduğum müddetçe de hem yanında hem arkandayım Lara."

"Teşekkür ederim Cemo. Biliyorum zaten, rahatsız da etmiyor, inan."

Sonra uzun zamandır merak ettiğim konuyu soruyorum ona:

"Murat'ı kabullenmek, onunla Leyla'yı paylaşmak zor olmadı mı başta? İlişkinizin başlarında yani. Eminim o günlerde bol gezmek, eğlenmek istemişsindir ya da ne bileyim?"

Gülümsüyor. Biraz durup hiç beklemediğim yönde veriyor cevabını:

"Murat, onu ilk gördüğüm an resimdeydi, tanışmamızın sebebiydi. Dolayısıyla ben Leyla'yı onsuz hiç yaşamadım. Hani derler ya, Leyla bagajı ile gelen bir kadın. Leyla'yı alacaksan, Murat'ı da alacaksın, bunun tartışması yok. Ben, o kadınla her bir gün daha beraber olduğumuzda öyle çok sevdim ki onu, ne getirse beraberinde kabuldü benim için, inan. Hayır, Murat'ın varlığı sarsmadı bu yeni başlayan ilişkiyi. Tam tersine, sarsıntıyı yaşatan kendi sözde kaybım oldu."

"Hangi sözde kayıp?"

"Bacağım, Lara."

"Bilmiyor muydu?"

"Özellikle söylemedim ilk günlerde. O anlamış tabii. Baktı ki bende hiç açıklama yok, kibarca sordu ve anlattırdı bana. İşte ondan sonra bende tersyüz oldu her şey. İçimde bazı rahatsızlıklar baş göstermeye başladı."

"Nasıl yani?"

"İlişkiyi bitirmeye karar verdim, gerçekte hiç ayrılmamak istediğimi bile bile."

"Nasıl yani? Neden?" diye biraz sesim yükselerek hayretle soruyorum. Bunu hiç beklemiyordum.

"Eksik hissettim tabii Lara. Bana göre öyle muhteşem bir kadın var karşımda ve eksik gördüğüm ben, baş edemedim. Kendimi yakıştıramadım ona. Süre koydum kafamda. Güya üste çıkacağım ya, bu iş buraya kadar gider dedim. Ona kazayı anlatmak zorunda olduğumun birkaç gün sonrasına güzel bir restorana davet etmiştim onu. Malum Londra'da bazı restoranlara haftalar öncesinden yapılıyor rezervasyon. İşte o restorana gitme günümüz geldiğinden birkaç gün önce de bu kayma oldu bende. Birden zihnimde dünyanın en şanslı adamından sakat adama dönüştüm. Oysa o ana dek öyle güzeldi ki her şey. Yaklaşık üç haftadır görüşüyorduk ama ne görüşme! Gece gündüz muhabbet kuşları gibi sürekli telefon. Sonra buluşma. Tamara olduğu için ara ara çıkabiliyor Leyla, geziyoruz. Kafelere, müzelere, kitapçılara gidiyoruz. İnan hayatımın en güzel günleri. El ele tutuşup çocuklar gibi koşturduk Londra'nın dört bir yanında. İşte o akşam için Leyla bana bir sürpriz yapmak istemiş. Ayarlamış Tamara'yı. Tam yemeğin ortasındayız, birden o gece bende kalabileceğini söylemesin mi? Her onu eve bıraktığımda, ayrılmak öyle zor geliyordu ki bize, o da kendince sürpriz yapmak istemiş. Ama işte Lara, şikâyet, hep daha fazlasını istemek kolay da istediklerimizin sorumluluğunu alabilecek durumda olmamız gerekiyor. Ben o an anladım ki hiç buna hazır değilim. Hatta benim için bitiş noktası gelmiş, onu anladım."

"Neden?" Gözlerim gerçekten büyüyerek kocaman oluyor hissediyorum.

"Utandım, Lara. Korktum beni öyle tek bacaklı görünce istemez, içi almaz diye. Kadınına sıkıntı olmak istemedim. Hep o ana kadar olduğu gibi coşkuyla bana gelsin istedim. O benden soğursa kaldıramazdım bunu, biliyorum. Hem de onun benden soğumasını görürsem tekrar tümüyle düşmekten korktum. Yani o beni hep kıyafetli görüyordu. Çıplaklığımı paylaşmak yemedi."

"Gerçekten mi? Şu anki Cemo ile bağdaştıramıyorum bunu tabii. Yani o kadar engel olarak yaşamıyorsun ve yaşatmıyorsun ki etrafındakilere. Ben seni kaç kere gördüm mayoyla filan, bacağını çıkardığında, yani o kadar doğal ki..."

"Şu anki Cemo çok büyüdü, şu anki Cemo onu engel görmüyor da ondan. Ama o kadın sayesinde. Gelgelelim o akşamki korkak..."

"Ne oldu peki? Ayrıldın mı gerçekten?"

"Teşebbüs ettim, evet. İçim çalkalana çalkalana yemeği idare ettim. Sonra benim eve gittik tabii. Canım benim, kalmaya gelmiş bana. Konuşayım, sonra evine bırakayım diye karar verdim. Restoranda konuşulacak gibi bir durum değil ki. İçeri girdik ama ben çok fena oldum. Mümkün değil. Her tarafim zangırdamaya başladı. Tabii sen bilmiyorsun. O da bilmiyordu. Ben kazadan sonra kimseyle beraber olmadım kızım. O tarafımı yok saydım. Zaten ilk yıllar biliyorsun dağıttım kendimi. Defterleri bulduktan sonra da insanlara yardım etmek için yaşamaya karar verdim. Öyle bir konuyu yok saydım."

"Bu duyguyu çok iyi biliyorum. Benim de seçimim aynı, insanlara yardım edebilmek sadece. Yoksa kendi adıma..."

"Yok canım, bak sen, vah, vah," diye alaycı cevap veriyor bana.

"Ne diyorsun Cemo?"

"Kızım, bu lakırdılar kurbanlığın dibi. Nesin sen? Hilâl-i Ahmer Cemiyeti mi?"

"O ne ayol?" diye gülüyorum. "Hiç duymadım."

"Kızılay işte. Eski ismi."

"Ya ne var? Yardım etmek beni heyecanlandıran tek şey oldu. Sen de yaşamışsın. Kendi adıma ne isteyeceğim?"

"Bu gizli kibir, bilesin. Yok öyle ben insanlara yardım etmek için yaşayacağım, ben bir şey istemiyorum filan. O kibirini kırar yaşam, bilesin. Bak benimkini nasıl kırdı, 'Hadi bakalım, şimdi isteme,' dedi. Âşık oldum dibine kadar. Bu yüzden he-

men vazgeç böyle büyük bir laftan. Benim için bitti filan yok. Burada hepimizin işi var. Sen Lara'yı yaşamak ve Lara'yı yaşama sunmak ile yükümlüsün. Her yönüyle. Zira Lara'nın her konuda ortaya koyacağı perspektif tek olacak. İşte yaşam onu bekliyor. Bunu yapabildiğinde kendi payına düşen hizmeti yapacaksın zaten insanlığa. Hizmet kendini var etmek ile olur, yok saymak ile değil. Bu hepimiz için aynı."

"Peki, peki, şimdi boş ver beni. Ne oldu diye sorsam çok özel değilse?"

"Madem sende de aynı yoksunluk kafası hüküm sürmekte, anlatacağım. Evet, cinselliği kesip atmışım. Eskinin yakışıklı yalı çapkını öyle tek bacaklı çıkmak istemiyor tabii hiçbir kadının karşısına. İstemezler, diyor zihnim, burun kıvırırlar sana, kaçarlar. Neler diyor bir bilsen, şimdi yemeği büsbütün kararтmayalım. Gayet güzel de yaşıyordum. Ne var yani, diyordum, illa cinsellik şart değil. Ta ki âşık olana kadar. Ne oldu o gece dersen... Ben Leyla'yı oturttum ve durumu anlattım. Ama öyle vızıldanır gibi değil. Son derece soğuk, çok net, 'Bu benim seçimim,' filan. Palavracı herif. Leyla yer mi? Üsteledi tabii. Hatta baktı olmuyor, kalktı gelip kucağıma oturup öpmeye başladı beni. Bu öyle bir baskı oluşturdu ki bende -çünkü zaten her hücrem onu istiyor- onu kucağımdan neredeyse ittim ve ayağa kalkıp arkamı döndüm. 'İstemiyorum anlamıyor musun, istemiyorum!' dedim keskinlikle. Önce bir sessizlik oldu arkada. Gider herhalde dedim ama kiminle dans ediyorum ben?"

"Vay ne hikâye! Ne dedi Leyla?"

"Aynen şöyle dedi: 'Bana olan sevgini gözlerinde bu kadar net görürken nasıl bu istemiyorumlarına inanmamı bekliyorsun? Güldürme beni, seninle paylaştığımız anları ben yaşıyorum kaç haftadır.' Haklıydı. Bu yüzden gerçeği açmaktan başka şansım yoktu. 'İstemediğim sen değilsin dedim. Bu sakat adamı

sana getirmek istemiyorum, seni onunla yaşatmak istemiyorum anlasana, olmaz.'"

"Ah Cemo ya, hiç seni bu kelimeleri söylerken düşünemiyorum. O kadar sana ters. O kadar sen değil. Bu dönüşüm gerçekten çok acayip bir şey. Yani senin böyle konuşan bir adam olmuş olabilmen mümkün değil bana göre."

"Değil mi? Bana şimdi sorsan, git iki tane çak suratına adamın da kendine gelsin hali, hah hah ha. Leyla tokatlasaydı beni, şimdi baktığım noktadan, ne haklı kadın derim inan."

"Ne yaptı gerçekten merak ettim."

"Ne yaptı? Mantıkla beni kendime getirmeyi denedi tabii önce. 'Cemo şimdi beni iyi dinle,' dedi. 'Ben engel görmüyorum, engel sadece zihindedir, ben bunu yavrumla öğrendim. Kendinde dahi olsa, engel bakanın zihnindedir. O görüyorsa vardır ancak. Benim zihnimde engel yok, izin ver bana yaşayarak aşalım bunu.'"

"Vay Leyla ya, engel bakanın zihnindedir. Lafa bak. Ne kadar doğru. Sen bakınca ne görüyorsun meselesi. Sen de bu lafı duyunca kendine gelip yelkenleri indirmişsindir."

"Keşke. Ahmaklığım devam etti. Hiç bakmadım ona, sırtımı döndüm, başımı hayır anlamında birkaç kez salladım sanırım ve o kaskatı bedenimle öylece durdum. Gitsin diye şişinerek bekledim. Zannedersin Cüneyt Arkın, öyle bir pozlar. Kaderime rağmen ben dimdik duruyorum filan mıdır nedir. Saçma bir haller. Çünkü şimdi geriye dönüp baktığımda aslında yetersiz olduğum inancına sığınıp onu mutlu etmek sorumluluğundan kaçmaya çalışan bir korkaktan başka bir şey görmüyorum. Git demek, beni bırakmasına kapı açmak daha kolaydı tabii. Olmadı, işte bu yüzden diyerek aşkı yaşamaktan korkup bir bacak yokluğunun arkasına sığınmak ne acıması insan için. Aşk ne ile yaşanır Lara? Gönül ile. İşte o koca gönüllü kadın da bana o gün bunu öğretti. Kaç dakika geçti bilmiyorum, beni

arkadan izleyen gözlerin umut kesmesini, belki bırakılmak, sahiplenilmemek, vazgeçilmek karşısındaki öfkesini beklerken en beklemediğim ve yaşamım boyunca unutmayacağım sözleri geldi: 'Cemo, ben kendime her şeyi verebilirim ama bir tek seni veremem, beni sensiz bırakma, beni sensiz yaşatma.'"

"Vay!"

"Yaaa, insanın bütün vücudu hıçkırır mı Lara? Sanki bana ulaşan bu sözleri, onun o koca sevgisinin bu samimi ifadesi, engelimi yıkıp geçen bir sel oluşturdu varlığımda. Bana öyle bir varoluş gururu verdi ki o an, ben de varım, diyebildim, ben bu kadın için bir şeyim, hâlâ önemliyim, diyebildim. Sadece kendimi kapattığım bu daracık alanda kalarak değil, tüm yaşamda olabilirim, onun için, bizim için ve bizden yansıyacaklar için olabilirim, dedi içimden yükselen o güç ve o sel bunun dışındaki her şeyi götürdü. Ne kadar hıçkırdım bilmiyorum. Sadece onun kollarını ve 'Seni seviyorum adam,' diyen sesini hatırlıyorum. Öyle bir birleşmeydi ki bu, bir daha da ayrılık diye bir kelime lügatimizde yer almadı Laracığım."

"Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Gerçekten müthiş bir hikâye."

"Üstelik, hah hah ha, o gece de allem etti kallem etti, sevişti benimle. Resmen üstüme çıktı, hah hah ha. Sevişmemiz bittiğinde de, 'Engel var mıymış Cemo Bey?' diye o çok sevildiğini bilen bir kadının yüzündeki parlamayla takıldı bana. O an öl dese ölürdüm inan onun için. Öyle bir sevgi patlaması. İşte ben de uğruna ölmektense gerçekten yaşamayı seçtim o anda. Hikâyemi yeniden yazmayı seçtim. O engelli, sakat diye eksik gördüğüm adamı bırakıp o kadına gerçek bir erkek olacak adam olmayı seçtim. Erkeklik, her alanda kadınını desteklemek, korumak, kollamak olmalı. Onun sevgisine layık olmak. Kaçak oynamak değil. Yarım yamalak, bir var, bir yok değil. Kenarda köşede kalmak değil, mümkün olduğunca çok alanı

birlikte, onun yanında deneyimleyebilecek biri olmak olmalı. Ben de bunu seçtim. Bakılan değil, bakan olmayı seçtim. O kadının öyle çok desteğe ihtiyacı vardı ki, öyle büyük cesaretle yaşamın ona verdiği tepeleri aşmaya gayret ediyordu ki o gün onun elinden tutup haydi birlikte yürüyelim diyemeseydim, yuh olsun derdim kendime. Erkeklik mutluluktan uçurup uçurup, aşkım, meşkim diye konuşup sonra iş yaşamın getirdiklerine karşı o sevgiyi korumaya, birlikte tepeleri aşabilmeye geldiğinde -ki yükseliş için her ilişki bunu talep eder, kaçınılmaz olarak- yani o ilişkinin sürdürülebilirliği için sorumluluk almaya geldiğinde, 'Pardon, ben yapamıyorum,' deyip gitmek değildir. Çok şükür, ben büyük bir hatadan döndüm."

"Ben de kadehimi sizin için kaldırıyorum. Gerçekten iple çekiyorum Leyla ile tanışmayı."

"O da çok istiyor seni kucaklamayı. İlişki emektir Lara, inşallah sen de bir gün gerçekten sevdiğin sevildiğin bir ilişki... Ne oluyor kız öyle, buruşturma suratını. Ne yapacaksın yani? Elbet olacak."

"Biliyorum, demin anlattığın çakma Cemo'nun söylemleri gibi olacak ama..."

"Hiç söyleme o halde. Bak farkındasın zaten. Niye gerçek dışı lakırdıları konuşalım? Ha, yaran taze, anlıyorum. Ama iyileşmeye bırak. Üstünü kapatma. Bak ne derler çocuklara yaralandıklarında, yaran açık kalsın, hava alsın derler değil mi? Hah hah ha. İşte o yaran olsa da kendini yaşama tümüyle aç. Öyle yaşamın şu tarafı tamam, bu tarafını istemem demek, onu limitlemeye kalkmak demektir, istemem demek, yaranın üzerini kapatmaya çalışmaktır. Genelde de çeşitli yara bantları kullanılır bunun için. Çok çalışmak mesela, çok yemek, çok olmaya başladığını hissettiğin her şeyin bir yara bandı olduğunu anlamışsındır. Öyle iyileşme olmaz. Açık bırakacaksın, hava aldıracaksın. Yani direnmeyecek, nefes alacaksın. Limitlemeyeceksin

kendini. Yaşam her şey olmanın tüm olasılıklarını taşır ve gerçekten yaşamak, onu alırım, bunu almam diye olmaz. Aksine, 'Ne gelirse gelsin, buradayım, gayretteyim, nefesimle, O'nun yardımıyla, bilmediğimi öğrenirim, yetemediğimi zannettiğime kendimi büyütürüm, acı veren ne varsa iyileşmeyi seçerim, ne ise içinden geçerim, ilerlerim,' diyeceğiz."

"Haklısın. Ama şu an o olasılık..."

"Lara, inan bana, sen açık olduğunda yaşam sana hazır olmadan getirmez bir şeyi. Sen ne gelecek ne gidecek, takmayı bırak, kendi iyileşmene bak. Oluşumuzu yükseltmek mesele biliyorsun."

"İyileşmek istiyorum. Bu yolu, dönüşümü anlamaya başlıyorum. Biliyorsun, deniyorum."

"Tabii ki deneyeceksin. Her zaman durumumuzun bir ötesine geçmeyi hedefleyeceğiz. Hep kabımızı nasıl daha genişletiriz onun gayretinde olacağız. O bize her şeyin daha da, daha da iyisini vermeye çalışıyor. Yeter ki biz daha genişleyebilelim. Bunun için de gönlün aşk ile çarpan bir deli ama zihnin tümüyle dengede, sana, bilince hizmette olmalı."

"Anlıyorum, zihni gönlün ile hizalamak zaten mesele."

"Evet, şeytanını Müslüman etmek işte. Gerçeğe getireceksin. Hep ileri, hep yukarı."

"Cemo, seninle paylaştığım her zaman dilimi beni sıçratıyor zaten inan. Allak bullak oluyorum her seferinde."

"Ama neyse ki zekisin, yerleştirip sonra yaşamına aktarma gayretinde oluyorsun. Yoksa bu lafları dinleyip de yaşamına katamazsan kime ne fayda? Evet şimdi tatlılara sıra geldiğine göre ben de sürprizimi yapmaya hazırlanıyorum."

"Sürpriz mi? Ne? A, çok heyecanlandım."

"Evet, sürpriz."

Bir an duruyor, önemli bir şey söylemeye hazırlandığını belirtmek için birkaç kez hafifçe gırtlağını temizliyor.

"Hadi Cemooo, çok heyecanlandım. Lütfen," diye baskı yapıyorum dayanamayarak.

"Dur, dur. Efendim, Lara Hanım, farkındaysanız bir süredir Altan ile birtakım işler peşindeydik."

"Evet, onun yeni evi..."

"Sadece o değil, o senin kulak misafiri olduğun dekorasyon içerikli konuşmalarda senin Çamlık'taki odanın hazırlanması da vardı. İkinci odayı sana yaptık kızım. Artık hazır. Ne zaman istersen gidebiliriz köyümüze."

O kadar şaşırıyorum ki. Neye şaşıracağıma bile şaşırıyorum. O gün dilek diledim evet ama bu kadar çabuk köye gitme vaktinin gelmesine mi şaşayım? Benim için yapılan planlara mı? Yapılan bu planların uygulamacısı Altan'ın bana oda hazırlamak için koşturmasına mı? Yani hayata bak, neredeyse hiç tanımadığım bir adam benim yatak odam olacak yeri yapıyor filan. Her şey gerçekten absürt.

"Ne oldu Lara, tutuldun kaldın?"

"Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"İstemiyorsan, hani vazgeçtiysen gitmeyiz kızım, hani sen istedin diye..."

Başımı sallayarak onu durduruyorum.

"Aksine. Çok hazırım Cemo, çok istiyorum. Buraya gelince ne düşündüm biliyor musun? İstanbul ve ben olmuyoruz artık. İstanbul yaşamı ile birleşmek ilgimi çekmiyor. İnan kaçış filan değil, değişik."

"Anlat."

"Sanki Lara hani çıkmaya başladı ya ortaya, işte burası Lara'nın yeri değil. O defterleri okurken, şiddetli bir sızı oluştu içimde. Hani bazı yerlerinde doktor dede anlatmış ya, zeytinleri, doğayı, o hiç bitmeyen rüzgârı, işte öyle bölümlerde öyle kuvvetliydi ki çekim, gitmek istiyorum diye rica ettim sizden. Gerçekten gitmek istiyorum Cemo. Görmek, o havayı solumak,

o beni onlarca sene evvel bilmiş adamın baktığı yerlere bakmak, aynı kokuları duymak istiyorum. Biliyorum oraya gidince..."

"Ne?"

"Ne olacağını bilmiyorum ama Lara bir başka olacak, onu biliyorum. Sanki bir geçiş. Yani kısaca sen ne zaman dersen ben hazırım."

"E, uzatmayalım o zaman. Hafta sonu yasaklıyız, hazırlanırız evde. Pazartesi Cemo kontağı çalıştırır."

"Yaşasın!" diye fırlayarak ayağa kalkıp boynuna atlıyorum.

Restorandaki diğer müşteriler bakıyorlar acayip acayip, hepsi maske devrinde bu dikkatsiz halimi yadırgıyor.

"Ya, nasıl da her şey bu kadar hızlı değişebiliyor Cemo?"

"Hayal kızım, illüzyon. 'Sen rüyanı nasıl istersin bana onu söyle, bir de onu yaşayabilecek Lara oldun mu, hemen,' diyor yaşam. Rüyanda nasıl bir oraya, bir buraya zıplar olaylar, mekânlar değişir bilirsin. Rüya işte dersin. Bir anda Paris'te oluyorum dersin mesela ya, inan yaşam da öyle. Biz sabit zannediyoruz. Çünkü aynı sabit kafayla, hep aynı şeyleri yaşıyoruz. Senelerimiz aynı döngüde, her sabah aynı düşüncelerle kalkıp, aynı duyguları yaşayıp, aynı kişi olarak yerimizde sayıyoruz. Sonra yaşam çok sıkıcı. Sen sıkıcısın be yaşam için. Hep aynı. Düşünsene. Her şey verilmiş bize. Çünkü biz o aynı oluşla her gün tekrar gördüğümüz rüyayı gerçek zannedip kendimizi onun kurbanı yapıyoruz. 'Hep aynı yaşam,' diyoruz. Oysa tam tersi, sen aynısın. İşte sen kendi gerçeğini anladığında, o hayal perdesinde görünenlerin sana bağlı olarak değişebileceğini bilirsin. Gücünü kuşanır, doğru işleyerek, kendini her adımda iyileştirerek, gönlünün her istediğini o perdede seyredebilirsin, Lara olarak yaşayabilirsin. 'Bu hayalde, bu rüyada, ne istersen senin,' demiş. Şimdi insanlar diyor ki, 'Nasıl olur canım her istediğim?' Eğer doğru işleyişe geçersen olur. Bütün sır, kendi tasarımınla, O'nun sana verdiği yaşam aracı ile, yani olmaya gel-

diğin Lara ile hizalı istekler ortaya koymaktır ki bunların ismi gönül isteğidir. Yani senin gönlünün ne isteyeceği de bellidir. O Lara'nın gönlü, tabii ki Lara olmanın isteklerine yükselecek. Bu gerçekten işlemeye başlamış, iyileşmeye başlamış insan için kolaylıkla ayrıştırılabilen bir durum, biliyorsun. Zihin isteği ve gönül isteği."

"Evet, biliyorum."

"İşte gönlün isteğine sen oluşunla hizalı isen leb dersin, leblebiyi alırsın. Öyle de hızlıdır Aşk'ın programı. Hemen rüyada seyrettiğin değişir."

"Ne kadar gerçek görünüyor değil mi halbuki..."

"Evet ama değil. Neden? Gerçek olan, O'dur, ondandır, onunladır. Dolayısıyla gerçek olan hiçbir şey sonlu değildir Lara, değişmez. Burada değişmeyen bir şey var mı? Sonu olmayan bir şey var mı? Uyan Lara, burası hayal. Her şey bir varmış, bir yokmuş. Ama bu, yaşam boş demek değil, haşa! Madem rüya boş verelim filan diyorlar ya, cehalet. Aman ha. Çünkü bir amaçla kurulmuş bir hayal burası. Bizi aşka geri taşıyacak olan hayal. İşte biz, yani bilinç, gerçek. İşimiz var burada."

"Bu yüzden de biz O'ndayız, O'ndanız, O'nunlayız."

"Evet, ayrılık olamaz. Ayrılık rüyası görüyoruz. Rüyanın sorumluluğunu alırsan, o rüyada gerçek-ten işlemeye başlarsan efendi olursun."

"Efendi mi?"

"Efendi tabii. Efendi demek, buyruğu, sözü geçen kimse demektir. İşte gerçek insan yaşam programına hükmeder hale gelir. Her isteğinin gerçekleşmesini yaşamak budur."

"Siz böyle yaşıyorsunuz değil mi?"

"Gayretindeyiz Lara'm. Bizim vazifemiz o gayrette olmaktır."

O gece gözüme uyku girmiyor. Bu adam ve kadının önüme koyduğu yaşam biçimi sanki bir bilim kurgu filmindeki kadar gerçeküstü ama bir o kadar da olabilir olduğunu bildi-

ğim bir içerik ve yapıda. Nereden biliyorum? Çünkü boşa laf yok, her şey mantığı ile önüme konuyor. Bana da bir tek uygulaması kalıyor ki uygulanışını da onların yaşamında görüyorum zaten. Oluyor. Burası kesin. Az direnmedim. Dirençlerim elimde patladı. Geriye bir tek bir zahmet sorumluluğumu alıp gerçekten yaşamaya başlamak kaldı. O zaman gördüm, nasıl da her şeyin hızla değişebildiğini. Şimdi çok istediğim bir şey daha gerçekleşiyor. Oraya gitmek neden beni bu kadar çok heyecanlandırıyor bilmiyorum. Orası koca bir bilinmezlik benim için. Ama bu şehirden gitmeye ne kadar hazır olduğumu, hatta bekleyemediğimi, saatleri saydığımı biliyorum.

Arabada, bana göre milattan kalma ama Cemo'nun zamansız diye tanımladığı favori şarkılarından biri olan "Just an Illusion" şarkısını dinleyerek ve hatta yerimizde hafif hafif dans edip şarkıya eşlik ederek Osmangazi Köprüsü'nden geçiyoruz.

Her yerde duygularını takip et
Havadaki bu gerçekten sihir mi?
Sakın duygularının seni aşağı çekmesine izin verme
Gözlerini aç ve etrafına bak
Sadece bir illüzyon, illüzyon, illüzyon.

Köprüden geçer geçmez nedenini bilmediğim bir "oh" çıkıyor benden, sanki dar gelen bir kılıfın içinden dışarı süzülebilmek ve o kılıfı geride bırakmak gibi. Birden bir şeyi fark ediyorum, büyük bir idrak dalgası sarsıyor her yerimi. Heyecanla Cemo'ya dönüyorum:

"Cemo, Cemo, bak ne fark ettim, idrak!"

Cemo müziği kısıyor hemen.

"Dinliyorum Lara Hanım."

"Şimdi köprüden geçtikten sonra böyle büyük bir oh çıktı da benden, bir ferahlama oldu, geride bırakmak gibi her şeyi. İşte bir anda şunu bildim: O geride bıraktığım bana ait değildi esasında. Çakma Lara'ya aitti, benim gerçeğimin yaşamı değil, Yaradan'ın bana çizdiği değildi, bana verdiği değildi, benim değildi Cemo." Çok heyecanlanıyorum. "Aman Yarabbi, gerçeğimizle alakası olmayan kodes yaşamlara hapsediyoruz kendimizi, üzülüyoruz, boşu boşuna. O ben değildim, onlar benim değildi, oynadığım karaktere aitti."

"Hah hah ha. Tabii ki. Onlar senin kendin zannettiğin karakterin deneyimleri. Yaşam da bu yüzden sarsar bizi işte, uyan, bu sen değilsin diye."

"Beni sarsması yetmedi herhalde, ağır uyku, balyoz indirip her şeyi yerle bir etti belki anlarım diye, hah, hah, ha."

Birlikte gülüyoruz. Öyle hafifliyorum o an, o koca suçluluk, o koca utanç kalkıyor üzerimden. Tarifsiz bir özgürleşme yaşadığım. Sırtımda taşıdığım bir koca yüktü o utanç, o suçluluk, oysa sadece "Bu bana ait değil" noktasını idrak ile bırakmak ve yeniden seçmek gerekiyor.

"Lara bak, kim olduğuna inanırsan onun yaşamını yaşarsın. Senin olduğuna inandığın 'daha'cı çakma Lara'nın yaşamıydı o cehennem. Ama boşu boşuna dedin ya, hayır değil. Aksine çok gerekli bir işleyiş bu, böyle buluyoruz yolumuzu. Kim olduğumuza inanıyorsak, onun sonuçlarını yaşadıkça, gerginlik, sıkıntı, acı, öfke yaşadıkça ne ben, ne değil, izleri takip ederek yolu bulabilme imkânı var. Biz buraya kim olduğumuzu bilmeye geldik. Seçim bize verilmiş burada, 'Kim olmak istersen olabilirsin, ben de kurduğum sistemle sana yaşatırım,' demiş. Ta ki aşka yürüyebileceğin, gerçek kimliğini bulana dek. İşte hedef gerçeğimize ulaşmak olduğu için, gerçeğimizin aksini iddia ettiğimiz her kimliğin bedelini de ödetir bu sistem Lara. Ödediğimiz bedeller, 'Bu değilsin,' noktası aslında. İşte bir be-

deli ödediğimizde uyanabilirsek ki sen uyandın, ikinci konu girer devreye o vakit. Bu defa gerçeğinin sorumluluğunu da almanı bekler yaşam."

"Yani?"

"Yani o ben değilmişim diye sıyrılmakla iş bitmiyor, hah, hah, ha. Madem o sen değilsin, uyandın, peki sen kimsin? Bu soruya da cevap verebilmek gerekiyor. Ki gerçek deney o zaman başlıyor işte. Olmaya geldiğini olmak deneyi. İşte bu, hem Lara olmak hem her an nasıl bir Lara olduğunu seçerek yaşamak."

"Efendi olmak..." diyorum dün akşamki sohbeti hatırlayarak.

"Evet ama işte kul olmadan efendi olunmuyor, plan böyle."

"Efendim, efendim?"

"Kul olmadan efendi olunmaz. Bu saptamanı benim. Deneyin işleyişini o kadar güzel anlatıyor ki."

"Açıklar mısın? Kul olmaktan kasıt?"

"Kul olmaktan kasıt teslimiyete girmektir Lara. Önce teslim olacaksın kendi yoluna, biliyorsun. Kendi zihnini bırakıp, ben bilirim demeyi bırakıp sen bilirsin diyeceksin. Sen ne dersen o, diyeceksin, yazılmış çünkü. İşte o zaman olmaya geldiğini olmaya izin verirsin."

"Yatay gidiş. Yani yaşamda teslimiyetle, yaradılışının işleyişine izin vererek, zihninle değil de yaşamla birleşerek ilerlemek, akıl ile."

"Bravo."

"İşte ancak o zaman Lara olmanın sana getirdiği iyileşme fırsatlarını kullanarak oluşunu, dolayısıyla bilinç seviyeni yükseltirsin. Çünkü gönlünün her yeni isteğinde, kendini onu yaşayabilecek Lara olmaya yükseltmen gerekir. Onu yaşamana engel tüm düşünce, duygu, hal ne varsa dönüştürmektir. Böylece oluşunu yükseltip bir üst titreşime geçerek, ben geldim dersin ve yaşam da sana olasılığı gönderir. O dileğini yaşarsın. BU, sırrı çözmektir. Bu da efendi olmaktır işte. Sistemin işle-

yışını çözmüş ve sistemi vizyonu doğrultusunda kullanabilen insandır. İşte o zaman Lara'nın her titreşim seviyesindeki gönül dileklerini patır patır gerçekleştirirsin."

"Yine geldik yatay ve dikeye."

"E, buranın bütün olayı bu Lara, hah hah ha. Dönüp dönüp oraya getiriyor tabii bizi. Ne diyor Leyla'm, hep ileri, hep yukarı. Yaşamda ana hedefin bu olacak diyor."

"Evet de işte insanlığa bakıyorum da, ne bileyim, zor, nasıl anlatmalı acaba?"

"Sen insanlıktan önce kendine anlatmaya bakacaksın Lara, bu işler örnek olmak ile yayılır ancak. Toplu uyanış yok. Toplu sarsıntılar var ama bak, mesela bu pandemi gibi. Ancak onda da uyanan uyanıyor, kimisi horlamaya devam. Kendine bakacaksın ve örnek olacaksın. Söyle bana, şimdi bu anlattıklarımızın yaşanışını ben ve Leyla'da görmeseydin, dönüşüme geçer miydin?"

"Hayır tabii, anlatıyorlar ama hiç de öyle yaşamıyorlar derdim."

"O zaman işe yarayıp yaramadığına da nasıl ikna olacaksın, değil mi? Dolayısıyla yürüyenler, yatayda ve dikeyde gidişleri ile örnek olabilirler ancak."

"Ama benim tasarımım, olmaya geldiğim, bunu anlatmak değil mi? Bu alanda rehberlik etmek değil mi?"

"Evet ama öyle çık herkese anlat değil Lara, hah hah ha. Talip olana demiş, sana gelirse, bir şekilde... Seni görüp sorana, konuşmanı dinlemeye gelene, yazdığını okumak isteyene, her nasıl ifade ediyorsan kendini."

"Biliyorum, evet, o zaman davet aldım demektir."

"...ve o zaman bile senin işleyişin açısından doğru karar ise anlatırsın. Mesele ne biliyor musun? O'nun işine karışmayacağız kızım. O'nunla kimse arasına giremeyiz, haşa. Öyle anlatırım manlatırım, bunlar kibirdir. Sen istediğin kadar anlat, onun vakti gelmediyse kaç yazar? Bir de kafa bulandırırsın ki maazallah, bedeli olur. Ama vakit geldiyse, hak ettiyse o kişi, O

zaten getirir kimin önüne getirecekse, diyelim ki senin ve seni kullanarak anlatır. O zaman işte olur. Yani her şey Yaradan ile o kişinin arasında. Haddimizi hep bileceğiz. Nefeste de öyle. Bakıyoruz da Leyla ile, nefes koçları böyle 'Ben nefesi açıyorum,' filan gibi konuşuyorlar, olmaz. Üzülüyoruz. Çünkü sen açamazsın nefesi, ben açamam, ne münasebet? Biz ancak hizmetkâr oluruz, vakit geldiyse açılır. Unutma ki nefesin genişlemesi ve bilinç yükselişi paralel gider. Bilinç o seviyeyi almaya uygun değilse, sen istediğin kadar zorla nefes koçu olarak, o kabı genişletemezsin. Her şey vakti ile, neyse."

"Yine kul olmadan efendi olunmaz davası."

"Öyle tabii, bunu anlamak çok önemli. Yerini bilmeyince, sen de hizmette gelişemezsin. Çünkü araya ben yaparım, ederim diyen çakma kimliğin girer. Yayın bozulur. Tıkanırsın, körelirsin, bolluğun, bereketin olmaz. Mademki bu yolda hizmet var senin için, aman hep yerini bil ki seni daha çok kullansın. Biz böyle bakıyoruz hizmetimize, böyle bildik, çok şükür görüyorsun zaten."

"Evet, maşallah yetişemiyorsun randevulara."

"Çok şükür. Biz teslimiz Lara. Bütün mesele ne, biliyor musun? Kendi zihninin düşünce akışını bırakıp, O'nunla beraber düşünmeye geçmek. Yani akıl kullanmak. O zaman kolaylaşıyor. Onu tek öğretmen, tek yol gösterici bilmek. Onunla birlikte yürümek, onunla birlikte düşünmek."

"Onunla beraber yürümek ve düşünmek derken?"

"Evet bak, dönüşüme geçmek demek bana göre ona uzanmak, *ben gerçeğe gelmeye niyet ettim* demek. Samimi isen, selamı alırsan, hoş geldin derse sana, ne mutlu. Artık ondan sonra kendi kafanı bırakacaksın. Zaten görüyorsun o güne dek o kafanın seni getirdiği yeri. Olmuyor. Çakma kimliğinle işleyemiyorsun."

"Haklısın. Peki akıl kullanmak?"

"Akıl kullanmak, bir konuda kendi zihin işleyişine değil, her şeyi yöneten o tek akla danışmak. Yani konu ne ise gerçeğin ilmi üzerinden onu düşünmeye niyet demektir. Gerçek düşüncelerle, O'nun düşünceleri ile işlemeye kendini açmak demektir."

"Gerçek düşünceler diye yine yeni bir tanım getirdin?"

"Evet, bak, bizler dönüşüme dek, bir şey olduğunda, zihin dünyamızdaki otomatik üreyen düşünceleri düşünmek zannediyoruz ve onlara dayanarak otomatik tepki veriyoruz. Bak tepki vermek diyorum. Bu olmaz, olmamalı, başka türlü olmalı dediğin her an. İşte bunlar çakma düşünceler, senin çakma gerçekliğinden üreyen düşünceler. Tamam mıyız?"

"Evet?"

"Oysa olan olduğunda o otomatik düşünceler yerine, bir durup, O'nunla bağlantı kurup O'nun düşünüşüne geçebildiğinde her şey değişir. Yani tepki vermek yerine bir durup 'Ne yapabilirim?' sorusunu O'na sorduğunda, akla açıldın. O zaman kendi zihninin komutları yerine O'na yöneldiğinde akla bağlanırsın. Onunla bir düşünürsün. İşte o düşünceler gerçek düşüncelerdir. Gerçeğin düşünceleridir."

"Anladım."

"Anladın ama burada çok çok önemli bir şeyin daha altını çizmek istiyorum. Efendi olacaksan titreşimin, bilinç seviyen hep yüksek olmalı. Oysa tepki verdiğinde enerjini indirirsin. Can kaybettin gibi düşün. Tepki, düşük oluş halleri ile olur. Öfke, kırgınlık, saldırı, kontrol çabası vs. 'Ben bilirim, bu böyle olmamalıydı' diyorsun ve ayrılık inancını, 'ben daha doğrusunu biliyorum' diyen kibiri getiriyorsun. Ne oluyor oluş? Yerlerde. Üstelik çoktan oldu, olmuş olana olmamalı diyoruz o da başka komedi. Sana iyi uykular diyor o zaman yaşam."

"Tepki vermek, can kaybetmek ha?"

"Tabii, ama akla açıldığında, O sana ilham olur, yolu bulduru ve o seçimle ilerlersin, her şey yolunda olur."

"Vay, çok iyi anladım. 'Nasıl düşünmem gerektiğini göster bana,' diyorsun aslında."

"Tabii ya, verdiği aklı kullanmak budur işte. Bir şekilde yürütür, içinden geçirir seni. İçinden geçilen o an acı bile verse, bilirsin, her şey yolunda, bu sadece geçilecek bir aralık."

"Soru soracağım, cevap gelecek, seçeceğim ve içinden geçerek ilerleyeceğim. Biliyor musun Cemo, şu an dehşetle bir şey hatırladım. Her şey olup bittiğinde, her şey gittiğinde, evde salonda yere yığılıp 'Ne yapacağım ben, Allah'ım ne yapacağım?' diye kaç defa ileri geri sallanarak deli gibi... İnan inandığımdan filan değil o zaman, bir de ateistim derdim ama galiba dibine kadar sıkışınca o Allah kelimesi çıkar ya..."

"Söyletir sana, lütfudur o."

"Efendim?"

"Yani *sen reddettin ama ben buradayım, gel,* der."

"Neyse, dur şimdi, derinleştirme mevzuyu. Esas diyeceğim, orada yerde sallanırken, bir an senin yalı geldi gözümün önüne. Yemin ederim. Seni ve bir anda gezmiş olduğum yalının üst katını hatırladım. O cehennemin dibi dediğim yer gözümün önüne geldi. Kusura bakma Cemo ama o zamanki çakma Lara öyle demişti. Ve evet, dedim, ben de cehennemin dibine gidip yok olayım. Hem de en hızlısından yok olma. Bir valize at birkaç eşya, git bayıl orada. İnanamıyorum, resmen gözümün önüne geldi, soru sordum işte. Üstelik bak yok olayım diye geldiğim yer..."

"Yaaaa, önce sordurdu sana, sonra ilhamı aldın, sana gösterdi bir sonraki adımı. Ama o görüntüye senin zihninin yorumu, 'yok olabileceğin bir yer' olmuş. Oysa aksine var olmanın olasılığını taşıyordu orası. Getirdi seni. Onunla bir yürümek budur işte. O an olmaya geldiğini olabilmen için en hayırlı olanı yapmak. Akıl her zaman bu yönde işler. Bu da ancak soru sorarak, aklı kullanmak ile. Yatayda gidebilmek için, her an ya-

şamda 'Ben şimdi ne yapabilirim?' gibi sorularla ilerleyerek akıl kullanmak, onunla bağlantıda olmak gerekir. İşte o aklın getirdiğini, aksini ya da farklısını söyleyen zihnine rağmen yapabilmek de seni dikeyde yükseltir. Üst versiyonlarına ilerlersin. Canlanırsın, nurun açığa çıkar, parlarsın. Doğru işleyiş, enerjini yükseltir çünkü. İşleyen demir ışıldar diye boşuna dememişler."

"Vay, vay vay. Ya Cemo, sen beni öldüreceksin. Yetişemiyorum sana ya, devamlı çok bilip anladığını sandığım bir sözü getirip önüme bambaşka koyuyorsun."

"Kızım, onunla beraber düşünüyoruz çünkü biz, bu ne demek diye. Demir dövüle dövüle kullanılacak hale gelir. Tıpkı insan gibi biz de darbeleri ala ala inşallah olmaya geldiğimizi olma yoluna gireriz. İşte demir ne şekle, hangi alet şekline sokulduysa, kullanıldıkça parlar. İnsan da olmaya geldiğini olabildikçe yükselir ve nur açığa çıkar. Parlarsın. Yoksa haybeye çalış, çabala değil. Bu sözü çok çalışmayı özendirmek için söylerler. Değil. Ne oldu bak sen o kadar çalıştın? Altın? Kendini paraladı. Işıldayan bir hali var mıydı? İnsanın sorgulaması, dayatılan, önüne konan her yolu, gerçekten akıl kullanarak düşünmesi gerekiyor. Biz işte, bu işle meşgulüz çok şükür. Çünkü yürüyoruz. Ha, bak ilk molamızı şurada verelim, artık bir çay içelim Lara ya!"

Arabayı park ediyor. Tuvalet ziyaretimiz sonrası çay ve tostlarımızı alıp oturuyoruz. Ben gerçekten rüyada gibiyim. Hani o an bir uzaylı gelip, "Ne yapıyorsun, nereye?" dese, vallahi "Bilmiyorum kardeş," derdim. Gidiyorum bir heves de, neyse en kötü ihtimal dönerim yalıya diyorum ama bunun olmayacağını da bir şekilde biliyorum. Bu yüzden neyim var, neyim yok aldım zaten. Hoş zaten çok fazla bir şeyim de yok. Kıyafetlerim ki depodan sonra ancak bir büyük valiz oldu. Defterler ve bilgisayarım. Çarşaf, havlu falan hepsini halletmişler, odam beni bekliyormuş.

Tostlarımızı yerken konuşmuyoruz. Ben zaten son dinledik-lerimin etkisindeyim. İşleyen ve ışıldayan demirde takılı kaldım.

"Ben bir çay daha alacağım Lara."

Onu oturtarak yerine, hemen fırlıyorum. Zaten bütün yol tek başına araba kullanacak. İstemedi benim kullanmamı. "Araba otomatik, sağ bacağım sağlam olan, ne derdin var benim uzun yol kullanmamla?" diye serzenişte bulundu bana. Sonra da bir başkası kullanırken daha gerildiğini, böyleyken yolu daha kolay geçirdiğini söylemişti. "Sen kullansan seninle beraber ben yine kullanacağım, en azından sen rahat et," diye de güldürmüştü beni.

"Heyecanlı mısın?"

"Evet, tabii, ama neye heyecanlı olduğumu bile ayrıştıramıyorum. Sürreel bir filmin içine düşmüş gibiyim."

"Beş dakikada değişir her şey, burası böyle."

Gülüyoruz.

Eskiden ancak tatile gidiyorken geçtiğim yolları -onların son gelişmiş hallerini- geçe geçe ilerliyoruz. En son ne zaman Bodrum'a kara yoluyla gittiğimi hatırlamıyorum bile. Yollar güzelleşiyor olabilir ama dağınıklık, öylesine yapılaşma, savrukluk hâlâ aynı. Şimdi bir de maskeli insanlar eklenmiş. Genel bir memnuniyetsizlik, umutsuzluk seyrediliyor.

Hava soğuk tabii, yaz değil, bu da olayı daha da mistikleştiriyor benim için, daha önce buralara hiç gitmediğim bir mevsim. Beni neyin beklediğini gerçekten hiç bilmiyorum. Bir şeyin bekleyebileceği bir yere gittiğimizi de düşünmüyorum zaten. Bildiğim kadarı ile ev bir dağ köyünde, zaten yaşam kapalı. Aslında ha İstanbul Boğazı'nın bir ucu, ha Bodrum tepelerinin bir ucu, yaşam şu aralar dünyada kimse için pek farklı seçenekler sunmuyor. Açıldı gibi görünse de hafta sonu kapanmaları devam ediyor. Korku içinde hafta içi işe gidenler, tam oh diyecekleri hafta sonlarında yine eve kapatılıyor. Yine evde

kal komutuna uymaları gerekiyor. Bu uygulamaların mantığını anladığımı pek söyleyemem. Ama insanların durumu iyi değil, ne kadar kopuk olursam olayım, bunu hissedebiliyorum. Cemo ile bu konuda sohbet etmeye başlıyorum. O tabii ki yine çevirip lafı beni yerime oturtuyor.

"Lara, pandemi bir olan. Sen kim oluyorsun ona bakacaksın. Gördüğün manzara doğru, pek çok evde kavgalar tavan yaptı. İnsanlar tahammülsüz. Kendi ile ne yapacağını bilemiyor. Kimi yemeye verdi kendini ha bire ekmek yapıyor, kimi depresyona bıraktı, kimi seyredilmedik filmi bırakmadı. Peki ama böyle mi olmalı? Madem yaşam bizi bıraktı biz de yaşamı bırakalım, salalım gitsin kafası. Bak bir de diğerleri var. Akıl kullanan. Nasıl hâlâ sağlıklı beslenebilirim? Nasıl hâlâ sporumu yapabilirim? Bak Leyla o günlerde apartmanın merdiveninde indi çıktı basamakları. Biz tasma alıp yürüdük. Online spor dersleri patladı. 'Ben yaşamımın sorumluluğunu bırakmayacağım' diyenler var çünkü. 'İşimi bu duruma nasıl uydururum?' diyen pek çok kişinin online çalışmaya başladığını biliyoruz. Velhasıl, akıl kullandığın zaman oluyor, aynı noktaya geldik. Pandemi bahane, kendini bırakası olan, şikâyete ve memnuniyetsizliğe bağımlı olanlar bıraktı Lara. Oysa ne olursa olsun, her zaman seçim bizim."

"Doğru."

"Ne olursa olsun, hep ileri, hep yukarı."

"Nasıl sağlıyorsunuz bunu? Yani güzel slogan da, hep ileri, hep yukarı mümkün mü?"

"Valla biz slogan atmıyoruz, bizim yaşam seçimimiz bu. Biz her an hep ileri, hep yukarı seçimine göre işlemekten bahsediyoruz bununla. Sen slogan mı zannettin? Hah hah ha."

"Anlamıyorum, nasıl mümkün olabilir, yani her an."

"Doğru işlersen olur. Bütün mesele yatay ve dikeyde doğru işlemekte..."

"Ay bayılacağım, yine yatay dikey."

"Bayılacaksan susarım. Sordun diye söylüyorum. Niye huysuzlanmaya başlıyorsun?"

"Yok Cemo, kusuruma bakma, heyecanlıyım herhalde. Bazen gerçekten ne oluyor, ben kimim, nereye gidiyorum, karışıyor."

"Haklısın canım."

Bir süre susuyoruz, sonra ben şaşırtıcı bir şekilde uyuyakalıyorum. Sistemim fazla geldiği için kapatıyor şalteri herhalde.

Uyandığımda Milas'tayız. Biraz oradan buradan konuşuyoruz. Bodrum Havaalanı'nı geçtikten kısa bir süre sonra deniz çıkıyor ortaya. Nasıl bir güzellik. Deniz sağımızda, ilerliyoruz. Buraların güzelliği de başka, bu mevsimde bile. Sonra birden sola sinyal vermeye başlıyor Cemo ve bir U dönüşü ile karşı yola geçiyoruz.

"Ne oldu, neden geri dönüyorsun?"

"Dönmüyorum canım," diyerek hemen sağdan bir yola giriyor. "Dağımıza tırmanmaya başlıyoruz."

İşte o an gerçekten heyecanlanıyorum. Arabada bir doğruluyorum. Döne döne tırmanıyoruz dağ yolunu. Yaklaşık sekiz dakika çıkıyoruz.

"Hakikaten dağa tırmanıyoruz. Ben dağ derken, Bodrum'u düşününce abartıyorsun sanmıştım."

Gülüyor. Keyfi yerinde. Buraların onun için de önemli olduğunu biliyorum. Sonuçta burası onun için, benim yalıdaki odam gibi. Kendini yok etmek için kapanıp sonra yaşama dönmesini sağlayan yer.

"Ne defterlermiş ama. İki kişiyi yokluktan yaşama döndürdü."

"Bunu çok düşündüm biliyor musun? İkimizin bu noktadaki benzerliğini. Bence her şey sıfırlanmış da olsa, doğru işlediğinde, her şeyin nasıl bambaşka olacağını birinci elden yaşamamız için. Yani kim gelse şimdi karşına, 'Olmaz' dese, 'Yok, olur' dersin, 'Ben en dibini gördüm ve nasıl olacağını biliyorum' dersin."

"Haklısın."

"Olanlar, zaman geçtikçe daha da göreceksin Lara, hep bir yere oturuyor. Mantıksız, sebepsiz ve hatta yükselişe hizmet etmeyen hiçbir şey olmuyor burada. Her şey ama her şey gerçek insanın ortaya çıkışına hizmet edecek şekilde ayarlanmış canım. Bu da işte, okuyabildiğinde önce hayrete, sonra hayranlığa ve nihayet aşka götürüyor."

"Yani olan her şeyi anladığımızı sanıyoruz ama anlamıyoruz aslında, gerçek anlamını bilmiyoruz."

"Aynen, olan her şeyi kendi koşullanmış zihninle okuyorsun ve o noktadan otomatik tepkiyle işliyorsun. Oysa bir duracağız ve akledeceğiz."

"Akletmek mi? Doktor dede de kullanmış bu kelimeyi, notunda da var. Akıl kullanmak değil mi bu? Demin konuştuğumuz hani."

"Tam değil, akıl kullanmak, kısaca ona sormak ve seni yönlendirmesini sağlamak. Akletmek ise her şeyin arkasındaki gerçek sebebi, anlamı düşünmek aslında. Tabii yine akıl kullanarak. Yani o konu ne ise, onu neden yaşadığım, sana hayrını yani gerçek ile bağlantısını bulmak."

"Örnek verebilir misin?"

"Tabii, mesela en kolay örnek senin yaşadıkların. O dibe vurup bana geldiğinde kiracı olarak, sana sorsam neden oldu, neden bu haldesin diye, ne derdin? Bir düşün."

"Aldatıldım, derdim. Dolandırıldım."

"Yani kurban görüyordun kendini ve bu yüzden öfke, isyan, nefret içindeydin. Oysa gerçeği okumaya başladığından ve çok şükür dönüşüme geçtiğinden, şimdi ne görüyorsun orada? Neden o haldeydin?"

"Benim uyanmam ve olmaya geldiğimi olup yükselebilmem içindi her şey."

"Peki neden bu kadar her şeyi yitirene dek darbe desem?"

"Biraz evvel konuştuğumuz gibi işte, sıfır noktasından da çıkışın mümkün olduğuna örnek olup diğerlerinin inançsızlığını kırabilmem için."

"Evet, sıfır bile olsa her zaman bir yol vardır diyebilmek için. Yok demek, O'nun gücünü inkâr etmek oluyor. Çünkü yani diyorsun ki artık hiçbir şey bir fayda sağlayamaz, bir çözüm üretemez. Düşünsene bu, O'nu, onun çarelerini tüketmektir bir nevi. Bu durum karşısında 'Sen de bittin,' demektir ki haşa. Olabilir mi öyle bir şey? Onun gücünden umut kesilmez. Bu yüzden insana seçim hakkını tümüyle vermiştir ama intihar en büyük günah olarak nitelendirilmiştir. Yok saymaktır onun gücünü çünkü."

"Günah kelimesini ilk defa mı duydum senden?"

Gülüyor.

"Doğrudur. Günah, gerçeğin aksine dayanarak yaptığın her şeydir. Gerçeğin aksini iddia ettiği için insanın yatay ve dikeydeki ilerleyişine engeldir. Böyle bir şeyi, yolu seçmek de günaha girmektir. Günaha girmeyin, sapmayın yolunuzdan demiştir aslında."

"Diyorum ya Cemo, seninle her şey başka bir anlam kazanıyor."

"Kızım, benim anlamlarım değil, gerçeğin anlamı bu. Veeeeeee, işteeee geliyoruz, işte geldiiiiiiik," diyor neşeyle.

Bir meydana açılıyor yol ve bir Atatürk heykeli karşılıyor bizi. Meydanın ortasında karşıma çıkan, tüm boyuyla dimdik Atatürk heykeli beni şaşırtıyor. Gülümsetiyor. Köyümüz bir başka aydınlanıyor sanki gözümde. Heykeli geçip ileriden sağa kıvrılarak biraz daha yukarı çıkıyoruz ve bir taş evin önünde duruyoruz.

"Yeni evine hoş geldin," diyor Cemo.

Heyecanla bakıyorum arabanın içinden. Hemen inemiyorum arabadan. Ev, bir bahçe içine oturmuş, önünde bir

veranda. Önü bütün açıklık. Hoşuma gidiyor ferahlığı. Arabadan iniyorum. Biraz sağa, sola doğru ilerleyerek etrafa bakıyorum, şükrediyorum. Sonra arkamı döndüğümde Cemo'nun bir adamla konuştuğunu görüyorum. Uzun boylu, hoş bir adam. Üzerinde bir bisiklet taytı ve uzun kollu bir tişört. Biraz ileride bisikletini de yakalıyor gözüm. Köylü gibi değil kılığı, hali. Bir bisikletçiden bahsediyorlardı, herhalde o, diye düşünüyorum. Sonra Cemo beni görüp bana bakınca adam da dönüyor. Yüzü aydınlanıyor ve bana doğru yürümeye başlıyor gülerek. Sonra kollarını açarak hızlanıyor bana gelişi. Ne oluyor, kim bu ya, anlamıyorum derken, "Lara, hoş geldin canım," diyor adam.

Kolları havada kalıyor tabii çünkü ben sarılmıyorum. Kim ki bu?

İkimiz birden Cemo'ya dönüp bakıyoruz ve ben Cemo'nun kahkahaları arasından söyledikleri karşısında kulaklarıma inanmıyorum:

"Lara, yine mi tanımadın? Hah hah ha. Altan, kızım."

Olamaz. O yalıda gördüğüm adam ile bu aynı olamaz.

Altan kollarını artık indirmiş halde bana bakıyor. Esmer, siyah çerçeveli gözlükleri, evet bak gözlükleri hatırladım şimdi ama bu yüz, bu beden nasıl olabilir? Kaç kilo vermiş bu? Sadece kilo da değil. Gülümsüyor. Çok güzel gülümsediğini o an fark ediyorum.

"Lara, şaşırdığını biliyorum. Çok normal tanımaman. Merak etme, çok değiştiğimi biliyorum."

"Değişmek kelimesi hafif kalır," diyorum elimi uzatarak. Sarılasım yok ama elini sıkabilirim. "Ben asla tanıyamazdım seni."

"Hep ileri, hep yukarı gidince olur Lara Hanım. Biz slogan diye bakmıyoruz bu lafa," diye bana laf atıyor Cemo. Sonra Altan'a dönüp "Aferin oğlum, seninle gurur duyuyorum," diye seslenıyor. "Ama hadi gelin de bir eve girelim artık."

Hemen davranıyoruz. Bahçeden birkaç adım yukarı, eve çıkaran merdivenleri çıkıyoruz ve verandaya ulaşıyorum. Arkamı dönüp baktığımda gerçekten muhteşem bir boşluk var önümüzde, zeytin ağaçları, bol bol çam, gelişigüzel yayılmış bir bitki örtüsü, üzerine dört bir yana saçılmış kozalaklar. Bir hayli rüzgârlı. Bu verandanın oturmayı en sevdiğim yerlerden biri olacağını o an biliyorum. Sonra içeri geçiyorum. Salonda bir oturma grubu var. Bir uzun tahta masa. Bir büfe gibi dolap.

"Bak doktor dedem," diyor Cemo eline aldığı bir fotoğrafı bana uzatırken.

Yavaş yavaş ilerliyorum, fotoğrafı elime alıp bakıyorum. Duygulanıyorum. Hoş bir adam. Yuvarlak gözlükleri var. Elinde bir büyük kuş ölüsü sanırım. Fotoğrafı çekene gururla onu gösteriyor.

"Avcı mıydı?"

"Vallahi burada ne yapacak kızım? Tabii avlanıyorlarmış. Gel odanı göstereyim."

Çerçeveyi yerine koyup evin arka tarafına doğru ilerliyorum. Evin ortasında bir şömine var ve şöminenin iki yanında odalara açılan iki kısa koridor. Beni soldakine götürüyor Cemo ve içeri girince şaşırıyorum. Gerçekten çok etkileniyorum. Bir yatak, bir çalışma masası, bir koltuk.

"Bu banyo senin," diyor Cemo odanın karşısındaki kapıyı göstererek. "Benim var öbür tarafta. Sonradan yaptırdık ikinci banyoyu, ek yaptık eve. Görürsün benim tarafta."

Ama benim banyo filan umurumda değil, o an içine girdiğim odanın huzuru, dekorasyonunun dinginliği, seçilen renkler, bej, mavi, sarı... Özellikle hardala yakın sarı. O kadar beğeniyorum ki gözlerim doluyor. Arkamı dönüyorum. Altan kapıdan bana bakıyor, biraz mahcup. Birden dönüp gözlerinin içine bakarak, içimden geçeni olduğu gibi söylüyorum:

"Çok teşekkür ederim. Hak etmediğimi biliyorum ama yine de bu özeni, ilgiyi gösterdiğin için teşekkür ederim. Gerçekten çok beğendim. Bu oda benim odam. Gerçekten benim odam. Biliyorum. Sen bunu nasıl bu kadar bildin onu bilmiyorum ama teşekkür ederim."

Gülümsüyor.

"Ben seni biliyorum herhalde Lara," diyor. Sonra beni şaşırtarak gitme vaktinin geldiğini, evde işlerinin olduğunu söylüyor. "Hem sizi de artık yalnız bırakayım. Uzun yoldan geldiniz, dinlenin. Görüşürüz Cemo. Hoş geldin Lara."

"Hoş bulduk," diye belli belirsiz arkasından mırıldanarak gidişini seyrediyorum. Hâlâ bu adamın Altan olduğuna olan şaşkınlığımla kalakalıyorum.

İşte yeni yaşamım bana büyük şaşkınlık yaşatan ama bir o kadar da kendimi değerli hissettiren Altan'ı hazmetme gayretimle başlıyor.

Sabah gözlerimi açtığımda ilk anda panik oluyorum çünkü nerede olduğumu hatırlamam bir iki saniye alıyor. Sonra gülümsüyorum. Saate bakıyorum. Henüz 06.00, kapkaranlık her yer. Odada göz gezdiriyorum. Pencerenin önündeki masada defterler duruyor. Dönüp dolaşıp yine aynı eve gelmeleri... entersan. Yerlerine mi geldiler, yoksa beni mi yerime getirdiler demek lazım acaba?

Elimi yüzümü yıkadıktan sonra saat hâlâ erken. İçimde oldukça kuvvetli bir yöneliş olduğu için nefes seansı yapmaya karar veriyorum. Hemen seans alanı olacak şekilde yastıklarımı ayarlıyorum, müzik Cemo'yu rahatsız etmesin diye kulaklıklarımı takıyorum. O Cemo'ya taşındığım gün yanımda olan çantanın içinden çıktı bu kulaklıklar. Onlarsız gitmezdim bir

yere, her an arayan müşterilerle konuşabilmemi sağlardı her yerde. Çantada kalmış. Ne sinir olmuştum görünce, telefon yok, kulaklık var diye. Oysa şimdi bilgisayarımla çalışırken, orada bir şey dinlerken ne çok işime yarıyor.

İşte yaşam biliyor. Cemo diyor ya, her şey bir yere bağlanıyor aslında, boşu boşuna diye bir şey yok. Olan hiçbir şey lüzumsuz değil, en olmaması gereken dediğin bile senin kendi hatalı inançlarını sana göstermek için oluşan bir sonuç aslında. Kulaklıklarımı takıp hareketli bir müzik koyuyorum. Nefes seansı öncesi nefesin ritmini yükseltmek ve seansta akışı daha kolaylıkla sağlamak için yaptığımız canlandırma nefesi çalışmasından sonra seans alanına geçerek, kulaklarımdaki müzik eşliğinde nefes alıp vermeye başlıyorum.

Önce niyet: "Buradaki yeni yaşamımda daha da iyi-leşmeye niyet ediyorum. Burada huzuru, neşeyi, kendim olabilmeyi yaşayabilmek için iyileşmeye niyet ediyorum."

Benim için artık yaşamın iyi olması bu demek.

Altan geliyor aklıma, nasıl da yol katetmiş, biraz kıskanmıyor değilim, o nasıl bir sıçrama öyle? Hemen nefesime odaklanıyorum yeniden ve bir süre sonra zaten yine boşluk. Çalmaya başlayan dinlenme müziği ile uçtuğum diyarlardan bu deney alanına geri çağrılıyorum. Nefesimi sakinleştirerek yavaşlatıyorum ve kendimi tümüyle bırakıyorum. Nefesin benim sistemime tekrar tekrar girişini ve çıkışını izliyorum. O tek olan nefes, her bir tasarıma, yolcusunun izin verdiği ölçüde gelen nefes. Açılabildiğinde ona, teslim olduğunda çalana, o senin şarkını da çalabilmeye başlıyor. Cemo, Mevlâna hazretlerinin ney ve insan benzetmesini anlatmıştı. Gerçekten öyle. Tek bir çalan var. Farklı farklı neyler. Her birimizin neyine üfleyen, o Tek olan nefes ile farklı sesler, farklı bir müzik çıkıyor ortaya. Tabii izin verirsen, teslim olursan. Her birimizi yaratırken, farklı dokunmuş parmakları, farklı şarkılar her birimizin ifadesi, 'Bu

böyle,' demiş ve benim şarkım, benden ifade bulacak olan belirlenmiş. Daha en başından.

Bütün mesele işte yaşamda o senin şarkının yayılmasına izin vermek. Bu da ancak teslimiyetle. Şarkımız, onun nefesi ile birleşmeden çalınamaz ki. Ancak O çalabilir, onun nefesine açılmak gerekir. "Ben" olan o neyden, Lara neyinden murad ettiği muhteşem notaları çıkarabilmeye, bizim kısıtlı nefesimiz yetmez. O'na açılmak, onunla bir olmaya niyet etmek, bu uğurda her gün kabını genişletmeye niyet etmek gerekir. İşte o yüzden nefesimizi açmak, olduğu gibi ona bırakmak, aradan çekilmek gerekiyor.

Ayrılık yok, bileceksin. İşte o zaman, O gelecek, sonsuz güçteki nefesiyle, sen olan o neyden murad ettiği şarkıyı çalmaya başlayacak. Hem çalacak hem dinleyecek. Sen de o şarkı olmayı deneyimleyeceksin. İşte bu yüzden o ne kadar nefes alırsa sende, ne kadar açabilirsen kendini, o kadar üst notaların duyulacak. Can borcunu böyle ödeyeceksin.

Gözlerimi açıyorum, nefes seanslarından sonra gelen bu idrakler ne kadar temiz ve net oluyor.

Yine Altan geliyor gözümün önüne. Altan'ın beni neden bu kadar etkilediğini düşünüyorum. Aslında bir rahatsızlık var bu etkinin kökeninde, biliyorum. Gerçekten samimiyetle baktığımda onun dönüşümde bu denli açık ara önde gitmesi sanıyorum eskinin rekabetçi "en" olmak isteyen çakma Lara'sını rahatsız ediyor. Eskiden tektim, Cemo ve ben. Şimdi kıyas yapabileceğim biri ortaya çıkınca... Ne acayip bir işleyişi var çakma kimliğimizin. Ya, mutlu ol onun adına, değil mi? Oluyorsun da kenardan, "Hadi itiraf et," diyorum kendime. Hemen "nasıl ben olamadım"lar başlıyor. "Niye olamadım"lar.

Niye sahi Lara? Belki de tüm kalbinle girmediğinden. Kendini tümüyle vermediğinden. Ama sabahtan akşama o defter-

lerin içinde kaybolan ben değil miydim? Olmaya geldiğimin peşinden gitmiyor muydum?

Canım sıkılıyor. Bir yerde göremediğim, kaçırdığım bir şey var. Hava biraz aydınlandı, en iyisi bir yürüyüşe çıkmak. Açılırım belki. Dün rotayı Cemo'dan almıştım. Cemo dün kaç saat araba kullandı, bu sabah uyur biraz diye tahmin ediyorum. Salondaki masanın üzerine bir not yazarak dışarı çıkıyorum. Hava soğuk. İçeri girip biraz daha kalın bir üst alarak tekrar dışarı çıkıyorum. Yürümeye başlıyorum. Huysuzum, huysuzluğum meselenin nereden kaynaklandığını görebilmemde. Şu yürüyüşleri bile ne kadar aksattım. Adam zorlayınca yürüdüm, bana bıraktığında hemen bahanelerle gitmedim. Ondan sonra da kızıyorum adama, "Beni zorlama," diye. Al işte zorlamayınca durum bu. Dünyanın en disiplinli insanıydım ben, şimdi ise... Açıkçası bir odaya kapanıp insan tasarımı gizemlerini çözmek dışında pek bir şey yapmadım ve bunu yolumda yürüyorum diyerek, yapmam gereken şey olarak aldım. İyiydim ben. Hani? Bir tane daha oyuncu girdi sahneye, dağıldın. Vay efendim, nasıl bu kadar dönüşmüş! Günden beri huzur kalmadı. Kendimle itişe itişe yürüyorum. Birden arkamda bir ses, sanki ismimi duyuyorum. Döndüğümde koşarak ve el sallayarak bana gelen Altan'ı görüyorum. Kahretsin! En görmek istemediğim kişi.

Yanıma gelip zank diye duruyor.

"Günaydın! Nasılsın?"

"İyiyim, teşekkür ederim," diyerek yine yürümeye başlıyorum.

"Pek iyi gibi durmuyorsun ama..."

Sinirle ona döndüğümde cebinden çıkardığı bir aleti parmağına taktığını görüyorum. Parmağını bir mandal gibi küçük bir aletin içine sıkıştırıyor. Öyle yürümeye devam ediyor. O kadar şaşırıyorum ki öfkemi unutup istemsiz soruyorum:

"O nedir öyle?"

"Oksimetre. Hadi yürümeye devam edelim bir yandan, öyle pat diye durup kalmak iyi değil."

Sol elinin bir parmağında mandalı ile yürümeye devam ediyor. Ben de şaşkınlığımı atıp peşinden birkaç adım koşarak yakalıyorum onu ve soruyorum:

"İyi de nedir o? Neden takıyorsun onu şimdi?"

"Oksimetre Lara, kandaki oksijen seviyesini, yani SpO_2 değerini ölçüyor ve bedenimizdeki oksijen yayılımını gözlemliyor."

"Ne zorun var bu konu ile?"

"Lara, inşallah görüştükçe göreceksin ki benim de tutkum bu. İnsanın en keyifli ama bir o kadar sağlıklı, en canlı, en kaslarını yapılandırır ama esnekliği de korur halde nasıl işleyebileceği, nasıl bedenin sağlık kriterlerini optimize ederek performansını artırabileceğini ve bunun da direk olarak kişinin yaşam kalitesini her yönde nasıl artırabileceğini keşfetmek."

"Allah, Allah, bu dağ başında."

"Ne alakası var dağ ile deniz ile? Üstelik burada yaşamak bana iyi geliyor. Benim derdim çağımızda karşı karşıya olduğumuz hızlı çürümenin önüne geçmek. Denek olarak kendimi aldım ilerliyorum. O çürümenin baş örneğiydim ben, biliyorsun."

Konu Altan'ın hızlı yükselişine geldiği için içim buruluyor yine. İsteksizce onaylıyorum:

"Evet, anlıyorum."

"Bir şey anladığın yok bence ama anlayamayacağından değil, ilgilenmediğinden. Ki ilgilenmek zorunda da değilsin, sordun diye söyledim."

"Teşekkür ederim," diyerek susuyorum. İki günde bilge kesilmiş bu da. Merkezlenmeye çalışıyorum. Yoksa çoktan tetiklendim, iki tane lafı yapıştırasım var da şimdi bunun karşısında bir de kendimi kaybedip iyice kaybedenler kulübü üyesi olmak istemiyorum. Nereden çıktıysa bu adam sabah sabah!

Şimdi git desen yine tepki. Uyuz halimi bastırmaya çalışarak yürüyorum. Neyse ki beş altı dakika sonra kendisi izin istiyor:

"Laracığım benim koşmaya dönmem lazım. Görüşürüz," diyerek koşmaya başlıyor ve bir süre sonra görünmez oluyor.

Gelişiyle ortaya çıkan oluşumdaki düşme, gidişiyle daha da artıyor. Hırsla adımlarımı atarak yürümeye devam ediyorum. O kadar küçük hissediyorum ki kendimi o anda inanılır gibi değil. Ama öyle geliyor. Herkes başarılı ben değil, herkes bir şeyler ortaya koyuyor benim halim... Eeeeh, canları cehenneme. Ben zaten her şeyi geride bırakmadım mı? Ben zaten bu insanların hepsine arkamı dönüp gitmedim mi? Onların dünyasında başarmış olsan kaç yazar, hepsinden daha başarılıydım ben. Bıraktım, sizin olsun başarılarınız. Ben kendi başıma yeterim.

Bana ne olduğunu anlayamıyorum ama sanki ilk günlere dönmüş durumdayım, ilk günlerdeki ağızlara kaydığımı fark ediyorum. Giderek dibe iniyorum ama durduramıyorum. Tek içimden geçen, "Canları cehennemeee!"

O sırada attığım sert adımlarla yokuş yukarı yürüyüşüm bir animasyon film sahnesini gözümün önüne getiriyor. Bir gün on yaşındaki kızını bankaya getirmek zorunda kalmıştı bir arkadaşımız ve bizler de toplantı odasında ona çizgi film izleyerek oyalanma ortamı yaratmıştık. Öğlen yemek için annesi ve Nilay ile toplantı odasında buluştuğumuzda ister istemez *Frozen* isimli animasyon filme kulak ve göz misafiri olmuştuk. "Let it go" *(Bırak)* diyen bir parça eşliğinde kız dağa tırmanıyordu o sahnede. Dağda, en tepede, en soğukların olduğu bölgede, kimsenin gelemeyeceği bir terk edilmiş sarayda, herkesten uzak, her şeyi geride bırakarak yaşamak için tırmanıyordu. O an o kızın canlı hali gibiydim işte. Ne tuhaf insan zihni, çekip getiriyor nerelerden hatırlıyorsun birden, yoksa getiren kaynak mı? Bir şey mi gösteriyor yaşam? Kafam allak bullak. Neydi ka-

rakterin ismi? Prensesti. Bu yüzden gerçekten her şeyi geride bırakıyordu. Şarkıyı ve kızın ismini hatırlamaya çalışarak yürümeye devam ediyorum. O sırada çimenlerin arasında bir hışırtı oluyor. Hemen dönüp sesin geldiği yöne baktığımda çalıların arasından bana bakan iki kapkara göz görüyorum. Donup kalıyorum. Ben hareketsiz kalınca o yattığı yerden doğrulup bir adım atıyor bana doğru ve o zaman şaşırtıcı güzellikteki siyah beyaz benekli, orta boy ırk denilebilecek bir köpekle karşılaşıyorum. Bir patisini havaya kaldırıp bana bakıyor. Şimdi sahibi de yakınlardadır, sohbet etmek icap eder korkusu ile arkamı dönüp adımlarımı hızlandırıyorum. Kimseyi çekecek halim yok. Ama yaklaşık on dakika daha yürüdükten sonra köpeğin hâlâ peşimde olduğunu görüyorum. Çattık. Ne yapacağım? Sahibi yok mu acaba? Ama bu kadar cins köpek? Durup yere çömeliyorum. Anlıyor onun için durduğumu ve koşarak bana geliyor. Tasması var. Biraz başını seviyorum ve o sırada tasmasında bir şeyin takılı olduğunu görüyorum. Elimi uzattığımda bir iple bağlanmış bir kâğıt buluyorum. Alıp açıyorum, bir çocuğun yazısı olduğu her halinden belli olan bir not:

Eve dönüyoruz. Annem artık istemiyor.
Lütfen ona bakar mısın?
Çok iyi o ve...

Sonra kalem kaymış. Belli ki aceleyle yazmak ve bırakmak zorunda kalmış. Gözlerimi kaldırıp bu istenmeyen güzelliğe bakıyorum. Sonra aceleyle bu notu yazan o çocuğu görüyorum gözümün önünde. Onun üzüntüsünü, endişesini, kurtarmak isteyişini. Birden bu dünya ve içindeki tüm bu boktanlık, her şey yine çok fazla geliyor bana ve olduğum yere oturup hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlıyorum. O bana yaklaşıp gözlerimi yalamaya başlayınca ağlamam krize dönüşüyor. Yere yatıyorum ve bırakıyorum ne varsa. *Let it go.* O da yanımda kıvrılıyor.

Biraz daha hıçkırdıktan sonra onun ara ara bana bakışlarının etkisiyle ağlamam sakinleşiyor, doğruluyorum yattığım yerde. Daha da sokuluyor bana, gözlerimin ta içine bakıyor çevirip kafasını, sanki bir ameliyat başlatıyor içimde. Elimi uzatıp onu sevmeye başlıyorum. Yatıp karnını açıyor. Dişi olduğunu fark ediyorum. Öyle bir derinlikle bakıyor gözlerime. Sanki o biliyor ne yaptığını, niye geldiğini, korkusu yok, öylesine hazır bana. Sanki "hadi başlayalım" der gibi. Öylesine emin. Sarılıyorum ona. Birden aradığım isim aklıma geliyor, prensesin ismi: Elsa. Prenses Elsa.

Perişan haldeyim. Saat kaç oldu acaba? Cemo merak etmiştir.

"Madem o kadar eminsin, gel bakalım," diyorum ayağa kalkarak. "Ben değilim, ben ne halt ettiğimi inan bilmiyorum. Bu dağ başında... Ama sen kimsin biliyorum. Bakma seni öyle attıklarına, sen bir prensessin," diyorum. "Prenses Elsa'sın sen. Onlar bilmemiş ama ben biliyorum."

"Lara, Lara!" diye bir haykırış duyuyorum o sırada. Cemo tabii ki.

El sallıyorum. Ona doğru yürüyorum zaten. Hızlı hızlı geliyor yanıma.

"Neredesin kızım, çok merak ettim! Ah canım, bu da kim?"

"Prenses Elsa," diyorum. O sırada Elsa, Cemo'nun elini yalıyor.

"Ah, bu ne kadar güzel bir *pointer*, Lara?"

"*Pointer* mı?"

"Evet, müthiş bir av köpeği. Çok kıymetli. Ama her can öyle değil mi zaten? Lafın gelişi işte. Sahibi nerede acaba? Baksana tasması var," diyor.

Ben de hiçbir şey söylemeden notu ona uzatıyorum. Okuyor. Hiçbir şey söylemiyor. Eve doğru dönüp yürümeye başlıyor. Ben ne yapacağımı anlamıyorum. Onun notu okuyup söylenmesini, çocuğun ailesine giydirmesini ve böylelikle açıl-

mış ortamda onu alıkoymama izin verip vermeyeceğini öğrenmeyi planlıyordum. Sonuçta Cemo ve Leyla'nın evindeyim ve arkasından sesleniyorum:

"Hey, Cemo!"

Dönüyor.

"Ne yapacağız peki?" diyorum Elsa'yı göstererek.

"Tabii ki evimize gideceğiz hep beraber Lara. Hadi gelin, öldüm açlıktan. Çay vaktim geldi de geçiyor. Hadi yahu!"

Bu adamı seviyorum. Evet, yaşama çok kızgındım biraz evvel ama bu adamı bana verdiği için de şimdi şükrediyorum. Üstelik bir de Elsa var şimdi. Hiç köpeğim olmamıştı. Benimkiler de istememişti. Kısmet şimdiymiş diyorum ona bakarak. Yaşam gerçekten acayip. Ya da ben. Bir hıçkırarak ağla, sonra şükür.

"Böyle bir haller annen işte. Bir öyle, bir böyle, kızım," diye söylenerek yanımda Elsa'yla eve ilerliyorum.

Eve girdiğim andan itibaren her şey yine akmaya başlıyor. Evden çıkan ile giren kadın tamamen farklı olduğu gibi, yaşamın akışı da farklı. Hiçbir şey ilerlemiyor gibi bir his ile her şey tıkır tıkır işliyor arası bir sıçrayış. Her şeyin bizim oluşumuzla bu denli bağlantılı olması hâlâ çok şaşırtıyor beni. Sanki bir tarafım inanmak istemiyor zira bunu bilmek inanılmaz büyük bir sorumluluk yüklüyor insanın omuzlarına. Kendi yaşamının sorumluluğu. "Ben nasılsam her şey öyle" gerçeği, sorumluluk almamak isteyen, kurbanı oynayan çakma kimlik için gerçekten çok ağır. Ama seçim bizim. Ben, yaşamım boyunca kendimi pek bir akıllı olarak nitelendirdiğimden şimdi bu denli mantıklı bir şekilde çözümlenerek önüme koyulan ve denediğimde nasıl işlediğini de gördüğüm bu gerçekten yaşamak dedikleri yaşam biçimine arkamı dönemiyorum. Aptallık olur ve aptal olmak istemiyorum. Olmuş olabilirim ama artık olmak istemiyorum. Net. Bunu böyle bilmiş ve seçmiştim. Ancak Altan'ı

gördükten sonra şuna uyandım ki bir şeyler olmamış bende, olmuyor ya da her neyse. Onu da bulacağız elbet. Kafamda bu düşünceler, bahçede Elsa'yı seviyorum. Tam bir sevgi böceği, nasıl da yakın insana. O sırada Cemo evin arka tarafındaki, depo gibi kullanılan küçük ağaç eve gidiyor ve elinde iki tane metal tasla geri geliyor.

"Al Lara, birini su kabı, birini yemek kabı yaparsın kızım," diye bana uzatıyor. Şaşırıyorum.

"Hemen de nereden buldun? Yani burada olması şaşırttı beni."

"İyi, biraz daha iyileştin demek ki. Yalıda elimizde tasma yürürken tasma nereden çıktı diye bir kere bile sormamıştın da."

"Aa, harbiden."

"Her şeye ilgisizlik işte, sorgulamama, bırakmışlık her neyse geçti diyelim. Soruna gelince, benim iki köpeğim oldu Lara. Biri yaşlılıktan, biri hastalıktan gitti. Gel bak fotoğraflarını göstereyim."

Çerçevelerin olduğu yerde gerçekten de Cemo ve köpeklerin fotoğraflarını görüyorum. İki çoban köpeği. Dünden beri bunları görmemiş olmam da enteresan. Altan bayağı bir vurmuş bana demek ki.

"Burada girdiler yaşamıma. Yani ben de senin gibi burada rastlaştım onlarla. Önce kendimi yok edişime, ardından defterler sonrası, kendimi var edişime ortak oldular. Güzel günlerimiz oldu, birini burada kaybettim, yaşlıydı, son dönemini benimle paylaşmaya gelmiş canım Boss. Tam İstanbul'a gitmeden önce veda etti. Bu yüzden biraz hüzünlü dönmüştük Paşa ile İstanbul'a. Paşa da beş yıl daha yaşadı. Boktan bir hastalığı varmış, sonradan çıktı. İlaçlar falan ancak o kadar yaşatabildim. Sonra da almadım bir daha köpek, Leyla için çok gelip gittiğimden, kimseye bırakamam diye."

Elsa da dinliyor. İnanılmaz ilgili her şeyle. Hemen kapların birine su doldurup verandaya koyuyorum. O sırada bir balık

konservesi açıyor Cemo. "Ekmek de kat içine biraz," diye bana uzatıyor. "Sonra alırız güzel bir mama Bodrum'dan. Veteriner de bulalım da. Çalışan birileri vardır mutlaka."

Elsa, mamayı bayıla bayıla yiyor. Hatta bir kutu daha açıyoruz.

"Bitirdin kız konservelerimizi," diye takılıyor Cemo, Elsa'ya. Sonraları Elsa'nın en sevdiği yemeğin balık olmasının sebebi, o açlık günlerinden sonra ilk yediğinin balık olmasından mı acaba diye çok düşünmüşümdür. Kim bilir kaç gündür açtı yavrucak. Hep en sevdiği yemek balık oldu.

Biz de kahvaltımızı yapıyoruz. Kahvaltı sonrası verandaya çıkıp oturuyorum biraz. Elsa da yanıma atlayıp kıvrılıyor. Katiyen mecbur kalmadıkça yerde oturmuyor. Sonradan bunun *pointer* ırkının zayıf ve kemikli yapılarından kaynaklandığını öğrendim, illa yumuşak yer arıyorlarmış.

"Prensessin de ondan," diye başını okşuyorum. Tostoparlak oluyor, bana dayanıp uyumaya geçiyor. Ben de bu sabah iyice ayyuka çıkan dağılmışlığımı toparlama gayretine girmem gerektiğini biliyorum. Saçmaladığını biliyorum. O düşüncelerin hiçbirinin geçerli olmadığını biliyorum... Biliyorum da yine de beni ele geçiriverdiler işte.

Cemo gelip yanıma oturuyor.

"Ne oldu da dağıldın buraya gelince?"

"Sen nereden biliyorsun dağıldığımı?" diye soruyorum.

"Enerji seviyenden tabii Lara, bayağı düşmüş. Leyla'nın tabiriyle kararmışsın. Şu yavrucağın getirdiği sevgiyle de yükselmiştir biraz, sabah ondan önce ne haldeydin kim bilir."

"Çok acayipsin," diyorum.

"Bir acayiplik yok kızım, bunlar fizik hep. Sana sevgiyi yaşatan herhangi bir şey senin titreşimini yükseltir. Sevgi gerçeğin titreşimidir çünkü. Bu yavrucak çıkartmıştır titreşimini biraz, halen çıkartıyor sen ona bakıp sevgiyi yaşadıkça ama şu halin halen daha sen değil. Lara'nın geldiği nokta bu değildi. Ne oldu?"

"E, belki bir şey de indirdi benim titreşimimi işte."

"Lara, saçma konuşma. Burada hiçbir şey senin titreşimini sana rağmen düşüremez."

"E çıkarabiliyor ama."

"Bak, burası miraç, yani yükselişe işlediği için, burayı işleten fizik kanunlarından bir tanesi şudur: Yüksek titreşim düşük olanı yukarı çeker. Neden bilgelerin dizi dibinde iyi hisseder insanlar? Yüksek olanın yaydığı sevgi titreşimi ile hep 'hadi' diye yükselttiği bir alandasın. Ama tabii izin verirsen. Eğer kabını onu alacak kadar genişletebilirsen. Ya da zaten uzaklaşırsın o kaynaktan. Rahatsız eder seni. Bu yavrucaklara da ters dönen, zulüm eden, 'Ne var ya bir hayvan alt tarafı' diye tepki ortaya koyanlar, onların yaydığı sevgi titreşimini alamayanlar, onların koşul bilmeyen sevgisinden bünyesinin karanlıkları rahatsız olanlardır. Bünyeleri kabul etmez. İlla bu canlar olması gerekmez ki. Hatırla, ilk başta bana ne kadar sinir oluyordun. Çünkü oluşumun titreşim seviyesi seni, yürümek istemeyen, aksine yok olmak isteyen seni rahatsız ediyordu."

"Şimdi ise çok iyi hissediyorum Cemo senin yanında," diye itiraf ediyorum.

"Hah işte, oradan buraya geldin şükür. Çünkü yürümeyi seçtin. Ama bunun tersi doğru değil. Hani diyorlar ya, falanca geldi, benim enerjimi düşürdü. Hayır efendim, kimse senin enerjini düşüremez. O zaman kurban olurduk."

"Ama öyle gibi oluyor."

"Öyle olmasının nedeni, senin o kişiyle ilgili düşüncelerin. Senin o kişiyle ilgili düşüncelerin senin titreşimini düşürüyor."

Bazen gerçekten beni olduğu gibi okuyor gibi geliyor. Üstelik yine haklı. Altan ile ilgili düşüncelerim beni düşürdü tabii. Biliyorum bu gerçeği artık, ama indiğim kuyudan nedense çıkamıyorum. Sabaha göre çok daha iyi olsam da bir boşluk, bir küskünlük var içimde. Cemo da aslında bana yardım için

burada. Kendim debeleneceğime, en iyisi itiraf. Olduğu gibi anlatıyorum Cemo'ya yaşadıklarımı. Dinliyor, bitirdiğimde teşekkür ediyor önce, samimiyetime, saklanmayışıma.

"Dürüstlük bu yolda belki de en önemli gereklilik Lara. Biz işlemediğimizde, kendimizi ortaya koyarsak, kabul görmeyiz diye ya bastırırız içimize ya yalana kayarız. Bu kendini yok saymak işte ve 'Ben yokum' demek ne denli düşük bir oluş, sen düşün. Oysa dürüst olduğunda işler zannedilenin aksine inanılmaz kolaylaşır. Neden? Hasta, yani gerçeğe direnen tarafımızı ortaya koyacağız ki iyileşebilelim."

"Utandım sanırım, görmezden gelmek istedim aynen söylediğin gibi. Bu kadar emek, sen, Leyla, sonra tut sen... ilk günlerdeki kafana dön."

"Bak Lara'm. Senin yaşadığın dönüşüm yolculuğunda sık rastlanan bir durum ve eğer doğru değerlendirsen de sıçrama ile sonuçlanacak bir durum. Neden? Yaşanan kaymadır. Yaşam sen güzel güzel ilerlerken, birden ayağını kaydırıverir. Nasıl? Sende iyileşmesi gereken bir noktayı göstererek. Ama doğru okursan, bu ayak kaydırma aslında gerçeğe gelerek ayağa kalktığında bilinçte bir sıçrama yaşayabilmen içindir."

"Ayağını kaydırmak derken, olan o anda değil mi?"

"Tabii, bir anda bir tetik gelir, bir olan, bir durum içinde seni tetikleyen bir şey ve sen onunla baş edemediğinde, oluşunu aşağı çekiverir. Ve sen baştan aşağı saçmalayan bir formata girersin."

"Evet, gerçekten de baştan aşağı saçmalar haldeydim."

"İşte burada hiçbir dert yok. Bu normal, bir kere bunu anla. Kayacağız ki biraz daha iyileşebilelim. Bu tetiklenmeler olmasa biz nereden bileceğiz neyi iyileştirmemiz gerekiyor? Yani mesele kaymakta değil. Mesele kaydığımızda bunu fark edip samimiyetle tekrar yukarıya çıkmak gayretini gösterebilmekte. Her kayma, bir aşka davettir. Bunu böyle bil. 'Hadi biraz daha yaklaş bana' demesidir."

"Anlıyorum ama ben bu işi beceremiyorum galiba. Yani pek yükseldiğim söylenemez. Yani ben Altan'ı görünce, onu son gördüğümden beri ne kadar yol aldığını görüp o kadar zamanda ben de neler olabilirmişim gibi düşündüm. 'Sen ne yaptın ki bunca zaman?' der gibiydi varlığı bana. Üstelik ben seninle her gün beraberim... Sana da kızdım. Hiçbir şey söylemedin, yani bir halt yapamamışım belli ki. Kendimi oyalayıp duruyorum, bununla karşılaşmak çok dağıttı sanırım beni."

"Şimdi bir kere bu yolda kıyas olmaz. Kimse kimseyi ölçüp tartamaz. Herkesin yürüme biçimi, seçimi, ne kadar yolu, ne kadar zamanda kat edeceği kendisi ile Yaradan arasındadır. O seçimi bize bırakmış, o sabır ediyor da biz kimiz birbirimize ya da kendimize sabretmeyeceğiz? Ben de sabırla bekliyordum."

"Ama neden? Her gün çalışıyordum ben defterleri."

"Defterleri çalışıyordun evet, bu ilmi öğreniyordun evet, ama dışarıdan izleyen, öğrenen bir zihin olarak. Bakalım insanın tasarımı, işleyişi, yükseliş yolculuğu nasılmış?"

"E, tamam işte."

"Tamam değil Lara. Dönüşüm, yaparak olmaz, olarak olur. Okuyarak öğrenerek zihnine alırsın ancak, orada kalır. Anlatırsın, analizler yaparsın, hatta öğretebilirsin de eğitim verebilirsin, ama sen o olmadığın sürece yükselişinin sürdürülebilirliği olmaz, bolluğun olmaz. Papağanlık yaparsın çünkü. Sadece zihnine aldığını tekrar edersin."

"Ne yapayım yani, ben de parmağıma mandallar geçirip koşayım mı?"

"Bak yine yapmaktan bahsediyorsun Lara, bırak içinde Altan ile kıyası da beni gerçekten dinle. O, Altan'ın yolu. O, beden üzerinden yapacak çözümlemelerini, yapıyor da ve bu yolda gerçekleştirecek kendini. Her tasarım farklı, bunu en iyi sen biliyorsun. Ne yapacağım değil, kim olacağım. Dönüşümün gerçekleşmesi için o idrak ettiklerini oluşuna indirmen

gerekir. O olman gerekir. Bunun için de sende göremediğimiz adanmışlık gerekir. Sen dönüşümü gerçekten seçtin mi Lara?"

"Efendim?"

"Gerçekten yürümeyi, gerçek bir insan olmaya dönüşümü seçtin mi?"

"..."

"Yoksa saklandığın yerden, beni de üzmemek için filan, biraz çabalayarak kendini mi oyalıyorsun? Bak o çocuk darmadağınıdı, senden hallice. Ama bir gün uyandı ve kendi seçti. Onun tasarımını ona anlattım, o günden sonra hem Leyla ile çalışıyor halen hem benimle ve kendi yoluna girdi. Her gün yeniden, tüm gayretiyle dönüşümü seçti ve seçiyor. O zorlanmadı mı? Kim bilir ne zorlanmıştır. Tek başına buraya geldi, işini bıraktı, kendi olarak bildiği ne varsa bıraktı. Bak bir tek sen değilsin. Bu abuk halleri bırakıp dostluk kurarsan eminim paylaşır seninle ama bir gün vazgeçmedi uyandıktan sonra. Fark burada. İstikrar göstermekte. Her an yeniden seçmekte. Adanmışlıkta. Yaradan ne demek?"

"Efendim?"

"Yaradan ne demek diyorum."

"Tanrı işte."

"Adanacağın yar demek. Bak, Yar-adan. O yare adamadan kendini Aşk yolunda yürüyemezsin."

"Aa, ben hep yarattığı için öyle denir diye düşünmüştüm."

"O zaman yaratan derlerdi ama değil, Yaradan. Benim çözümlemem böyle. Sorgulayacaksın Lara. İşte kendini adarsan bu yola, her an yeniden seçersen o zaman hem yatayda hem dikeyde hep enerji yükseliyor. Buradaki titreşimimizden biz sorumluyuz. Yaşamınız da işte o titreşim seviyesine göre, yani oluşuna göre işler. İşte önemli olan hep ben nasıl yüksek kalırım meselesi, ben hep nasıl hem ileri hem yukarı halinde kalırım."

"Ama ben bunu bildiğimi sanmıyorum. Kaçırdığım bir şey mi oldu?"

"Hayır, sormadığın bir şey oldu."

"Ne? Neyi sormadım?"

"Cemo, nasıl oluyor da siz hep böyle yüksek kalabiliyorsunuz?"

"Sordum tabii de, içimden sordum. Mesela hep merak ettiğim, bu kadar çok seviyorsunuz birbirinizi, bir gün olsun kaç aydır ayrıyız, gelemiyoruz, gidemiyoruz diye şikâyetinizi duymadım. Veya demin mesela o çocuğun notunu okuyunca hiç sinirlenmedin ya da saydırmadın, ne bileyim. Aynen yola devam ettin. Kimseyi yargılamıyorsun. Sonra bizim Aykut denen puşta bile şöyle bir okkalı saydırmadın ya rahatlayayım diye. Bir gün duymadım..."

"Duyamazsın çünkü şikâyet, yargılama bunlar gerçeğe aykırı seçimler olduğundan titreşimi düşürür. Biz, tüm yaşamımızı dönüşüm yolculuğunun birinci gerekliliği olan yatayda ve dikeyde enerji seviyemizi en azından sabit ama yükseltme gayretiyle yaşamayı seçtik. Bunun kuralları da bellidir. Bunlara uyarsan kolaylıkla ilerlersin hem yatayda hem dikeyde. Atla deve değil yani. Uygulaması gayret istiyor sadece."

"Bana da öğret Cemo. Açıkçası Altan beni çok sarstı. Ne çok vakit kaybetmişim. Adam bunalımlı bir patates çuvalından -devirme gözlerini, öyleydi ama- taş gibi, gözleri parlayan bir adama dönüşmüş. Bir sene içinde ya. İnanılmaz."

"Sen samimiyetle yürümeyi seçersen, kendine de inanamazsın. Bir koy on al yolculuğudur bu. Ne demiş? Sen bana bir adım gel, ben sana on adım koşarım."

"Buyurun, bir sözü daha anladık," diye gülümsüyorum. "Oturttun yine lafı yerine, ne adamsın."

"Ben biliyorum kim olduğumu da çok şüküür, bu dağa getirdin bizi, sen şimdi söyle bana, burayı daha da saklanmak için

mi kullanacaksın, yoksa harbiden Lara'yı dönüşümde ilerletmek ve üst ihtimallerini yaşamak için mi?"

"Tamam Cemo, teslim. Hadi bana şu işin sırrını anlat."

"Formül basit Lara, diyorum ya hep fizik. Hem yatayda hem dikeyde titreşimi düşürmeyecek ve titreşimi yükseltmek gayretinde olacaksın. Bunun için de hem yatayda hem dikeyde enerjini nereden sağlayacağını, nasıl sağlayacağını bileceksin."

Dikkatle dinliyorum.

"Bak kızım, öncelikle hep kendini izleyen olacaksın. Yani bilinç olarak, bu Lara denen sistemde her an durum nedir farkında olacaksın. Çünkü yaşamda her an YA EKSİK'sindir, yani yetersizsindir, YA BÜTÜN. Bak şimdi, geçen gün adama analiz verip bitirdiğinde kendini nasıl hissediyordun?"

"Bomba."

"Peki eksik mi, bütün mü?"

"Bütün. Şimdi anlıyorum bütünlükten kastını, böyle tam her şey olması gerektiği gibi yolunda gibi bir his."

"Nerede yaşıyorsun bu hissi?"

"Bedenimde. İyi oluyorum."

"İşte can diyor ki gerçekteyiz, her şey yolunda."

"Evet. Bunu anladım."

"Peki şimdi söyle bana, Altan'ı gördükten sonra?"

"Of çok fena. Düşük hissettim kendimi."

"Yani, demin verdiğim ikiliden birini seçersen?"

"Yetersiz. Eksik."

"Bak iki okkalı örnek veriyorum ki anla o halleri diye ama aslında her an böyle. Ya eksiğiz ya tam. İşte herhangi bir şekilde, yetersiz hissettiğinde gerçekten sapmışsındır, gerçek olmayan bir inancı işaret ediyor yaşam. Tetiklenmek budur. Bir şey gelir, bir şey olur ve sen kendini eksik, değersiz, yetersiz hissedersin. Enerji düşer. İşte bu durumda zihin hemen iyi hissetmek ister. Zihin acı, rahatsızlık, korku, huzursuzluk ile baş edemez.

Bunların hepsi yaşam karşısında yetersiz kalmaktır onun için. Üste çıkması lazım. Hemen düzeltmesi lazım. Ne yapacak? Gerçek olduğunu zannettiği bu dünyadan enerji almaya çalışacak. En büyük yanlış işleyiş bu işte. Burası illüzyon, enerji veremez sana. Bu yüzden tetiklendiğinde önce yanlış kaynağa gidişi durduracaksın. Yani tepki vermeyeceksin. Oysa çakma kimlik, yetersizliğe düştüğü an tepki verir. Öfke, içte ya da dışta söylenme, dedikodu, yargılama, şikâyet bunların hepsi kendini yetersiz hisseden çakma kimliğin sözde kendini yükseltmek için başvurduğu çarelerdir. Bağırır mesela, öfkeyle o bağırış o an aşağı hisseden kişiyi sanki böyle aslan gibi hissettirir ama esasında bağırması bittiğinde eskisinden beter hisseder. Daha da düşürmüştür çünkü enerjiyi, tepki vermiştir."

"Yani olana hiç tepki vermeyeceğiz, öyle mi?"

"Tepki vermeyeceksin. Tepki zihne aittir ve dünyadan enerji alma aldanmacasıdır. Titreşimi hep düşürür. Olmuş olana direnmektir çünkü. Böyle olmamalıydı ya da böyle olmamalı! Oysa gerçek şu: Hayır, tam da öyle olmalıydı! Senin biraz daha iyileşmen için tam da öyle olmalıydı, oldu. Olmuş olan bir görüntüdür, sana seni iyileştirmek için gelir. Görüntü ile kavga eden, gerçeğe yürümekten bahsedebilir mi?"

"Ne yapacağız peki? Böyle ot gibi sus otur mu devamlı?"

"Beni, Leyla'yı ot gibi görüyor musun?"

"Ya yok Cemo, sizin için demedim. Ama tepki vermeyince ne yapacağım, onu bilemedim. Şimdi diyeceksin ki *peki madem* de otur. Tamam da, *peki madem* böyle bir ezik geliyor bana."

"Peki madem, ilk duruştur. Kendine bir hatırlatmadır. 'Ben bilmiyorum, o biliyor.' Ama gerçek bir insan gibi işleme gayretinde eziklik asla yoktur çünkü seçim vardır. İşte ister peki madem diye hatırlat kendine gerçeği, ister gerek duymadan, tepki vermeyip durabildiğinde seçimini yapacaksın: 'Aşk olsun' diyeceksin."

"Aşk mı olsun? Ya Cemo, sen beni öldüreceksin. Hah hah ha. Zaten öyle diyorlar, o da tepki vermek değil mi? Aşk olsun Cemo, bunu bana nasıl yaptın filan, kurbanlık değil mi bu?"

"Evet, çünkü bir hakikat bilgisi daha alınmış, çarpıtılmış, harcanmış durumda. Bak bir şeyin daha gerçek görevini anla. Birisi birisine beklemediği bir şey yaptığında, kırgın halde *aşk olsun* denir, denmesi önerilmiştir, neden? Seçim anının sonucunu ortaya koymaktır o aslında. Yani bir şey oldu, durdun, tepki vermedin, seçimim Aşk dedin. Yani sen bana bir şey yaptın gibi görünüyor, ben, uyanığım, bunun benim iyileşmem için bir tetik olduğunu biliyorum ve sana tepki vermeyeceğim, ben aşkı seçiyorum, onun yolunu seçiyorum, öfke olmasın, aşk olsun, yargı olmasın, aşk olsun, şikâyet olmasın, aşk olsun gibi gibi. Ne olur o zaman? Önce bir 'Aşk olsun' diyerek kendimi gerçeğe getiririm. O sırada sisteme ne diyorum 'Ben düşmüyorum, ben merkezimdeyim, seçimim ayrılık değil, Aşk yolu,' diyorum."

"Vay, vay vay, ermiş misiniz nesiniz?"

"Yoo, sadece aşk olma yolunda ilerleme niyetimizde samimiyiz, adanmışlığımız var."

"Peki kafama taşı yedim. Aşk olsun dedim durdum. Yani böyle sağa sola, aşk olsun diye diye yutacak mıyız her şeyi?"

"Hayır, bu birinci basamak tabii. Bir durmak ve olan karşısında, tetiklendiğimde, yuvarlanmak yerine, titreşimi düşürmeyi önlemek. Seni tetikleyen ne çıkarsa karşına, önce 'Aşk olsun' diye seçimini belirlersen, yükseliş fırsatın için ilk adımı atarsın. Sonra sıra geliyor ikinci adıma, yani yükselmeye, titreşimini yükseltmeye. O seni tetikleyen fırsat bunun için geldi çünkü. Bakacaksın, ilk fırsatta bakacaksın: Bu olan neden oldu? Ben nasıl tetiklendim, bana dokunan ne oldu? Oradaki düşünceyi bulacaksın. Sonra da işi bitirmeye gelecek sıra: Tövbeleyerek iyileşmeye açacaksın kendini. Zihin çalışmaların ile o senin te-

tiklenmene sebep olan inancı temizleyeceksin ve iyileşeceksin biraz daha. Bak ne oldu? Tetik geldi, ben düşmediğim gibi, bir de yukarı çıktım. Bu yol böyle yürünür kızım. Yatayda ve dikeyde ilerlemek için enerji dünyadan alınmaz. Dünya sana durumunu gösteren ve yaşatan bir görüntüdür. Enerji aşk ile birleşerek alınır. 'Aşk olsun' demek seçimdir, gerçeği seçeceksin ve temizleyeceksin. Ha bazen, çok zorlandığın bir konu olursa ki olabiliyor, bak senin yaşadığına mesela, O'ndan yardım isteyeceksin. Baktın ki 'Aşk olsun' demekte zorlanıyorsun, fena kaynıyor için, yardım iste. 'Bana yardım et, bu konuda sabretmeme, gerçeği görmeme, kayıp gitmememe, iyileşmeme yardım et' de. Mutlaka hemen yardım aldığını göreceksin. Çünkü gerçek enerji kaynağı odur ve destek ancak onun tarafından sağlanır."

"Bu nedenle can nasıl işleyeceğini, her an neyin gerçekten doğru olduğunu biliyor değil mi? Enerjiyi maksimumda kullanabilsin diye programlanmış."

"Tabii. Yaşam aracının, yani tasarımının kim olmaya geldiği ve nasıl işlemek üzere programlandığı belli. Onu bozduğunda, zihninin komutları ile işlediğinde, enerjin düşer, can sıkılır. Gerginleşirsin, öfkelenirsin, huysuzlaşırsın, içte acı vs gibi haller ortaya çıkar. Bunlar hep yanlış işleyişin belirtileridir. Enerjin düşmektedir. Bak sana 'hep ileri, hep yukarı' mottomuzun açılımını verdim. Nasıl oluyor da biz hep ileri, hep yukarı gidebiliyoruz özetledim."

"Anladım, o halde yatayda 'hep ileri' halde olabilmek için Zihnimden değil, kendi yaradılışımın işleyişine uygun ilerleme gayretinde olacağım, yani can ne diyor, can ne yöne işaret ediyor dinleyecek, candan yaşayacağım. Dikeyde ise..."

"Dur, dur oraya geçmeden önce... Peki ikisinin arasındaki farkı, yani canın ne söylediği ile zihnin ne söylediğini nereden fark ediyorsun desem?"

Kendimden memnun halde koltukta yaslanarak cevap veriyorum:

"Onu biliyorum Cemo. Can bedende yaşatıyor sana. Zihin, Yaradan'ın programını işleten gönül ile hizalı olmazsa, yani yaradılışın için uygun olanın aksine bir yöne götürmek istiyorsa, can sinyal veriyor. Bedenindeki hislerden anlıyorsun. Huzursuzluk oluyor, 'her şey yolunda değil' hissi ortaya çıkıyor. O zaman durmak lazım. Can hangi yönde huzur bulacak beklemek lazım. Zihin ise düşünceler üreterek seni yönlendiriyor. Yani diyelim ki şimdi sen 'Hadi Lara, İstanbul'a dönelim,' desen, bak bedenimde hemen huzursuzluğu hissederim. Şu an benim için doğru olan bu değil, anlarım. Sana, 'Benim için doğru olan gitmek değil,' demeliyim. Ama ne oluyor böyle bir durumda? Zihin devreye giriyor ve mesela, 'Ama şimdi hayır dersen Cemo bozulur, üzülür, o senin her istediğini yapıyor,' gibi rasyonalize ederek kendi yoluna ikna etmeye çalışıyor. İşte bu yüzden önemli olan seçen. Yani bilinç. Sen kimin sana çizdiği yolu seçiyorsun? Seçim bize ait."

"Bravo. O zaman yatayda hep nasıl sürdürülebilir bir başarıyla gideceğini anladın. Gelelim dikeye, hep yukarı bölümüne."

"Dikeyde hep yukarı gidebilmek için de tetiklendiğimizde öncelikle tepki vermeyeceğiz çünkü tepki vermek titreşimi düşürür. Biz yükselmek istiyoruz. Bir duracağız, durabilmek için seçimimizi belirteceğiz: Aşk olsun diyeceğiz içimizden."

"Evet, bu bizi hızla gerçeğe getirmesi için tutunacağımız bir ip, öyle düşün."

Başımı sallıyorum. "Ama sonra ilk fırsatta, o tetiği bir yukarıya çıkış malzemesi olarak değerlendireceğiz. 'Bu neden bana geldi?' Bunu okuma gayretine gireceğiz. Tövbeleyeceğiz. Kendimiz başa çıkamıyorsak, O'ndan yardım isteyeceğiz."

"Bir bravo daha." Alkışlıyor beni.

"Peki, bir dakika, bir dakika. Son bir şey soracağım. Tek takıldığım şu: Biz hiç mi yüzleşmeyeceğiz o zaman? Hiç mi karşı tarafa içimizdekini söylemeyeceğiz? Ne bileyim belki kırıcı bir şey yaptı veya artık yapmamasını istediğim bir şey var ya da peki yargılamamayayım ama ona işaret etmek istediğim bir hatası var filan."

"Karşılık vermek gerçekte isen olur. Tetiklendiğin an sen filmdesin, gerçekte değilsin. Orada ancak tepki verirsin ve hem kendi titreşimin düşer hem o ilişkiyi daha aşağı çekersin. Hiçbir halta yaramaz. Ha ne yapacağız? İçimizde mi kalacak? Hayır. İyileşecek, o konuda nötr hale gelecek ve doğru zamanı bekleyeceksin. Sen o yükseliş fırsatını kullanıp iyileşebildiğinde, o konuda artık nötr hale geldiğinde, inan bana göreceksin ki yaşam her zaman sana yüzleşme fırsatını getirecektir. Her zaman. Şaşırtıcı kesinlikte işler bu. O vakit, o fırsat önüne geldiğinde, bilinç olarak, sakinlikle ifadeni ortaya koyacaksın. O işte, senin yükselmiş versiyonunun sunduğu karşılık olacaktır."

"Efendim?"

"Ah Lara, sistemi okudukça hayran olmamak, o hayranlıkla tekrar ve tekrar aşka düşmemek ne mümkün? Diyorum ya burada hiçbir şey tek taraflı değildir kızım. Seni tetikleyen kişi sana bir hediye getiriyor esasında, bir rol alıyor senin hayrın için, doğru mu?"

"Evet."

"Hah bak sen ona borçlusun enerji akışı olarak, değil mi? Sana bir fırsat verdi. Yani ondan yükseliş için bir fırsat aldın. İşte bu fırsatı kullanıp biraz daha iyileştiğinde ona doğru zamanda, nötr halinde yani bütün halinde, gerçekten karşılık verdiğinde sen de ona bir iyileşme fırsatı sunarak borcunu ödüyorsun. Sen bana iyileşme fırsatı verdin, ben de sana."

İçimde bir alev topu bir tur atıp dönüyor. Ayağa fırlıyorum. Bir ileri, bir geri manasız adımlar. Ama öyle bir enerji yükselişi

içimde. Öyle bir şükran patlaması. Bu nasıl bir mükemmel düzen, insan nasıl uykuda, ah, bu büyük aşk karşısında nasıl da bir sahtekârlık içinde, domuzdan ne kıl koparsak diye diye o küçük kafamızla... Cana gidiyorum. Gözümden ince ince akıyor yaşlar.

Bağışla aşkın karşısındaki vurdumduymazlığımı, bağnazlığımı, cehaletimi, bilmiyordum, görmüyordum, ah!

Göğsümde bir ferahlama oluyor. Cemo sessizce bekliyor. Sebep olduğu etkinin farkında. Ne kadar sonra bilmiyorum, birden dönüp Cemo'nun karşısına oturuyorum. Onun gözlerinin içine bakıyorum. Gülümsüyor bana.

"Cemo, ben şımarığın tekiyim."

"Ha şunu bileydin. Hah hah ha."

Yüzüm kızarıyor ama gerçekten bunu görebiliyorum. İfade etmem lazım.

"Görüyorum ki kendi zihnimle, güya kendi aklımla, işime geleni alıp işime gelmeyeni bırakarak sizi sözde idare etmişim. Tıpkı yaşamda hep yapmış olduğum gibi. Sözde dönüşümü seçmişim ama hâlâ dışarıdan bakıyorum, kolları sıvayıp içeri girmemişim."

"Maymunluk yapmak deriz biz buna Leyla ile. Dönüşüm dalını tutar ama arkadaki zihninin dalını da bırakmaz. Maymun gibi tam olarak yeni dal taşıyacak mı bilmeden eskiyi bırakamıyor. Bir elim de orada dursun, ne olur ne olmaz. Ama bu yol Lara, ne papağanlıkla ne de maymunlukla yürünür. Ancak gerçek bir insan olmayı seçerek olur bu yolculuk."

"Açıkçası buraya gelmek istemem de şimdi anlıyorum ki artık yavaş yavaş açılmaya başlayan yaşamdan korkumdan, pandemi iyiydi ama açılıyor kaygısıyla kendimi bu dağa atmak çabamdandı. İzbe olacağını, burada daha rahat arkamı dönebileceğini biliyordum. Ne var ki? Cemo'ya yardım eder, onun tasarımlarını hazırlar, paramı kazanır, o dağda herkesten uzak yaşarım. Canım Elsa bunun için geldi bana, şimdi anlıyorum.

Bu halimi göstermek için. Anlatırım bir ara sana. İnanamıyorum ama kendime bile şimdi itiraf ediyorum, plan buymuş."

"Çok iyi gidiyorsun..."

"Ama yaşam, Yaradan'ın aşk ile yarattığı bu program bırakmıyor seni. Sen kendini defalarca kez bırakıyorsun da o yine bırakmıyor seni. Bak, güya kaçtığım bu yerde, bu işin ne olduğunu, ne kadar gerçek olduğunu önce o defterler bana gösterdi. Sonra da korkaklığımı, yarım gönülle maymunluk yapışımı, nasıl da kaçak oynadığımı burada bu sözde kaçtığım yerde Altan'ın yükselişi yüzüme vurdu. Sizin geçmiş ve şimdiki durumunuz ile ilgili dinlediklerim, nereden nereye geldiğiniz benim için birer hikâyeydi. Sonuçta gözümle görmedim ki o dönüşümü. Ama Altan..."

O sırada kapı çalınıyor. Elsa havlamaya başlıyor kapıya gidip. Ben hemen kapıyı açıyorum ki karşımda Altan.

"Aa, Altan!" diye bağırmışım. Altan da aynı anda kendi hayretini yaşıyor.

"Aa, bu kim böyle?" diye heyecanla çömelip Elsa'yı seviyor.

"Hoş geldin oğlum, biz de tam senden bahsediyorduk," diyor Cemo.

"Benden mi? Neden?" Bir bana, bir de Cemo'ya bakıyor. Sonra Elsa'yı severek, "Yine ne yapmış bu Altan da Lara Hanım'ı kızdırmış?" diyerek bana laf atıyor.

Buyurun tetik. Bir çalkantı oluşuyor içimde. "Aşk olsun," diyorum içimden. Hem de birkaç kez tekrarlıyorum. Sonra sakince cevap veriyorum:

"Aa, niye sen beni kızdırmış olasın canım?"

"Ne bileyim, hep öyle oluyor ilk günden beri. Ben de bilmiyorum vallahi. Nasılsın Cemo hocam?"

"İyiyim oğlum. Lara ile biraz konuşuyorduk, dönüşümde daha etkin ilerlemek adına. Sen de iyi bir örneksin maşallah. Bunu konuşuyorduk."

"Vay, Lara Hanım beni iyi örnek olarak mı görmüş?"

İkinci tetik. *Aşk olsun.*

"Neden görmeyeyim, öylesin tabii. İnanılmaz bir yükseliş seni son gördüğümden beri."

"Teşekkür ederim. Sizden güzel bir şey duymak, hatta hitap edilmek ne büyük mutluluk."

Aşk olsun. Aşk olsun. Aşk olsun.

"Cemo, ben markete çıkacağım, özellikle istediğin bir şey var mı? Hem biraz da yürürüm Elsa ile."

"Tamam kızım. Biz çalışacağız zaten Altan ile. Bu analizini hazırlamanı istediğim iki kişinin bilgilerini e-posta ile gönderdim sana. Ama benim cep telefonumu al ne olur. Sana ulaşabilelim."

"Tamam."

"Bak kapının oradaki çekmecede kartım. Altan, burada da kart geçiyor değil mi?"

"Evet, evet, hele ki pandemiden sonra. Nakit para kimse istemiyor," diye cevaplıyor.

Kartı ve telefonu alıp çıkıyorum. Bir an önce. Aşk olsun noktasında kalmaya niyetliyim.

Elsa ile markete doğru çıkan yokuş yukarı yolda yürüyoruz. Daha doğrusu ben yürüyorum, Elsa da bir sağa bir sola koşarak zikzaklar çizerek ilerliyor. Bu da yapısı gereği. Bu *pointer* köpekler böyle zikzaklarla her tarafı kolaçan ederek giderlermiş. Sürekli bir sağa bir sola araştırma halinde, çok hareketli bir çocuk ama beni de hiç gözden kaybetmiyor. Ona olan sevgimin hızla ne denli büyüdüğü beni şaşırtıyor. Bir günde... sanki hep vardı.

Bu Altan konusu canımı sıkıyor. Açıkçası onun halleri de pek normal değil, yani o da taş atıyor bana bence. Arada bir gerginlik var orası kesin de... Durumu düzeltmek lazım da... İşte. Nasıl yapayım bilmiyorum. Bu huzursuzlukla da yaşamak

istemiyorum. O sırada Cemo'nun söylediği aklıma geliyor? "Ne yapacağını bilemediğinde yardım iste." İstiyorum. "Bu durumu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum, bana yardım et."

Markete gittiğimde yine maskeli haydut gibi içeri girip alacaklarımı alıp çıkıyorum. Bari bir yemek pişireyim Cemo'ya. Onu da çok bilmiyorum ya. Mercimek çorbası klasik. Bir de pilav yaparım yanına da... Ne istiyorsa bir sorayım da. Allah'tan internette tarifler var.

Eve girdiğimde yine "bir adım önde Altan" tarafından planlarım suya düşüyor. Kapıdan girdiğimde Altan'ın kalkmak üzere olduğunu görüyorum. Benim geldiğimi gördüğünde, "Lara, şimdi Cemo'ya söylemiştim, yarın akşam sizi yemeğe davet etmek istiyorum evimde. İlk misafirlerim olarak şeref verirseniz çok sevinirim," diyor.

Şaşırıyorum. Yardım istemek için Cemo'ya bakıyorum.

"Ben çok isterim oğlum, çok mutlu olurum."

İki kafa da bana dönüyor. Elimde market torbaları, kalakalmış durumdayım. Hemen toparlanıp onaylıyorum.

"Tabii, Altan, çok teşekkürler."

Altan, Cemo'ya yaptıkları paylaşımlar için teşekkür ederek çıkıyor. Mutfağa giderek aldıklarımı yerleştiriyorum. Cemo yanıma geliyor ve çay demlemek üzere davranıyor yine. Bir yandan da gözü üzerimde, hissediyorum.

"Neyin var?"

"Ben de sana yemek hazırlamak için alışveriş yapmıştım da."

"E, yap, bu akşam buradayız kızım. Allah Allah, niye itişiyorsunuz bu kadar? O da bir acayip sen söz konusu olduğunda. Neyse sizin derdiniz, konuşun halledin. Neyse ben odama geçiyorum, kadınımla konuşacağım biraz."

Doğru söylüyor. Öğleden sonrayı iki tasarım üzerinde çalışarak geçiriyorum. Hatta yemek bile yapıyorum. Daha doğrusu ben çorbayı yapıyorum, Cemo da çorba salatanın yeterli

olacağını söyleyerek salatayı hazırlıyor. Elsa'mız da konserve balık ve ekmek paparasına devam.

"Altan'a söyledim mama ve veteriner işini. Ben bir araştırayım da bilgi vereyim dedi."

"Onun ismi, 'bir adım önde Altan' zaten," diyorum.

"Hah hah hah. Sen gerçekten komik kızsın Lara. Kendine geldikçe daha da tatlı oluyorsun. Sen kimsin peki?"

"Kıskanç Süheyla," diyorum. Hah hah hah.

"En azından kendini bildin bak, otur çalış. Yarın akşam yemeğe Süheyla'yı değil, Lara'yı getir lütfen. Bu arada Leyla inanılmaz sevindi Elsa'nın seni bulmasına. 'Gönlünün daha da açılma vakti gelmiş Lara'mızın demek ki,' dedi."

"O ne demek? Yani Elsa ile bağlantısını anlayamadım?"

"E onu da o anlatır elbet vakti gelince. Ben biraz okuma yapıp yatacağım kızım, yoruldum bugün, sana laf anlat, ona laf anlat."

"Haklısın Cemo, çok yoruyoruz seni."

"Sen beni yoramazsın güzel kızım, ben seçmişim bunu, ben buyum. Çok şükür hep sevdiğimiz yol üzeriyiz. Haydi iyi geceler."

Bulaşıkları toparlayıp Elsa yanımda biraz oturuyorum verandada. Hava güzel bugün. Aralık ayına girdik ama bir montla gayet rahat oturuluyor. Elsa da yine yanıma kıvrılıyor. Düşünmeye başlıyorum ama gerçekten düşünmeye başlayabilmek için bir soru soruyorum. "Ben nasıl bu yola daha çok adanabilirim? Bana ne yardımcı olur?" Bu sorular beni doğru yöne yönlendirecektir. Zira anladım ki ne düşündüğümüz değil, nasıl düşündüğümüz önemli. O'nunla birlikte düşünebilmeyi seçmek ve buna sadık kalmak gerekiyor.

Cemo ile konuştuklarımızı gözden geçirince gerçekten rol icabı dönüşüm gibi bir hal ile ayları geçirdiğimi görebiliyorum. Tek iyi tarafı, kendimi özgür insan tasarımı çalışmalarında

ilerletmek oldu. Aslında onları çalışırken insan daha da çok anlıyor ve tam olarak kendini dönüşüme vermezsen, bu bilgiler de zorlayıcı oluyor. Bu sefer bastırıyorsun kendini. Ben çok çalışarak bastırmaya çalıştım. Gece gündüz hayali insanların tasarımları üzerinde çalışarak kendimi ilerlettim ama bir yandan da saklandım. Bir de kendimi hesapta uyanmış zannediyordum. Kendini uyanık zannetmek en büyük uyku imiş. Şimdi düşünüyorum da bir gün duymadım ne Cemo'dan ne de Leyla'dan "şöyle olduk, böyle uyandık" gibi lakırdılar. Hep "gayret içindeyiz" derler, "yol üzerindeyiz" derler. Ben ise anladım ya bazı gerçekleri, tamamım saydım kendimi. Ne kibir! Sonra biraz dürtünce yaşam, foyam ortaya çıktı.

Tabii, orada yalıda tek başına herkes uyanmış zannedebilir kendini. Kolaydı çünkü. Ama bugünkü konuşmamızın sonucunda işin mantığını tam oturttum içimde. Esasında çok basit. Allah bize bir kap vermiş. Bunun ismi de gönül. Amaç, kabını daha çok sevgi, daha çok ışık ile doldurabilmek. Ha, sen bu kabı istediğin kadar daraltırsın ya da istediğin kadar genişletirsin. Nasıl? Gerçekten ne kadar uzaksan; ne kadar O'ndan ayrıyım, ben ayrı bir benliğim zannediyorsan, yani ne kadar ben bilirim, yaşamı ben kontrol ederim, ben yaparımlar varsa veya ne kadar suçluluk, öfke, yokluk inancı varsa; yaşama, diğer insanlara ve hatta doğal olarak kendine ne kadar dirençliysen; kendinle ilişkin başta olmak üzere, ilişkilerine şekil veren ne kadar sevgi, ne kadar korku ise; ne kadar tribünlere oynamak ve/veya hakkı çıkmak için yaşıyorsan o kap o kadar daralıyor. İşte aynı oranda nefes de daralıyor zira O'nunla olan bağlantını zayıflatıyorsun. Mesafeni artırıyorsun. Burada debelenip duruyorsun. Zengin de olsan, fakir de olsan olmuyor. Evli de olsan, bekâr da olsan olmuyor. İşin olsa da, işsiz de olsan olmuyor. Ne yapsan olmuyor. Çünkü o kabı hep dünyadan bir şeyler alarak doldurmaya çalışıyoruz ama kabı boşluğa uzatınca tabii dol-

muyor. Hep eksik, hep yorgun, hep mutluluk arayan ama bulamayan. Olmadıkça daha da öfkelendiğinden, ya da beceriksiz hissettiğinden daha da daralıyor kap. Daha da kararıyor her şey.

Dönüşüme geçmek işte, bunun aksi yöne doğru işlemeye başlamak demek. O kabı doğru yönü kaynak bilip genişletmeye başlamak ki ışık yani sevgi içeri dolabilsin. Aradaki mesafe giderek küçülsün. İşte o mesafeyi daraltman için de adım adım, senin gönlünün durumunun yansıması olan yaşamındaki mesafeleri daraltman gerekiyor. Yaşam sana aynasında gösteriyor. Zira tetiklendiğin, her şey yolunda halinden çıktığın her an yaşam, "Bak buraya," diyor, "bu konuda gerçekle aranda mesafe var, düzelt." İşte adanmışlık her an bunu öncelik yaparak yaşamak. İnsan diyebilir ki efendim benim işim var, gücüm var, çocuğum var filan. İyi de onların, yani aslında yaşamında yer alan her şeyin gidişatı zaten kabının ne kadar geniş olduğuna bağlı. Bu yüzden yaşamın her anını kabımızı genişletmek için bir fırsat olarak kullanmalıyız. Cemo ile Leyla ve hatta şimdi gördüğüm kadarıyla Altan da böyle yaşıyor zaten. Bu kadar basit. İster yürü, ister uyu Lara Hanım. Seçim senin.

İç geçirerek kalkıyorum.

"Hadi gel Elsa."

Yatak odama geçiyorum. Ben yatınca o da yatağa gelip kıvrılıyor. Şaşırıyorum. Ama tabii, prensesimiz yerde yatmayı istemiyor. Dışarı çıkarıp salondaki koltuğa oturtuyorum. Oturup bana bakıyor. Sonra ben odama ilerleyince arkamdan o da geliyor. O gece Elsa ile ilgili yaptığım birkaç deneme sonrası anlıyorum ki beraber uyuyacağız. Buna hazır mıyım? Göreceğiz. Soruyorum kendime nedir beni korkutan diye. "Alışır, sonra ne yaparsın?" diyor. Çevir tersine: "Ben alışırım ve ne yaparım ondan sonra?" İşte anlaşıldı, yine sevmekten korkmak. Kaybetme korkusu. Nasıl da korkuyorum sevmekten. Peki, hâlâ korkudan mı yaşayacağız? Sevgiden mi? Ne demişti Ley-

la? Korkunun dağıttığını ancak sevgiyle toplayabilirsin. Ancak sevgiyle birleyebilirsin.

Elsa'ya bakıyorum. Aslında nasıl da varlığı bana iyi geliyor prensesimin. Sen de korkmuşsun ben de. Ama sen bu cesareti, bana güvenme cesaretini gösteriyorsun Elsa, annen hâlâ... Seni bana yolladığına göre...

Yüzümü yıkayıp yatıyorum. Örtüyü üzerime çekiyorum. Yerden bana bakıyor. Farklı denemelerden birini daha yapacak mıyım diye. Deminden beri denemedik yol kalmadı.

"Gel kızım, gel," diyorum. "Biz sevgiyi seçelim. Korkmamayı, sevgiyi dibine dek yaşamayı seçelim seninle. Belki ben de sayende öğrenirim şu sevgi neymiş gerçekte."

Yanıma zıplayıp beni yalıyor. Sonra tespih böceği gibi kıvrılıyor. Nasıl da esnek bir yapısı var Elsa'nın. Başını okşuyorum biraz, nasıl da iyi geliyor yanımda yatışı, nasıl mutlu ediyor.

"Haydi uyu bakalım," diyorum. Birlikte ilk kez uykuya bırakıyoruz kendimizi.

✦⬬✦

Sabah yürüyüşümde de artık yalnız değilim. Kızımla çıktık yürüyoruz. Biraz sonra Elsa hızlanarak koşmaya başlıyor ileriye doğru. "Elsa, Elsa!" diye seslenerek hızlanıyorum. Ne oldu, neyin peşinden gitti anlamadım diye düşünürken karşıdan gelen Altan ile Elsa'yı görüyorum. El sallıyor Altan.

"Selam. Ben de diyorum ki nereye koştu bizimki."

"Nasılsın Lara?"

"Bugün daha iyiyim Altan. Sağ ol, sen nasılsın?"

"Çok iyiyim, kafamdaki bir meseleyi çözdüm dün Cemo ile oh, öyle rahatladım. Ne şanslıyız biz, Lara."

"O kolundaki ne yine? Bu defa da kolunda küçük bir telefon gibi bir alet takılı."

"Gel yürüyelim, durmayalım. Bak, Lara, kızma ama soru sorma biçimin bile alaycı. Biraz gayret etsen..."

"Haklısın ama şaşırıyorum her gün oranda burada bir başka aletle çıkıyorsun karşıma."

"Şaşırma Lara, bu böyle olacak. Bu benim. Hele laboratuvarlar rahatlasın, başka ölçümler de yapacağım. Alışsan iyi edersin." Gülümsüyor. "Neyse soruna cevap, bu kolumda gördüğün sürekli glikoz izleme monitörü. Yaklaşık beş dakikada bir kan şekeri seviyeni ölçüyor."

"Niye, şeker hastası mısın sen? Bilmiyordum."

"Hayır, değilim. Çok şükür onu beceremedim ama kenarından döndüm."

"Peki niye kullanıyorsun bunu?"

"Çünkü, sağlıklı bir beden işleyişi için glikoz seviyemizde sıçrayışların olmaması önemli. Bu sıçrayışlar sadece şeker yememizle olmuyor, beslenme ve hareket durumu çok önemli. Şekeri ya da yemekleri nasıl yiyoruz, neyle, neyi yiyoruz veya neyi önce, neyi sonra yiyoruz, hareketin etkisi gibi pek çok farklı uygulamayla beslenme ve egzersiz denemeleri yapıyorum. Bakıyorum hangisinde sıçrıyor, hangisinde daha stabil kalıyor. Böylece bu alet sayesinde sıçrayışları ne tetikliyor keşfedebiliyorum ve bu şekilde tespit ettiğim sonuçlardan önerebileceğim beslenme ve hareket planları oluşturacağım, insanlara rehberlik vereceğim, hedefim bu. Bu alet, yaptığı ölçümleri doğrudan telefonuma yolluyor."

Ne yalan söyleyeyim, gerçekten onun tuhaf olduğunu düşünüyorum. Ama içimden dalga geçeceğime, bu defa dürüstlükle düşüncemi söylüyorum.

"Altın, kusura bakma ama bunlar bana biraz tuhaf geliyor. Yani yok birkaç dakikada bir şeker ölçmek yok, oksijeni ölçmek filan. Tuhaf bir yaşam şekli."

"Sen hiç benim tasarımımı gördün mü Lara?"

"Hayır."

Cep telefonunu çıkarıp birkaç tuşa bastıktan sonra bana uzatıyor. "Bak bakalım kuvvetlerime."

Bir bakışta ne demek istediğini görüyorum zaten. Telefonunu geri uzatıyorum.

"Anlıyorum ne demek istediğini."

"Şimdi aynı eleştiriyi yapabilir misin bana? Sen insan tasarımı konusunda hizmet edeceksen, öncelikle herkesin başka bir amaçla ve tek olarak geldiğini ve herkesin olmaya geldiğini olabilmeyi seçmesinin önemini anlatman lazım."

"Bunu biliyorum tabii Altan." Gerçekten tetik tetik her tarafıma vuruyor adam. Susuyorum, aşk olsun bakalım.

"Biliyorsun ama öyle yaşamıyorsun Laracığım. Bak, fark et, beni tuhaf olmakla suçluyorsun..."

"Ya Altancığım, suçlamıyorum, bir tespit..."

"Neyse, o senin seçimin. Ben aynı yolu yürüyen bir dost olarak dikkatini çekmek istedim. Ben farklı olmak için gelmişim zaten Lara, evet, bütün kuvvetlerim kendi farklılığını ortaya koymak için işleyen kuvvetler. Yapabileceğim bir şey yok, böyle yaratmış. Ha vardı, bastırdım kendimi. Küçüklüğümde çok azar işittim çünkü, 'Çocuğum sen neden başka çocuklar gibi olmuyorsun?' Annemin baş lafıydı bu. Babam zaten... Neyse. Ama en önemlisi ne? Ben bu lafları duymamak için hep kendimi bastırdım, 'Normal' dedikleri ne ise anlamaya çalışıp benim içimden gelenin aksine, öyle davrandım. Yaşam çok sıkıcı oldu. İçim kaskatı. Üstelik ne yapsam istediğim kabulü, onayı alamıyordum. Vasat oldum, sıkıcı oldum. Ben kendim, gerçeğimi yok saydım. Ne oldu sonunda? O İstanbul'da gördüğün enkaz haline geldim. Cemo ve Leyla, bir de pandemi olmasa herhalde ölmüş bile olabilirdim ya da şu aralar ölmek üzereydim. İnan abartmıyorum. Ben o zamanlar gittiğim yeri biliyorum çünkü, o kafayı. O kadar tiksiniyordum ki kendim-

den de, her şeyden de. Ama uyandım, Lara. Cemo analizimi yaptığı gün beynimden vuruldum. Bütün yaşamım film şeridi oldu aktı, kendime ne yaptığım beni şok etti. Neyse, uzun lafın kısası ben artık başkalarından farklı olmak için burada olduğumu biliyorum. Yeni ve farklı olanı, benim için uygun yaşam biçimini, farklı düşünüş biçimimi buraya sunmak üzere yaratıldığımı biliyorum. Bunun bir amacı olduğunu, ben ve benim gibilerin sayesinde ilerlemenin olduğunu biliyorum. Aksi takdirde her şey, hep aynı devam ederdi. Üstelik bende deneme yanılma ile keşfedip yayma özelliği var dikkat ettiysen işleyiş frekansıma. Bak aynı öyle oldu işte ortaya çıkan. Deniyorum pek çok şeyi, bulduklarımı, işe yarayanları tespit ediyorum ve onları yayacağım inşallah. Ben bunu seçtim Lara, artık kendim oluyorum. Bundan ilham alacaklar için de inşallah bir şey ortaya koyacağım, bir hayli de şekillendi zaten."

O konuştukça ben utandım. Haklı. Bir de ben insan tasarımcısı ha! Hâlâ insanlara şöyle böyle diye bakmak niye? Adanmamışlık işte, papağanlık, hepsi üzerimden akıyor.

"Haklısın Altan, özür diliyorum senden."

"Yok, özür dile diye değil. Ben böyleyim. Rahat ol yani her seferinde bu manyak mı diye tekrar sorgulamana gerek yok. Bir kere manyak de bitsin, hah hah ha."

"Yok, estağfurullah, manyaklık niye olsun?"

Gerçekten yapıştırdı yere beni, söyleyecek kelime bulamıyorum.

"Neyse, sen nasılsın peki? Daha iyi oldun mu? Bu Elsa bir şahane ya. Fişek gibi."

Gerçekten de Elsa, ara ara zikzaklar atarak önümüzden hızla geçiyor. Durdurabilmek ne mümkün.

"İyiyim Altan, büyük yüzleşmeler içindeyim. Ağır gelmiyor değil ama inşallah daha iyi yürüyeceğim ben de."

"Sarı giymişsin yine."

"Efendim?"

"*Sweatshirt*'ün. Sarı. Sarıyı çok seviyorsun değil mi?"

"Evet, gerçekten de öyle." Şaşırıyorum.

"Biliyorum, odanı yaparken sarı tonlarını ağırlıklı kullandım bu yüzden. Seni ilk gördüğüm, o ölmek üzere olduğun gün de sarı bir bluz vardı üzerinde. Masanın üzerinde sarı bir küçük çanta vardı, belki cüzdanın. Dikkatimi çekmişti."

Şaşırmam artıyor. Ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Sonra saçların... Bu arada uzamış iyi olmuş. Biraz tuhaftı."

"Kendim kesmiştim," diyorum.

"Belli oluyordu," diyor gülerek. Çok güzel gülüyor itiraf etmeliyim ama gerçekten bu dan, dan, keskin hali biraz rahatsızlık veriyor. Aşk olsun diye diye...

"Hep böyle doğrudan söyler misin içindekini?"

"Senelerce hayır, içimden konuşurdum, senin gibi. Şimdi artık tutmuyorum, eğer bir işe yarayacaksa yani."

"Saçlarımın tuhaf oluşunu söylemek neye yarayacak?"

"Bir dostun olduğunu bileceksin bu hayatta, bak kimse söylemez çünkü, hah hah ha. Ama öyleydi Lara. Asma suratını. Bazı yerler kısa, bazı yerler uzun. Neyse. Şimdi uzamış zaten o farklılıklar daha az göze batıyor, hâlâ var da."

Hey Allah'ım. Aşk olsun.

"İşte ben de senin ismini Sarı koydum."

"Ne?"

"Kendi içimde Sarı idin sen. Şarkın bile var."

"Şarkın mı var?"

"Neyse Lara, benim artık koşmam lazım süre doldu. Akşama görüşürüz."

Koşarak uzaklaşıyor. Ben yine şaşkın kalakalıyorum. Hangi birine şaşırayım? Bu tuhaf adamın dünyasında özel bir isme sahip olmama mı, bu ismin Sarı olmasına mı? Bir de üstelik şarkım varmış ne demekse? Bu şarkının ne olabileceğini ve

ne anlattığını bilmek istediğimden emin olmayarak yürümeye devam ediyorum. İçimdeki şaşkınlığın birazı da Altan'ın yaşamında bu denli bir yer tuttuğum konusundan ne kadar habersiz olduğum gerçeği. Şuraya gelene dek iki çift lafı doğru dürüst etmediğim bir adam. Sen ne yaşıyorsun benimle öyle, sarı, marı? Bu da tuhaflık işte.

Bütün öğleden sonra Cemo'nun verdiği analizlerden birini hazırlamakla geçiriyorum.

Akşam yemeği için hazırlanırken bu konu açılmasın diye özellikle sarı giymemeye özen gösteriyorum. Saçlarımla ilgili yapabileceğim bir şey yok. Hâlâ kuaförler ne kadar etkin bilmiyorum. Bilmek istiyor muyum? Zannetmiyorum. Şu an saçlarımın durumu çok derdim değil.

Cemo'nun evdeki küçük şarap dolabından aldığı bir şişe kırmızı şarapla birlikte Elsa, ben ve Cemo, Altan'ın evine ilerliyoruz... Zamanından kalma bir ufak şarap dolabı var ve geldiğimizde hemen çalıştırdı, "Önümüz yılbaşı, kutlamalara gebeyiz," diyerek kilerdeki şaraplardan birkaç tane attı içine. "Ev boşken elektriği kapıyoruz tabii. Bu şarap dolabını Leyla ile buradayken kullanıyoruz."

"Leyla'nın programı belli oldu mu Cemo?"

"Hayır canım, iki güne söyleyecek. Karantina filan oluyormuş galiba. O bilgileri öğrenmeye çalışıyoruz. Zaten çok doğru dürüst konuşamıyoruz dün sabahtan beri."

Belli ki canı sıkkın bu konuda.

"Murat iyi, değil mi?"

"Evet, evet, öyle bir şey değil. Hatlarla ilgili herhalde. Bütün dünya online platformlara dadandığı için olsa gerek."

Altan'ın evi bize çok uzak değil, on dakika kadar yürüyerek ulaşıyoruz. Kapıyı çalıp içeri girdiğimizde gerçekten şaşırıyorum. Oldukça sade ama bir o kadar zevkli dekore edilmiş bir ev. Açık mutfak. Mutfağın bir köşesi deney alanı gibi aletler,

kablolar, mutfak aletleri ama yine de kendi içinde bir düzeni var. Sofrayı da kurmuş. Mavili sarılı bir örtü üzerinde sarı tabaklar. Biraz yanaklarım kızarıyor tabii. Anlamaza yatıyorum. Tuhaf reaksiyonlar oluşturuyor bu adam bende. Yani bu kadar... neyse. Bir yandan hafif bir müzik. İtiraf etmeliyim, zevkli ve görgülü. Üstü başı da öyle. Lacivert spor bir pantolon ve üzerine lacivert, kırmızı, mavi, bol renkli bir gömlek giymiş. Ayakkabısı, kemeri, hep kaliteli. Ben bakarım, anlarım da. Adamın giyim görgüsü ve bilgisi var.

O sırada bir şeyi fark ediyorum, ben Altan'ın formasyonunu hiç bilmiyorum, yani nerede yetişmiş, nerede okumuş? Adamın geçmişi hakkındaki bilgim sıfır. Bir tek doktor olduğunu biliyorum ki şimdi onu da yapmıyor anladığım kadarı ile.

Önden içki yanına sağlıklı atıştırmalıklar yapmış. Kuruyemişleri bir gece önceden ıslatmak lazımmış. Mutlaka bir gece bekletecekmişiz suda. Anlatıyor niye olduğunu da çok dinleyemiyorum zira ben hâlâ etrafa, duvardaki kitaplara bakıyorum. Okumaya bu kadar meraklı olması bir konu, onca kitabı İstanbul'dan taşıması ayrı bir konu. Demek ki kalmaya geldiğini biliyordu aslında.

"Ne diyorsun Lara?"

"Efendim Cemo?"

"Pandemi kurumsal yaşamın bütün işleyişini değiştirecek gibi. Herkes başka bir yol olduğunu da görebildi. İnsanlar evlerinden çalışmaya da alıştı, e işler de yürüyor ve çalışanlar da işverenler de olabildiğini görüyorlar. Çok daha insanca bence. Tabii her meslek grubu için olamaz ama kurumsal yaşamda bayağı bir sallantı olacak gibi."

"Hiç düşünmedim."

İkisinin de bana baktığını görünce bir açıklama vermek ihtiyacıyla konuşmaya devam ediyorum: "Nasıl bir yerdeyim biliyor musunuz? Bir dünya vardı, ben bir gün kapıyı açtım çıktım, başka bir yere geçtim. Ha, o geçtiğim yer kendimi yok

etmek için geçtiğimi sandığım bir yerdi ama tam tersine var olmaya bir davetmiş. Yine de var olmayı seçmiş olsam da ben bu yeni alanda var olmayı seçiyorum. O dışına çıktığım yaşamla ilgilenemiyorum, çekmiyor beni, merak etmiyorum. Bu bir tepki değil inanın. *I am out*[1] durumu."

"Olabilir tabii," diye hemen lafa giriyor Altan. "Bak ben dışarı çıkışını anlayabiliyorum ama hâlâ izliyorum. Neden? Çünkü vereceğim hizmeti o dünyada bir zamanlar benim olduğum gibi boğulmuş, sağlığını kaybetmiş ya da kaybetmek üzere işleyen insanlara vereceğim. Aslında sen de öylesin. İnsanların tasarımlarını aktarırken uzaylı gibi kalmamak lazım diye öneriyorum. Orada olacaksın ama oradan olmayacaksın."

Aşk olsun. Aşk olsun. Ama bu iş gerçekten zor, hele Altan ile daha da zor.

"Benim aktarım yapacağımı nereden biliyorsun Altan? Hiç niyetim yok açıkçası."

"Aktarmayıp ne yapacaksın ki anlamadım. O kadar günlerce gecelerce öğreniyorsun..."

"Yahu itişmeyin. Lara şimdilik bana yardım ediyor Altan, hazır olduğunda aktarımlara da geçer elbet. Hem sen neden ikide bir saatine bakıyorsun oğlum, fırında bir şey mi var?"

"Yok Cemo, öyle kaç oldu saat, hani oturalım mı sofraya falan diye."

"Oturabiliriz oğlum," diyor Cemo.

"Yok bence biraz daha bekleyelim," diyor Altan. Şimdi gel de tuhaf deme. Ama adam da tuhaf olduğunu kabul ediyor zaten. Gerçekten eğlenceli bulmaya başlıyorum Altan'ı. Garipliği ve garipliğini ortaya koyma özgürlüğü eğlendiriyor beni.

Biraz daha sohbet ediyoruz. Sonra bir anda, her şey bambaşka bir hale dönüşüyor.

---

1 [İng.] Dışındayım, uzaktayım.

Cemo yemekten önce ellerini yıkamak istediğini söyleyerek lavaboya gidiyor. O sırada Elsa kapıya giderek havlamaya başlıyor, ben tam hamle yapacağım susturmak için, Altan işaret parmağıyla bana sus işareti yaparak ve eliyle olduğum yerde kalmamı anlatır şekilde diğer elini bana doğru açarak beni durduruyor. Şaşırıyorum. Elsa hâlâ bağırıyor. Kapıda kesin biri var. Altan suratında büyük bir muziplikle kapıyı açtığında en az kapı kadar benim de ağzım açılıyor ve öylece kalıyor. Zira hayal görmüyorsam kapıda olanca ışığı ile Leyla duruyor.

Parlayan bir kadın. İçeri doğru bir adım atarak önce heyecandan kafayı yemiş gibi turlayan Elsa'yı seviyor, Altan tuvaleti işaret ediyor ona. Cemo'nun yerini anlatmak istiyor sanırım. Sonra olay iyice çığırından çıkıyor zira karşıdan Cemo'nun tuvaletten çıkışı ile Altan'ın "Sürpriiiiz!" diye haykırışı, Elsa'nın yine deli havlamalı turlamaları ve Cemo'nun "Kadınnnnn!" haykırışı birbirine karışıyor.

Ortalık bir kahkaha ve sevgi seline dönüşüyor. Canım Cemo, mutluluktan gözyaşlarını tutamıyor. Sonradan anlıyoruz ki Altan ile Leyla hazırlamış bu sürprizi. Herkes birbirine sarılıyor. Hatta o gazla ben ve Altan bile sarılıyoruz ki bayağı bir geri sıçrıyorum ben anlayınca, ayıp oluyor. O ise gülüyor bana. Eğleniyor biraz benimle, biliyorum. Bunun bu kendine güveni neredeydi, neresinden çıktı bilemiyorum. Hâlâ bu adamla, yahdaki adamı birleştiremiyorum.

Leyla ile Cemo'nun gözyaşları içindeki sarılmaları sakinleşince, sofraya geçmeyi öneriyor Altan. Meğer bizi sofraya almak istememesi bundanmış, Leyla'nın gelmesini bekliyormuş. Günahını almışım çocuğun. Leyla bu sabah gelmiş İstanbul'a, oradan da bir araba kiralayarak Bodrum'a gelmiş.

"Ah neden haber vermedin, ben seni alırdım. Ne yorgunluk sana kadınım..."

"Bu sürprizi yapmak istedim aşkım."

"Peki, tamam. Bu tonda aşkım dedi mi konu kapanmalıdır, bunu anlıyoruz," diye açıklıyor Cemo. Hepimiz gülüyoruz.

İnanılmaz neşeli ve hiç tatmadığım farklı bir sevgi ortamı içinde yemek yeniyor. Nasıl güzel bir kavuşma, nasıl güzel bir aşk. Leyla, ekranda göründüğünden çok daha güzel. Pırıl pırıl parlıyor. Gri saçları gevşek bir topuz gibi toplanmış. Üzerinde hâki renkli spor bir pantolon, beyaz bir gömlek ve boynunda yeşilli beyazlı bir eşarp. Bana *Altın Göl* filmindeki Katherine Hepburn'ü hatırlatıyor. Yani çok güzel ama bir de çok asil bir havası var.

Altan'ı öve öve bitiremiyor tabii. Altan'ın önlenemez yükselişi onu da çok etkiledi. Ona planlarını soruyor, ben de bu sayede öğreniyorum. Fonksiyonel tıp master'ını bitirmeye gayret ederken bir yandan da kendi deneme yanılmaları ile veri topluyormuş. Tüm bu deneylerinin ve çıkarımlarını paylaşacağı ve anlattıklarının canlı bir örneği olarak paylaşacağı bir *podcast* seri yayını yapmak üzere hazırlanıyormuş. Aynı zamanda çıkarımlarının sonucunda, kendi kişiye özel programlarını hazırlamak istiyormuş. Online randevu ile insanlara bu yönde rehberlik vermek istiyormuş.

"İnsanlar beslenme ve hareket deyince sadece zayıflama konusunu anlıyorlar. Oysa bu konu çok daha derin ve insan için bedenin görüntüsünden çok daha fazlasını iyiye ya da kötüye doğru götürebilen bir konu."

"Sadece online mı vereceksin?" diye soruyor Leyla.

"Online çünkü buradan şehre dönmek istemiyorum Leyla. Ben yerimi buldum. Zaten biz de demin onu konuşuyorduk, pek çok meslek online versiyonuna doğru evrilecek."

Leyla gözlerini bana çeviriyor, gülümsüyor, gözlerinin içi sıcacık.

"Laracığım, sen nasılsın?"

"Korkarım benim öyle büyük bir sıçrayışım yok," diye hemen savunmayla karışık bir ezikleme içine giriyorum.

"Bence yanlış düşünüyorsun," diyor Leyla. Dönüşüm öncelikle yıllarca kendini düşürdüğün halini, o hallerine kaynak olan duygularını hissedebilmeye izin vermekle başlıyor Lara. Bizler, hele seninki gibi bir travmada yaşamda kalabilmek için her şeyi bastırıyoruz. Taş gibi oluyoruz, bu bir baş edebilme şekli çünkü. Dönüşümünle sen yavaş yavaş hissedebilmeye döndün önce. O duyguların içinden geçebilmek vakit alır, sen de bunu yaşadın. Çok da iyi geçtin. Seninle gurur duyuyorum. Şimdi artık yavaş yavaş, her şeyi nötrleyerek geride bırakabilmek için, kendini yola iyice verip gerçek Lara'yı bize getirme sürecin başlayacak. Ben şahsen sabırsızlıkla bekliyorum."

Gözlerim doluyor. Kahretsin. Söyledikleri mi, ses tonundaki o acayip şefkat mi, anlayışının derinliği mi...

"Teşekkür ederim," diyerek izin istiyorum ve lavaboya atıyorum kendimi.

Son istediğim Altan'ın önünde ağlamak. Niye bilmem, istemiyorum işte.

Tuvalette biraz yüzümü yıkadıktan sonra birkaç nefes alıp vererek dengeleniyorum. Tam dışarı çıkacakken aklıma bir şey takılıyor. Şimdi Cemo ve Leyla bu kadar zaman sonra kavuştular, ama yanlarında ben. Bari bir akşam yalnız kalsalar iyi olurdu. Acaba kendimi ne yapsam, diye çaresizce düşünüyorum. Bir çözümüm yok.

Ama Altan ile masayı toplarken, onlar biraz dışarıda Altan'ın bahçesinde oturuyorlar. Altan birden derdimi anlarmışçasına bir çözüm getiriyor:

"Lara, sana bir şey soracağım ama lütfen terslenme."

"Buyur Altan?" diyorum havluyla şarap bardaklarını kurularken.

"Acaba sen bu gece burada kalsan, Elsa da kalabilir, misafir odam var. Yani onları yalnız bırakalım mı diye öneride bulunmak istesem?"

"Altan, inan demin aynı şeyi düşündüm. Yani keşke bu akşam ben orada olmasam diye ama sende kalabilme formülünü düşünmemiştim. Gerçi haklısın, en mantıklı ve tek alternatif de bu, başka bir yer yok gidebileceğim."

"Evet, ben de onun için dedim."

"Teşekkür ederim Altan, rahatsızlık vermezsem âşıklara bu hediyeyi verelim bence. Bu arada her şey inanılmaz lezzetliydi. Hem sağlıklı hem lezzetli. Çok teşekkür ederim, ne çok uğraşmışsın."

"Rica ederim. Zevkti."

Aşk kuşlarına bu haberi verdiğimizde önce karşı çıksalar da sonra Leyla'nın gözünden kaçmayan Cemo'nun bacağını dürtmesiyle Cemo da susuyor. Onları eve uğurladıktan sonra ben Elsa ile biraz bahçede oturuyorum. Altan yanıma gelip bana yatak odamı göstereceğini, kendisinin biraz daha işi olduğunu, daha sonra yatacağını söylüyor. Açıkçası ben de yorgunum, benim için de oldukça inişli çıkışlı bir gün oldu.

Beni yönlendirdiği misafir odasına geçtiğimde burasının da en az benim yatak odam kadar zevkli döşendiğini görüyorum. Hep pastel renkler, belli ki ortamlarda huzur yaratmayı seven biri Altan ve bunu da özellikle mekânda bir iki pastel renk seçip her şeyi aynı renklerde yapmakla sağlıyor.

"Ne kadar huzur veren bir şekilde dekore edilmiş Altan, bu kadar zevkli olduğunu bilmiyordum."

"Lara, sen benimle ilgili hiçbir şey bilmiyorsun, dolayısıyla sorun yok."

Yine o güzel gülümsemesiyle bakıyor bana. Bu defa alınmıyorum. Amacı beni kınamak değil çünkü, bir gerçeği ortaya koymak ki haklı.

"Haklısın, şimdi burada tanıyacağız elbet birbirimizi Altan." O sırada aklıma kızımın durumu geliyor.

"Şey Altan, Elsa benimle yatıyor, yani örtünün üzerinde. Senin için mahsuru var mı? Ben yıkatırım örtüyü."

"Lara bazen gerçekten şaşırtıcı oluyorsun. Olabilir mi rahatsızlık, ne demek ben yıkatırım filan. Keyfinize bakın. Bu oda sizin, dilediğiniz gibi kullanın. Lavaboyu biliyorsun. Benim ayrı banyom var, oda içinde. Dolayısıyla rahat ol. Evi yapanlar düşünmüş çok şükür. Duş almak istersen havlu da bak şurada koltuğun üzerinde. Evvelden çalıştım dersime farkındaysan."

O an, içim Altan'a bir ısınır gibi oluyor. Gerçekten iyi niyetli. Gerçekten paralanıyor ve ben manasız bir huysuzlukla ona olası dostluğumuz adına engel yaratmaktan başka bir şey yapmıyorum. Kendimi de anlamıyorum esasında. Normalde böyle değilimdir. Hoş, normalim ne, onu da bilmiyorum artık ama içimde Altan'a karşı manasız bir direnç olduğu kesin. Bu konuda ilk fırsatta çalışmam lazım.

"Ama gerçekten çok güzel evin."

"Teşekkür ederim. Çok hevesle yaptım. Olabildiğince. Sana pijama olarak benim büyük bir gömleğimi koydum, pamukludur rahat edersin. Başka bir ihtiyacın olursa..."

"Yok teşekkür ederim, her şeyi düşünmüşsün."

"Ben mutfakta yarın için bir iki hazırlık yapacağım, sen keyfine bak," diyerek mutfağa geçiyor.

"Ben de bir duş alır yatarım, iyi geceler."

Elsa ile, bu gecelik misafir olacağımız odamıza geçiyorum. Biraz çekinetek de olsa duşunu da alabiliyorum. Şampuan, saç kremi, duş jeli, her şey düşünülmüş. Gerçekten hazırlık yapmış ki saklamıyor da zaten. Ama o kadar huysuz bir portre çizdim ki ona, ne yapsın? Şampuanın markasını filan beğenmezsem kafasına atacağımı düşünmüş olabilir.

Duş sonrası bu akşamlık pijamam olacak gömleği giyerken birden gömleğin de pastel sarı olduğunu fark ediyorum, uçuk bir sarı ama sarı. Bu adam gerçekten beni şaşırtıyor.

Şaşırtmasının sebebi, ona yaptığım tüm koyu alaycılık içeren saldırılarıma, laf çakmalarıma, onu yok sayışlarıma hep aynı

dimdik sakinlikle karşılık vermesi. Hadi aşk olsun yapıyor, anladık. Ama sonra da mutlak kendisi ile çalışıyor olmalı çünkü rol yapmıyor. Şirinlik yapıp benden puan almaya da çalışmıyor. Her şey ayarında, hatta daha sonradan yeri geldiğinde ifadesini de ortaya koyuyor. Ne dedi? Sen benimle ilgili zaten bir şey bilmiyorsun. Ya da sabah tasarımını göstererek benim kendisi adına her fırsatta ortaya koyduğum tuhaf damgasını bana bir güzel iade etti. Belli ki kendisi ile çok çalışıyor. Yoksa az asap bozucu değilim, şimdi daha çok görüyorum ve üstelik de her fırsatta onu asap bozucu olmakla suçluyorum. Bu yolda öyle kıvrak zihin manevraları ile ilerlenmiyor iyice, anladım artık. Ya yürüyeceksin, ya yürüyeceksin.

Yatağa yatıp hemen benim peşimden tüm kıvraklığı ile yatağa sıçrayan Elsa'yı biraz seviyorum. Çözümlemelerim devam ediyor. Fark ediyorum ki ben Altan'ı hep tuhaflıkla suçluyorum ama Cemo'ya kiracı olarak adımımı attığım ilk günden beri esas tuhaf olan benim. Onu kendini bırakmış, aptal biri olarak görüyordum ki aslında ben(!) hem kendimi bırakmıştım ve hem de kendimi aptallıkla suçluyordum.

Nasıl da inanılmaz bu işleyiş. Ne diyor Leyla? Orada görüyorsan, sendedir. İnsan yaptığı yargılarda dibine kadar haklı olduğunu zannediyor ama aslında kendisinde kaçmak istediği ne varsa dışarıda görüyor, buna uyanmazsa da aşkı hak etmek için önüne gelen bir fırsatı harcıyor. Başlıyorum Altan ile ilgili tövbelenme çalışmalarına. Sonra kendimle ilgili de yapıyorum.

Derken içim geçmiş. Ne kadar sonra bilmiyorum, ışık açık kaldığı için olsa gerek, bir anda gözüm açılıyor. Saate bakıyorum, gece iki olmuş. Uzanıp yanımdaki komodinde duran lambayı kapatıyorum. Karanlığın odaya çökmesiyle içeriden belli belirsiz gelen bir müzik sesini fark ediyorum. Herhalde Altan odasında çalıyor ve birden şarkının ne olduğunu seçebildiğimde bütün kanım çalkalanmaya başlıyor. Sanki

tansiyonum yükseliyor, öyle bir duygu dalgası. Yatakta Elsa'ya iyice sokularak kim bilir kaç aydır sesini duymadığım o çok sevdiğim grubun solisti Chris Martin'in, o çok sevdiğim şarkısını, gerçekten ne yapacağımı bilmeyerek dinliyorum. Şarkı tabii ki "Yellow." Sarı. Chris Martin'in sesi, hiç olmadığı kadar beni sarsıyor. Bir cenin pozisyonunu alarak şarkının sözlerinin beni sarsa sarsa, gözlerimi doldurarak geçişine kendimi bırakıyorum.

Yıldızlara bak
Senin için nasıl parladıklarına
Yaptığın her şey için
Evet, tümüyle sanaydılar.

İyileştim
Senin için bir şarkı yazdım
Yaptığın her şey için
Onun ismi sanaydı.

Sonra kendime geldim
Ah, yapılması ne büyük bir şeydi
Ve tamamen sanaydı.

Senin derin,
Evet, derin ve kemiklerin
Güzel bir şeye dönüşüyor
Ve biliyorsun, biliyorsun seni çok seviyorum.

Karşı tarafa yüzdüm
Karşı tarafa atladım senin için
Ah, yapılması ne büyük bir şeydi.
Çünkü sen tamamen sanaydın...
Bak yıldızlar nasıl da senin için parlıyor
Yaptığın her şey için
Evet, tümüyle sanlar.

Bu odadan bir daha nasıl çıkacağımı bilmeden, birkaç kez tekrar eden bu şarkıda, olumlu mu olumsuz mu olduğunu dahi ayırt edemeyeceğim kadar beni sarsan tuhaf duygu dalgalanmalarında uyuyakalıyorum.

Artık "keyfimin kâhyasıyım, istediğim kadar kendimi kapatırım" dönemi bitti tabii, Elsa Hanım'ın dışarı çıkması lazım sabah olunca. Ben de mecburen bu odadan çıkacağım. İçeriyi dinliyorum, ses yok. Sonra kendime sinir oluyorum, "Ne böyle yeni yetmeler gibi davranıyorsun? Kaç yaşında kadınsın, hem sana çalmadı ya, sevdiği bir şarkıyı odasında dinliyordu, senin duyduğunu bile bilmiyor. Üzerine alınmanın, lüzumsuz anlam yüklemelerin sırası mı?"

Bu düşünceler iyi geliyor, mantıklı da. Neden benim için çalsın o saatte, Altan'a göre o saatte çoktan uyumuş olmam gerekiyordu. Biraz rahatlıyorum ve sessiz adımlarla salonu geçip üzerime montumu alarak bahçeye çıkıyorum. Güneş yeni doğuyor ve çok güzel bir manzara var evin yan tarafında. Elsa bahçede dolanıyor, ağaçlardaki kuşlara takıyor kafayı, sürekli bir o ağaca, bir bu ağaca koşup onları izliyor, ben de onu izliyorum. Her canlının bir yaradılışı var işte, Elsa da bir av köpeği ve bu yüzden kuş peşinde koşmak genlerinde var. Pek çok köpek kuşlarla ilgilenmez bile.

Güne dengeli ve yüksek enerjili başlamak için artık sabahları aksatmadığım nefes çalışmamı yapıyorum. Bu adanmışlık konusu bayağı bir rahatsız etti beni. Samimiyetle bakmam lazım, harbiden bu işi yapacak mıyım, yapmayacak mıyım? Kimseyi de boşuna yormamak lazım. Yani Cemo ve Leyla'ya diyebilirim ki "Benden bu kadar, boş verin beni, ben böyle insan tasarımı çalışmalarında Cemo'ya asistanlık yapar yaşarım filan."

Gerçi şimdi düşünürken bile bir ezik geldi kulağıma bu söylemdeki oluşum ama... Neyse sonuçta o kadar vakit harcıyorlar bana bir şeyleri anlatacaklar, yürütecekler diye, Altan gibi samimiyetle bu yolu yürümeye niyetim yoksa niye yorayım, üstelik sevdiğim insanlar.

Gözümü açtığımda Altan'ın bana baktığını görüyorum.

"Ah uyandırmadık inşallah Elsa ile seni," diyorum.

"Yok, ben erken uyanıyorum zaten Lara. Yürüyüşlerde hep karşılaşıyoruz ya. Günaydın bu arada."

"Günaydın." Yüzüne bakamıyorum, Elsa'yı severmiş gibi eğiliyorum. Kendime de ayrıca sinir oluyorum.

"İyi uyudun mu? Umarım bir şey eksik değildi odada."

"Yok Altan, her şey çok iyiydi. Çok teşekkür ederim."

"Ben koşuya çıkıyorum, gelmek istersen?"

"Ben koşamam da..." *Şimdi kim patates çuvalı oldu Lara Hanım?* Zihnim zorluyor eksik hissettirmek için ama yemeyeceğim.

"Ama yürüyebilirsiniz Elsa ile."

"Ben de öyle diyecektim de o sırada yürüyüş taytım ve *sweatshirt*'lerin evde olduğu aklıma geldi. Spor ayakkabılarım yanımda da, yürürken onları giymiştim ya..."

"Ben sana tayt ve *sweatshirt* veririm, gel," diye lafımı kesip içeriye davet ediyor.

Odasına gidip elinde siyah bir tayt ve yine sarı ağırlıklı bir *sweatshirt* ile geri geliyor.

"Altan, bir tane daha sarı bir şey getirirsen bağıracağım."

Durup yüzüme bakıyor. Bir şey söyleyecek ama öncesinde beni süzüyor. Rahatsız oluyorum.

"Neden bakıyorsun öyle?"

"Neden sarı getiriyorsun, neden bakıyorsun, neden koluna onu takıyorsun? Lara, hep neden diyorsun, farkında mısın? Bu arada hepsinin cevabı aynı. Çünkü bu, benim. Sarı getiriyorum çünkü seni mutlu etmek istiyorum. Bakıyorum çünkü sana an-

latmak istediğimi nasıl anlatabilirim acaba diye düşünüyorum. Aletleri ise neden taktığımı anlatmıştım. Ama esas soru sen neden bu kadar tetiktesin? Sanki tüm dünya sana düşman da her şeyi anlamaya çalışarak, neden, neden soruları ile savunmanı güçlendirmeye çalışıyorsun. Kusura bakma ama 3-7 yaş arası bir çocuk gibi işliyorsun."

Gerçekten asabım oynuyor. Aşk olsun. Aşk olsun. Aşk olsun.

Bir şey söylemeden elindeki kıyafetleri alıp odaya geçip giyiniyorum. Sonra odadan çıkarak "Yürüyelim mi?" diyorum sakin kalmaya çalışarak.

"Yürüyeceğiz tabii ki. Ne yani, küsüp gideceğimi mi zannettin?" diyor gülerek.

Cevap vermiyorum. Yaşamda baş edemediğim çok az insan oldu. Bu adam... Neyse. Odağımı yürüyüşe çeviriyorum. Birazdan gider zaten. Kurtulurum. Elsa da mutlu şekilde yine zikzaklar çizerek koşmaya başlıyor. Altan ise yanımda dünyanın en mutlu çifti yürüyüşte gibi hafif ve neşeli bir halde bir o dala dokunuyor, bir şarkı mırıldanıyor ve tabii o rahatlıkla konuşuyor:

"Bugünün programını eğer sen de kabul edersen şöyle yaptım. Öncelikle bir dostum vasıtasıyla bir veteriner buldum. Evine götüreceğiz, kimsenin ofisinde filan çalışma derdi yok artık. En azından hâlâ böyle durum. Neyse, onda mama da varmış, Elsa'nın ihtiyaçlarını hallederiz. Ben yeni bir tasma da alacağım, prensesimizin tasması da yeni olsun. Altan abisi hediye etsin ona," diye o sırada yanından geçmekte olan Elsa'yı durdurup bir de sarılarak öpüyor.

"Olur Altan, iyi bir plan, teşekkür ederim."

"Sonra inmişken biraz Bodrum'da dolaşırız, hem sana oraları gösteririm. Bilmiyorum, belki bazı ihtiyaçların varsa onları hallederiz. Merkezde deniz kenarında bir çay içeriz. Herhalde açıktır. Böyle bir gün geçirebiliriz istersen."

Elsa ile ilgili bölüm bir gereklilik olduğundan başımla onaylayarak bu teklifi kabul ediyorum. Yoksa ben kurtulmak istedikçe üzerime dalga dalga gelen bu Altan çok yorucu bünyem için. Tek isteğim gidip odama kapanmak ama bu devamlı kaçıp kapanmayı çözüm bilmekle de yaşam olamayacak. Buna da bir son vermem lazım. Bir şekilde yaşamla baş edebilmeyi öğrenmeliyim.

"İyi, o zaman ben şimdilik gider," diyerek Altan koşmaya geçiyor. Biz de Elsa ile yürüyoruz. Altan gittiğinde ferahlamadığımı fark ediyorum, aksine bir eksiklik oluşuyor. Kendimi anlayamıyorum. En azından, bu anlaşılmaz hallerime tepki vermeyerek oluşumu düşürmemeye çalışıyorum.

Döndüğümde onu evde kahvaltıyı hazırlarken buluyorum.

"Ah, geldin bile mi? Altan, ben de yardım etseydim, çok yoruluyorsun..."

"Lara gelmiş de yorulacak mıyız?"

"Teşekkür ederim."

"Hadi sen duşunu yap giyin. Ben de kahvaltıyı hazırlayacağım. Sonra da yavaş yavaş ineriz aşağıya."

"Aşağıya mı?"

"Yani lafın gelişi, Bodrum'a demek istedim. Bak ismi bile Bodrum, hah hah ha. Benim için Bodrum merkez, aşağısı oluyor. Biz dağdayız ya."

"Anladım, anladım. Madem yardım kabul etmiyorsun, ben de duşa geçeyim."

"Yardımı sofrayı kaldırırken alırım."

İlk tetiklenmediğim diyalog tespitimi yaparak ilerliyorum duşa. Demek ki olabilecek. "Neden olması gerekiyor ki?" diyen zihnimi pas geçiyorum. Bir de içsel mücadeleyle uğraşamayacağım.

Duştan sonra sofrada gerçekten güzel bir sohbet oluyor ve bu da beni şaşırtıyor. Bir kere daha, aşk olsun dedikten sonra

gerekli zihin çalışmalarını yapmanın önemini ve yaşama nasıl doğrudan yansıdığını görüyorum. Yürüyüş boyunca yaptım çünkü. Üstelik Altan'ın benimle ilgili tespitini de dikkate almayı seçtim. Bu, ilgilenmem gereken bir konu. Ama o biraz korkutuyor, belki Leyla'ya açarım, kim bilir.

"...İşte öyle. Babam elçi olduğu için, ben büyürken hep farklı memleketlerdeydim. Farklı kültürler, farklı renkler bana iyi geldi aslında. Beni boğan, Türkiye'ye geldikten sonraki bölüm oldu. Annem ve babam boşanınca biz annemle burada kaldık, buradaki yaşamda. On üç yaşındaydım, tam buluğ çağı ve Ankara. O kadar renkli Afrika, Asya ülkelerinden sonra... Bakma geri, fukara memleketler gibi geliyor bize ama oralarda müzik var Lara, renk var, yine de bir şekilde canlılık var, neşe var. Ankara gri geldi bana. Deniz yok, yeşil yok. İnsanların yüzü genelde asık, halleri telaşlı. Bürokratik şehir işte biliyorsun. Belki içinde yaşayanlara göre normal ama bana çok gri gelmişti. Senelerce bir orada, bir burada gezinerek yaşamaktan bıkmış annemin benim için bulduğu çözüm olan 'stabil yaşam' zorlaması ve beni bu yolda manipüle etmesi içimi daha da sıkıştırıyordu. Savaşmadım ama. Doktor olmamı da annem istedi. 'Girersin bir hastaneye çalışırsın, iyi kazanırsın,' filan. 'Bir düzenin olur.' Bu zaten baş lafıydı annemin. 'Bir düzenin olur'. Neyse, ben de yaptım. Neden? Çünkü zaten kendim değildim, çok önceleri, tuhaf diye damgalanmayı kesmek için bırakmıştım kendim olmayı, dolayısıyla annem de olunacak bir kimlik öneriyordu işte, onu alabilirdim. Aldım da. Tıbbı kazandım. Tıpta bir tek estetik cerrahı olmak çok ilgimi çekmişti, bak yine aynı yöne doğru meyletmiş gönül, görüyor musun? Formun güzelleşmesi. Ama annem kıyameti kopardı. O ne demekmiş? Doktorluk demek insan kurtarmakmış. Bunun insan kurtarmakla ne alakası varmış! Ne diyeceksin? Kadın darbeli. Babam anneminden daha genç bir kadınla evlendi ve mesleği

gereği dünya gezintilerine devam etti çünkü. Böylece ben estetik cerrahiden de vazgeçerek klasik dahiliyeci doktor dünyasına geçtim. Ondan sonrası sıradanlık ve sıkıntı diyebileceğim bir yaşam. Giderek çökme. İstanbul'a taşındım büyük umutlarla. Ama yer değişse de -ki en güzel hastanelerde çalıştım- ben giderek çöktüm. Sadece Ankara değil, bütün yaşam griymiş sonucunu çıkardım. Yaşamımın hali neden böyle diye kendime bakmak hiç aklıma gelen bir şey olmadı. Bana göre ben şanssız ve sıradan biriydim, hepsi bu. Ta ki Cemo ile tanışana dek. Bir gün adamın teki, Cemo'ya çarpmış, daha doğrusu sıyırmış ve Cemo da tökezleyip düşmüş. Önemli bir durum değildi, der Cemo hep, ama adam hele ki bir bacağın protez olduğunu anladığında büsbütün üzülmüş ve korkmuş. Cemo'nun tüm karşı çıkışına rağmen onu yalvar yakar bizim hastaneye getirmiş. Ben kurtulacakmışım işte, bana bir fırsatmış. Cemo ile öyle tanıştım. Bana kalsa hiçbir şey olmazdı da Cemo sağ olsun, anlamış halimi, bu çocuğun durumu iyi değil diye. Gel seninle bir konuşalım, dedi. İşte bir konuşmayla başlayan dostluk bugünlere geldi. Leyla da çok iyidir, Lara. Onu esas şimdi tanıyacaksın."

"Altan, sen kaç yaşındasın?"

"Altı yaş küçüğüm senden."

Bu cevap yine beni inanılmaz tedirgin ediyor.

"Ben sana yaşını sordum. Neden benimle karşılaştır..."

"Onun için soruyorsun zannettim."

"Neden onun için sorayım ya? Sadece yaşını sordum."

"Yükselme Lara, aşk olsun. Otuz dört."

"Tamam, anladım."

Benim yaşımı nereden biliyor? Yine huzursuz oldum. Neden biliyor?

"Anlayacağın benim için yaşamak pandemiyle başladı. Senden farkım yok aslında. Ya ölecektim -ki hiç farkında bile ol-

madan hızla oraya gidiyordum bana sorarsan- ya da gerçekten yaşamaya başlayacaktım. Cemo yumruğunu masaya vurmasaydı... O gün... Cemo bana kim olduğumu anlattığında gözlerimden yaşlar boşandı Lara. O kadar biliyordum ki. İçimde biliyordum ama o kadar uzaktım ki o kişiye. Oysa tek gereken seçmekmiş. O gün seçtim işte ve o gün bugündür de Altan olmaya çalışıyorum."

Hikâye anlatımları derinleşti, konu bana dönmesin diye, "Afiyet olsun," diyerek sofrayı toplamaya başlıyorum. Ona bakıyorum. O yine bana bakıp gülüyor.

"Şimdi kesin neden gülüyorsun diye sorarsın."

"Yok, başka bir şey soracaktım."

"Neyi?" Tam bir muzip çocuk gibi gülüyor.

"Neden ikide bir bana bakıyorsun diye soracaktım," deyince katıla katıla gülmeye başlıyor. Ben de gülüyorum. Komik gerçekten, adamın tespiti doğru. Devamlı "neden, neden" diye dolanıyorum. Kesinlikle Leyla ile görüşmeliyim.

Bu kahkaha paylaşımı gerginliği biraz azaltıyor. Daha doğrusu onda bir gerginlik yok da bende hep vardı, bunu biliyorum.

Hazırlanıp çıkıyoruz. Elsa'yı götürdüğümüz veterineri de çok seviyorum. Evimin bahçesinde bir müştemilat var. Orayı pandemide böyle acil hastaları için ofisi haline getirmiş. Elsa dışında hepimiz maskeli halde, muayene için oraya geçiyoruz. Elsa kızım süper sağlıklı çıkıyor. Bir de mama alıyoruz.

"Bunlar da az kaldı elinde, bakalım ne yapacağız bitince," diye dert yanıyor veteriner. Kimse cevap veremiyor. Gelecekte olabilecek ve olmayacaklar konusu, sessizce beklenen bir boşluk.

Sonra Bodrum merkeze, yat limanının oraya gidiyoruz. Biraz yürüyoruz. Elsa'yı tasmayla zaptetmek kolay değil ama yine de beceriyoruz biraz yürümeyi. Meydandaki kahvede oturup bir çay içiyoruz. Oradan buradan konuşuyoruz. Uzun zamandır olmadığım kadar hafif hissediyorum kendimi. Şaşırıyorum

çünkü Altan'ın bende yarattığı yeni bir etki bu: hafiflik. Onun belki de gördüğüm en rahat insan olmasından. O kadar rahat ki. Söylemek istediğini söylüyor, yapmak istediğini yapıyor ama bunların hiçbiri tepkisel değil, çok farklı. "Ben şimdi buyum," diyor dünyaya adeta. Tam anlamıyla kendi gerçeğini ifade.

Bunu kendisine söylediğimde yüzü aydınlanıyor.

"Lara, senden böyle güzel sözler duymak..."

"Canım ne yakışıklısın demedik, şımarma."

"Ama yakışıklı olduğumu biliyorum zaten. Onu söylemen değil ki önemli olan, esas bunlar önemli."

"Buyurun işte. İnsan böyle bir laf eder mi? Yakışıklı olduğumu biliyorum, der mi?"

"Biliyorum ama ne yapayım, yalan mı söyleyeyim?"

"Hayır, yalan söyleme tabii ama söylenmez böyle şeyler."

"İşte niye söylenmez? O sırada, sen 'Canım ne yakışıklısın demedik, şımarma,' dediğinde 'Aman canım, yok değilim,' filan deyip kıvırtayım mı? Sahte mi olayım? Ben sana tüm dürüstlüğümle geliyorum Lara, tüm yaşama öyle gelmeyi seçtim. Eminim sen de krallığını ele geçirebildikçe daha anlayacaksın beni."

"Krallığını ele geçirmek mi?"

"Evet, bak zihnimizin işleyişi oluşumuzu etkiliyor ya işte onun yönetimi bizde olmalı. Böyle hikâyeleştirdim ben. Orada bir krallık var ve onun iyi yönetilmesi, temiz tutulması, beslenmesi, bakılması, gerçekte kalması yaşamı tümüyle etkiliyor. Ben uyumuşum ve kontrolü kaybetmişim. Şimdi uyandım ve bu krallığın yönetimini tekrar ele geçiriyorum."

"Delisin sen," diyorum eğlenerek.

"Ama bak doğru bir şey söylüyorum. Hikâyeler önemlidir Lara. Gerçeğin daha kolaylıkla anlaşılmasını ve oturtulmasını sağlar. Biliyorsun benim tasarımımda hikâyecilik de var. Neyse."

"Yani diyorsun ki krallığını ele geçirdim, artık zihnim yönetmiyor."

"O kadar büyük büyük konuşmam da, o gayretteyim diyelim. Birincil önceliğim bu, evet. İşte bunun gayretinde olduğunda dürüstlük, için dışın bir olması en önemli gereklilik oluyor. Sahtekârlıkla bu iş yürümez Lara."

"Sahtekârlık biraz ağır olmadı mı?"

"Olmadı Lara, artık insanlık olarak bu kıvırtmaları bırakmalıyız. Gerçeğimizi ortaya koyamadığımızda ya saklanıyoruz, yani susuyoruz ya da sahtekârlık yapıyoruz. Ne demek sahtekârlık? Kâr elde etmek için sahtelik ortaya koymak. Bu halimizden kaçmamız saçma. Sahtekârlık her yerde, yüzleşelim ki iyileşelim."

"..."

"Ve neden, biliyor musun? Kendimizi öyle ya da böyle hep suçlu biliyoruz. Suçluluk dev bir kaya gibi bilinçaltımızda. Hep zaten suçluyuz, bu yüzden ceza korkumuz var, yaşamdan korkuyoruz. Suç ve ceza işte, adam yazmış."

"Hangi adam?"

"Dostoyevski."

"Ne diyorsun Altan, yine kaybettim seni."

"Ben öyle atlarım arada Lara, suç ve ceza deyince aklıma geldi, alışırsın bana."

Neden alışmam gerektiğini bilmiyorum ama bunu söylemiyorum. İfademde saklanma halim devam etmekte.

"Neyse, Suçluluk, korku, hep dışarıya iyi görünme kaygısını yaşatıyor bize. Bu yüzden ifadelerimizde de hep iyi görünmek ya da haklı çıkmaya çalışmak hâkim. Neredeyse kimse gerçekten iletişim kurmuyor. Oysa iletişim bir olasılık."

"Efendim?"

"İletişim, yani gerçek iletişim insanın oldurabileceği bir olasılık diyorum. Ama çok az kişinin seçtiği bir olasılık. Ben seçtim. Her mümkün anda kendi gerçeğimi ortaya koyuyorum."

"Peki ya karşı taraf üzülürse?"

"Karşı taraf neden üzülsün Lara? Ben saldırmıyorum ki. Tepki vermiyorum ki. Tepki vermek başka bir şey, karşılık vermek başka bir şey, bunu biliyorsun değil mi?"

Başımı sallıyorum.

"İşte karşılık verirken kendi gerçeğimi ortaya koyuyorum. Benim gerçeğimden kendisine üzüntü yaratan kendi zihniyle uğraşsın bir zahmet, ben ona ne yapabilirim? Düşünsene, ne dediğimizi, kimin nasıl anlayacağını tahmin etmeye çalışarak -ki bir ortamda birden fazla kişi de olabilir- ayarlayacağız, öyle mi? Yani onların zihin işleyişine göre tahmininde bulunarak, ya şöyle anlarsa filan."

"Saçma tabii," diyorum.

"Saçma ama bütün bir dünya bunu yapıyor. Sonra da neden savaşlar var diyoruz. İletişim yok çünkü."

"Haklısın ama bu kolay bir şey değil."

"Neden değil? Korkudan. O korku nereden geliyor? Zihninden. İşte bir insan zihninin işleyişini yeniden kendi kontrolü altına alabilirse o zaman gerçekten iletişime geçebilir. Ben korkmaktan korkmayı bıraktım artık."

"Altan, sürekli yeni bir konsept getiriyorsun, takip edemiyorum. Korkmaktan korkmak da ne?"

"Bizim en büyük korkumuz. Zihnimizin bize saldığı korkuları yaşamamak için ayar verip duruyoruz kendimize. Zihnimizin hayali korkularını. Onları üzerimize salmasından korkuyoruz. Korkmaktan korkuyoruz. Bunu senin biliyor olman lazım, tasarımlarda görebiliyorsun ya, kimin zihni nereden değnek gösteriyor insana."

"Evet, evet, yani sen zihninin işleyişinin kontrolünü ele almak üzerine çalışmayı krallığı geri almak olarak tanımlıyorsun."

"Evet, ben krallığımı geri aldım. Düşündüğüm her saçma şeye inanmam, o zihnimin ürettiği hayırsız işleyişi iyileştirmek için gerekli çalışmaları yaparım. Sürekli bunun gayretindeyim.

Arada girmeye çalışsa da zihnim, takipteyim, hemen çekidüzen veriyorum. Dürüst bir işleyişim var yaşamda. Adanmışlık bunu gerektiriyor."

"Adanmışlık ve dürüst işleyiş. Burası benim sınıfta kaldığım yer işte," diye ben de en samimi ifadelerimden birini ortaya koyuyorum.

"Yok, yok öyle deme, çok normal. İnsanın onca sene, o denli kendinden ve gerçekten kaçarak yaşamasının ardından, idrak etse bile gerçeği, hemen vites geçirmesi zor olabiliyor. Kendine haksızlık etme."

"Bana bu konuda ne öğütlersin desem? Yani belli ki çok yol katetmişsin, bana önerin ne olur? Adanmışlık adına ne yaptın, nasıl yaptın Allah aşkına söyle."

"Hmmmm. Öncelikle dönüşüm yolculuğunu yaşamında önceliğe alman lazım. Ben öyle yaptım. Baktım bunu beceremezsem zaten hiçbir şey istediğim gibi olmayacak. Bu yüzden ne yaptım? Adım adım zihnimin üretimini elediim, hayırlı mı değil mi şimdi bu düşünce diye. Zihnin nasıl işlediğini biliyoruz ya artık, ifademi zihnimin yönetmesini mümkün olduğunca engellemeye çalıştım. Sonra ilişkilerde, iş yaşamında ya da yaşamın diğer alanlarında ne istediğimi biliyorum artık, gönül dileklerimi keşfediyorum ve onlar doğrultusunda hedeflerim var. İşte bu hedeflere aykırı düşünmüyorum, konuşmuyorum ya da davranmıyorum, gayretimi maksimumda koyuyorum bunun için. Her zaman şunu sorarım kendime: Bu düşünce, bu ifade ya da davranış benim hedefime/hedeflerime hizmet edecek mi? Etmiyorsa seçmiyorum."

"Böyle mi yaşıyorsun gerçekten?"

"Böyle yaşama gayretindeyim, birincil önceliğim bu."

Gerçekten etkileniyorum. Cemo'nun kendini adamaktan kastını ben Altan'ı dinleyerek ve izleyerek şimdi anlıyorum. Ben yapabilir miyim? Bilmiyorum.

"Şimdi mesela ne düşünüyorsun?"

"Cemo'nun kendini yola adamak dediği hali sende şimdi görerek anladım. Ama ben bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

Birden duruyor ve bana dönüyor. Gözlerimin içine bakıyor.

"Lara, kendine acımayı bıraktığın gün olacak. Kurbanını keş ve kendi gerçeğine sahip çıkıp, başla."

Sonra beni şaşkın şaşkın arkasından bakar halde bırakıp Elsa'yı da alarak yat limanında koşmaya başlıyor.

Dönüş yolunda çok konuşmuyoruz. Yorulduğumu hissediyorum. Altan'ın yüksek enerjisi mi, söylediklerinin gerçekliğinin bende yarattığı etki mi neden bilmiyorum ama yorgunum. Artık dönebilsem kendi odama, yalnızlığıma.

O sırada Altan'ın telefonu çalıyor. Cemo arayan, Altan'ın telefonu arabaya bağlı olduğu için ben de dinleyebiliyorum.

"Oğlum ne haber? Biz artık kızımızı geri alalım diyoruz."

"Ha, ha. İstiyorsa kendi, tabii. Ben ne karışırım?"

"Selam Cemo, Altan çok iyi bir ev sahibi ama ben biraz gelip dinlenmek istiyorum, hem Leyla'da da aklım kaldı."

"Gel, gel, bekliyorum," diye atılıyor Leyla.

"Tamam, yoldayız. Birazdan getiriyorum Lara ile prensesi."

Telefon kapanıyor. Yolun geri kalanında da konuşmuyoruz. Herhalde bozulmamıştır diye düşünüyorum, hep onunla kalacak değilim ya.

Eve geldiğimizde Altan, Elsa'nın mamasını indirmemize yardım ediyor. Ben bir duş yapma bahanesiyle odaya atıyorum kendimi. Yatağa uzanıp kalıyorum. İçerde neşeli bir muhabbet dönüyor, çaylar içiliyor. Bir süre sonra kapım tıklatılıyor ve Leyla başını uzatarak bana bakıyor. Halim kim bilir nasıl. Onun bakışlarıyla gözlerim doluyor. İçeri giriyor ve kapıyı kapatıyor.

"İyi misin Lara?"

Başımı hayır anlamında sallıyorum. Hiç değilim ama sebebini bilmiyorum.

"Ne oldu?"

Bu sorunun bir cevabı olduğunu sanmıyordum ama o an birden dilimden cümleler dökülüyor: "Ben sizin gibi olamam Leyla, olamayacağım."

Ve gözümden yaşlar boşanıyor. Sırtımı dönüyorum ona, utanıyorum. Bu sefilliğimden, acizliğimden, bir türlü insan gibi bir hale dönemeyişimden, o puştun beni bu hale getirişinden...

Leyla arkama geçip bana sarılıyor. Öyle bekliyor. Nefes alıp veriyor sakince, bekliyor. Bir süre sonra sakinleşiyor yaşlar, çıkması gereken çıkıyor. İçimi çeke çeke nihayet susuyorum.

Uzanıp saçlarımı okşamaya başlıyor. Neden sonra sesini duyuyorum:

"Zehir akıp gittiğine göre biraz konuşalım şimdi. Böyle ağlamalar zehri akıtmasıdır sistemin. Yaşam gelir de gelir üstüne, o sende gerçek olmayan, iyileşmene engel olan zehir kabarsın, kabarsın da dışarı çıkartabilmen için seni iyice zorlasın diye. Şanslıysak, artık bastıramadığın noktada atarsın dışarı, benim yaptığın gibi. O zaman kabın ferahlar yer açılır. İşte o nokta, şu an içinde bulunduğumuz an çok önemli. Neden? O açılan boşluğu ne dolduracak? Gel orayı şeytan doldurmadan, biz gerçekle dolduralım. Şeytana kalsa bak işe koyulmuş bile, ne diyor? Ben sizin gibi olamam. Külliyen palavra."

"Zihnim mi?" diyorum burnumu çeke çeke arkamı hafifçe dönerek.

"Zihin işleyişin canım benim. Yükselişteki karşı kuvvet. Gerçeğe aykırı işleyişin, ayrı olmanın sesi. Bak ne diyor? *Ben sizin gibi olamam.* Nasıl ayırdı bak seni? Halbuki bizim gerçeğimiz BİR. Bizim gibi olup olmamak diye bir konu yok ki,

sen ve Biz biriz zaten. Ayrı değiliz ki kıyaslayalım. Biriz ve ayrı tasarımlarda gerçek insan olabilme deneyindeyiz."

"İşte belki tasarım farkı."

"Tasarım farkı yatayda, yaşamda kendini ifadende, yani yaşamda yapacaklarında, olmaya geldiğinle hizmetinde farklılık getirir. Ama bu konu, yani yükseliş yolculuğu, dönüşüm yolculuğu ki senin o 'ben yapamıyorum' diye bahsettiğin bu alana giriyor. Bu, dikey gidişle ilgilidir ki yolcu her tasarımda aynıdır Lara, Bilinç'tir."

O sırada kapı tıklatılıyor ve Cemo'nun içeri uzanan kafası, bizim yan yana yatar halimizi görmesi, Leyla'nın hızlıca eliyle dışarı çıkmasını işaret etmesi ve onun da kapıyı kapaması yaşanıyor. Dışarıdan sesini duyuyorum.

"Oğlum, konuşuyorlar şimdi. İkisi de sevgilerini iletiyor."

Altan'ın gittiğini seslerden anladığımızda Leyla kalkıyor. Bana dönüp "Hadi güzel kızım, bir yüzünü yıka, ben de Cemo'yu Elsa ile biraz göndereyim. Seninle biraz konuşalım ne dersin?" diyor.

Başımı sallıyorum. Banyodan çıktığımda onu salonda çaylarımızı koymuş buluyorum.

"Biraz papatya ve fesleğen karışımı," diyor. "Beni rahatlatıyor, sana da iyi gelir diye düşündüm."

Başımı sallıyorum. Kendimi olduğu gibi boşalmış hissediyorum, hani nereye çekseler sürüklenecek bir çuval gibi.

"Ne oldu bakalım anlat."

Anlatıyorum. Cemo'nun bendeki adanmışlık eksikliği tespitini ve Altan'ın bu konudaki gözle görülür başarısını, sonra Altan'ın gerçekten iletişim kurmadığım ile ilgili sözlerini, sahtekârlığımla yüzleşmemi. Hepsini anlatıyorum.

"Lara, öncelikle bu yolda yürüyeceksen ki yürüyorsun, başkalarının yapıcı eleştirilerini kabul etmeyi öğreneceksin. Onları değerlendireceksin, bakacaksın samimiyetle gerçek payı var mı diye,

sonra da gerekeni yapacaksın. Biz iyileşmeyi seçtiysek, neremizi iyileştireceğimizi nereden bileceğiz? Veriyi her zaman yaşamdan alırız ve almaya da hazır olmalıyız. Bu hem insanların ortaya koyduğu eleştirileri samimiyetle değerlendirerek hem de çepeçevre bizi saran yaşam aynasının gösterdiklerini dikkate alarak olur."

"Yaşam aynası derken başkalarının bende tetiklediklerini kastediyorsun değil mi?"

"Evet, ama tetiklenme mutlaka olumsuz olacak değil. Başkalarında sevdiğin ve sevmediğin, ikisi de. Başkalarında olumsuz olarak yargıladığın özelliklerin kendinde görmek istemediğin, kaçındığın özellikler olduğunu bileceksin. Ama diğer taraftan olumlu olarak beğeni ile tespit ettiğin, ah bende de olsa diye imrendiğin özelliklerin de aslında sende de olan ama yok saydığın özellikler olduğunu bileceksin. Bu nedenle bu anlamda her duygusal tetiklenmeyi bir iyileşme, dolayısıyla bir yükseliş fırsatı olarak kabul edeceksin."

"Örnek istesem. Kusura bakma kafam biraz bulanık."

"Mesela Elsa'yı sokağa atan kadına, o kızın annesine kızdın mı? Onu yargıladın mı?"

"Evet, tabii."

"Neydi yargıladığın?"

"Onu merhametsizce, muhtemel ölüme yolladı."

"Sen kimi merhametsizce muhtemel ölüme yolladın?"

Kalakalıyorum. "Kendimi tabii."

"Gördün mü bak, kendini suçladığın şeye ayna oluyor. Ne yapacaksın? Tövbeleyeceksin, temizleyeceksin o suçluluğu. O suçluluk seni aşağı çeken 'Ben suçluyum' oluşunu kuvvetlendiriyor çünkü. Oysa sen yükselmek için buradasın. Bak yaşam sana ayna tutuyor, neden özgürleşmen gerektiğiyle ilgili."

"Çok enteresan. Peki olumlu?"

"Altan'da beğendiğin, onun hızla katettiği yol. Bu da senin aslında kendinde olan ama yok saydığın yöndür. Altan ayna-

sında yaşam sana yine seni göstermektedir, 'Bak gör, sahiplen kendinde, ortaya çıkar bunu' diye. Çünkü onu görüyorsun bak. Özeniyorsun. Gönlün meylediyor ona. Kendinde olmayan hiçbir şeyi artı ya da eksi karşıda göremezsin."

"Yani ben şimdi kendimin ne kadar çok yürüdüğüne mi hayran oldum Altan'da?"

"Ne kadar yürüyebileceğine. O yatakta ölümle boğuşan kızdan buraya geldin. Biz hepimiz senin potansiyelinin farkındayız. Sen de öylesin ama kendinden korkuyorsun işte. Bu yüzden Altan'da var, bende yok oluyor. Çünkü aslında Altan'a baktığında onda gördüğün, kendinde olduğunu bildiğin ama ortaya koymaktan kaçtığın. Bak olumlu da olsa, olumsuz da olsa hep kaçtıklarımız. Yoksa seni tetiklemez. Her iyi bir şey yapan seni tetikliyor mu? Hayır bak bazı konularda hayran oldukların var, dön bak hep senin önem verdiğin konulardır."

"Hiç böyle düşünmemiştim. Peki ya kıskançlık?"

"Kıskançlık, inançsızlıktır. Orada kıyas yoktur. O direkt *bende yok ve olmayacak* inancıdır. O yokluk inancı, o kurbanlık, olumsuz duygular öfke doğurur. Çok gerçek dışı ve düşük bir oluş. Senin yaşadığında kıyas var bak. 'O beni geçmiş' diyorsun. Ona hayran oluyorsun ama zihnin devreye girip seni aşağı çekiyor. Halbuki kendinde kaçmasan o noktaya gelme olasılığından, 'Altan ne iyi gördüm seni, helal olsun sana' dersin. İşte Altan'ın anlatmaya çalıştığı da bu. Biz kendimizle iletişimimizde samimi olmadığımız zaman, ortaya çıkan ifadeler, yaşadıklarımız da hayırlı olmuyor."

"Yani beni sallayan her şey ben. Olumlu ya da olumsuz."

"Tabii, bu yüzden ilişkiler çok önemli. Bizler, yükseliş için birbirimize muhtacız. İnsanı, hayvanı, bitkisi bak her canlı ile yaşadığın ilişki sana veridir, kim olduğunla ilgili. Yoksa nasıl bileceğiz? Bir göz, ayna olmadan kendini görebilir mi? Bilinç de kendini ancak aynalardaki yansımalarda görebilir. Bu nedenle

yaşamında çektiğin hiçbir şeyi yargılamayacağın noktaya gelmektir hedef. O zamana dek hep olumlu ya da olumsuz yargıladıklarımızı çekeriz. Bu yüzden bırak insan, hayvan, herhangi bir canlı hakkında söylenmeyi, şikâyet etmeyi, tepki göstermeyi; uyan ve sana seninle ilgili ne gösteriyor ona bak."

"İnan ben de başarılı olmak istiyorum, yani bu kadar emek veriyorsunuz... ama bir şekilde..."

"Bak Lara, sahtekârlık burada devreye giriyor. Sen biliyorsun nasıl aslanlar gibi yürüyebileceğini, kaç kez sıçradın, ne çözümlemeler yaptın, bir yere kadar iyiydi ama bir noktadan sonra durdurdun kendini, oyalanmaya başladın. Neden? Çünkü yaşamınla ilgili sorumluluk almak istemiyorsun. İlerlemekten korkuyorsun."

"Efendim? Neden korkayım ki?"

"Çünkü ilerlemeye devam edersen bir yaşam kurman gerekecek, o saklandığın delikten çıkıp insanlarla ilişki kurman gerekecek, iş yapacaksın, kendine bakman gerekecek. Bak şimdi salmışsın, her bir tarafın bir tarafta, kusura bakma. Yani özetle Lara'yı yedek kulübesinde oturmaya alışmış oyuncu olmaktan çıkarıp yeniden oyuna sokacaksın. *Ne büyük sorumluluk, ne gerek var ya? Yaptık da ne oldu zamanında, değil mi? Ya yapamazsam üstelik? Cemo'yu da hayal kırıklığına uğratırsam?*"

Başım önümde duruyorum.

"Bu yüzden kaçış çok kolay: 'Ben sizin gibi değilim.' İşte sana Altan'ın bahsettiği sahtekârlığa bir örnek."

Haklı.

"Ben yapamıyorum, sizin gibi değilim, diyerek öbür yana devrilip uykuya devam etmek daha kolay."

"Haklısın. Korkuyorum Leyla. Yaşamaya korkuyorum. Böyle kimsenin bilmediği yokluğumda, bildiğim acıda kalmak daha kolay geliyor. Bir daha, başarılı olabilecek miyim sorusu ile ya da başarısızlıkla baş etmek zorunda kalmak istemiyorum."

"Kızım, demin de dediğim gibi sen zaten çoktan başarılı oldun bile. Öncelikle her zerren aksine inanmışken yaşamayı seçtin, ayağa kalktın. Sonra uyandın, gerçekten yaşamayı seçtin, 'Varım' dedin. Bunu sen de biliyorsun. Korkuna gelince... Haklısın adanmışlığın önündeki en büyük engel korkudur. Yaşamdan korkmak. Yaşamaya korkmak. Neden? Yaşamı senden ayrı ve sana karşı işleyen bir güç zannettiğin için. Oysa yaşam her zaman senin için işler. Hiçbir şey sana olmaz Lara, her şey senin için olur. Bunu bir kez görebilirsen, bu yolda gerçekten sağlam adımlarla yürümene sebep ve destek o en önemli oluşa girersin."

"Hangi oluş?"

"Emin olmak."

"Emin olmak mı?"

"Evet, adanmışlık ancak emin olmayı seçmekle olur. Bak bu en ama en önemli oluş mertebelerinden biridir ve senin gibi bir yere kadar gelip eğer emin olmayı seçmezsen ilerleyemezsin. Çünkü yaşamla birliğini reddedersin. Yerinde sayarsın, hatta çoğu zaman yerinde saydığını bile fark etmeden yerinde sayarsın."

"Fark etmedim zaten Altan'ı görene dek."

"Bak gördün mü nasıl da sana gösterdi. Her an hizmetteyiz birbirimize."

"Emin olmayı açıklıyordun?"

"Evet, emin olmak en önemli seçim noktalarından biridir dönüşüm yolculuğunda zira o olmadan gönlün tümüyle açılması gerçekleşemez."

"Hangi konuda emin olacağız onu anlamadım?"

"Yaşamın senin için işlediğinden. Olan her şeyin aslında iyi olduğundan, çünkü seni iyileştirmek için geldiğinden."

"Her şey mi?"

"Her şey. Nokta. Bak, bu yolda önce giriş bölümü vardır. 'Varım' deyip yola girersin. İkinci bölüm olmaya geldiğinin or-

taya çıkması içindir. Gönlünün açılması. Ben'im bölümü. Artık orada zihni tamamen gönüle hizalamak gerekir. Kafa ayrı işlemeyecek. Acaba mı demeyecek. Tam teslim, her gelenin, her olanın seni iyileştirmek için geldiğinden emin, ne gerekiyorsa yapıp her seferinde gerçekte kalmayı seçerek ilerleyeceksin. Sen işte tam bu noktada tereddüt ediyorsun. Hâlâ, dur bakayım ben bir diyorsun. Hâlâ yaşam sana karşı, hâlâ sen-ben var zannediyorsun. Hâlâ senin için 'bazı şeyler iyi ama bazı olanlar olmamalıydı' diyorsun. Hâlâ olanları, durumları, duyduklarını gördüklerini, iyi ve kötü diye değerlendiriyorsun. İşte o zaman araya mesafe koyuyorsun. O zaman diyorsun ki Allah'a, senden olmayan ya da senin hatalı yaptığın şeyler var. Oysa ne ondan ayrı bir şey olabilir ne de hata. Her şey burada senin için ve yükselişine hizmet için nasıl olmalı ise öyle olur. Bunu bir kez oturtabildin mi içinde, işte ancak o zaman gerçekten OKUmaya başlayabilirsin. O esneklik, o kabul, o zihin özgürlüğü o zaman oluşur."

"Ne olursa olsun iyi diyorsun yani. Dünyanın halini düşündükçe bunu nasıl kabul edebilirim? Bak ne zulümler yapılıyor hayvanlara, insanlara, bana yapılan... Nasıl iyidir diyeyim? Kötüler var Leyla, kötülük var."

"Zalimin zulmü, gerçek insanın merhametinin ortaya çıkması içindir Lara. Bak Elsa'ya yapılan zulüm, senin gönlünün açılmasına sebep oldu. Sen de arkanı dönebilirdin. Bir köpek eksikti, kendime bakamıyorum daha diyebilirdin. Sana geldi o. O'ndan geldi. Bakalım sen kimsin dedi? Sen de 'ben merhametim' dedin çok şükür. Zalimin zulmü gördün mü nasıl sendeki merhameti ortaya çıkardı? Burada olan her şey, en tahammül edilmez olanlar bile bilincin yükselişi içindir. Kötü yoktur Lara, kötü olmayı seçen vardır, o da hizmettedir ki sendeki iyi ortaya çıkabilsin. Hepimiz, bilinç seviyemize göre rolümüzü oynarız. Bir'e hizmetimizi ortaya koyarız. Oyun bittiğinde tüm oyun-

cular el ele tutuşup seyirciye selam verir, bunu unutma. Her şey iyidir demiyorum, her şey iyileştirmek içindir diyorum. İyi dediğin de kötü dediğin de."

Taş kesiliyorum. Bu nasıl bir dünya? Nasıl bir işleyiş?

"O zaman O'nun yargıladığı bir şey yok."

"Tabii ki, neyi yargılayacak Lara? O her şey olandır. Ondan başka bir şey yoktur ki. O Aşk'tır. Bize bu oyun alanını, deney alanını vermiş. Niye? Hak edelim onun Aşkını, onu her hücremize indirebilelim, burada yürüyen, burada nefes alan Aşk olabilelim diye. Gerçek bir insan olalım ve ona bunu seyrettirelim diye. Onun kurduğu bu hayal âlemde, ona rağmen, onun izni olmadan işleyebilecek bir şey olabilir mi? Biz kayıp olmuşuz, kendimizden kayıp, kendimizi bulacağız. Burada bu yüzden her şey zıddı ile vardır. İyi vardır ama kötü de vardır ki bilinç iyiyi, yani gerçeğini seçebilsin. İçinden çıkarabilsin. Zalim olacak ki ben merhamet olmayı seçeceğim."

Bu nasıl bir kadın, bu nasıl bir bilgi, bu nasıl bir netlik? Ne diyeceğimi bilmiyorum. Geldi elinde bir bıçakla, kesti attı her şeyi.

"O zaman ne olursa olsun, tepki vermeyecek, olanın benim hayrım için olduğundan emin, orada ne görmem gerekiyorsa görüp ilerleme gayretinde olacağım."

"Evet, tepki vermek gerçek olmayana kanmaktır. Oluşu düşürür."

"Gerçek olmayan öyle gerçek görünüyor ki ama..."

"E, öyle olmasa deney olmaz. Bazen çok zor, tabii ki çok zor. Ama gerçek bu. Ne kadar emin olursan, yani ne olursa olsun dışarıya sıçramak, dışarıdan medet ummak yerine, ne kadar 'Dön kendine bak, gerekenleri temizle, tövbele, iyileş' yöntemi ile yürürsen, o kadar dikeyde yukarı çıkarsın. Ne kadar yukarı çıkarsan da yaşamda aldıkların, her alanda bolluğun o kadar artar. O hep veriyor çünkü. Bak bunu anlaman çok önemli.

O hep ve her şeyi veriyor. Hiç durmadan, hiç limit bilmeden. Almak ve ne kadar alacağımız işte bizim hak edişimizdir, bize bağlıdır. Kap ne kadar genişlerse o kadar hak edersin. Ama onun terazisinden şüphe edersen, bence bu böyle olmamalıydı dersen... o fırsat gider. Ki dert değil, yine yine getirir önüne, dozu artırarak. Aşk bu, vazgeçer mi senden?"

Ona sarılıyorum.

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim."

"Bana değil, O'na teşekkür et. Her şey O'ndan. Artık biliyorsun."

O sırada Cemo kapıdan içeri giriyor.

"Kızlar, devam ise konuşmanız, içeri geçebilirim."

"Yok aşkım, bitti."

Kalkıp bir de Cemo'ya sarılıyorum. Sonra ikisine dönüyorum.

"Biliyorum, O gönderdi sizi ama ikinize de minnettarım. Söz Cemo, gerçekten gerçeği seçmek için maksimum gayrette olacağım. Bu emeklerinizi boşa çıkarmayacağım."

Cemo'nun ağzı kulaklarına yayılıyor.

"Canım kızım, bizim başka seçeneğimiz olamaz, emeğimiz de boşa çıkmaz. Biz kalpten vermek için işlemeyi seçtik. Ne demişler? Kul bilmez ise Hak bilir. Herkes hak ettiğini alır burada. İnşallah biz doğru işlemiş olalım. O bizim hesap. Sen senin için yürü, üstelik kendin için yürüdüğünde zaten bizim için de yürüdüğünü unutma. Böyle çoğalıyoruz, BİRleniyoruz güzel kızım. Ama ben çok acıktım yahu, ne yiyoruz?"

Hepimiz gülmeye başlıyoruz. O gece sofranız neşeli geçiyor. Altan yok, bir arkadaşına gidecekmiş. Merak etmiyor değilim ama sormuyorum. Şimdi keyfim iyi, her şey yolunda. "Demek ki bu akşam böyle olmalı, bundan eminim," diye düşünüyorum.

Aralık ayı öylesine hızla geçiyor ki yılbaşı gününe iki gün kalması beni şaşırtıyor. Günlerim artık öylesine aktif ki zaman nasıl geçiyor anlamıyorum. Sabah erkenden kalkıp Elsa ile yüsonra bazen Altan ile geziyoruz, sohbet ediyoruz, yavaş yavaş onun dostluğu yaşamımdaki güzelliklerden biri oldu. Beni çok güldürüyor çünkü gerçekten değişik bir adam, itiraf etmeliyim. Ama bunun da iyi olduğunu biliyorum artık, çünkü ikimizin farklılıklarını kabul edebildikçe hem büyüyoruz hem de dostluğumuz daha da güçleniyor.

Bu akşam da beni götürmek istediği bir yer varmış, hiç soru sormadan onunla gitmek için söz verdim. Hazırlanırken Altan beni spor ve rahat giyinmem için daha önce uyardığından, kot pantolon ile sarı bir kazak giyiyorum. İçimdeki o korkulu direnci kırmak için inadına sarı. O gün bugündür sarı giymediğimi fark ettim çünkü geçenlerde. Saçlarımı da biraz tarayıp havalandırıyorum. Leyla geçen gün hepsini aynı boya getirdi, nihayet tuhaf görünümlü halinden çıktı saçlarım. Çenemin hizasında, hepsi aynı boyda Amelie tarzı saçlarım var. Bir de boyadı Leyla, daha sarı, daha çocukluğum gibi oldum.

İnanılmaz bir kadın, internetten saç için makas, tarak, fırça, hem benim saçlarımın renginde boya, şampuan, krem, sadece saç için de değil, epilasyon cihazı, yüz temizleme jeli, kremler, pastel tonlarda bir makyaj seti, ne varsa sipariş etmiş. "Yılbaşı hediyen, yılbaşı bakım paketi," diye kocaman bir paket içinde hediye etti bana. Aylarca ne kadar bakımsız yaşadığım gerçeğiyle yüzleştim. On gündür kullanıyorum aldıklarını, inanılmaz fark etti cildim, iyi hissediyorum tabii bir de. Her şeyi düşünüyor canım Leyla.

Banyonun aynasında son bir kendime bakıyorum. Beğeniyorum kendimi. Bu duygu bile öyle yeni ki. Ama o eskisi gibi kibirli bir kendini beğenme değil, başkalarına göre öl-

çüp biçerek, kıyaslayarak varılan bir beğenme noktası değil, kendinden memnun olma, razı olma belki. Sevgilinin önünde, onun beğeneceği şekilde olma. Derli toplu, özenli ve memnun. Tabii bir de gülümseme. *You're never fully dressed without a smile.*[1] Aklıma *Annie* müzikalinin bu şarkısı geliyor. Mırıldanarak çıkıyorum banyodan ve Altan ile göz göze geliyorum. Gelmiş de bizimkilerle sohbette. Yine pek bir şık. Bembeyaz bir boğazlı kazak, siyah bir kot pantolon giymiş. Siyah saçlarını arkaya doğru düzgünce taramış, gözlüğü siyah. Ayağında da pırıl pırıl temizlenmiş siyah spor ayakkabılar. Beni görünce gözleri parlıyor bir anda.

"Lara, ne kadar güzel olmuşsun."

"Oğlum öyle denmez. Güzelliğin nasıl da ortaya çıkmış denir," diye Cemo atlıyor. Gülüyoruz.

"Yok," diyorum, "bu vakada yeni yeni görülen bir şey ya güzel olabilme hali."

"Yok Laracığım, senin güzelliğin seni seven gönüller için hep ortadaydı."

Bu cümle Altan'dan çıkıyor ve birden herkes susuyor. Tuhaf bir an. Hani "Bir dakika şimdi ne oldu, ne söylendi?" gibi bir an.

Sonra Leyla birden, "Hadi bakalım, Altan sürprizin vakti geçmesin," diye bizi kapıya yönlendiriyor. Anlıyorum ki onlar biliyorlar nereye gideceğimizi.

Altan'ın arabasına geçiyoruz, tam motoru çalıştırmadan önce tekrar bana dönüyor.

"Gerçekten gözlerimi alamayacağım galiba."

"Altan böyle yapacaksan bak inerim..."

"Tamam, tamam," diye arabayı çalıştırıyor. Bu muhabbetlere girmek istemiyorum. Davet etti, geldim. Bana kalsa sadece kendimi ehlileştirmeye çalışıyorum.

---

[1] (İng.) Yüzünde bir gülümseme olmadıkça tam olarak giyinmiş sayılmazsın.

Arabada hafif hafif Coldplay çalıyor ki bu da biraz geriyor beni. Zaten niye giydiysem üzerimde de sarı var. Altan havadan sudan konuşuyor. Yaklaşık yarım saat gidiyoruz.

"Nereye gidiyoruz?"

"Kaçırıyorum seni," diyor gülerek.

"Altan, saçmalama."

"Niye saçmalamak olsun Lara?"

"Sana ciddi ciddi bir soru soruyorum."

"Bodrum'un en güzel gün batımlarından birini seyrettireceğim sana. Gümbet manzarasını."

Bir tepeye çıkıyoruz. Gümbet'in meşhur değirmenleriymiş.

"Burası normalde çok kalabalık olur ama bak şimdi kış ya, kimsecikler yok. Evet, şuraya park edelim. Hadi, zıpla bakalım."

Arabadan iniyorum. Henüz daha hava aydınlık, son yarım saat filan olmalı. Gerçekten acayip bir manzara var.

"Bak bu taraf Bardakçı Koyu, diğer taraf ise Gümbet. Gel şuraya kurulalım."

Anlamıyorum.

Sonra arabanın bagajından çıkanları görünce üzerinde hayli çalışılmış bir geceye daha davet edildiğimi anlıyorum. Altan önce yere koymak için kocaman bir örtü çıkarıyor ve bir oraya, bir buraya ilerleyerek kendince en uygun noktaya örtüyü seriyor. Olay sevmediğim yerlere doğru ilerliyor. Hiç sevmem çünkü böyle yerlerde piknik filan. Susup bekliyorum, mecburen susacağım. Aşk olsun. Gerçekten hazırlanmış. Zira iki portatif sandalye getirirken benim huysuzluğumu da değerlendirmiş olduğunun açıklamasını veriyor:

"Şimdi sen belki yerde oturmak istemezsin diye düşündüm," diyor o kocaman gülümsemesiyle. Sonra kocaman bir piknik sepeti, içinde tabaklar, çatal, bıçak, peçete, ne lazımsa var. Yedek mont da getirmiş. Bere.

"Gece burada mı kalacağız?" diyorum. Aslında espri yapmak istiyorum ama sevimsiz oluyor benden çıkınca çünkü te-

dirginim. Bu tedirginlik de beni tetikte tutuyor büsbütün. En son yiyecekler çıkıyor. Hepsini kaplarda hazırlamış. Gerçekten ne diyeceğimi bilmiyorum.

"Altan, neler hazırlamışsın böyle. Mahcup oldum."

"Çünkü seni çok seviyorum," diyerek uzanıp yanağımdan öpüyor. Taş kesiliyorum. Duyduğum doğru mu? Doğruysa niye bu kadar doğal bir şey gibi söylüyor? Nasıl bu kadar rahat? Allah'ım, bu adamı anlamak ne zor. Ben hiç anlamaza yatıyorum.

"Evet, nihayet her şey tamam. Şöyle müziğimizi de açtık mı? Bak, bak gel şimdi, birazdan göreceksin bakalım, böyle bir gün batımı yaşadın mı? Yaşamadım, Altan, diyeceksin biliyorum ama gecenin sonunda soracağım."

Hey Allah'ım, sen aklımı koru. Oturuyorum yere, örtünün üzerine, sandalyeden daha rahat en azından, öyle geliyor. Müzik malum, yine Coldplay.

"Çok seviyorsun galiba," diyorum.

"Neyi? Seni mi? Tabii."

"Coldplay'i Altan!"

"Evet, gerçekten öyle. En çok istediğim deneyimlerden biri biliyor musun bir konserlerine gitmek."

"İnşallah gidersin."

"Beraber gideriz belki."

"..."

Hava yavaş yavaş kararıyor. O sırada ortaya çıkan gün batımı gerçekten nefes kesici. Çünkü renkler çok farklı. Tanımlamak çok zor. Farkında olmadan dudaklarımdan, "Ne kadar farklı," yorumu çıkıyor.

"Yaaa, değil mi? Çünkü bu kış gün batımı, Lara. Bizler hep yazın seyretmeye alışmışız. Kışın hava daha puslu olduğundan renkler de nasıl farklılaşıyor. İlk defa kışın gün batımı ile karşılaştığımda bir başka çarpıldım. Hep klişelerdeyiz Lara. İlla yazın gün batımı. Ama kışın da öyle renklere bürünüyor ki yaşam..."

"Haklısın, gerçekten çok etkilendim."

"Çok sevindim. Şarap? Kırmızı da var, beyaz da ama tahminim kırmızı..."

Eğilip şaraplara bakıyorum. Biliyorum sinir bir davranış bu yaptığım ama ne içeceğimi de bilmek istiyorum. Gerçekten seçimleri şaşırtıcı derecede iyi. Bu adamda lezzet var, orası kesin.

"Kırmızı gayet iyi gözüküyor."

Hemen fırlayıp açıyor şarabı ve iki kırmızı şarap kadehine dolduruyor.

"Hem kırmızı hem de beyaz şarap kadehi mi getirdin?" diyorum hayretle.

"Ne yapayım? Şimdi birini getirsem ve sen diğer şarabı seçsen, kesin laf ederdin, bu bunun kadehi mi diye. Üstelik de içinden ederdin daha kötü. Hah hah ha."

"Madem bu kadar uyuzum ki öyleyim, haklısın, neden beni çağırıyorsun Altan?"

"Söyledim ya."

"Neyi?"

"Sebebini. Çünkü seni seviyorum, senin yüzünün gülmesini, mutlu olmanı, keyif almanı istiyorum."

"Altan bak..."

"Lara sen bak. Bana bak."

Bakıyorum. Kocaman gülümsemesiyle bakıyor bana.

"Ben tükenmiştim, kendimi tüketmiştim. Sevgisiz yaşıyordum Lara. İşte ben sevebilmeyi seninle hatırladım. Benim için önemini sen anlayamazsın. Bu, bütün bunlar benim istediğim, benim duygularım, benim seçimim. Seni davet etmek, bütün bunları hazırlamak. Davet ettim geldin. Ben sorumluyum bu seçimimden, senin keyif çatmaktan başka bir derdin olmasın."

Anlamıyorum ne diyor? Yani senden bir beklentim yok mu demek istiyor?

"Ama sen böyle şeyler dedikçe..."

"Nasıl şeyler Lara?" diyor hazırlamış olduğu bir peynir tabağını bana uzatırken. Kuruyemişler, soğuk et tabağı. Gerçekten inanılmaz.

"Yani Altancığım, seviyorum filan diyorsun ya işte, anlayamıyorum ama bu konuda konuşmak da istemiyorum, normal konuşalım."

"Bunların nesi anormal Lara, hah hah ha. Yani duygularımızdan konuşmayalım. İfadeni bastır diyorsun bana. Ama bende o mümkün değil artık, benim için doğru zamansa ifade ediyorum. Şu anda, seni mutlu etmek için bu kadar hazırlandığım, bu kadar özendiğim, heyecanla beklediğim bu anlar bak gelmiş önüme yaşıyorum, seni seviyorum demeyeceğim de ne zaman diyeceğim? Yaşamı da çok seviyorum bana bu fırsatı verdiği için..."

"Altan lütfen!" Sesim bir haykırış olarak çıkıyor. "Ben yapamam. Lütfen, gelme üstüme. Hem ben senden büyüğüm hem istemiyorum. Ne bu böyle, neden zorluyorsun?"

Saçmaladığımın farkındayım ama gerçekten içim çok fazla sarsılıyor. Sessizlik oluyor. Uzun bir sessizlik. Onu kırdığımı düşünüp üzülüyorum. Bir süre gün batımını izliyor. Şarabını yudumluyor. O sırada "Paradise" şarkısı çalmaya başlıyor.

"Özür dilerim kırdıysam," diyorum.

"Sen beni kıramazsın Lara, benim düşüncelerim kırar beni." Bana bakıp gülümsüyor. "Biliyorsun artık bunları."

"İşte konuşmayı kesince..."

"Canım Lara, konuşmayı kestim çünkü sana anlatacaklarımı nasıl anlatacağımı düşünüyordum."

"Anlatma Altan ne olur. Ben yapamam."

"Bir şey yapmanı istemiyorum ki Lara."

"Lütfen. Susalım. Sadece küsme."

Çok kötü oluyorum o sırada, çok fazla geliyor bu konu, bu lakırdılar. Midem bulanmaya başlıyor.

"Altan, şu an kendimden nefret ediyorum bunu söyleyeceğim için ama lütfen eve gidebilir miyiz? Midem çok bulanmaya başladı."

"Tabii Lara," diyor. Ona yardım etmek için hamle yaptığımda karşı çıkıyor.

"Yok yok, sen iyi değilsin madem, lütfen arabaya geç. Hemen toparlarım."

Hakikaten de hızlıca toparlanıyor ortalık.

Yolda çok konuşmadan ilerliyoruz.

"Özür dilerim."

"..."

"Altan lütfen küsme bana, inan elimde değil."

"Lara, sana küsmek ne demek? Sadece demin aslında demek istediğim şuydu: Senden bir beklentim olduğunu zannediyorsun. Sana sunulan sevgiyi bir alışveriş malzemesi olarak görmeyi bırak. Benim 'seni seviyorum' demem senin de karşılığında bir şey söylemen ya da yapman için değil ki. Rahatla. Tabii ki olsa ne güzel olur da mesele o değil. Mesele benim o anda çok sevdiğim bir insanla, çok yapmak istediğim bir şeyi yapıyor olmam, bunu deneyimliyor olmam ve bunun şükrünü, coşkusunu yaşamam. İşte o coşku bana 'seni seviyorum' dedirten. Aslında seni seviyorum ifadesinin adresi TEK değil mi? Onu sevmeyi nasıl deneyimliyoruz? Birbirimizle, her şeyi sevmeyi öğrene, öğrene. İşte şimdi o sevgiyi bana önce hatırlatan, sonra yaşatan sana bir teşekkür bu. Çünkü sen gelmesen, kabul etmesen nasıl yaşarım ben böyle bir sevgiyi? Neyse, sen istersen hiç sevme hah hah ha."

Camdan dışarıyı seyrediyorum. Bakamıyorum ona. Haklı, hiç anlamıyorum. Ne dediğini anlamıyorum, başka bir kafa bu. Ben orada değilim. Şu an gördüğüm her insan ve söylemi ve hareketi benden ne isteyecekler terörü yaratıyor bende. İletişim istememem bu yüzden. Yapamıyorum dediğim...

"Yapamıyorum Altan. Gitmek, tek başıma olmak istiyorum, ne olur."

"Daha önce de söyledim. Kurbanını kesmen lazım. İçimizdeki cehennemi terk etmedikçe, nereye gittiğimizin bir önemi yok ki. İstersen odaya kapan, istersen dağa çık. Gitmek, gerçekten gitmek, düşünce ve duygunu değiştirmektir Lara, oluşunu değiştirmektir, mekânı değil."

"O ne demek Allah aşkına, bu da yeni çıktı, bir kurban kesmek kaldıydı, yeter ya!"

"Ne kızıyorsun? Kurban dediysek koyun al kes demedik. Kurban sende Lara. O kendine acıyan, *bana neler yaptılar, ben ne bahtsızım, ben ne muhteşemdim ama bak ne hale getirdiler dolayısıyla ne öfkeliyim, herkesin, yaşamın canı cehenneme* diyen o çakma kimliğin var ya, kurban o işte. Hâlâ onu yemliyorsun. Hâlâ onu semirtiyorsun. Nereye kadar? Bırak artık onu, kes, gerçek adına bağışla."

"..."

"Lara, bu yola adanacaksan keseceksin kurbanını. Onunla birlikte yürüyemezsin. Büyük ağırlıktır o. Hep aşağı çeker seni. Oysa bizim işimiz yükselmek. Ki zaten bu yoldasın. Sadece her sıkıştığında dönüp onu yemleme. O sıkıştığın noktayı aşmaya gayret et. O kurbana dayanmaya ihtiyacın yok. Senin gerçeğin bu dünyada bulabileceğin, dayanabileceğin her şeyden çok daha heybetli ve güçlü."

O sırada bir uyanış oluyor içimde.

"Kurban kesmek ile anlatılan aslında bu değil mi?"

"Evet. Hak edebilmek için esas kesilmesi gereken kurban o. Benlik, yani çakma kimlik kurbanı."

Bir balyoz gibi iniyor idrak her hücreme. Kendimi bu adam karşısında, bu şişindiğim adam karşısında ufacık hissediyorum. Hiç konuşmuyorum bundan sonra. O da konuşmuyor. Eve gelince teşekkür ediyorum.

"Bağışla beni Altan," diyorum arabadan indiğimde.

"Şşşşt," diyerek parmağını dudaklarımın üzerine dokunduruyor susmam için. "Ben teşekkür ederim."

Eve girdiğimde Cemo'yu bilgisayarda, Leyla'yı ise bir kitaba dalmış koltukta buluyorum. Elsa sevinçle zıplıyor etrafımda. Ben girince ikisi de gözlüklerinin üzerinden bana bakıyor. Sonra ikisi de "Hoş geldin," diyerek tekrar gözlerini indiriyorlar. Çünkü anlıyorlar. Tabii ki anlıyorlar. Halim iyi değil.

"Ben müsaadenizle yatacağım, yoruldum biraz. Benden bir isteğiniz yoksa..."

"Yok canım, haydi iyi geceler Lara," diyor Leyla.

Elsa'yı da alıp odama gidiyorum. Hızlıca soyunuyorum, Elsa'ya sarılıp yatıyorum. O an bana onun varlığından daha iyi gelen hiçbir şey olamaz. O boncuk gözleriyle bana bakıyor. Anlıyor, kesinlikle anlıyor hüzünümü. Yalıyor yüzümü, ellerimi.

"Senin annen böyle işte. Ne yapacaksın?"

O sırada Altan'ın sesi geliyor kulağıma: *Kurbanını kes.* Gerçekten o an, şu Elsa'ya ettiğim cümle ile nasıl da yine kurbanlığı seçtiğimi fark ediyorum. Ezik, yetersiz, "Ne yapalım annen böyle" filan. Bir anda dikiliyorum yatakta, ne diyordu Altan? *Yemleme kurbanını, semirtme.* İşte kim olduğumuz ile ilgili böyle bu değersizlik, yetersizlik, eksiklik, güvensizlik, sevgisizlik gibi inançlara sığındığımız her an semirtiyoruz onu. Oysa insanın ne olduğunu gördüm ben. Gördüm. Kaç kişinin eline verilmiş böyle bilgi? Yuh bana. Gördüğüm halde dönüp bu rezillikten, bu eziklikten medet umuyorum. Ne yazık. Ne yazık ki insan olmanın muhteşemliğini böyle harcıyorum. Ne o, bir adam sana duygularını söyledi. Ne o, bir dostluk belki biraz daha ilerleyecek ya da istiyorsan sevgili olunacak ya da istemiyorsan biz dost kalalım denecek, neyse ne! Ne var bu kadar olay yapacak? Ama işte sorumluluk almak gerek değil mi Lara Hanım? Ağzını açıp ben bunu *seçiyorum* ya da *seçmiyorum* diyebilmek

gerekecek ve o seçimin sonuçlarını yaşamak, yani insan olmak yahu, bundan korkuyorum.

Ben insan olmaktan korkuyorum. Bir otomatik makine işleyişi olan çakma kimliği tercih ediyorum. Eskiden "En Lara" olmak için işleyen duygusuz bir makineydim. Evet, duygularını bastıran, baş etmek zorunda kalmamak için türlü setler çeken, muş gibi yapan, kontrol eden bir makine. Şimdi ise yok olmak, fark edilmeden yaşamak için işleyen bir makine. Neden? Çünkü o kendi kendime inşa ettiğim "en" tepesinden aşağı düştüm ben. Ceza veriyorum kendime aklım sıra. *Sen burada sürün, kimse görmesin, duymasın.*

Oysa insan olmayı seçmem lazım. İnsan olmak da öncelikle ayağa kalkıp yürümek, bu yaşam denen uzun ince yolda adım adım olmaya geldiğini olurken, yükselebilmen için de sana verilmiş iyileşme konularını aşabilmek demek. Aşabildikçe daha fazla sevgiyi, ışığı çekebilmek demek ve böylelikle daha çok hak edebilmek demek. O'nun verdiklerini daha çok alabilmek demek. Ya gerçekten ne yapıyorum ben? Layıkıyla bu işi yapacak mısın, yapmayacak mısın? Gerçek bir insan gibi işlemeye başlayacak mısın yoksa bu ezik dünyanda kendini yokluğa mahkûm etmeye devam mı edeceksin? Hem de bu kadar sana verilen emeği heba ederek? Bir samimi ol ya, bırak herkesi, kendine karşı ol önce, kendine!

Ayna karşısında kendi gözlerimle kenetliyim. Birden ani bir hareketle salona gidiyorum. İkisi de hayretle bana bakıyor.

"Birinizin telefonuyla Altan'ı arayabilir miyim?"

Önce birbirlerine bakıyorlar, sonra hemen ikisi de, "Tabii," diyerek telefonlarını uzatıyor. Cemo bana daha yakın durduğundan onunkine uzanıyorum. Cemo şifreyi açıp veriyor telefonu bana. "Favorilerde Altan," diyor.

"Teşekkür ederim."

Verandaya çıkıyorum. Altan'ı bulup çeviriyorum.

"Cemo, ben bir şey yapmadım," diye açıyor.

"Benim," diyorum.

"Lara? Hah hah ha. Ben de sen orada beter bir hale girdin de Cemo da beni haşlamak için arıyor zannettim."

"Altan, özür dilerim."

"Ya Laracığım, kaç kere..."

"Bir dakika sus ve beni dinle lütfen."

"..."

"Ben aynı zamanda teşekkür ederim. Belki bu gecenin planladığın gibi yaşanmasına engel oldum ama inan çok ama çok faydası oldu bana." Bir an susup boğazımı temizliyorum. Haydi geçir vitesi Lara. "Altan, haklısın ben dürüst değilim. Samimi değilim. Haklısın, çakma kimliğimin postuna yapışmış, onunla sizlerin önüme koyduğunuz gerçeği korkuyla izleyip her gün kendimin gerçeğiyle yüzleşmemek için türlü numara çeviriyorum. Ama artık bitti. Artık ne kendine ne başkasına hayrı olan bu kurbanın arkasına saklanmak istemiyorum. Korkmuyor muyum sana bunları söylerken bile? Çok korkuyorum. Bu korku huysuzlaştırıyor beni. Ama sana saldırmak yerine artık dürüst olup korkuyorum demeyi seçiyorum. Böyle aşacağım. Bu yüzden seni aradım çünkü sen çok önemli bir dostsun benim için. Evet, seni anlayamıyorum belki ama birlikte yürüyebiliriz, bunu biliyorum. Lütfen bu gece yüzünden benden vazgeçme. Söz veriyorum keseceğim kurbanımı."

"..."

"..."

"Bitti mi?"

"Evet."

"Senden vazgeçmeme imkân yok. Çünkü seni seviyorum. Sen kendini sevmeye başlayana dek de huysuzluklarınla baş etmeyi seçiyorum."

"Teşekkür ederim."

"Ben de. Aradığın için."

Telefonu kapayıp Cemo'ya götürüyorum. Yine ikisi de gözlüklerinin üzerinden bana bakıyor. Gülümsüyorum.

"Teşekkür ederim Cemo. İyi geceler ikinize de."

Sonra yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçalıyorum. Elsa'yı da koynuma alıp yüzümde bir gülümsemeyle kendimi uykuya bırakıyorum.

Sabah erkenden ve biraz farklı uyanıyorum. Akşam aklıma geldiğinde biraz tedirgin olsam da kendime verdiğim sözü tutmaya niyetliyim. Sabah temizliği ve nefesinden sonra Elsa'yı kaptığım gibi yürüyüşe çıkmak için içeri yöneldiğimde Leyla'nın gül kurusu ve bej rengi, çok şık eşofman takımıyla beni salonda beklediğini görüyorum.

"Günaydın," diyor beni görünce. "Arkadaş kabul ederseniz ben de geleceğim, yoksa başka yöne de yürüyebilirim."

"Ah Leyla, başka ne isteyebilirim? Nasıl da ihtiyacım var. Hem seninle konuşmaya hem de nihayet cesaretimi topladım, doktor dedenin mezarını ziyaret etmek istiyorum. Sen biliyorsundur yerini değil mi?"

"Hiç gitmedin mi?" diye hayretle soruyor Leyla.

"Gitmedim, gidemedim. Bu kadar kaçarken, onun karşısına çıkamadım işte. Hep bir bahane. Cemo da anladı hiç açmadı konuyu."

"E, haydi o zaman. Yalnız dur, biraz uzaktır, Cemo'ya mesaj atalım. O daha uyuyor, uyanınca görür, merak etmesin," diye telefonundan bir mesaj atıyor Cemo'ya.

Her zamanki gibi mutlulukla zikzaklarını çizmeye başlayan araştırmacı Elsa'mız önde, biz arkada ilerliyoruz. Biliyorum, Leyla benim konuşmamı bekliyor. Konuşmasam konuşmaz,

onu da biliyorum. Öyle sabırlılar, hiç zorlama yok. Bu yüzden birkaç adım daha gittikten sonra cesaretimi toplayıp akşam olan biteni anlatmaya başlıyorum.

Hiç bölmeden dinliyor sonuna dek. Sonra o en dingin ses tonuyla, "Çok sevindim bu çözülmeye," diyor.

Birkaç adım bir şey konuşmadan yürüyoruz. Biliyorum alıyor, veriyor, toparlıyor içeride bir şeyler. Onlarla konuşmak farklı. Hep sabır gerekiyor, sabır, gerçeğin zamanlamasına uymayı beklemek demek aslında. Biliyorum ki böyle durumlarda onlar konuştuğu zaman söyledikleri gerçek ile aralarındaki kuvvetli bağlantıdan, ona olan adanmışlıktan geliyor. Kendileri yok hiç sanki, BİR var ve o birlikten konuşuyorlar. Nihayet vakit geliyor:

"Lara canım, deneyim duygularla olur. Duygusal enerji. Yaşam her an olur ve biz de o olanlar karşısında, bir şeyler oldukça, önümüze geldikçe, yaşamdan aldığımız bu etkilerle bir iniriz, bir çıkarız duygu dalgalarında. Ya da zihnimizin üretimlerine karşılık duygular yaşarız. İşte duygularla nasıl ilişki kurduğumuz çok önemli. Neden? Duygunun bedende yaşattığı ile oluşabilecek farkındalık, ruh farkındalığıdır. Ruhun, yani bilincin farkındalığı. İnsanın gerçek insan olmaya doğru gelişimi bu yöndedir. Zira zihin insanı, her şey gibi duyguyu da hatalı kullanır. Yaşadığı duygularla tepki verir, yani o duygunun ifadesini ortaya koyar, çoğunlukla oluşumu düşürür. Bir şey olur, öfke hisseder mesela ve sözle saldırır. Bu durumda duygu yaşamak insanı düşüren bir şey olur. Hatalı kararlar verdirir. Sonradan pişmanlık yaşayacağın durumlara sokar. Kontrolü kaybettirir. Bu yüzden zihin insanı duygulardan korkar, yaş aldıkça bu korku artar ve kendi içinde yabancılaşma, bastırma, yok sayma yöntemleriyle ve bedeninden de iyice koparak kendi titreşimini giderek düşürür. Oysa duygular korkulacak bir şey değil, aksine bizi yükseltecek malzemedir. Onlarla akıllıca

ilişki kurabilmek, yükselişimizde bize en büyük yardımcıdır."

"Duygularla akıllıca iletişim kurmak mı?"

"Tabii. Dedim ya bu gerçek insan işleyişidir. Gelişmekte olduğumuz yöndür."

"Nasıl ama?"

"Bak, gerçekte bir duyguyu yaşadığında, o duygunun etkisiyle DEĞİL ama o duygunun yaşattığını izleyerek, onun getirdiği biliş ile seçersen akıl kullanmış olursun. Mesela deminki gibi bir örnekte diyelim birisi bir şey yaptı ve sen öfke hissettin. Öfkeyle tepki vermeyeceksin. Duracaksın bir nefes..."

"Aşk olsun," diye atlıyorum.

"Bravo ve önce neden bu seni sinirlendirdi, onu bulup temizleyeceksin. Sonra da o konuda nötr hale geldiğinde, gerekiyorsa o kişiyle bu defa gerçeğinden konuşarak meseleni halledebilirsin. İşte bu durumda o öfke, saldırarak kendini düşürdüğün değil, gerçeğe gelerek seni yükseltmek için kullandığın bir veri olur. Duygularla akıllıca ilişki kurmak budur."

"İnanılmaz. Ne kadar farklı ya, ne kadar farklı. Zihinden yaşam ile gerçekten yaşam ne kadar farklı. Tabii ki ben Altan ile ilgili duygularımdan korktum ve tepki verdim. O öyle deyince..."

Leyla sıcacık gülümseyip güç vermek istercesine koluma giriyor. "Bak, Altan sana seni seviyorum dedi. Bu sende bir duygu yükselmesi yaşattı, değil mi?"

"Evet."

"İşte o duygu yükselmesinin etkisi ile ifadeye/harekete geçtiğinde ne oldu? Tepki verdin, saldırdın. Bu, kurbanın işleyişi. Ama gerçek insan işleyişinde önce o duygunun getirdiği farkındalığı alırsın, nedir? Ne hissettirdi sana?"

"Korku."

"O zaman ne anlıyoruz buradan?"

"Korkuyorum, sevgiden korkuyorum."

"İşte bak, bunu fark edersin. Bak yaşam gösterdi sana. O zaman tepki vermek yerine, bu noktayı iyileştirmek için işlemek lazım. O anda, o korkunun etkisiyle tepki vermek yerine, ona samimiyetle kendini ifade edebilirsin. O an, korku hissettiğini, gerildiğini, ne bileyim ne hissediyorsan ve o konuda kendi gerçeğini bulmadan bir karşılık veremeyeceğini söyleyebilirsin. Sonra beklersin, çalışmanı yaparsın ve iyileştiğinde netleşebilirsin. Korku aradan çekilir ve sen seçimini bilirsin. Huzur gelir. Niye? Gerçek olmayanı iyileştirip aradan çıkardığın için gerçeğe gelirsin. Yani O'nun huzuruna. Gönül huzur bulur. O zaman Altan'a ya dost olalım dersin ya da sevgili olmayı seçersin ama her iki türlü de huzur olur."

Şu an bu konunun bu kadar ortalığa saçılması dahi rahatsız ediyor beni. Nasıl bir direnç ise. Bu nedenle susuyorum, biraz utanıyorum da galiba. Leyla da bu yüzden özellikle bu konudan örnek veriyor biliyorum. Nitekim, "Utanacak bir şey yok Lara, sevgi, ilişkiler kadar insana ait ne var?" diyor.

"Sinir oluyorum. Ne çok duygu bir Altan konusu üzerinden. Buraya geldik geleli huzur kalmadı. Ne Altan'mış. Biliyorum zihin işleyişi bu söylediklerim şimdi."

Leyla gülerek devam ediyor: "Aynen Laracığım, zihin insanı tasarım dediğimiz bu yaşam aracının kendisine yaşattığı duygulara tepki vererek yaşar böyle işte. Kendisine yaşam tarafından uyarılması için sunulan veriyi, kendi oluşunu düşürmek için kullanır. Nasıl da ters bir işleyiş. Oysa o duyguları bir veri olarak alıp onların getirdiğini 'Neden bunu yaşıyorum?' okumasını yaparak fark etmek, zihin çalışmaları ile gerçeğe gelip huzuru ve kendimiz için doğru olan ifade şeklini bulmak lazım. Ki o da 'Her şey yolunda' haline girdiğimiz şekildir, canın onayladığı."

"Şimdi düşünüyorum da tepki verdiğim konulara. Hepsinin ortak tarafı duygu gerçekten de. Ben duygu dalgalanmasından

korkuyorum sanırım. Yani her şeyi dümdüz etmişim, öyle kalayım. Kimse gelip değil sallamak, şöyle bir titreştirmesin dahi. 'Hepiniz çekilin gidin' haline girmişim."

"Bak ne güzel tahlil ettin kendini. Bu yüzden de kimseyle görüşmek istemiyorsun. Ama şimdi esas önemli konuya gelelim. Sen böyle bir savunma bulmuşsun da istediğin kadar kapan, öyle kalmaya uğraş, yaşam seni orada bırakabilir mi? Sen ne olmaya gelmiştin Lara?"

"Rehberlik etmeye."

"Nasıl olacak bu iş sen insanlarla iletişim kuramadan? 'Olmaya geldiğini olmak' konusunda insanlara rehberlik edecek biri, bu şekilde, kendi olmaya geldiğini bastıran, yok sayan bir buz kadın olarak bunu nasıl yapacak? İzin verebilir mi yaşam buna Lara?"

"Vermez. Mecbur bu kabuğun kırılması için işleyecek."

"Bak gördün mü nasıl da biliyorsun?"

"Biliyorum tabii, doktor dedenin defterleri, Cemo, sen... öyle çok şey öğrettiniz ki. Ama işte kaçak oynadığım için onları yaşamıma indirmekte sorun yaşıyorum."

"Şuradan sağa doğru biraz ilerleyelim, hemen orada."

Bir an anlayamıyorum ama hemen ileride, tek başına bir zeytin ağacının dibinde yer alan kabri görünce irkiliyorum.

"Çok severmiş zeytinleri rahmetli. Tam bu noktaya, bir zeytin ağacının dibine gömülmeyi vasiyet etmiş. Lara, ben şuradaki kayaya oturup telefonumla birkaç işimi yapacağım canım. Sen keyfine bak, hiç acele etme."

Yavaş yavaş ilerliyorum. Bütün bedenim buz kesmiş durumda. Çok güzel yapılmış, sade, tertemiz, belli ki bakılan bir kabir. Cemo bırakır mı zaten? Mutlaka ayarlamıştır bakımını. Tam ayak ucuna geçip mezar taşına baktığımda üzerinde tek bir şey yazdığını görüyorum:

"Her şeyi kaybettim,
Ama kendimi buldum."
Hz. Mevlâna

Hani doktor dede yerinden kalkıp bana bir tokat atsaydı ancak bu kadar sarsılabilirdim. Çünkü attı bence. Gözlerimden yaşlar iniyor. O an belki de ilk defa, her şeyimi kaybettim diye aylardır ağlayarak ve o defterleri aldıktan sonra bu adamın esasında, ah bu adamın, bu bilgileri bize getirebilmek için nasıl da her şeyi geride bırakmış olması gerekeceğini idrak ediyorum. İlk defa gerçekten, bu dağ başında yapayalnız, hele ki o dönemin şartları, her seferinde içtiği ya da orasına burasına zerk ettiği psikedelik maddelerle, ölüm riskiyle burun buruna, ilmek ilmek o defterlerdeki bilgileri yazabilmek için nasıl da bir zamanların İstanbul doktorunun gerçekten de o ana kadar yaşam diye bildiği her şeyi yitirmiş olduğunu iliklerime kadar fark ediyorum. Ama işte ağlamamış, Lara Hanım. Olmaya geldiğini olmuş. Onun da olayı buymuş. Bak, insanın geleceğine hizmet edecek bilgilere tercüman olmuş. Mırıldanmamış senin gibi. Hem ağlamış hem yazmış. Kendini bulmuş. Aşka teslim olmuş. Sen?

Oturuyorum mezarın kenarına. Toprağa elimi uzatıyorum. Dokunuyorum onu sevmek istercesine.

"Geldim. Biraz uzun oldu biliyorum... ama aslında bir yandan... hep seninleydim. Korkuyorum işte. Çünkü oraya yazdıklarını çok iyi anlıyorum. O kadar anlıyorum ki beynimin sınırları genişliyor her seferinde. Kalbim ağrıyor. Çok büyük. İnsan çok büyük ve bunu anlatmak için ben... Kendi halime bakıyorum... Ama işte bu da kurbanı beslemek değil mi? Kaçak oynadım, oynuyorum, evet. Gün geçirdim. Gün geçiriyorum. Bugün gelmek istedim sana çünkü artık... Seni seviyorum. Bana verdiklerin, eğer alabilirsem benim ben olmama,

benim de kendimi buldum dememe yol açacak biliyorum. Artık daha fazla kaçamıyorum. Deneyeceğim. Söz veriyorum... ve minnettarım sana, bu uğurda yaşamında yaptığın ya da yapamadığın her şey için."

Bir süre kalıyorum orada, bir huzur geliyor içime yavaş yavaş, beni duyduğunu hissediyorum sanki. Rahatlıyorum. Kalkıp Leyla'nın yanına gidiyorum. Tekrar yürümeye başlıyoruz eve doğru. Bir süre sonra sessizliği ben bozuyorum.

"Peki, şimdi ben ne yapayım? Nereden, nasıl başlayayım Leyla?"

"Duygulara yeniden izin vereceksin Lara. Anlıyorum ağır bir travma geçirdin, sistemin baş edebilmek için her şeyi kapadı, bir şey hissetmeyeceğim, bende his yaratan her şeyi de kesip atacağım dedin. Ama bak Elsa dahi onun için değil mi? Nasıl da geldi sana yavrucak? Sana hâlâ sevebilir olduğunu göstermek için. O ilişki bitti Lara, sen bitmedin, bak Elsa ile harekete geçmeye başladı bile gönül."

"Elsa'yı kabul bile ne zor geldi bilsen. Ya bakamazsam, nasıl bakacağım? Korkular. Ne gerek vardılar."

O sırada Elsa duymuş gibi bize doğru geliyor. Leyla eğilip onu severken, "Bunun gereği olur mu? Sevgi vardır ve sevebilmek de sadece olmasına izin vermektir. Sen Elsa'nın olmasına izin vereceksin. Bak izin verdin, o da senin kalbini açmaya başladı yavaş yavaş, bak neler konuşuyoruz. Zehir ile kapanan o kalbin panzehrini gönlüne akıtmaya başladı Elsa," diyor.

Elsa yine koşarak uzaklaşıyor. Sanki her an çok işi var da bir koşu onları yapacak gibi. Arada da beni idare ediyor gibi.

"Ne yapayım peki?"

"Duygulardan korkma. Bedenin ve işletim sisteminin yaşattıklarına tepki verme, onları kabul et. Bunun için öncelikle bedeninle tekrardan ilişkini canlandır. Bunun da birinci basamağı bedeninle aynı yerde olmak ve zihninin üretimlerini değil de

onun şu anda burada yaşadıklarına bağlanmaktır. Çünkü yaşamı bedeninle yaşayabilirsin. Sen bilinç, ya bedeninle şimdi ve burada Lara'nın yaşamını yaşayacaksın ya da zihninde çakma Lara filmini seyredeceksin. Bak, şimdi senden ricam şu: Susacağız. Önce gördüklerine odaklan. Beş ayrı şey ayırt et yürürken gördüğün. Onların isimlerini içinden söyle. Kuş, ağaç gibi. Sonra ses. Beş ayrı ses yakalamaya çalış. Ağaç dallarının sesi, rüzgârın sesi gibi. Sonra koku. Beş ayrı koku yakalamaya çalış. Ne kokusu olduğunu o an tanımlayamasan bile o kokuları ayırt et. Haydi başlayalım."

Açıkçası dinlerken neye yarayacağını anlayamadım ama uygulamaya başladığım an çok farklı bir deneyim yaşamaya başladım. Sanki yaşamın içine girdim. Görmek kolaydı başımı sağa, sola çevirip beş şey gördüm ama diğerleri çok enteresandı. Yani bedenin farklı tüm kokuları ve sesleri alması ve odaklandığında bunları ayrıştırabilmek. Sanki o anın içine girmemi derinleştirdi. Daha da çok içine çekildim ve bu acayip bir burada olma, yaşamla birleşme, doygunluk hissi getirdi.

"Müthiş bir çalışma bu Leyla. Nasıl da yükseltti beni."

"Gerçekten öyledir ve her gün yapmanı öneririm. Dokunmayı da ekleyebilirsin. Beş ayrı şeye dokun doğada. Farklılığı hisset."

"Yürümeyi çok seviyorum zaten. Ağaçlarla, çiçeklerle olmayı. Olabilmeyi."

"Çünkü gerçekten nefes almaya başladın, köklendin güzel kızım, ufak ufak kalbin açılmaya başladı. Yoksa sen kendine köklenmesen, gönlünü açmaya geçmesen diğer canlılarla bağlantı da hissedemezsin. Gerçekte ayrılık yoktur Lara. Her şey birdir. Bu nedenle insan asla yalnız değildir. Kendini yalnızlaştırır ancak. Kendini ayrı görür. Oysa gönül açıldıkça, her şey ile birleşme öyle kuvvetlenir ki işte o zaman ne mümkün kendini yalnız hissetmek, her şey her an, benimle. Bu hale geldi-

ginde ne mümkün bir canlıya zarar vermek, hoyrat davranmak. Sana bir şey diyeyim mi, taşa bile tekme atamazsın, o da can taşır aslında, gönlünde hissedersin. Canlı, cansız yoktur, sana canlı ya da cansız gelen vardır. Her şey sen açılabildiğin ölçüde varlığını hissettirir sana. Gönlü kapalı olana her şey taş. Nasıl zarar verebiliyorlar ağaçlara, hayvanlara zannediyorsun? Burada her şey insana hizmet eder, her şey. Secde etmiştir her şey Âdeme, teslimdir. Neden? Sana seni gösterecek. Her şey sana seni göstermek için kelleyi çoktan vermiştir. Kendini batıracak olan da çıkaracak olan da insandır. Neyse özetle toparlarsak, insanı, hayvanı, bitkisi, taşı toprağı ve tüm olanlar insana etkidir. Burada, yaşamda olacaksın ve yaşamın sana getirdiği etkileri okuyup kendini iyileştirmeye bakacaksın. İşte etki de yaşadığın duygular üzerinden okunabilir. Ama olumlu ama olumsuz. Her duygu kıymetlidir çünkü bize yükseliş için verildir."

"O zaman öyle hep güleceğiz, mutlu olacağız yok. Daimi bir çalışma var değil mi?"

"Tabii ki, öyle saçmalık olur mu Lara, bunlar 'ben erdim'cilerin lafları. Ben hep mutluyum falan. Cenazede bile üzülmem falan. Ne sahtelik. Gerçekten o makama gelmiş, yani İnsan-ı Kâmil seviyesine ermiş insanlar bundan bahsetmezler bile zaten. Çünkü o ayırımı bilmezler, benlik kalmamıştır ki ben üzülüyorum, sen üzülmüyorsun falan kıyaslasın anlatsın, neyse. Burada, bu deneyde mesele hep, her an mutlu olmak değildir. Mesele kendini yaşama açık tutup, olabildiğince geniş bir yelpazede farklı duyguları deneyimleyebilecek esneklikte olmak ve böylelikle içinde büyüyebildiğin zengin ve anlamlı bir yaşamının olmasıdır."

"Canım Leyla, yine ne çok açtın beni. O halde ben bedenimle burada olma egzersizlerime biraz ağırlık vereyim ve duygulardan korkmak yerine onları benim yükseliş yolculuğum için en önemli verisi olarak kabul edeyim. Tepki vermek yerine bu verilerle kendimi iyileştireyim."

"Evet, senin için en önemli konu bu. Artık yaşama açılman kendini ki gönül açılsın. Nefes yap lütfen ihmal etme. Bedensiz olmaz Lara. En önemlisi bunu anlamak. Bu yolculuk bedeni yok sayarak olmaz. O, Rahman ve Rahimdir. Rahman bilinç tarafıdır, Rahim ise beden tarafı. Gerçek bir insan olmak ikisini birlemektir işte. O'nu bedenlemektir. En-el hak seviyesidir. Hak etmesi nasip olsun diyelim, çok yolumuz var mutlaka ama o gayrette olalım."

O sırada koşarak Altan geçiyor ve "Merhaba hanımlaaaaar!" diye el sallıyor. Yine kolundan birtakım kablolar sarkmakta. Gülüyorum. Bu iyiye işaret. En azından asabımı bozmadı. İlerleme var demek ki. Neyse.

O sırada Leyla beni baştan aşağı silkeleyip bir anda yola sokan cümleleri söylüyor:

"Lara, artık olman gerekeni ol. O analizleri nasıl hazırladığını gördüm. Müthiş. Ama sen bu dünyaya Cemo'nun arka plandaki asistanı olmaya gelmedin. Sen insanlara olmaya geldiklerini olarak nasıl yükseleceklerinin rehberliğini vermeye geldin. Sen bu olmaya başlamadan şifalanamazsın, yerinde sayarsın. Artık başla. Bak yeni yıl geldi. Kaçmayı, saklanmayı bitir. Çık yaşama ve can borcunu ödemeye başla."

Öyle bir keskinlikle söylüyor ki bunu, sanki elinde bir kılıçla göğsüme boydan boya bir kesik atıyor. Öylesine canım yanıyor, gözlerimi kapadığımı hatırlıyorum. Tekrar gözlerimi açtığımda, göğsümdeki o yarığın beni biraz daha yaşama bağlamak için olduğunu biliyorum.

"Niyetim bu Leyla, demin doktor dedeyle konuşurken de... biliyorum ne yapılması lazım. Artık yapmayı, yapabilmeyi seçiyorum. Bugün için ayrıca teşekkür ederim."

Eve dönünce hemen bir nefes seansı yapıyorum. Niyetim korkmadan olmaya geldiğimi olmaya başlayabilmek.

Ne tuhaftır ki biz akşam yemeğindeyken Cemo'nun telefonu çalıyor. Kalkıp konuşuyor ve sonra bana uzatıyor telefonu. "Seni arıyorlar," diyor gülerek.

Korkarak alıyorum telefonu.

"Lara Hanım, merhaba."

"Buyurun?"

"Ben Merve Soylu. Kardeşime, eşine ve çocuğuna insan tasarımı analizi yapmışsınız, onlardan aldım numaranızı, ben de randevu istemek için aramıştım."

Bu sistemin bende yarattığı hayret, hayranlığa dönüşüyor o anda. Nasıl bu kadar kesin, şaşmaz ve kusursuz işleyebilir bir koca âlem? Her an senin kim olduğunu önüne serip yeniden "Şimdi söyle bana sen kimsin?" diye diye.

"Tabii Merve Hanım. Size mail adresimi yazayım, oraya doğum bilgilerinizi atabilirseniz lütfen, bir hafta içinde hazırlarım."

Telefonu kapatıyorum ve gözleri dolu dolu beni izleyen Cemo ve Leyla'ya bakarken ben de mutluluk gözyaşlarımı tutamıyorum.

Yılbaşı sofranızı bahçeye kuruyoruz. Hava oldukça müsait. İstanbul'da herkesin yine kapalı olduğu haberini aldık. Burada köyümüzde bize karışan yok. Ben bu yılbaşı yaşamımdaki tüm dostlarımla birlikte gireceğim yeni yıla. Cemo, Leyla, Altan ve Elsa.

Bahçedeki iki çam ağacından masaya yakın olanını süsledik. Altan ve Leyla internetten sipariş etmişler süsleri. Onlar yemeklerden sorumlu oldu. Cemo müzikten. Ben ise sofrayı kurmak.

Sarı elbisemi giydim. Giymek istedim. Bu yeni yıl, olmaya geldiğimi olmaya başlayacağım yıl olacak bu nedenle korku-

larımı aşarak, gerçeğim ne ise onu ifade ederek yaşamayı seçmeye niyet edeceğim. Süslendim de, kendimin en iyisi olarak oturmayı seçtim bu sofraya. Çünkü bu sofrayı paylaştığım üç kişi de beni iyi görmeyi hak eden kişiler. Hepsi ne çok verdi bana bu uğurda.

Yemeğe oturduğumuzda birden bu dökülüyor dudaklarımdan.

"Allah'ın sevgili kuluymuşum. Sizi göndermiş bana. Bir senede yeniden doğdum yahu."

"Allah'ın sevgili kulu demek, sevgiyi alabilen demek, gönlü açılmış olan demek. Sevgi-li kulu denmiş bak. Sevgi ile doldukça da bolluğu artıyor tabii her alanda. Sen açmasaydın kendini biz ne yapabilirdik güzel kızım?" diyor Cemo.

Herkes mutlu. Elsa, Altan'ın aldığı koca bir kemiği kemirmekte. Ona da kırmızı bir fular taktı Altan, yılbaşı kostümü olsun dedi.

Öyle güzel bir sohbet, öyle güzel şakalaşmalar, lezzet, kahkahalar. On ikiye doğru Cemo'nun Disco Days şarkılarıyla katıla katıla dans ediyoruz. Hele Cemo'nun Boney M'in "Rasputin" şarkısındaki dansları muhteşem. Saat on ikide tam bir coşku seli yaşıyoruz. Leyla, İngiltere ile de konuştu. Tamara ile Murat'ın da çok iyi olduğu haberi bizi mutlu etti.

Sonra Altan, "Şimdi ben bir şarkı çalacağım ve Lara'yı dansa kaldıracağım çünkü sizden güç alıyorum," diyor Cemo ve Leyla'ya.

İçim kasılmıyor mu evet ama duruyorum, *aşk olsun* diyerek bekliyorum. En zoru geliyor. "Yellow." Ama tutuyorum elini ve bana sevgisini ifade eden ve benim de itiraf etmeliyim ki ona hayret ettikçe bir şekilde sevgimin geliştiği bu adamla dans ediyorum. Leyla ile Cemo da dans ediyor.

"Şarkı bu," diyor kulağıma.

"Biliyorum," diyorum.

"Nereden biliyorsun?"

"Salak değilim," diyorum. Sonra gülme krizine giriyoruz. Öyle ki kahkahalarımız bütün köye yayılıyor sanki.

Ben gülerken Cemo'nun, "Romantizmi bitirdiniz," dediğini duyuyorum. Altan ile göz göze gelip daha da gülmeye başlıyoruz.

Leyla, "Deli bunlar," diyor.

Altan da, "Önce deli derler, sonra derviş," deyince, bu defa herkes çok gülüyor.

Böylece o kahrolarak girdiğim 2020 yılından beni kahkahalarla çıkaran O'na, kalbim patlayacakmış gibi bir sevgi ve şükran ile dopdolu dans ederek giriyorum. O an biliyorum ki ne olursa, ne verirse benim için veriyor. Birden gelen büyük bir idrakle duruyorum. Nasıl bir durduysam, herkes de durup bana bakıyor:

"O ne yaparsa zaten bizim için en iyileştirici olanı yapıyor. Yaşanan olmasına izin vermek gerekiyor. Direnmemek sadece izin vermek ve gelene önce 'aşk olsun' diyerek, kim olmayı seçiyorsan öyle karşılık vermek. Yaşama izin vermek gerekiyor, izin vermek."

Leyla yanıma geliyor ve ellerimi tutarak soruyor:

"Aşk neydi güzel kızım? Aşkın tarifi neydi?"

"Olmasına izin vermek," diyorum.

"O halde Aşk'a hoş geldin Lara."

3

Aşk

Farkına bile varamadan mart ayı geldi. Farkına varamıyorum zira neredeyse her günüm aynı yoğunlukta geçiyor. İnsanın kendi yoluna girmesi gerçekten inanılmaz şekilde yaşamı hızlandırıyor. "Bu dağ başında kimsenin bilmediği Lara'dan kim tasarım analizi ister?" diye düşünüyor insan ama, yaşamın işleyişi tam tersine danışanları peş peşe diziyor. Çünkü her gelen en az bir kişiye memnun kaldığı, yaşamında fark yaratan deneyimi anlatıyor. Böylece özellikle son bir ayda haftada dört beş analiz yapar oldum. Bunların önce hazırlanması sonra online buluşma ile kişiye aktarılması oldukça vaktimi alıyor tabii.

Yoğunluğun bu hızla artmasında tabii ki pandemi döneminde olmamızın etkisi de büyük. İnsanlar geçtiğimiz son bir senede, o hızlı koşuşturmalarında mecburen birden durduklarında şaşkına döndüler ve her gün ezbere bir koşturma ile yaşanan akışı ister istemez sorgulamaya geçtiler. Günümüz insanına dayatılan tek tip, oku, düzgün(!) bir iş bul ve sabahtan akşama çalış, evine para getir, hafta sonu biraz alışveriş, biraz televizyon, belki biraz dışarıda takıl döngüsü olarak özetlenecek yaşam biçiminden farklı bir şeyler olabileceği gerçeği ile ilk kez karşılaştılar. İlk kez "Benim yaşamak istediğim yaşam bu mu?" diye bakabilecek durgunluğa itildiler. Şimdi düşünüyorum da, acaba ben pandemiye eski halimde girseydim ne olurdu? O güne kadar beni ben yaptığını zannettiğim işim, gücüm, yaşam biçimim elimden alınsa ve bir evin içinde yalnız ya da o dünyanın en muhteşem adamı zannettiğim dolandırıcıyla kalakalsaydım ne olurdu? Şimdiki kadar 180 derece değilse bile, yine de mutlaka oldukça farklı biri olarak çıkardım bu dönemden. Ama bu

değişim muhtemelen daha düşük oluşları sergilerdi. Zira ciddi bunalım yaşamış olurdum orası kesin. İşte bu noktadan baktığım zaman o evin içine, "o kafadaki Lara'nın pandemideki hali" diye seyrettiklerim öylesine boğucu ki, kendimi şimdi bir anda şükreder buldum. İyi ki devirmişsin beni yaşam, iyi ki beni Cemo'ya teslim etmişsin. Yaşam gerçekten eğer doğru okumaya açabilirsen kendini, izin verirsen yaşananların gerçeğini göstermesine, her şeye şükretme noktasına getiriyor insanı.

Derin bir oh çekerek kuyruğum Elsa ile odamdan dışarı çıkıyorum. Aradığım Cemo'yu verandada üzerinde montu, yanında sevdiği kadını, çayını içerken buluyorum.

"Biliyor musunuz demin neye şükrettiğimi fark ettim? İyi ki olmuş ne olduysa, iyi ki pandemiye girmeden beni sana teslim etmiş yaşam Cemo."

İkisi de kocaman gülümseyerek bana bakıyor. Mutlu insanlar bunlar, gerçekten mutlu.

"Güzel kızım ne mutlu sana. İnsan doğru okursa, olan her şeye en nihayetinde şükredebilir. İnsan nasibine şükredebildikçe bolluğu artar."

"Dur bir dakika ama. Benim şükrettiğim o felaketin başıma gelmiş olması..."

"Anladım Lara'm. O da senin nasibin işte."

"..."

"Nasip kelimesinin içeriği yanlış anlaşılıyor Laracığım, o yüzden kafan karıştı," diye araya giriyor Leyla. "Hayatım sen de anlatsana kıza, gülümsemesi yüzünde kaldı yavrucağın. Kafası karıştı."

"Yahu anlatacağım, bir saniye." Dönüp önce bir kolunu atıp yanağından öpüyor Leyla'yı. "Aceleci kadınım. Herkesi hemen uyandıracak, hah hah ha. Şimdi Lara Hanım, önce şu çayımı bir tazele, bak bu görevini ihmal eder oldun analist oldun olalı hah hah ha. Sonra otur bakalım şuraya."

"Aman Cemo," diye gülerek bardağını alıp çayını tazelemeye gidiyorum. Döndüğümde bana karşısındaki sandalyeyi işaret ediyor.

"Şimdi biliyorsun, O, hep veriyor, biz ise gerçeği, yani onun sonsuz bolluğunu unutmuş, kıtlığa, yokluğa inanıyoruz ve böyle bir yaşamı deneyimliyoruz. Ne için gelmiştik buraya? Hak etmek için. Gönül kabımız ne kadar O'nun ışığını, sevgiyi taşıyabilecek genişliğe ulaşırsa o kadar hak edeceğiz. O kadar her alanda bolluğumuz artacak. Bu nedenle, Hak etmeye başlamak için, kabımızı genişletmek için, zihinden yaşamı bırakıp gönülden, candan yaşama geçmemiz lazım, bu da tamam. Ama nasıl? Bak bizi burada da yalnız bırakmıyor. 'Ne haliniz varsa, orada görün' demiş, demiş ama bunu demesinin sebebi, 'Zaten beğenmeyeceksiniz benden uzak hallerinizi, o zaman bana gelin ben size bana dönüş yolunuza oturtayım,' demiş. Hah hah ha. Zira Yaradan her seviyede, her insan için gönlünü nasıl genişleteceğinin planını da hazırlamış. Nasip heybemizi hazırlamış. Hem de her bilinç seviyesinde. İşte yola girersen ve kat kat ilerlersen nasiplerini alırsın. Sen bugün hangi noktada isen, yatayda ve dikeyde nasiplerin hazırdır. Ancak bak, bunu anlamak çok önemli: Nasip sistemi, buradaki her unsur gibi yükselişe hizmet eder. Yani mesele biz burada nasiplerimizi ala ala yiyelim, içelim, yatalım değil. Mesele bilinç olarak yükselelim ve onun bize vermek istediği gerçeğimizi, yani her alanda bolluğu ve gerçeğimizin yaşayabileceği enginlikteki aşkı burada hak edelim. Bunun için öncelikle insana hayvandan farklı olarak arzu verilmiş. Bunu insan tasarımında görüyorsun değil mi? İnsanda bir baskı olarak arzu var. Hayvanda yeme, içme, üreme, arzusu vardır. Bir de insana bak, tasarımına uygun sayısız arzu barındırır içinde. Arzu ediyor insan, kaçınılmaz olarak. Peki bu arzular nereden geliyor? Olmayan bir şeyi mi uyduruyoruz biz? Uydurabilir miyiz? Olmayan bir şeyi biz nasıl isteyelim?

Biz yansımayız. Dolayısıyla Bilinç O'nun yansıması olduğuna göre, bilincin arzuladığı her şey zaten O'nda yaratılmıştır, zaten vardır. Bizim onu deneyimlememiz hak etmek ile olur. Bizim hak edebilmemiz için, insana önce onu hak edebilmeye götürecek arzuyu vermiştir. Bu yüzden insan tasarımı arzu ile işler. İnsan kendi planı doğrultusunda arzulamak üzere yaratılmıştır. Buraya kadar tamam mı?"

Başımı sallıyorum.

"Hah, işte olmaya geldiğini olabilmesi, kendini gerçek-leştirebilmesi için neyi arzulayacağı da her bilinç seviyesinde bellidir. 'Gönül isteği' diyoruz bunlara biliyorsun. Bahsettiğimiz arzu zihinden gelenler değildir, tasarımına yüklenmiş olanlardır. Yaradılışında olan. Onun senin için istedikleri. İşte vakti geldiğinde arzu seni baskılar. Gönül ister. İstediğin nasibindir yani önceden belirlenmiş, senin deneyinin o noktasında hak ettiğinde payına düşecek olandır. Ama nasibini almak her zaman iki basamakta gerçekleşir. Önce hak edebilmen gerekir. Bunun için o arzunun gerçekleşmesine seni taşıyacak bir yükseltici deneyim gelir önüne. Bir şey yaşarsın, bir olan, bir durum, bu deneyim sonuçta seni sarsabilir, çalkalayabilir, hatta senin örneğindeki gibi darmaduman edecek bir şey de olabilir. O da nasiptir işte, sana yazılmış olandır. Eğer onu deneyimlediğinde, doğru okuyup, sabırla onun içinden geçebilip, o deneyim üzerinden iyileşme sağlayıp kendini yükseltebilirsen nasibin ikinci bölümünü alırsın, artık hak ettiğini. Aşamazsan yine hak ettiğini alırsın ama o seni olduğun yerde tutar. Ne zamana dek? İkinci yükseltici nasip fırsatına dek. Çünkü arzu sende tatmin olmamıştır, arzu devam ettikçe, o da sana onu vermek istiyor demektir. Böyle muhteşem bir sistem. Yani seni nasibine yükseltene kadar, senin önüne yeni basamaklar getirir. Hadi çık da al şu nasibini dercesine," diye ekliyor Leyla. "Cemo'nun demek istediği işte o yükseltici basamak da, sonunda

aldığın da, ikisi de nasiptir. Senin payına düşendir. Bu yüzden sonunda döner 'iyi ki olmuş' dersin. Onun da nasip olduğunu, nasibine ulaşmanın ilk basamağı olduğunu anlarsın. Dolayısıyla başımıza ne gelirse gelsin isyan etmeden, 'ya nasip' diye kendimize hatırlatmamız gerekir."

"Yani şu an bu denli doygun hissettiğim Lara olabilmem için nasip olmuş o yerle bir oluşum, değil mi? Yolu oymuş. Ancak onun içinden geçebilirsem... geçebildiğim için bu danışanlar, o insanlara yardım edebilmek, yaşamlarında iyileşmelerine destek olabilmek nasip oldu."

"Aynen öyle!"

O sırada bizim mahallenin delisi, "Selamlaaaar!" diyerek koşarak önümüzden geçiyor. Üçümüz de el sallayarak onun geçişini izliyoruz. Elsa fırlayarak peşinden gidiyor. Elsa'yı fark edince dönüp bana bakıyor ve ben *tamam, fark ettim* anlamında elimi kaldırıyorum. Elsa en az bana olduğu kadar düşkün Altan'a. İkisi gözden uzaklaşıyor.

"Bu sefer normal koşuyor galiba," diyor Cemo gülerek.

Altan'ın deneylerine hepimiz alıştık. Hani nasıl, ne şekilde görsek kendisini şaşırmıyoruz artık. Aksine böyle normal halde olunca şaşırtıyor. Ama hakkını vermek lazım. İşinde giderek artan bir başarı ile ilerlemeye başladı. Bir *podcast* yayınına başladı: *Altan'ın Deneyi*. Her bölümde, sağlıkla yaşamak adına, yani bedenin sağlığını optimize edecek bilgiler veriyor ama bunları kendi yaptığı deneyler ve sonuçlarını aktararak, yani kendi yaşanmışlıklarından destekleyerek anlatıyor. Bu *podcast*'ler hem derin bir araştırmaya dayanıyor hem de o bulduklarını kendi üzerinde yaptığı denemelerle ispatlıyor ve aklına yatarsa gerçekten faydası olduğuna inanırsa anlatıyor. Yine işlemeyeni de anlatıyor. Doktorluğu da güvenilirliğini artırıyor insanların gözünde tabii. Kısa sürede dinleyici sayısı katlanarak arttı. Herkes, yönlendirilmeye ihtiyaç duyuyor bu dönemde. Cemo, "Bütün ayarlar

kaydı insanlıkta," diyor ve çok haklı. Aklı başında, ayakları yere basan yönlendirmelere herkes hasret ve Altan kendi farklılığında özgürce yaptığı bu deneylerini ve edindiği sonuçları son derece dengeli ve mantıkla, bilimle desteklenmiş bir şekilde sunuyor. Şimdiden *podcast*'e sponsor olmak isteyen markalar ortaya çıktı.

"Ben gidip Tamara ile Zoom yapacağım," diyor Leyla ve içeri geçiyor.

"Özledi kadının yavrusunu tabii," diye mırıldanıyor arkasından Cemo. "Yakında döner, ne yapsın?"

"Sen gitmez misin?"

"Aşı olmak lazım. Biliyorsun."

Başımı eğiyorum. Leyla buraya gelirken karantinaya girmiş. Dönüşte de öyle olacak. Cemo'yu görebilmek için dayanıyor. Ama Cemo'nun bunu yaşamasını istemiyor. Aşı da istemiyorlar. Bu yüzden Leyla da uzatabildikçe uzatıyor. Tuhaf bir dönem dünyanın geçtiği. Ben bizimkilerden başka kimseyle görüşmediğimden bu konu çok derdim değil. Şu an bütün yasaklar bitse de zaten ben yine aynı yaşamı yaşarım. Bir süre oturuyoruz sessiz. Cemo'nun yanında hiç konuşmadan durabilme özgürlüğünü yaşayabiliyorum.

Sessizliği Cemo bozuyor:

"Bu sizin durum ne olacak peki?"

"Hangi durum Cemo, aşı mı?"

"Evet, gönül aşısı."

"..."

"Daha ne kadar uzatacaksınız mevzuyu bu ölümlü dünyada?"

Birden bütün bedenime bir ateş basıyor. Nefes alamayacak gibi hissediyorum.

"Altan mı konuşmanı istedi?" diye ters ters tepkiliyorum önce bir, tepkilediğimi hemen fark ederek.

"Lara, sen beni daha tanımadın mı? Ben bir başkasının sözcülüğünü yapar mıyım? 'Oğlum ezik misin, git sen anlat derdi-

ni,' derim. Hoş bu durumda Altan gayet net ve samimi olarak kendini ortaya koydu ve hiç geri adım atmadan da bekliyor. Gördüğüm kadarıyla olay sende kilitleniyor."

"Cemo, birisi seni istiyor diye cevap mı vermek lazım illa?"

"İlla Allah, onu geç de, beni bu laf ebeliğiyle oyalayamazsın. Tabii ki hayır ama o zaman karşına alır net bir şekilde, *ben istemiyorum, benim bakışım bu, dileğim bu* dersin. Ona da kendisini yeniden ayarlaması için fırsat verirsin."

"E, tamam."

"Nerede e tamam Lara? En çok kahkahayı onunla iken atıyorsun, ben senin ona nasıl baktığını görüyorum, o gözlerindeki sevgiyi, hatta hayranlığı. Neredeyse her gün her gece birliktesiniz. Nereye kadar adını koymayacaksın?"

"Benden küçük, Cemo," diye sonunda esas sıkıntımı patlatıyorum.

"Eeee?"

"Ne e? Olmaz. Altı yaş büyüğüm ondan ya."

"Vah, vah. Lara bunu da engel sayıyorsun, öyle mi?"

"Öyle ama erkeğin daha büyük olması lazım."

"Kim demiş bu lazımı?"

"..."

"Zihnin. İyi ki de altı yaş küçükmüş, başka ne kılıf bulacaktı kim bilir zihnin?"

"Bak, Altan deli dolu, şimdi önemsemiyor ama sonraları pişman olur. Altı yaş az değil..."

"Lara, böyle saçmalıklar koyma önüme. Nesin sen? Altan'ın yaşam koçu mu, yoksa avukatı mı? Sana ne Altan ne dermiş ileride? Onu kendi düşünsün. Ama düşünmemiş, niye biliyor musun? O gönlünün isteğinden emin çünkü. Ben o çocuğun kaç zamandır sana ne kadar âşık olduğunu biliyorum. Gönül tanır nasibini. Seven gönül için engel olmaz güzel kızım, engeli, kendi engelinden eziklik duyanın zihni görür ve yaşar. O seni seviyor.

Seni olduğu gibi sevmiş zaten o. Sen kendini eksik görüyorsun, tıpkı bir zamanlar benim de yaptığım gibi. Ama bak, o kadın diretmeseydi neyi kaçıracakmışım bir bacak eksikliğinin arkasına sığınıp. Eğer mesele sadece buysa... Ben bu kadar konuşurum. Gerisini sen bilirsin. İstediğin seçimde özgürsün ama ona da net ol, bak adam meşhur olmaya başladı, kızlar peşinde..."

"Oyalama diyorsun yani ve acayip bozuluyorum sana."

"Bozulma, oyalama demiyorum, sen bilerek bir şey yapmıyorsun. Oyaladığın aslında Altan değil de kendinsin. Tümüyle bir ilişki sorumluluğu almadan Altan ile yaşamı iyi kötü paylaşıyorsun. Yine kaçak oynamak bu, Lara. Bu ikinize de haksızlık bana göre."

Hiç konuşmuyorum. Sonra Leyla geliyor. Bir süre sonra müsaade isteyip işlerime dönüyorum. O gün akşamüstü analiz yaptığım kişiye de kendimi Cemo'nun söylediği lafları söylerken bulduğumda bu sistemin işleyişine yine hayran oluyorum.

"Aylin Hanım, oğlunuzun varlığı bu denli aranızda sözde engel oluşturuyorsa bunu açık açık konuşmalısınız. Bu sadece oyalanmak değil mi? Hem bakın tasarım işleyişinize..." diyerek bunu nasıl ve ne zaman yapmalı konusunda da ona bilgi veriyorum.

O gün o analiz seansı bittiğinde kendimle öyle bir yüzleşiyorum ki Cemo'nun ne kadar haklı olduğunu ve benim Altan'a ne kadar haksızlık ettiğimi fark ediyorum. Ama bu durumdan nasıl çıkacağımı bilmiyorum.

O günden sonra Altan ile görüşmeyi de kesiyorum. Hep bir bahane üretiyorum. Hep çok işim var, uykum var. Yürüyüşte yanıma gelse zihin çalışması yaptığımı iddia ediyorum. Yani kısaca her şeyi daha beter ediyorum. Ama elimde değil, korkuyorum, yakınlaşmaktan, daha çok sevmekten ölesiye korkuyorum.

Ve Altan gitti. Daha doğrusu gitmiş, bana bir şey söylemeden. Bir hafta boyunca hiçbir yerde karşılaşmayınca dayanamayarak Cemo'ya soruyorum. Elindeki kitaptan gözünü kaldırmadan, "Gitti," diyor. Nereye gittiğini sorduğumda, İstanbul'a gittiğini, birtakım işlerini halledeceğini söylüyor, galiba büyük bir zeytinyağı firması da bir reklam anlaşması için görüşmek istemiş. Cemo hiç yüz vermiyor bu konuda. Bunları da zar zor öğreniyorum.

"Neden kendin arayıp sormuyorsun? Bak telefonum orada masanın üzerinde," diyor biraz daha sıkıştırınca.

Ben bunu hiç duymamış gibi içeri gidip yürüyüş kıyafetlerimi giyiyorum ve Elsa'yı da alıp yürüyüşe çıkıyorum. Canım iyice sıkılıyor. Bugün Altan'ı görmeyeli bir hafta, onunla konuşmayalı on günden fazla oldu. Onunla konuşmak, onu görmek için büyük bir özlem duysam da onu aramak yapabileceğim bir şey değil. Hem arayıp ne diyeceğim ki? Büyük bir boşluk onun yokluğu. Keşke her şey eskisi gibi olsa ama olamıyor işte. Yaşam hep bir sonraki seviyeye öteliyor her şeyi. "Köprü burası," der ya Cemo, köprüde bekleme yapılmıyor. Hep ilerleyeceksin.

Zira anlıyorum ki her deneyimin bir döngüsü var. Bir şey başlıyor, sonra gelişiyor ve öyle ya da böyle sonlanıyor. Sonu olmayan bir şey yok bu deney alanında. Önemli olan o döngüden elde edeceğin deneyim sonucu keşfedeceklerin ki asıl hedef de bu. Zira her deneyim, olumlu ya da olumsuz herhangi bir şekilde tamamlandığında gelişime hizmet ediyor. Çünkü sonu olumsuz da olsa, belki başta oluşturduğun beklentiyi vermese de aslında bir şey öğreterek geçmişe karışıyor. Bize düşen köprüde ilerlerken o deneyimden çıkarımı, alacağımızı almamız, gerisine takılmadan, yeni deneyime ilerlememiz.

İşte, anlıyorum ki ilişkiler de bu anlamda bizi yükseltmek için deney alanında bize verilmiş en etkili araç. Bu yüzden

ilişkiler de döngüsel, hep bir akış içinde, farklı dönemlerinde, farklı uyanışlar yaşatmak için varlar. Bu da ilişkilerin sürekli bir değişim dönüşüm yaşatma halinde olmasına sebep oluyor. "Aynı kalmak" diye bir şey yaşamın hiçbir noktasında yok. İlişkilerde de yok. Önemli olan sen o değişim ile birlikte ilerleyebiliyor musun?

Ben bunu yapamadım işte. Altan ile ilişkimizin bizi taşıdığı yeni alana geçemedim. Bu da tabii büyük gerginlik yarattı çünkü yaşama göre bir şey senin nasibinse ve yaşanma vakti geldiyse, onun yaşanmasına direnmek, yaşama direnmek olduğu için büyük gerginlik yaratıyor. Bu, yaşama aslında, "Ben senin istediğin yöne akamayacağım," demek. Sebep ne peki? Korku. Korkuyorum diye engelliyorum bu ilişkinin gelişimini ve bize getirebileceklerini. O zaman alacağın nasip de yok işte. Yerinde bütün gerginliğinle kalakalıyorsun. Zaten acayip sıkışmış hissediyorum ve bu hal her şeyimi etkiliyor.

En sevdiğim noktaya geliyorum, doktor dedenin yanına. Onun kabrinin biraz ötesindeki o kayada oturup okumayı, kafamdakileri doğru yerlere yerleştirmeyi yani vesveselerimi gerçeğe getirmeyi çok seviyorum. Şimdi de tam öyle bir karmaşa içindeyim. İçimde tuhaf ama bir o kadar koyu bir hüzün. Elsa da geliyor yanıma. Hemen yalıyor yüzümü. Gözlerim dolu dolu. Her şartta sevgi dolu Elsa'm. Olan ve durum ne olursa olsun hep önce, "Seni seviyorum," diyor, her zaman. Odağı, önceliği hep sevgi. Sevgiyi seçmeyen benim, Altan da seçti, o tüm açıklığı ile geldi, "Ben sevgiyim," dedi. Gözlerimi de dolduran bu ya! Artık iyi kötü buranın işleyişini de anladım. Kim oluyorsan onu yaşatıyor sana. Altan sevgi oldu ve bu yüzden yaşam onu sevgisiz bırakmaz, ben yok isem, mutlaka onun sevgiyi yaşaması için direksiyonu başka yöne çevirecektir. İşte bu düşünce beni deli ediyor. Altan'ı bir başka kadın, kız ile görmek... Bir başkasının öncelik sı-

ralamasında benim önüme geçmesi... Nasıl da aç bir çakal gibi, "Ben, ben!" diye atlıyor ortaya çakma kimliğim. "Her şey benim istediğim gibi olacak," diyen birer anti-yaşam direnişçisiyiz. Direnişimiz hep yok olmaya yönelik. "Eskisi gibi olsun her şey, değişmesin, benim istediğim noktada öylece kalalım." Nasıl da haksız, sevgiyi hak etmeyen, sorumsuzca bir yaklaşım.

Bununla yüzleştiğimde akşam yemek yiyemiyorum. Uzun bir zamandan sonra yine o gece çok zor, hatta sabaha karşı ancak uyuyorum. Sabah kahvaltıya oturmak istemediğimde Cemo kızıyor. "Saçmalama, yine mi açlık grevine başlıyorsun Lara Hanım?"

Gözlerimi deviriyorum bu hatırlatmaya ve onların isteği için biraz ekmek peynir yiyerek masadan kalkıyorum. Keyfim yok. Kendimle kavgam var yine, uzun bir zamandan sonra. Zihnim arada yine Altan'a giydiriyor: Ne Altan'mış, diye diye.

Öğleden sonra Leyla yanıma geliyor. "Ben biraz alışveriş için Bodrum'a ineceğim arabayla, gelmek ister misin?" diye soruyor. İstemediğimi, enerjimin olmadığını söylüyorum. Huysuzum ya.

Leyla, "Tabii canım, sen bilirsin," diyerek arabaya doğru yürümeye başlıyor. Hiç ısrar etmez. Hep sen bilirsin tavrında. Sorsan, "Senin yaşamın, senin sorumluluğun," der. Artık biliyorum. Bu yüzden birden kendime geliyorum ve arkasından beni beklemesi için sesleniyorum. Şu an aslında en çok ihtiyaç duyduğum Leyla gibi yüksek oluştaki biriyle olmak. Kadın nefes gibi, onunla olduğunda yükseltiyor seni. Hemen en hızlı şekilde hazırlanıp arabaya yanına oturuyorum.

"Hoş geldin," diyor.

Dağdan aşağı iniyoruz arabayla. Hava biraz daha ısındı son birkaç gündür. Mart ayının sonuna yaklaştık tabii. Önümüz bahar.

"Ne düşünüyordum biliyor musun? Seninle olmak nefes yapmak gibi. Sadece yanında olmak bile yükseltiyor beni."

Bana bakıp gülümsüyor.

"Ben buna 'nefes olmak' derim Lara. Oluşunla, nefesin insana getirdiklerinin kaynağı olabilmek. Özgürlük mesela. Nefes özgürleştirir değil mi? Ben bir insana özgürlük sunabilmeliyim o halde. Başka ne getirdi sana nefes mesela?"

"Öyle çok ki Leyla. Neşe oldu, sevgiyi hatırlatan oldu, kabul oldu, ah öyle çok ki."

"İşte bizim de insanlara bunları olmayı seçmemiz, önceliğimize almamız gerekiyor. Ben hep bu vizyonla ilerlerim. Ne büyük hediye bana demin yaptığın saptama. Demek nefes olabilmeye başlamışım, çok şükür."

Bir süre sessiz ilerliyoruz. Bodrum'a giden anayol oldukça sakin. Arada bir araba geçiyor. "Nefes olmak." Ne güzel bir tanımlama. Bu halimle tabii ki nefes olmaya filan çok uzak buluyorum kendimi. Sahi ben yine neden bu kadar düştüm? Hep Altan'ın yüzünden diye suçlamak için atlayan zihnimi dikkate almayarak aksine güzel olana odaklanıyorum. Oluş düştüğünde yukarı çıkarmak için öncelikle zihnin işaret ettiği "Neden yaşam ya da yaşanmın felaket?" konu başlıklı safsataları dinlemeyi bırakıp güzel olana, iyi olana, bolluk olana odaklanmak gerekiyor. Bu nokta çok önemli bir seçim anı. Her şeyi değiştiren anı. Bu yüzden hemen gözlerimle odaklanacak bir güzellik ararken bir duvarın üzerinden capcanlı, kendine has pembesi ile sarkan yeni açmaya başlamış begonvilleri fark ediyorum.

"Begonviller pespembe dolduracak her yeri yakında demişti Cemo," diye mırıldanıyorum.

"Tabii ya. Mevsim geliyor."

O sırada tam Bodrum'a inen yokuşun başında yer alan ve Cevat Şakir'in meşhur söylemini yansıtan büyük panoyu geçiyoruz. Yeniden okuyorum satırları:

Yokuş başına geldiğinde Bodrum'u göreceksin
Sanma ki buradan geldiğin gibi döneceksin.
Senden öncekiler de böyleydiler
Akıllarını hep Bodrum'da bırakıp gittiler.

"Ne kadar doğru," diye mırıldanıyorum. "Hiç dönmek istemiyorum buradan Leyla. Dönmeyeceğim de herhalde."

"Begonvilleri de o getirmiş, biliyor musun?"

"Kim?"

"Cevat Şakir. Namıdiğer Halikarnas Balıkçısı. Yurtdışından ısmarladığı tohumlarla palmiyeleri, mimozaları, begonvilleri ve daha pek çok bitkiyi Bodrum'a getiren odur. Belediyede bahçıvanlık yapmış bir süre, kendi imkânları ile getirmiş onlarca farklı bitki türünü. Bodrum'un çok sevdiği mavisine diğer renkleri o katmış adeta."

"Ne çok hizmet etmiş Bodrum'a her anlamda."

"İnsanın olayı o zaten canım Lara. Bizim hiçbir özelliğimiz kendimize hizmet için değil ki. Kendimizi bilmemiz hep, kendi gerçeğimizi, yani bize verilmiş o benzersiz özellikleri yaşama katıp, yaşamı 'ben olan o değer' ile zenginleştirmek. O zaman kendi değerimize şahit oluyoruz. Bu da bizi mutlu yani tam, doygun yapıyor. Bunu yapabildikçe de nasiplerimizi alıyoruz zaten. Yani yaşam bizi her alanda besliyor çünkü o zaten hep veriyor."

"Aslında bu dediğin çok önemli bir ayırım. Cemo ve bana analiz için gelenlere bakıyorum da insanların genelde analiz alma isteği hep kendi özelliklerini anlamak. Ancak bu anlama isteği, kendilerini yaşamda, yaşam şartları açısından yükseltebilmek için oluyor. Kim olduğumu bileyim ki yaşam şartlarımı yükseltebileyim, yaşamımı daha iyi yapabileyim. Parayı bulayım, aşkı bulayım, kendimi parlatayım vs. Hoş, bakınca işlemeyen insan her şeyi bunun için yapıyor. Başkalarından daha üste çıkabilmek."

"İşte bu da gerçeğinin, burada kim olmaya geldiğinin bilgisini, ayrılık için kullanmak kafası. Oysa kim olmaya geldiğimiz, Bir'e hizmet için. Onu ortaya koyabilmemiz diğerleri için. Sen o hizmeti verebildiğinde yani doktor dedenin deyimiyle can borcunu ödemeye başladığında, borç hanen silindikçe zaten yaşamdan alacaklı hale geçiyorsun ve yaşam da seni her alanda bollukta tutuyor."

"Evet, ben de bunu anlamasını sağlamaya çalışıyorum çalıştığım kişilerin. Bir de bana anne babalar çok geliyor ya çocukları için, çok seviniyorum buna Leyla, işte anne babaların özellikle anlamalarını istiyorum. Çocuğunuzun analizini çocuğunuzun diğerleri arasında öne geçmesi için değil, bu sözde yaşam mücadelesinde öne geçmeleri için değil, onlara kendileri olmalarında rehberlik edebilmeniz için alın. Çünkü olmaya geldiklerini oldukları zaman zaten yaşamda gerçekten büyüyecekler, bolluğu deneyimleyebilecekler, diyorum."

"Tabii, işte o zaman da bana göre gerçekten ebeveyn olabilecekler. Çocuğun olmaya geldiğini yaşayabilmesi için ebeveynlik. Onlar kendileri olduklarında zaten kendi yollarında en önde koşuyorlar. Zaten Laracığım çok yanlış anlaşılan bir söz var: 'Yaşam bir mücadeledir' deniyor ya. Evet doğru, yaşam bizim mücadele etmemiz için tasarlanmış, bunu zaten insan tasarımındaki mücadele edebilme kuvveti ile anlıyoruz, yüklenmiş bu özellik insana. Demek ki bu deney alanında mücadele gerekecek. Ancak işte zannedilenin aksine bu mücadele sahip olmak için değil, olmaya geldiğini olmak ve oluş basamaklarını adım adım çıkarak en nihayetinde Aşk olmak için. Olmaya geldiğinin tümüyle aşk olmuş versiyonu. Nasip olsun inşallah."

Aşk kelimesi geçince yine içime bir sıkıntı basıyor. Camdan dışarıyı seyretmeye başlıyorum Leyla'dan saklanmak istercesine.

"Ne oldu? Birden koptun."

"Yok bir şey Leyla, yorgunum biraz. Bu konulara dalınca bazen ağır geliyor."

"Aşk sadece korkana ağır gelir, gönlü korkusuzca açık olana, yani gerçekten sevene yük olmaz."

Gözlerim doluyor. Hatta daha beteri oluyor, o yaşlar gözlerimden aşağı inmeye başlıyor, tutamıyorum.

"Ah benim güzel kızım, gel seninle şu yat limanında yürüyelim biraz. Banklarda oturur sohbet ederiz."

Bodrum merkezde bir yere park ediyor. Hava çok güzel. Gerçekten de çıkıp yürümek iyi geliyor. Bir yarım saat hiç konuşmadan yürüyüp çay bahçesine geri dönüyoruz. İnsanlar aralıklı olarak tek tük oturmuş masalara. Kiminin önünde kahve, kiminin çay. Ama bardaklar kâğıt. Yüzler maskeli. Biz dışta kalan, nispeten diğerlerine uzak bir masaya oturuyoruz ve siparişi verene dek takıyoruz maskeyi ama karton bardakta çaylarımız gelince çıkarıyoruz. O hiç konuşmuyor, bana izin veriyor.

Çaylar geldiğinde özür diliyorum ondan.

"Neden?" diye soruyor.

"Bu halim için işte."

"Halinde bir tuhaflık yok ki. Belli ki bir konuda nasibinin ilk bölümünü almışsın, orayı aşmak lazım ama zihninin dayatmaları ile çarşafa dolanmışsın, debeleniyorsun ve çıkmaya çalışıyorsun. Gerçi şimdi numara yapamayacağım, konunun ne olduğunu da biliyoruz Lara. Önemli olan sen konuşmak istiyor musun? Karmaşada gibisin. Arzu edersen konuşuruz, yok dersen susarım."

"Ne konuşacağız? Konuşacak bir şey yok ki Leyla."

"Neden ağlıyorsun var mesela. Oradan başlayalım mı?"

"Neden ağlıyorum? Güzel soru." O an içime ilk kez samimiyetle bakınca öfkeden ağladığını itiraf ediyorum kendime. Neden öfkeli olduğuma bakınca da kaçamadığım için. "Sıkıştım, kaçamıyorum," diyorum.

"Neden kaçmak istiyorsun?"

"Korktuğumdan."

"Yani."

"Altan tabii. Onunla olan mesele."

Yine gözlerim doluyor ama bunu böyle itiraf etmek de bir rahatlatıyor beni.

"Bu meselenin ismi Aşk işte bir tanem. Öfkeyi yaratan da her zaman korkudur. Her öfkelendiğinde hemen neden korktuğunu bir sor kendine, öfkenin gerçek kaynağını bulursun. Şimdi gelelim bu konuya. Neden Aşk korkutuyor? Ne var orada seni sıkıştıran?"

"Leyla, ben âşık oldum, en tepeye çıktım, uçtum, gerçekten uçtum her anlamda ama gerçekte nasıl bir dolandırılma yaşadığımı çok ağır bedeller ödeyerek fark ettim. Ben uçtuğumu, mutluluğu bulduğumu zannederken adam beni dolandırıyormuş. İşte sap ile samanı bu kadar ayıramayan bir salak olarak 'Ben âşık oldum yine' söylemleri benim için komik oluyor. Güvenmiyorum. Ne kendime ne diğerine. Bugün böyle, yarın bakalım nasıl olur? Hem yaşı da küçük. Şimdi istiyor ama... Bir kere yere çakıldım ancak ayağa kalkabildim, şimdi sadece dengede durmaya çalışıyorum."

"Lara, bu dolandırıldım hikâyesini ve bundan kaynaklanan suçluluğunu yine mi masaya getiriyorsun?"

"Hayır ama niye bir daha biriyle beraber olayım ki? Hem belki bu hislerim de zaten onun baskısı ile, belki sevmiyorum da yani, baktığında, her şeyi bana o kadar ters ki."

"Ben sana tam tersini soracağım: Niye biriyle olmayasın ki Lara? Niye? Burası yükseliş âlemi değil mi? Bir yenilgide vaz mı geçeceğiz? Bir konuda istediğimiz olmadığında küsüp kendimizi olduğumuz noktaya mı göreceğiz?"

"Nasıl inanacağım? Ya biterse bu da?"

"Biterse biter Lara. Bitene dek yaşadığındır senin kazancın. Ama yalan olmuş ama gerçek olmuş, kazancındır. Kayıp yok, kazanç var biliyorsun. Bunu bile bile sen şimdi kendini dolandırmıyor musun? 'Sevmiyorumdur canım' diyerek gönlünün meylettiğine set çekiyorsun. O gönül oraya meylettiyse, vardır sebebi yolculuğunda, bunu bile bile kendini engelliyorsun. Bunun adı zihnin seni yönetmesidir canım. Pek çok insan işte böyle dolandırıyor kendini. Dürüstüm zannediyor değil, biliyorum zannediyor bilmiyor. Seviyorum zannediyor, sevmiyor. Yüksekteyim zanneden nasıl alçaldığını fark etmiyor. 'Gönül adamıyım' diye geçinen, nasıl gönül kırdığını görmüyor."

Gözleri dalıyor uzaklara, bir hüzün bir an yalayıp geçiyor o gözleri. Sonra hemen yine gülümseyerek devam ediyor:

"Dolandırıcılık ne Lara'm? Fayda sağlamak için kendini olduğundan başka göstermek değil mi birine? İşte o biri kendimiziz önce. Kendimizi bilmedikçe, kendi kendinizi dolandırıyoruz."

"Demin bir şey hatırladın sanki, bir hüzün mü yakaladım bir an sende?"

Gülümsüyor.

"Cemo çok haklı. Cin gibisin sen, hiçbir şey kaçmıyor."

Ben de gülümsüyorum yanaklarım biraz kızararak. Bu kadın bir değişik, övgüsü bile daha gerçek. Yani pek çok kişi bana "Cin gibisin" dedi yaşamımda ama hiç böyle hissetmedim. Gerçekten cin gibiliğim onaylandı sanki. Neyse.

"Hepimiz gerçeğe gelebilmek için darbeleniyoruz Lara. Zihnimizin o tanıdık hapishanesinde uyutmaya devam ettiğimiz için kendimizi, uyanış için tek şansımız yaşamın bu darbeleri. Gerçeğin darbeleri. İşte ben de bir zamanlar tam da nefes almışım, nefes koçu olmuşum. Geldi nasip. Uzun bir zamandan sonra nihayet beğeniyorum kendimi, yeni bir yolum, yeni bir amacım, giderek artan danışanlarım var. Ken-

dimi zihin dönüşümünde çözümlemeler yapmaya adadığım bir dönem. Çözmek istiyorum. Her geçen gün genişleyen nefesim beni daha yukarılara çekiyor ve sorgulamalarım da artıyor, arttıkça idrakler geliyor. Böyle bir dönem. Bir kartal olmaya başlamışım."

"Kartal olmak mı?"

"Kartal, dikeyde ilerleyen insan için iyi bir benzetmedir Lara. Bak hayvanlar âleminde, kartalların çıkabildiği yüksekliklere diğerleri ulaşamıyor. Bunun sebebi yüksek kapasitede nefes alabilmeleri. Neden dersen, göğüs kafeslerinin genişliği ile daha büyük ve hacimli hava keselerine sahipler, bu da kemiklerinin, uçuşu optimize etme yeteneğini kolaylaştırıyor ve verimini artırıyor. Bu yüzden çıkmış 'Kartallar yüksek uçar' lafı. İşte kendimi bir kartala benzetiyorum o ara. Sen misin benzeten. Kartal hikâyesi üzerinden geldi nasip."

"Nasıl?"

"Ben o zamanlar bir şişinmeye başlamışım farkında değilim. Çözdüm, diyorum, böyle giderim artık. Kendimi kartala benzetmeye başlamışım, bak, kibire bak sen. Tabii sen kartal olursan, ben de kartalın hikâyesi ile gelirim sana dedi yaşam. Bir karga veririm sırtına."

"Ne?" Gülmeye başlıyorum. "Leyla ne diyorsun anlamıyorum?"

"Kargalarla kartalın hikâyesini bilmiyor musun?"

"Hayır?"

"Aaaa, bak çok enteresandır. Kargalar en zeki varlıklardan biliyorsun. Zekâ küpü. Daha yüksekler çıkabilmek için kartalın sırtına biner. 'O nasıl olsa uçurur beni istediğim noktaya' diyor bak. Bir güzel yerleşirmiş sırtına, tutunurmuş. Onunla birlikte daha yukarılara uçmak için. İşte kartalın bu üstüne tünemiş kargadan kurtulabilmesinin tek yolu var, bak ne enteresan, yaşamda her varlık insanın idrakini artırmak için özelliklendirilmiş, insana hizmette."

"Nasıl kurtulacak sırtına binen kargadan? Çok merak ettim..." diye heyecanla soruyorum.

"Demin söyledim ya, kartal kartal olduğunda kurtulacak tabii. Kendi tasarımına uygun işlediğinde olacak. Her canlı gibi."

"Leyla bilmece gibi konuşma ne olur."

"Kızım, kartalın çıkabildiği yüksekliğe çıkabiliyor mu başka kuş? Kartal kanatlarını çırpa çırpa yukarı doğru çıkmaya başladığında, başka hiçbir şey yapmasına gerek yok, bir noktaya geldiğinde karga düşüyor sırtından kendiliğinden, çünkü nefesi yetmiyor o seviyede olmaya. Bak ne diyorum? Nefesi yetmiyor."

"Vay be!" Gerçekten yerimde şöyle bir doğruluyorum. Her şey kendisi olmaya mecbur.

"Yaaa, işte ben de öyle 'Ben kartalım' diye şişinirken, bir karga geldi çöktü sırtıma. Ama bu kartal görünümlü karga. Hah hah ha." Hiç anlamadım.

"Kartal görünümlü karga mı?" Ben de gülmeye başlıyorum.

"Tabii, kendini öyle başka, yükseklerde uçan biri gibi gösteriyor. Bak, ben bir gün Taksim'de büyük bir kitapçıda kitap arıyorum. O ara diyorum ya takmışım bu zihin işini çözeceğim diye, okuyorum, araştırıyorum. İşte birden bir ses yanı başımda, 'Ben bunu okumanızı tavsiye ederim, ilginizi çekecektir.' Döndüğümde oldukça hoş bir adam, elinde bir kitap bana uzatıyor. Tanıştık, başarılı, isim yapmış bir psikiyatrist. Aman ne kibar, ne hoş. Giyimi, kuşamı, oturuşu, kalkışı, kültür desen deniz derya. Bir anlatırdı ağzım açık dinlerdim. Onca zaman sonra yaşama çıkmış ben, nefes almış, kendince, kendi elleriyle kaza kaza dönüşüm yolunu kendine açmış olan ben, işte, dedim, geldi."

"Ah, bilmez miyim o hali?" Bir an içim bulanıyor.

"Yaa, nasıl da biliyoruz değil mi hayalimizdeki putumuzu? Nasıl da görünce tanıyoruz."

Başımı sallıyorum.

"Neyse, nasıl muhteşem geldi bana adam. Hayranlık hemen aşka dönüştü. Ne kadar ileri derecede bir narsist olduğunu aylar sonra ancak anlayabildim. Adım adım yansıttı kendi sapmış işleyişini bana. Önce beni hayran bıraktı kendine, sonra bir şekilde acındırıyorlar ya kendilerini 'her şeyim var yaşamda ama aşkı bulamadım bir tek' masalını sürdü önüme. Ben, 'aman da o ben olacağım işte' diye adama paspas olmalar... Uçurdu beni, nasıl bir sevgiye boğmak, hani bu nasıl sevilmektir diyorsun ve sonra da... yok. Yok oldu. Öyle birden puf! Üstelik de bir gün önce, Murat da benim oğlumdur, filan diyerek, benimle ortak bir yaşam kurmaktan söz etmeye başlamış düşünebiliyor musun? Adam yok oldu. Ne telefonu açıyor ne mesaja cevap veriyor. Günlerce çıldırdım, ağladım. Sonra bir gün ofisine gittim dayandım, sekreteriyle savuşturdu beni. Ne kadar acı çektiğimi anlatamam. Sonunda nefesti, zihin dönüşümü idi kalktım ayağa. İkna ettim kendimi, içim dağlanarak vazgeçtim tüm hayallerimden ve yaşama devam etmeye başladım. Ne oldu biliyor musun? Birkaç ay sonra yeniden çıktı piyasaya. Yapamadım sensiz filan. Hadi dedim adam korktu, otistik çocuk filan, yeniden kabul ettim, yine uçtum, sonra yine yok oldu. Sonra yine geldi. Kaç kere yiyebilirsin aynı zokayı Lara? Ben üçüncü gelişte uyandım. Anladım ki bu adam, bana değil, bende yarattığı o etkiye âşık. Onun kendini yukarıya çıkarışı, seçtiği hedeflerinde yarattığı etkiyle oluyor. Ama mutluluktan uçurarak, ama ağlatarak. Öyle *high!* oluyor adam. Kendini öyle değerli görüyor. Etkileyebilmek önemli onun için. Eminim başkaları da vardır. Beni her çıkarıp indirdiğinde bir daha zevke geliyor. Kendine, etkisine hayran olma arayışında. Yazık, psikiyatrist olmuş ama kendi hastalığını göremiyor. Ya da görmek istemiyor. Neyse, biz kendimize gelelim. Nihayet anladım ki bu adam benim zannettiğim kartal değil, o olsa olsa kartal görünümlü bir karga. İşte o zaman da bir kargadan kurtulmak için yapılması

gereken şeyi yaptım. Bir karganın sırtıma binmesine sebep olan ne varsa zihnimde, onları iyileştirdim ve kendimi yükselttim. O da düştü benden ve geçmişe karıştı."

Yerimde şöyle bir arkaya dayanıp bu kadına bakıyorum. Öyle şeyler söylüyor ki, öyle şekilde söylüyor ki bütün bedenimden yükselmek isteyen bir ateşi hissediyorum. Farkında olmadan iki elimle oturduğum sandalyenin kenarlarına tutunmam bu yüzden olsa gerek. "Tutunalım, uçma tehlikesi var" gibi. İşte bu tutunalım diyen korkuyu aşabilmek meselesi.

"Leyla sana gerçekten ne diyeyim bilmiyorum. Kelimenin tam anlamıyla yine şoka girdim. Nasıl bir yürümektir bu? Nasıl da ne olursa olsun yine ayakta kalmak ve devam etmektir."

"Başka bir şans var mı Lara? Ben bu yolu samimiyetle seçtim kızım, bana bu kadar çok vermek isteyene, her gün daha da genişleyen bir kap yapabilmeyi seçtim gönlümü. Bir gün düşüyorum, bir gün kalkıp yürüyorum. Yol böyle yürünüyor zaten. Ama kaçmak, ama saklanmak, ama idare etmek, ama sorumsuzluk bunlar haksızlık Lara bu büyük Aşk'a. Ben hak etmeyi seçtim. Benden rehberlik alan herkese de aynını öğütlüyorum. Bu yol teslimiyetle yürünür. Emin olacaksın. Her şey senin için oluyor. Bitti. O zaman korku giderek sisteminde yerini sevgiye bırakır."

Birer çay daha söylüyoruz. Benimle işi bitmedi çünkü hatta yeni başlayacak ama benden bekliyor. Ne çıkarım yaptığını paylaşmamı bekliyor. Sonunda sessizliği bozuyorum.

"Ben korkuyorum, buraya getiriyorsun lafı değil mi?"

"Laf kendiliğinden oraya geliyor yavrum. Sevginin yokluğunda ortaya çıkar korku. Sevemediğinde korkarsın. Bak bu da çok yanlış anlaşılıyor. Seveniyorum çünkü korkuyorum zanneder zihin insanı. Hayır, sevemediği için korkar. Sen de sevemediğin için korkuyorsun."

"Nasıl yani? Anlayamadım?"

"Bak öncelikle biz bu deneyi, sevgiden ayrı düşmüş, ışıksız kaldığımızı zannettiğimiz bir ortamda yapabilirdik. Bu yüzden deney alanında gerçekten perdelendik. Ondan ayrıyız zannediyoruz. Ayrı bir benliğimiz var zannediyoruz. İşte bu ayrı kalma inancı ile aslında sevgiden ayrı düşmüş oluyoruz. Sevgisiz-lik. Sevgisiz kalmak. Bu da korku denen duyguyu yaratıyor. Korkan kalpler mühürleniyor. Hatırla, 3-7 yaş arası cennetten kovuluyoruz biz. Sevgiyi alamadığımıza inançla korkuyoruz. Hep sevgiyi arıyoruz, hep sevilmek, değer görmek istiyoruz ama biz gönülün kapısına barikat oluşturmuş korkularla zaten sevemiyoruz. Neden var bu barikatlar? Kalp kırılacak diye."

"E, tabii. Emin olmak istiyorsun."

"Senin gibi değil mi? Benden genç, beni bırakmayacağından emin olmam lazım, olamıyorum, korkuyorum."

"Ama olabilir olamaz mı artık kimse kalbimi kırsın istemiyorum, üzülmek istemiyorum yine..."

"Kalp kırılmaz Lara!"

Sesinin yükselişiyle zıplıyorum yerimde.

"O kırılan senin çakma benliğindir ancak. Kabuk kabuk parçalanarak dağılır. Korkuların da bu çakma kimliğin korumasıdır zaten. Gönül, ah kulun gönlü çok kıymetlidir yavrum, onun sahibi bellidir. Kalp kırılmaz, kalp vakit geldiğinde O'nun tarafından, onun eli ile yarılır ancak ve genişletilir, daha çok sevgiyi alabilsin diye. Bu gereklidir. İşte nasibin ilk basamağı dedik ya. Onun eli gelir yarar gönlünü, ah acır tabii, ah yapamayacağım zannedersin de, doğru ilerlersen, emin olursan, nasibinin ikinci bölümünü de alırsın. Sonra da o genişlemiş gönlünle gerçeği bilir, yaşar, şükredersin."

"..."

"Bu yüzden sen sen ol, korkuları tespit ettiğinde onların gönlün kapılarının önüne yığılmış barikatlar olduğunu hatır-

la. Onları atacağız ki gönül kapıları açılsın bir bir. Gönlümüz genişlesin."

"Ben yapamıyorum."

"Saçmalama, bak sana yol göstereceğim. Şimdi söyle bana, Altan ile ne olsun istiyorsun?"

"Nasıl yani"

"Yani senin istediğin olacak desem ne istersin?"

"Ne bileyim, şu içimdeki sıkışma bitsin isterim. Onunlayken bu baskı olmasın isterim. Öyle bana hadi artık kavuşalım halinde bakmasın, dost olalım isterim. Gerçekten âşık mı bilmek isterim. Âşıksa hep beni sever mi?"

"De ki sevecek, garantiledik."

"O zaman onunla olmak isterim tabii. Ben de seviyorum aslında..."

Leyla gülmeye başlıyor birden. Susuyorum. Biraz bozuluyorum hatta gülmesine.

"Dur, dur bozulma. Bak farkında mısın? Derdim diye baktığın bu konuda nasıl da ne istediğini bile bilmiyorsun. Zihin insanı böyle işte. Hedefin yok Lara. Hedef olmazsa niyetini odaklayarak onunla birleşemezsin, insan olmanın gücünü alamazsın, savrulursun böyle bir o düşünce bir bu düşünce, şöyle olsun yok ama böyle olursa da böyle olsun. Zihin işleyişi budur ve huzursuzluk, korku yaratır tabii. Bak şimdi beni iyi dinle: Ne görüyoruz? Yaşam bana gönlümü genişleteyim yani daha çok sevgi olabileyim diye bir nasip getirmiş. Altan konusu olarak gelmiş bu. Korkuyu hissettiğim anda bir kere bu çatışan hedefleri birleyeceksin. Çatışan hedefler olamaz. Çatışan hedefler korku ile kurulmuş zihin dünyasının gaz çıkarışıdır. Düşünüyorum zannedersin ama orada gaz çıkarır gibi, bir öyle ama sonra ya böyle ise, olursa... diye diye o korkulu dünyadan işleyen zihin işleyişi vardır sadece. O da senin oluşunu giderek düşürür. Bak nasıl huysuz oldun son

günlerde, yemek yemiyorsun, tuhaf haller. Çünkü tek dert bu gaz çıkarmalar karşısında sözde nasıl güvende olabilirim arayışını sonuçlandırmak. Korku ile belirlenen stratejiler, sapmış bir işleyiş."

"Evet, kabul etmeliyim ki aynen böyle. Ne, ne istediğimi biliyorum ne de ne yaptığımı. İçim iyice sıkılıyor. Bu böyle gitmez. Bir çare bulmalıyım. Leyla, ne yapacağım?"

"Lara'nın ne yapması gerekiyorsa deneyinde ilerlemek için onu. Bana mı soruyorsun? İnsan tasarımını hatmetmiş olan sen Lara Hanım, doğru karar var mıydı yoksa benim için doğru karar mı demek gerekiyordu?"

"Benim için doğru karar. Her tasarımın yani her insanın yaşam amacı, buraya sunacakları farklı. Benim için doğru olan senin için olmayabilir."

O kadar ezik hissediyorum ki bu kadının karşısında o anda bildiklerimi sıralıyorum.

"Bravo. O halde söyle bana, benim için doğru kararı kim bilir?"

"Can. Yani senin işletim sistemin."

"Onun da merkezi neresi?"

"Gönül."

"Bak gördün mü? Gönül ne derse o. Ama burada şu çok yanlış anlaşılıyor. Öyle yüreğinin götürdüğü yer taklidi yapan zihne dikkat. Gönül sevgiden işler. Sevgi programlamıştır onu. Dolayısıyla onun kararları hep sevgi titreşimini yayar. Bunu da bedeninde 'her şey yolunda' hali ile hissedersin. Şimdi söyle bana: Altan'a gidip, 'Gel dost kalalım, bu konuyu kapat,' dediğinde her şey yolunda mı?"

"Hayır. Karnıma yumruk iniyor sanki."

"Peki korkularını bir tarafa bıraktın ve 'geldim' dediğini varsay ona, nedir durum?"

Gözlerim doluyor.

"Sanki her şey oturuyor içimde," diye mırıldanıyorum. "Üstelik biliyorum da cevabı Leyla çünkü tasarımının doğru işleyişinden de biliyorum. Ama işte korku, haklısın."

"Sen cana, yani tasarımının işleyişine bak Lara. O seni, senin için doğru kararlarla olmaya geldiğini olmaya götürür. Demek ki Altan ile birlikte olmaktan alacağınız vereceğiniz var. Emin ol. Korkacak bir şey yok ki, biliyorsun her şey senin için. Ama kaçarsan, kaçabilmek var mı? Yaşam yine getirecek aynı kapıya. Akıl kullan kızım. Hep sevgiden işle, korkudan değil. O zaman gönlün açılır ancak. Yaşamamız için önümüze konulmuş yaşam planından kaçarak nasıl gönlü açabiliriz ki? Saklanarak olur mu sanıyorsun? Hem bu yolu yürümek istiyorum hem pardon ben bu geleni beğenmedim kaçacağım olur mu?"

Altan'dan kaçmayı bırakmak, ona açılmak, hatta evet, onunla olabilme ihtimalini içimde yaşadıkça oldukça rahatlıyorum. Sistem o karmaşadan sıyrılıyor sanki. Ne acayip insan bedeni ve işletim sistemi. Resmen konuşuyor seninle. 'Senin şimdi gitmen gereken yön bu,' diyor. Yaradan'ın programladığı bu. Bu deneyimden geçmen gerek. Hata yok bu sistemde, keşif var. Nerede seni yükseltecek keşifler nasipse sana yaşam seni oraya yönlendiriyor.

"Önümüze konandan kaçarak olmuyor gerçekten. İstediğin kadar düşün. Olmuyor," diyorum.

"Olmaz çünkü amaç, ana amaç, senin gerçek dışı inançlarla, onların yarattığı korkularla kapanmış, önüne korku barikatları yığılmış gönlünün kapılarını açmak. İnsan böyle aşka yükselebilir ancak."

"Bende barikatlar kat kat herhalde. Nasıl olacak bu iş, öylesine kazık gibiyim ki. Zaten öyleydim, şimdi bir de bu yaşadıklarımla..."

"Gönlü ancak yaşamla birleşerek açabilirsin Lara. Düşünceyle değil. Yaşayarak. Yaşam ile birleşerek. Yaşam gelir, sen de ona Lara olarak cevap verirsen bu doğru işleyiştir. Zihinle tep-

ki vererek olmaz. Biz burada onun sevgisini hak edebilmek için varız ya, bunun olabilmesi için onun bize verdiği yaradılış üzerinden, onun özelliklerini açığa çıkarmamız lazım. Yaşamla, olmaya geldiğin Lara olarak birleşerek. Gönül açılması budur."

"Söylediklerinden anladığım kadarıyla, 'gönül açılması' diye programlanmış bir işleyiş var insanın tasarımında."

"Evet ve biliyorsun zaten ama bildiğinin farkında değilsin. Hatırla insan tasarımında, gönül merkezindeki kapıları. Hepsi bir özelliktir açılmayı bekleyen. Plan neydi? Kalbi korku, ayrılık inancı, suçluluk ve bunlardan türeyen haller ile taşlaşmış zihin insanının nihayet uyanıp, 'Varım' diyerek hak edebilme sorumluluğunu alması. Bunu yapabildiğinde oluşunu yükseltebildikçe ikinci bölüme gelir dönüşüm yolculuğunda, gönülün ana kapısına varır. Neydi ilk kapı? Ne diyecektik biz? 'Ben bilirim' diye şişinerek geldiğimiz dönüşüm kapısında, ne diyerek geçebilirdik dönüşüme?"

"Bilmiyorum. 'Ben bilmiyorum.' Ah, masumiyet kapısı."

"Tabii ya, çünkü o çocuksu masumiyete gelmeden O'nun karşısında, nasıl geçiş yapacaksın? Çocuğun masumiyeti 'Ben bilmiyorum' demesinden gelir. Bakar yaşama çocuk, bilmek isteyendir. Sorandır. 'Ben bilirim' dediğinde masumiyetini kaybeder. Kendi cevapları ile yaşamaya başlar, daha doğrusu yaşayamamaya. İşte zihin insanı yaşamı boyunca ortaya saçtığı 'Ben bilirim' hallerinin ne kadar işlemediği ile ilgili nihayet dize geldiğinde, ancak 'Ben bilmiyorum, sen bana göster' diyebildiğinde ilk kapının kilidi o masuma açılır. Kişi olmaya geldiğini olmaya teslim, zihninin değil de gerçek öğretmeni Rabbinin yönlendirişi ile oluşunu yükseltebilmeye devam edebildikçe de gönül kapılarının teker teker kilitleri açılır. İnsanın cehenneminden kurtuluş planı böyle."

"Gerçekten hayranlık duymamak elde değil bu plan karşısında."

"İşte öyle hayran ola ola aşka düşüyorsun sonunda. Bak şimdi, nasıl açılıyor gönlün kapıları: Yürümeye başladıkça kişi bu yaşamda nasıl fark edilir? Daha canlı olur, dirilik! Sonra daha yönünü bilen olur, daha şefkatli olur, çünkü farklılıklara kabul veren olma özelliği açılır ve kendini de olmaya geldiği gibi kabul eder işte, öz sevgi açığa çıkar. Ben sevgiyim. Daha da yükselebildiğinde 'Ben gücüm' diyebilir çünkü artık onunla bir işlemeye başladığından gücünü idrak etmiştir. Yargılamaz, tövbeler. Gerçeği görür, herkesin zihninde debelenişini ve aslında herkesin birbirine hizmet edişini. Bağışlayıcılık özelliği açığa çıkar. O zaman Bir'e hizmet etmek ister. Nihayet yaratıcılığını idrak gelir. Burada kendi benzersiz ifadesi ile her an ol deyip olabildiğini yani hak edebileceğini bilen olur. Bak şimdi dikkat et açılan kapılara: Ben sevgiyim, ben şefkatim, ben gücüm, ben canlıyım, ben bağışlayıcıyım, ben verenim, ben yaratıcıyım."

"O'nun özellikleri!" diye hayranlıkla karışık bir hayretle cevaplıyorum. "İnsan tasarımında en aklımı karıştırmış olanı bu gönül denen merkezdi -ki ana komuta merkezimiz diye anlatmış doktor dede- ne güzel açıp önüme koydun Leyla. Beynimin içinde havai fişekler patlıyor adeta."

"Tabii ya. Ne demiş? *Ben yerlere göklere sığamadım, mümin kulumun gönlüne sığdım.* Neden? Çünkü gönül inşallah tamamen açıldığında sadece O olur, çünkü canım, benlik kalmaz. Ben O'yum olur. Kişi, kendisine verilmiş o benzersiz hazineyi kullanabilen, Onun özelliklerini o tasarıma indirmiş gerçek bir insan olur. Nasip olsun bize de inşallah Lara'm, her gün gayretimiz o yol üzerine işte."

"*Ben Hak edenim* oluyor hepsi birleşince değil mi? Çünkü O'nunla tümüyle bir oluyor gönül, ayrılık kalmıyor değil mi?"

"Aynen. Hak etmek bu işte. Hak etmek demek, ona değer, yani ona layık olmak değil, zaten O'ndan olduğunu deneyim-

leyerek anlamaktır. İyileşebildikçe gönül açılır, sevgi titreşimi yükselir ve ışığımız artar. Bu, bir kabın genişlemesi gibidir, gönül kabı işte ve böylece aşkın verdiklerini, yani sevgiyi, bolluğu, huzuru, neşeyi, gücü, şefkati daha çok alabilmemiz demektir. Onları, o halleri bedene, dünyaya indirebilmemiz demektir. Oldurmaktır. Neyi? Adım adım O olmayı. 'En-el Hak' iddiası budur işte kızım. Haşa, Yaradan olduğunu iddia değildir Hallac-ı Mansur'un söylemi. Kendisi o kata gelmiş, gerçek bir insan olmayı giyinmiş ve bu idrakini paylaşmak gayesiyle çıkmıştır ortaya. *O'nu hak ettim. Bende O'ndan başka bir şey kalmadı*, demek istemektedir aslında."

"Leyla, gerçekten sana hayranlık duyuyorum. Nasıl çözümlemeler bunlar ve nasıl da insan tasarımı ile örtüşüyor? Yani deli çıkmamak mümkün değil! İnsan tasarımında bu anlattıkların yani insanın yükselişinin planı aynen mevcut, şu an tümüyle idrak ediyorum, kapı kapı verdin gönülün açılmasını. Sen anlattıkça ben oraya da bağlıyorum ve inanılmaz."

"E, biz Cemo ile niye bir araya getirildik sanıyorsun? Ben zihin dönüşümü ve nefesle yürümeye çalışırken onun üzerinde çalıştığı bu ilmi görünce... biz de az delirmedik bunları çözene dek. İşte Cemo'm hep der ya, *önce deli derler, sonra derviş*, delire delire bu yol..."

Kıkırdıyoruz.

"Tamam, senden ders programını aldım. Leyla, nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum sana, size. Minnettarım. Haklısın, kaçarak, korkarak bu yol olmuyor. Samimiyetle gelen ile birleşmek lazım."

"Hayatım zaten o kapılar açılsın diye işliyor yaşam. Sana ona göre adım adım getiriyor. Bizim tek yapmamız gereken önümüze gelenin bizim için ve biraz daha iyileşmemiz için olduğuna emin olarak kendimiz olmayı seçmek."

O sırada telefon çalıyor. Arayan Cemo.

"Merak etme canım benim. Lara ile biraz derinlere daldık, işleri halledip geleceğiz birazdan. Ben de seni çok seviyorum, haydi görüşürüz."

Gülümseyerek kalkıyorum masadan. O anda içimden bir niyet yükseliyor, ben de bu kadar içtenlikle, sıcaklıkla, gerçeklikle, hesapsızca birine seni seviyorum diyebilmeyi, bu denli sevebilmeyi niyet ediyorum.

Anlamak tamam, bilmek tamam ama idrak ettiğini yaşama geçirmeden olmuyor dönüşüm. Ben de Leyla ile üç gün evvel yaptığımız konuşmanın bende yarattığı sarsıntının artçı dalgalarıyla mücadele ediyorum. Mücadelem idrak ettiklerimi yaşamıma yansıtabilmek için. Bazen çok kolay oluyor dönüşümde gerçeğe geçiş ama bazen de zorluyor insanı. Zorlanmanın sebebi korku tabii. Ne çok korkuyoruz korkmaktan. Korku karşısında adım adım ilerlemenin daha doğru olduğunu gördüm, küçük adımlar. Her bir adımda seni korkutan bir inancı daha temizleyerek ilerlemek. Her seferinde bir adımda daha zihninin dediğini değil de gönlünün meylettiği yöne gidebilmek. Bu yüzden ben de adım adım artık ne olduğu apaçık olan seçimimi yaşayabilmek için ilerlemeye çalışıyorum. Öyle farklı korkuları üzerime salıyor ki zihnim. *Adam senden genç, hem öyle ağır biri de değil, deli dolu bir şey, sıkılır senden. Çektiğin kayıp acısını unutma, yine mi yaşayacaksın? Kendi kendini yeni ayağa kaldırdın, bak şurada sessiz sakin bir yaşamını ancak kuruyorsun, ne gerek var?* Hep *ne gerek var çünkü sonu olmayacak* senaryoları. Bu düşüncemc de baktım. Sahi, bir ilişkinin sonunun olması nedir? Çok uzun sürmesi mi? Gerçeğin gözünden bakarsak kesinlikle değil zira bu yaşam programında yükselebilmemiz için kimin gelmesi gerekiyorsa geliyor ve kimin gitmesi ge-

rekiyorsa da gidiyor. Üstelik bu gelmeler ve gitmeler de tam vaktinde oluyor. Gelene ve gidene direnmek bize kazanç getirecek bir durumu aksine aşağı iniş için kullanmamıza sebep oluyor. Bakıyorum da kendi halime, Altan ile son görüşmemizden beri kâbus gibi oldum yine. Oluş yerlerde. Kendinden şüphe, ondan şüphe, hem kendine hem ona öfke. Ki bunu bile kullanıyor zihnim: *Bak gördün mü erkek meselesi çıkınca bütün yolculuk dağıldı, dengen bozuldu, ne gerek var?*

Ama çok şükür artık biliyorum ki *ne gerek var, neye gerek var* ve *ne zaman gerek var* sorularını cevaplayabilecek olan ben değilim. Benim işim emin olmak ve yaşama açtığım gönlümle, gelene karşılık vererek ilerlemek. Bu yüzden adım adım emin olarak ilerleyebilmek için zihnimin saldığı korkular ile çalışıp onları şifalandırıyorum. Henüz harekete geçemedim ve geçmeyince işte, dönüşüm olmuyor. Dönüşüm, idrak ettiğini önce sistemine, sonra yaşama yansıtabildiğinde gerçekleşiyor. Yani idrakle oluşmaya başlayan yeni düşünce biçimini, oradan kaynaklanan yeni duygularla ortaya çıkan yeni oluşunu, söz ya da hareket olarak ifadeye geçebildiğinde oluyor. Hep böyle yürüyebiliyoruz ancak. Yoksa anladım deyip eskisi gibi düşündüğünde, hissettiğinde ve davrandığında Altan'ın dediği gibi ancak kurbanını semirtiyorsun. İşte ben de tam o yeniye geçebilme noktasında uygun anı beklediğimi söylüyorum sürekli kendime ama o uygun an da gelemiyor. Çünkü Altan gelmiyor.

Elsa ile akşamüstü köy marketine yaptığım yürüyüşten dönerken bir yol bulabilmeyi diliyorum. Bazen öfkelenir gibi oluyorum, madem o kadar önemliyim, neden aranmıyor, neden bana bir bilgi vermiyor diye alıp telefonu öfkemi ona çarpmak istiyorum gibi geliyor ama bu isteyenin ben olmadığımı biliyorum. Sadece kendimi yetersiz, eksik hissettiğimden ortaya çıkan enerji arayışı bu kurbanın. "Bir sıvasam baştan aşağı ne iyi hissedeceğim" safsatası.

Çok şükür artık biliyorum. Bu eksiklik inancımı böyle dışarıya tepki vererek dolduramayacağımı biliyorum, üstelik doldurabileceğim doğru kaynağı da biliyorum. "Ben yetersiz değilim biliyorum, öyle olmadığımı yaşayabilmem, kendi gerçeğimi ifade edebilmem için bana yol göster." Seçimim bu. Yardım istiyorum. "Bana yol göster, ben korkumu aşarak gerçeğimi yaşamak istiyorum. Korkuyu değil, sevgiyi seçiyorum. Sen bana fırsat ver," diye doğru kaynağa dönüyorum çünkü burada yalnız olmadığımı biliyorum. O zaman bedenimdeki o huzursuzluk, o dalgalanma bir anda bitiyor.

Bunu her yaşayışımda hayret ediyorum, nasıl da beden ve işletim sistemi doğru yola girdiğimizde rahatlıyor. Zihne kapıldığımızda nasıl da sıkıntı içinde daralıyor. Bu yüzden çok şükür ki bedenimiz en önemli navigasyon aracımız. Gerçekte miyiz, değil miyiz hep gösteriyor. O'ndan güç istemek de gerçeğe doğrudan geçişi sağlıyor. "Ben hazırım, bana fırsat ver," demek. Çünkü dönüşüm yolcusu talep etmeden, sorumluluk almadan olmaz, olamaz.

İşte ben de yanımda Elsa ile yürürken kendimi duygusal anlamda halen son derece çelimsiz bulsam da bunu aşabilecek o gerçek güce erişimim olduğunu biliyorum. Bu yüzden öfkeyle tepki verip oluşumu iyice aşağılara düşürmek yerine, gerçeğe yönelmeyi seçiyorum. Çelimsiz kelimesi gerçekten de şu anki oluşuma çok uygun, sanki gücüm yok. Hani bir hamle yapmak istiyorum ama yetemiyorum, zayıf kalıyorum gibi. Bu da öyle bir konu ki, benden başka kim ne yapsın? Hani karşıma gelse Altan, burada olsa bir derece de, şimdi adam gitmiş İstanbul'a ben ne yapabilirim gün saymaktan başka! Bekleyeyim diyorum, o da olmuyor. Bir telaşım var. Telaşım biraz da onun yüzü gülsün diye aslında. Son görüşmemizde o kadar anlamaza yatıp yok saydım ki bana yaklaşma çabalarını, ben ittim onu biliyorum oralara. En azından dürüst olsaydım...

"Hadi gel Elsa," diye evden içeri giriyorum. Nisan ayı geldi, duydum ki İstanbul'da filan pandemi etkisi hafta sonu kapanmaları ile devam ediyormuş. Biz en azından burada rahatız. Köyde pek fazla takılan yok artık konuya, maskeler bile daha az göze batar oldu.

Akşam yemeğine kadar zorlanarak da olsa çalışıyorum. Akşam yemeğindeyken biz, yardım geliyor. Yemeğin ortasında, tam da biz hararetli bir şekilde bu pandeminin sonuçları üzerinde konuşuyorken birden Cemo'nun telefonu çalıyor. Telefon Cemo ile benim aramda olduğundan üzerinde yazan ismi görüyorum. Altan arıyor. Cemo telefonu alıp dışarı çıkıyor. Bu da bozuyor beni açıkçası. Beni sanki dış kapının mandalı gibi hissettiriyor. Yani Altan aradığında otomatik olarak ben açmalıydım. Ya da "Altan arıyor, bak Lara," hatta, "Sen aç telefonu," olabilirdi. O an yükselmeye çok meyil etmişken hemen gerçeğin kılıcıyla kesip durduruyorum bu yükselişi: *Aşk olsun*. Ben sorumluluk aldıkça olacak, biliyorum.

Cemo içeri geliyor. Leyla da, ben de ona bakıyoruz heyecanla.

"Selamı var Altan'ın," diye karşılık veriyor beklenti dolu yüzlerimize. "Anlaşma olmuş, çok sevindim. Güzel bir kazanç oldu çocuğa, çok mutlu."

"E, ne zaman dönecekmiş?" diye soruyor Leyla, bana yardım için, biliyorum.

"Gelmiş, burada. Geldiğini haber vermek için aramış," diyor Cemo, öyle kayıtsızca bardağına su koyarken.

Yemek gırtlağımda kalıyor. Öksürmeye başlıyorum. Leyla gelip sırtıma vuruyor. Nefesim sıklaşıyor biraz, gelmiş ve bana ulaşmaması... kaybetme, o unuttuğum kayıp hissiyle karşı karşıya getiriyor beni. Hemen nefesime odaklanıyorum. Leyla yardımcı oluyor.

"Ne oluyor Leyla? Kızım iyi misin?"

"Dur Cemo, dur canım, bir şey yok, Kızımız şok oldu biraz, hepsi bu."

Nefes alıp vererek sakinleşiyorum. Herkes yemeğine geri dönüyor.

Ama ben yiyemiyorum. Bir süre sonra yemediğimi fark edip bana bakıyorlar. Artık ancak gerçeği söylemenin beni kurtaracağını biliyorum. Bu yüzden samimiyetle dökülüyor kelimelerim:

"Ben ne yapacağımı bilmiyorum."

"Hangi konuda?" diye soruyor Cemo

"Cemo hangi konu olabilir, *come on*," diye haşlayarak uzanıp elimi tutuyor Leyla.

"Ha, anladım," diyor Cemo.

"Beni sormadı mı Cemo?"

"Sordu tabii."

"Ne dedi?"

"İyi mi dedi. İyi dedim. İkinci açlık grevine bağlayacaktı, Leyla döndürdü demedim. Dese miydim acaba bu durumda, onu da bilemiyorum?"

"İyi, bana bozuk değil yani?"

"Niye olsun? Selam da söyledi sana."

"..."

"Kızım yapılacak şey belli, bize samimiyetle kendini açtın, ona da aç," diye araya giriyor Leyla.

O an bu konuşmaları yaptığım ve insanları da bu saçma sapan yeni yetme hallerime mecbur bıraktığım için gerçekten kendimden utanıyorum.

"Neyse, kusura bakmayın böldüm yemeğinizi. Biz yemeğe devam edelim," diyorum.

Zar zor yemeği yemeye çalışıyorum. Bedenim bir yöne doğru koşmak isterken onu bir masaya mıhladığımı bilincindeyim. Nasıl da direniyoruz yolumuza. O an gerçekten çok saçma geliyor bu halim. Birden bir güç geliyor içime, müsaade isteyip verandaya çıkıyorum. Elsa da yanımda. Bir zamanların

burnu büyük, kimseyi beğenmeyen Lara'sı, heyecandan dışarı çıkacakmış gibi atan kalbimle bir süre kalakalıyorum. Sonra böyle bir gün daha geçirmek istemediğimi fark ediyorum. O an bunu çok net biliyorum. Ne olacaksa olsun. Bu gece uyumak istiyorum.

"Hadi gel Elsa."

Kararlılıkla Altan'ın evine doğru ilerlemeye başlıyorum. Elsa nereye gittiğimizi anlayınca hızlanıyor ve yaklaştığımda onun bahçede oturduğunu ve telefonda konuştuğunu fark ediyorum. Olduğum yerde kalakalıyorum. Ama Elsa durur mu? Koşuyor bahçeden içeri. Altan, Elsa'yı fark edince bir eliyle onu seviyor ve gözleriyle etrafı taramaya başlıyor. Hemen beni görüyor tabii. Ben şoklanmış gibi kaskatı duran halimle nasıl bir görüntü verdiğimi bilmiyorum. Ama elimde değil, o anda kımıldayamıyorum. O da bir yandan konuşuyor, bir yandan beni süzüyor. Sonra kapatıyor telefonu. Bana bakıyor hâlâ ama birden o koca gülümsemesi yayılıyor yüzüne. O en çok sevdiğim gülüşü.

"Lara, orada durmaya devam edecek misin? Hadi gelsene."

Ben birden yeniden elektrik verilmiş gibi hareketleniyorum.

"Müsait misin bilemedim," diyerek bahçeye giriyorum. "Hoş geldin demek istedim."

O sırada Elsa üstüne zıplıyor Altan'ın. Her zaman çok nettir ilgi talebinde ve gösterisinde. Elsa varsa ortamda öncelikle o sevilmelidir çünkü o bir prenses olduğunu bilir. Öyle bir hal. Bana göre fazla girişken.

Altan kıkırdıyor.

"Çok özledi seni, biliyor musun her yürüyüşte mutlaka bir senin eve uğruyordu."

Altan onu kucaklayıp öpüyor.

"Anası da özleseydi ne güzel olurdu."

Böyle dangadanak söyleyiveriyor işte, Altan bu. Ama ben de söz verdim kendime, ben de Lara olacağım.

"Özledik ki geldik."

"Siz kimsiniz?" diyor yine kocaman gülerek

"Ben yani... Altan lütfen benim için zorlaştırma."

"E, hadi gel bir kucaklayayım o halde." Sarılıyoruz. Ne çok özlemişim. Gözlerim doluyor, fark ettirmiyorum.

"Şimdi kahve yapıyordum, içersin değil mi? Yani hemen gitmeyeceksen?"

"İçerim."

Kahveyi içerken halen ne diyeceğimi bilmiyorum ama o an çok açık şekilde bir şeyi biliyorum. Mutluyum. O an, yani Altan, ben ve Elsa, Allah'ın bir dağında, bir bahçede, elimizde kahveler sohbet ederken ben tarifsiz mutluyum. Hani her şey tam derler ya. Mut kelimesinin karşılığı olan tamlık hissi bu olmalı. Çünkü mutluyum dedirtiyor bana.

"Şu an çok mutluyum, biliyor musun?"

"Ben de Lara."

"Neden bana haber vermedin, geldiğini yani?"

"Verdim ya," diyor gülerek. "Haberi bekleyen alırdı ki almışsın bak, geldin."

"..."

"Bu defa sen gel istedim Lara. Benim her şeyim ortada. Ki geldin. Şimdi de tam beceremesen de adım adım bana yaklaştığını hissediyorum ve eğer sana yardımcı olacaksa, hatta yardımcı olacak inancı ile bir şeyler söylemek istiyorum."

"Söyle tabii," diyorum, kalbim küt küt. Artık benim de bütün kalkanlarım dağıldı, hani kel ortada derler ya, öyle hissediyorum.

Birden sandalyesini alıp tam karşıma geçiyor ve gözlerimin içine bakıyor.

"Bak Lara, biliyorum ben de biraz fazla açığım, netim, senin deyiminle dangadanak söylerim. Bu yüzden belki senin gibi detaycı, analiz eden, hikâyelerde boğulan bir kafam yok. Bu yüzden belki tam anlayamadın da beni diye düşünerek açıkça ifade etmek istiyorum kendimi."

"Eyvah, korkmaya başlayayım mı?" Gülümsüyorum bir yandan, bıraktım artık kendimi, çünkü yardım geldi biliyorum. Bu yüzden şimdiye teslim, dinliyorum.

"Yok yok, korkma." Susuyor.

"Altan?"

"Dur toparlıyorum, senin gibi paragraflarla konuşmak zor bana. Neyse, bak, seni ilk gördüğümde değil ama sen beni ilk gördüğünde vuruldum sana. O ilk gözlerin açılıp bana baktığında, elimde pamukla dudaklarına su veriyordum ya, işte o ilk bakışta ne olduysa, tanıdım mı seni nedir bilmem ama olan oldu. O gün bugündür sen benim en büyük itici gücüm oldun. Diyorum ya sevebilmeyi seninle hatırladım ben. Diyeceksin ki ne alaka, zira sen tam tersine karşılaşabildiğimiz her anda ya beni hor görüyor ya da sözlerinle tersliyordun."

"Altan, özür dilerim. Ben..."

"Laracığım, senin derdin kendinleydi, bunu biliyorum. Benim kendimi bırakmışlığım, kaybolmuşluğum kim bilir nasıl tetikliyordu seni. Açıkçası benim sana hayranlığım da bir sonuca ulaşmasını beklediğim bir hayranlık değildi. Ta ki ben kendime gelene dek. Cemo'nun benim analizimi yaptığı o gün dönüm noktasıdır yaşamımın, Lara. O gün anladım ki bu nefret ettiğim, bi' halt olamamışlığından utandığım, tükenmiş adam ben değilim. Bu nasıl bir uyanıştı! Bittiğinde eve dönerken *ben bu değilim* diye tekrar tekrar haykırmak istedim. Üstelik anlattığı adam da öylesine tanıdıktı ki. Sanki onlarca yıl önce kaybettiğim ve çok ama çok sevdiğim bir dost. İşte o andan sonra tek gayretim o dosta kavuşmak ve onunla birleşe-

rek yaşamak oldu. İlk başlarda, yani İstanbul'dayken bu keşif ve heyecanlarımı paylaşmak için geldim sana, senin de dönüşüm yolunu yürümeye başladığını duymuştum Cemo'dan. Hatırlıyor musun deniz kenarında yalıda, seninle konuşmaya gelmiştim, buraya neden taşınacağımı filan anlatacaktım ama çok erkendi, gözlerin halen o zihnindeki Altan'ı görüyordu. Hayalimde hep ikimiz paylaşıyoruz bu yolu filan ya, soğuk duş gibi aktın başımdan aşağı her girişimimde. Geri çekildim. Ondan sonrası Altan'ın kendini bilmesi, kendine gelmesi ve kendine özgürleşmesi. Dedim ki, eğer gerçekten ben olabilirsem, her şeyimle bu gerçeğimi yansıtabilirsem, belki Lara da gelir. Ona da örnek olurum. Ne bileyim. İyi bir düştü çünkü. Hiçbir gün vazgeçmedim seçimlerimden bu sayede. İşte bu deli adam burada aslında en çok sana gerçekte kim olduğunu gösterebilmek için çalıştı, her gün aynı şevkle ilerledi. Senin hikâyeni araştırdım tabii, çok istedim biliyor musun, halen çok istiyorum. Seni mutlu etmeyi istiyorum Lara. Ama biliyorum ki sen mutlu olmayı seçmeden bunu kimse başaramaz. Bu yüzden sana davetim açık: Bak ben yürüyorum, apaçık sevgimle sana geldim. Seni de yanı başımda istiyorum ve bunu bekliyorum. Olacak, onu da biliyorum. Aslında ne tuhaf. Bir o kadar da terssin bana. O vıdık vıdık kafan bazen deli ediyor beni ama seviyorum seni Lara. En tahammül edilmez olduğun anlarda bile seviyorum seni. Ne yapayım, rol mü yapayım, sevmiyormuş gibi mi yapayım? Seninle konuşmayı, paylaşmayı şu ana dek birlikte yapabildiğimiz her şeyi seviyorum. Şimdiye kadar yapamadıklarımızı da çok seveceğime eminim. Üstelik nasıl bir mucize oldu bilmiyorum ama senin de beni sevdiğini biliyorum. Uzun lafın kısası, bize bir fırsat ver. Aslında esas söylemek istediğim bu. Harcama bizi. Bir fırsat ver."

Gözleri parlıyor. Uzanıp onun elini tutuyorum. Kendimi kaldırıp onun kucağına oturup sarılıyorum ona. Başını omu-

zuna gömüyorum, kokusunu içime çekiyorum. Bu kadar sevilmeyi hak ediyor muyum? Bilmiyorum ama bilmek istiyorum ve bilebilmemin tek yolu onunla birleşmek, onda, onunla kendimi yaşayabilmek.

İşte o anda ben bilinç, burada bu deney alanında neyin peşinde olduğumu, her şeyin sebebini tüm bedenimle anlıyorum. Hak etme arayışını ve onun tek yolunu biliyorum. Bu biliş bütün bedenimi elektriklendiriyor sanki.

"Ne oldu?" diye soruyor.

"Anlatırım sonra," diyorum.

Sonra büyük bir eminlikle ayağa kalkıp onu elinden tutarak yatak odasına götürüyorum. Kaç saat seviştiğimizi bilmiyorum. Ama sevişen yeni bir kadın, onu biliyorum. Kendini tümüyle bırakabilen, zevk almayı önemseyen ve alabildikçe daha çok zevk veren bir kadın. Düşünmeyen, yaşayan bir kadın. Korkmayan, çok seven bir kadın. Kaskatı değil, rahat bir kadın. *En* değil, *kendisi* olabilmeye başlamış bir kadın.

O gece sabaha dek kâh sarmaş dolaş uyuyoruz, kâh sevişiyoruz, kâh uykulu bir halde ara ara konuşup bol bol gülüyoruz. Öyle ki Elsa bir ara kalkıp salona gidiyor yatmaya, buna daha da çok gülüyoruz.

"Ay Altan, amma güldük," diyorum.

"Herkes ağlatacak değil ya," dediğinde uyuyana dek yine gülüyoruz. En sonunda sabaha doğru kim bilir kaçta, birbirimizin kollarında uyuyakalıyoruz.

YA SONRA?

Tak, tak, tak.

Çok tanıdık bu sesle yatakta gözlerimi açıyorum. Etrafımda göreceğimi sandığım hiçbir şeyi göremiyorum ve birden boşluğa düşen zihnim yanımdaki kıpırtı ile hemen bağlantıları sağlıyor. Yalıda değilim, evimdeyim. Rahatlıyorum. Mırıldanarak arkasını dönen Altan'a bakarak, "Evimizde," diye mırıldanıyorum.

Sonra özellikle kocaman yaptırdığımız yatağımızın diğer üyelerine geçiyorum gözlerimle. Elsa yine tespih böceği gibi dertop olmuş, benim diğer tarafıma yapışık yatıyor. Diğer yanda, Altan'ın yanında ise benim sarılığımı, babasının acayipliğini almış Can'ım var. Can'ımız var. Henüz üç yaşında. Dünyanın en acayip çocuğu olmaya aday oğlumuz. Cemo öyle diyor. "Sizden de bu çıkarmış zaten," der sık sık. Bu sabah yine yatak kalabalık diye düşünüyorum.

Şükrediyorum, her birinin varlığına ayrı ayrı şükrediyorum.

Tak, tak, tak.

Yinelenen bu sesle birlikte bir daha fırlıyorum ve neden uyandığımı hatırlayarak. Hemen yataktan yavaşça sıyrılıp kapıya doğru ilerliyorum. İlerlerken hafızam sesin ne olduğunu anlıyor ve kapıyı açarken çığlık atıyorum:

"Cemo, Leyla!! Allah'ım, neden haber vermediniz?"

"Sürpriz olur muydu o zaman?"

"Mutlaka da, takma bacağımla vuracağım kapıya diye tuttu deli adam, sen anlarmışsın neden olduğunu," diye gülüyor Leyla.

"Anlarım tabii, yaşamımın en önemli sesidir o. Hadi gelin içeri, ya ne çok sevindim."

"Senin devamın nerede?" diye soruyor Cemo.

"Uyuyorlar, ben bu sese koşullandığım için tabii hemen uyandım."

"İyi sonra görüşürüz o zaman, biz gidelim eve."

"Durun bari bir kahve yapayım, yol yorgunusunuz."

Saate baktığımda henüz yedi olduğunu görüyorum. Bizim yaşamımız pandemi bittiğinden beri böyle. Cemo ile Leyla bir daha ayrılmak istemediler. Şimdi birlikte bir İngiltere'ye gidiyorlar, Murat ve Tamara ile hasret gideriyorlar, sonra Cemo'nun deyimiyle vakit gelince Türkiye'ye geliyorlar. Biraz İstanbul'da, yine Cemo'nun deyimiyle kim bilir kaçıncı balaylarını yaşıyorlar ve sonra diğer çocuklara kavuşmak için buraya geliyorlar. *Vakit gelince* deyimi büyük belirsizlik içeriyor bizim için, bazen yaklaştığını biliyoruz, hatta bazen sağ olsunlar ne zaman geleceklerini de söylüyorlar ama çoğu zaman da böyle sürpriz yapıyorlar.

Her ikisi de sırayla lavaboya girip ellerini yüzlerini yıkayıp bir ferahladıktan sonra ben de kahvelerini veriyorum. O sırada Cemo, Leyla'ya "tak tak" hikâyemizi anlatıyor.

"Bunca zaman sana anlatmamışız, hayret," diyorum.

"Bugün aklıma geldi de sabah kızım. Ne buldum evde biliyor musun? Senin odanda kaloriferin yanında kaşığın kalmış, bak bunca zaman, çok çıkmıyoruz oraya tabii, onunla vururdun ya." Başlıyor yine gözlerinden yaşlar akıtmaya.

"Aman," diye ikimiz de davranıyoruz. Sarılıyorum ona. Gözlerini silerek Leyla'ya açıklama veriyor: "O da bana o kaşıkla seslenirdi, hey gidi günler."

"Hakikaten hey gidi günler, bakın, beş sene geçti bile," diyor Leyla.

Biraz sohbet ettikten sonra onları evlerine uğurluyorum. Ama kahvaltıya beklediğimin altını çizerek tabii.

Bir başka sevinçle hemen duşa giriyorum ve giyiniyorum. Bizimkiler daha uyanmaz. Bir tek prenses geliyor peşimden tabii. Onunla birlikte kahvaltı sofrasını özenle hazırlıyorum. Hazırlarken de o kadını düşünüyorum, o yalıda bıraktığım kadını.

Dönüşüm gerçekten çok acayip, ortaya çıkanın, geçmişte sen olduğuna inandığın o kişiyle en ufak bir alakası olmuyor. Üstelik bilinç yükseldikçe, korkuların yerini, açılan gönlünden yayılan sevgi, şefkat ve kabul alabildikçe yaşam kolaylaşıyor. Tam olman gerektiği gibi var olabilmeyi keşfettiğin bir yaşam oluyor. Ne çok eza ediyoruz kendimize. Şimdi çalıştığım kişilere hep bunu anlatmaya gayret ediyorum. Zorlamayın. Zorlayacak bir şey yok. Korkmayın. Korkacak bir şey yok. O zaten her seviyede en uygun planı bizim için tasarlamış. Bize düşen, yer çekimi ile yar çekimi arasında yolda kalmaya çalışmak. Her gün daha çok iyileşmeye niyetle olmaya geldiğimizi olmak.

Ne çok çabaladım, o "en" Lara'yı yaratacağım diye. Ne çok korkuyla zorladım da zorladım yıllarca. Meğer bırakabildiğimde gerçeğime kendimi, ortaya çıkan bambaşkaymış. Yaşamın sebebini ve gittiği yönü idrak edebildiğimde giderek o ağır, kaskatı kadın hafiflemeye ve yumuşamaya başladı. Hafiflemek, hafif olabilmek kendi kendime bulduğum ve kendim için seçtiğim yönü en iyi anlatan kelime. Bana göre her şey çaba gerektirirdi, yaşamı taşımak çok ağırdı bu yüzden. Şimdi ise biliyorum ki her alanda ben doğru işlediğim müddetçe, O'nunla bir olduğum müddetçe, O nerede olmam gerekiyorsa beni götürüyor, ne yapmam gerekiyorsa yapabiliyorum ve kime ne söylemem gerekiyorsa söyleyebiliyorum.

Bu, yaşam ve O'nunla birliğimizin işleyişini idrak edebildiğimde, kendini rüzgâra bırakmış bir tüy gibi olabilmeyi çağrıştırmıştı bana. O tüy benim işte. Yaşamın akışı da beni ilerleten rüzgâr. Bazen güzel güzel akıyoruz, bazen daha yükseklere çıkabilecek kadar hafiflediğinde, bırakmaya hazır olduğunda

biraz daha yüklerini, rüzgâr bir hızlanıyor, kaldırıp yukarıya savuruyor seni ve o takla ile sarsılsan, sanki bazen tepetaklak olsan da izin verdiğinde daha yükselebiliyorsun.Ve sonra tekrar yeni seviyende çok daha hafiflemiş olarak ilerliyorsun.

İşte bu görüntü bana hafiflik seçimini getirdi. Altan ile seviştiğimiz o ilk gecede, onunla birlikte yaşadığım birleşmeyle bıraktım ben son tutunduğum "lazım" prangalarını. Altan öylesine özgür ki, öylesine kendini kucaklayabilmiş ki, tasarımını bu denli yaşayabilen biriyle birleşmek, birleşebilmek benim de hafiflememi gerektiriyordu ve öyle de oldu.

O gün, o saatlerce seviştiğimiz o gecenin sabahında ben başka uyandım. Aşka uyandım. Tutunduğum ne varsa korkuyla, bırakmış kalktım o yataktan. O sabah Leyla'yı ve Cemo'yu daha da anladım. Aşk, olmasına izin vermek, evet. Ben o günden sonra ne oluyorsa olmasına izin vermeyi öğrenerek yaşamayı seçtim. "Peki ya sonra, sonra ne olacak?" diyen zihnimin sorularını duymaz oldum. *Sonra* yok bizim evimizde, ilişkimizde. *Şimdi* var. Şimdi, kendi varoluşumuzun sorumluluğunu alıp seçerek günbegün ilerlemek var.

O ilk beraber geçirdiğimiz gecenin sabahında uyandığımızda Altan bana bakıp "Beraber miyiz?" diye kocaman gülümseyerek sormuştu. "Beraberiz," demiştim.

O gün bugündür her sabah sorar. "Günaydın aşkım, beraber miyiz?"

"Beraberiz, şimdi beraberiz."

Sonramız yok bizim. Şimdimiz var. Sonra mucizemiz Can geldi. Önceleri düşledik. "Olabilir mi?" diye sorduk. Bu yaşta çocuk olur mu diye de dertlenmedim, araştırdık, önerilen tedavilerden geçmemi istemedi Altan. "Bana lafi bile iyi gelmiyor, anlattıklarına ters Lara, nasıl evet derim?" diye karşı çıktı. Olacaksa olur dedik, oldu. Olmayabilirdi de. Ama Can olacakmış, murad edilmiş. Can gelecekmiş bize. Plan böyley-

miş. Can, bir süreliğine bize emanet edilmiş bir deneyci. Evlat, evet. Bize ebeveyn olma deneyimini sunan evlat. İşte biz de onun için gerçekten bir ebeveyn olmayı seçtik. Bu, kendimizce "onun için iyi" olduğunu düşündüklerimizi ona dayatmak değil, Can'ın tasarımını anlayıp ona uygun şekilde onu yönlendirmek ve ona kendi tasarımının işleyişini öğrenebilmesi adına rehberlik etmek; gerçekten ebeveynlik bu. Hep birlikte büyütüyor, iyileştiriyor bizi bu gayret. Can'ın varlığına da şükran doluyum.

Yaşadığımız yere gelince: Buradan gitmeyi ise hiç istemedik. Evimiz burası. Altan'ın işleri aldı yürüdü. Çok takip edilen *podcast*'i oldukça kazandırıyor. Yine bire bir danışmanlık da veriyor. Onun alanı bedenin sağlığını ve canlılığını optimize ederek yaşamak. Ben ise "olmaya geldiğini olmak" diye tanımladığım alanda rehberlik veriyorum. Kazandığımız yetiyor da artıyor. Aslında ne kadar aza ihtiyaç varmış sen çok olduğunda, bunu da yaşıyorum çok şükür. Bazen Can'ı Leyla ile Cemo'ya bırakıp ikimiz kaçamak seyahatlere gidiyoruz. Neyin vakti gelmişse onu yaşıyoruz. Zaten bana göre hafiflik, "Şimdi böyle ve ben mutluyum," diyebilmek. Durumu ne ise emin olabilmek. Her şey O'ndan ve iyileştirmek için gelir. Hep kendimize bunu hatırlatarak ilerlemeyi seçtik. Çalıştığım herkese bunu hatırlatıyorum: Gelecekten korkacak bir şey yok. Yaşamın bizden beklediği seçimler hep anda. Yani yaşam "Ya sonra, sonra ne yapacaksın?" demiyor. "Sen şimdi kim oluyorsun? Dolayısıyla sen şimdi ne yapıyorsun?" diyor. Bu kadar.

"Sonra" diyen hep zihin ve her dediğinde de onu cevaplamaya kalkarsan sen yaşamıyorsun. Yaşamdan kopuk, tahmin edebileceğini ya da bilebileceğini, bu yüzden kontrol edebileceğini ya da hazırlanabileceğini, ona göre önlem filan alabileceğini zannettiğin bir filmde hem oynuyor hem de kendini nefessiz bırakışını kendine yaşatıyorsun. Giderek ağırlaşıyor,

giderek kararıyor, giderek kapanıyorsun. Biz işte "sonra"ları bıraktık. Her sabah "Beraber miyiz?" sorusunu samimiyetle sorup cevaplamaya söz verdik birbirimize.

Ben her gün yeniden seçtiğim bu deli adamla beş yıldır yaşıyorum. Eğer zihnime yenilseydim, bu beş yıl olmayacaktı. Bunu düşünmek beni öylesine titretiyor ki her gün şükrediyorum gerçeğimi görebildiğim için. Benim için doğru olan kararları, korkularıma kurban etmediğim için. Mümkün olan herkese, gerçeği anlatabilmek için de her gün bana o izni verenlere zihnini aşabilmenin, olmaya geldiğini olabilmenin önemini anlatmak için aşkla, şevkle çalışıyorum. Bu aşk beni alıp götürüyor bu yolda zaten. Bizi ağırlaştıran zihnimizdeki engeller. Öyle olmalı, böyle olmalılar. Gördüğümüzü sandığımız limitler, eksiklikler. Oysa tek eksiklik ya da limit zihnimizde. Zira sayısız kez gördüm ki bize limit gibi görünen bir durumda, sen onu aşmayı seçersen, orada mutlaka bir başka yön beliriyor. Sen zihnindeki o limiti aşabilirsen, O mutlaka sana yolunu açıyor.

Ellerimi yıkadıktan sonra son bir aynaya bakıyorum. Gözlerimin içine. Artık bu aynada gördüğüm kadını çok seviyorum ve çok sevebildiğim için de şükrediyorum. Her şey hazır, biraz da sevgililerimin yanına gitmek istiyorum. Sessizce yatağa, Altan'ın yanına kıvrılıyorum. Beni hissedince dönüp bana sarılıyor. Başını öpüyorum.

"Aşkım beraber miyiz?" diye mırıldanıyor.

"Beraberiz," diyorum. "Çok şükür ki yepyeni bir günde yine beraberiz aşkım."

Kahvaltıdan sonra Leyla ile benim meşhur manzara noktama kadar yürüyoruz. Herkes herkesin halinden memnun. Puanları hep yüksek verdik birbirimize.

Manzaraya karşı oturup bir süre sessizliği paylaşmanın keyfini çıkarıyoruz. İlk konuşan Leyla oluyor:

"Bu yaz bir Murat'ı da getirmeyi denesek diye karar aldık. Tamara ile beraber. Siz senin çalışma odan için ek yaptınız ya eve, biz de bir ek oda yapalım dedik. Arkada yer var biliyorsun. Tamara için. Altan ile konuşacak Cemo."

"Ne iyi olur, o zaman böyle gitmeniz gerekmez, çok özlüyorum sizi."

Can yanımızda oynuyor. Leyla ile onu seyrediyoruz. Bir kocaman kaplumbağası var hiç ayrılmadığı, ismi Lokum, onunla konuşur, onunla gezer, oynar, yakın dostudur. Odasında kaplumbağanın evi bile var. Baktık ki ayrılamıyor akşamları, babası bir kulübecik yaptı ona. İçini güzel kumaşlarla kapladık. Can da nasıl yaptıysa, öğretti ona nerede yatacağını. Ben yaşamasam inanmazdım ama Can, "Lokum haydi yatıyoruz," diyor, kaplumbağa Can'ın peşinden odaya gidip yerine yatıyor. Elsa da alıştı ona. Can genelde kaplumbağası ve Elsa ile geziyor zaten. Bulduğu başka hayvanlarla da konuştuğunu, oynadığını hep görüyorum.

"İşte bu da böyle babası gibi bir başka âlem."

"Can, *Spirit*, Latincede *nefes* demektir, biliyor musun? Adamlar anlamış ve anlatmışlar. Can, yani *spirit* nedir diye araştırmıştım bir zamanlar, hep ruh zannedilir ama değil tabii, o bilinç. İşte araştırdığımda, canın bedene enerji, güç ve yaşam veren güç olarak tanımlandığını gördüm. Bu gücü sürekli biçimde taşıyan akım da nefes işte. İşte bu yüzden Can-lanmak ancak gerçekten nefes alabilmek ile mümkün. Gerçekten nefes alabilen her canlı dönüşümünü, buraya sunmaya geldiği O'nun benzersiz özelliklerini sunabilmeye başlamıştır. Olmaya geldiğimizi olduğumuzda bulmacanın bir parçasını daha getirir koyarız aslında. Yerimizi buluruz bütün içinde. Her parça farklıdır bak ama birleştiğinde BİR bütünü oluşturur. Bütün mesele bu

Lara, doktor dede çok öncelerı gerçek hedefin bilgisini almış olanlardan biri."

"Evet, yazmış zaten. *Her bir zerre kim olduğunu ifade ettiğinde ayrılık bitecek.* Biliyor musun bunu okuduğumda çok uzun zaman anlayamadım. Nasıl yani, dedim. Mantığa ters, dedim. Öyle ya, zihin dünyası anlaşabilmenin yolunun ayrılık olduğunu savunur. Öyle zannederdik. Ama o, sürü olmakmış. İnsan sürü hayvanı olmak üzere yaratılmadı. Her bir insan onun bütünlüğünü bedenleyen ve kendisine verilen notalarla bunu ifade edebilen varlık. Herkesin bir şarkısı var, gerçeğini yaşamaya başladığında notaları kendisinden yayılan. Hepimizin notaları farklı, ortaya koyduğumuz sesler de farklı, Tek. Herkes kendi şarkısını özgürce söyleyebildiğinde o TEK'in senfonisi yayılacak âleme. Bu yüzden kendi farklılığımızı ortaya koyabildiğimizde ve diğerinin farklılığına izin verebildiğimizde ancak BİR'leşeceğiz. O zaman ayrılık bitecek. İşte bunu idrak etmem bir hayli zaman aldı. Açıkçası ilişkimiz de bunu yaşayarak anlayabilmeme çok yardımcı oldu."

"Kendi gerçeğini ifade eden yaşamı için Can'dır Lara, aldığın canın borcu kendini yaşama katarak, Bir'in hizmetine sunarak ödenir. Biraz daha can gelir bilince. Siz Altan ile iki cansınız zaten. Senin oğlun iki nefesi genişlemiş ve genişlemekte olan insanın çocuğu olarak gelmiş. İsmiyle gelmiş işte."

O sırada kollarına üçer ağırlık takmış halde ilerleyen Altan geliyor hızla bize doğru.

"Aşkım, ağırlıklar az geldi, dency yarım kalmasın, Can'ı alayım, olur mu?"

"Nasıl yani?"

"Can, oğlum hadi koş dency yapacağız. Lokum'u bırak anneyle, o yetişemez bize."

Can koşarak gidiyor. Altan, Can'ı omuzlarının üzerine oturtuyor.

"İşte böyle, ağırlık lazım Lara. Yeni bölüm için deney. Hadi görüşürüz."

Uzaklaşırken Can'a, "Bak ama bir kilometre duracaksın burada, aşağı inmek istiyorum yok tamam mı? Deney bozulur sonra," dediğini duyuyorum.

Leyla hayretle arkalarından bakıp gülüyor. Ben ise onun hayretine açıklama getiremeyeceğimi fark ediyorum.

"Ah Leyla, bana sorma. Bunca sene geçti, ben hâlâ anlamıyorum bu adamı," diyebiliyorum sadece.

Leyla gözleri ışıl ışıl bize yaklaşmakta olan Cemo'yu sevgi dolu bakışlarıyla izleyerek gülümsüyor.

"Biz anlamak için değil, sevebilmeyi öğrenmek için buradayız Lara. Öyle bir adamı anlayamazsın canım, onu ancak sevebilirsin."

SON

OKUYUCUYA ÖNEMLİ NOT

Bu kitapta bahsi geçen "Özgür İnsan Tasarımı" adlı uygulama, benim yaklaşık on yıldır eğitimlerini aldığım, sertifikalı eğitmeni ve analisti olduğum "*The Human Design System / İnsan Tasarımı Sistemi*" adlı ilimden esinlenerek oluşturduğum ve danışanlarımın analizlerini sunarken, bu deneyimin dönüşüm yolculuğu açısından çok daha etkin olmasını sağlayan özgün bir zihin koçluğu uygulamasıdır.

The Human Design System / İnsan Tasarımı Sistemi, insanın genetik şifresinin çözümlenmesini mümkün kılan ve yaşamda olmaya geldiğini olabilmesi yönünde benzersiz fayda sağlayan bir ilimdir. İlimdir çünkü sunduğu bilgiler yaşamda denenebilir ve sonucu görülebilir mekanik çözümlemelerdir.

Human Design / İnsan Tasarımı Sistemi'nin bilgilerinin ortaya çıkışı ile ilgili bu kitapta geçen hikâye tamamen kurgudur ve gerçeği ile ilgili hiçbir benzerlik taşımamaktadır.

Bu ilim, aslen Ra Uru HU isimli kurucusu tarafından 1987 yılında keşfedilmiş ve içeriği yine kendisi tarafından 1992 yılına dek formüle edilmiştir. Ra Uru Hu, bu çözümlemelerin insanın kendini bilmesi, anlaması ve hem kendi yaşamının hem de ilişkilerinin kalitesini artırması yönünde ne denli katkı sağladığını gördüğünden, 1992'den 2011 yılındaki vefatına dek Human Design eğitimlerini tasarlamış ve sunmuştur. Kendisi *International Human Design School*'u (Uluslararası İnsan Tasarımı Okulu) kurarak bizzat tasarladığı eğitimlerle bu ilmin birinci kuşak eğitmenlerini ve

analistlerini yetiştirmiştir. Halen bu okul, bu alanda sertifika vermeye yetkili tek kurumdur. Human Design Sistemi, bugün insana faydası çok net görüldüğünden, tüm dünyada hızla yayılmaktadır.

Pırıltı

CAN BORCU

Kendini ikra edene yaşam ikram eder.

"Sen kontrol etmeye çalıştın her şeyi deli gibi, şöyle olsun, böyle olsun diye. Sen rekabet ettin ondan, bundan, şundan daha iyi olmak ve öne geçmek için. Sen yaptın her hamleyi öbürü arkada ne halde kaldı, bilmek istemeden. Sen nefessiz bıraktın Lara'yı illa şöyle olacaksın, böyle olacaksın diye. Parlatıyorsun zannederken tüylerini, sen tükettin kendini. Kılıfın güzel göründüğünden kendin de inandın masalına. Ama için tükendi, kurudun kızım. Leş kargası da geldi sana dadandı tabii. O, 'bakın ben ne kadar iyiyim, güzelim, başarılıyım' kabuğunun altındaki cansızlık onu çekti. Uyan."

"Bunları yapmayıp ya ne yapacaktım? Bize öğretilenler bunlar değil miydi?"
"İşte, öğretilenler yanlış Lara. İnsan işlemiyor. Hata veriyor. Hep dünya işlemiyor zannediliyor ama işlemeyen insanlık. İşlemeyerek de bu hale geldi. Ne yapacaktım diyorsun. Cevap çok basit: Kendin olacaktın. Lara olacaktın. Bir şey yapmaya çalışmayacaktın. Lara olacaktın!"
"Lara olmak ne ki?"

Lara'nın hikâyesi, yaşamın beklediği seni keşfetmen, yaşayabilmen ve böylelikle Can Borcu'nu ödeyebilmen için bir davettir. Var mısın?

www.monakitap.com
monakitap
monakitap
monakitap